

Đơn Giản Vì Anh Yêu Em

Contents

Đơn Giản Vì Anh Yêu Em	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	29
13. Chương 13	31
14. Chương 14	33
15. Chương 15	36
16. Chương 16	40
17. Chương 17	42
18. Chương 18	44
19. Chương 19	45
20. Chương 20	47
21. Chương 21	50
22. Chương 22	53
23. Chương 23	58
24. Chương 24	61
25. Chương 25	64
26. Chương 26	67
27. Chương 27	71
28. Chương 28	73
29. Chương 29	76
30. Chương 30	80
31. Chương 31	87
32. Chương 32	91
33. Chương 33	95
34. Chương 34	100
35. Chương 35	111
36. Chương 36	124
37. Chương 37	131
38. Chương 38	139
39. Chương 39	149
40. Chương 40	155
41. Chương 41	165

42. Chương 42	174
43. Chương 43	180
44. Chương 44	187
45. Chương 45	195
46. Chương 46	206
47. Chương 47	217
48. Chương 48	231

Đơn Giản Vì Anh Yêu Em

Giới thiệu

Mình đã đọc rất nhiều truyện rồi, nhưng luôn thấy rằng, nhân vật nam chính trong truyện thường th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/don-gian-vi-anh-yeu-em>

1. Chương 1

Only love

... 1 cuộc gặp gỡ tình cờ hay là sự sắp đặt của số mệnh?

... 2 con người xa lạ, 2 cuộc đời sống trong 2 thế giới hoàn toàn khác nhau, 2 tính cách gần như đối lập nhưng có chung 1 tình yêu!

... chia xa rồi gặp lại ...

Dù bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, 2 tâm hồn đó vẫn luôn hướng về nhau...

Số phận sẽ kéo 2 người lại bên cạnh nhau dù thế nào đi chăng nữa...

Bởi vì họ thuộc về nhau...trước đây ... bây giờ... và mãi mãi...!

Tất cả chỉ có thể là ĐỊNH MỆNH!

Lời mở đầu: Hàng xóm chưa bao giờ biết mặt!?!?!?

tại 1 biệt thự xinh đẹp đầy thơ mộng nằm biệt lập ở New York với khu vườn rộng tràn ngập hoa cỏ ngút tầm mắt có 1 cô bé 5 tuổi sống hạnh phúc cùng ba mẹ, tên cô bé là Kady Johnson, còn được gọi là Candy. Là con gái duy nhất của nữ doanh nhân trẻ và xinh đẹp gốc người Nhật, bà chủ hãng thời trang Lana đang rất nổi tiếng và là người thừa kế đang được công nhận của Tổng công ty điện tử và phần mềm tin học Wind. Chính vì vậy, thừa hưởng những gì tuyệt vời nhất của ba mẹ, Candy sở hữu 1 mái tóc nâu ánh vàng, đôi mắt to tròn màu xanh cây siêu hiếm có cùng trí thông minh tuyệt đỉnh IQ 200, có thể nói rằng Candy là 1 cô bé xinh đẹp, dễ thương ngây ngất lòng người và thật sự hoàn hảo dù rằng tính cách mang đôi phần kiêu ngạo.

Nói là nằm biệt lập nhưng thật ra cách chừng 100m về phía bên phải, sau bụi cây rậm là 1 biệt thự cũng to không kém. Đây là nơi ở của Giám đốc trụ sở chính Tập đoàn JJ tại Mỹ cùng với gia đình - 1 trong 5 tập đoàn đứng đầu Nhật Bản, có tầm ảnh hưởng lớn trên thế giới - ông cũng chính là con trai của Chủ tịch tập đoàn này. Gia đình gốc Nhật này có 2 đứa con: 1 cô bé xinh xắn cũng 5 tuổi và 1 cậu nhóc siêu đẹp trai 7 tuổi. Ảnh hưởng khá nhiều từ ba mẹ, cậu con trai tên Shinichi Yemata, biệt danh Kid có tính cách dịu dàng, hay giúp đỡ người khác nên rất được yêu mến. Tuy nhiên, Kid lại lạnh lùng băng giá như Bắc cực đối với tất cả lũ con gái bám theo, sẵn sàng “đá bay” 1 con nhóc dám lơ đãng theo sau (trừ em gái >. Tóm lại, Candy và Kid chưa bao giờ gặp nhau dù là hàng xóm. Có lẽ 2 cuộc đời sẽ vẫn tiếp tục như vậy, không biết đến sự tồn tại của nhau nếu như không có 1 sự tình cờ ngẫu nhiên đến kì lạ mà số phận đã an bài ...

Vào một buổi sáng đẹp trời, Kid cùng nhóm bạn thân chơi bóng đá. Trận đấu đang tới hồi gay cấn:

_ Ê, Kid! Bóng của mày này!

_ Thanks! tao sẽ không làm bọn mày thất vọng đâu!

_ Chặn nó lại mau!!!

_ ÔI KKKHHÔNGGG!!!

_ VÀOO!! YEAH!! Kid dễ dàng vượt qua 1 cách ngoạn mục, và có 1 cú sút đẹp mắt vào lưới đối phương. Đang định chơi tiếp thì tên Taka hậu đậu đã đá chệch quả bóng vào bụi rậm. Cả bọn ngơ người ra nhìn Taka lúng túng như gà mắc tóc, miệng đang lắp bắp:

_ tao... tao buồn tiểu!!! _ rồi chạy biến vào nhà vệ sinh.

Cả lũ té ngửa!!!! Tên Taka... chắc chắn là sẽ trốn luôn. Lúc nào cũng thế. Tất cả nhìn nhau, phân vân:

_ bây giờ nói đứa nào đi lấy bóng đây????????!!! _ rồi cả nhóm đồng loạt hướng ánh mắt về phía Kid (tên chuyên bị bắt nạt >.<)>

_ bọn mày ... bọn mày định làm gì vậy!!!! Kid giật lùi, cảm thấy sắp gặp điều chẳng lành.

Cả bọn tiến lại gần, vỗ vai Kid:

_ Chịu thôi! ai bảo đây là nhà mày!!!

_ Bóng của mày nữa chứ !!!

_ Vậy nên đi đi!!

_ Thank you trước!!

_ Bọn ... mày... TAO KHÔNG ĐI ĐÂU!!!!!! Kid hét lên.

_ ha, thế thì thôi, bóng của mày mà, mất thì ráng chịu!!!!!!! _ Ken (tên bạn thân nhất, cũng là đứa ác ma nhất trong cả bọn) vừa cười vừa nói.

_ ****!!! _ Kid tức giận **** thề 1 câu rồi... đi nhặt bóng (tội nghiệp >.<). đành=“” rửa=“” tắm=“” trong=“” bụng=“” lỗ=“” bạn=“” devil=“” vô=“” tâm=“” dã=“” man=“” của=“” mình=“” cho=“” đỡ=“” tức.=“”>

Và cũng trong buổi sáng chủ nhật đẹp trời đó, Candy đang nhõng nhẽo xin mẹ cho đi chơi đằng góc vườn, nơi có rất nhiều bụi rậm:

_ Đi mà!!! con sẽ cẩn thận!! cho Candy đi nha!!! Mama à!!! Đi ha???

_ thôi được rồi! 1 lát thôi nhé! Cẩn thận nghe!

_ Vâng ạ!!!

Candy tinh nghịch chạy tung tăng lại gần một góc khuất, cây cối rậm rạp. Và tình cờ thấy 1 quả bóng. Thích thú, Candy nhặt lên và ôm chặt lấy. Bỗng từ 1 bụi cây phát ra tiếng sột soạt, ngày càng to hơn. Candy từ từ lại gần, dù trong lòng lo sợ nhưng tính tò mò khiến Candy cứ tiếp tục tiến sát lại... Rồi 1 bàn tay thò ra... 1 cái đầu nhô lên... và...

_ Á Á Á á á hhhhhh!!!!_ cả hai hốt hoảng kêu lên.

Trước mắt Candy là 1 cậu nhóc lớn tuổi hơn 1 chút. “uhm!Trông khá đẹp trai dù hok bằng papa của mình” Candy nghĩ thầm. Và cậu nhóc đó không ai khác mà chính là Kid!!!!

_ Xin...xin chào! _ Kid phui phui quần, khẽ chào và... con tim xao động. Cô bé này khác hẳn những con nhóc cứ bám riết theo cậu. 1 cô bé rất xinh đẹp, y như thiên thần từ trên trời rơi xuống, vẻ dễ thương đáng yêu đó lại càng chết người hơn khi cô bé mặc chiếc váy trắng tinh, bông bênh, có những bông hoa và viền đăng ten màu hồng tuyệt đẹp. Kid ngẩn ngơ ngắm nhìn.Chắc cô bé có tính cách dịu dàng và dễ thương lắm. Nhưng chưa kịp mơ thì đã bị vỡ mộng:

_ Hứ!!!Rõ xui xẻo!!_ Candy kêu kỳ bỏ mặc lời chào của cậu nhóc, thốt lên 1 câu đầy khó chịu.

_ Em... em có sao hok?_ Kid lúng túng hỏi.

_ Sao là sao chứ?

_ Thì sợ em ... khóc nên... _ bối rối.

_ ý “you” là vì “you” mà “me” khóc á?

_ ơ.. uhm... ừ..._ càng bối rối hơn.

_ Hứ !!! miễn đi! ai thèm khóc chứ!! Loại ” xách dép” mà đòi người ta ” rỏ” nước mắt á!??? Đừng có vớ vẩn!!!

Choáng toàn tập !!! Con bé này là ai mà ” nhờn ” giọng quá chừng!!! Dễ thương thiệt nhưng mà kiêu phát ớn!!! Kid bực bội . Nhưng ... sao mà đáng yêu thế hok biết!!(Angdevy nghĩ tên này chắc bị :” sét đánh ” rồi>.<)tuy vô=“” cùng=“” giận=“” nhưng=“” lỗ=“” trúng=“” tiếng=“” sét=“” ái=“” tình=“” rồi=“” nên=“” không=“” thể=“” làm=“” hỏng=“” hình=“” tượng=“” được=“” kid=“” đành=“” dịu=“” giọng:=“”>

_ Cho anh xin lỗi! Em có thể trả cho anh...

_ Cái gì cơ?_ tròn mắt hỏi.

_ À thì... _ Kid chỉ vào vật Candy đang ôm.

_ Oh! Quả bóng này hả?_ chìa ra.

_Ừ! Cảm ơn... _Kid đưa tay ra định đón lấy thì Candy thu lại, mắt nhìn về phía khác:

_ Miễn đi! ” me” nhặt được thì là của “me”. Dù có là của “you” đi chăng nữa thì có ai nói trả đâu ha!

_ Ừ... _ Kid tức lắm nhưng hok làm gì được.

_ Cái gì cũng có cái giá của nó cả!!!Nếu muốn ” me” trả lại á_ chống nạnh_ thì phải có cái gì để trao đổi chứ?_ Candy chìa tay không ôm bóng ra.

_ Trao đổi!!!!!_ Ngạc nhiên.

_ Chứ sao?? Làm gì có chuyện cho không chứ?(bó tay!! >.< máu=“” kinh=“” doanh=“” ăn=“” sẵn=“” trong=“” người)=“”>

Kid méo mặt.Lục lọi hết tất cả các túi áo quần, ngoài 126 USD(tiền lẻ ấy mà) thì chỉ còn lại 1 nắm kẹo đầy màu sắc của em gái gửi hộ. Kid bắn khoản hỏi:

_ Nhưng mà... em tên gì thế?

_ Kady Johnson, còn gọi là Candy.

_ Candy?!?!(kẹo à??)

_ Yes, Candy.

_ Vậy sao?_ Kid nghĩ thầm: ” đành đắc tội với con em gái ” devil” của mình thôi. Đẳng nào cũng chết!!”_ Đây là vật trao đổi.

Kid lấy ra từ túi quần những viên kẹo lấp lánh, thả vào lòng bàn tay Candy. Candy nhìn chăm chăm vào mấy viên kẹo, ngạc nhiên:

_ Cái gì đây?

_ Candy! (kẹo!) (keke, Angdevy mong mọi người nhớ: Đây là ở New York, tất nhiên là đều phải dùng tiếng Anh)

_ Sao thế!? _ Nhìn Kid vì tưởng gọi tên mình.

_ Hi!! _ Kid phì cười _ Candy hok biết sao, cái này cũng gọi là candy đó.

_ Cái gì!!!?? Thật á??! _ kinh ngạc(vì sống trong môi trường gần như biệt lập với thế giới bên ngoài, nên Candy chưa từng giống như những đứa trẻ con khác, tất cả đồ ăn vặt của Candy đều là chocolate và loại bánh cao cấp, và cũng chỉ được ăn rất ít>.<)=“” (=“” hơi=“” bị=“” tội=“” nhĩ=“” mọi=“” người=“” có=“” nghĩ=“” như=“” angdevy=“” hok??=“”>.<)>

_ Chính xác! Gần như đồ ăn vặt linh tinh, bánh hay chocolate ấy! Bỏ vào miệng! okie? _ Kid lấy 1 viên kẹo, bóc vỏ ra, cho vào miệng Candy _ mà nè, đừng nói là Candy hok biết chocolate là gì luôn đấy nhé!? _ tỏ ra ái ngại.

_ Bốp! Candy biết! Được chưa? _ Candy đấm 1 quả thật mạnh vào lưng Kid, đưa quả bóng cho cậu _ uhm!! ngon ghê!! Thank you very much!!hihi! _ Và hok quên ” khuyến mãi” 1 nụ cười ” very cute” làm ngây ngất trái tim Kid. thế nên, dù đau điếng nhưng trước nụ cười ấy thì... Kid đã bị gục ngã(đau khổ tập 1). Candy như chợt nhớ ra, quay lại nhìn Kid, hỏi:

_ You tên gì thế? Mấy tuổi?

_ 7 tuổi. Anh là Shinichi Yemata. Biệt danh Kid.

_ Kid? uhm, đúng là... _ Candy bịt miệng cười.

_ Gì chứ? _ Kid ngạc nhiên.

_ Tên đạo chích!!(ai đọc Conan thì đều phải biết siêu trộm Kid đúng hok?>.<) hi!=“” ta=“” làm=“” bạn=“” nhé? _=“” candy=“” bật=“” cười.=“”>

_ Ủ... ừ... _ Kid giận run... nhưng trước nụ cười của Candy thì... lại tiếp tục bị gục ngã(đau khổ tập 2) Candy và Kid ngồi chơi được 1 lúc thì có tiếng ba mẹ gọi Candy. Candy đứng dậy, tỏ vẻ tiếc nuối:

_ Candy phải về rồi!

_ Ủ! _ Kid xịu mặt.

_ Mai gặp nhé! Tạm biệt Kid! Chụt! _ Candy thơm vào má Kid 1 cái rồi chạy đi, để lại cậu nhóc đang đỏ bừng cả mặt, ngẩn ngơ quay về. Bọn bạn thấy bóng Kid thì liền xỉ vả cho 1 trận:

_ Mà bị điên à? đi đâu mà giờ mới về? Tính trốn bọn này hả?

_ Không phải là nể quá nên xịu chứ? Mà có nói thế cũng không ai tin đâu nghe!!

_ Bóng bay lên tận Mặt trăng hay sao Hỏa chắc!!!!???

_ ờ... ờ... _ Bỏ mặc tất cả ngoài tai, Kid tiếp tục ngẩn ngơ...

Bỗng dưng Ken lắc đầu, buột miệng nói đùa _ thằng bạn thân nhất của Kid (1 cậu nhóc luôn có hàng dài con gái đi theo>.<):>

_ Uhm!! Đừng có nói là mày trúng tiếng sét ái tình đấy nhé!!

Kid ngẩn ra. Nhìn lên trời. Cười 1 nụ cười ngu ngơ ngổ tộ rồi đáp:

_ sao mày giỏi thế không biết!!!

Cả bọn trợn tròn mắt, đồng loạt té ngửa!!! Cùng hét lên:

_ MÀY ĐỪNG CÓ ĐÙA!!!!THẮNG ĐIÊN!!!!

Và sau đó là 1 LOẠT CÂU CHửi NHƯ TẮT NƯỚC VÀO MẶT KID!!! (tội ghê>.<, đừng=“” bảo=“” angdevy=“” ác=“” nhẹ)=“”>

_ Cái thằng như mày mà trúng tiếng sét ái tình á!!!!???

_ Mày đang trêu tức bọn tao đây à!!?!?!!

_ Loại không nể nang con gái, con trai như mày!!! 1 thằng dã man sẵn sàng đá bay bất cứ con nhóc nào dám lẻo đẻo theo sau... MÀ LẠI TRÚNG TIẾNG SÉT ÁI TÌNH Á!!!!!!???

_ TAO KHÔNG TIN !!! KHÔNG THỂ TIN!!!!KHÔNG BAO GIỜ TIN!!!!

Nghे đến đó thì Kid thật sự nổi khùng:

_ BỌN MÀY VỪA PHẢI THÔI!!! TAO LÀ NGƯỜI CHỨ CÓ PHẢI QUỶ MÁU LẠNH ĐÂU!!!!!!!!?!!!!

_ KKKHHOỒONNGG!!! MÀY ĐÍCH THỰC LÀ MA QUỶ ĐÁY CON Ạ!!!!_ Lại đồng thanh_ và con nhỏ khiến mày trúng tiếng sét ái tình á! Chắc phải là HỒ LY TINH 9 ĐUÔI biến thành không thì là THIÊN THẦN TÁI THỂ mất!!!!

_ AI LÀ CON BỌN MÀY!!!!???! MÀ CÔ BÉ LÀ THIÊN THẦN TÁI THỂ ĐÁY!!! còn hơn cả thể nữa!!!! THỂ THÌ VỪA LÒNG BỌN BAY CHƯA!!!!!!!!???????

_ Mày đùa chắc!! Làm quái gì có con nhỏ nào được như thể chứ!?!?!!Hi!!_ Ken cười khẩy.

_ Mặc kệ bọn mày!! Tao hok cho bọn mày gặp đâu!!!

_ hehe!! Thách mày đây!! Thế nào bọn này cũng xem được mặt mũi con nhỏ đó!! Bọn này sẽ theo mày cho đến khi thấy được mới thôi!!! NHỚ ĐÓ!!!!

2. Chương 2

Chap2:

Ngày hôm sau, đúng như lời đã nói: lũ bạn đã đánh lấy Kid từ sáng sớm. Kid chịu thua, không trốn đi được. Hậu quả là, sau 2 tiếng đồng hồ, tâm trạng háo hức của Candy khi đợi Kid đã biến thành tức giận. Đánh bạo chui sang nhà Kid, Candy bắt gặp phía đằng xa, cảnh Kid đang đá bóng>. Trong con mắt Candy là hình ảnh 1 Kid năng động, đầy tự tin với những bước chạy và cú lừa bóng ngoạn mục, cùng nụ cười rạng ngời tỏa sáng như ánh mặt trời rực rỡ. Có lẽ, đây chính là lúc, bóng hình Kid bắt đầu tràn ngập trong trái tim Candy!

Xung quanh Kid là những người bạn mà Candy không quen biết, Candy tỏ ra giận dữ khi thấy 1 Kid hoàn toàn khác. Bạo dạn tiến lại gần, Candy kéo sụp chiếc mũ vành to trắng muốt xuống, che gần hết khuôn mặt. Cả bọn giật mình, khi thấy dáng 1 cô bé, trắng từ đầu đến chân, đang tiến lại gần. Riêng Kid đứng sững như trời trồng. Cậu biết chắc đó là Candy. Tâm trạng Kid đầy hỗn loạn. 1 mặt, Kid rất vui khi Candy đến tìm mình, 1 mặt Kid dám chắc Candy sẽ giận dữ khi Kid lỡ dắc tội với “người đẹp”, dám cho Candy ” leo cây“(keke, tội lớn tày đình, Angdevy hok cứu được đâu>.<)và 1=“” mặt=“” còn=“” lại,=“” cái=“” ích=“” kỷ=“” tồn=“” tại=“” muốn=“” độc=“” chiếm=“” candy=“” trong=“” kid=“” khiến=“” cậu=“” lo=“” lảng=“” rằng=“” ,=“” khi=“” thấy=“” candy,=“” lũ=“” bạn=“” sẽ=“” “iu”=“” candy=“” mất,=“” và=“” hok=“” may=“” hơn=“” nữa,=“” candy=“” có=“” thể=“” sẽ=“” thích=“” 1=“” trong=“” số=“” đám=“” bạn=“” của=“” kid!!!!!!!(=“” ặc,=“” mới=“” mấy=“” tuổi=“” đầu=“” đã=“” biết=“” ghen=“” rùi!angdevy=“” bó=“” tay)=“”>

Gần hơn chút nữa, Candy lao thẳng lại, ôm chầm lấy Kid. Mặt Kid từ 1 màu trắng bệch dần chuyển sang đỏ chín.

_ Buông... buông anh ra đi! Candy!!_ Kid lúng túng, ngượng nghịu cố gỡ tay Candy, Candy vẫn tiếp tục ghì chặt lấy cổ Kid không chịu buông. Lũ bạn đơ tại chỗ, không tin... nói đúng hơn là KHÔNG THỂ TIN VÀO MẮT MÌNH!!!

Lần đầu tiên, có 1 con nhóc ngoài Sakura (em gái Kid)ôm Kid mà không bị Kid đá bay đi hoặc... xô ngã té nhào!!!(ặc, tên dã man>.<)>

Và cũng là lần đầu tiên cả bọn được chứng kiến cái cảnh KID NGƯỢNG NGHỊU THỂ NÀY VÀ ĐẶC BIỆT LÀ TRƯỚC MẶT 1 CÔ NHÓC !!????!!!!!!” OH MY GOD, CHUYỆN GÌ ĐANG XẢY RA VỚI THẮNG BẠN CỦA TỤI NÀY VẬY????!!”

Candy ngược mặt lên nhìn Kid, cười 1 nụ cười(cái này là Kid nghĩ à nha) vô cùng dễ thương(ax, tình quái thì có, các bạn thấy Angdevy nói đúng không?>.<)... rồi=“” nhảy=“” lên,=“” đánh=“” bạo=“” ...=“” chọt=“” 1=“” cái..=“” vào=“” môi=“” kid.=“” hậu=“” quả=“” là,=“” kid...=“” ngã=“” ngựa...=“” kèm=“” xị=“” máu=“” mũi(=“” ặc=“”>.<)>

Và bây giờ, mới quả là bàng hoàng đối với lũ bạn!!!! Lần đầu tiên trong đời Kid xị máu mũi ... thì lại không phải do té ngã hay bị xoi 1 quả giữa mặt(quả bóng ý>.<) !!!=“” mà=“” là=“” do=“” 1=“” cô=“” nhóc!!!!????!!!=“”>

_ tại sao... sao Candy... là..m...làm thế vậy??_ Kid 1 tay bịt mũi và với cái mặt không thể đỏ hơn, lấp ba lấp bắp hỏi.

Candy kéo tay còn lại của Kid, nói:

_ Bởi vì, Kid là của Candy mà, phải hok? (cái câu Candy nói bằng tiếng Anh không phải là ” you belong with me” mà thực ra là ”you belong to me”, có nghĩa là Kid là vật sở hữu của Candy ấy>.< còn=“” candy=“” thì=“” không,=“” cái=“” này=“” là=“” candy=“” cố=“” ý=“” nói=“” thế=“” đó,=“” đúng=“” là=“” dã=“” man=“”>.<)_ và=“” candy=“” cười=“” 1=“” nụ=“” cười=“” chết=“” người=“” hướng=“” về=“” phía=“” lũ=“” bạn=“” của=“” kid,=“” để=“” lộ=“” khuôn=“” mặt=“” siêu...=“” siêu=“” dễ=“” thương=“” của=“” mình!!!!=“”>

Và tất cả ánh mắt của tụi bạn Kid, từ hình tròn trở mắt ngạc nhiên ngay lập tức biến thành... HÌNH TRÁI TIM!!!!????!!(sax>.<)>

Lần đầu tiên!!! Lần đầu tiên lũ bạn của Kid cảm nhận được trống ngực mình đang đánh thành thịch như vậy!!!!

Cô bé đó quả thật... rất xinh đẹp!... rất đáng yêu!... Vẻ dễ thương chết người!... Cùng nụ cười ngất ngây mê hồn!! Một cô bé hoàn hảo, tuyệt vời!!! Đặc biệt là đôi mắt màu xanh cây hiếm có, sâu thẳm nhưng trong veo và long lanh nước cùng đôi môi đỏ mọng!!! Cô bé như 1 thiên thần đang tỏa sáng lấp lánh!!!!Quả nhiên, Kid nói chẳng sai chút nào!!!!

Candy mỉm cười , cúi chào đầy thân thiện(ko biết có ý gì đây, cái này thì Angdevy chịu>.<)>

_ Em chào các anh ạ!! Em là Kady Johnson. Mọi người cứ gọi em là Candy cũng được. (bỗng nhiên đỏ mặt>.<)>

Kid tròn tròn mắt” Cái kiểu chào ngọt ngào thế là sao????!!Bỗng dưng đỏ mặt thế là thế nào!!!!??? AAAHHHH!!!!Candy này đâu phải Candy mình biết!!! Candy của mình là 1 cô bé kiêu kỳ, lạnh lùng , ăn nói khó nghe cơ mà(ăx, tên này đang **** thăm trong bụng thì phải !!!>.<)... lẽ=“” nào...=“” trong=“” mấy=“” thằng=“” bạn=“” điên=“” rồ=“” của=“” mình...=“” candy=“” thích=“” thằng=“” nào=“” rồi...!!!!!!????!!!!=“” ôi=“” khkhkhônnggg=“” !!!!!!!!!!!_“” (=“” đúng=“” là=“” thích=“” tự=“” hành=“” hạ=“” mình=“”>.<)>

Kid giận tím mặt. Bọn bạn bịt miệng cười. Cái mặt lạnh lùng chỉ thay đổi biểu hiện trước mặt bọn cậu của Kid nay lại lúc xanh lúc đỏ, thay đổi chóng vánh chỉ bởi vì 1 cô bé. Quả nhiên, ” dấu anh hùng cũng không qua được ải mỹ nhân” (sặc, đúng là mấy tên cụt non>.<). cả=“” lũ=“” kéo=“” kid=“” vào=“” 1=“” góc=“” tra=“” khảo(=“” bộ=“” kid=“” là=“” tội=“” nhân=“” hã=“” trời!!!!????!!!=“”>.<):>

_ Mày!!!! ... kiếm đâu ra ” nàng ” xinh đẹp vậy chứ???

Và không để Kid trả lời, bọn bạn lại tuôn ra 1 tràng:

_ Định giấu bọn này cơ đấy!??? TO GAN THẬT !!!!!

_ Phư phư... nhưng thật đáng tiếc! Keke!!(toàn kiểu cười kinh dị>.<)>

(nói thật, Angdevy thấy bọn này còn ” ma quỷ” hơn Kid nhiều là cái chắc, thế mà **** Kid như điên , tội nghiệp>.<)>

_ Ôiiiiii !!! Sao có người dễ thương thế nhỉ!!!_ tên Taka thốt lên làm cả bọn trở mắt quay lại nhìn_ Tao thành ” nô lệ tình yêu” mất!!!!!!!

Kid há hốc mồm. Cái mặt càng ngày càng méo mó đi. Cuối cùng điều Kid lo lắng cũng xảy ra. Và mặt Kid lại càng tái mét khi tụi bạn liên tục thốt lên:

_ Ừ nhỉ!! bây giờ mới để ý, tìm tao vẫn còn đập thình thịch đây nè!!

_ Xinh dã man luôn!!! Đặc biệt là đôi mắt xanh ấy, sao mà đẹp thế không biết!!!

_ Còn cả cái mỉm cười với đôi môi chúm chím ấy nữa, đáng yêu quá đi mất!!!

Và ngay cả Ken cùng Shin(người lớn tuổi và chín chắn nhất trong cả nhóm) cũng phải công nhận:

_ ừm, lần đầu thấy cô bé xinh đẹp, dễ thương thế đấy!! Giống như đang tỏa sáng vậy!!_ Shin nói. _ Hoàn hảo!! Đúng là ” người yêu trong mộng” , rất lí tưởng!!_ Ken cười_ tìm tao còn đập dồn dập nữa là.

Kid xây xẩm mặt mày: ” Chết thật rồi!! Vậy là hết thật rồi!!! Bị mấy thằng hotboy này để ý thì chết thật rồi!! còn gì là tình yêu đầu của mình nữa chứ !?!! Ôi my love!?!?!(Thật lòng mà nói, Angdevy đành phải công nhận rằng: Kid đúng là ngu, toàn lo lắng vớ vẩn. về bề ngoài,Kid là 1 super hotboy, tên hot nhất trong cả nhóm lại đi ganh tị với những đứa hotboy khác, đúng là không nhận ra được lợi thế của chính mình -> ngốc xít>.<)>

Chưa tha cho Kid, cả bọn còn thốt ra những câu rất là ” nhẹ nhàng” và rất là ” bình thường” 1 cách vô cùng cố ý, dù chẳng có lời nào là đối trá cả, như lấy kim đâm vô tim Kid (đúng là giết người không cần dao mà>.<)>

_ uhm! Hay tao thử cưa ”nàng” nhỉ?

_ thi thử không? chứ như thằng này_ chỉ vô mặt Kid_ thì chừng vài ngày” nàng ” sẽ chán ngay ấy mà!

_ đúng !đúng! Lạnh lùng cứng nhắc hơn cả bê tông cốt thép thì có gì hay!!Thật chả xứng chút nào!!!

Và Ken mỉm cười ranh mãnh,hướng ánh mắt về phía Kid, tuyên bố 1 câu gây chấn động:

_ Nếu có được ” nàng“, tao thề sẽ đuổi hết sẽ đuổi hết mấy nhóc lằng vằng quanh mình, cưng chiều và tôn sùng ” nàng” như 1 nữ thần.

Cả bọn trở mắt . sững sờ nhìn Ken. Thằng này đang nói cái quái gì vậy??!!!! ĐÙA Ừ!!!!??!! Việc 1 tên đào hoa luôn luôn được đám con gái nhí nhố đi theo làm giùm mọi việc thì câu nói vừa nãy quả là KHÓ TIN NHẤT TRÊN ĐỜI!!!

Nhưng ngẫm lại thì cũng đúng. Có bạn gái tuyệt thế thì thêm quái gì ”bọn xấu xí kia nữa !!(đúng là cái bọn già trước tuổi, Angdevy còn chưa biết thích là gì chứ chưa nói đến chuyện có người iu nữa là>.<)>

_ Đây, em có thể làm bạn ..._ Taka nhanh nhẩu tiến lại, chụp lấy tay Candy trong khi lũ bạn đang cứng đờ người vì câu nói của Ken. Nhưng chưa kịp nói hết câu thì cả bọn đã giật mình quay lại, và nhanh như chớp ” mất xẹt tia lửa điện” suýt thiêu chết Taka.

_ không có gì đâu, Candy à!!_ đồng loạt nở những nụ cười chói lóa sau khi ” thiêu cháy” Taka thành than bằng ánh mắt của bọn này (Taka đang co giật sắp chết>.< tội=“” nghiệp)=“” 1=“” cách=“” thân=“” nhiên=“” như=“” không=“” có=“” việc=“” gì=“” xảy=“” ra.(=“” đúng=“” là=“” lũ=“” devil=“”>.<)_ mà=“” bọn=“” anh=“” hỏi=“” nè...=“”>

_ Vâng!?!_ Candy ngược nhìn, nở 1 nụ cười lấp lánh, với đôi mắt to tròn ngơ ngác vô (số) tội khiến cả bọn xị máu mũi.

_ em thích đứa nào trong bọn anh vậy, nói đi!

_ Em...(lại cười)... Ai em cũng thích hết! (lại cười tiếp)

cả bọn... xịt máu mũi tập 2, nhưng vẫn không chịu bỏ cuộc, tiếp tục hỏi:

_ Vậy ai là người em thích nhất chứ !??

Candy còn định đùa thêm 1 chút nữa, nhưng khi thấy Kid cụp tai buồn xo y như cún con bị bỏ rơi thì Candy đành dừng trò đùa của mình lại:

_ tất nhiên là Kid!

Kid mừng rỡ. và lũ bạn ngay lập tức sấn lại, nói xấu Kid:

_ Cái đồ lạnh lùng như băng ấy, sao lại là nó chứ??

_ Thằng dã man như vậy mà Candy cũng thích à?

_ Nó lại còn là người Nhật nữa chứ!! Dân châu Á rõ ràng!!(Cái này thì hơi xúc phạm à nè!!Angdevy thấy hơi bức mình rồi đây! Dù thật ra bọn này chẳng có ý gì khi nói cả>.<)>

Candy hơi nhúu mày, khẽ nói:

_ Nhưng... Candy cũng là người Nhật.

_ Em!!!!!!? Người Nhật!!!!!!?????_ cả bọn tròn mắt.(trừ Kid ra) (chắc bởi vì Kid đang mãi đắm chìm trong niềm vui khi Candy nói thích mình nhất nên chẳng nghe gì cả thì phải>.<)>

_ Vâng. Mẹ em là con lai giữa người Nhật và người Pháp, vì thế mái tóc nâu này là của mẹ, xen những sợi vàng và mắt xanh này là của ba!!! Nghĩa là, Candy mang 1/4 dòng máu người Nhật.

Cả đám xủ tại chỗ(tất nhiên là trừ Kid>.<). nhân=" lúc=" này,=" kid=" kéo=" candy=" đi=" theo=" mình=" .=" kid=" dừng=" lại=" trước=" 1=" cánh=" cửa=" sắt=" đã=" cũ=" rút=" từ=" trong=" túi=" quần=" 1=" chòm=" chìa=" khóa,=" kid=" mở=" cánh=" cửa=" ấy=" ra=" và=" mời=" candy=" vào=" ">

_ Xin giới thiệu: đây là " căn cứ địa bí mật" của anh! _ Kid mỉm cười với vẻ mặt đầy tự hào. Trước mắt Candy là 1 khu vườn rộng lớn rợp 1 màu xanh tươi, phản chiếu những tia nắng vàng lấp lánh. Giữa khu vườn là căn nhà gỗ màu nâu xinh đẹp ở trên 1 cây sồi cổ thụ. Kid nhanh chóng leo lên cái thang dây đang dùng đưa và đưa tay đỡ Candy. Candy thật sự không tin nổi vào mắt mình: khắp căn phòng treo đầy những mô hình máy bay và mô tô thu nhỏ. Trong góc phòng là 1 cái bàn gỗ bày đủ thứ dụng cụ và các bộ phận để lắp ráp.(Vốn là 1 cậu bé thuộc vào hàng thiên tài(IQ 170), lại có niềm đam mê tìm tòi khám phá thì việc tạo ra những mô hình là 1 thú vui, 1 sở thích không thể thiếu của Kid=> Angdevy thấy sợ rồi, thiên tài đúng là khác người về 1 mặt nào đó>.<)>

Căn nhà gỗ trên cây còn có 1 cửa sổ nhỏ đủ để ánh sáng mặt trời có thể chiếu sáng căn phòng. Kid lục tìm thứ gì đó trong hộp bàn . 1 lúc sau, Kid đưa cho Candy 1 chiếc chìa khóa có móc hình 1 chú gấu trắng xinh xinh:

_ Candy ! Từ bây giờ, đây cũng sẽ là " căn cứ địa bí mật " của em nữa. Candy thích chứ!???

Candy mỉm cười , nhận lấy chiếc chìa khóa rồi thơm nhẹ lên má Kid.

Tình cảm của Kid và Candy ngày qua ngày, tiếp tục lớn dần lên. Đối với candy, có lẽ đây là quãng thời gian hạnh phúc nhất, đẹp đẽ nhất, không chút ưu phiền, đau khổ, chỉ tồn tại nụ cười trên môi.

3. Chương 3

Chap3:

Love 2: Lời hẹn ước__ chia ly

Và giữa Kid - Candy đã có 1 lời hẹn ước: " Đến năm 16 tuổi, Candy sẽ là cô dâu của Kid"

Có lẽ cuộc đời sẽ cứ thế trôi, sẽ không bao giờ có nỗi đau chia ly nào xảy đến với Candy và Kid nếu như bất hạnh không đổ ập xuống đầu candy ... 1 cách vô cùng tàn nhẫn...

Tang lễ được cử hành trang trọng, đầy đủ theo đúng nghi thức. Cho đến tận bây giờ, Candy vẫn không hề rơi 1 giọt nước mắt nào. Có lẽ không từ ngữ nào có thể diễn tả cảm xúc của Candy lúc này. Đôi mắt xanh long lanh, tinh nghịch ngày hôm qua đã không còn tồn tại, chỉ còn lại 1 ánh mắt sâu thẳm vô hồn không cảm xúc, đôi mắt chìm sâu vào bóng đen của địa ngục tối tăm. Mới đây thôi, ba mẹ còn tươi cười hứa với Candy sẽ về mà nay hình ảnh đó mãi mãi chỉ là dĩ vãng. Ba mẹ ra đi vào đúng ngày sinh nhật của Candy, để lại 1 hộp quà nhuộm đầy máu và toàn bộ số tài sản kếch xù. Ngày đáng lẽ ra phải tràn đầy niềm vui thì giờ lại chìm trong sự im lìm chết chóc, trở thành ngày tối tăm nhất của cuộc đời 1 đứa trẻ. 5 tuổi__ cái tuổi mà mỗi kí ức sâu sắc sẽ hằn sâu vào tâm hồn thì cái chết của ba mẹ đã ám ảnh Candy đến tận khi trưởng thành, để rồi mỗi khi màn đêm buông xuống, cơn ác mộng lại hiện về, dày vò suốt tuổi thơ ấu đau thương đầy bi kịch. Còn nhỏ bé như thế, nhưng Candy vẫn gồng mình lên, hứng chịu tất cả nỗi bi thương 1 mình. Người quản gia già chỉ biết đứng lặng bên Candy, nước mắt chực trào nhưng cố nén lại, lòng đầy đau xót.

Xung quanh vẫn ồn ào tiếng người tham dự đám tang, đặc biệt là những tiếng xì xầm bàn tán về bản di chúc mà ba mẹ Candy đã kịp chuẩn bị trước. Tất cả để lại cho cô con gái vừa tròn 5 tuổi, cả tài sản và quyền điều hành cả 2 công ty đang phát triển mạnh. Những lời xì xầm to nhỏ ấy, Candy hiểu cả. Từ khi sinh ra đã được dạy dỗ để trở thành người đứng đầu, 5 tuổi nhưng đủ khả năng để nhận định 1 vấn đề còn sâu sắc hơn cả người lớn. Chính vì vậy, Candy hiểu rõ tình hình hiện nay của mình " sẽ không ai chấp nhận nghe lời chỉ huy của 1 cô nhóc, dù ỉn có thực lực hay khả năng đến mức nào thì cũng không ai chịu nghe lời nói của 1 cô nhóc, đó là điều chắc chắn. Tâm nguyện của ba mẹ là bảo vệ và phát triển những thành quả mà ba mẹ đã đạt được, và giờ đây, mình phải là người thực hiện điều đó, chứ không phải ai khác. Hãy suy nghĩ xem Candy, cổ phiếu của 2 công ty đang sụt giảm 1 cách nhanh chóng, nếu mình không làm gì thì ... không thể như thế được, mặc cho ai nói gì, mình cũng cần tìm 1 đồng minh có tiếng nói trong công ty... ai đây... xem nào... Phó giám đốc Hans!!!! Chỉ còn cách này mà thôi!!!"

Candy đứng dậy, quan sát xung quanh rồi đi về phía người đàn ông có đôi mắt hơi híp lại. Người quản gia già ngăn lại, định hỏi nhưng Candy đã vội làm dấu im lặng. Không ai phát hiện, có lẽ Candy quá nhỏ bé để người ta chú ý đến và hình như, ngay cả người đàn ông nọ cũng không hề hay biết. Ông ta đi theo 1 người phụ nữ ra phía sau rồi khuất bóng, Candy chỉ định đi theo, đợi ông ta nói chuyện xong, nhưng bỗng dưng nghe tiếng quát của người phụ nữ, có vẻ như bà ta vô cùng tức giận:

__ Chuyện này là thế nào??? Chẳng phải anh nói nếu họ chết đi thì quyền điều hành Công ty sẽ thuộc về anh ư? Tại sao bây giờ lại giao cho con nhãi đó chứ??

Candy đang định quay đi thì khựng lại. Tim bỗng dưng đập 1 cách bất thường, như linh cảm rằng, nếu Candy nghe đoạn hội thoại giữa 2 người, cuộc đời Candy sẽ hoàn toàn thay đổi. Candy cúi xuống, nép sát người vào bức tường, tim vẫn đập thình thịch thành từng tiếng rõ ràng...

...

...

__ Thôi đi !!! Chuyện này chỉ mình tôi biết, anh biết!! Tốt nhất là anh hãy mang bí mật này xuống mồ!!! Nếu không tôi chết thì anh cũng chết, chẳng có kết cục tốt đẹp cho cả anh và tôi đâu!!!

__ Em điên rồi!! Điên thật rồi!!!!_ Người đàn ông hoảng loạn thốt lên__ ... Sao... sao em lại thành ra thế này?!!!!

__ Tôi chỉ vì cuộc sống của tôi thôi, cả con của anh nữa chứ!!!Anh hãy nhận làm người bảo trợ cho con nhãi ấy đi!!

1 con nhãi ranh 5 tuổi, không đáng để lo ngại đâu!! Ha ha haha !!! ha ha ha ha...

Tại Candy ừ cả lên, cố gắng bò ra khỏi chỗ đó, rồi bỏ chạy" ch... uyện chuyện ... gì đây? Sự thật là như thế ư??? Người đàn bà đó đã lên kế hoạch giết chết .. ba mẹ rồi giàn dựng như 1 vụ tai nạn ư?? ... không...

k ..h.ông... KHOỒNNNGG!!!!!! QUÂN SÁT NHÂN!!!!!!!!!!!!” Cả người Candy run lấy bầy, phía sau lưng, tiếng cười ghê rợn của người đàn bà độc ác vẫn chưa dứt...

...

4. Chương 4

Chap4:

Candy ngồi lặng trong phòng, nhìn chăm chăm vào 2 hộp quà của ba mẹ chưa kịp tặng và mở nó ra. Lốp giấy gói nhuộm đầy máu đã được người quản gia già bóc quăng đi. Phía trong 1 hộp quà là chiếc laptop đen bóng, kèm tấm thiệp chúc mừng sinh nhật :

” Candy yêu của ba,

Đây là món quà độc nhất vô nhị mà ba đã làm cho con, mẫu sản phẩm mới nhất, chiếc laptop duy nhất trên thế giới đây. Hãy sử dụng nó thật tốt nhé, Candy luôn là người thừa kế đáng tự hào nhất của ba, con gái yêu duy nhất của ba.

Ba yêu con rất nhiều!!!”

Hộp quà còn lại đựng 1 chiếc vòng cổ hình chữ thập ngược từ 1 loại đá màu đen quý hiếm đính thêm những viên kim cương lấp lánh, những đường viền phía ngoài là hợp kim không rỉ trắng sáng, chiếc vòng cổ đồng bộ với đôi bông tai Candy đang đeo. Đây là món quà của mẹ:

” Candy yêu của mẹ, đây là món quà dành cho con. Khi lớn lên, thì hãy tặng cho người mà con yêu nhất nhé, bây giờ cứ tặng lại ẹ cũng được. Mẹ nói đùa đó, đừng giận mẹ nha. Cho đến lúc con gái đáng yêu bé bỏng của mẹ trở thành cô dâu xinh đẹp, mẹ sẽ luôn ở bên con, chờ đợi con trưởng thành.

Chúc con 1 sinh nhật vui vẻ!!!

Yêu Candy ”

Candy nắm chặt mẫu giấy trong tay ” mẹ nói sẽ luôn ở bên con cơ mà, mẹ nói sẽ đợi con lớn lên cơ mà!!! Vậy tại sao mẹ lại rời xa con!!!??? sao cả ba mẹ đều bỏ con đi, con đã làm gì có lỗi à???!! Con xin ba mẹ... con cầu xin ông trời... ba mẹ .. hãy trở về bên con!!” Candy run run, môi cắn chặt lại, đôi mắt khô khốc nhìn vào khoảng không trắng xóa ” k..không.., đây chỉ là 1 cơn ác mộng mà thôi.. chỉ..có thể là như thế... hãy tỉnh dậy đi Candy...ba mẹ vẫn còn sống, tỉnh dậy đi, giấc mơ này chẳng vui tí nào... làm gì ..có chuyện.. b.. ba mẹ chết rồi chứ... đừng tin... đúng thế... Candy không tin... CANDY KHỒNNNGGG TIN!! TẤT CẢ CHỈ LÀ 1 CƠN ÁC MỘNG MÀ THÔI!!!”

Candy ngã sòng soài dưới nền nhà lạnh lẽo. Chỉ kịp nghe loáng thoáng bên tai tiếng người quản gia già đang hét hoảng gọi nhưng Candy không còn đủ sức để trả lời nữa, 2 mí mắt cứ sụp xuống, toàn thân nặng trĩu, không thể cử động... rồi mọi âm thanh dường như im bật... Candy chìm vào khoảng đen tĩnh lặng.....

Candy từ từ mở mắt ra, ngồi dậy 1 cách khó nhọc. Có lẽ vì mệt mỏi, áp lực nên Candy đã ngất đi. Nhưng hoàn cảnh không cho phép Candy gục ngã như thế. Người quản gia già khẽ mở cửa bước vào, vui mừng khi Candy đã tỉnh dậy.

Candy rời khỏi giường, bước lại gần người quản gia. Ông cúi người xuống, định hỏi xem cô chủ muốn gì thì Candy đã vòng tay ôm chặt lấy cổ ông: ” con cảm ơn ông ...rất nhiều”. Candy khẽ khàng nói. Đó là điều duy nhất Candy có thể làm lúc này cho người quản gia già đã theo Candy từ lúc mới chào đời, và theo gia đình này không biết bao nhiêu năm, và còn là 1 người Candy yêu quý như ông của mình. Candy buông tay, rồi đi ra khỏi phòng. Người quản gia già cắn chặt môi, ông đau xót nhìn cô chủ bé bỏng như đứa cháu thân yêu của mình đang hứng chịu tất cả mọi nỗi đau mà không làm gì được. Ông chỉ có thể lặng lẽ đứng phía sau đôi bước, âm thầm bảo vệ, giúp sức cho Candy mà thôi...

Candy thần thờ đi dạo trong vườn rồi không biết tự khi nào Candy đã đứng trước ” căn cứ địa bí mật”. Chiếc chìa khóa vẫn đang nằm trong túi . Candy mở cửa bước vào rồi leo lên căn nhà trên cây. Vẫn giống y như mấy ngày trước. Căn phòng vẫn treo đầy những mô hình máy bay, ô tô như lúc đầu. Candy ngồi sụp xuống giữa phòng. Mùi nắng hòa quyện với mùi lá cây tươi tạo nên 1 bầu không khí dễ chịu. Thoảng khắp phòng là mùi hương của Kid_ 1 mùi hương dịu dịu nhưng ấm áp_ cùng những tia nắng chiếu qua ô cửa sổ nhỏ đang nhẹ nhàng ôm trọn lấy Candy. Ấm áp như vòng tay ba mẹ. Dịu dàng và ấm áp như vòng tay của Kid đang an ủi vỗ về. Và... Candy bật khóc. Bật khóc nức nở. Khóc như chưa bao giờ được khóc. Từng giọt tuôn rơi như đang khóc cho cả 1 đời người. Nước mắt chan hòa trên gương mặt của Candy. Những giọt nước mắt đầu tiên kể từ khi chứng kiến cảnh ba mẹ nằm bất động trong nhà xác. Candy nấc lên thành tiếng:

_ ba... mẹ ...đ..đã mãi ..rời xa ..con.. thật rồi.. mãi mãi... Ca.. Candy phải .. làm gì đây....p..hải làm gì đây... khi không còn bất cứ người thân .. nào ... ?... ba mẹ.... nói cho Candy ..biết đi...nói cho con nghe... CON PHẢI LÀM GÌ BÂY GIỜ??!!!!

Đã bao lần Candy chối bỏ nhưng sự thật vẫn luôn là sự thật. Ba mẹ chết đó là điều không thể nào thay đổi. Và lúc này đây, Candy đành chấp nhận sự thật đau lòng : ba mẹ đã mãi mãi ra đi, để Candy lại 1 mình chống chọi với tất cả. Không còn ai ... trừ... ÔNG NGOẠI!!!!!!!! Candy như chợt tỉnh ra. Người cha mà mẹ Candy đã rời xa vì tình yêu của mình... Có nên không? Candy lo lắng tự hỏi chính mình... nhưng ... phải thế thôi Candy à... đây là sự lựa chọn duy nhất... không còn cách nào khác... không còn gì để mất nữa rồi... Candy à... trừ ... Kid... Candy thật sự bối rối nhưng dù thế nào Candy cũng phải rời xa Kid, không thể nào thay đổi được. Lòng Candy dao động. Candy đã không gặp Kid gần nửa tháng rồi... ước gì ngay lúc này Kid ở đây... Candy ngồi chờ Kid thêm 1 hồi lâu, nhưng Kid vẫn không đến. Candy đành đi về, tiếp tục trở lại với những kế hoạch để giữ lại thành quả của ba mẹ và báo thù.....

5. Chương 5

chap 5:

Candy chạy về và lục tung cả chiếc tủ đựng những đồ dùng của ba mẹ lên. Và quả nhiên , không ngoài dự đoán, Candy tìm thấy bức ảnh 1 người đàn ông già có khuôn mặt lạnh lùng, đáng kính, nhưng có nét gì đó vô cùng thân thuộc và hiền từ, bên cạnh là mẹ Candy khi còn trẻ với nụ cười trên môi. Không ai khác, chính là ông ngoại. Trong trí nhớ của Candy vẫn luôn mơ hồ về 1 bức ảnh mà ba đã giấu mẹ cho Candy xem. Đó là bức ảnh này. Phía sau là 1 địa chỉ lạ và tên 1 tập đoàn: tập đoàn AKT.

Candy ngồi ăn tối 1 mình giữa căn phòng lạnh lẽo. Cố gắng ăn từng thìa, nhưng bụng Candy thì vẫn đang quặn đau, không thể nuốt trôi được. Candy ngược mắt nhìn người quản gia già đang lo lắng khi thấy Candy như vậy. Candy ngồi lại ngay ngắn, chỉ vào 1 chiếc ghế rồi nói:

_ Ông ngồi xuống đi ạ!!

_ Vâng,cô chủ! _ ngồi xuống theo lời Candy_ có chuyện gì vậy!??

Candy đặt bức ảnh mình tìm thấy trước mặt ông. Trong 1 thoáng, mặt ông biến sắc. Khuôn mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên tột độ. Candy chậm rãi hỏi:

_ Đây là ông ngoại của con phải không ạ?

... Vâng..., cô chủ. ông im lặng 1 lúc rồi khẽ đáp.

_ Ông con là... chủ tịch tập đoàn AKT ở Nhật?

_ ...V..â.ng._ ông run run.

_ Vậy thì... ông hãy đặt cho con 2 vé máy bay đi Nhật dùm. Càng sớm càng tốt.!

___ Cô.. Cô ..chủ à!!!_ Ông hốt hoảng kêu lên._ Không thể được... người đó... sẽ không...

_ Dù là bằng cách gì thì con vẫn phải làm thế_ Candy mím chặt môi_ nếu không thừa nhận thì con sẽ làm mọi cách để ông ấy phải thỏa hiệp... con đã bị dồn vào đường cùng rồi.

_ Ông ... ấy..., đã từng chấp nhận lời ... xin lỗi của ba cô rồi..._ ông cố gắng nói ra từng câu_ nhưng... tôi không nghĩ...ông đã tha thứ cho việc...

_ Con biết ông nghĩ gì... nhưng... dù phải từ bỏ cả tên họ của mình... con cũng chấp nhận._ Candy ngắt lời người quản gia_ nếu ông hiểu cho con thì hãy làm theo những gì con nói..._ Candy nhìn thẳng vào mắt người quản gia.

_ Tôi hiểu. Tôi sẽ làm ngay... thưa cô chủ_ Ông run run đáp lại, và quay đầu nhìn vào nơi khác. Bởi vì, ông không thể nhìn thẳng vào mắt Candy. Đôi mắt sâu thẳm chứa đựng nỗi đau không tưởng và ánh nhìn sắc lạnh, chứa đựng sự căm thù cuộc đời tàn nhẫn...

Candy không nói gì. Chỉ đứng dậy rồi bước vào phòng, đóng sập cánh cửa lại.

” Ba mẹ hãy đợi Candy nhé... mối thù này con nhất định sẽ trả đầy đủ.... Candy này sẽ chìm cả nhà ấy xuống địa ngục... đặc biệt là bà phu nhân phó giám đốc Hans... rồi bà sẽ biết... sự trả thù của Candy là như thế nào”

Ngày hôm sau, Candy cùng người quản gia đi đến 1 nơi, đó là nhà Kid. Dù thế nào thì Candy vẫn thấy lo lắng. Ít ra, cũng phải nói lời tạm biệt Kid. Dù 2 nhà sát bên nhau, nhưng cổng ngược hướng nên phải vòng vèo mãi mới tới nơi. Chiếc xe từ từ dừng lại. Cánh cổng sắt khép chặt. Hình như không có ai ở nhà. Người quản gia mở cửa cho Candy bước xuống, không quên hỏi:

_ Nhà này có phải không? cô chủ!!

_ Ừm. _ Candy nhìn vào biển tên, khẽ đáp.

Từ đằng xa, 1 cô gái trẻ đi tới, tra chìa khóa vào ổ để mở cổng. Người quản gia ngay lập tức hỏi:

_ Cho tôi hỏi, Cô là...?

_ Tôi là người giúp việc ở đây. Nhưng mà ông bà chủ và con cái đã đi du lịch rồi. Chắc phải 2, 3 ngày nữa mới về.Có chuyện gì không ạ?

_ À tôi...

_ Ông à, đi thôi_ Người quản gia chưa kịp nói thì Candy đã vội ra lệnh, rồi cúi chào_ Em chào chị!!_ Và quay đi.

_ Chào cô_ Ông vội vàng chào 1 câu rồi mở cửa xe cho Candy. Chiếc xe lăn bánh rồi đi khuất dần.

Đến lúc này, cô giúp việc mới thoát ra được khỏi miệng:

_ V..â..ng! _ Chắc bởi vì cô đang giật mình trước vẻ bề ngoài của Candy” Woa, cô bé đó đẹp thật đấy!!!Hơn hẳn bé Sakura luôn (em gái Kid, cũng thuộc hàng đại mỹ nhân đó nhé>.<) .=” nếu=” lớn=” lên,=” không=” biết=” sẽ=” như=” thế=” nào=” nữa,=” đúng=” là=” y=” như=” thiên=” thần=” vậy... “=”>

Người quản gia lật lật tập hồ sơ trong khi chiếc xe đang đi tới mộ ba mẹ của Candy. Ông ho 1 tiếng rồi háng giọng nói:

_ Thưa cô chủ, tôi đã đặt vé rồi. 8h sáng mai sẽ xuất phát.

_ Cảm ơn ông. Ông nhớ chuẩn bị hành lí_ để ý thấy thái độ lạ của người quản gia, Candy nói_ Có chuyện gì thì ông cứ hỏi đi!

_có thể là,... cô chủ sẽ cho tôi là kể nhiều chuyện... nhưng..._Ông ngập ngừng_ lúc này ... là nhà của ai thế?

_ Nhà của 1 thằng nhóc hơn 2 tuổi..._ Candy cúi đầu_ nhưng rất quan trọng..._ khẽ thì thầm trong miệng.

__ tôi... xin lỗi...__ ông im lặng khi nghe được 3 từ ” rất quan trọng” từ miệng Candy thốt ra. Đối với Candy, đó là những từ cấm kỵ. Candy chưa bao giờ nói rằng ai là quan trọng. ngoại trừ ba mẹ. ” người rất quan trọng ư? Cô chủ à, nếu đã làm cô thốt ra mấy từ đó, nghĩa là ... đó là người duy nhất có thể kéo cô ra khỏi bóng tối...dù là 1 nhóc 7 tuổi, thì cũng không phải là đứa trẻ bình thường... chắc chắn... sẽ trở thành người quan trọng nhất của cô chủ trong tương lai...đó là điều chắc chắn ”

Candy đứng trước mộ ba mẹ, thì thầm 1 câu tạm biệt: ” con đi đây, ba mẹ” rồi trở về nhà.

Buổi chiều ngày hôm đó, Candy lại đến ” căn cứ địa bí mật“, đem theo chiếc vòng mẹ tặng trong ngày sinh nhật đầu thương ấy, và 1 con dao gập nạm vàng__ Candy tìm thấy trong lúc tìm bức ảnh(đây cũng chính là kỉ vật duy nhất của bà ngoại đã để lại ẹ Candy). ” nếu như... Kid xuất hiện bên cạnh Candy ngay lúc này.... Thì Candy sẽ ở lại đây...” Candy chìm đắm trong suy nghĩ và chợt giật mình ” Điên rồi!!!! Sao mình lại có cái suy nghĩ ngu ngốc như thế chứ!??? Dừng lại ngay, Candy... khi mà thù còn chưa trả....Nhưng...” Và Candy chợt nhận ra, không biết từ khi nào, trái tim Candy đã tràn ngập hình bóng của Kid... Đến mức, không thể kiểm soát được.... Vậy mà... Candy buộc phải ra đi....

Candy lấy 1 tờ giấy trắng trên bàn và 1 cái bút: (đến lúc này, Candy mới nhận ra, việc ba mẹ ép Candy học thành thạo

tiếng Anh lẫn tiếng Nhật và nhiều cái khác nữa quả là hữu ích>.<):>

” Kid à,

Candy sẽ đi đến quê hương của mẹ và... có thể sẽ không trở lại đây... Ba mẹ Candy... không còn nữa...

Ra đi mà không thể tạm biệt 1 lời... nhưng... Candy muốn để lại cho Kid ... vật đính ước thay cho lời hứa... Candy sẽ đợi.

Nếu Kid có thể tìm được Candy, nếu Candy có thể gặp lại Kid thì...

Tạm biệt!!!!”

Candy đặt lá thư và chiếc vòng cổ vào 1 cái hộp rồi đặt ở giữa phong. Leo xuống rồi ngấm nhìn hình trái tim Kid đã khắc lên thân cây. Phía trong hình trái tim là tên 2 người ” Kid - Candy” . Candy dùng con dao của mẹ khắc thêm 1 chữ ” F” (forever)

” đối với Candy, Kid là duy nhất và cũng là mãi mãi” . Candy khóa cánh cửa sắt lại và bước đi...

Vậy là Kid và candy đã chia cách 2 người 2 nơi. Và phải đến 10 năm sau, số phận mới kéo 2 người lại gần nhau thêm 1 lần nữa , dù Candy đã sang Mỹ du học tới 4 năm và Kid cũng sang Nhật rất nhiều lần.

Có lẽ đó là định mệnh, là sự trêu đùa tàn ác của cuộc đời (kekeke, cái này là sự trêu đùa của Angdevy thì có, nhĩ>.<>

6. Chương 6

Chap 6:

love 3: Chờ đợi __ đợi chờ

Nhưng đó là chuyện của 10 năm sau. còn bây giờ là đoạn kể về thời gian đầu Candy đến Nhật.

Nhật Bản, Tokyo :

Sau khi nghỉ ngơi tại khách sạn 5 sao Royal 1 đêm(vì lịch múi giờ) Candy cùng người quản gia tìm đến địa chỉ ghi sau tấm ảnh. Đó là 1 khu biệt thự nguy nga tráng lệ không khác gì 1 tòa lâu đài. Chiếc xe từ từ lăn bánh, lướt qua những hàng cây được cắt tỉa vô cùng công phu , tí mỉ rồi đỗ xích trước đại sảnh của tòa nhà. Candy đưa tấm ảnh cho tổng vệ sĩ, nhờ chuyển cho ngài chủ tịch. Và vài phút sau, 1 người phụ nữ đứng tuổi xinh đẹp đi ra, trả lại bức ảnh và dẫn Candy đi theo mình. Candy đi qua cả 1 hành lang dài, xung quanh

là những bức tranh quý giá treo đầy tường. Trước mắt Candy là 1 cánh cửa gỗ lớn được chạm trổ tinh xảo, choáng cả tầm nhìn. Và khi cánh cửa từ từ được mở ra, lúc Candy bước vào cũng là lúc cuộc đời Candy đã hoàn toàn thay đổi kể từ giây phút ấy.

Trước mặt Candy là người đàn ông trong tấm hình: ông ngoại. nhưng Candy không có chút cảm giác gì. Khuôn mặt thân thuộc nhưng lạnh như băng giá không chút thay đổi khi thấy Candy bước vào. Nhìn thẳng vào mắt ông, Candy thoáng ớn lạnh. Một đôi mắt chứa đựng sự bí hiểm và tàn nhẫn. Candy thu hết can đảm, hít 1 hơi thật sâu và cất tiếng:

_ Chào ông ạ! Con là Kady Johnson, con gái của mẹ Kyo Yashi, cũng có nghĩa là con là cháu gái của ông.

_ Ta biết! Con cứ ở đây chơi! Nhưng..._ ông chậm rãi nói_ ba mẹ của con đâu mà không vào?

Candy khẽ nhếch mép, rồi với bộ mặt giá buốt đáp lại:

_ Ông không biết sao? Ba mẹ con... mất rồi!_ nghiêng răng.

Khuôn mặt ông biến sắc trong 1 thoáng. Hình như ông không thể tin nổi vào tai mình. Trong 2 tháng ông bị ốm

nặng, mọi việc được giao lại cho người thư kí của ông.... và ông không hề được biết... chuyện đó...!!! Là sao???

_ Vậy ư? _ông thốt ra 1 câu như để kiểm chứng độ chính xác của điều Candy vừa nói_ Ta...

_ Vâng. Và bây giờ... con chỉ còn ông là người thân duy nhất..._ Candy dừng lại rồi nói tiếp_ Cũng giống như ông chỉ còn con là người thân duy nhất vậy.

_ Ta... _ông im lặng 1 lúc_ Từ bây giờ, đây là nhà của con. Nhưng... ta không chấp nhận cái tên họ đó!!_ ông trừng mắt_ ít ra, con cũng phải đổi ngay cái tên mang dòng máu ngoại lai đó đi. Và... đừng nhìn chằm chằm vào ta bằng đôi mắt màu xanh ấy. Con hãy đổi tên là...

_ Lanayi Liuyashi!! Mẹ con đã đặt cho con cái tên đó_ Candy xen ngang_ cái tên mà nhìn vào... không ai phát hiện con là con cháu họ Yashi... Con xin lỗi! có thể ông sẽ cho con là vô phép, nhưng..._ Candy cúi đầu, dáng điệu buồn bã.

_ Không sao! Con cứ ở lại đây. Con luôn là công chúa của tập đoàn AKT này.

_ Con ... không muốn làm công chúa..._ Candy lạnh lùng.

_ Vậy thì con muốn gì đây ?Ta sẽ cho nếu con muốn. Tất nhiên, còn phải tùy thuộc vào câu trả lời của con nữa_ ông dò hỏi, trong lòng vô cùng thích thú trước cô cháu gái lần đầu tiên được gặp của mình.

_ Hãy cho con trở thành người thừa kế của ông!!! _ Candy đồng dục nói_ đó là mục đích duy nhất của con khi đến đây!!!

Ông trừng mắt nhìn Candy. Thốt ra những lời mà có người cả đời cũng không dám nói trong khi Candy chỉ vừa tròn 5 tuổi, ông thật sự kinh ngạc không nói nên lời trước cô cháu gái của mình. Ông nhíu mày, mặt đanh lại. Căn phòng chìm trong im lặng_ 1 sự im lặng đáng sợ. Sau một hồi lâu, ông lạnh lùng cất tiếng phá vỡ bầu không khí yên ắng :

_ con có hiểu mình vừa nói gì không?Con tự tin là mình có thừa khả năng để khống chế được những con người mưu

mô sành sỏi đầy kinh nghiệm trong kinh doanh hay sao?Con còn quá nhỏ. Ít ra, cũng phải 20 năm nữa. Nhưng con là con gái. Đó là việc tưởng như không thể.

_ Vâng, con biết. Nhưng con tự tin là mình sẽ làm được. Không phải 20 năm. Con tự tin rằng, chỉ 10 năm nữa, con có đủ khả năng để điều hành toàn bộ tập đoàn. Con hiểu là ông sẽ không tin con. Vậy ông muốn con làm gì để ông có thể tin tưởng con ? Ông hãy đưa ra thử thách đi, con sẽ đáp ứng và thực hiện.

_ Được rồi! Nếu con đã tự tin như thế . Hãy thi vào trường Xbest xem nào! Đi học và kết bạn. Nếu con có thể hoàn thành khóa học trước năm 16 tuổi, thì ta sẽ nghĩ lại. Nhưng nhớ là không được tự ý để lộ việc con là cháu ta. Đó là giao ước và cũng là cơ hội duy nhất dành cho con!!

_ Vàng. vậy con xin lui ạ!_ Candy cúi đầu, bước ra rồi đóng cửa , để lại người đàn ông già cô độc trong căn phòng lạnh lẽo.

Người quản gia đứng đợi ngoài cửa này giờ. Candy nhìn ông, khẽ nói :

_ Con sẽ ở lại đây! Ông hãy về đi!

_ Tôi... _ Ông đừng nói gì cả! Hãy trông nom ngôi nhà thay con! con sẽ gửi thư và ảnh cho ông mỗi tháng ! ông cứ sử dụng tiền trong tài khoản của con, không sao đâu!

_ tôi biết rồi! Nhưng tiền thì không cần đâu! tôi sẽ trông coi cả mộ phần của ông bà chủ nữa. Tạm biệt cô chủ!

Người quản gia cúi xuống, Candy thơm nhẹ lên má ông. Mắt ông đỏ hoe, như sắp khóc. Ông mỉm cười nhìn Candy thật hiền rồi quay đi...

Và ngày hôm đó, ở New York:

_ Ông bà về rồi ạ!!

_ ừm, cô đem hành lí lên tầng 2 giúp tôi nhé!

_ Vàng! Bé Sakura và cậu chủ (chị này hơi sợ Kid nên không dám gọi tên>.<) có="” muốn="” uống="” gì="” không?="” _="” cô="” nữ="” giúp="” việc="” quay="” lại="” hỏi="” 2="” đứa="” trẻ.="”>

_ em uống nước cam!_ cô bé nhanh nhẩu.

_ Không, Cảm ơn chị_ Kid lạnh lùng đáp.

_ À bé Sakura này,hình như có 1 cô bé bạn em đến tìm đấy!

_ Bạn?!! _ Cô bé tròn xoe mắt .

_ Ủ!! Đẹp ngất ngây luôn!!! tóc nâu dài, rồi lấp lánh mấy sợi vàng nữa!! À! Đặc biệt là đôi mắt màu xanh cây!! Chị cứ nghĩ là mình gặp thiên thần ấy!!Mà hình như có chuyện gì gấp lắm.

_ Em hok có ai là bạn mà giống như thế cả!!Anh Kid! Anh có quen hok?_ cô bé quay lại hỏi.

_ Ca..n ...Candy!!???!!_ Kid tròn mắt lắm bầm trong miệng rồi vụt chạy đi, không để ý đến cả tiếng gọi của cô em gái:

_ Anh Kid!!??? Anh đi đâu thế!!!???? Nè!!!!!!!

Kid chạy thật nhanh, chui sang nhà Candy.Cậu thu hết can đảm đi đến trước cửa. Nhưng không có ai ở nhà. Căn biệt thự yên ắng đến đáng sợ.Không biết tại sao, Kid cứ cảm thấy bất an trong lòng. Buồn bã, Kid quay về, và đi đến ” Căn cứ địa bí mật“. Trên thân cây , có 1 dấu khắc mới, giữa hình trái tim. Đó là 1 chữ ”F” . Kid vội leo lên căn nhà gỗ. Cậu giật mình, suýt giẫm phải cái hộp để giữa phòng. Trên hộp có chữ: ” from Candy” ” To Kid” . Kid vội vàng mở hộp ra. 1 sợi dây chuyền và 1 bức thư. Mở ra đọc, Kid bàng hoàng:

_ Không... kh.ông... Không thể thế được!!! Không được đâu, Candy à!!!! Candy... quay về đi!!!Không...!!!!

AAAAAAHHHHH!!!!!! KKHHÔONNGGG !!!! CANDY!!!!!!!!!!!!CANDY!!!!!!! _ Kid gào to, tay siết chặt sợi dây chuyền.

... 1 tháng sau...

... New York.

_ Hôm nay chắc chắn là Kid được thả phải không mà?

_Ủ!! Chắc thế!

_ Dù sao cũng tội nó thật!!! Tao chưa bao giờ thấy nó nổi loạn như thế!!

_ Ồ!! Tên ngu ngốc!! Định bay sang Nhật đuổi theo Candy luôn cơ đấy!! Mà sao nó không biết nghĩ thể nhỉ?? Nó làm sao bay ra nước ngoài mà không có người lớn đi cùng được chứ???

_ Làm sao mà tao biết được!!!! Tại hành động rồ dại ấy mà nó bị ba giam luôn trong nhà kho đến 1 tháng lận còn gì. Đúng là yêu quá hóa điên!!!

_ Thôi, đời người ít nhất ai cũng điên 1 lần (>.< trời,=" angdevy=" ngán=" bộn=" "="" cù=" non=" "="" này=" đến=" tận=" cổ=" rồi=" à=">.<)!!! nó=" được=" tha=" là=" may=" rồi!=" không=" có=" nó,=" chán=" chết=" mất!!!(=" không=" có=" người=" để=" hành=" hạ=" đây=" mà=">.< đúng=" là=" lũ=" "="" devil=">.<)>

Và lúc đó...

Nhật Bản, Tokyo.

Tại phòng làm việc của Chủ tịch tập đoàn AKT:

_ Con bé thế nào rồi?_ 1 giọng nói trầm trầm cất lên.

_ Thừa chủ tịch, cô chủ đã xuất sắc vượt qua các vòng thi tuyển chọn, vào học lớp xuất sắc nhất và trở thành hội trưởng hội học sinh khối cấp I .

_ Ừm . Vậy còn bạn bè?

_ cô chủ hiền có 3 người bạn khá thân. Người đầu tiên tên là Neyuli Tamaya, con gái nhà Tamaya, 1 gia đình nổi tiếng về văn hóa truyền thống và đặc biệt có tiếng tăm trong lĩnh vực y học. Người bạn thứ 2 là Hanachi Iguyashi, dòng họ của những chính trị gia và luật sư nổi tiếng. Người cuối cùng là Salasa Ikune, công chúa của công ty Stars, chuyên đào tạo các thần tượng, người mẫu và ca sĩ được ưa thích nhất hiện nay, mặt khác còn rất có thể lực trong giới nghệ thuật, đứng đầu trong ngành truyền thông và báo chí.

_ Hừm_ Ông trầm ngâm.

_ Tuy nhiên, hình như tôi quên nói, nếu không xét về gia cảnh cũng như địa vị, thì những vị tiểu thư quý tộc này đều được mệnh danh là thần đồng, xuất sắc trong mọi lĩnh vực, đứng đầu các học sinh. Ngay cả những cô cậu lớn tuổi hơn cũng phải nể sợ. Cô chủ... khi vừa nhìn thấy họ, đã nói :” Đây rồi, những người mình cần”

_ thật đáng sợ, đúng là cháu gái của ta_ vị chủ tịch khẽ nói_ lời nói đùa hưởng ứng của ta... nếu không thực hiện thì xem ra không được rồi. ta cứ nghĩ con bé chỉ nói cho vui vậy thôi, không ngờ nó làm thật. 5 tuổi mà đã có mắt nhìn người như vậy, lại thêm tham vọng lớn đến thế, quả xứng đáng là người thừa kế của ta..._ ông im lặng 1 lúc, rồi nói tiếp_ Nhưng chỉ vì ba mẹ mất mà nó trở thành như thế thì ..thật khó tin và... quá đáng sợ... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sự thật việc cháu gái ta biến thành như vậy là do nguyên nhân nào? lạnh lùng hơn băng giá, hơn cả ta... chấp nhận 1 cuộc sống cô độc... ta không muốn cuộc đời của nó sẽ lặp lại giống như cuộc đời của ta...

trong 1 căn phòng lồng lầy bậc nhất của dinh thự họ Yashi:

” Con đã thích nghi dần với cuộc sống ở đây. Không có ông khó khăn hơn con tưởng. Nhưng con vẫn ổn. Mọi việc ở bên đó, con xin giao lại cho ông. Mong ông giúp đỡ.

Chúc ông khỏe mạnh!!

Candy ”

Candy gấp bức thư rồi bỏ vào phong bì cùng vài tấm ảnh của mình. Candy tựa lưng vào ghế, nhìn vào 1 khoảng trống vô định, khẽ thở dài ” Kid à !! Kid còn nhớ Candy không? Candy... đã không thể quay đầu lại được nữa rồi... ”

7. Chương 7

Chap 7:

love 4: Gặp lại

Và gần 10 năm đã trôi qua, thời gian xóa nhòa đi nhiều kí ức và kỉ niệm, lòng người cũng đổi thay. Nhưng tình cảm giữa Kid và Candy vẫn không hề phai mờ đi đâu trải qua bao nhiêu năm tháng xa cách và chờ đợi...

New York, tháng 12.

1 anh chàng người Nhật với mái tóc đen tuyền mềm mượt ngồi bên cạnh cửa sổ trong lớp học không 1 bóng người. 2 chân bắt chéo, gác lên bàn, tai đeo headphone và tay cầm 1 cuốn sách, mắt chăm chú theo dõi từng dòng chữ trên trang giấy. Đôi mắt nâu sâu thẳm hút hồn, cặp lông mày rậm, lông mi dài hơn con gái, đôi môi mềm mại khẽ mấp máy khi anh chàng hát thầm theo bài hát đang nghe. Mái tóc lãng tử bồng bềnh như đang phát sáng trong làn gió lạnh của tiết trời, chỉ còn hiu hắt ánh nắng vàng dịu dịu của buổi chiều đông. Lấp lánh chiếc khuyên tai kim cương trên tai trái, lâu lâu có 1 ánh nhìn xa xăm, mơ màng pha chút ưu phiền đau khổ... trông không khác gì 1 nam thiên thần đầy quyến rũ...

1 cô nàng người Mỹ xinh xắn với mái tóc hoe vàng quăn tự nhiên đứng ở cửa, thu hết can đảm, chạy thẳng lại gần anh chàng, nói to:

_ Em rất thích anh!!! Anh có thể làm quen với em được không ạ???

Anh chàng vẫn chăm chú đọc sách, không để ý đến sự tồn tại của cô. Hình như vì quá mải mê, nên ngay cả việc hết giờ học mà anh cũng không biết, mặc kệ thời gian trôi qua 1 cách nhanh chóng...

Cô nàng ngượng chín cả mặt, nhưng vẫn cố gắng quyết tâm tỏ tình thêm lần nữa, vì chẳng mấy khi có được cơ hội như hôm nay. Hít 1 hơi thật sâu, cô tiếp tục :

_ Anh Shinichi Yemata!!! EM MUỐN LÀM QUEN VỚI ANH, CÓ ĐƯỢC KHÔNG Ạ???!!!_ cô nhắm chặt 2 mắt, mặt đỏ bừng.

Không 1 tiếng trả lời. Không gian yên lặng. Lớp học vắng tanh không 1 bóng người ngoại trừ cô nàng và anh chàng kể trên. Chỉ nghe mỗi tiếng lá xào xạc ngoài kia và tiếng lật trang sách. Anh chàng vẫn đắm chìm trong thế giới của riêng mình, không chút mảy may đến xung quanh. Cô nàng ngượng ngùng, khuôn mặt đỏ chín lên, khóe mi bắt đầu ươn ướt...

_ Bốp!! Này Kid, mày không thấy có 1 cô bé dễ thương đáng yêu đang nói với mày điều gì từ lúc này đến giờ à?_ 1 anh chàng đẹp trai với mái tóc vàng và đôi mắt xanh da trời tuyệt đẹp tiến lại, giật lấy cái headphone khỏi tai anh chàng kia và dúi đầu anh chàng kia xuống.

_ Mày làm gì thế?? _ Kid gỡ tay thẳng bạn thân đang ấn đầu mình xuống ra, giọng bực bội _ Có chuyện gì?(đến lúc này mới bị thẳng bạn kéo về thực tại>.<)>

Kid nhìn theo hướng thẳng bạn chỉ tay, hơi ngạc nhiên, Kid hỏi cô nàng:

_ Có chuyện gì? mà cô là ai?_ Kid nói bằng cái giọng khó chịu thấy rõ.

Cô nàng nhìn Ken, rồi lại nhìn Kid, mắt rưng rưng:

_ em ... e..m xin lỗi!!!!_ Lấp bắp được vài từ ngắn ngủn, khóc òa lên rồi bỏ chạy.

Ken nhìn thẳng bạn ngờ ngác chẳng hiểu chuyện gì vừa xảy ra, liền phán 1 câu:

_ Sao mày ác ôn vậy?

_ tao có làm gì đâu?? Tự nhiên đứng nhìn rồi bỏ chạy!!! mà mày... dám **** tao à??_ giận dữ

_ Mà mày đọc sách gì mà chăm chú thế?? _ đổi đề tài cái roet trước khi Kid nổi khùng lên.

_ Cái này à?_ Chỉ vào cuốn sách_ đây là cuốn " Dialogo sopra i due massimi sistemi del mondo" của Galileo Galiei ấy mà. cũng hay lắm, mày muốn đọc thử không?

_ thôi thôi tao xin, mày dừng lại giùm tao đi!! Nghe cái tên dài loằng ngoằng đã phát hãi rồi!!!!!!

_ Mà bọn kia đâu, sao chỉ còn mình mày?

_ Có đôi có cặp cả rồi, đi hẹn hò hết !!! Chỉ còn tao với mày !!

_ Trời!! tao định rủ bọn nó đi chơi bóng rổ, thế mà..._ Kid chán nản_ Ủa, mà mày không đi hẹn hò à!!! Đáng lẽ mày là người đi tiên phong trong chuyện này mới đúng chứ!???

_ tao định kéo mày đến quán bar của ta mà!!đi nhé!!

_ thôi, tao bận rồi_ tay xách ba lô, đi ra khỏi lớp.

_ Mày định đi đâu?_ Ken đi theo, tỏ vẻ bức.

_ Thư viện. _ Kid đáp gọn lỏn.

_ Lại đến thư viện nữa???_ Ken tròn mắt_ Mày định đọc hết toàn bộ sách ở đó chắc?? Điên quá đó!!!!

_ Ồ, chắc cũng gần hết rồi đó, chỉ thiếu ba cái truyện linh tinh vớ vẩn thôi. Cạch!! Xoạch!!!_ Kid mở hộp tủ đựng đồ và... Bao nhiêu là " love letter " cứ thế mà tuôn ra_ lại nữa rồi..._ Kid thở dài ngao ngán, cúi xuống nhặt hết_ Thật là thừa hơi, không có việc gì làm nữa thì phải, toàn khiến tao phát bực_ Trút hết tất cả vào ... sọt rác!!!!(>.<)(tên=" này=" lạnh=" lòng=" đã=" man,=" angdevy=" cũng=" sợ=" luôn=" á=">.<) != " 1cách=" không=" thương=" tiếc!!!!=" ">

_ mày..._ Ken chưa kịp nói gì thì...

_ Anh Shinichi Yemata, em đã thích anh ngay từ cái nhìn đầu tiên!!!! Xin anh hãy làm bạn trai của em!!!!_ 1 cô nàng khác lại chạy đến tỏ tình.

_ Oh^^!!! Hoa khôi lớp 10A đây mà!! _ Ken giả vờ thốt lên.

_ Sorry. không được đâu!!_ Kid nhẹ nhàng.

_ tại sao ạ?Em rất thích anh cơ mà!!! Em có gì không xứng với anh đâu chứ??(>.< trời,=" thiệt=" là=" bó=" tay.=" đúng=" là=" táo=" bạo.=" dám=" hỏi=" vắn=" lại=" nữa=" cơ=" đấy!!=" angdevy=" chịu=">.<)>

_ Bộ chỉ mình em là rất thích nó chắc?? _ Ken cười khẩy, nói đùa.

_ Anh thôi ngay đi!!! Anh thì biết cái gì mà nói!!!!(To gan ghê>.<, dám=" mắng=" lại=" ken_=" đứa=" " "=" devil=" " "=" nhất=" trong=" cả=" nhóm=" " "=" devil=" " mới=" ác=" chứ!!!!=" kiểu=" này=" cô=" nàng=" chết=" chắc!!=" angdevy=" không=" dám=" cứu=" đâu=">.<) _=" này=" nhé,=" anh=" là=" bạn=" thân=" của=" nó=" hơn=" 10=" năm=" rồi=" đó,=" chuyện=" của=" nó,=" theo=" em=" mấy=" người=" hiểu=" được=" bằng=" anh?=" bỏ=" cuộc=" đi!!=" rồi=" đến=" chơi=" với=" anh=" đây=" cũng=" được!!=" cứng=" ạ!!_=" ken=" trêu=" chọc=">

_ ANH THÔI ĐI!!! _ Hét lên_ loại đào hoa không chung thủy như anh, đây không thèm!! NHÉ!!!_ lè lưỡi_ ĐỒ ÁC MA!!

_ ÁC MA???!! ha ha_ tiến sát_ em chưa biết ai là thiên thần, ai là ác quỷ thì phải? Nó mới là ÁC MA chính hiệu đó !!_ Chỉ tay về phía Kid.

_ Đừng có nói xấu anh ấy!!! Và anh cũng đừng cứ gọi anh ấy là " Nó" nữa!!_ Giật lùi, mặt đỏ bừng vì giận_ Tại sao anh cứ xen vào chuyện của tôi thế chứ????!!!!_ Quay lại nhìn Kid, thay đổi 180 độ,_ E..m thích anh!!!_ ngưỡng ngưỡng_ e..m ..em.._ lúng túng.

_ Thôi. _ Kid định bỏ đi.

_ Tại sao ạ???_Nú tay áo Kid lại_ Nếu không nói em sẽ không cho anh về đâu!!!!_ Cô nàng ngoan cố, cứng đầu không chịu buông.

Kid sa sầm. Nét mặt từ từ thay đổi. Ken thì thầm trong miệng:

" Hơ, ác quỷ xuất hiện rồi!!"

Kid giật mạnh áo ra khỏi tay cô nàng, trừng mắt (ánh mắt đầy sát khí>.< óe)=" ">

_ Cô... BIẾN ĐI!!!!!!

Cô nàng chết lặng trong vài giây. Và lại khóc òa lên rồi bỏ chạy(y hệt như cô nàng lúc nãy>.<)>

_ Oh^^! cô nàng này thú vị đấy!!!_ Ken cười nham hiểm_ ngây thơ mà táo bạo!!

_ Không hợp với mày đâu!! Tha cho nó đi!!_ Kid vừa đi vừa nói.

_ Đó là chuyện của tao và nó, đâu liên quan tới mày_ lại đi theo.

_ Ừ, mày thích làm gì thì làm.! Dù sao tao cũng sắp bye bye bọn mày rồi! Để ý làm gì chuyện yêu đương nhăng nhít của mày ệt xác!

_ Mày lại định đi đâu? Tiếp tục nghỉ học để tới Thư viện Quốc hội !!!??? ! 10 năm nay, hè nào mày cũng chết dí ở biệt thự tại Washington chỉ để ở lỳ trong Thư viện Quốc hội nhằm phục vụ cái thú vui đọc sách dở người của mày rồi còn gì!!! Mày không biết chán à!!!!???_ Quát to

_ Tao đi Nhật._ Bình thản_ Vào tháng sau.

_ MÀY ĐỪNG CÓ GIỖN!!!!_ trợn mắt.

_ Sự thật đó. Sức khỏe ông tao không được tốt. Còn bà thì... tao chẳng biết nói sao nữa. Vả lại, tao có thiết tha gì khi ở lại đây đâu. Mày cũng hiểu mà. Nếu như mẹ tao không lúc nào cũng nói câu:” Mẹ chỉ muốn con phát triển bình thường như những đứa trẻ khác” thì mày với tao chắc cũng có 2 cái bằng đại học rồi.Tốt nghiệp cấp III ở đâu cũng như nhau cả thôi. Và..._ Kid ngáp ngừng.

_ Và còn để tìm Candy? Đúng chứ?_ Ken cướp lời .

_ Ừ. Mày nói không sai. Lời hẹn giữa tao và Candy, sắp hết hiệu lực rồi... thời gian chỉ còn hơn 1 năm... tao.. buộc phải tìm thấy..._ Kid cúi đầu.

_ Nhưng... liệu mày có thể tìm thấy Candy được hay không??? mày đã sang Nhật rất nhiều lần rồi . Đâu thể chắc chắn Candy đang ở Nhật và... Nếu mày tìm thấy được Candy thì... cũng đâu thể biết được... Candy có còn nhớ đến lời hứa với mày không... hay... Candy đang ở bên cạnh người khác??_ Ken lo lắng_ đã 10 năm... 10 năm rồi... bao nhiêu thứ thay đổi...

_ Tao cũng không biết_ Kid đáp lại_ nhưng linh cảm mách bảo tao điều đó... tao tin chắc Candy đang ở Nhật, còn ..._ Kid nắm chặt mặt sợi dây chuyền hình chữ thập trước ngực(vật ước hẹn Candy đã gửi lại)_ Nếu như Candy quên thì tao sẽ khiến Candy nhớ lại. Nếu Candy ở bên người khác mà thật sự hạnh phúc thì tao sẽ ra đi, nếu không thì tao sẽ giành lấy... Dù ở đâu, dù thế nào, tao cũng sẽ tìm thấy Candy...

_ Ừm !! tao hiểu_ sấn tới_ vậy nên..._ vòng tay ôm cổ và eo Kid_ đến quán bar của ta với tao đi !!!(Không biết có hiểu thật không nữa>.< angdevy=“” bó=“” tay=“” toàn=“” tập=“”>.<)>

_ Đừng có dụ dỗ!!!_ Kéo tay Ken ra_ Tao không thay đổi ý định đâu. Với lại, mày đừng có ôm vai bá cổ tao theo cái kiểu đó. Tao không muốn bị đồn là dân đồng tính đâu!!!

_ keke, à thế à!! Chụt!! Cưng ngưỡng à??!!_ Ken hôn gió Kid 1 cái, cười ranh mãnh_ À quên, uke chứ!! Nhỉ???Hì!1

_ ..,Thằng kia!!!!!! Đứng lại!!!!_ Kid mặt đỏ rần vì giận_ Tao giết mày!!!!

8. Chương 8

Chap 8

Nhật Bản, Tokyo.

_ Mừng cậu trở về, Salasa!!!

Tớ nhớ cậu quá đi mất!!!! Candy iu!!!! Salasa ôm chầm lấy Candy.

_ Nè nè, còn bọn này ở đây nữa đó nha!!!_ Neyuli tỏ vẻ hờn dỗi.

Uh!!! Tớ biết!!! Tớ cũng yêu các cậu mà!!! Hi!! Salasa nháy mắt_ Candy mới về Nhật vào tháng trước phải không?

_ Ừm!!! Mới về!! Cả trường vẫn chưa ai biết chuyện này cả, ngoại trừ chúng ta!!_ Hanachi trả lời thay Candy_ Nhóm ta lại trở về như lúc đầu rồi_ cười_ 1 năm mới đầy hứa hẹn!

... 1 tháng sau.

Đầu tiên xin giới thiệu về học viện Xbest_ ngôi trường có cả 3 cấp chia thành các khu riêng biệt với đa số là học sinh thuộc tầng lớp thượng lưu có chỉ số IQ từ 130 trở lên. Học bổng toàn phần của Xbest chỉ dành cho 1 số ít học sinh thuộc dạng thiên tài trải qua rất nhiều vòng thi khó khăn. Khác hẳn những ngôi trường khác, ngoài việc dạy và học chương trình phổ cập, học viện đặc biệt chú trọng đến việc dạy cách ứng xử trong các tình huống, lễ nghi và văn hóa, rồi cách thưởng thức âm nhạc, nghệ thuật, cách ăn uống, v...v... nói đúng hơn chính là đào tạo học sinh cách sống trong tầng lớp thượng lưu 1 cách toàn diện. Là ngôi trường của những nhân tài đất nước, như các bậc doanh nhân, chính trị gia hay các bậc phu nhân... ảnh hưởng lớn đối với đất nước và thế giới, học viện Xbest rất có tiếng nói đối với giới thượng lưu. Học viện Xbest không ngăn cấm việc học sinh quen nhau hay đính hôn với nhau, bởi vì ngôi trường này vốn được xây dựng dựa trên mục đích chính là mở rộng mối quan hệ giữa các gia đình, giúp học sinh tìm kiếm 1 người phù hợp, môn đăng hộ đối theo ý nguyện của các bậc phụ huynh. Ngoài ra, học viện Xbest còn có tên là trường Athena đặc biệt khuyến khích học sinh phát triển tư chất và năng khiếu của bản thân, dành cho học sinh những quyền lợi nhất định, chế độ tập luyện và ăn uống được đặt riêng cho từng người do hội học sinh tính toán và đưa ra. Có thể nói, đây chính là thiên đường của học tập, là “ học viện mơ ước”

Đứng đầu học viện và có tiếng nói ngang bằng với hiệu trưởng chính là hội trưởng hội học sinh. Tất cả mọi việc trong trường chủ yếu do hội học sinh quyết định. Học sinh được chia lại lớp sau mỗi tuần, dựa vào kết quả bài kiểm tra thi vào cuối tuần. Tuy nhiên, mỗi khối có 1 lớp đặc biệt nhất, hầu như không có sự thay đổi trong lớp này. Đó chính là lớp ... A** hay chính là lớp “ Bạch kim” _ Lớp học của những thiên tài có IQ 145 trở lên.

Và tại học viện này, Candy là 1 trong 4 Queens của khối cấp III, đồng thời giữ chức Hội trưởng hội học sinh của toàn bộ học viện. Candy luôn luôn đứng đầu lớp, là thiên tài của những thiên tài, được mệnh danh là Athena và trở thành thần tượng của hầu hết tất cả học sinh trong học viện.

Sự trở về của Candy và Salasa(được mệnh danh là nữ thần Venus) thật sự đã gây ra cuộc xáo động lớn trong học viện. Chức Hội trưởng hội học sinh được giao tạm cho Hanachi nay lại trở về với Candy.

Cùng lúc đó, Kid đã rời New York bỏ mặc toàn bộ đám nữ sinh đang kêu gào thảm thiết cùng lũ bạn “ hotboy” tinh quái của mình để đến Nhật, tiếp tục tìm kiếm Candy(trong vô vọng>.<)>

Kid theo lời ông nội đến tham quan học viện Xbest và cảm thấy choáng ngợp khi trước mắt là 1 học viện tráng lệ, với hệ thống thiết bị bảo vệ và camera dày đặc, được chiếu lên các bảng tin điện tử đặt khắp trường. Chỉ cần nhìn vào đó, mọi người đã có thể bao quát toàn bộ khu vực (Nơi Kid đang đứng là khu vực của khối cấp III>.<). kid=“” thật=“” sự=“” cảm=“” thấy=“” húng=“” thú=“” với=“” ngôi=“” trường=“” mang=“” đậm=“” phong=“” cách=“” cổ=“” điển=“” nhưng=“” lại=“” vô=“” cùng=“” hiện=“” đại=“” này.=“” đang=“” chăm=“” chú=“” nhìn=“” vào=“” bảng=“” tin=“” điện=“” tử=“” lớn=“” nhất=“” đặt=“” ở=“” giữa=“” trường=“” thì...=“” trên=“” màn=“” hình=“” nhỏ=“” góc=“” trái...=“” kid=“” bắt=“” gặp=“” 1=“” hình=“” bóng=“” quen=“” thuộc=“” lướt=“” qua...=“” candy!!!!?????!!!!=“” có=“” phải=“” không!!!!!!????????????=“” kid=“” hoang=“” mang,=“” tìm=“” đập=“” dòn=“” đập...=“”>

THÌNH THỊCH...

THÌNH THỊCH... THÌNH THỊCH...

THÌNH THỊCH... THÌNH THỊCH...THÌNH THỊCH...

Kid vội vàng quan sát 1 lượt tất cả màn hình còn lại... nhưng... tuyệt nhiên không thấy lại 1 lần nữa bóng dáng đã lướt qua trên màn hình ấy...

ẢO GIÁC CHẴNG?????...

Kid bước vào khu văn phòng để chào hỏi thầy hiệu trưởng cho đúng phép tắc dù có thể cậu không học ở đây với tâm trạng đầy hỗn loạn. Kid mở cửa thang máy, bước vào, ấn nút số 7 (vì phòng hiệu trưởng thường đặt ở nơi cao nhất>.<), quay=“ mặt=“ ra,=“ nhìn=“ 2=“ cán=“ cửa=“ đang=“ từ=“ từ=“ ...=“ và=“ chỉ=“ trong=“ 1=“ giây=“ phút=“ ngắn=“ ngủi...=“ khoảng=“ khắc=“ 2=“ cánh=“ cửa=“ sắp=“ khép=“ chặt=“ lại=“ ...=“ 1=“ lần=“ nữa...=“ kid=“ bắt=“ gặp=“ bóng=“ hình=“ thương=“ nhớ=“ suốt=“ suốt=“ 10=“ năm=“ đằng=“ đằng=“ ...=“ khuôn=“ mặt=“ đó...=“ thành=“ thạch...=“ mái=“ tóc=“ đó...=“ thành=“ thạch...=“ đôi=“ mắt=“ luôn=“ tràn=“ đầy=“ sự=“ tự=“ tin=“ và=“ kiêu=“ ngạo=“ đó...=“ thành=“ thạch...=“ đó=“ là...thành=“ thạch...=“ candy!!!!!!!!!!!!????????????!!!!!=“>

9. Chương 9

MỌI CHUYỆN KHÔNG PHẢI LÀ MƠ!!!! Trong đầu Kid cứ lặp đi lặp lại câu nói đó. Nhưng Kid vẫn cảm thấy nghi ngờ, không dám chắc khi có thể tìm thấy Candy 1 cách dễ dàng như thế! CÓ THẬT KHÔNG??? CÓ THẬT LÀ CANDY KHÔNG?????.Câu hỏi ấy cứ quanh quẩn, khiến đầu Kid như muốn nổ tung ra. Không thể chờ đợi cho đến lúc nhập học được nữa , Kid đã quyết định làm 1 việc vô cùng táo bạo: ĐỘT NHẬP VÀO MÁY TÍNH NỘI BỘ CỦA TRƯỜNG XBEST DO NHỮNG BỘ ÓC THIÊN TÀI CỦA HỘI HỌC SINH QUẢN LÝ CHỈ ĐỂ...XÁC NHẬN ... BẰNG CÁCH XEM TƯ LIỆU CÁ NHÂN CỦA HỌC SINH!!!!!!!!!!!!!!

Kid nhìn con chó cũng không chớp mắt, môi run run và rồi 1 tiếng hét bật ra từ cổ họng:

22

Con Mimi bị giật mình, ngược mắt nhìn Kid. NHÌN TRẦN TRẦN, CHĂM CHĂM VÀO KID!!!!!!!!!! (Đây là con chó của ông nội nhưng vì rất thích nên Kid đã xin cho được nuôi. May mà ông nội đã đồng ý cho Kid ở riêng trong 1 biệt thự nhỏ. Nếu không câu CHỮI thề lúc nãy của Kid mà bị ông nội nghe được chắc Kid bị đánh cho u đầu luôn á.>.<)>

Dù rất rất yêu quý con thú cưng này nhưng ... SAO BÂY GIỜ NÓ ĐÁNG GHÉT THẾ KHÔNG BIẾT!!!!!!!!!!!!!! Thật lòng mà nói, Kid lúc này chỉ muốn đá con Mimi 1 phát cho bỏ ghét!!!!!!!!!! VẬY LÀ BAO CÔNG SỨC BỎ RA ĐÃ TAN THÀNH MÂY KHÓI!!!!!!!!!! Kid chán nản, buông người nằm phịch xuống giường” Thật là, lần đầu thì còn dễ, chứ lần thứ 2 thì... thôi , bỏ qua, dù sao cũng biết đó là Candy rồi” . Kid vươn tay lấy album ảnh của Candy, lật ra ngắm nhìn. Kể từ ngày Candy rời xa, mỗi tháng 1 lần, Kid đều nhận được 1 tấm ảnh hình Candy. Người gửi tuy giấu tên, và cũng không hề ghi địa chỉ nhưng Kid chắc chắn đó không phải là Candy. Tuy vậy, dù là ai thì Kid vẫn luôn thầm cảm ơn người đó. Bởi vì nhờ thế, Kid mới dễ dàng nhận ra Candy sau bao năm xa cách, ngay cả khi Candy đeo kính sát tròng màu nâu để che đi đôi mắt xanh cây của mình, và ngay cả khi, Candy ngày càng trở nên xinh đẹp, quyến rũ đến như thế...

Giới thiệu sơ qua Kid và Candy sau 10 năm:

Kid:

tên đầy đủ : Shinichi Yemata

Đặc điểm: Mang nét Á Đông huyền bí, lãng tử, nhưng lại cực “manly”. Tai trái đeo khuyên kim cương. Cổ luôn đeo vòng Candy tặng -> Siêu hotboy>.<>

Chiều cao: 1m92

Trình độ học vấn: Lớp 12

Sở thích: chơi bóng rổ và bóng đá, nghe nhạc, đặc biệt thích đọc sách.

Tính cách: lạnh lùng băng giá. Chỉ dịu dàng với mình Candy, chung thủy, kiên nhẫn, có trách nhiệm trong phạm vi cần thiết.

Candy: Tên hiện tại: Lanayi Liuyashi

Đặc điểm: Tóc dài quá đầu gối, gọn sóng nhẹ. Tai đeo bông tai cùng bộ với vòng cổ của Kid. 3 vòng chuẩn như người mẫu, xinh đẹp, quyến rũ, đầy hấp dẫn nhưng có ánh mắt khiến người ta nể sợ. Chín chắn trưởng thành hơn những người cùng tuổi.

Chiều cao: 1m80(cao đã man>.<, cao=“ kinh=“” khủng...=“” nhưng...=“” còn=“” cao=“” nữa=“”>.<>_<>-<>)>

Sở thích: nấu ăn, lập phần mềm hỗ trợ hoặc chương trình bảo mật ẩn tính(cái này thực ra là để kiếm money đấy á, không phải thú vui bình thường đâu >.<) đặc=“” biệt=“” thích=“” chocolate=“” nguyên=“” chất,=“” kem(=“” cái=“” này=“” thì=“” lộ=“” ra=“” rằng=“” candy=“” cũng=“” là=“” 1=“” cô=“” nàng=“” 15=“” tuổi=“” như=“” người=“” bình=“” thường)=“” và=“” hoa=“” chocolate=“” cosmos.=“”>

Trình độ học vấn:có bằng MBA,vừa tốt nghiệp Đại học Harvard của Mỹ nhưng vì 1 bản hợp đồng bí mật với học viện nên phải học tại Xbest cho hết năm học này>.<>

Tính cách: kiêu ngạo, tự tin nhưng lạnh giá như người vô cảm để che giấu trái tim mềm yếu và nỗi đau sâu tận tâm hồn.

Kid quyết định thi vào trường Xbest. sau khi trải qua những vòng thi ” khó nhằn” và quái lạ, khác hẳn chương trình học bình thường, Kid đã đậu vào lớp 12A**_ lớp học thiên tài.

ngày Kid nhập học thì Candy bận nên không có mặt. Chính vì thế, cả 2 đều không biết là chung lớp với nhau. Kid đã đi khắp các lớp khối 10 để tìm kiếm nhưng kết quả vẫn là con số 0. Tuy nhiên, việc 1 anh chàng thuộc dạng super hotboy cứ lảng vảng ở khối lớp 10 thật sự đã làm cả trường xáo động. Tất cả học sinh trong trường dưới sự đào tạo khắc khe, chăm sóc cẩn thận cùng chế độ ăn uống và tập luyện được tính toán hợp lý nên hầu hết đều là ” người đẹp” >.<, còn=“” không=“” thì=“” cũng=“” sở=“” hữu=“” 1=“” nét=“” riêng=“” khác=“” biệt=“” cuốn=“” hút=“” người=“” khác.=“” nhưng,=“” kid=“” cũng=“”

giống=" như=" candy=" và=" 1=" số=" cá=" nhân=" trong=" trường,=" gọi=" là=" sở=" hữu=" nét=" đẹp=" sẵn=" có,=" trời=" cho=">.<, việc=" kid=" là=" siêu=" hotboy=" thì=" không=" thể=" nào=" chối=" cãi=" được.= " và=" kid=" trở=" thành=" 1=" tâm=" điểm.= " rất=" nhiều=" girl=" trong=" trường=" đã=" tỏ=" tình=" và=" đáp=" án=" thì=" ...=" (= " ai=" cũng=" biết,=" khỏi=" nói=" làm=" gì=">.<) dù=" vậy,=" các=" girl=" vẫn=" thích=" kid,=" nên=" động=" chạm=" lòng=" tự=" tôn=" của=" đám=" boy=" trong=" trường.= " nhưng,=" kid=" lại=" rất=" hòa=" đồng=" với=" các=" boy,=" và=" tài=" năng=" của=" kid=" thì=" cũng=" khỏi=" che=" giấu.= " thành=" ra,=" tuy=" hơi=" ấm=" ức=" nhưng=" hầu=" hết=" các=" boy=" cũng=" phải=" công=" nhận=" rằng=" kid=" rất=" tuyệt.= " nhưng=" vụ=" bị=" ghét=" của=" kid=" chưa=" kịp=" lắng=" xuống=" hết=" thì=" ...=">

Kid ngủ quên dưới 1 gốc cây trong trường, lúc tỉnh dậy thì đã gần hết giờ nghỉ trưa. Bụng Kid đang sôi lên vì đói. chính vì vậy, Kid uể oải đứng dậy, bước nhanh về phía căn tin của trường..và trước mắt Kid là Candy cũng đang đi tới căn tin !!!!!!!!!!!!! Kid sững người trong giây lát, rồi không thể để vuột mất cơ hội thêm 1 lần nữa, Kid gọi to:

_ CANDY!!!!!!

_ huh????? _ Candy giật mình quay lại khi thấy có người gọi tên thân mật của mình và...kinh hoàng nhìn Kid..... Kid chạy tới, ôm chầm lấy Candy. Giọng nghèn nghẹn, môi Kid run run,chỉ mấp máy được mấy câu:

_ Anh đây... Kid !!!!!!! Là Kid!!!!!!!!!!!! ... em còn nhớ không...? Candy... anh... đã tìm.. em... lâu lắm rồi...

Candy đứng như chôn chân tại chỗ. Ngạc nhiên không thốt lên lời. Giống như thời gian đang ngừng trôi . Kid khẽ vuốt má Candy, ngắm nhìn thật kĩ khuôn mặt và dịu dàng đặt 1 nụ hôn ngọt ngào lên môi Candy:

_ Anh nhớ em nhiều lắm!!!! Candy!!!,

Candy sững người. Toàn thân như đóng băng. Cả người khẽ run lên. Và trước bao nhiêu ánh mắt ngạc nhiên của học sinh Xbest, Candy đưa tay lên và:

_ Chát!!!!!! _ 1 cái tát như trời giáng vào mặt Kid. Kid bàng hoàng,má không chút cảm giác gì. Candy nhìn trừng trừng, ánh mắt sắc lạnh:

_ ANH CÓ VẤN ĐỀ VỀ ĐẦU ÓC À? TÔI KHÔNG QUEN ANH!!! KHÔNG HỀ QUEN!!!! ANH NHẬN NHẦM NGƯỜI RỒI!!!!!!!!!!!!

Candy giận dữ, quay lưng bỏ đi. Kid chưa hết ngỡ ngàng, lồng ngực đau nhói, tim thất lại, khiến Kid gần như không thể thở nổi... tình cảm Kid dành cho Candy... gần 10 năm thương nhớ và chờ đợi...không ngừng kiếm tìm trong vô vọng... để đổi lại... 1 cái tát đầy tàn nhẫn... chỗ bị tát bắt đầu sưng tấy lên, nhức nhối... Kid siết chặt bàn tay của mình...

ANH KHÔNG TIN... ANH KHÔNG TIN ĐÂU... ANH KHÔNG TIN EM ĐÃ QUÊN ANH... BỞI VÌ... NẾU THẬT SỰ LÀ NHƯ THẾ... KHI NHÌN THẤY ANH... EM ĐÃ KHÔNG SỪNG SỜ ĐẾN NHƯ THẾ... ÁNH MẮT EM CŨNG KHÔNG DAO ĐỘNG NHƯ THẾ... ANH KHÔNG TIN ... KHÔNG TIN!!!! KHÔNG TIN!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! RỐT CUỘC LÀ VÌ SAO??? VÌ SAO????????????????

Candy không hề ăn trưa mà lao thẳng về phòng nghỉ dành cho hội trưởng trong tòa nhà của hội học sinh. Nằm sấp xuống chiếc giường, Candy úp mặt vào chiếc gối, ngăn cho dòng nước mắt đang chực trào ra” Tại sao??? tại sao anh lại xuất hiện ngay lúc này??????? Tại sao không để em yên???????? em đã cố gắng lắm rồi!!!!!!!!!!!!!! Cố gắng hết mức có thể rồi!!!!!!!!!!!! ĐỪNG LÀM TRÁI TIM EM DAO ĐỘNG!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! EM KHÔNG THỂ TRỞ NÊN MÈM YẾU!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! EM ... KHÔNG ĐƯỢC PHÉP YÊU ANH!!!!!! HAY BẮT CỬ AI CẢ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! ... em đã mệt mỏi lắm rồi... hãy cứu em ra khỏi nỗi đau này... Kid...” Candy đau đớn rồi lịm dần đi, khóe mắt ướt ướt...

10. Chương 10

Chap 10:

Đau đớn. Chán nản. Kid cúp học, đi thẳng về nhà với trái tim đang rỉ máu.

Nhưng Kid không hề biết rằng, nguy hiểm đang kề cận, rình rập bản thân mình chỉ vì Kid dám to gan hôn nữ thần tượng của trường (dù Kid bị tát). Bởi, tất cả hành động của Kid đã được tường thuật trực tiếp do các camera quay lại và phát lên toàn bộ bảng tin của trường, kéo theo lòng căm thù sôi sục của biết bao boy đang thầm thương trộm nhớ Candy... đâu đây trong trường là tiếng nghiêng rằng kèn kẹt của những boy đang thầm lên kế hoạch ...dần mặt...

Kid nằm im lặng trong phòng của mình như 1 xác chết.>.<. đối=" với=" kid,=" candy=" là=" cả=" trái=" tim=" mình,=" là=" tất=" cả=" linh=" hồn=" của=" mình.= " cuộc=" sống=" luôn=" là=" 1=" màu=" trắng=" xóa=" khi=" không=" có=" candy.= " từ=" trước=" tới=" nay,=" mỗi=" khi=" nghĩ=" đến=" candy,=" nghĩa=" là=" kid=" có=" thêm=" niềm=" vui=" trong=" cuộc=" sống.= " chờ=" đợi=" candy=" cũng=" là=" 1=" niềm=" hạnh=" phúc.= " chỉ=" cần=" kid=" nghĩ=" rằng,=" candy=" vẫn=" tồn=" tại=" đâu=" đó=" trong=" thế=" gian=" này,=" thì=" dù=" ở=" đâu,=" dù=" thế=" nào,=" kid=" cũng=" sẽ=" không=" ngừng=" tìm=" kiếm=" candy.= " và=" rồi=" 1=" ngày...=" candy=" sẽ=" lại=" trở=" về=" bên=" kid...=">

... nhưng...

...có lẽ tình yêu không đơn giản là như thế... cảm giác bị người mình yêu chối bỏ... cự tuyệt... lúc ấy... Kid thật sự muốn chết đi cho xong... đến lúc này, Kid mới hiểu được, mình đã làm tổn thương trái tim của biết bao người 1 cách đau đớn như thế nào... có lẽ là quả báo chăng?... Kid tự cười chính mình...tại sao lại thành ra thế này? mình là làm sai điều gì ư? tại sao... tim mình lại đau thắt như bị bóp nghẹt thế này...? ... phải chăng vì mình quá ích kỷ... không muốn nghĩ rằng... Candy sẽ yêu 1 người khác...?...

... Candy ... hãy quay về đây... quay về thời ấu thơ ngọt ngào năm ấy...

... anh yêu em... anh rất yêu em... hơn cả mạng sống của mình...Candy là tất cả cuộc đời.. và cũng là... tất cả lẽ sống... em là tất cả linh hồn anh... dù em không yêu anh, dù em quên anh... dù cho anh trở thành cát bụi... dù cho rời bỏ thế gian này đi chẳng nữa... khi linh hồn anh vẫn còn tồn tại... thì anh sẽ vẫn mãi yêu em.....

Và lúc đó... tại New York(ở đây đang là ban ngày>.<):>

_ Chào dì, trông dì ngày càng trẻ ra đó !!_ Ken bước vào nhà Kid, cúi chào mẹ Kid, không quên nháy mắt nói đùa 1 câu.

_ Đúng là lão mép mà!! Anh đừng có sử dụng cái miệng dẻo kẹo đó trước mặt em! Nghe phát ói! _ Sakura đi ra, nhìn thẳng vào mặt Ken, tỏ thái độ cau có rõ ràng.

_ Đây Sakura, sao con lại nói thế với anh Ken chứ?_ Mẹ Kid mắng 1 câu_ con ngồi xuống đây đi_ Bà rót trà mời.

_ Không sao đâu dì . con quen rồi. Sakura nhỉ?_ cười.

_ Hừ, mẹ toàn bênh người ngoài !!! Con đi đây, nếu không chắc chết vì tức mất! Bye!_ Sakura vừa xỏ vôi đôi giày vừa nói, giơ tay chào rồi chạy luôn.

_ Cái con bé này thật là... con bỏ qua cho nó nhé, nó còn dại lắm._ bà lắc đầu.

_ không sao mà dì, con không để ý đâu. Vì lâu quá không gặp mọi người nên con đến chơi thôi.

Ồ. Thằng Kid sang đó đã được 1 tuần rồi. thở dài.

_ Vâng. Không biết nó làm gì mà cũng không thêm phone cho con 1 cuộc. Bực mình thật. Thư từ lại càng không có. _ Ken tỏ ra bực bội_ mà quên, nhắc đến thư từ mới nhớ, Kid có dặn con, hỏi xem có cái phong bì không để tên với địa chỉ người gửi thì gửi sang cho nó. Có bức thư nào không ạ?

Ồ, có đó. Để đi lấy cho. Bà đứng dậy, đi vào phòng trong 1 lát rồi quay ra với bức thư trên tay._ đây nè con.Nó được gửi đến vào ngày Kid đi luôn, con không nhắc chắc đi quên mất.

_ Vâng._ Ken đưa tay đón lấy_ con sẽ gửi cho Kid sau. Chú không có ở nhà ạ?

_ ừ, ông ấy có việc đi công tác rồi.

_ Vậy thôi, con xin phép. Con cũng có việc đang làm dở._ Ken đứng dậy_ Chào cô, cô nhớ gửi lời hỏi thăm sức khỏe của con tới chú nhé.

_ Ừ. Chào con.

Ken cầm bức thư trong tay, leo lên chiếc Benz đen bóng, lái thẳng về nhà. " uhm, chắc lại là ảnh của Candy rồi, mở ra xem vậy" Ken vừa bước vào phòng vừa bóc phong bì ra. Kid và Ken thân nhau đến nỗi, thư từ bí mật gì cũng cho nhau xem, tự nhiên như là chính bản thân mình vậy(Thế nên đừng bảo Ken bất lịch sự, hay xâm phạm quyền cá nhân nhé>.<). nhưng=" thật=" bắt=" ngờ,=" không=" hề=" có=" 1=" tấm=" ảnh=" nào,=" ngoại=" trừ=" 1=" bức=" thư=" viết=" tay.= " ken=" buông=" người=" xuống=" chiếc=" ghế=" salon=" mềm=" mại,=" tò=" mò=" mở=" ra=" đọc=" và=" thật=" sự=" bắt=" ngờ=" ">

" Kid,

Chưa bao giờ em gửi thư cho anh cả nhỉ?Nhưng... tiếc thay... Đây là lần đầu tiên... và cũng là lần cuối cùng... em viết... Đã 10 năm trôi qua rồi, bao nhiêu thứ thay đổi, lòng người cũng đổi thay, cuộc sống là như thế. Có khi, anh cũng quên em rồi không chừng... lòng anh thay đổi và lòng em cũng thay đổi, như thế sẽ tốt cho cả anh và em. Em nghĩ là như thế và em cũng mong là như thế. Còn nếu anh vẫn chưa hề quên em, thì hãy coi như lời hẹn ước năm nào chứ là lời nói đùa thơ dại, làm gì tồn tại thứ tình yêu kì lạ như thế.

Có lẽ đó không phải là tình yêu... chỉ là tình thương mà thôi.

Em không muốn ta lầm lẫn. Vả lại, nếu như đó có thật là tình yêu đi nữa, thì em cũng không thể đợi anh nữa rồi, em không tin vào thứ tình yêu mà em cũng không biết chắc rằng đó có phải là tình yêu hay không nữa.

Trái tim ai rồi cũng có thể thay đổi. Rồi anh sẽ yêu 1 người con gái khác, có thể luôn bên anh, dịu dàng với anh, quan tâm ,chăm sóc cho anh khác hẳn em. Người như thế mới hợp với anh.

Em chúc anh tìm thấy được tình yêu đích thực của mình và hạnh phúc bên người ấy suốt đời.

Candy

P/s: Candy đã không còn là Candy nữa rồi. Đừng bao giờ nhắc đến em. Mong rằng khi ta bất ngờ gặp nhau và nhận ra nhau đi chẳng nữa, thì anh cũng hãy xem như ta là 2 người xa lạ."

Ken sững người, không tin vào mắt mình. " ... cái... cái quái gì thế này????..... cái thứ điên rồ...gì thế này!!!!!!!!!!!!???? ĐỪA Ừ!!!!!!!!!!!! ...KHÔNG THỂ NÀO TIN ĐƯỢC!!!!!!!!!!!!!!" tay Ken run run " vậy còn Kid...??... Kid sẽ ... ra sao??? Khi biết tin này!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!????????..... dù thế nào thì sớm muộn Kid cũng biết... mình... phải làm gì đây???"

Bỏ qua sự giận dữ vớ vẩn khi thằng bạn thân không chịu liên lạc với mình 1 lần từ lúc rời New York tới giờ, Ken rút máy ra, gọi cho Kid ngay lập tức. Kid bắt máy với cái giọng thều thào như người sắp chết.

"alô"

_mày đây à? _Ken nói với giọng bình tĩnh nhất có thể_ có chuyện gì với mày ư? _ lo lắng_ hay... mày đã... gặp Candy rồi??

" uh"

_ R...Rồi sao?? ...ch... chuyện gì xảy ra???

" TAO. BỊ .TẮT. Candy... nói không hề quen tao(giọng đau khổ>.<)!! tao..=" bây=" giờ...=" không=" biết=" nên...=" làm=" gì=" nữa...=" ">

_ Mày.... tỉnh lại đi, nếu không..._ Ken chần chừ_ ... từ bỏ tất cả đi cũng được.

” tao không thể, mày biết mà... mất Candy, tao....” đầu dây bên kia im bật.

Ken thật sự vô cùng lo lắng. Sau 1 hồi im lặng không nói gì, Ken đáp:

_ Mày... thôi, tao sang Nhật. Bye._ tắt nguồn luôn.

Và lúc đó, tại Nhật, Kid đang trợn tròn mắt, há hốc miệng, hét vào cái di động của mình:

_ MÀY ĐIÊN À!!!!???????????? MÀY SANG ĐÂY LÀM GÌ!!!!!!!!???? MÀY.... Ê, THẲNG NÀY....
AAAAAAAAAAAAAAHHHHHHHHHHH!!!!!!!!!!!!!! CHẾT TIỆTTTTTTT !!!!!!!!!!!!!!!

Nhưng Kid chỉ còn nghe tiếng tút tút ở đầu dây bên kia. Bực bội, Kid ném luôn cả chiếc điện thoại di động đời mới của mình vào 1 góc phòng. May thay trúng vào cái ghế nệm, nếu không chắc Kid sẽ phải đi quét dọn lại căn phòng mất...(lúc đó hồi hận cũng không kịp luôn á>.<>

11. Chương 11

chap 11:

Lần đầu tiên, Kid đến phòng làm việc của hội học sinh. Đó là tòa nhà lớn và tráng lệ hơn cả khu văn phòng nữa. Đây là nơi có Candy.>.<>

Kid thật sự bất ngờ khi biết chuyện, Candy là hội trưởng hội học sinh của học viện, và còn học cùng lớp với mình. Mấy girl trong lớp đều tỏ ra vô cùng thích thú trước chuyện của Kid với Candy.

Kid bước vào đại sảnh, đi thẳng dọc hành lang, đến gần cánh cửa lớn, khẽ đẩy cửa đi vào.Theo lời các học sinh nữ, đó là nơi làm việc của mấy người đứng đầu hội học sinh.

Kid đến đó để lấy bộ đồng phục theo lời dặn. Trong phòng chỉ có 1 cô gái xinh đẹp với mái tóc đen huyền buông dài, mang nét dịu dàng Á Đông, đang cắm cúi làm việc. Cô giật mình, ngừng đầu lên khi có người bước vào.

_ Xin chào, tôi là Shinichi Yemata._ khẽ cúi chào_ tôi.....

_ Ồ. Tôi lấy đồng phục._ Mỉm cười_ Tôi là Neyuli Tamaya, thư ký hội học sinh, rất vui được làm quen._ Neyuli đoán ngay lí do , không để Kid nói ra ,giới thiệu bản thân và lấy ngay bộ đồng phục cho Kid.

_ Vâng. Cảm ơn.

_ Mời anh ngồi._ chỉ vào cái ghế_ tuy học cùng lớp nhưng vì ít tuổi hơn nên tôi gọi như vậy cho phải phép._ Neyuli ngồi xuống, rót trà ra mời Kid._ dù sao, tôi cũng có chuyện muốn nói.

_ Chuyện gì vậy? Cô cứ tự nhiên._ Kid đưa tay đón lấy chén trà, lòng có chút bất an.

_ tôi muốn...

_ OH^!!!! Yuli yêu quý(gọi tắt tên của Neyuli)!!!!!!!!!! Tớ bỏ cả công việc đến giúp cậu đây nè!!!!!!!!!!_ Salasa đẩy cánh cửa bước vào, nháy mắt 1 cái, theo sau là Hanachi đang bó tay với đứa bạn thân của mình._ OH^!!!!!! Mỹ nam!!!!!!!!!! Hi!!!_ Nhìn thấy Kid, Salasa cười 1 cái.

Neyuli đang nói thì bị cắt ngang như thế, tức giận nói mĩa 1 câu:

_ Ồ, cảm ơn, không dám làm phiền đại minh tinh!!!!!!!!!! sao có thể để Idol nổi tiếng cả nước làm việc giùm được !!!!

_ Giận rồi à??? Xin lỗi mà!!!_ Salasa phụng phịu_ không được sao?

_ Tất nhiên là không rồi! _ Hanachi lạnh lùng thốt 1 câu_ nếu tớ không đến tận nơi kéo cậu về thì chắc cậu trốn đi chơi đến tối luôn còn gì?

_ Thì phải để cho người ta xả hơi chứ??? Làm gì mà quá lên thế!!!! Cả tháng lịch kín mít, chạy sô làm việc rồi!! Đến trường còn phải giải quyết cả đồng như thế!!_ Chỉ tay về phía 1 cái bàn chất đầy hồ sơ_ Ai mà chịu nổi???

_Tớ chịu nổi. _ Hanachi đáp cụt lủn 1 câu như xối thẳng cả gáo nước lạnh vô mặt Salasa._ mình cậu bạn à? Ai chả thế! Toàn trốn đi chơi còn ngủ biện!_ Hanachi nói thêm 1 câu rồi im lặng, nhưng vì đó là sự thật nên... Salasa đành... ngậm bồ hòn làm ngọt.

_ Thôi mà ! 2 người việc gì phải cãi nhau thế?_ Neyuli định ngăn lại nhưng... thật chẳng đúng lúc... khi người ta đã dừng thì lại đổ thêm dầu vào lửa.

_ Tại cậu cả còn gì??? Bắt nguồn từ cậu , bỗng nhiên nói mĩa người ta 1 câu, Hanachi vì bênh cậu mà nạt tớ còn gì??_ Salasa lườm Neyuli.

_ Sao bây giờ cậu lại mắng tớ??? Nếu cậu không bỏ đi chơi mà chịu làm việc của mình thì đâu có thế??_ Neyuli mất bình tĩnh.

_ Thì tớ biết lỗi nên đã im lặng rồi!!! Tại sao cậu lại còn khơi mào ra cho thêm rắc rối????

_ Tớ..._ Neyuli bối rối_ tớ không cố ý... xin lỗi ...

_ Salasa!! Yuli!! 2 người thôi ngay!!!!!!_ Hanachi nói khê nhưng cả Salasa và Neyuli đều im bật. Nếu để Hanachi giận lên thì chết là cái chắc._ mà anh_ Quay lại nhìn Kid_ anh có thể về được rồi, thật thất lễ vì để anh thấy cảnh không ra gì thế này.

Kid lúc này đến giờ không hiểu mình đang định làm cái quái gì nữa, tự nhiên ngồi đây nghe mấy đứa con gái cãi nhau. Trước mặt Kid bây giờ có thêm 2 cô nàng xinh đẹp, 1 người với mái tóc bồng bênh ngắn ngang vai, xinh xắn và rất đáng yêu. Người còn lại thì đội 1 chiếc mũ lưỡi trai màu đen, mang vẻ đẹp đầy bí ẩn và ánh mắt sắc lạnh. Kid giật mình khi nghe câu nói của Hanachi, từ từ đứng dậy:

_Ồ vâng, tôi cũng muốn về, chỉ tại...

_ Khoan đã!_ Neyuli kêu lên_ tôi có chuyện muốn nói mà.

_ Anh... là người đã kiss Athena của Xbest phải không? _ Salasa nhìn kĩ 1 lát rồi thốt lên_ Trông anh rất tuyệt đấy, anh có muốn làm người mẫu không? Bỗng nhiên đem ra 1 đề nghị.

_ Thôi đi Salasa!_ Hanachi kéo Salasa đi vào 1 phòng làm việc nhỏ hơn_ Không phải lúc này.

Đội Hanachi và Salasa đi hẳn vào phòng Neyuli mới quay lại nhìn Kid. Kid ngồi xuống. Li trà đã nguội ngắt.

_ tôi... sẽ nói thẳng vào vấn đề! _ Neyuli nhìn thẳng vào mắt Kid_ tôi mong anh đừng làm phiền Candy nữa. Hãy tránh xa Candy ra.

_ Cô là gì mà có quyền nói thế?_ Kid trừng mắt nhìn Neyuli.

_ Vậy anh là gì mà có quyền hôn Candy trước mắt toàn thể cả trường như thế???????_ Neyuli hỏi vặn lại_ anh là người yêu của Candy chắc???

_ k...không. _ Kid mím chặt môi_ nhưng, đó là chuyện của tôi và Candy. Không liên quan đến cô.

_ Anh có tình cảm thế nào với Candy hay anh yêu Candy thì tôi cũng KHÔNG QUAN TÂM._ Neyuli nhấn mạnh từng tiếng_ anh có quyền yêu Candy nhưng không có quyền tiếp cận Candy. Anh sẽ làm ảnh hưởng đến danh tiếng của Candy. Đó là điều mà cả tôi và Candy đều không muốn. Là bạn thân của Candy, tôi chỉ muốn nói thẳng thôi, mong anh hiểu cho.

_ Cô nói thẳng là ý gì? _ Kid nghiêng rằng_ ĐÓ KHÔNG PHẢI LÀ CHUYỆN CỦA CÔ!!!!!!!!!!!!

_ Tất nhiên. Nhưng là chuyện của bạn thân nhất của tôi. Và tôi cần can thiệp. Anh nghĩ anh yêu Candy hơn tất cả những người yêu Candy ư? Anh có tự tin nói thế không? Và anh dựa vào thứ gì để dám khẳng định như thế???

_ Tôi.... đã đi tìm Candy 10 năm ... thế không đủ hay sao?_ Kid ngược nhìn, trong ánh mắt toát lên vẻ đau khổ.

_ Tôi... Neyuli tránh nhìn thẳng vào mắt Kid_ tôi không cần biết. Candy không nhớ tới anh nữa, và cũng rất hạnh phúc với hiện tại. Anh đừng làm xáo động cuộc sống của Candy. Thứ tình yêu... tầm thường của anh.... hãy bỏ đi.... yêu người khác thì tốt hơn đây!!!!

_ RÀMMMMMMMMM!!!!!!!! _ Kid đập mạnh xuống bàn, và đứng hằn lên_ Cô không có quyền phỉ báng tình yêu của tôi đối với Candy!!!!!!!!!!!!!! CÔ KHÔNG BIẾT GÌ THÌ ĐỪNG CÓ NÓI BẬY!!!!!!!!!! CHẮC CÔ CHƯA YÊU AI BAO GIỜ!!!!!! MÀ NGƯỜI NHƯ CÔ.... THÌ.... .CHẮC.CHẴNG. AI MUỐN. YÊU!!!!!!!!!! SÀMMMMMM!!!!!!!!_ Kid khẽ nhếch mép lên 1 cái, và sập cửa lại.

Neyuli giật cả mình, khẽ thở dài” Mình chỉ làm theo lời Candy thôi mà, cuối cùng còn bị **** nữa chứ... hazzzzzzzz.... cậu sẽ đền cho tớ cái gì đây Candy, nếu mình không có người yêu thật thì AAAAAAHHH-HHH.....nhưng mà...Candy à..... liệu thế có nên không... khi cả cậu và anh ta, đều yêu nhau đến thế..... ”

12. Chương 12

Chap 12.

Kid bực bội lao vào phòng học, ngồi phịch lên ghế. Nhìn xung quanh lớp học.

Candy không hề vào lớp học 1 bữa nào từ ngày Kid chuyển trường đến, và lúc này Kid mới nhận ra, trong lớp hầu như luôn có 4 cái bàn để trống, không ai ngồi. 1 cô nàng trong lớp đã nói với Kid rằng đó là chỗ ngồi của 4 Queens, đứng đầu hội học sinh nên bận rất nhiều việc, hầu như không đến lớp. Tuy rằng tụi con trai ngày càng tránh xa Kid, nhưng Kid vẫn được con gái hâm mộ như thường, ngoài ra còn ủng hộ chuyện của Kid và Candy nữa, bởi vì, dù ganh tị thì cũng phải công nhận, 2 người rất đẹp đôi, mà Candy thì lại quá hoàn hảo trong mắt các girl.

Kid vốn lạnh lùng, nay lại càng lạnh lùng hơn, cậu im lặng không nói gì cả, và cũng không buồn ăn trưa nữa, chỉ dựa vào 1 gốc cây ở góc khuất camera rồi nhắm mắt lại, thiêm thiếp trong giấc ngủ mơ màng. Kid ước gì có thể mãi mãi trở về ngày thơ ấu.... ngày tình yêu trẻ thơ ấy tồn tại 1 cách trong sáng và tinh khiết như những giọt sương ban mai, không hề có chút ưu phiền đau khổ, chỉ có nụ cười trên môi...

1 dáng người cao với mái tóc tết vội thành 1 bím dài quá đầu gối tiến lại, khẽ ngồi xuống bên cạnh Kid đang chìm trong giấc ngủ...

Candy!!!

Candy thật sự không hiểu nổi Kid, tại sao, Kid vẫn còn nói yêu Candy, ngay cả khi Candy đã viết 1 bức thư tàn nhẫn đến thế, nếu Kid có căm thù Candy.. thì Candy cũng không lấy làm lạ. Khiến 1 người tổn thương như vậy, dù có bị oán trách hay nguyên rủa suốt đời, Candy cũng không thể nói gì. Nhưng... Candy không biết rằng Kid chưa hề đọc được bức thư đó...

... Kid quả là không còn như ngày xưa. Cao lớn hơn, bờ vai rộng và ấm áp, chắc chắn ôm lấy Candy ngày hôm qua... thật sự Kid đã thay đổi rất nhiều. Candy ngắm nhìn khuôn mặt Kid lúc ngủ... vẫn dịu dàng, êm đềm... như ngày thơ ấu... vẫn như 1 vị thần tỏa sáng ... rạng ngời... 1 làn gió thổi nhẹ qua, mái tóc Kid bay nhẹ, mi mắt khẽ động đậy.

... Candy giật mình lùi ra xa, nhưng Kid vẫn chưa thức dậy ...

...đưa tay...

...Candy khẽ chạm vào khuôn mặt Kid... đã 10 năm xa cách... nhưng Candy chưa 1 lần quên... nụ cười tỏa nắng ngày xưa...

_ AI????????????!!!!!! _ Kid bật dậy, nắm chặt lấy cánh tay của người vừa chạm vào mặt mình, quát to lên . Có lẽ vì thế mà Kid giật mình tỉnh giấc.

_ !!!!!!!!! _ Candy giật thót , cả người run bắn lên.Ánh mắt sững sờ. Bản thân Candy cũng không ngờ... ” m...mình d...đang ..đang LÀM CÁI QUÁI GÌ THẾ NÀY????????!!!! MÌNH ĐIÊN RỒI!!!!!!!! CANDY!!!!!!!! MÀY ĐIÊN RỒI SAO!???? MÀY ĐANG LÀM CHUYỆN QUÁI QUỶ GÌ THẾ NÀY??? KHÔNG!!!!!!!!!!!!”

Kid không tin vào mắt mình!!!! Candy ư????????????!!!!!! Cậu sưng sốt không nói lên lời...

Candy giật mạnh cánh tay ra, nhưng bị Kid kéo lại, không thể gỡ ra được, Candy bối rối, mặt tái đi:

_ ... Anh... anh buông tay tôi ra ngay!!!!!!!!!!!!

_ Không!!!! _ Kid càng nắm chặt hơn nữa, tay Candy bắt đầu đỏ lên_ nếu em không trả lời câu hỏi của anh thì anh sẽ không buông tay ra đâu!!!!!! Em nói đi!!!!!! Em chưa hề quên anh đúng không?????????? Em chưa hề quên anh đúng không????????? EM NÓI ĐI!!!!!!!!!!!!!! _ Kid hét lên.

_ T.. tôi chưa quên... _ Candy lắp bắp... _ nhưng...

_ Rốt cuộc là VÌ SAO????????? VÌ SAO EM ĐỐI XỬ VỚI ANH NHƯ THẾ????????!!!!!!!!!! _ Kid đau đớn nhìn Candy.

_ Vì... vì sao... thì tôi đã nói hết trong thư rồi còn gì????!!!!!! Anh còn muốn gì nữa!!!!!! Anh buông tay tôi ra ngay!!!!!!!!!!!!!!!!anh làm tôi đau!!!!!!!!!! _ Candy dùng hết sức giật mạnh ra, nhưng không được.

Kid nhìn xuống.Tay Candy đỏ tấy lên. Kid đau khổ nhìn, từ từ buông tay Candy ra...

_ anh... xin lỗi!... nhưng... em nói bức thư nào chứ??????????????

_ tháng trước...Tôi ... tôi đã gửi cho anh rồi còn gì!!!!!!nếu có chậm lắm thì tuần trước anh đã nhận được rồi! ... mong... mong anh đừng làm phiền tôi nữa.....!!!!!!!!!!!!!!!!!! _ Candy thụt lùi về phía sau, khẽ xoa lên cánh tay đang sưng đỏ... rồi Candy quay đi và chạy thật nhanh khỏi tầm mắt của Kid.

_ Anh... _ Kid đưa tay ra định kéo Candy lại... nhưng khi thấy cánh tay Candy vì mình mà như thế. Kid chỉ đành đứng lặng, đau đớn nhìn bóng Candy khuất dần. Lúc này, trông Kid thật cô độc.

... _ Nhưng... bức thư nào mới được!!!!!!!!!!!!???? _ Kid lẩm bẩm trong miệng_ lẽ nào... vì vậy mà ... Ken sang đây????

Ngay lập tức Kid gọi cho Ken nhưng không được. Ken tắt máy. Bởi vì đang ngồi trên máy bay.>.<>

Lòng Kid không yên. Buổi tối hôm đó, Ken đến Nhật. Kid ra sân bay đón với vẻ mặt hằm hằm:

_ Bức thư đâu!!!!!!!!!!!!????

_ Thư nào? _ Ken hỏi ngược trở lại, giọng bình tĩnh.

_ Cái Candy gửi .

_ Tao... _ Ken ngập ngừng, không ngờ Kid biết chuyện_ không phải ở đây, và cũng không phải lúc này. Mày đưa tao về nhà mày đã .

Ken vừa bước chân vào nhà thì Kid đã quát lên:

_ Bức thư đâu????????!!!!!!!!!!!!????

_ Dị tí _ Ken kéo vali vào và bỏ hành lí xuống, mở ra, lấy 1 bức thư _ của mày đây.

Kid giật lấy bức thư trên tay Ken.Vội vàng mở ra. Mắt dõi theo từng dòng chữ... tay Kid run run... Đôi mắt trống rỗng, vô hồn...và... từ khóe mi... 1 dòng nước mắt tuôn ra... lăn dài... bóng Kid in trên nền nhà trông yếu ớt và cô độc... Ken khẽ ôm lấy thẳng bạn thân của mình, để cho Kid gục đầu trên vai... lần đầu tiên... Ken thấy...Kid khóc....hơn10 năm quen Kid..... không 1 lần . Vậy mà...

” e...em ...tại sao em ... nữ... làm như thế này với anh??... tại sao... em nữ... gạt bỏ... tất cả tình cảm của ta như thế???... tại sao ... em nữ phủ nhận hoàn toàn... tình yêu mà anh dành cho em..... 1 cách tàn nhẫn đến như vậy?..... anh anh đã làm gì sai..?.....sao em lại đối xử với anh như thế???...em còn có thể chúc phúc cho anh nữa ư? mong anh tìm được người con gái anh yêu trọn đời và cầu cho anh hạnh phúc ?????????... em ... thật tàn nhẫn...tiếc là.....anh không thể yêu ai khác...ngoài em....trái tim anh.... đã bị em lấy mất ... từ lâu lắm rồi.... nếu không..... thì nó...đã cũng vỡ vụn... chỉ vì em....

..... em là đồ ngốc..... nhưng anh còn ngốc hơn...

...đã không thể dừng lại được nữa rồi..... nếu anh ngừng yêu em....thì có lẽ chính là lúc..... ngay cả linh hồn anh cũng biến mất hoàn toàn trên thế gian này.....

.....tình yêu anh dành cho em..... tình yêu ấy.....

.....đã..không thể nào ngừng lại.....” Angdevy sẽ có post bài chăm chỉ

các bạn nhớ thanks và cm cho Angdevy nhiều nhiều nhé

13. Chương 13

chap 13

Ken ngủ ở nhà Kid 1 đêm rồi đi. Ken là con trai độc nhất của 1 nhà tài phiệt nổi tiếng, sở hữu cả trăm biệt thự trên khắp thế giới. Dù rất muốn ở cùng Kid nhưng vì buộc phải nghe lời ba nên Ken đành đến biệt thự của nhà mình ở. Việc bỗng nhiên xách vali đi và chỉ nói 1 câu thông báo:” con đi Nhật” đã khiến cả nhà té ngửa. Nhưng vì rất cưng cậu con trai quý tử nên ba Ken cho đi với điều kiện như thế nhằm đảm bảo thông tin liên lạc và sự an toàn của Ken.(nếu không chắc Ken sẽ không thêm gọi điện về nhà luôn quá>.<)>

Ken cũng chuyển đến trường Xbest học luôn. Dù gì, đây cũng là nơi thăng bạn thân học và... là nơi... có..... Candy.

Mặc kệ thăng bạn phản đối thế nào, Ken cũng quyết đi đến phòng làm việc của hội học sinh để gặp Candy. Ít ra, nếu là Ken, chắc Candy cũng sẽ không vỡ như không biết.

Vả lại, mục đích chính của tên đào hoa này thì chắc chẳng ai lạ gì, đó là đi xem cho được mặt của mấy cô nàng được gọi là Queens, để coi có xứng đáng không, và cũng là được tận mắt nhìn thấy Candy sau 10 năm trời không gặp.

Nhưng Ken vừa mở cửa bước vào thì :

_ Bốp!!!!!!!!AAHHHH!!! RẦMMMM!!!!!!!!!!_ 1 quyển sách dày cộp như cuốn từ điển bay thẳng vào mặt bằng tốc độ ánh sáng, và sau đó là tiếng hét rồi 1 cô gái lao thẳng vào người Ken, đồng nghĩa với việc Ken theo đó mà ngã cái rầm, suýt bể bàn tọa. Cậu xuýt xoa nhìn cô nàng đang đè trên người mình:” oh^!!! Xinh dã man!!!! Trông đáng yêu và dễ thương ghê!!!! ” . Đó là Salasa. Liếc nhìn anh chàng, Salasa cười thật tươi:

_ Chụt!!! Xin lỗi nha!!!!!! Tiếc là me bận rồi !!!! Lần sau gặp lại ta đi chơi nghen!!!!_ Salasa hôn vào má Ken 1 cái, nháy mắt nhìn anh chàng 1 cách thích thú rồi chạy đi.

Ken sững người. Lần đầu tiên. Ken ở trong thế bị động như vậy. ” Cô nàng này.... !!! Thật là!!!! Haha!!!! Thú vị quá!!!! Giống như là được gặp 1 bản sao của mình trong hình hài con gái ấy!!!! Hay nói đúng hơn, là đồng loại!!!!” Cười thầm trong bụng, Ken ngược mắt lên nhìn xung quanh, thì bắt gặp 1 cô gái khác với mái tóc đen dài truyền thống đang lấy tay che miệng, cả người run lẩy bẩy, mặt tái mét , đứng cách anh chàng chừng 3 mét. Miệng cô lắp bắp cái gì đó, rồi 1 lúc lâu sau,tiếng nói mới bật ra được khỏi cổ họng:

___ t..tôi...tôi XIN LỖI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!_ Neyuli cúi gập cả người xuống.

Hóa ra, người ném cuốn sách không ai khác chính là Neyuli hiền dịu !!!!!!!!! (Ax ax, giờ thì khỏi nói>.<) luôn=“” luôn=“” là=“” thế!!!=“” salasa=“” chọc=“” tức=“” neyuli=“” và=“” 1=“” người=“” vô=“” tội=“” nào=“” đó=“” lãnh=“” lấy=“” hậu=“” quả!!!!=“”>

Neyuli khẽ liếc mắt nhìn lên thì...AAAAAAAAAAAAHHHHHHHHH!!!!!!!!!!!! 1 dòng máu đỏ tươi tuôn ra từ... mũi Ken!!!!!!!!!! Cô hốt hoảng chạy lại, lấy khăn tay lau lau máu mũi cho Ken, nhưng vì hoảng loạn nên làm máu dính bết bết lên mặt Ken luôn(Thật kinh khủng>.<). neyuli=" càng=" ngày=" càng=" hốt=" hoảng=" hơn,=" mặt=" tái=" hấn=" đi.=" vốn=" mắc=" chúng=" sợ=" nhìn=" thấy=" máu,=" nên=" cả=" người=" neyuli=" run=" lấy=" bầy,=" mặt=" càng=" ngày=" càng=" tái=" xanh,=" tưởng=" như=" chỉ=" 1=" khác=" nữa=" thôi=" thì=" cô=" xỉu=" ra=" tại=" chỗ,=" nếu=" như=" ken=" không=" giật=" lấy=" cái=" khăn=" và=" quay=" mặt=" đi=" chỗ=" khác.=">

_ Bồn rửa tay ở đâu?_ Ken hỏi Neyuli trong khi ngừng đầu lên và tay thì đang giữ chặt lấy cái khăn bị ở mũi. Cậu vừa bực mình vừa buồn cười khi có 1 con nhỏ kì lạ như thế .

_ Đ...đi theo tôi!_ Neyuli ái ngại nhìn Ken“dù gì cũng là lỗi của mình khi tức giận đã ném cả cuốn sách dày cộp như thế vô Salasa, nhưng vì biết Salasa sẽ tránh được nên mới ném chứ, có phải cố ý đâu, tại tên này bỗng nhiên mở cửa ra hững hờ còn gì. Chỉ tại hấn xui xẻo thôi” Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng dấu sao cũng là trách nhiệm của cô nên Neyuli đành đứng nhìn Ken rửa mặt. 1 anh chàng với mái tóc vàng óng, đôi mắt xanh dương, nhìn nghiêng lại càng hút hồn hơn. Nói thật, là con gái, chắc ai cũng sẽ chết mê chết mệt bởi ánh mắt quyến rũ của Ken. Thấy cô nàng nhìn chăm chăm vào mình không chớp mắt, Ken quay lại, vuốt mái tóc của mình mấy cái, nhếch mép cười:

_ Cô lần đầu tiên thấy trai đẹp à?hì!! Đừng nhìn tôi thế, mặt tôi muốn thủng luôn rồi nè!

Neyuli giật mình, rồi khẽ nhú mày:

_ Anh đúng là thích ăn dưa bở nhỉ? Chẳng qua tôi thấy tội cho anh quá thôi. Người đâu mà tự kiêu. Anh làm như anh là thần Apollo không bằng ý!!!!

_ Tôi..._ Ken ngạc nhiên. Cô nàng lúc này còn run rẩy tái xanh mặt đã biến mất hoàn toàn, thay vào đó là 1 cô nàng với nét hiền dịu nhưng cao quý, đồng thời có 1 áp lực vô hình nào đó khiến Ken không thể tán tỉnh như những cô gái khác được. Nói đúng hơn, có 1 thứ gì đó trong Ken nói rằng không nên đùa với người này, thứ bản năng sợ sự thay đổi. Nhưng Ken không chấp nhận được chuyện mình lại sợ 1 người con gái. Chính vì thế, không chấp nhận chịu thua, Ken nhìn từ đầu đến chân Neyuli 1 lượt, tay chống cằm:

_ Chắc, nói ra thì thật buồn cười! Trông cô cũng bình thường thôi, vậy mà lại được gọi là 1 trong 4 Queens của trường...thì...

_ Thì sao?_ Không đợi Ken nói hết câu, Neyuli đã ngược mắt lên hỏi_ bộ anh nghĩ cứ có cái mã bề ngoài xinh đẹp là được chắc ? Ừ thì tôi công nhận anh cũng bảnh trai đấy, nhưng mà_ Neyuli dừng lại, nhìn Ken 1 lượt từ chân lên đầu_ ... chắc cái đầu anh, hoàn toàn rỗng tuếch!!_ cười khẩy.

_ Ồ!! Không biết đầu óc ai rỗng tuếch!!!_ Ken giận tím mặt_ dù sao tôi nói thế, chẳng qua cũng chỉ mong cô đừng để ý đến tôi mà thôi, loại người bạo lực như cô....

Ken chưa nói dứt thì Neyuli đã cướp lời:

_ Anh khỏi phải lo hã!!!! Thành thật mà nói, loại mắt xanh mỏ đỏ như anh(cái này là theo đúng nghĩa đen >.<), chắc=" có=" vệt=" nó=" thích!!!!_=" neyuli=" nói=" xong=" thì=" quay=" lưng=" định=" bỏ=" đi.=">

_ Đây, cô...!!_ Ken đưa tay ra định chụp lấy vai Neyuli.

Lúc này, mặt Ken đã đỏ bừng lên vì giận. Lần đầu tiên có 1 con nhỏ dám nói thế với Ken. Nhưng may thay cho Neyuli, cửa phòng bật mở, Candy bước vào. Ngay lập tức Neyuli nở 1 nụ cười :

_ Candy à!!!! Chào cậu!!! _ Neyuli bước nhanh lại về phía Candy, cười tươi như hoa, giống như đã quên hết chuyện gì vừa xảy ra chỉ mới 1 phút trước và quên luôn sự tồn tại của Ken. ” Sao lại có con nhỏ như thế kia chứ?????!!!!!! dám phớt lờ mình!!!!!! ” chẳng hiểu sao Ken cảm thấy rất tức giận. Đến lúc này, Ken mới để ý Candy đang nhìn mình chăm chăm. Ken mở lời trước:

_ Chào Candy!! Lâu rồi không gặp nhỉ? _ mỉm cười.

_ Anh... là Ken?_ Candy thận trọng dò hỏi.

Ồ!! Hóa ra em còn nhớ anh cơ đấy!! Thế thì lí nào em lại quên Kid được!!!! Ken buột miệng.

_ Nếu anh đến đây chỉ để hỏi thế... thì mời anh về cho!!!_ Candy quay lưng bỏ đi.

Liếc nhìn, Ken giật mình khi thấy Neyuli nhìn mình với ánh mắt thù địch ”Ồ hay!!!!Rất cuộc mình đã làm gì mà lại nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống vậy?”

_ Anh... sao còn không về đi!!!!!!!_ bực mình khi thấy Ken cứ đứng yên từ lúc nãy đến giờ, Neyuli lườm Ken 1 cái_ lẽ nào định để tôi đuổi về nữa ắt mặt? _ cười.

Candy đã vào phòng riêng của mình từ khi nãy, nếu có đứng đây thêm nữa cũng chẳng được gì, nhưng Ken vẫn muốn nán lại thêm 1 lúc. Dẫu sao, Neyuli cũng rất thú vị. Ken còn muốn đùa thêm lúc nữa nhưng Neyuli đã mở sẵn cửa, chìa tay mời về từ lúc nào. Ken bước ra, quay đầu hỏi đùa 1 câu:

_ Cô có vẻ thích xen vào chuyện của người khác nhỉ? Mà đừng có bám Candy thế!!Léo đẹo như cái đuôi người ta không thích đâu!!!!Hi!

_ Khỏi cần anh nhắc!

_ Thì tôi chỉ nói thế thôi, mà cô là ai mà cứ tỏ thái độ như thế với tôi chứ? _ cười khẩy.

_ Tôi là ai á? tôi là Neyuli!! NEYULI TAMAYA!!!!!! ĐƯỢC CHƯA???? ĐỒ CON LỘN!!!!!! RRRẦẦẦ- MMMMM!!!!!!!!!!!!

Neyuli đáp lại, và đóng cửa cái rầm, khiến Ken suýt thủng màng nhĩ. Cậu tròn tròn mắt” CÁI GÌ CỜ!!!!!!!!!!!!?? CON LỘN Á!!!!!!!! MÌNH BỊ CHỬI LÀ ĐỒ CON LỘN!!!!!!!!!!!!!!!! ĐÙA À!!!!!!!!!!!!!!!!” Ken không tin nổi vào tai mình.Lần đầu tiên cậu bị 1 đứa con gái CHỬI. Ken quyết tâm sẽ khiến con nhỏ này sống dở chết dở, nhưng trên môi cậu thoáng 1 nụ cười.

” Neyuli Tamaya, mình sẽ nhớ cái tên này”. Đó là nụ cười của 1 devil, nhưng cũng là nụ cười với niềm hi vọng. Ken tự hỏi, liệu Neyuli phải chăng là người sẽ giúp Ken thoát khỏi mối tình đơn phương đầy đau khổ ? hay Ken lại phải tiếp tục đi tìm người con gái có thể giải thoát cho Ken khỏi giấc mộng tình yêu không bao giờ thành hiện thực này?.....

Không ai biết... không ai hay. Ken yêu đơn phương 1 người con gái suốt 10 năm dài... đó là... Candy....mối tình không thể thổ lộ.... từ lần đầu tiên nhìn thấy Candy... ánh mắt Ken đã luôn dõi theo hình bóng ấy. Ken luôn hiểu rằng, người ấy không thuộc về mình...nhưng trái tim Ken vẫn yêu Candy tha thiết.... lúc nhìn thấy Candy sau 10 năm không gặp, trái tim Ken tưởng như ngừng đập.... Ken muốn ôm lấy bờ vai ấy biết bao... muốn hôn lên mái tóc ấy biết chừng nào.....

.....nhưng

...cậu không thể.....

...và Ken ước gì... có 1 người con gái... có thể mở cửa trái tim mình... để Ken có thể... yêu người đó... để quên đi... bóng hình Candy trong trái tim mình.....ước gì.....

(Angdevy quên nói: mấy đoạn hội thoại ở trên đều là Tiếng Anh đó, dù Ken cũng có biết Tiếng Nhật nhưng vì ko biết nên Neyuli đã xài tiếng Anh, Ken vì thế cũng dùng tiếng Anh luôn cho tiện>.<>

14. Chương 14

Chap 14.

Kid suy sụp thật sự. Khuôn mặt cậu hốc hác cả đi. Gần như Kid không ngủ được. Lấy phần ăn trưa cho Kid và mình, Ken ngồi ăn cơm trưa với Kid trong căn tin của trường. Ăn gần xong, Ken ngược nhìn Kid. Kid không hề động đến chút đồ ăn nào. Ken lo lắng :

_ Tao tới đây gần 1 tuần rồi! Mà mày vẫn không ăn chút gì!!!!!! Mày ăn đi!!!!!!_ Ken đưa phần cơm trưa cho Kid, gần như là ra lệnh.

_ Không!!!!!! Tao không muốn ăn!_ Kid lắc đầu, tay gạt khay thức ăn sang 1 bên, rồi đứng dậy.

_ Mày vừa phải thôi!!!!!! Mày định nhịn đói cho đến chết luôn à!!!!!!

_ Chết thì sao? Nếu chết được thì tao đã không khổ sở thế này!!!!!!_ Kid bỏ đi.

Ken nắm chặt tay lại, gân xanh nổi lên, lúc này Ken chỉ muốn đâm cho kid 1 cú, nhưng đây là căn tin của trường, có rất nhiều học sinh khác ở đây. Thật không hay chút nào khi gây lộn ở chỗ như thế này cả. Với lại, mọi người vẫn đang xì xào bàn tán về Kid, Ken chẳng muốn thêm lăm chuyện không hay cho Kid chút nào. Bực mình thật nhưng Ken vẫn đi theo Kid, dù sao thì Ken vẫn thật sự lo lắng cho thằng bạn thân thiết nhất của mình.

Ken tựa người vào 1 gốc cây, nhìn Kid đang gục đầu ủ rũ ngồi trên thảm cỏ. Không thể chịu đựng nổi cái không khí im lặng, Ken mở lời:

_ Mày... bây giờ muốn làm gì đây?

_ Tao ư? _ Kid nhếch mép_ tao bây giờ... không muốn làm gì cả.

_ Không gì cả ư???_ Ken nhú mày.

_ Ừ. Không gì hết._ Kid khẳng định lại, trên môi nở 1 nụ cười gượng gạo.

_ Vậy... chuyện của Candy thì sao?

_ Tao không biết nên làm gì nữa. Tao... mệt mỏi lắm rồi..._ Kid cúi đầu thấp hơn nữa_ tao ... bỗng dưng tao cảm thấy... thật vô vọng..._ đau khổ.

_ Vậy thì sao????? MÀY ĐỊNH BỎ CUỘC À!?!??_ ken trừng mắt nhìn Kid.

_ Bỏ cuộc? hay là thế nhỉ?_ Kid cười khẩy chính mình_ bỗng nhiên tao thấy, bỏ cuộc là cách tốt nhất...

Ken trợn mắt nhìn Kid, cậu thật sự tức giận:

_ Mày điên sao?? Mày định bỏ cuộc thật à!?!?!?

_ Tao biết làm gì nữa đây..._ Kid đứng dậy, quay lại nhìn Ken.

_ TÌNH YÊU CỦA MÀY ĐỐI VỚI CANDY CHỈ LÀ THỂ THÔI SAO???_ Ken nghiêng rằng, túm lấy cổ áo của Kid.

_ đó... có phải chuyện của mày đâu! Mày buông tao ra đi! chuyện của tao với Candy... đâu liên quan gì đến mày... _ Kid không buồn gỡ tay thằng bạn ra nữa, cậu như muốn buông xuôi tất cả.

_ THẮNG NÀY!!!!!! MÀY...!!BBỐPPPP!!!!!!!!!!_ Không thể kiềm chế nổi cơn tức giận trong mình nữa, Ken đâm thẳng 1 quả vào mặt Kid. Cậu dí Kid vào thân cây, cả người run lên_ MÀY VỪA NÓI GÌ????????????!!!!!! TAO HỎI MÀY: TÌNH YÊU CỦA MÀY ĐỐI VỚI CANDY CHỈ CÓ NHƯ THỂ THÔI SAO?!!!!? THẮNG ĐIÊN NÀY!!!!!! BỐPPPP!!!!!!!!!!_ Ken hét lên, tiếp tục cho Kid thêm 1 đấm.

_ BỐP!!!!!!!!!! MÀY VỪA PHẢI THÔI!!!!!! BỐP!!!!!!!!!! ĐỪNG NGHĨ MÀY LÀ BẠN THÂN NHẤT CỦA TAO THÌ LÀM GÌ CŨNG ĐƯỢC!!!!!!!!!! BỐP!!!!!!!!!!_ Kid cũng thềm nhin nhin nữa, cậu đánh trả lại_ TAO NHẮC CHO MÀY NHỚ: CHUYỆN CỦA TAO VỚI CANDY KHÔNG LIÊN QUAN TỚI MÀY!!!!!!!!!! NGHE CHƯA?!!!!!! BỐP!!!!!!!!!!

_ BỐP!!!!!!!!!! KHÔNG LIÊN QUAN Ư????????? KHÔNG LIÊN QUAN LÀ THẾ NÀO!!!!!!!!!! BB-BỐPPPPPP!!!!!!!!!! _ Ken dùng hết sức đâm cho Kid 1 cú thật mạnh.

Mặt Ken và Kid đều trắng bệch, môi Kid còn chảy máu nữa. Kid tức tối cắn chặt môi:

— VẬY MÀY CÓ BIẾT CẢM GIÁC CỦA TAO KHÔNG????????!!!!!!!!!_ Ken gào lên, tay túm chặt lấy cổ áo Kid_ MÀY CÓ HIỂU ĐƯỢC NỖI ĐAU CỦA TAO KHÔNG?!!!!!!!!!! MÀY LÀM SAO BIẾT ĐƯỢC TAO ĐÃ ĐAU KHỔ NHƯ THẾ NÀO KHI THẤY MÀY VÀ CANDY BÊN NHAU !!!!!!!!!??? MÀY CÓ HIỂU ĐƯỢC TÂM TRẠNG CỦA TAO KHÔNG?!!!!!!!!!!!!!! TẠI SAO KHÔNG PHẢI TAO MÀ LÀ MÀY!!!!!!!!!!!!?????????? TẠI SAO!!!!!!?????????? MÀY NÓI ĐI!!!!!!!!!!!!!!

— ... mà... mà đang ... đang nói cái quái gì thế???

__Mày đừng... đừng đùa như thế!! Không vui ... chút nào cả!!!!__ Kid bàng hoàng.

__ tao...__ Kid không biết nói gì nữa.

— Tao đã nghĩ rằng, mày với Candy là số mệnh— Ken ngồi xuống— nên tao bỏ cuộc.— Cậu im lặng 1 hồi rồi tiếp— nhưng, tao thật sự thất vọng về mày...

— Mày định ngu ngốc đến thế cho đến bao giờ?— Ken quay lại hỏi Kid— Nếu như mày bỏ cuộc... thì tao cũng chẳng ngại ngần gì nữa. Tao từ bỏ tình yêu của tao là vì mày, vậy mà mày lại định buông xuôi tất cả ư?

— Mày tỉnh lại đi!!!!!!! Sợ bị tổn thương ư????? Vậy thì sao mày không bỏ quách từ đầu đi!!!!!!!!!!!!???????!! Tại sao mày còn hành hạ bản thân chờ đợi đến tận bây giờ!!!!!!!!?? Mày làm tất cả rồi bỏ cuộc vào lúc này ư? Mày trở nên hèn nhát như thế từ bao giờ????!!!!

— Mà... — Ken cười như thế mới là mà chứ?

__ không phải lỗi của mày__ Ken ngắt lời Kid, cậu biết Kid đang định nói gì.__nếu mày thấy có lỗi với tao, thì hãy hạnh phúc bên Candy đi, đừng để Candy rơi vào tay người khác. Tao chịu thua, bởi đó là mày... thế thôi...

RRRÂÂÂMMM!!!!!!!!!!!!!!!

Kid bật tung cửa phòng hội học sinh, tay nắm chặt. Cả 4 Queens của trường đều đang trong phòng. Kid bước tới trước mặt Candy. Cậu hít 1 hơi thật dài rồi nói:

_ Em chưa hề quên anh!!!!!! Và em cũng không hề ghét anh!!!!!!!!!! Anh đã chờ đợi và đi tìm em suốt 10 năm..... em biết rõ còn gì!! Anh không tin em không tồn tại chút cảm xúc gì với anh, dù chỉ là 1 chút nhỏ nhoi. Anh sẽ đợi em... nếu như em có chút gì đó.... dẫu chỉ là thương hại.... Anh sẽ đợi em...mãi đợi em.....

Kid để lại 1 mảnh giấy trên bàn rồi bỏ đi. Việc xảy ra trong vòng chưa đầy 2 phút ngắn ngủi. Candy sững người. Cả Neyuli, Salasa cũng không kịp phản ứng. Còn Hanachi thì không quan tâm. Candy cầm lấy mảnh giấy, mở ra đọc rồi quăng vào sọt rác. Nhưng Salasa và Neyuli đã đứng phía sau lưng Candy từ lúc nào, cả 2 người đều đã kịp đọc mẩu giấy đó. Mảnh giấy ghi địa chỉ của 1 nhà hàng và thời gian gặp. Thấy Candy quăng vào sọt rác, Salasa hỏi:

_ Cậu không đi sao?

_ Không._ Candy lạnh lùng đáp.

_ Ngày mai đây.

_ Tôi không đi.

_ Vậy thôi, tùy cậu. _ Salasa xách túi , dù sao cũng đến giờ làm (Salasa là nữ diễn viên tuổi teen đang rất được hâm mộ). Cô bỏ đi.

Hanachi đứng dậy, nói:

_ Tôi cũng đi đây. Mà Candy này, hãy làm những gì mình muốn. Đừng có ép bản thân quá.Rầm!!

Chỉ còn Neyuli và Candy trong phòng.Neyuli vẫn im lặng không nói gì, bởi cô biết đây là chuyện cô không thể xen vào được. Candy vẫn tiếp tục duyệt hết đồng hồ sơ, nhưng trong lòng biết bao cảm xúc lẫn lộn. Candy sợ mình sẽ không thể tiếp tục kiềm chế tình cảm bản thân của mình, khi mà tình cảm trong lòng Candy giống như li nước đã đầy. Chỉ cần thêm 1 giọt... nó sẽ.....tràn ra.... tình cảm sẽ.....

..... không thể nào dừng lại....

15. Chương 15

chap 15.

Ngày hôm sau.

Kid và Ken được học những tiết học vô cùng thú vị. Không phải là chương trình phổ cập nhằm chán, mà là những tiết học dạy lễ nghi,cách đi đứng sao cho toát lên vẻ quý tộc, cách ăn món Pháp,cách chơi đàn piano, hoặc violon rồi những bài trắc nghiệm IQ nhỏ. Ken thật sự rất hứng thú, nhưng Kid thì không. Cậu lo lắng rằng Candy sẽ không đến chỗ hẹn... những tiết học trôi qua 1 cách nhanh chóng, bởi tâm trí Kid đang để ở nơi nào đó. Chuông vừa reo, Kid đã lao thẳng về nhà thay quần áo và đến chỗ hẹn. Kid mặc một chiếc áo dài tay màu đen, cổ cao, và quần hờ 1 chiếc khăn caro đen trắng, quần bò màu đen và đôi giày trắng Nike. Tất cả đều là hàng hiệu đắt tiền!!!

19:00.

Kid ngồi đợi Candy trong quán. Đã đến giờ hẹn nhưng Candy vẫn chưa đến.

22:00.

Kid đã đợi Candy hơn 3 tiếng đồng hồ. Quán đóng cửa. nhưng Kid vẫn đứng đợi Candy.

22:30.

Cả người Kid đang run lên vì lạnh. Môi cậu tím dần. Kid xoa xoa hai lòng bàn tay vào nhau rồi áp vào má. Dù biết là vô vọng... Kid vẫn đợi....

22:45.

Trong lúc Kid gần như tuyệt vọng, 1 chiếc xe đen bóng dừng lại gần đó. 1 cô gái với mái tóc mềm mượt, dáng người cao, và khuôn mặt xinh đẹp tiến lại.....

Kid ngược nhìn, mắt lóe lên 1 tia hi vọng nhưng.....

Kid im lặng không nói gì. Người con gái đó nhìn Kid 1 hồi lâu rồi khẽ nói:

_ Anh về đi!

_ Không!_ Kid đáp lại.

_ Candy không đến đâu. Đừng đợi làm gì, vô ích.

_ Không liên quan đến cô.

_ Anh định đợi cho đến lúc nào?_ nhủ mày.

_ đến khi Candy đến!!!!

_ anh nhất định không chịu bỏ cuộc?

_ Ừ.

_ Anh yêu Candy đến mức như thế?

_ hơn cả như thế. Hơn cả mạng sống của mình. Candy là tất cả linh hồn tôi.

_ Vậy ư? Anh thật ngu ngốc._ Tiến lại gần, dùng trán của mình đo thử nhiệt độ cho Kid. _ anh cảm lạnh rồi, nếu anh còn muốn sống mà gặp Candy thì làm ơn về giữm đi.

_ Cô buồn cười nhỉ? _ môi bỗng nở 1 nụ cười_ Cảm ơn cô nhưng tôi không cần.

_ Anh chết đi thì tôi cũng không sao! Nhưng... có người đang rất đau lòng đấy...

_ Thế là sao? _ Kid không thể nào hiểu câu” có người đang rất đau lòng đấy ” là có ý gì.

_ Hi, đó là bí mật_ cô gái cười, nháy mắt._ anh nhất định không về sao? Anh muốn tôi kêu vệ sĩ của tôi lôi anh về như là bắt cóc anh à?

_ Tôi..._ Kid nhìn theo hướng tay cô gái chỉ: đi theo chiếc xe của cô là 1 chiếc xe khác, trong đó có ít nhất là 4 người vệ sĩ mặc áo đen._ tôi về_ Kid biết mình không thể chống lại, dù cậu có đai đen Karate thì cậu cũng không thể địch nổi những vệ sĩ chuyên nghiệp được đào tạo bài bản, ít nhất cũng đều có đai đen Karate được._ Nhưng chỉ hôm nay thôi, ngày mai, tôi sẽ tiếp tục hẹn và chờ_ Kid cứng đầu.

_ không sao._ Cô mỉm cười._ đó là việc của anh. Còn bây giờ thì anh lên xe đi. Tôi sẽ đưa anh về tận nhà.

_ Không cần đâu.

_ Sao? _ cô nàng nhìn Kid bằng ánh mắt uy hiếp đầy đáng sợ.

_ Không, có gì đâu._ Kid đành leo lên xe.

_ thế mới phải chứ?_ cười.

Chiếc xe lao vút đi....

Nhưng không ai biết rằng, có 1 bóng người cao cao, với mái tóc nâu dài quá đầu gối đã quan sát từ đầu đến cuối. Cả người cô cũng run lấy bầy. Cô đau đốn nhìn thấy cảnh Kid và người con gái đó hôn nhau (nhìn ở góc khuất nên thành hiểu lầm tai hại) . Khi thấy Kid cười, trái tim Candy lúc này đau nhói, thất lại từng cơn:” tại sao lại thế này? sao mình lại đau đốn đến thế? mình là người quyết định từ bỏ cơ mà!!! Hãy mạnh mẽ lên!! Candy!!!!!!!! nhưng... tại sao tim mình lại như bị ai đó bóp nghẹt !!!??? Nếu là cô ấy... thì Kid sẽ hạnh phúc.... không còn bị tổn thương nữa..... cô ấy cũng dễ thương, cũng đáng yêu hơn mình, lại rất thẳng

thần... ai cũng yêu cô ấy...” Candy ngồi thụp xuống nền đất giá lạnh, 2 bàn tay che hết cả khuôn mặt” đó là người rất tuyệt vời” trong phút chốc, Candy cảm thấy ghen tị với cô gái ấy.._1 người con gái đáng yêu như thiên thần.... ” Dừng lại ngay Candy!!!!!!!!!!!! dừng lại tất cả....! Khóa chặt tất cả... Hãy để tình yêu ấy mãi ngủ yên... hãy cầu chúc cho Kid được hạnh phúc.... dù đau đớn... cay đắng đến mức nào.....!!!!!! Mày không xứng đáng với tình yêu ấy.... hãy tránh xa Kid ra.....

.....dừng khóc... Candy... dừng khóc

..... dừng khóc. nữa..... Candy...”

Kid bị cảm lạnh. Cả mắt mũi đều đỏ lên, đầu óc cậu cứ quay mòng mòng nhưng cậu vẫn đi học. Đối với Kid, tình yêu này vốn đã trở thành vô vọng, thế nên, có thêm 1 lần thất vọng cũng chẳng hề gì. Ken nghỉ học vì có việc phải giải quyết giùm ba mình. Kid ngồi học trong lớp với trạng thái nửa mê nửa tỉnh, cơ thể Kid thật sự đang phải chịu đựng quá sức. Kid nhờ Neyuli chuyển giùm 1 mẫu giấy khác vì khi Kid đến thì Candy không có ở đó. Cả người Kid lúc này không còn chút sức lực nào.

16:00.

Chuông kêu lên, báo hiệu tiết học cuối cùng đã chấm dứt. Kid cố lết ra được đến học tủ đựng đồ lấy đôi giày để đi về, dù cậu đã uống thuốc nhưng vẫn không thấy khỏe hơn chút nào. có 1 bức thư dán trong tủ đồ của Kid, khiến Kid chú ý. Bình thường, học tủ của Kid thường luôn có love letter của con gái, nhưng chẳng có cái nào lại dán dính in ra như thế cả. Kid tò mò, giật lấy bức thư khỏi miếng băng dính. ” Thư thách đấu

Phòng học số 12, tầng 1, tòa nhà 05.

hẹn 4h15ph

nếu đã là con trai thì hãy đến! Giải quyết tất cả mọi chuyện!!”

Kid bực bội, đi theo đến nơi hẹn. Dù không hiểu mình đã gây thù chuốc oán gì nhưng Kid vẫn đến. Bởi đã có người khiêu chiến thì ắt hẳn đáp lại mới là phong cách của Kid. Dù đang rất mệt, toàn thân rã rời Kid không biết rằng mình đang rơi vào nguy hiểm, nếu không thì cũng sút đầu mề trán trước cơn ghen tức của những nam sinh Xbest.....

16:15.

Kid đến nơi. Trong phòng là những nam sinh Xbest đang ngồi đợi Kid. phải hơn 10 người chứ không ít. Trong số đó, có cả phó nhóm kiếm đạo, taewondo, karate rồi cả Judo nữa.(bởi trưởng nhóm không ai khác chính là Hanachi, con người lạnh lùng đáng sợ trong 4 Queens>.<)>

Kid nhìn chằm chằm vào họ, hỏi:

_ các cậu muốn gì?

_ trả thù! _ 1 anh chàng thuộc dạng hotboy ăn chơi lên tiếng.

_ Về chuyện gì? _ Kid tiếp tục hỏi, cố gắng giấu đi hơi thở gấp gáp 1 cách bất thường.

_ Chuyện hôn Athena của Xbest, không ai có thể tha thứ cho việc làm đó _ 1 anh chàng khác với nét mặt điềm tĩnh nói.

_ Hi’!! _ Kid cười khẩy _ lẽ nào mấy người không muốn làm thế à? Chẳng qua là gan nhỏ nhát, không dám thử, nhưng khi thấy người khác làm được thì ghen tức. Haha!!

_ Mày.... _ cả bọn điên lên.

_ sao đây? _ Kid ngẩng cao đầu hỏi _ muốn đánh nhau à? Ok thôi!!!!!!!!!! _ Nở 1 nụ cười devil.

Và thế là BỐP!!!!!!!!BỐP!!!!!!!!BỐP!!BỐP!!!!!! HỤ!!! BỐP!!!!!!!!!!!!!!

Kid 1 mình chống lại cả đám. Tuy cậu biết không nên khiêu khích họ làm gì, nhưng lo sợ mình sẽ trễ hẹn, nên Kid đành liều. 1 là chết, 2 là sống...thế thôi.

Trong lúc đó, tại phòng của hội học sinh:

_ Không đi sao? _ Salasa nhìn Candy.

_ Không.

_ Thật sự không đi? _ Salasa cười 1 cách ẩn ý.

_ Không.

_ Đi đi.

_ Không.

_ Đi...đ..

_ Cậu im đi không được à??? _ Candy tức giận chặn ngay lời Salasa, không để cô nói hết câu.

_ Cậu giận cái gì vậy chứ? _ cười nhếch mép.

_ Tớ không giận cái gì cả!!!!!!!!! Cậu im đi!!!!!! Tớ không muốn nói chuyện với cậu!!!!!!

_ Cậu đang đánh ghen đấy, Candy à!!!

_ Cậu vừa phải thôi!!!!!! _ Candy hét lên, có lẽ bởi vì bị Salasa nói trúng tim đen nên Candy phản kháng như thế _ Mặc kệ hần!!!!!!!!!! Cậu thích thì cậu đi đi!!!!!!!!!!

_ Đó là người cậu yêu mà?cậu để mặc thì không sợ anh ấy sẽ chết thật sao?

_ KHÔNG HỀ!!!!!!!!!!!! ĐƯỢC CHƯA???????HẦN CHẾT THÌ MẶC XÁC HẦN!!!!!!!!!!!!

_ CHÁT!!!!!!!!!! _ Salasa tát cho Candy 1 cái, cả người cô run lên _ đừng bao giờ nói thế!!!!!!!!!!!!!! NẾU CÓ ĐIỀU GÌ XẢY RA VỚI ANH TA, THÌ NGƯỜI ĐAU KHỔ NHẤT, CHÍNH LÀ CẬU ĐẤY!!!!!!!!!! ĐỪNG TRỐN TRÁNH TÌNH CẢM CỦA MÌNH NỮA!!!!!!!!!! _ Salasa cắn môi _ cậu chỉ cần đưa tay ra thôi là có thể có được tình yêu, và niềm hạnh phúc. Đừng có sống trong quá khứ như thế, cũng đừng vì sợ làm tổn thương ai..... cậu đáng được nhận hạnh phúc cơ mà. Quên đi tất cả quá khứ đi, hãy nhìn về phía trước ấy...

_ CHÁT!!!!!!!!!!!!!! _ Candy giơ tay lên tát lại Salasa 1 cái _ tớ trả lại cho cậu đấy.cảm ơn và xin lỗi vì đã tát cậu _ nở nụ cười quái ác _ nhưng mà người mãi chỉ sống trong quá khứ, chẳng phải là cậu sao? Cậu hãy xem lại chính mình đã rồi hãy nói người khác.

Nói xong Candy bỏ về. Salasa đứng im như tượng. Hanachi ngồi yên lặng từ nãy đến giờ, tay vẫn xoay xoay hộp rubic, hỏi:

_ Sao?

_ Không sao cả. Candy nói đúng mà _ Salasa cười, tay xoa xoa lên cái má đang sưng đỏ _ mà Candy mạnh tay thật đấy, đau ghê!!!

_ Con ngốc!!!! Cậu làm thế vì cái gì chứ?

_ Chẳng vì cái gì cả. Tớ chỉ muốn thấy những người yêu nhau được ở bên cạnh nhau thôi.

_ bởi vì.... _ Hanachi dừng lại 1 giây rồi tiếp _ vì chuyện của cậu không thành sao? Cậu vẫn còn đau khổ đến thế cơ à?

_ quá khứ đó ư?... tất cả chỉ là trò đùa của số phận _ Salasa lại cười _ hãy để vòng quay của số phận định đoạt tất cả.

_ Thế thì cậu giúp Candy làm gì?

_ tình yêu là 1 quả bóng mà _ Salasa tùm tùm _ tớ chỉ giúp cho quả bóng đó dễ lăn hơn thôi. Tớ cũng sẽ tiếp tục đi tìm hạnh phúc _ Quay lại nhìn Hanachi _ cả cậu nữa, đừng vì mối tình đầu mà khép lòng lại thế!!!

_ Không cần!!!!!! _ Hanachi mỉm cười _ nếu là số phận thì dù lòng mình có khép chặt thế nào thì cũng sẽ mở được thôi. Cậu nghĩ chuyện của Candy sẽ thế nào?

_ Candy ư??? Candy sẽ đến thôi !!! Tớ chắc chắn!!!!!!!!!!

16. Chương 16

Chap 16.

17:00.

Đã đến giờ hẹn, Candy vẫn đang nằm im trên chiếc giường của mình trong cái biệt thự lạnh lẽo. Lòng như lửa đốt, đầu óc Candy quay cuồng trong bao ý nghĩ.... Candy cảm thấy thật mệt mỏi.....

17:15.

Kid đứng giữa cả đám nam sinh Xbest đang nằm la liệt dưới nền đất. Khuôn mặt Kid thâm tím nhiều chỗ do bị đánh, cả người cậu trầy trụa khắp nơi. Quần áo dính đầy máu. Mắt Kid lúc này trông thật hoang dại và sắc lạnh. Cả cơ thể Kid rã rời, cậu muốn gục luôn xuống chỗ này, nhưng không được, cậu phải đến chỗ hẹn.... buộc phải đến. Kid cố gắng lết thân mình, chạy thật nhanh, dồn tất cả sức lực cuối cùng còn sót lại.

17:30.

Kid đưa mắt tìm kiếm nhưng không hề thấy Candy. Cả người Kid mờ hồ và máu hòa lẫn với nhau, chảy xuống. Cậu thở không ra hơi. Cơ thể cậu đang vượt quá sức chịu đựng.

18:00.

Trời tối dần. Không khí càng ngày càng lạnh. Cơ thể Kid nóng hừng hực, những vết thương trên cơ thể lại càng nhức nhối hơn trước cái lạnh thấu xương của thời tiết tháng 2. Mắt Kid mờ dần, cậu muốn ngủ nhưng không được.... Kid còn phải đợi Candy.

20:00.

Kid gắng gượng đứng đợi giữa đêm lạnh giá, dù chân cậu chỉ muốn nhũn ra, cả cơ thể mệt mỏi nặng nề.... cơn sốt hành hạ Kid, khuôn mặt Kid đỏ ửng lên, cả thân người nóng ran. Tuyết bắt đầu rơi...

21:06.

Tuyết rơi càng lúc càng nhiều, phủ lên cả người Kid, thấm vào cả cơ thể đang nóng như bị lửa đốt.... Kid muốn ngủ.... Kid muốn ngủ.... cơ thể cậu không thể chịu đựng được nữa, đầu óc quay cuồng, cả trời đất như đảo lộn... toàn thân Kid run lẩy bẩy....

... 1 cô gái dáng cao gầy xuất hiện, cả người cô run lên, cô tiến lại gần Kid, môi mấp máy:

_ Anh... anh là đồ ngốc à!!!!!! anh là đồ ngốc à!!!!???? _ nước mắt cô chảy dài, ướt đầm cả khuôn mặt xinh đẹp. Cả người cô cũng run rẩy vì lạnh. Cô đã đứng nhìn Kid từ lúc Kid đến, mong đợi Kid quay đi... nhưng không... Kid vẫn đứng đợi, dù toàn thân đầy thương tích, máu me dính khắp người... Cô đâm thùm thụp vào ngực Kid, nước mắt vẫn rơi.

Kid đưa đôi mắt mờ đục nhìn, môi tím đi. Kid nắm lấy 2 cánh tay đang đánh vào ngực mình, miệng nở 1 nụ cười thật dịu dàng:

_ Cuối cùng... thì... em đã đến!!! Candy...em đến thật rồi!

_ Anh là đồ ngốc!!!!!!Tên ngốc xấu xa!!!!!! Anh làm thế làm gì????anh hành hạ bản thân mình như thế để làm cái gì????!!!! Tên ngu ngốc!!!!!! Tên xấu xa!!!!!!_ Candy nức nở.

Kid kéo Candy vào lòng mình, cảm nhận được sự ấm áp. Cả người Candy nằm gọn trong vòng tay Kid. Kid chỉ mỉm cười, không nói gì cả.

_ Anh nói đi... bởi vì cái gì mà anh hành động như thế? _ Candy úp mặt vào lồng ngực Kid_ em đã làm anh tổn thương đến thế kia mà!! Anh không hận em sao? Anh là đồ ngốc mà!!!!!!Lí do của anh là gì chứ?

Ừ! Anh là đồ ngốc! Kid mỉm cười, hơi thở nóng bỏng_ lí do ư? có lẽ là... _ Kid thì thầm_ đơn giản chỉ vì anh yêu em.....

_ Kid? Anh sao thế? Này Kid!!_ Candy cảm thấy sức nặng của cơ thể Kid đè nặng trên vai, cô lo lắng hỏi.

Kid chỉ nghe loáng thoáng tiếng Candy gọi, nhưng cậu không thể trả lời được.... cả cơ thể Kid nóng ran, mặt tái mét đi, cậu không muốn nhắm mắt lại. Kid lo sợ, khi tỉnh dậy, tất cả sẽ chỉ là 1 giấc mơ nhưng cơ thể Kid không thể chịu đựng thêm 1 giây nào nữa.....

_ Kid!!!! Này , Kid!!!!!!!!!! Tỉnh lại đi!!! Kid!!!!!!!!!!!!

Kid từ từ mở mắt ra. Cả người cậu đau nhức, rã rời, miệng đắng ngắt. Chắc chắn đây là bệnh viện. Mùi thuốc sát trùng nồng nặc khắp phòng_ cái mùi Kid ghét cay ghét đắng. Kid định ngồi dậy, nhưng chân cậu không tài nào nhúc nhích được. Có cái gì đó nặng nề đang đè trên chân cậu. Kid đưa mắt nhìn xuống dưới. 1 mái tóc dài nâu mượt, xen những sợi vàng lấp lánh. Candy đang ngủ gục trên người cậu. Có lẽ cả đêm qua Candy đã ở lại bên cạnh Kid. Kid mỉm cười. Không phải là giấc mơ, mà là sự thật. Candy đang ở bên cạnh Kid. Lòng Kid tràn ngập niềm hạnh phúc. Cậu khẽ chạm tay vào mái tóc Candy, cảm nhận được từng nhịp thở đều đều của Candy. Kid cảm thấy thật may mắn. Dù sao, những nam sinh trường Xbest cũng không giỏi trò chơi xấu, đánh lén sau lưng Kid 1 lần nào. Chẳng qua bởi vì Kid khiêu khích nên mới xông vào đánh hội đồng, nếu không chắc chắn sẽ chỉ đấu tay đôi mà thôi. (tất nhiên là không chơi xấu rồi>.< toàn=" những=" anh=" chàng=" ưu=" tú," thuộc=" topten=" của=" trường,=" được=" người=" người=" mền=" mộ=" mà=" chơi=" xấu=" thì=" còn=" ra=" thể=" thống=" cống=" rãnh=" gì=" nữa=" ">.<)>

Kid sung sướng ngắm nhìn xung quanh. Trời vẫn còn lạnh, nhưng những tia nắng ấm áp đã bắt đầu xuất hiện, chiếu vào thân hình đang ngủ gục bên giường bệnh. Toàn thân Candy như lấp lánh dưới ánh nắng ban mai. Kid ngẩn ngơ ngắm nhìn hình ảnh đó: Candy dưới ánh nắng vàng, trông không khác gì 1 thiên thần đang say ngủ..... trên khuôn mặt không chút bóng tối ưu phiền....

Candy khẽ cựa mình, tỉnh giấc. Tối qua quả là 1 đêm đầy biến động.... Kid ngất lịm, Candy phải đưa Kid vào bệnh viện, và trông nom đến tận bây giờ. Candy cũng không biết mình ngủ quên tự lúc nào. Ngược lên, Candy thấy Kid đang nhìn mình với ánh mắt say đắm, như muốn nuốt trọn cả Candy.

_ anh... anh.....!!!!_ Candy bối rối quay mặt đi, tránh ánh mắt âu yếm của Kid.

_ Anh sao?_ Kid cười dịu dàng.

_ Anh tỉnh từ khi nào vậy? _ Candy nuốt nước bọt đánh cái ực, quay lại nhìn Kid.

_ Từ lúc này. _ mỉm cười.

_ đồ ngốc!! Sao không gọi em dậy?

_ tại vì anh muốn ngắm em_ lại cười.

_ Anh.... !!!!!!!!!!! Thật là!!!_ Candy tỏ ra bức bối, cố giấu đi việc mình đang ngượng ngùng.

_ Anh là đồ ngốc mà!!!_ Kid kéo tay khiến Candy mất đà, ngã chúi đầu vào lòng Kid._ Anh hạnh phúc lắm Candy ạ!!!! Thật sự rất hạnh phúc!!!! Anh yêu em!!!!_ Kid khẽ thì thầm vào tai Candy thật ngọt ngào.

Candy để mặc Kid ôm mình như thế, cô cảm nhận được lồng ngực ấm áp, chắc chắn như muốn bảo vệ ình. Cô im lặng không nói gì, nhưng ánh mắt toát lên vẻ đau khổ. Candy không muốn Kid mất đi nụ cười rạng rỡ hạnh phúc ấy... nụ cười tỏa sáng lấp lánh như ánh sáng ấy... và Candy cũng không hề muốn Kid bị tổn thương thêm 1 lần nào nữa. Tim Candy thất lại khi thấy Kid cười, không ai biết, đằng sau nụ cười gượng gạo của Candy là cả 1 nỗi lòng... " thánh thần ơi.... đâu biết là con ích kỷ.... nhưng hãy cho con ở bên cạnh người này thêm 1 chút nữa... 1 chút nữa thôi..." Những giọt nước mắt chảy ngược vào tim. Kid vẫn không hề hay biết những suy nghĩ của Candy lúc này. Cậu quá hạnh phúc với hiện tại. Nhưng có lẽ, trong sâu thẳm trái tim Kid, có 1 nỗi bất an không tên, 1 nỗi bất an không thể nói nên lời... lo sợ rằng.... niềm hạnh phúc quá đỗi lớn lao này.... trong phút chốc sẽ tan theo mây khói.....

Candy bước ra trong chiếc váy ngủ xinh đẹp, trông Candy lúc này như 1 nàng công chúa. Mái tóc nâu ướt đầm nước, gần như trở thành trong suốt. Kid lấy 1 chiếc khăn bông, lau khô mái tóc cho Candy. Kid dịu dàng, như sợ làm tổn thương đến Candy. Candy để cho Kid lau tóc ỉnh, trên miệng khẽ nở 1 nụ cười mãn nguyện...

Candy tựa đầu vào lòng Kid. Cảm nhận được tim Kid đang đập dồn dập, cảm nhận được lồng ngực rắn chắc và cả hơi thở ấm áp của Kid. Candy cảm thấy thật yên bình. Ước gì khoảnh khắc này sẽ tồn tại mãi mãi...

Kid ôm Candy trong lòng, nhìn Candy say đắm. Candy xinh đẹp, quyến rũ nhưng cũng rất ngây thơ. Kid luôn cảm thấy như thế. Mỗi ngày, Kid lại càng yêu Candy hơn. Candy ngược nhìn Kid bằng đôi mắt xanh cây to tròn sâu thẳm của mình, đã từ lâu lắm rồi, Candy mới để lộ ra đôi mắt này. 10 năm... 1 quãng thời gian thật dài. Kid nhìn Candy bằng đôi mắt nâu sẫm, miệng khẽ nở 1 nụ cười. Kid từ từ cúi đầu xuống, đặt lên môi Candy 1 nụ hôn thật dịu nhẹ mang hương chocolate ngọt ngào. Nhưng cũng nồng nàn và nóng bỏng. Candy cảm thấy như tan chảy trong nụ hôn của Kid, quên hết mọi chuyện ưu phiền.

Kid nhắc bổng Candy lên, khẽ dùng chân đẩy cửa phòng. Cậu vẫn nhẹ nhàng ôm hôn Candy, đặt Candy xuống giường và tiếp tục. (ax ax, có cái lỗ nào cho Angdevy chui xuống với, không dám viết tiếp nữa, ngưỡng chết đi được>.<). môi=" kid=" từ=" từ=" hôn=" xuống=" phía=" dưới=" cổ=" của=" candy=" ngọt=" ngào=" nóng=" bông=" nhưng...=" candy=" cảm=" thấy=" thật=" sự=" nguy=" hiểm=" thật=" sự=" nguy=" hiểm=" cảm=" nhận=" được=" hơi=" thở=" nóng=" bóng=" của=" kid,=" candy=" thấy=" sợ=" dù=" sao=" thì=" candy=" cũng=" chỉ=" là=" 1=" cô=" bé=" 15=" tuổi=" candy=" dùng=" sức=" đẩy=" kid=" ra=">

_ Em... _ Mặt Candy đỏ bừng.

_ Anh... anh xin lỗi!!!! _ Kid còn ngưỡng hơn, quay mặt đi chỗ khác “AAAAAAHHHHH!!!! Mình đang làm gì thế này?!!!! OH MY GOD!!!!”

Kid quay đi :

_ Anh xin lỗi!!! Candy!! Em ngủ ở đây cũng được!! Anh sẽ ra phòng khác ngủ!!(đây là phòng của Kid mà!!!)

_ Khoan_ Candy níu tay Kid lại. _ Anh không thể... _ Candy lúng túng_ em không muốn ngủ 1 mình...

_ Nhưng... _ Kid ngập ngừng_ anh... anh ...

_ 1 lúc thôi cũng được. _ Candy ngược nhìn bằng đôi mắt long lanh nước của mình._ cho đến lúc em ngủ thôi!!! Ha?

_ Anh... anh... _ Kid nhìn Candy_ thôi được rồi. _ Kid chịu thua. Candy luôn luôn là người thắng cuộc. Điều đó không bao giờ thay đổi.

Kid nằm xuống bên cạnh Candy, trách móc:

_ Em thật là độc ác!!! Hix!! Toàn giở trò ngọt ngào với anh!!

_ Hi!! Nhưng anh tự nguyện mà!! Có phải do em đâu!!!! _ Candy dụi đầu vào ngực Kid.

_ Uh!! Anh ngốc mà! _ Kid mỉm cười, xoa xoa đầu của Candy. Candy lúc này y như con cún đáng yêu vậy.

Candy ôm Kid ngủ ngon lành. Thật không biết phải là Candy giả vờ hay thật sự ngây thơ nữa. Kid thật sự hạnh phúc với hiện tại. Cậu cũng thiếp đi từ lúc nào. Đối với Candy, đó cũng là 1 đêm yên bình, cơn ác mộng về cái chết của ba mẹ ám ảnh suốt 10 năm trời... đã không đến. Có lẽ vòng tay ấm áp của Kid đã bảo vệ cho Candy chăng?

18. Chương 18

chap 18.

Kid mở mắt ra, chợt tỉnh. Cậu không biết mình đã ngủ thiếp đi từ lúc nào. Cậu quay người nhìn sang. Không thấy Candy đâu cả. Lẽ nào Kid đã mơ... Thật là, Kid tự cười chính mình, có khi cậu đã mơ cũng nên, 1 giấc mơ hạnh phúc như thế... Kid không muốn tỉnh lại chút nào. Kid bước ra khỏi phòng, 1 mùi thơm xộc thẳng vào mũi: mùi của 1 món ăn Nhật mẹ Kid từng nấu...mì Udon?!!!!!!!!!!!!?????!!!!!!

Kid ngó người ra. Candy đang yêu trong chiếc váy ngủ trắng như tuyết đang đứng ở bếp nấu bữa ăn sáng, khuôn mặt nghiêng nghiêng với nụ cười nhẹ trên môi..." oh my love!^^"

trái tim Kid đang nhảy điệu tango trong lồng ngực. Cậu vẫn đang mơ ư???

Kid từ từ tiến lại gần, Candy không hề hay biết. Kid nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy eo Candy từ phía sau lưng." Uhm'!!!!!! ầm áp!! mùi hương ngọt ngào này nữa!!! đúng là Candy rồi!!"

Candy giật nảy mình. Chắc bởi vì qua chú tâm nên Candy không để ý đến. Candy bối rối gỡ tay Kid ra:

_ Anh?? Buông em ra đi !!!

_ Không buông! _ Kid mỉm cười dịu dàng.

_ Anh hay thật đấy!! Anh không định để em nấu bữa sáng nữa à? _ Candy không buồn gỡ tay Kid ra nữa.

_ hi!!! Bx giỏi ghê ta!!!! yêu Candy quá!!!! _ Kid nựng vào má Candy.

_ Hứ! ai thêm cười anh mà bày đặt!! Mà anh... _ Trùng mắt _ nhất định không buông em ra mà vào rửa mặt chứ gì?? _ nhấn mạnh từng tiếng.

_ ồ!! buông chứ!buông chứ!! Chụt!! _ Kid thơm vào má Candy 1 cái rồi chạy biến vào nhà vệ sinh.

_ anh...!!!! _ giọng Candy tràn đầy sát khí... nhưng thật ra, Candy nổi giận như thế chỉ vì.... muốn che giấu việc Candy đang.... ngưng chín mặt (hi', đáng yêu wa' nhỉ>.<)>

Kid bước ra, tròn mắt hỏi Candy:

_ có cần anh giúp gì không?

_ Không.

_ để anh giúp nhé?

_ Không.

_ tại sao?

_ Lỡ anh làm vỡ bát đĩa thì khổ._ cười.

_ Em coi anh là loại gì chứ? _ Kid nhăn mặt _ anh rất giỏi đấy nhé _ Vênh mặt lên.

_ Hi!! ờ thì giỏi!!! Rất là giỏi!!! được chưa cưng?

_ Em đúng là không hề tin anh chút nào. Hix._ Kid phụng phịu.

_ Em tin mà. Bây giờ thì ăn thôi._ cười.

_ Không ăn. _ Kid bày đặt giận dỗi.

_ Sao cơ? _ Candy ngạc nhiên khi thấy thái độ của Kid._ Haha!!! Sao anh giống con gái quá vậy? _ Candy bật cười.

Kid nhìn chằm chằm vào Candy. Thật không ngờ... " Oh my God!!!!!! nụ cười của Candy sao mà đáng yêu thế không biết!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

_ Hix. Thôi được rồi!! Bây giờ thì ăn!! _ Kid miễn cưỡng ngồi vào chỗ. Nụ cười chế giễu của Candy vẫn khiến Kid bỏ qua hết tất cả mọi chuyện. Đúng vậy, dù Candy làm gì, chỉ cần Candy mỉm cười với Kid, thì

Kid sẽ bỏ qua ngay không tính toán. Có lẽ bởi vì, Kid quá yêu Candy, nên bất cứ lỗi lầm nào của Candy, Kid cũng sẽ xem như không có. Đối với Kid mà nói, mọi thứ thuộc về Candy, Kid đều yêu hết. (Bó tay, y như tên cuồng vậy>.<)>

Mà quên nói đến con Mimi_ con chó cưng của Kid, sau vụ giật phích cắm máy vi tính, Kid đã trả lại cho ông nội. Dù rất yêu quý nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó, 1 lần là quá đủ đối với Kid .>.

19. Chương 19

chap 19.

Kid và Candy ngồi ăn sáng. Yên bình. Hạnh phúc. Trong giây phút ấy, nước mắt Candy suýt trào ra. Đã bao lâu rồi nhỉ? 1 bữa ăn sáng ấm áp tràn đầy tình yêu thế này... đã bao lâu rồi Candy mới được hưởng lại... 10 năm... 10 năm rồi cơ đấy... đã 10 năm trôi qua.... Candy sống bằng chiếc mặt nạ lạnh lùng băng giá. Nụ cười của Candy vốn đã tắt ngấm từ lâu nay lại trở về trên khuôn mặt Candy... có lẽ... Candy nên từ bỏ tất cả oán hận... để đón nhận lấy hạnh phúc bình yên ... như thế tốt hơn chẳng?...

Kid đã khiến Candy có thể mỉm cười trở lại. ! nụ cười từ tận đáy lòng chứ không phải nụ cười giả tạo luôn trực sẵn trên môi Candy. Kid chính là nguồn ánh sáng đang cố kéo Candy ra khỏi địa ngục... dù không nói... dù luôn cố phủ nhận... nhưng Candy hiểu... Kid chính là 1 phần không thể thiếu trong cuộc đời Candy.

Kid nhìn Candy không chớp mắt. Sợi mì trên đôi đũa rớt xuống bát khi nào không biết. Ngắm Candy 1 cách ngẩn ngơ như người mất hồn(hồn bị Candy bắt mất rồi còn đâu>.<)>

Candy cứ khê cười, khiến tim Kid cứ đập thình thịch. Bắt gặp ánh mắt Kid đắm đuối nhìn mình, Candy cười, nói đùa:

_ anh làm gì mà nhìn em dữ vậy?? em đẹp quá ha?? _ Candy túm túm ngồi ăn tiếp.

_ Uh!!! Em đẹp quá!! _ Kid nói 1 cách nghiêm túc, không có lấy 1 cái chớp mắt.

_ Ax!! _ Candy suýt nghẹn. Ai mà biết câu nói đùa của Candy lại đào 1 cái lỗ to tướng chôn Candy xuống như vậy chứ. Candy không thể ngờ Kid lại trả lời như thế. Candy cúi gằm mặt, cố nuốt tiếp bữa sáng, 2 tai nóng bừng.

Kid mỉm cười. Candy quả là dễ thương. Cậu cũng cảm cúi ăn tiếp. Dù sao cũng phải công nhận, Candy nấu ngon dã man!!!!!!! Hix!! Sao Candy cái gì cũng hoàn hảo vậy??? Cứ thế này thì sẽ còn bao nhiêu tình địch nữa đây???????? (Không lo, chỉ có 1 người là tình địch đáng gờm nhất thôi, mà cái này là chỉ có Angdevy và các bạn biết thôi nhá, Kid làm sao mà biết được>.<) chắc=" kid=" đến=" chết=" vì=" ghen=" mất=" " !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!=">

Candy ăn xong, rút điện thoại ra, nhìn giờ rồi nói:

_ anh à, em nghĩ là anh muộn giờ học rồi đấy!!! _ cười.

_ Hả!????!! _ Kid trợn tròn mắt. Cậu không ngờ, chỉ vì mãi ngắm Candy mà mình quên cả giờ đi học(Bó tay>.< bó=" chân=" ">.< bó=" toàn=" tập=" đôi=" với=" tên=" này=" ">_<_ _=" anh...=" !!!=" anh...=" _=" kid=" rồi=" cả=" lên.=" ">

Candy phụt cười vì không hiểu tại sao Kid lại cuống lên vậy, trường có cấm học sinh lớp A** nghỉ học đâu. Nghỉ 1 bữa cũng có bị gì đâu.

_ Anh làm gì mà vội thế?? _ Candy hỏi.

_ thì phải đi học chứ sao? _ Kid đã thay xong đồ, đang khoác áo ngoài đồng phục.

_ Nghỉ cũng được mà? Anh không biết sao? _ Candy dọn bàn ăn.

_ Cái gì????????? Thế mà anh tưởng... _ Kid thở phào.

_ Tưởng gì?

_ nghe bảo, nếu nghỉ học quá 2 buổi mà không xin phép thì sẽ bị đuổi học còn gì?_ Kid thắc mắc.

(sao mà nội quy khắc nghiệt thế>.

_ Uh. Đúng rồi đó.

_ Anh đã cúp học 1 buổi rồi. Nếu thêm 1 buổi nữa thì...

_ uh. Thì đúng thế, nhưng chỉ áp dụng cho học sinh các lớp khác thôi. _ Candy quay lại nhìn Kid. _ Còn học sinh lớp A** thì không. Bởi vì, để bắt kịp chương trình học, thì các lớp khác phải nỗ lực như thế, còn lớp A** thì chính là lớp học của thiên tài. Học sinh lớp này nghỉ học rất thường xuyên, do còn phải gánh vác hoặc quản lí 1 phần công ty của gia đình. Điều kiện là kết quả các bài kiểm tra cuối tuần đạt 98/100 mỗi bài. Chỉ cần như vậy. Còn thấp hơn thì có khi sẽ phải xuống học lớp khác 1 tuần. Tuần sau thi lại có kết quả tốt là được. Đơn giản nhỉ?

_ ơ... uhm.. ừ...cũng không đơn giản đâu. _ Kid lấp bắp_ Nhưng thế thì tốt rồi. Nếu anh bị đuổi học, chắc ông nội từ anh luôn .

_ Vậy bây giờ anh định làm gì đây?

_ Anh không biết._ Kid lúng túng_ à, ở nhà đọc sách cũng được lắm _ Tỏ ra hào hứng như mình vừa phát hiện ra 1 chuyện vô cùng quan trọng vậy(Tên nghiện đọc sách>.< nhớ=" candy=" quá=" nên=" hình=" thành=" thói=" quen=" này=">.< đúng=" là=" ...=" không=" thế=" nói=" gì=" nữa!=" miễn=" bình=" luận!=">.<)>

_ Anh đùa à? _ Candy cười nhếch mép_ Đi chơi thôi. Ở nhà chán lắm.

_ Đi chơi?

_ Uh. _ Candy mỉm cười thật tươi._ Hẹn hò đấy nhé _ Nháy mắt.

_ ... _ Kid im lặng không nói gì, nhưng thực ra trong lòng Kid đang gào thét sung sướng.Hẹn hò!!!!!!!!!!!!!!Yeah!!!!!!!!!! chap19.

“Hẹn hò!! Hẹn hò!!! Phải làm gì bây giờ nhỉ?? Hix!!! AH !!! Nắm tay!! Phải nắm tay chứ!!! Hix!! mình đã ôm Candy rồi !!!! Cũng đã hôn Candy rồi!! Nhưng ... Chưa nắm tay lần nào cả!!!!!!!!!!!!!! Oh my God!!!!!! Hix!! làm sao bây giờ!!!!? ” Kid đi bên cạnh Candy, đầu óc hoàn toàn rối loạn, tay Kid cứ liên tục đổ mồ hôi. Cậu thật sự lúng túng. Kid và Candy từng cùng nhau chơi lúc thơ ấu, nhưng đã bao giờ đi ra ngoài đường thế này đâu!! Nói tóm lại, đây chính là cuộc hẹn hò đúng nghĩa đầu tiên trong đời Kid!!!!(tên này ngây thơ nhỉ>.<)>

Candy kéo chiếc mũ xuống che bớt khuôn mặt mình, dù Candy đã đeo cả kính râm để giấu bớt nhưng những người qua đường vẫn nhìn chằm chằm vào Kid và Candy khiến cô thấy khó chịu. Mà tất nhiên là ai cũng ngoái nhìn rồi, đơn giản là bởi vì dáng 2 người rất đẹp, chứ chưa nói đến việc Kid đẹp trai 1 cách chói lóa đầu nhé.

Người qua lại tấp nập. Đặc biệt ở khu Shibuya này thì lại càng đông đúc hơn. Nếu không cẩn thận thì...có khi bị đè bẹp giữa đường cũng nên. Kid không để ý đến xung quanh, cậu đang chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình. Candy thấy Kid cứ tụt lại phía sau, cô cố gắng nắm lấy tay Kid :

_ Anh!! Đi thôi nào!!?

_ Hả?? _ Kid nhìn Candy không chớp mắt. Rồi mặt đỏ bừng lên.

_ anh sao vậy??hi’!_ Candy lấy tay che đi nụ cười của mình.

_ Không... không sao. Đi thôi._ Kid lấp bắp, mặt càng ngày càng đỏ lựng.

Kid để mặc Candy kéo mình đi như vậy, miệng cứ mỉm cười, mặt vẫn đỏ bừng lên” AAHH! Nắm tay được rồi!!!!!! Dù là Candy nắm tay mình chứ không phải mình nắm tay Candy!!Hix!!Nhưng mà... vui quá!! Yeah!! không phải kiểu tình nhân nhưng thích quá đi mất! AAAAHHH!!!!!!!!!!;’(Sao mà tên này con nít

vậy nhỉ?>.< có=”” cái=”” nắm=”” tay=”” bình=”” thường=”” mà=”” cũng=”” vui,=”” đúng=”” là=””
quái=”” dẫn=””>.<)>

Bỗng nhiên Candy đứng khựng lại, mắt không chớp lấy 1 cái. Kid nhìn theo hướng mắt Candy đang nhìn, thì thấy 1 đôi đang nắm tay kiểu tình nhân ” Hu hu!! Mình muốn nắm tay giống thế!! hix!!” và Kid mở mắt to hết cỡ ra, thật là sững sờ!!!Không thể nào tin nổi!!!!!! Ken và Neyuli?!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Cả hai người kia hình như còn ngạc nhiên hơn nữa. Ai mà ngờ được là sẽ gặp nhau khi đều cúp học để đi hẹn hò thế này cơ chứ?!!

2 người họ tiến lại gần. Neyuli ngại ngần núp đằng sau Ken. Candy vờ hỏi:

_ Ồ!! Neyuli đâu rồi nhỉ??? Vừa mới thấy ở đây mà !!!

_ Tớ... tớ đây..._ Neyuli lộ mặt ra, ngượng nghịu đáp.

_ Chào!! Không ngờ lại gặp nhau tình cờ thế này!! 2 người cũng đi hẹn hò à?? Thảm thiết ghê ta??_ Ken cười nửa miệng.

_ ờ!! _ Kid đáp gọn lỏn. Thật sự Kid không ngờ là thằng bạn thân nhất của mình lại đi cưa cô bạn thân nhất của Candy.

_ Tất nhiên rồi!!!_ candy nhếch mép_ Nhưng mà... sao Ken nỡ dụ dỗ cô thư ký hội học sinh của Candy vậy?? Bây giờ lấy ai làm việc cho Candy đây??_ Candy cố tình kéo dài câu, giọng đầy trách móc.

_ Thôi anh xin!!! _ Ken chấp 2 tay lại, vờ cúi lạy_ anh không cãi được Candy đâu!!!!

_ Tớ xin lỗi_ Neyuli im lặng nãy giờ, khẽ cất tiếng.

_ Xin lỗi vì cái gì?_ Candy hỏi.

_ ơ... tớ cũng không biết._ Neyuli lúng túng.

_ Cậu bị khủng hoảng hả?? Xin lỗi cái gì chứ?? Hẹn hò cả mà!! Nhỉ?? _ Candy cười 1 nụ cười chói lóa, lấp lánh ánh sáng. Neyuli xanh hết cả mặt, đây là nụ cười đáng sợ nhất của Candy, mỗi khi giận là Candy lại sử dụng nụ cười này!!!!!! Riết rồi nên Neyuli cứ thấy là sợ!! Mà thực sự thì Neyuli cũng không hiểu vì sao Candy lại giận!!!!!!!!” Hix, sợ quá đi mất!!!! Candy chắc giận lắm!!!!!! Lẽ nào vì mình không cho Candy biết chuyện mình quen Ken ư??? hix”

_ Ừm... _ Neyuli cứ ậm ừ thế mãi.

_ Đi coi phim nha?? 4 đứa luôn!! Ok ???_ Candy đề nghị.

_ Ừ.được đấy._ Ken gật đầu đồng tình.

_ ờ. Xem phim cũng tốt_ Kid đáp.

_ Vậy đi thôi, Yuli._ Candy kéo tay Neyuli đi trước, để mặc Ken và Kid ngẩn tò tè đứng đó.

Kid và Ken đi theo. Mặt Kid cứ hầm hầm như muốn ăn tươi nuốt sống Ken vậy. Ken nhìn Kid khó hiểu. Ken sẽ không thể nào ngờ được Kid đang nhìn mình với ánh mắt căm thù tóe lửa ” AAAHHHHH!!!!!!!!!! Tên Ken chết tiệt này!!!!!! Sao lại đi hẹn hò ngay lúc này chứ?? Hix!! Nắm tay!!!!!! Mình muốn nắm tay Candy cơ mà!!!!!!!!!!!! Ken khủng!!!!!! Ken điên!!!!!! Ken chết dẫm !!!!!!!!!!! ”

20. Chương 20

chap20.

_ Sao cơ?????????!!!!!!!! PHIM KINH DỊ!!!!!!!!!!!!!!_ Ken và Neyuli trố mắt. Ốc bươu vàng? Éch ộp? có lẽ không đôi mắt nào mở to bằng mắt Ken và Neyuli lúc này.

Kid thì mặc kệ. Nói chung sở thích của Candy thế nào, Kid gần như khá hiểu rõ. Với lại, cũng chẳng sao, Kid cũng có sợ mấy cái thể loại ma quỷ ấy đâu.

_ Thì coi phim kinh dị chứ sao??_ Candy thản nhiên_ coi phim tình cảm làm gì? Chán chết!!!! Phim kinh dị là ok nhất !!!

_ Nhưng..... tót.tót..._ Neyuli xanh lét mặt.

Ken định phản kháng nhưng Candy đã vẫy lại, nói thầm vào tai Ken: " Này, đừng có ngu ngốc vậy chứ?? Candy này đang tạo cơ hội cho thể mà lại..." . Candy cười 1 cách đầy ẩn ý. Ken ngờ người ra, rồi gật gật cái đầu, nhìn gian kinh khủng.

Kid lại càng nhìn Ken tót lửa , ai bảo dám thân mật với Candy như thế. (trời ơi, tên này mà chết thì chắc chắn nguyên nhân chỉ có thể là vì ghen thôi>.<)>

Ken thấy rợn cả sống lưng, không biết sao tự nhiên lại ớn lạnh như có ai đó đang nguyên rửa mình vậy. Đâu thể nào ngờ người đang nguyên rửa mình lại chính là thằng bạn thân nhất của mình được cơ chứ!!!!!!!!!!!! Neyuli thấy Ken cười nham hiểm như vậy thì cũng chột dạ, không hiểu Candy đã nói gì với Ken mà trông anh chàng vui thế!! Vui hơn khi đi bên cạnh Neyuli!!!! Tức quá!!!!!!

Mỗi người 1 ý nghĩ nhưng cùng xem 1 bộ phim rùng rợn.

Và sau khi xem xong...

Neyuli bước ra trong trạng thái cứng đờ toàn thân, mặt tái mét, cả người run như cây sậy, rồi mặt thì lúc xanh lét lúc lại đỏ bừng vì nhớ lại việc vì sợ quá mà ôm nhầm lấy Ken. (hehe, Candy chơi ác gớm>.<) ken=" có=" đỡ=" hơn,=" nhưng=" thật=" sự=" cậu=" cũng=" chẳng=" thích=" thể=" loại=" phim=" đáng=" sợ=" này=" chút=" nào,=" nhưng=" dù=" sao=" thì=" đúng=" như=" candy=" nói=" thật=" kekeke...=" neyuli=" run=" lập=" cập=" ôm=" lấy=" ken=" trong=" trạng=" thái=" tinh=" thần=" hoảng=" loạn.= " bó=" tay!=">

Candy cười thích thú. Kid cũng đành cười xòa theo. Candy làm gì cũng đáng yêu hết!!!(ax, ngay cả khi chơi ác người ta mà cũng thấy đáng yêu thì tên Kid này phải liệt vào dạng điên đảo vì Candy được rồi >.<)>

Cả 4 ngồi trong quán Kingtop_ 1 nhà hàng rất được học sinh Xbest ưa thích. Sau khi gọi 1 lô 1 lốc thức ăn, Candy và Neyuli vào phòng vệ sinh trang điểm lại. Thì nói là trang điểm, nhưng có sơn phấn gì đâu, chỉ là để Candy đội lại cái mũ thôi. Candy lôi Neyuli vào cùng, nhưng lại không nói gì, chỉ vuốt lại mấy lọn tóc. Neyuli cẩn nhẹ môi, nói:

_ Candy!! Cậu có gì giận thì nói thẳng ra!!!!!! Sao cậu cứ vờ không quan tâm như thế?!!!!!! Cậu làm thế tót sợ lắm!!!!!!!!!!

_ tót có giận gì đâu!!!_ Candy đáp gọn lỏn.

_ Cậu đừng có nói thế!!!!!!!!!!!! rõ ràng là cậu giận mà!!!!!!!!!!!! Tót làm gì sai mà cậu lại như thế!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Cậu cứ tỏ rõ thái độ đi!!!!!! Đừng có lúc nào cũng mang cái mặt lạnh tanh như tiền ấy !!!!!!!!!!!_ Neyuli mất bình tĩnh. Thật sự cô cũng không hiểu tại sao mình lại gắt gỏng lên như vậy.

_ Tót không giận!! _ Candy quay lại, tựa vào mép bồn rửa tay, nhìn thẳng vào Neyuli_ Chỉ là tót không nghĩ, cậu lại giấu tót chuyện quen Ken.

_ tại ... tại vì..._ Neyuli bối rối.

_ Cậu không cần phải giải thích làm gì. Đó là chuyện của cậu. Nhưng, tại sao lại là Ken? _ Candy hơi thắc mắc_ Không phải tót có thành kiến gì với Ken. Nhưng sự thật là, Ken quá đa tình, lại hay bỡn cợt.

_ Uh!!!_ Neyuli cúi đầu_ nhưng không phải là đa tình đâu. Ken là người chung thủy mà...

_ Bộp!! _ Candy vỗ vai Neyuli_ tót tin vào sự lựa chọn của cậu.

_ Cảm ơn.

_ Bây giờ thì ra thôi. Còn ăn trưa nữa chứ?!_ Candy mỉm cười bước ra.

Neyuli bước theo sau. Lòng hơi thất lại. Cô biết sự lựa chọn của mình sẽ khiến mình đau khổ. Nhưng Neyuli không thể ngăn được con tim của mình. Cô biết, ánh mắt của Ken chỉ luôn dõi theo mình Candy. Đó là ánh mắt đắm đuối, tràn đầy tình cảm. Neyuli cũng hiểu, mình không bao giờ có thể sánh bằng Candy. Candy xinh đẹp ngất ngây lòng người, thông minh tuyệt đỉnh và đầy bản lĩnh. Trong khi cô thì khác hẳn. Nhưng, chỉ cần trong trái tim Ken dành 1 góc nhỏ cho cô, thì Neyuli cũng chấp nhận ở bên cạnh Ken, dù cho trái tim Ken chỉ hướng về 1 người ... không phải là cô... thì Neyuli chắc cũng sẽ âm thầm chịu đựng... bởi vì tâm hồn cô thuộc về Ken... Neyuli chấp nhận... đứng phía sau... 1 cách lặng lẽ... ở bên người cô yêu hết lòng... Và trong khi Candy và Neyuli rời khỏi đó, 1 cuộc nói chuyện chớp nhoáng đã diễn ra giữa Kid và Ken.

Kid chậm rãi nhấp 1 ngụm nước, khoanh tay trước ngực rồi nói:

_ Mày bắt đầu từ khi nào thế?

_ Tuần trước.

_ Trước khi tao và Candy quay lại với nhau? _ Kid dò hỏi.

_ Uh'!! _ Ken khẳng định lại. _ trước khi mày và Candy quay lại với nhau.

_ Sao mày động dăm động đến bạn của Candy hả?? kiểu này chắc Candy giết tao thật chứ chẳng phải đùa!!! _ Kid nhúu mày _ tao đã nói trước với mày rồi cơ mà??

_ hơ..! Thế mày nghĩ tao sẽ nghe lời mày chắc?!! _ Ken vênh mặt lên.

_ Mà mày bảo là tuần trước chứ gì?? Thế hóa ra, mày nói đùa chuyện mày ... với ... Candy hả? _ Kid không muốn nói rõ ra.

_ Mày vẫn nghĩ tao là đứa ưa bông đùa à??? Mày nghĩ tao điên hay sao mà nói đùa như thế ày đánh sưng cả khuôn mặt yêu quý của tao à??

_ Nghĩ là mày thật lòng thích Candy?? _ Mặt Kid càng ngày càng lạnh hơn.

_ Uh.

_ Mày làm tổn thương bạn của Candy thì không được đâu!!

_ Tao cũng không muốn thế!!

_ Đó là chuyện do mày gây ra... và mày phải tự giải quyết... _ Kid nhấn mạnh.

_ Nhưng... con tim tao không phụ thuộc vào lí trí của tao _ Ken nhìn thẳng vào mắt Kid. _ Dù mày nói gì, thì tình cảm tao đối với Candy bây giờ vẫn chưa hề thay đổi... 1 khi mày buông tay thì cũng là lúc tao không quan tâm mày có là bạn thân của tao hay không, cũng không thèm quan tâm chuyện tao làm tổn thương những ai. Chỉ cần có cơ hội nắm lấy Candy, thì tao sẽ không ngại ngần gì nữa đâu!! _ Ken nói rành rọt từng tiếng.

Kid bàng hoàng. Ken đang đe dọa. Và chắc chắn Ken sẽ làm thật. Kid hiểu rõ tên bạn thân của mình. Một khi Ken đã muốn thì không ai có thể dừng Ken lại...

_ Mày... _ Kid trừng mắt nhìn Ken. Trong ánh mắt ấy có cả sự lo lắng xen lẫn giận dữ.

_ 2 người nói gì mà căng thẳng thế? _ Candy bước ra, ngạc nhiên khi trông thấy cảnh Ken với Kid hầm hầm nhìn nhau.

_ Không có gì cả đâu. _ Ken mỉm cười, khuôn mặt giãn ra.

_ Uh!! Thế thì tốt!!!

_ tất nhiên là không có gì rồi!! _ Kid vẫn không thôi nhìn Ken với ánh mắt khó hiểu, nghe Candy nói thế thì quay lại _ 2 người cũng ngồi xuống ăn đi.

_ cảm ơn. _ Neyuli gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Ken.

Bữa ăn quả là rất ngon!! Ken và Kid không ngờ là lại có nhà hàng thú vị như thế này. Candy bảo đây là nhà hàng của 1 cựu học sinh Xbest, rất được học sinh trong học viện Xbest ưa chuộng. Sạch sẽ, thoáng mát, cách bài trí đẹp, bắt mắt, rất hợp với tuổi teen.

Chỉ có điều là ở đây đồ ăn hơi đắt so với túi tiền học sinh bình thường, còn học viên của Xbest thì không bao giờ để ý đến điều đó. Thành ra đây chính là nơi lí tưởng của học sinh Xbest. Cả 4 người ngồi ăn trưa rất vui vẻ. Kid cũng bỏ qua chuyện Ken nói sang 1 bên. Dù sao cậu cũng không muốn mất vui trong buổi hẹn hò đầu tiên với Candy. Ăn xong, Candy nhìn đồng hồ rồi nói:

_ Kid à, bây giờ đi mua đồ ăn nhé?

_ Sao cơ? _ Kid không hiểu Candy định nói gì nữa, vừa mới ăn xong mà...

_ Thì đi mua sẵn chứ còn gì?? anh định để em với anh cùng chết đói hay ngày nào cũng phải ra quán ăn à???

_ Nghĩa là sao? _ Neyuli dò hỏi.

_ À thì là... _ Kid đỏ mặt _ Candy đang ở nhà tôi.

_ HẢ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!???????????? _ Và 1 lần nữa mắt Neyuli lại mở to hết cỡ, mồm cũng há hốc theo.

_Ặc!!! _ Ken đang uống đỡ cốc nước thì bị sặc, xém tí nữa là phun luôn vào mặt Kid đang ngồi đối diện mình.

_ tại... tại sao? _ Neyuli lắp bắp. _ có chuyện gì mà cậu không... không đến nhà tớ... mà... mà lại đến nhà ... nhà tên ác ... ác ma này chứ?? nguy... nguy hiểm... lắm... Candy à.....!!!!

_ Không có chuyện gì đâu!! _ Candy đứng dậy _ Chỉ là tớ muốn thế thôi!!! Đi nào Kid!!

_ À... ừ!!! _ Kid đứng dậy theo.

_ Tiền bữa này tớ trả rồi !!!! lần sau nhớ khao tớ đó! _ Candy nháy mắt _ mà Yuli nè, cậu phải cẩn thận nhé!!! _ Liếc nhìn Ken.

_ ... _ Neyuli đỏ bừng cả mặt, im lặng không nói gì(kiểu này chắc tên Ken động chạm gì rồi đây>.<)>

_ Đừng nhìn anh thế chứ!! Anh có làm gì đâu!! _ Ken giả vờ ngây thơ(số) tội.

_ Haizzz!!! làm sao mà biết được sự thật thế nào chứ!! _ Candy thở dài cái thượt _ chỉ mong Ken đừng dụ dỗ Neyuli đi hẹn hò nhiều quá, không Candy chết vì mệt mất!!!!

_ Tớ.. tớ... _ Neyuli lại tiếp tục lắp bắp.

_ thôi bye 2 người. Hẹn hò vui vẻ. _ Candy vẫy tay chào, và cùng Kid bước ra khỏi nhà hàng.

21. Chương 21

chap 21.

Candy và Kid đi mua đồ trong khu siêu thị về. Kid xách mà mỏi hết cả 2 tay. Tất cả đều là đồ ăn!!! Nhưng Kid thật sự rất vui... thế này cứ như... Kid và Candy đã kết hôn vậy!! Kid nghĩ tới đó là đổ lạng hết cả mặt, đổ tới tận mang tai luôn.(tự mình nghĩ rồi tự mình thấy ngượng>..<) .=" cuộc=" sống=" lúc=" này=" với=" kid=" có=" lẽ=" toàn=" 1=" màu=" hồng.= nói=" thế=" thì=" nghe=" con=" gái=" quá,=" nhưng=" sự=" thật=" thì=" không=" ngoa=" chút=" nào.= có=" khi=" lúc=" này=" kid=" nghĩ=" mình=" là=" người=" hạnh=" phúc=" nhất=" quả=" đất=" cũng=" nên.= ">

Kid tự hỏi, liệu bây giờ có ai hạnh phúc bằng mình không?(tên bệnh hoạn>_<)>

1 ngày mới lại bắt đầu.

Kid dù muốn luôn ở cạnh Candy nhưng không được, vì Candy còn phải giải quyết bao nhiêu là hồ sơ . Nào là văn thư, kiện cáo, rồi đơn xin... tóm lại là đủ thứ. Candy bận ngập đầu. Kid và Ken thì lại được học thêm bao điều thú vị, toàn những bài học mà có nhiều người muốn học cũng không được, tại không ai dạy cho cả, chắc chỉ có Xbest mới dạy mấy cái bài học kì lạ thế này thôi.

ngày 8/2...

Candy đang ngồi trong phòng hội học sinh kiểm tra lại toàn bộ dữ liệu thì Salasa bước vào, mỉm cười rõ tươi:

_ Candy à!!! cho xin ít money đi!!! _ cái này có thể gọi là ra lệnh hay giở giọng xin đều được không nhỉ?

_ ồ!! Nữ diễn viên tuổi teen thiên tài, thần tượng được ưa thích nhất hiện nay rồi nữ chế tác bí mật mà lại đi xin tiền à? _ Hanachi cười nhếch mép, quay lại giở tờ báo đang đọc lên cao, chỉ vào cái tit to tướng đầu trang nhất " Salasa Ikune _ nữ thần tượng tuổi teen _ thiên tài của nghệ thuật"

_ nè nè, đừng có hiểu nhầm tai hại vậy chứ?? tớ làm gì có ý đó!! _ Salasa vội phủ nhận.

_ Vậy cậu muốn gì? _ Candy hỏi, mắt vẫn đang theo dõi trên màn hình máy tính.

_ Tớ chỉ muốn tổ chức 1 lễ hội thôi mà!!! trường chúng ta gần như học suốt cả năm, với tư cách là người phụ trách vấn đề tổ chức mấy cái lễ hội, tớ muốn tổ chức...

_ rồi rồi!!! tớ nghe rồi!!tớ cũng hiểu rồi!!! _ Candy chặn ngay trước lời Salasa _ cậu không cần phải nhắc đi nhắc lại cái cụm từ " tổ chức lễ hội" thế đâu. _ Candy quay lại nhìn Salasa. _ Nhưng mà, phải vì ngày gì mới được chứ?? và cậu định làm vào ngày nào??

_ Cậu đang đùa tớ à?? _ Salasa nhú mày, liếc về phía Neyuli đang im lặng nãy giờ _ lẽ nào... Neyuli, cậu không cho Candy biết sắp đến ngày gì à??? Sao mà xấu tính thế, định làm 1 mình cơ đấy!!! _ Salasa nói mát.

_ Tớ ... _ Neyuli lại tiếp tục lấp bắp.

_ Việc gì cậu phải làm khó Yuli như thế? _ Hanachi xen vào 1 câu _ sao không nói quách ra đi, lòng vòng mất thời gian quá!!

_ Mấy người này thật là... _ Salasa chép miệng _ tớ muốn tổ chức vào ngày 14. Còn mấy ngày thì tùy cậu. Mà lẽ nào cậu thật sự không biết là sắp đến ngày gì à?? _ Salasa nghi hoặc, nhìn Candy.

_ ngày Valentine ấy!! Candy!! _ Hanachi nói toạc ra _ bực mình ghê, có thể mà người thì không để ý, người thì lại quan tâm quá mức.Nhức hết cả đầu!! _ tỏ ra khó chịu.

_ à... _ Candy như chợt nhớ ra _ hiểu rồi. vậy mục đích cho lễ hội này là gì đây?? cậu nói đi để tớ viết vào đơn. Không thì lại lảm chuyện.

_ Giao lưu giữa phụ huynh và học sinh các lớp khối cấp III _ Salasa tuân 1 tràng _ phù hợp với mục đích của Xbest quá còn gì??? Dù sao thì khối cấp I và cấp II đã có sẵn kế hoạch ọi hoạt động trong năm rồi.

_ uh!!! Ok! _ Candy kí cái roẹt _ Giờ thì Yuli trình lên Hiệu trưởng giùm tớ nhé. Có chữ kí của tớ rồi nên sẽ xong ngay thôi. _ Candy đưa cho Neyuli.

_ ờ!! Tớ biết rồi!! _ Neyuli đi ra khỏi phòng.

_ Tí nữa Yuli về thì ta sẽ bàn kế hoạch!! _ Candy quay lại với công việc của mình _ Còn bây giờ thì Salasa cũng giải quyết nốt đồng việc của cậu đi.

_ Hix _ Salasa chán nản ngồi vào chỗ.

Hanachi thì tiếp tục ngồi xoay xoay hộp rubic trong lúc đợi Neyuli quay lại. hơn 30ph sau, Neyuli quay trở lại. Salasa vươn vai uể oải nói:

_ Sao mà cậu đi lâu thế??

_ Uh. Tại tớ phải ngồi đợi. Thầy đi có việc mà. _ Neyuli đóng cửa lại, đáp lời Salasa.

__ Bây giờ thì nói đi nào__ Candy đứng dậy, ngồi lên chiếc sofa __ Cậu nói trước đi, Salasa. Người đề xuất là cậu mà.

__ Tổ muốn 1 vũ hội vào ban đêm__ Salasa hào hứng nói__ còn ban ngày thì tùy các cậu.

__ Mở gian bán hàng có được không?__ Neyuli dè dặt hỏi__ tổ nghĩ nó cũng thú vị đấy.

__ Đầu tiên chắc chắn phải mở quán trà đạo để tiếp đón phụ huynh.__ Hanachi im lặng này giờ, mở miệng phán 1 câu__ Nếu muốn có thêm tiền tài trợ cho các hoạt động của trường thì đây là việc làm cần thiết nhất đấy .

__ Ừ!! Cậu nói đúng!!__ Candy gật đầu tán thành ý kiến của Hanachi__ không phải trà quán thì cũng phải là hoa đạo. Quán cà phê cũng tạm ổn.

__ cho vài cuộc thi nữa nhé!!__ Salasa tiếp__ như vậy mới thêm cao trào chứ?

__ cái đó thì phải xem xét lại đã...__ Candy trầm ngâm__ dù sao thì mấy cái hội thao thì không được rồi.

__ Uh. Đúng vậy. __ Neyuli băn khoăn__ nhưng mà, có thể thi Teen of Xbest được đó. Dù sao thì chúng ta cũng phải kiếm người sẽ thay thế chúng ta điều khiển Hội học sinh mà. Nửa năm nữa là cả 4 đứa đều tốt nghiệp rồi.

Cả phòng im lặng. Thật sự là bởi vì Neyuli nói quá đúng!! Thời gian trôi đi rất nhanh. Chẳng mấy chốc, cả 4 sẽ mỗi người 1 ngả. Mỗi người sẽ bận bịu với việc của riêng mình. Không biết đến lúc đó, liệu cả nhóm còn thời gian để ngồi bên nhau thế này nữa không? Không khí càng ngày càng chùng xuống. Hanachi không thích cái không khí này chút nào. Cô hắng giọng:

__ Hừm!! Thôi, có gì đâu!!! Còn những nửa năm cơ mà.

__ Uh. __ Candy đáp__ Đúng vậy, bây giờ lo việc trước mắt đã.

__ Tất nhiên rồi. Chúng ta cứ tiếp tục hưởng thụ đời học sinh tươi đẹp đi chứ!! Lo gì mấy cái chuyện xa vời ấy!!__ Salasa nháy mắt.

__ Vậy bây giờ tổ nói qua kế hoạch nhé. __ Candy uống 1 ngụm trà rồi tiếp__ tổ chức trong 2 ngày 14 và 15. Theo như ý kiến của các cậu và suy nghĩ của riêng tổ thì buổi sáng ngày 14 sẽ mời phụ huynh đến dự. Tổ sẽ thông báo việc này lên bảng tin điện tử, bắt buộc mở trà đạo hoặc hoa đạo, cùng lắm là quán cà phê. Các bậc phụ huynh sẽ không thích mấy cái thứ linh tinh khác đâu. Còn từ buổi chiều thì lớp nào muốn mở cái gì thì mở. Nhớ đăng kí với Hội học sinh là được. buổi tối 14 thì thi Teen of Xbest. Tối 15 thì tổ chức vũ hội. Ta sẽ làm thêm 1 cuộc bầu chọn gian hàng được ưa thích nhất nữa. Kết quả sẽ được thông báo vào chiều 15.

__ Phải có phần thưởng nữa chứ? __ Salasa cười .

__ Uh. tất nhiên. __ Candy đáp lại__ Neyuli sẽ phụ trách việc đăng kí gian hàng của các lớp nhé. Còn Salasa thì chuẩn bị cho việc tổ chức thi và phiếu bầu chọn.

__ Uh. __ Neyuli gật đầu__ tổ biết rồi.

__ Còn tổ thì tiếp tục lo cho việc trật tự và an toàn chứ gì? __ Hanachi chép miệng, nói thẳng.

__ Đúng vậy. Năm nay tổ sẽ cho các trường khác vào tham quan nữa. __ Candy gật đầu__ nên càng cần cậu quan tâm đến vấn đề này hơn.

__ Ok!!__ Hanachi gơ tay ra dấu.

__ Vậy bây giờ các cậu chuẩn bị đi.Tí nữa chúng ta sẽ đến lớp 12A**, để thảo luận sẽ làm cái gì trong ngày hội.__ Candy đứng dậy.

__ Chính xác!! Lớp chúng ta phải làm thật hoành tráng mới được!__ Salasa cười nhếch mép. Sau khi thông báo về lễ hội được đưa lên bảng tin điện tử của trường thì toàn bộ học sinh Xbest khối cấp III xôn xao hẳn lên. Và việc cả 4 Queens của trường đến lớp cùng 1 lúc lại càng khiến lớp 12A** xôn xao hơn nữa. Neyuli đỏ mặt khi nhìn thấy Ken, còn Candy thì giữ nguyên bộ mặt lạnh như băng của mình. Cái lớp của thiên

tài cũng ồn ào không kém. Hanachi bực bội trước cái không khí này, đập bàn cái rầm, rồi trừng mắt nhìn 1 lượt.

Ngay lập tức. Lớp học im re. Không 1 tiếng động. Thật là đáng sợ!! Đó chính là cảm nhận chung của cả lớp. Hanachi _ 1 trong 4 Queens xinh đẹp của Xbest _ là người ghê gớm nhất, không ai dám đụng vào. Chỉ cần thấy Hanachi quắc mắt thì đã có người chạy mất dép rồi.

_ Bây giờ tôi sẽ nói... _ Candy phá vỡ bầu không khí yên lặng._ tôi muốn các bạn trật tự trong lúc tôi nói, được chứ?

Không trả lời nghĩa là đồng ý. Candy tiếp:

_ Với tư cách là lớp trưởng của 12A**, tôi muốn thảo luận về việc, lớp chúng ta sẽ quyết định làm gì trong lễ hội sắp tới. Đầu tiên, trong buổi sáng, tôi nghĩ chúng ta sẽ mở trà quán. Bởi vì, lớp chúng ta có rất nhiều bạn am hiểu về trà đạo. Còn từ buổi chiều ngày 14, thì các bạn hãy nêu ý kiến, chúng ta sẽ cùng biểu quyết.

_ Tổ muốn mở quán nước. _ 1 bạn nam trong lớp nói.

_ Quán bánh kem đi. Thế nào? _ 1 bạn nữ nêu ý kiến của mình.

_ Host club. _ Salasa cười quái ác._ rất thú vị đấy, lớp ta toàn là hotboy với coolboy mà .

cả lớp xì xào. Host club!!!!!! Nói trắng ra chính là câu lạc bộ nam phục vụ đấy ạ!!! (Bó tay Salasa luôn, toàn nghĩ trò quái dị>.<) nam=" sinh=" trong=" lớp=" tổ=" ra=" không=" vui=" chút=" nào!=" làm=" thể=" không=" khác=" gì=" hạ=" thấp=" bản=" thân=" mình!!!!=" kid=" ngồi=" trong=" lớp=" nghe=" đến=" từ=" đó=" đã=" không=" ưa=" nổi=" rồi,=" còn=" là=" 1=" trong=" số=" đó=" thì=" chắc=" anh=" chàng=" điên=" lên=" mất!!!!=" và=" trừ=" 1=" nam=" sinh=" duy=" nhất=" trong=" lớp=" có=" về=" thích=" thú=" với=" việc=" này.= " ...=" ken!!!!!!?????=">

Neyuli tròn mắt nhìn Ken đầy tức giận: sao Ken lại tỏ ra hí hửng vậy cơ chứ????? Cậu chàng thấy Neyuli như thế thì lại càng cười toe toét, trêu ngươi Neyuli.

Mặt Neyuli lúc này chắc đang đỏ bừng vì giận. Salasa vẫn nở nụ cười dễ thương chết người về mấy boy để mấy boy này đồng tình với ý kiến của mình.

_ Không!_ Candy thốt ra 1 từ dập tắt toàn bộ hi vọng của Salasa._ Không có chuyện Host club gì ở đây hết.

Và theo đó cũng phá luôn cả vẻ mặt hừng khởi của Ken. Và bây giờ người cười lại là Neyuli.

Sau 1 hồi thảo luận căng thẳng, cuối cùng lớp quyết định: làm quán bánh ngọt kèm nước uống.

Salasa vẫn chưa hết giận vì việc Candy làm cụt hứng. Nhưng vì công việc bận rộn nên Salasa đành xếp cục tức vào 1 góc, lần sau tính sổ.

22. Chương 22

Chap 22.

2 ngày sau...

21: 36 , tại nhà Kid.

_ RẦM!!!!!!!_ Cánh cửa nhà Kid bật mở.

1 cô gái xinh đẹp với bộ quần áo trông khá là bụi, xỏ thêm đôi giày thể thao trắng, tay xách cái vali to đùng đang đứng trước cánh cửa, sững sờ nhìn cảnh Kid đang ôm hôn Candy. Kid giật mình buông Candy ra, mặt biến sắc hoàn toàn. Rồi miệng mấp máy mãi mới thành câu:

_ em... em sao lại đến đây??!!_ Kid ngạc nhiên tột độ.

_ Anh... anh đang... đang làm c.. cái gì thế hả?????!!_ Cô nàng lấp bắp._ anh ... anh có phải là Kid không đó??_ Nhìn Kid đầy nghi ngờ.

_ Không phải anh thì là ai???!!Anh hỏi em tới đây làm gì cơ mà!!!!!!_ Kid nhú mào.

_ Em.. em..._ không nói thành tiếng, có lẽ cô vẫn còn quá sốc khi thấy Kid hôn 1 người con gái.

_ Làm sao em có chìa khóa hả?_ Kid giận dữ_ Em lấy ở đâu ra??

_ Vào nhà đã nào. _ Candy mỉm cười_ ngồi xuống rồi nói chuyện chứ??

Sau khi pha cho cô nàng 1 cốc cacao nóng, Candy ngồi xuống bên cạnh Kid. Kid vẫn hằm hằm nhìn cô nàng:

_ em nói đi!!

_ Ông đưa cho em chìa khóa._ cô hít 1 hơi dài rồi nói._ Nhưng anh đến Nhật là để làm cái chuyện quái quỷ gì thế này???_ Cô liếc nhìn Candy._ Chị này là ai??_ Trùng mắt _ lẽ nào là Candy gì gì đó mà anh Ken hay nhắc tới đó hả??

_ Em đến đây làm gì???_ Kid nhìn chằm chằm vào cô nàng._ có chuyện gì à???

_ Em thích thì em đến. Em sẽ ở lại đây. _ Cô quay lại nhìn Candy_ lẽ nào bà chị này cũng ở đây?????

_ Uh._ Kid gật đầu, tỏ ra khó chịu.

_ Anh bị điên hả???????? Thật không thể tin nổi mà!!!!!! Hóa ra là vì bà chị mà anh bỏ hết tất cả để đến Nhật !!!!_ Cô nàng đứng bật dậy, nhìn Candy đầy kích động_ **KHÔNG PHẢI ANH GHÉT CON GÁI LẮM SAO!!!!????!!!!**

_ Em về đi!!! Không giỡn đâu nhé!!!

_ Ai thêm giỡn!!!! Bà chị đứng dậy ngay cho tôi!!!!

_ Em định làm gì cô ấy??_ Kid cũng đứng dậy trùng mắt với cô nàng, lấy tay kéo Candy ra phía sau lưng mình.

_ Làm gì kệ em!!!! Anh tránh ra ngay!!!!!!_ Cô nàng dùng hết sức đẩy Kid ra._ anh vừa vừa phải phải thôi nhé!!!!!!!! Không phải muốn giấu là giấu được em đâu!!!!!!!!!!

_ anh tránh ra đi!!_ Candy im lặng nãy giờ, nói 1 câu lạnh lùng như ra lệnh.

_ Không được!!!!!! _ Kid đứng chặn lại trước mặt Candy_ con nhỏ này!!! Nó giết em mất!!!

_ Anh không chịu tránh ra à!!!! _ cô nàng nhìn Kid đầy phẫn uất.

_ Em dừng lại đi!!! Điên thì cũng có lúc!!! Đừng có nổi cơn điên vào lúc này chứ!!!! _ Kid nổi giận_ đi về ngay!!!!!!

_ Không!!!!!!!!!! Em không về!!!!!! Anh làm gì được em!!!!!!!!!!_ Cô nàng nhìn Kid đầy thách thức.

_ Em thích chết chứ gì??!!_ giọng Kid lạnh lùng sắc bén.

_ Ừ!!! Thì sao??? Anh bỏ hết đám bạn bè. Lại còn dám bỏ cả em để sang đây cặp kè với bà chị này à!!!!!!!!!! Từ bao giờ mà anh trở thành thế này hả????????

_ Có dừng lại ngay không thì bảo!!!!!!!!!! Em càng ngày càng quá đáng rồi đấy!!!!!!!!!!_ Kid giận dữ.

_ em không dừng!!!!!!!!!! Anh có quyền gì mà bắt em dừng????!!!!!! Hóa ra từ trước tới giờ anh qua mắt mọi người cơ đấy!!!!!!_ cô nàng nghiêng rằng_ Bà chị này quả là giỏi ghê gớm. Quyền rũ được cả anh.

_ đừng có ăn nói hàm hồ!!!!!!!!!!_ Kid nhìn cô nàng với ánh mắt ” nói thêm câu nữa thì chết’

_ Em nói sai gì nào??_ cô nàng vẫn tiếp tục dù thấy rõ ánh mắt Kid đang muốn xé xác mình ra.

_ Bây giờ thì anh tránh ra ngay._ 1 lần nữa, Candy ra lệnh.

Lần này thì Kid không dám ngăn cản lại nữa. Kid tránh ra 1 bên.

_ Bà chị quả là quá giỏi!!_ cô nàng nói mỉa.

_ có ý gì?_ Candy nhìn thẳng vào cô nàng.

_ Vậy chị nghĩ tôi có ý gì? _ cô nàng hỏi vặn Candy.

_ Tôi hỏi lại lần nữa: CỐ Ý GÌ?_ đến lượt Candy trừng mắt nhìn cô nàng.

_ tôi... _ trong phút chốc cô nàng thấy sợ nhưng vẫn ương ngạnh đáp lại_ thôi thì tôi nói thẳng ra vậy. Chị không thấy mình tự nhiên quá mức à?? Đây có phải nhà chị đâu.

_ Thì sao? _ Candy khoanh tay trước ngực, hỏi lại với vẻ mặt thản nhiên.

_ Chỉ là tôi muốn nói, chị vừa phải thôi. Chị sexy thật đó, cũng đẹp thật đó. Nhưng đừng ngay cái trò quỵến rũ anh Kid của tôi đi.

Candy nghe cái cụm từ ” anh Kid của tôi” là đã thấy ngứa gan rồi!!! Rốt cuộc cô nàng này là ai vậy !!!!???!!!

_ Đó là việc của tôi và Kid. Không liên quan tới cô._ Candy lạnh lùng đáp trong khi đang phùng phùng lửa giận.

_ Sao lại không liên quan??_ Cô nàng nhìn Candy đầy thách thức.

_ Vậy thì cô là ai?? _ Mặt Candy ngày càng lạnh hơn, cũng đồng nghĩa với việc Candy đang tức giận đến cực điểm.

_ Tôi là ai ư?? hi!!_ cô nàng cười nhếch mép_ tôi là _ vênh mặt lên_ VỊ HÔN THÊ CỦA KID!!!!!!!! _
Tôi là ai ư?? hi!!_ cô nàng cười nhếch mép_ tôi là _ vênh mặt lên_ VỊ HÔN THÊ CỦA KID!!!!!!!!

_ CỐP!!!_ Kid không nhịn được nữa, tiện tay cốc 1 cái muống lồm đầu cô nàng luôn._ dừng lại được rồi đấy!! Đừng có nói tầm bậy tầm bạ. Đây là em gái anh, Sakura Yemata!!!_ Kid giới thiệu, rồi quay ra mắng
_ mà cái con nhỏ này, tưởng anh nhịn thì làm tới hả??

_ Á!! Cái anh này thật là... _ Sakura xoa xoa chỗ bị đánh. Chắc u đầu luôn quá!!!!!!!!Hix!_ Chào chị. Em là Sakura Yemata, rất vui được gặp chị!!!! Em 15, nhỏ hơn Kid 2 tuổi!!!_ Sakura cười thật tươi_ xin lỗi chị nhé!!! Em chỉ muốn trêu anh Kid tí thôi!!!_ Sakura quay lại nhìn Kid_ Mà dạo này anh gan thật đấy!!! từ khi nào mà anh biết hôn hít thế hả?? _ lườm Kid.

_ hi!!_ Candy che miệng, khẽ cười_ Vậy là bằng tuổi rồi!!! Mình cũng 15 mà. Mình là Lanayi Liuyashi!! Rất vui được làm quen!! Cứ gọi là Candy cho thân thiện!! _ Candy mỉm cười. Cô thật sự thờ phào. Khi nghe câu ” VỊ HÔN THÊ CỦA KID” Candy thấy như sét đánh ngang tai. Chưa kịp sững sờ thì Kid đã cốc đầu cô nàng rồi giải thích. Thật là may quá!!!!

_ Ủ!!!!_ Sakura nắm lấy 2 tay Candy_ không ngờ là bằng tuổi đấy!!!!!!!! Mình hâm mộ cậu lâu lắm rồi đó!!!!!!!! Toàn nghe Kid với Ken nói về Candy không à!!!!!!!!_ Sakura nở nụ cười rất dễ thương, hồn nhiên trong sáng, có chút gì đó rất giống nụ cười của Kid_ Candy đẹp thật đấy!!!!!!!! Làm sao mà được thế vậy?!!!!_ hỏi dồn dập.

_ thôi đi, cái con nhỏ này!!! Làm gì mà quay Candy như quay đẽ thế??? _ Kid tỏ ra khó chịu_ lúc này **** người ta ghê vậy mà??

_ Anh này hay thật đấy nhỉ???_ Sakura quay lại, cương gân cương cổ lên cãi Kid_ anh sợ bị Candy với em cho ra rìa chứ gì???_ Sakura nói phán 1 câu_ Từ giờ thì anh đừng hòng độc chiếm Candy nhé!!!

_ Sao không về ngủ ở nhà ông!!!! Đến nhà anh làm gì?!!!!_ bực bội.

_ đến phá đám chứ còn làm gì??_ Sakura cười nhếch mép_ đầu óc anh càng ngày càng đen tối đó nhé!!!

_ con nhỏ này... _ Kid đưa tay lên định cốc cho Sakura 1 cái nữa...

Sakura ôm đầu. Hix!!!

_ thôi đi Kid!!! sao anh chấp nhậ mấy câu nói như thế??_ Candy nhìn Kid cười.

_ anh cứ vậy thì Candy bỏ bây giờ ...!!_ Sakura liếc Kid, nói móc 1 câu _ ... người gì đâu mà bạo lực!!!!

_ Em..._ Lần này thì Kid không nhịn nổi nữa, mắt đỏ vằn lên. Quả này mà bị Kid cốc trúng thì đầu nó lõm thật chứ không phải đùa!!!!

_ AAAAAHHH!!!!!!!!!!!!_ Sakura chưa bị đánh đã hét toáng lên, núp sau lưng Candy_ sao lúc nào anh cũng cốc đầu em thế hả????!! Vì anh mà em ngu ra thì làm sao anh đền bù thiệt hại cho em được!!!!!!!!?? _ Sakura 2 tay ôm lấy đầu nhưng vẫn cứng cổ cãi Kid._ cứu với Candy ơi!!!!!!!!!!!!Hix!!!

_ Kid là người rất dịu dàng mà!!! Lại còn rất hiền nữa!!! Làm sao lại đánh em gái mình được !!_ Candy mỉm cười . Nụ cười mặt ngọt chết ruồi đấy ạ!!!!!!!!!!!!

_ Ừ... ừ..._ Kid đành tên tò cười đáp lại. Câu nói của Candy giống như đang ám chỉ” bây giờ mà Kid đánh Sakura nghĩa là tự nhận mình bạo lực, khác hẳn với những suy nghĩ Candy dành cho Kid“. Kid tuy rất tức giận nhưng thôi. Làm hỏng hình tượng là không được. Kid đành nuốt giận, cho qua mọi chuyện. ” mà cái con nhỏ này bỗng nhiên to gan lớn mật thế nhỉ????!! mình chỉ mới đi có nửa tháng chứ mấy!!!! Sao càng ngày càng hỗn láo vậy!????!! Ngày trước toàn lễ độ theo mình, bỗng dưng thay đổi xoành xoạch!!!! Rốt cuộc là có chuyện gì đây!????” Kid nhìn Sakura 1 cách khó hiểu.

Sakura thích chí nhìn Kid bực bội khi không làm được gì mình. Nhưng trong 1 thoáng, nụ cười trên môi Sakura bỗng dưng khựng lại... có 1 nỗi buồn vô hình không thể nói nào đó trong ánh mắt long lanh ấy...

Em gái Kid: Sakura Yemata.

Sakura: cô nàng đại ca của trường học. Em gái Kid. Là người rất yêu thương anh trai mình. Hồn nhiên, ngây thơ. Tuy lâu lâu hơi đánh đá. Là người rất phong cách. Kid khó chịu ra mặt.: Thế là hết quãng thời gian riêng tư với Candy. Đúng là con nhỏ chuyên đi phá đám. Không đến lúc nào mà lại đến vào lúc này mới chết chứ!!!!!! Mà phải cẩn thận!! Lỡ nó búp xép cái gì với ba mẹ thì chỉ có nước xách vali quay về!!!!!!!!!! Đúng là chết tiệt!!!!!!!!!!!!!! AAHHH!!!!!!!!!! Nhịn thôi!!! nhịn đi Kid !!!! 1 điều nhịn chín điều lành!!!!Hix!!!!” Kid cố gắng kìm nén cơn tức đi chuẩn bị phòng cho nhỏ em quấy rối.

Nhưng tiếc thay công sức đi chuẩn bị phòng đã bị Sakura đập tan tành, đâm bẹp không thương tiếc khi tuyên bố 1 câu: ” Em muốn ngủ chung với Candy”

Kid thật sự tức sôi máu ” Sao nó không nói ngay từ đầu cơ chứ!!!!!!!!!! Chết tiệt!!!!!!!!!! Để ỉnh toát mồ hôi, dọn dẹp xong xuôi rồi mới phán 1 câu xanh rờn!!!!!!!!!! AAHHHH!!! Cái con nhỏ này muốn hành hạ mình đây mà!!!!!!!!!!!!!! Sao càng ngày nó càng đáng ghét thế !!!! Toàn quậy tung lên !!!!!!!!!!! Vì nó mà mình hết đường ngủ cùng Candy!!!!!!!!!! Cũng tại Candy ở đây, nếu không thì mình đã dạy dỗ cho nó biết mặt rồi!!!! tức quá!!!!!!!!!!” Kid lẩm bẩm trong miệng. (Kekekeke>.< tên=“” này=“” đầu=“” óc=“” cũng=“” đen=“” tối=“” ghê=“” ta=“”>.< candy=“” mà=“” biết=“” thì=“” tránh=“” xa=“” 3=“” mét=“” luôn=“” hén=“”>.<)>

Kid kiểu này chắc sẽ còn tức dài dài. Sakura từ hồi nhỏ đã hay quậy phá đủ kiểu, con gái mà toàn lễ độ theo anh trai đi học võ. Tuy nhìn bình thường thì Sakura rất xinh, rất nữ tính, cười đẹp hết xẩy, chỉ là cách ăn mặc phong cách pro quá thôi, thành ra nhiều chàng không biết thì mê như điên đảo, nhưng thực ra Sakura là đại ca của trường, đánh nhau suốt ngày. May ra Kid ở nhà thì kìm Hãm được nhỏ em này, mà Sakura cũng rất nể Kid. Dù sao thì Kid cũng là 1 người anh trai rất tuyệt vời, ngoại trừ việc cốc đầu đau điếng với không cẩn thận mà để Kid nổi điên lên thì sẽ bị tét cho nát mông luôn, không thèm nể nang hay để ý việc Sakura đã lớn rồi đâu!!! Dã man thật!!

Sakura kéo Candy vào phòng, không quên quay đầu lại lè lưỡi trêu ngươi khiến Kid tức muốn xì khói!!

“AAAAAAHHHH!!!!!!!!!! THẬT LÀ TỨC MUỐN ÓI MÁU LUÔN!!!!!!!!!! CON NHỎ XẤU XA!!!!!!”

Kid mang tâm trạng hậm hực như thế mà đi ngủ!!! Cầu mong nhỏ em biến nhanh nhanh cho khuất mắt!!!!(để Kid có dịp mà gần gũi Candy>.< đen=“” tối...=“” đen=“” tối=“” quá=“”>.<) chứ=“” sakura=“” cứ=“” ở=“” đây=“” thì=“” kid=“” hôn=“” hít=“” thế=“” nào=“” được!!!!!=“” (=“” kekeke...=“” tội=“” nghiệp=“”>.< còn=“” bị=“” sakura=“” ám=“” dài=“” dài=“”>.<)>

Candy mỉm cười nằm cạnh Sakura. Dù sao trời vẫn còn khá lạnh. Ngủ chung thế này ấm hơn nhiều. Sakura cứ nhìn Candy mãi. Thật sự là cô không ngờ Candy lại xinh đẹp đến nhường này!! Từ cái ngày Kid bỏ chạy khi nghe cô giúp việc nhắc đến 1 cô bé xinh đẹp như thiên thần... rồi Kid bỗng dưng bỏ đi Nhật khiến ba

nhốt luôn trong nhà kho cả tháng... Những việc đó, cho tới tận bây giờ, Sakura vẫn còn nhớ rõ. Kid và Ken cũng luôn nhắc đến 1 cô gái với cái tên Candy. Và người anh trai lạnh lùng bằng giá của cô bất chấp tất cả để đi tìm cô gái mang tên Candy đó!!! Sakura đã luôn muốn được thấy mặt Candy 1 lần, bởi cô không hiểu được, Candy là ai mà có thể khiến anh trai thân yêu của mình trở nên như thế!! Candy là cô gái như thế nào mà có thể khiến trái tim lạnh lùng bằng giá đối với con gái của Kid tan chảy!! và giờ đây, Sakura đã được gặp. Trước vẻ xinh đẹp quyến rũ của Candy, lẫn sự cao ngạo khi đối mặt với cô, Sakura đã thầm mỉm cười. Quả nhiên là người con gái anh đã chọn!! Có lẽ Candy còn tuyệt vời hơn những gì cô mới cảm nhận được.

_ Candy xinh đẹp thật đấy!!_ cô khẽ thì thầm, nụ cười nở nhẹ trên môi.

_ Hi!!_ Candy đáp lại bằng 1 nụ cười_ Sakura cũng rất dễ thương!!!

_ Nhưng Candy đẹp lắm!!! Giống như thiên thần vậy!!! Ước gì mình cũng được như Candy!!!

_ Mỗi người có 1 nét riêng của mình mà!!! _ Candy nhìn Sakura_ Sakura phải tự hào về bản thân mình chứ?!!

_ Uh.

_ mà...._ Candy đang định hỏi Sakura thì bỗng dừng chuông điện thoại di động của Sakura vang lên.

"It feel like nobody ever knew me until you knew me

feels like nobody ever loved me until you loved me

Feels like nobody ever touched me until you touched me" (bài Until you của Shayne Ward)

_ Alo. _ Sakura cảm máy, giọng lạnh lùng.(nói tiếng anh bạn nhé)

_ " nhỏ này!!! Sao đi đâu mất tiêu vậy hả?? Không lại ngủ với tôi à?"

_ kệ bà!! Việc gì tôi phải lại ngủ với bà chứ!! tại bà đòi theo còn gì!!

_ " vậy bà đang ở đâu?? đừng nói là ở nhà anh Kid thân yêu của tôi đấy nhé?"

_ ở đâu kệ tôi. Bà biến về đi cũng được!!! Tôi bực lên thì bà biết mặt !!_ Sakura nhú mày.

_ " thôi!! cho tôi xin!! làm gì ghê thế!! Mai lại khách sạn đi chơi với tôi nhé!!! Ở đây tôi không hiểu chút gì cả!!! Nghe được loáng thoáng vài câu tiếng Nhật bà dạy cho tôi không à!!"

_ Rồi!!! Lắm chuyện!! Rách việc thế !!! Bye!!!_ Sakura cúp máy luôn, không để con bạn ú ớ thêm câu nào nữa.

Rất may là Candy không nghe được mấy câu nói của nhỏ bạn Sakura.

Chưa đầy 5 giây sau, chuông điện thoại lại reo tiếp. Sakura bực mình, cảm máy lên, xạc 1 tràng:

_ BÀ CÓ THÔI NGAY KHÔNG!!!!!!!!!!!! THÍCH TÔI CHO BÀ THỪA SỐNG THIẾU CHẾT LUÔN CHỨ GÌ?!!!!!!

_ " em... em xin lỗi chị hai!!! " _ giọng 1 anh chàng đang run rẩy, lắp bắp ở đầu dây bên kia.

_ Có chuyện gì?? _ Sakura khó chịu hỏi.

_ " chị hai đang ở đâu thế ạ? Sao chị không đi học?" _ giọng có vẻ lo lắng

_ Không mượn mày quan tâm!!_ đáp lại.

_ "Chị hai nói đi !!! Em không muốn chết đâu!!! Hix!!!"

_ Không muốn chết thì im ngay. Hỏi làm gì?_ Sakura nói. Giọng càng ngày càng lạnh lùng hơn.

_ " đại tỷ!!!!!!" _ giọng 1 thằng khác giắt máy thằng đang nói, xen vào" đại tỷ ở đâu rồi?? đại ca nhà em đang tức muốn điên lên kìa!!!!!!!! Chắc đại ca sẽ lục tung cả khu vực luôn mất!!!!!!!! Đại tỷ về đi!!! Không bọn em chết mất!!!!!!!! Em cầu xin đại tỷ!!!!!!!! Hix!! 2 người có gì thì làm lành đi!!!! Đại tỷ biến đi mất

thế, đại ca cũng buồn lắm!!!!!! Bọn em còn khổ sở hơn nữa!!!!!!!!!! đại tỷ thương bọn em với!!!!!! HIX!!!!”_
thằng này van nài thảm thiết.

Sakura nghe nhắc đến 2 từ ” đại tỷ” với ” đại ca” là đã nóng máu lên rồi!!!!!!!!!! Tên khốn kiếp đó!!!!!!!!!!
Hắn thích làm gì thì làm !!!!!!!!!!! Mặc xác cái tên lằng nhằng đó!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Sakura hít 1 hơi thật dài và mắng xa xả vào cái điện thoại:

_ Ai là đại tỷ của bọn bay hả!!!!!!!!???? mặc kệ đại ca nhà mày!!!!!! muốn làm gì thì làm!!!!!! Đây không
quan tâm!!! Thích con nào thì cứ thích!!!!!! Việc quái gì phải quan tâm đến Sakura này!!!!!! Chuyển lời
giùm: bảo hắn biến đi cho khuất mắt!!!!!! Từ nay không có quan hệ gì với Sakura này hết!!!!!! thích lục
tung cả nước Mỹ thì cứ việc!!!!!!!!!! Đây không quan tâm!!!!!! THẾ NHE!!!!!!!!!!!!!!!!!!_ Sakura tắt máy luôn.

Sakura khó chịu lắm lắm trong miệng. ” tên khốn kiếp!!!! chết đi là vừa!!!!”

Candy nhìn Sakura từ lúc này đến giờ. ” Haizzz!!! Hóa ra em gái Kid là chị hai của trường cơ đấy!!!!!!!!” .
Sakura chui vào chăn, nằm cạnh Candy.

Candy nhìn Sakura hồi lâu, khẽ hỏi:

_ Vì sao Sakura lại đến Nhật vậy?? vì giận người yêu ư??_ Candy cẩn thận dò hỏi, tránh khiến Sakura
thêm bức bối_ Xin lỗi vì đã nghe lúc Sakura gọi điện thoại. Thật sự mình không cố ý đâu!! Nếu như Sakura
không muốn nói thì thôi vậy!!!

_ Uh!!!_ Sakura im lặng hồi lâu rồi đáp_ tên ngốc ấy!!! Thật không thể chịu đựng được!!!

_ hắn làm sao??

_ Hắn dám hôn 1 nhò trước mặt mình!!!_ Sakura bức bối.

_ Tệ thật nhỉ?_ Candy nói khích_ bỏ quách đi!! tệ hại thế cơ mà!!!!

_ làm sao được chứ?_ Sakura đứng đứng lên khi nghe Candy nói thế, rồi mới thấy mình bị hớ, liền lấy tay
bịt miệng lại.

_ Uh!! Vậy là yêu mà!!! Chắc chỉ là hiểu lầm thôi_ Candy mỉm cười_ Bây giờ thì ngủ đi. Cứ mặc kệ mọi
chuyện đi đã, còn bao nhiêu là thời gian trước mắt mà.

_ Uh.

Sakura nhắm mắt lại và ngủ. Dù sao Sakura cũng thấy yên tâm hơn phần nào. Candy quả là tuyệt!!!

23. Chương 23

chap 23.

Sakura ngày càng ngưỡng mộ Candy!!!! xinh đẹp!! Nấu ăn giỏi!!!! Lại còn học nhảy lớp nữa!!!!!!!!!! Quá hoàn
hảo!!!! Sakura muốn tham quan Xbest 1 lần, nghe Kid kể là đã thấy hứng thú rồi. Nhưng tiếc là không
được!! Học viện không cho phép người ngoài vào, trừ 1 số dịp đặc biệt. Và thật may mắn, chỉ còn vài ngày
nữa thôi là đến lễ hội. Sakura chắc chắn không thể bỏ qua cơ hội này.

Candy bận ngập đầu trong đồng hồ sơ, rồi còn phải lo sắp xếp mọi chuyện cho lễ hội diễn ra suôn sẻ, cả
ngày làm việc trong phòng Hội học sinh, đến tối mới về nhà.

Sakura cùng cô bạn thân leo đèo đồi theo mình đi sang Nhật để được gặp Kid _ Jera đi chơi. Nói thật, cô
bạn này cũng tốt, nhưng Sakura khi biết Candy là người thế nào rồi, thì tất nhiên là ủng hộ Candy với Kid
2 tay 2 chân luôn, nên đành viện cớ là Kid phải đi học, rồi linh ta linh tính, tránh cho cô nàng gặp Kid. Chỉ
tùng đó là Sakura đã đủ mệt đầu rồi. Trở về quê hương, nhưng trái tim Sakura thì đã để lại New York. Và
cô cần thời gian để đối mặt với mọi chuyện. Bây giờ lòng cô cũng dần bình ổn lại, Có lẽ, cô sẽ ở lại đây chút

nữa để có thêm dũng khí chấp nhận sự thật đau lòng rằng người ấy đã yêu 1 người con gái khác, không phải là cô....

giờ chuyển tiết ngày 12/2.

_ Mày nói cái gì cơ?????!!!!_ Ken hét toáng lên vào mặt Kid.

_ Cái thằng này thật là..._ Kid nhúu mày_ Mày định làm thủng màng nhĩ tao luôn đấy à??

_ Mày... mày đùa chứ gì??_ Ken hỏi lại, như không tin vào điều Kid nói lúc này.

_ Tao đùa mày làm gì?? _ Kid nhìn Ken với vẻ khó chịu_ Sakura đến Nhật đã 2 ngày rồi!!!

_ Tại... tại sao??_ Ken dùng vẻ mặt ngạc nhiên cực độ hỏi Kid.

_ cái đó ai mà biết được!!!!!! Bây giờ nó đang nằm lì ở nhà tao đây nè!!!!_ Kid nhăn mặt_ Làm cho tao ngay cả ôm Candy cũng không dám!!! Chết tiệt!!!

_ Haizzz!!!! Hay là... _ Ken suy ngẫm_ 2 đứa nó có chuyện gì rồi?? Cãi nhau chẳng hạn??

_ 2 đứa nó là 2 đứa nào??

_ thì Sakura và Kang Hae.

_ Kang Hae là thằng nào?? _ Kid hỏi .

_ Cái thằng này... Bốp!!_ Ken tức quá đánh vào đầu Kid 1 cái_ Người yêu Sakura nhà mày chứ còn thằng nào???

_ À!!Cái thằng nhóc đại ca láo lếu đó hả?? _ Kid vỗ đầu 1 cái_ Sao mày không nói thế cho nhanh, nói tên tao làm sao mà nhớ được!!!(ax, Kid là người không để ý đến mấy cái linh tinh đâu pà kon ạ>.< ,=" trừ="” chuyện="” của="” candy="” ra="” còn="” mấy="” thứ="” lật="” vạt="” khác="” khác="” thì="” miễn,="” không="” thềm="” quan="” tâm="”>.<)>

_ tao chịu thua mày luôn đấy!!!_Ken tắc lưỡi.

_ Uh!! 2 đứa nó có chuyện gì thì để nó tự giải quyết thôi!!_ Kid nói _ đó không phải chuyện cho tao với mày xen vào!!! chuyện tình cảm thì càng thế!!

_ Nhưng tao với mày cũng phải làm gì giúp tụi nó đi chứ?? _ Ken nhìn Kid.

_ Vậy giúp thế nào đây?? Rõ rạch việc!!!

_ Sao mày học hành thì thông minh mà ra đời thì ngu thế hả??_ Ken mắng Kid_ tao bảo mày nhé, nếu mà mày không giúp tụi nó, thì Sakura còn ám mày dài dài, con ạ!!! Lúc đó thì đừng có mà than thở với tao nhé!!!

_ Chắc!!! Bực mình ghê!!! Thôi thì mày tìm hiểu đi!!! có gì tao sẽ nói chuyện với thằng gì gì đó cho!!!

_ Sao mày khôn lỏi thế??? _ Ken nhìn Kid chằm chằm_ Đùn đẩy hết mọi việc cho tao à??!!!!

_ Hơ!! Mày vừa CHỬI tao ngu cơ mà!!! Sao giờ lại nói thế!!!!?? _ Kid nhếch mép_ Mày nghĩ tao không hiểu mày đang nghĩ gì trong đầu chắc??!!

_ Uh!! Thế mày nói thử xem tao đang nghĩ gì nào??

_ Thôi thì tao huych toẹt luôn_ Kid cười khẩy_ Nói thẳng ra, Sakura sang đây thì mày cũng chết!!! Nó mà biết chuyện mày đang quen nghiêm túc thì chắc nó sẽ quây phá đủ kiểu, rồi tìm cách tiết lộ tất cả thói hư tật xấu của mày. Lúc đó, cái cô thư kí gì gì đó bỏ mày là cái chắc!!!!!!!!

_ Neyuli!!!_ Ken bực mình vì bị Kid đoán trúng tim đen_ Thôi được rồi!!!Tao sẽ tìm hiểu!!! Mày lo phần còn lại đó nhé!!!

_ Ok!! Ngày 13/2.

_ Vậy là xong tất cả rồi!!!_ Candy thở phào.

_ Uh!!! Đó là cậu!! Còn tớ thì mai mới bắt đầu!! Haizzz!!!_ Hanachi thở dài.

_ Chịu thôi!! Việc của cậu mà!!! Hanachi thân iu!!!(Nghe cái kiểu nói này là biết ngay là ai bạn nhĩ?>.<)>

_ thôi!!! mọi người cố lên!! Còn có 2 ngày nữa mà!!_ Neyuli cười toe.(chuyện lạ... chuyện lạ đây>.<)>

_ Ne...YULI!!!!!!_ Salasa nhảy lại ôm lấy cổ_ có chuyện gì với anh chàng người Mỹ đó rồi phải không??? _ Cười ranh mãnh_ đừng hòng giấu tớ nhé!!!!

_ Là...Làm gì có???_ Neyuli chối _ cậu này thật là... khô....không có chuyện gì cả!!!

_ chắc là hôn thôi !!!_ Hanachi cười nhếch mép.

.../// ///.. Mặt Neyuli đỏ bừng lên.

_ Haha_ Salasa bật cười_ cậu đùa tớ đấy à??? Anh chàng đào hoa đó mà để đến tận bây giờ mới hôn á??? _ ..._ Neyuli lại tiếp tục im lặng, mặt ngày càng đỏ lựng, ngượng ngùng nói không nên lời.

_ Thật không thể tin được!!! Đúng là nhỏ nhà quê!!haha!!_ Salasa cười rũ rượi_ Chắc là mấy lần anh chàng định hôn thì chối đây đẩy chứ gì ???

_ ... tớ.._ Neyuli định phản kháng lại nhưng quan trọng là Salasa nói quá đúng. Nên vừa bật ra khỏi cổ họng được chữ” tớ” thì đành dừng lại.

_ Thôi !!! Đừng trêu Yuli nữa!!!_ Candy nhìn Salasa._ Cậu cố giữ sức lực ấy để ngày mai mà hò hét với mấy cái cuộc thi đi!!

_ đúng đó!! MC thần tượng!!_ Hanachi lại nhếch mép_ cậu đứng ở trên mà làm lu mờ mấy thí sinh khác thì chết!!!

_ Khổ ghê cơ!! Ai bảo mình đẹp quá đi mất!!_ Salasa vừa than vãn vừa cười.

_ Uh!!! Tự kiêu gớm!!_ Hanachi chép miệng. _ Thôi, cố lên nào!!!!

_ Tất nhiên!!!_ Salasa mỉm cười đáp lại.

Cả 4 người ra khỏi phòng Hội học sinh, nhưng Candy vẫy tay lại, thì thầm với Neyuli điều gì đó. Neyuli tỏ ra ngần ngại. Thấy thế, Candy tỏ ra hơi giận dữ, để cho Neyuli đi về. Còn Candy thì rẽ vào lối Phòng thực hành để làm cái gì đó. (cái gì thì các bạn tự đoán đi nhá>.< angdevy=” tạm=” tua=” qua=” đoạn=” này=” cho=” nhanh,=” khi=” khác=” bật=” mí=” nhé=”>.<)>

và tại 1 phòng trong khách sạn New World_ 1 khách sạn thuộc Tập đoàn JJ (của nhà Kid đó bạn ạ>.<)>

_ Tôi về đây!!_ Sakura xô đôi giày vào, nói với con bạn của mình.

_ Bà từ từ!!!!!!_ Cô nàng Jera này nói như hét lên_ tôi chưa cho bà về đâu nhá!!!!!!!

_ Thế bà muốn gì nữa đây??_ Sakura bực mình quay lại hỏi_ tôi đem bà đi chơi chán rồi còn gì??? Bà rảnh thì về mà ngắm mấy chàng hotboy thân yêu của bà đi!! Bám tôi như keo thế, ai mà chịu nổi!!!!

_ Tôi không về!!!!!! bà đừng hòng dối gạt tôi nhé!!!_ Jera nhìn Sakura chăm chăm_ tại sao bà không cho tôi gặp anh Kid thân yêu của tôi hả???

_ Thấy gớm!!!! Từ bao giờ mà anh tôi lại trở thành anh Kid thân yêu của bà chứ??! Bà nói thế mà không thấy ngượng mồm à??

_ Ơ... ờ thì..._ Jera bối rối 1 lúc rồi quay phắt lại nhìn Sakura_ Bà đừng có mà đánh trống lảng với tôi !!!! Nói đi!!!!!! tại sao bà không cho tôi gặp anh ý!!!!!!

_ Bà muốn nghe thật chứ gì??_ Sakura nghiêng răng ” chết tiệt!!!! sao con nhỏ này càng ngày càng ghê gớm thế !!!! Bắt bài mình mới chết!!!! Thôi thì nói luôn!!!!!! Khỏi giấu giếm làm gì!!!! Rõ rạch việc” (hehe, đúng là anh em, không giống lông cũng giống cánh, cái kiểu nói y như Kid>.<)>

_ ... Ừ!!_ Jera chần chừ 1 lúc rồi quyết định.

_ Vậy thì tôi nói rõ luôn cho bà nghe : ANH TÔI CÓ NGƯỜI YÊU RỒI!!!!!!!!!!!! BÀ ĐỪNG CÓ MÀ MỘNG TUỞNG NỮA!!!!!!!! OK???

_ CÁI GÌ!!!!?? _ Jera hét toáng lên.

_ bà bị điên à!!! _ Sakura bịt 2 tai lại _ bà muốn làm điếc lỗ tai tôi luôn thì mới vừa lòng hả dạ chứ gì???

_ Bà vừa nói cái quái gì thế???? _ Jera giảm volume xuống 1 chút, nhưng vẫn với cái tông nữ cao chói lói ấy, khiến tai Sakura ” được” dịp tra tấn đặc biệt.

_ tôi biết ngay là bà sẽ thế này mà!!! _ Sakura nhú mày _ bà làm ơn bình tĩnh lại!!!

_ Ừm ... ừm!!! _ Jera vuốt vuốt ngực mấy cái, hạ thấp giọng xuống _ Bà vừa nói gì?? _ Mỉm cười.

_ Thôi đi bà!!!! bà có mỉm cười dễ thương đến sái quai hàm thì sự thật vẫn không thay đổi đâu!! _ Sakura nhìn con bạn với ánh mắt thương xót _ Anh tôi có người yêu rồi!!!!

_ Con nào?? _ Jera mỉm cười nhưng gân xanh thì đang nổi lên.

_ Bà không có cửa thắng người ta đâu!!! _ Sakura nhìn con bạn 1 lượt, lắc đầu _ đặc biệt với đôi chân ngắn ngủn của bà thì lại càng không!!!

_ bà vừa phải thôi!!! Đó gọi là nhỏ nhắn đáng yêu đấy chứ!!! _ Jera cãi lí.

_ Thế bà có đẹp hơn tôi không?? _ Sakura nhếch mép.

_ ” phập” (đây là tiếng dao đâm thẳng vô tim Jera tạo ra từ lời nói của Sakura>.<)>

_ Thế bà có biết nấu ăn không?? _ cười khẩy.

_ ” phập” .

_ thế bà có thông minh như anh tôi không?

_ ” phập”

_ đó đó!!!!!! bà chẳng bằng 1 góc của người ta nữa! _ Sakura nhìn Jera với ánh mắt thương hại.

_ Làm... làm gì có người như thế chứ?? _ Jera lấp bắp _ bà... bà lừa tôi!!!!

_ Tôi lừa bà làm gì?? _ Sakura hỏi vặn lại _ Bà nghĩ tôi rảnh hơi đến mức nghĩ ra mấy trò đùa vô bổ vậy hả???

_ Tôi không tin!!!!!!!!!!!! tôi không tin!!!!!!!!!!!!

_ Chắc, rốt cuộc là bà không tin chứ gì?? _ Sakura tắc lưỡi _ Vậy thì ngày mai bà đi với tôi!!! Tôi cho bà biết!!!! Mà nói trước , thấy anh tôi thì đừng có ý định bám dính nhé, anh tôi vẫn ghét con gái như trước, chắc chỉ thích mỗi người đó thôi!!!!

_ Tôi không tin!!!! _ Jera vẫn tiếp tục điệp khúc của mình.

_ Không tin thì kệ bà!!!! Tôi về đây!!!! Rầm!!!!!!

24. Chương 24

chap24.

“Hãy cùng bước vào lễ hội tình yêu của Xbest!!!!!!”

ngày 14/2.

_ Candy à! Bắt buộc phải leo tường sao?? _ Kid nhìn Candy ái ngại.

_ Uh!! Bắt buộc!!_ Candy quay lại nhìn Kid_ em cũng không muốn thế này đâu!! Thôi thì anh chịu khó đi!!! Còn không thì anh cứ đường hoàng đi cổng chính cũng được!!! Dù sao em cũng tắt hệ thống bảo vệ rồi!!!

_ Ồ!!_ Kid chán nản _ anh cũng sẽ leo tường vậy!!!

Lí do mà Candy không dám đi cổng chính thật sự quá dễ dàng để đoán. Hôm nay là ngày 14/2, ngày lễ Valentine cũng đồng nghĩa với việc Candy có nguy cơ chết chìm trong đồng chocolate. Nói ra thì rõ buồn cười, nhưng 4 Queens của trường còn có nhiều chocolate trong lễ tình nhân hơn hẳn các hotboy của trường. Và Candy_ người được mệnh danh là nữ thần Athena của học viện Xbest thì số lượng chocolate còn kinh khủng hơn nữa!!!! Dù rất thích chocolate, nhưng Candy vẫn đành phải leo tường để vào trường 1 cách bí mật rồi trốn tạm. Lâu lâu thì ló mặt ra nhận quà của vài người, chứ bây giờ mà xuất hiện trước cổng trường thì.... thật không dám nghĩ đến... sẽ xảy ra những gì!!!!!!>.<>

Kid leo lên trước, nhảy qua 1 cách dễ dàng. Tường vốn không cao lắm, nhưng có lưới điện và cũng có hệ thống bảo vệ, chỉ cần có người nhảy vào thì. 1 là bị giật cho te tua xơ mướp... 2 là.. chuông sẽ kêu lên báo động cho cả trường biết luôn!!! Nhưng may mắn là Candy có điều khiển của hệ thống này!! Nên sẽ không ai ngờ được chuyện Athena của trường lại đi trèo tường thế này đâu!!!

Kid đỡ Candy nhảy xuống. Đang len lén chui vào phòng hội học sinh thì ...

Cổp!!!!!! Rầm!!!!

Candy xoa xoa đầu!! Ghé mắt nhìn thì... lại là Ken và Neyuli!!!!!!????!!!!

_ chào ... chào cậu!!!_ Neyuli cũng xoa xoa đầu, khẽ đưa tay lên chào Candy.

_ Ô!! Thật là trùng hợp!! Candy nhỉ???_ Ken cười xòa.

_ ... Không có gì là trùng hợp cả!!_ Candy nhìn Neyuli với vẻ khó chịu.

_ Candy!! Em sao thế? _ Kid ngạc nhiên khi thấy thái độ của Candy.

_ Tớ... tớ xin lỗi _ Neyuli cúi đầu, tỏ vẻ ăn năn.

_ Khỏi!!!_ Candy nhếch mép_ yêu đến mức quên cả bạn!!! Đây không cần !!!!_ Candy kéo tay Kid bỏ đi.

_ Hix!! Giận thật rồi!!!!_ Neyuli cúi đầu.

_ Giận chuyện gì vậy!??_ Ken hỏi.

_ Thì... thì là thế đó!!!!!!_ Neyuli đáp lời Ken 1 cách lấp lửng như thế rồi cũng bỏ đi luôn. 7:00.

_ Mọi người đã chuẩn bị xong cả chưa??_ Candy nhanh chóng chuồn vào lớp 12A**, sắp xếp lại mọi việc.

_ A!! hội trưởng!!!_ 1 nữ sinh trong lớp kêu lên.

_ Ok!!_ Hanachi thấy Candy hỏi thì đáp lại.

_ Giúp bọn này 1 tay với!!_ Salasa kéo Candy vào phòng thay đồ nữ_ giúp mấy bạn này mặc kimono với._ chỉ tay vào mấy nữ sinh trong lớp đang vật lộn với bộ kimono truyền thống dày cộp.

_ Uh.

7:15.

_ Woa!!!!!!! Đẹp quá đi mất!!!!!!very good!!!_ Salasa nháy mắt.

mọi người cũng bàn tán xôn xao hẳn lên. Candy đang trong phòng thay đồ nữ thì ló đầu ra, hỏi:

_ Cái gì thế?? _ Candy nhìn xung quanh thì.... Kid mặc kimono nam?!!>.< đẹp=“” trai=“” dã=“” man=“” luôn=“”>.<>

_ hihí!! Choáng ghê chưa, Candy!!!!!!_ Salasa mỉm cười_ quá chuẩn.

_ Hợp lắm!!_ Hanachi khoanh tay đứng ngắm_ mà ... cái anh chàng tóc vàng kia đâu rồi, Neyuli???

_ tớ... tớ không biết._ Neyuli từ đâu không biết, bỗng dưng xuất hiện.(không phải ma đâu pà kon nhé>.<,
tại=“” vì=“” thấy=“” candy=“” giận=“” nên=“” phải=“” trốn=“”)=“”>

_ không biết thật??_ Salasa cười nửa miệng_ chắc anh chàng đang đi vét chocolate đấy!!!

_ Ừ..._ Neyuli tức giận đỏ bừng cả mặt. Bởi vì, có khi sự thật là như vậy cũng nên. Cứ nghĩ đến cái cảnh Ken đang lỏn vởn đâu đó ngoài kia, chỉ để hốt chocolate tình nhân thì tức muốn xì khói!!!!!!!!!!

7: 45.

_ bây giờ mọi người cố gắng lên nhé!!! các phụ huynh chắc sẽ đến đây liền đó!! làm tốt nha!!! Tôi còn phải đi kiểm tra nữa!!!_ Candy đưa tay lên chào, rồi nhanh chóng chuẩn khỏi lớp như lúc đến, nhưng còn phải mang theo 1 túi toàn chocolate do học sinh trong lớp tặng>.<>

May thay là học sinh lớp khác không dám vào lớp 12A** nếu không có sự cho phép của học sinh trong lớp và lớp 12A** tách biệt hẳn ra với các lớp khác, nếu không, chắc phòng học lớp 12A** đã thành cái bãi chiến trường khi học sinh lớp khác thấy mặt 4 Queens tụ tập đầy đủ trong lớp, và Candy sẽ không chỉ phải vác theo 1 túi chocolate mà chắc là cả xe chocolate luôn cũng nên>.<>

8:15.

Những chiếc xe bóng loáng, đắt tiền đang tiến vào Xbest ngày 1 nhiều hơn. Không cần nói thì cũng biết đó là xe của các bậc phụ huynh của ngôi trường quý tộc này.

Rất nhiều phụ huynh đã đến tham quan lễ hội. Neyuli đứng đầu việc phụ trách về vấn đề trà đạo tiếp đón phụ huynh trong khi Candy đang tiếp nhận và lập danh sách số tiền tài trợ từ các bậc phụ huynh giàu có này.

Salasa thì chuẩn bị đạo cụ, hoàn thành sân khấu để thi teen of Xbest.

Hanachi thì lo việc trật tự của lễ hội.

Mỗi người 1 việc.

9: 30.

Lễ hội vẫn diễn ra vô cùng suôn sẻ. Các bậc phụ huynh rất hài lòng. Đặc biệt là lớp 12A** thì các bậc phụ huynh rất ủng hộ.

9: 45.

chiếc Benz đỗ xích lại ở khu để xe. 1 người đàn ông ngoài 60, toát ra vẻ hiền từ nhưng vẫn cao quý bước xuống. Những học sinh Xbest khi thấy người này thì xôn xao hẳn lên.

_ ai vậy!??_ 1 học sinh nam tò mò hỏi bạn.

_ Đó là chủ tịch tập đoàn JJ đấy!!!!!!!!

_ Hả!?? Thật ư?? Lê nào có con cháu gì học ở đây??

_ Làm sao mà biết được!!!!!!!!!!

_ Ừa!?? Lê nào là thằng đó!??

_ OH!!!!!! Anh Yemata kia!!_ 1 nữ sinh thốt lên.

_ Yemata!!!!!!???!!!! họ Yemata!!! vậy tức là cháu chủ tịch tập đoàn JJ sao?????

_ Trời!!!!!! Người kiss Athena của trường là.... người thừa kế của tập đoàn JJ ư!!!!!!!!!!!!

Các học sinh Xbest thật sự choáng váng khi thấy Kid chạy lại gần người đàn ông đó. Thật sự không thể ngờ.....!!!!!!!!!!

Kid nghe điện thoại từ thư ký của ông nội, vội vã chạy ra xem. Cậu thở hắt hắt, rồi cúi chào:

_ Con chào ông!!

_ ừ! Con mặc kimono đẹp nhỉ??_ ông nội Kid cười.

_ Hi'!!!_ Kid cười xòa._ bà không đến hả ông???

_ bà con đi du lịch suốt!!!_ ông thở dài_ haizz!! Hình như bà ấy còn không biết con đang ở Nhật nữa là!!!

_ Vâng. Thôi cũng không sao!!

_ Sakura vẫn tốt chứ??

_ Vâng. _ Kid ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng thì” AAHHH!!! cái con nhỏ đáng ghét đó!!!! Sao ông lại đưa chìa khóa nhà con cho nó chứ?!!!!!! Ông giữ nó lại ở với ông đi!!!!!! hix” _ Nhưng nó có vẻ không thích ở nhà con lắm thì phải. Nó có vẻ nhớ ông lắm (trời ơi>.< kid=“” nói=“” lão=“” nè=“” pà=“” kon=“” ời=“”>.<)>

_ Ừ!! Nhưng nó cứ khăng khăng ở nhà của con!! nên ông đành chịu!!

_ Vâng._ ” chết tiệt!!!! cái con nhỏ này” Kid tức nổ đom đóm mắt nhưng vẫn đành cười_ thôi, ông vào tham quan lớp con đi ạ!!

_ Ừ!

25. Chương 25

chap 25

Phòng học lớp 12A**:

_ Xin cảm ơn đã đến trà quán của lớp 12A**_ Candy sau khi làm xong việc thì quay lại, tiếp đón phụ huynh học sinh của lớp.

Ông của Kid hơi sững lại khi nhìn thấy Candy. ” cô bé này... thật sự rất giống... !! phải chăng.....?..” . Candy mỉm cười mời ông ngồi.

Cuộc trò chuyện diễn ra rất suôn sẻ. Ông nội Kid là 1 người rất vui vẻ, dễ tính. Nhưng mặt khác, ông là 1 người vô cùng sâu sắc, đôi khi có thể nhìn thấu con người. Có lẽ chính vì điều đó mà ông thành công cho đến tận bây giờ. Với cách ứng xử tinh tế của mình, Candy đã khiến ông rất hài lòng. Quả nhiên, Kid học ở đây là rất tốt. Nơi đây sẽ dạy cho Kid cách trở thành 1 doanh nhân, 1 người thừa kế như ông mong muốn.

Kid tiễn ông nội về. Ông im lặng hồi lâu rồi nói:

_ Kid này.

_ Gì vậy ạ?

_ Cô bé đó xinh đẹp thật nhỉ?_ ông dò hỏi.

_ Dạ!?!?!_ bỗng dưng đỏ mặt_ ông nói ... nói thế là có ý gì ạ??

_ Đừng có giấu ta nhé!!! Nhìn cô bé đó đằm đuối thế mà hồng qua mắt lão già này sao???_ Ông cười.

_ con... _ bối rối.

_ cô bé đó cũng nhìn con với ánh mắt khác với ánh mắt nhìn người khác_ ông suy đoán_ đó là bạn gái con à??

_ ... V.. vâng ạ!_ Kid ngượng ngùng đáp lại.

_ uhm!!!_ ông gật đầu hài lòng_ 1 cô bé tuyệt vời. Khi nào rảnh thì đưa về giới thiệu nhé!! bà con chắc mong lắm đấy!!!

_ Vâng._ Kid vẫn ngượng ngịu đáp lại. Mặt đỏ lựng.

_ hừm..._ ông trầm ngâm_ rồi con sẽ vất vả lắm đây...

_ dạ!!!!!!_ Kid không hiểu ông nội đang nói gì.

_ con là đồ ngốc nên không nhận ra sao??_ Ông nhìn Kid_ có lẽ, cô bé có 1 quá khứ kinh hoàng.... đến mức khiến ta cảm thấy nghẹt thở khi nhìn vào đôi mắt sâu thẳm ấy... hình như, trong cô bé tồn tại những nỗi đau tột cùng..._ ông dừng lại_ nếu con yêu cô bé đó thì trái tim con, cần phải rộng lượng hơn, khoan dung hơn nữa... cần yêu thương hơn nữa...

_ ông à..._ Kid đi bên cạnh ông, lặng người khi nghe ông nói. Cậu thấy mình thật quá vô tâm. Yêu Candy bằng hết con tim, sống chung 1 mái nhà nhưng Kid chưa bao giờ cảm nhận được sự đau buồn trong Candy rõ ràng như ông cảm nhận_ người chỉ gặp Candy trong vòng chưa đầy 30 phút. Có chăng, Kid chỉ nghĩ là Candy có nỗi buồn giăng mắc trong tâm hồn khi mất đi ba mẹ . Cậu chưa từng nghĩ rằng Candy đòi Kid ngủ cạnh là vì sợ cô đơn...là vì sợ 1 điều gì đó... Đơn giản Kid chỉ nghĩ rằng, Candy nũng nịu, trêu đùa Kid vậy thôi... .. trong lòng Kid bỗng dưng tồn tại 1 nỗi đau vô hình...

_ ta về đây!_ ông mỉm cười_ lần sau nhớ dẫn cô bé về chơi nhé!!

_ vâng, ông đi cẩn thận._ Kid cúi chào.

Ông nội Kid lên xe, mỉm cười nhìn kid lần nữa. Chiếc xe từ từ lăn bánh. Kid đứng nhìn bóng chiếc xe khuất dần....

Trên chiếc xe ấy, ông nội Kid vẫn còn đắm chìm trong suy nghĩ: " cô bé đó... thật sự khiến ta thấy sợ... đôi mắt đẹp, sắc lạnh, đượm đầy nỗi buồn ấy.... sâu thẳm không đáy... khi nhìn thẳng vào đôi mắt ấy... ta cảm nhận được áp lực vô hình... như bị nhìn thấu tâm can... ta xin lỗi con... Kid ạ... ta đã không cho con biết 1 điều... trong đôi mắt ấy... chứa đựng cả sự hận thù... hận người khác... và hận cả chính bản thân mình nữa... ta thật lòng không muốn con yêu cô bé ấy.... yêu cô bé ấy... sẽ chỉ khiến con bị tổn thương, đau đớn mà thôi... nhưng, có lẽ con yêu cô bé ấy rất nhiều, ta không thể nào cản lại... nên ta đành đứng phía sau dõi theo con ... mong con... có thể là người... xóa đi bóng đen đè nặng trong tâm hồn cô bé ấy... nếu như... con làm được điều đó, thì con sẽ là người hạnh phúc nhất... ta tin. con sẽ làm được... cháu trai đáng tự hào của ta..."

Kid quay lại lớp học trong tâm trạng nặng trĩu. Candy cũng vừa rời khỏi lớp. Nhìn thấy Kid, Candy khẽ mỉm cười. Dưới ánh nắng vàng, Candy xinh đẹp lạ thường. Kid bước chậm chậm lại phía đó, rồi ôm chặt Candy vào lòng.

_ gì vậy anh?_ Candy ngạc nhiên hỏi khi thấy Kid có thái độ lạ.

_ Suyt!!! Im lặng nào!!! Anh chỉ muốn ôm em 1 chút thôi... Candy !!_ Kid ghì candy vào lòng, lồng ngực nhói đau.

Chưa bao giờ Kid thấy Candy mỏng manh đến vậy... nhỏ bé đến vậy... và... dễ vỡ đến thế này... Trong ánh nắng vàng , Candy xinh đẹp như 1 nữ thần...nhưng Kid lúc đó bỗng nhiên thấy Candy mơ hồ như 1 ảo ảnh... tưởng chừng như... chỉ cần Kid buông tay ra... thì Candy sẽ tan biến vào không trung, chẳng để lại 1 chút dấu vết gì... giống như chưa từng tồn tại... Kid sợ Candy sẽ biến mất... Kid sợ Candy sẽ rời xa mình... Kid sợ Candy chỉ là 1 ảo ảnh.... Kid sợ tất cả những gì... có thể chia cách Kid và Candy... nếu mất Candy lúc này... Kid chắc cũng không thể nào sống được... thiếu Candy?!! ... Bây giờ... Kid không thể tưởng tượng nổi mình đã sống những ngày không có Candy như thế nào... sự tồn tại của Candy lúc này... chính là lí do để Kid tồn tại...

Kid yên lặng 1 lúc lâu, rồi thì thảo vào tai Candy thật nghẹn ngào_ Candy à, anh yêu em. Mãi mãi... sẽ là như vậy... 13:00 .

Cả trường bận rộn chuẩn bị mở cửa lễ hội cho tất cả mọi người tham quan lúc 2 h chiều.

4 Queens tất bật với đồng công việc. Kid đang ngồi dưới 1 tán cây, thả hồn theo cảm xúc.

_ Bốp!!!_ Ken từ đâu chui ra đánh vào đầu Kid 1 cái rồ đau._ mày làm gì mà thơ thẩn như người mất hồn thế?

_ Cái thằng này...!!! _ Kid tức tối quay lại_ mày ăn nhầm cái gì à?? mà lúc sáng đến giờ mày biến đi đâu mất tiêu vậy hả???Đừng có nói là đi lòng vòng hết chocolate đấy nhé??

_ haizzz!!! _ Ken thở dài_ sao mày nữ nghĩ xấu tao vậy chứ?? Tao hiền lành , ngây thơ vô đối thế này mà (ax, Ken mà thế chắc Kid thành Phật >.<)>

_ Uh!!! Hiền lành!! Ngây thơ vô đối!!! _ Kid nói mỉa_ mày nói thế mà không thấy ngượng mồm à??

_ Chắc!!! Rõ ràng là tao đi làm việc tốt ày, cuối cùng mày đã không cảm ơn tao chân thành 1 tiếng, lại còn ngồi xỉa xối tao nữa. Đúng là làm ơn mắc oán.

_ Vậy mày làm việc tốt gì cho tao thế hả??

_ tao đi điều tra cái vụ Sakura nhà mày với cái thằng Kang Hae chứ còn gì nữa?? Sao mày nữ lấy oán báo ân vậy ??

_ hờ, mày làm gì mà nói quá lên thế?? Như làm Sakura nó phạm trọng tội không bằng..._ Kid nhìn Ken_ mà đó là mày làm ày, chứ có phải là vì muốn giúp tao đâu. Việc quái gì tao phải cảm ơn mày chứ? _ Kid cười khẩy.

_ Mày..._ cứng họng vì Kid nói quá đúng_ ừ, mày không việc gì phải cảm ơn tao cả. Hix. Mà mày... cất cái điệu cười rõ đều ấy đi!! _ Ken xua tay _ từ bao giờ mà mày lại có cái điệu cười gian gian như thế nhỉ??

_ Từ khi quen mày!! Học từ mày cả đấy!! _ Kid nhếch mép_ Mà mày đã tìm hiểu được chưa??

_ Haizzz! sao mày đổ hết tội lỗi lên đầu tao thế _ Khóc chịu_ theo như lời 1 cô nàng nữ sinh trong trường của Sakura thì hình như 2 người đó chia tay rồi, anh chàng đang quen 1 con nhỏ ông ọ thấy ớn.

_ ờ. càng tốt. Sakura mới tí tuổi đầu. yêu đương làm gì. _ Kid chép miệng.

_ Mày đừng có nói câu đó trước mặt Sakura và tao. Cái đứa mới 7 tuổi đã biết yêu như mày thì nói gì được nó._ bây giờ là đến lượt Ken cười đều.

_ Mày... _ Kid trợn mắt, nhìn Ken hằm hằm.

_ từ từ đã nào!!!! Bình tĩnh !!! bình tĩnh!! tao đã nói xong đâu!! _ Ken vội vàng nói, trước khi thằng bạn nổi giận_ còn theo lời 1 thằng đàn em, thì bỗng dưng con nhỏ ông ọ nhảy lại, hôn thằng Kang Hae. Không may, Sakura nhà mày vừa xuất hiện, thấy ngay cảnh đó. Tức quá, Sakura không nể nang gì, cho con nhỏ kia 1 tát, rồi đá 1 quả vào... _ Ken dừng 1 lát _ chỗ hiểm của Kang Hae... phụt _ Ken không nhịn được cười_ hahaha. rồi biến mất tầm mắt dạng hahahaha _ Ken vừa nói vừa cười rũ rượi.

_ haha, tội nghiệp thằng nhóc!! _ Kid cũng bật cười_ ai chứ Sakura nhà tao thì dám lắm. Nhưng cuối cùng ý mày là gì?? Ý mày tất cả chuyện này là hiểu lầm hả??

_ Uh!! Tao nghĩ là thế!! Tao cũng có số di động của thằng Kang Hae rồi. Nhưng tao gọi thì không tiện. Tao nghĩ là mày nên gọi thì tốt hơn.

_ Rách việc nhỉ! _ Kid tắc lưỡi_ thôi được rồi, mày đọc số đi _ Kid rút máy ra.

_ uh!! Mày xem luôn đi _ Ken rút mẫu giấy trong túi áo, đưa cho Kid.

Kid bực bội nhăn số. Sau 1 hồi đổ chuông, đầu dây bên kia bắt máy ngay tắp lự.

_ ” alo” _ nói với giọng khó chịu_ ” mày tìm được Sakura chưa?” _ hình như tưởng nhầm Kid là 1 trong số mấy thằng đàn em.

_ “Mày” là thằng nào?? _ Kid khó chịu.

_ ” hử“?? _ có vẻ như không hiểu Kid đang nói gì._ ” vậy mày là thằng nào?”

_ chắc, muốn biết Sakura nhà này đang ở đâu mà ăn nói xác xược thế à?? _ Kid tắc lưỡi_ thế thôi, cúp máy đây.

_ ” a..nh?? Anh????!!!!!!Em xin lỗi!!!” _ ngạc nhiên tột độ_ ” khoan đã!!! Anh nói gì vậy ạ??” _ lễ phép hẳn.

_ nhóc làm gì mà lại để Sakura giận hả?? _ Ra oai (chắc thế>.<)>

_ “Tất cả chỉ là hiểu lầm !!!! Sakura còn không để cho em giải thích nữa!!”

_ Anh mày không quan tâm.

_ ” vậy anh gọi cho em làm gì?? Ồ!!!! Anh đang ở Nhật??!!!! Lẽ nào... Sakura cũng đang ở Nhật Bản à!??”

_ Uh. Nên nhóc mau mau sang đây kéo nó về giùm đi!!!! Hiểu lầm gì thì tự giải quyết!!! Toàn gây rắc rối cho anh mày thôi à!!!!_ Kid tức giận_ chuyện nhỏ mà cứ xé ra to, đúng là đồ con nít!!!!!! _ Kid hỏi, tỏ vẻ ái ngại_ sao đây?? Nhóc không dám theo sang đây chứ gì??

_ ” em...” _ chần chừ. Có lẽ vẫn còn tức chuyện Sakura đá mình không thương tiếc.

_ Đem đây. _ Ken giật má khỏi tay Kid _ ... nhóc không sang đây thì... kekeke_ điệu cười ác quỷ_ Sakura chắc chắc...

_ ” anh!!!!!!??!! ” _ hoảng hốt hơn nữa_ ” anh dám động đến Sakura thì tôi giết”

_ hơ... anh mày không biết đâu. Ngày mai mà nhóc không đến được#\$%^&%(địa chỉ học viện Xbest>.<) thì...kekeke_=” tiếp=”” tục=”” điệu=”” cười=”” man=”” rợ=”” bé=”” sakura=”” dễ=”” thương,=”” muốn=”” cần=”” cho=”” 1=”” cái=”” kekeke.=””>

_ ” anh.... !!!!!!!” _ tức tối_ ” tôi giết anh!!!!!!!! CỤP”

_ sao có người vô duyên thế nhỉ? _ Ken đưa máy điện thoại cho Kid_ đang nói chuyện mà....

_ thôi đi cha!!! Mày nói thế thì thằng nào chả điên lên!!!_ Kid nhìn Ken ngao ngán_ dù sao thì tao cũng bái phục mày. Nhanh gọn khiếp!!!

_ ờ!! Mày đang khen hay nói móc tao vậy hả thằng này???

_ Tao khen mày mà_ nhếch mép_ sao mày nỡ nghi ngờ thành ý trong sáng như gương của tao thế!!!

_ Sao mày càng ngày càng đểu thế này!!!!??? đâu rồi thằng bạn hề trêu tí là đồ mặt của tao!!_ Ken giả bộ đau khổ.

_ Hoàn cảnh thay đổi con người mà_ Kid chép miệng_ nhờ mày mà tao thành thế này đấy!!!! Nhờ mày cả!!!!

_ Mày....ư..._ Ken tức lắm nhưng... có lẽ cũng là sự thật nên đành ngậm bồ hòn làm ngọt_ chết tiệt!!!!!!!! ừ !!!!! thì tại tao !!!!!!! tại tao cả đấy!!!!!! Thằng bạn dă man !!!!!!!

_ ờ!!! thôi !!!!!!! mày vào lớp luôn đi!!!!!! Cô nàng thư ký kiếm mày từ sáng tới giờ đấy!!!!

_ là Neyuli!!!!_ Ken nhúu mày_ mày không thể nhớ nổi tên hay sao??? Trong đâu mày chỉ có mỗi Candy thôi hả??

_ Uh!!!_ Kid trả lời, không có 1 cái chớp mắt.

_ Mày...._ Ken thật sự bó tay với thằng bạn này.

thôi, vào đi nào!!!! Tao sẽ cố!!!!!! Kid cười, kéo thằng bạn theo sau.

26. Chương 26

chap 26.

13:30.

_ có chuyện rồi!!! Candy ạ!!!_ Hanachi lắc đầu nhìn Candy.

_ chuyện gì??_ Candy quay lại nhìn .

__ tên duy nhất biết pha chế rượu và cocktail... bị đau bụng.__ Hanachi ngập ngừng.

__ cái gì cơ?!!!!!!__ Salasa nghe thấy thế thì sững sờ__ vậy bây giờ phải làm sao đây Candy!????

__ không thể sửa lại thực đơn được.__ Neyuli nói.__ không kịp đâu.

__ Uh. Chỉ còn 30 phút nữa thôi.__ Hanachi nhìn đồng hồ.

__ Vậy bây giờ phải làm sao??__ Neyuli lo lắng hỏi.

__ bốp !! bốp!!__ Candy vỗ tay gọi mấy học sinh trong lớp lại__ có ai biết pha chế rượu không?? Tôi cũng có biết sơ qua vậy thôi!! ai có thể giúp được nào??? nhân vật pha chế của ta có vấn đề về sức khỏe!! Nên không thể đến được!

Cả lớp xôn xao hẳn lên. Tại sao đến phút cuối thì lại xảy ra chuyện không hay thế này??

Ken đi vào lớp, trước Kid chừng 20 mét. Ken không hiểu sao lớp mình bỗng dưng ồn ào đến vậy. Nét mặt của 4 Queens thì đầy lo lắng. Cậu tò mò hỏi:

__ Có chuyện gì vậy??

__ Tên pha chế cocktail với rượu nghỉ ốm!!!__ Salasa nói. __ bây giờ không ai có thể thay thế cả.

__ Uh. Tôi và Candy thì biết sơ qua vậy thôi. Không thể làm tốt được.__ Hanachi gật đầu.

__ Pha chế?? Rượu?? Cocktail??__ Ken ngạc nhiên__ hơ... __ và miệng nở 1 nụ cười__ quá đơn giản.

__ Hả????!!!!__ Cả lớp quay ra nhìn Ken, với 1 dấu hỏi to tướng (trừ Candy và Hanachi tại cái bản mặt vốn lạnh như băng, ngạc nhiên cũng không biểu lộ ra ngoài>.<)>

__ là sao??__ Candy dò hỏi.

__ lớp ta có 1 chuyên gia về lĩnh vực này cơ mà?? Lo gì!!!!__ cười .

__ Đừng nói là anh đó nhé???!!__ Hanachi nhìn với vẻ nghi ngờ.

__ Chắc chắn!!!!!! Không phải Ken này!!! Vênh mặt__ nhưng tôi biết người này.

__ rõ dờ hơi!! Nói thẳng ra đi, vòng vo hoài.__ Hanachi bực mình, nhìn Ken với ánh mắt sắc lạnh.

__ Từ từ!! Bình tĩnh!!!!__ Ken quay đầu bước ra khỏi lớp.

__ Ồ... cái tên này...__ Hanachi nhìn Ken khó hiểu__ Neyuli, tên này có vấn đề về đầu óc à??

__ Sao lại hỏi tớ thế??__ Neyuli lườm Hanachi__ không có bị gì đâu mà. Cậu đừng nói ác người ta thế.

__ Ôi giỏi!!!! Bênh kia!!!__ Salasa cố kéo dài giọng ra__ ghê thật !! Ghê thật!!!!!!

__ 2 cậu...__ Neyuli tức giận nhìn Hanachi và Salasa... khổ nỗi... không thể làm gì được!!!!!! Neyuli làm sao có thể đấu lại nổi 1 Salasa tinh quái, đủ danh đá để không mấy ai dám cãi lại. và 1 Hanachi lạnh lùng hay nói mĩa.... trong khi... Neyuli thuộc loại yếu đuối!!! Hiếm hoi lắm mới dám vùng lên... rồi cuối cùng vẫn bị đè bẹp... tội nghiệp>.<>

__ Đây đây!!!!!! Vị anh hùng!! Vị cứu tinh của lớp ta!!!!__ Ken lôi Kid vào, đưa tay giới thiệu với vẻ mặt đầy tự hào__ ai chứ tên này thì gọi là chuyên gia vẫn còn thấy không xứng với hần!!!!!!!!!!!!

__ Kid?__ Candy nhú mày.

__ Chuyện... chuyện gì thế??__ tự nhiên bị thằng bạn lôi xềnh xệch vào. Không hiểu có chuyện gì đang xảy ra nữa.

__ anh biết pha chế cocktail và rượu?__ Hanachi trừng mắt nhìn Kid.

__ hớ!! Ủ!!__ Kid giật mình, lắp bắp khi thấy Hanachi dùng ánh mắt sắc như dao găm lườm mình.

__ ok!!!__ mặt Hanachi giãn ra.__ thế thì tốt.

__ ...__ Candy im lặng không nói gì, chỉ liếc Kid với ánh mắt đáng sợ.

Ken thấy thế, hiểu ngay Candy đang nghĩ gì. Chắc chắn là đang thắc mắc chuyện vì sao Kid lại rành về khoản này. Chưa kịp thanh minh giùm Kid thì Salasa đã hỏi Kid 1 câu gây sốc:

_ thế hóa ra, anh từng làm trong quán bar hả?? Làm gì?? Nhân viên phục vụ ở quầy rượu???

_ ơ..._ Kid lúng túng.

_ Haizzzz!!!!_ Ken thở dài_ đừng hiểu nhầm thế!! tội nó!!!! là quán bar, nhưng do nhóm bạn với tụi này ở bên Mỹ góp tiền mở để chơi thôi. Bất đắc dĩ Kid trở thành người đứng quầy , tại nó khéo tay quá!!! làm gì cũng làm được!!

_ ồ!! Thế cơ đấy!_ Candy đáp trả bằng 1 giọng đều đều đáng sợ.

_ Dù sao cũng tốt quá rồi!!_ Salasa nháy mắt._ mong tất cả sẽ diễn ra suôn sẻ. 14:05.

Trước cổng học viện Xbest:

_ trời!!!!!!!!!!!! Cái này mà gọi là trường sao?????!!!!!!!!!!!!

_ Woa!!!!!!!!!!!!!! Như lâu đài ấy!!!!!!!!!!!!!!

_ Thật không thể tin được!!!!!!!! trường mình còn không bằng cái lỗ mũi của trường này nữa!!!!!!!!!!!!

_ Woa!!!!!! Bảng tin điện tử!!!! Lần đầu thấy đấy!!!!

_ ơ!! còn có thông báo nữa nè!!!!

_ đâu?? Đâu??!! cho xem với !!!!!

” Thông báo

Hoan nghênh các bạn đến tham quan lễ hội của khối cấp III thuộc học viện Xbest (học viện Athena)

Lễ hội sẽ bắt đầu lúc 14:00 ngày 14/2 kết thúc vào 23:00 ngày 15/2.

các bạn có thể tham quan các gian hàng do học sinh Xbest tự làm.

Mỗi người sẽ được phát 1 phiếu bầu chọn quầy hàng bạn yêu thích.

sơ đồ các gian hàng và lịch trình cụ thể được đăng trên tất cả các bảng tin điện tử ở trong trường.

Mong các bạn ủng hộ.

Để đảm bảo trật tự cho học viện, yêu cầu các bạn xuất trình Thẻ học sinh cho Ban Sao đỏ.

Không được chụp ảnh, quay video lễ hội của trường để đảm bảo quyền riêng tư cá nhân của mỗi học sinh Xbest.

Nếu vi phạm, học viện Xbest sẽ gửi thông báo về cho trường của các bạn. Nhẹ thì cảnh cáo. Nặng thì sẽ yêu cầu đuổi học.

Mong các bạn chấp hành nghiêm túc những quy định.

Kí tên

Hội trưởng hội học sinh

Lanayi Liuyashi ”

Những học sinh trường khác xôn xao bàn tán trước cổng học viện. Dù sao, đã đến nơi. Nhìn tận mắt bên ngoài rồi. Nên không ai thoát nổi sự tò mò, đều muốn biết bên trong như thế nào.

Và sau khi bước chân vào học viện, tất cả đều không khỏi bàng hoàng.

_ Trời ơi!!!!!!!!!!!! Đây là đâu thế này??? trường đào tạo thần tượng ư?????

_ Hơn cả trường đào tạo Idol !!!!!!!!!!! Toàn người đẹp!!!!!! Ai cũng xinh!!!!_ 1 anh chàng nói.

_ Sao bắt công thế này!!!?!! Trường mình còn không có nổi 1 cô nàng được như cô nàng bình thường nhất trường này nữa!!!!!! Hix!!!!!!

_ Woa!!!! Toàn trai đẹp!!!!!!_ Nghe cái kiểu này thì đủ hiểu là lũ hám trai rồi nà>.<_ oh!!!!!!!!!!="">

.... đó là 1 trong số những câu nói thuộc mức độ bình thường , xuất hiện nhiều nhất . Còn những câu kinh dị hơn thì thôi... Angdevy không dám nói....>.<>

15:00.

Lớp 12A**.

_ bàn số 6, 1 sinh tố hoa quả và 1 bánh kem dâu.

_Bàn số 1 tính tiền.

_ của bạn đây.

_ Nhanh lên.

... Nói tóm lại, đây là quán đông khách nhất.>.<>

Kid, Candy và Neyuli cùng 1 số thành viên khác đang bận túi bụi trong bếp. Hanachi thì đang quản lí ban Sao đỏ. Salasa thì tiếp tục xem xét danh sách những người dự thi Teen of Xbest.

Thật sự mà nói, quán đông khách thế này, 1 phần bởi vì đồ ăn, cách bài trí đẹp, thì nguyên nhân chủ yếu, chính là ... đây toàn là mĩ nam, mĩ nữ của Xbest. Mấy nữ sinh trường khác sau khi phát hiện ra nơi này thì... kéo nhau lũ lượt đến ngắm mấy chàng đẹp trai>.< và=" " tất=" " nhiên,=" " mấy=" " boy=" " của=" " các=" " trường=" " khác=" " thì=" " cũng=" " không=" " là=" " ngoại=" " lệ=" " ">.< ăn=" " uống=" " thì=" " phụ=" " mà=" " ngắm=" " mấy=" " hotgirl=" " thì=" " là=" " chính=" " nhưng=" " đáng=" " tiếc=" " trừ=" " salasa,=" " cô=" " nàng=" " thần=" " tượng=" " mà=" " ai=" " cũng=" " biết=" " ra=" " thì=" " mấy=" " học=" " sinh=" " trường=" " khác=" " chưa=" " được=" " tận=" " mắt=" " chứng=" " kiến=" " dung=" " nhan=" " của=" " những=" " queens=" " còn=" " lại,=" " và=" " kid...=" " ">

Học sinh lớp khác cũng sang ủng hộ rất nhiều. Dù gì đây cũng là lớp của 4 Queens, đặc biệt là của Athena. Chỉ cần được ngắm nhìn Athena của trường trong bộ đồ phục vụ thì... >.< nhưng,=" " candy=" " đã=" " trốn=" " biến=" " trong=" " bếp,=" " không=" " thèm=" " ló=" " mặt=" " ra=" " 1=" " cái,=" " ">

17:30.

Quán ít khách dần. Mọi người tuy hơi khó chịu về mấy cô nàng không biết điều, cứ lôi điện thoại di động ra để chụp hình, may mà Hanachi lâu lâu ghé lớp, dùng ánh mắt lạnh lẽo, không thể đùa cợt nên mấy cô nàng sợ hãi mà dừng lại. Dù sao cũng tốt đẹp, làm ăn phát đạt.(mọi người đừng thắc mắc tại sao lại bảo không học sinh trường khác nào thấy rõ mặt của 3 Queens còn lại trong khi Hanachi xuất hiện như thế nhé. Tại vì, Hanachi luôn đội 1 chiếc mũ lưới trai đen, kéo sụp xuống và hôm nay cũng không ngoại lệ>.<)>

Candy rửa tay, rồi nhanh chóng trở lại phòng Hội học sinh cùng với Neyuli.

_ Candy này..._ Neyuli ngập ngừng.

_ Sao?

_ cậu không mời ông ấy à?_ Lúng túng

_ không._ Candy đáp gọn lỏn.

_ t... tại sao?

_ cậu không cần lo chuyện của tớ._ Candy nhún mày_ mẹ cậu đến. Thế là được rồi. Cậu vui rồi. Không cần lo cho tớ.

_ Nhưng...

_ cậu muốn biết??

_ uh...

_ ông ấy sẽ không đến. Tớ biết. Chỉ vậy thôi.

Phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn AKT:

_ hôm nay có lễ hội tại trường của tiểu thư đấy ạ.

_ ta biết_ người đàn ông già lên tiếng.

_ ngài không đi ạ?

_ không.

_ Lễ nào... tiểu thư không mời ngài??_ lo lắng.

_ uh.

_ tại sao... tiểu thư thật là...

_ bởi vì nó hiểu ý ta._ ông mỉm cười_ nó biết ta sẽ không đến.

_ tôi... tôi không hiểu..._ người thư kí ngáp ngừng..._ đó là lễ hội của tiểu thư cơ mà.

_ Uh.

_ Ngài không định nhân dịp này ọi người biết rằng tiểu thư chính là người thừa kế bí mật của ngài luôn sao?? Hay ngài không có ý công nhận ??

_ anh càng ngày càng lớn gan đấy...

_ tôi xin lỗi..._ cúi đầu.

_ không phải thế ! nó là người thừa kế của ta!!nhưng_ ông trầm ngâm_ chưa phải lúc...bây giờ chưa phải lúc thích hợp.

_ vậy đến khi nào ạ?

_ khi ta cần... khi thích hợp... bây giờ ... chưa phải lúc ấy...

27. Chương 27

chap 27.

18:00.

_ mọi người đi ăn cơm tối thôi nào_Hanachi nhìn đồng hồ rồi nói_ cũng muộn rồi. Căn tin đang mở cửa đấy.(căn tin của Xbest chỉ dành riêng cho học sinh trong trường, phải có Thẻ học sinh thì mới được vào. Khẩu phần ăn của mỗi người do Hội học sinh tính toán được cập nhật vào máy tính. Từ đó sẽ lấy đúng lượng đồ ăn dành ỗi cá nhân>.<)>

_ Uh!! Salasa đâu rồi?_ Candy sau khi xong việc ở Hội học sinh thì lại quay về lớp học.

_ Salasa đang chuẩn bị cho tối nay!!! Cậu ấy ăn trước rồi!!!! Không cần lo đâu!!

_ ờ, vậy mọi người đi đi!_ Neyuli mỉm cười_ tớ sẽ ở lại trông quán.

_ Vậy anh cũng ở lại_ Ken nói.

_ Ồ!! 2 người đừng làm gì bây bạ đó nhé!!_ Hanachi cười nửa miệng.

_ không có đâu!!!_ Neyuli đỏ bừng cả mặt.

_ hơ... ai mà biết được!! Ken nhỉ??_ Candy nháy mắt.

_ ờ, có lẽ... _ Ken cũng cười, trông cái mặt đều không kể xiết>.<>

_ Ken thật là..._ Neyuli xịu mặt.

18:45.

_ Bọn này về rồi nè!!!! 2 người đi ăn cơm đi!!!_ Hanachi nói.

_ Uh!! Sao lâu thế!!!!? Đợi mãi nè!!!_ Salasa ngồi đó từ lúc nào.

_ Chà, đến lâu chưa??_ Candy mỉm cười đầy ẩn ý.

_ OH!^^ đến lúc mấy người vừa đi!!!! hehe!!!

_ ha, thế hóa ra nguyên nhân mặt mày như đũa đám là vì thế hả?_ Kid nhìn Ken.

_ hi!!! tất nhiên !!! Salasa này là thế mà!!!!!! hihi!!

_ thôi!! Trêu Yuli vừa phải thôi, mặt Yuli đang phừng phừng tức giận kìa!! Ai bảo cậu phá đám chuyện của người ta!_ Hanachi nhếch mép.

_ làm gì có..._ Neyuli phản bác lại_ tớ... tớ đói bụng rồi!!!!!!!!!! Tớ đi ăn đây!!_ chuẩn khỏi lớp trước khi mấy cô bạn đáng sợ tiếp tục ăn hiếp>.

_ Mình đi thôi!! Hanachi!! Candy và Kid cũng chuẩn bị đi nhé!! mỗi người 1 bài!! Tớ đăng kí rồi đó!!!_ Salasa quay đầu lại , nói.

_ Cái gì??_ Kid và Candy đồng thanh.

_ Hát!! Thế nhé_ Salasa nói xong thì ... chuẩn lệ!!!!!!

Candy chán nản. Biết rõ con bạn tai quái này quá rồi, nên cũng không đến nỗi kinh ngạc cho lắm. Riêng Kid thì đơ luôn!!>.< “=” cái=” gì??!!!!=” hát=” !!!!!!!!!????!!!!=” hát!!!!!!!!????=” mình=” ư!!!!!!!!????=” mình=” chưa=” bao=” giờ!!!!!!!!=” chưa=” bao=” giờ=” hát=” trước=” mặt=” người=” khác=” cả!!!!!!!!!!!!=” hix“=”” .=”>

_ Kid à... _ Candy ái ngại._ anh... anh có sao không?

_ ... Kh... không ... không có sao... hix.

_ bộ anh ... hát dở lắm hả?

_ ơ... anh... anh cũng không biết...

_ nếu anh ... không muốn hát thì thôi..._ Candy cúi đầu_ em... cứ nghĩ sẽ được nghe Kid hát... Nhưng... thôi vậy...

_ Anh... anh sẽ hát!!!!!! Anh sẽ hát!!!!!!_ Kid lặp đi lặp lại_ chỉ... chỉ cần Candy muốn... Anh sẽ hát!!!!!!!!!! Sẽ hát mà!!!!!!!!!!_ quả quyết.

_ Uh!!!! vậy sao??? _ Candy cười_ em mong lắm đó.

_ ư...ừ..._ Kid cười trừ ” AAAAHHHH!!!! chết tiệt!!!!!!!!!! Nhưng Candy muốn thế!!!!!!!!!! AAAHHH!!!! Cổ lên mày ơi!!!!!!!!!! Không có gì là không thể!!!!!!!!!!Hix!!!!!!!!!!”

19:00.

Trên sân khấu được thiết kế vô cùng hoành tráng, Salasa trong chiếc váy hồng ngang đầu gối, bông bênh với những dải đăng ten màu trắng. mái tóc nâu uốn thành lọn được cột sang 1 bên phải bằng 1 dải lụa hồng như phát sáng dưới ánh đèn, và nụ cười rạng rỡ của 1 MC chuyên nghiệp trên môi, trông không khác gì nàng công chúa vô cùng dễ thương đáng yêu vừa bước ra từ câu chuyện cổ tích thần tiên nào đó. Tiếng cổ vũ của hơn 1000 người gồm những học sinh Xbest và học sinh trường khác hòa lẫn vào nhau, ngày càng mãnh liệt hơn. Sức nóng đang tỏa ra ngay cả khi cuộc thi chưa bắt đầu. Sự hiện diện của Salasa trên sân khấu càng khiến không khí thêm khuấy động. Cười 1 nụ cười dễ thương mê hoặc lòng người, Salasa nháy mắt, nói vào micro đang cầm trên tay:

_ Xin chào tất cả các bạn!!!!!!!!!!

Tiếng hoan hô vang lên như sấm!!

_ tôi rất vui khi được cùng các bạn tham gia 1 trong những cuộc thi hấp dẫn nhất của học viện Xbest!!!!
Salasa mỉm cười, tiếp_ các bạn chắc đã sẵn sàng phải không??? Vậy thì chúng ta hãy bắt đầu đến với cuộc thi đầy hào hứng này: TEEN OF XBEST!!!!!!!!!!!!!!

tiếng hò hét vang lên, cả hội trường như muốn vỡ òa ra. Chắc chắn, đây sẽ là 1 trong những cuộc thi đáng nhớ!!!!!!!!!! Salasa là người phụ trách các hoạt động lễ hội và các hội nhóm liên quan đến nghệ thuật của Xbest. Tuy là phải thông qua Candy, nhưng hầu hết các đề xuất của Salasa luôn được thực hiện. Salasa đóng vai trò rất quan trọng, là ng' quảng bá cho hình ảnh của học viện Xbest.

Hanachi là người phụ trách trật tự, an toàn và nói có vẻ lớn hơn thì là phụ trách an ninh cho Xbest. Là người chịu trách nhiệm, trực tiếp lập nên hệ thống bảo vệ này.

Ngoài ra, Hanachi còn phụ trách các hội nhóm liên quan đến thể thao và võ thuật. Nói chung, nếu trong Xbest tồn tại đại ca thì chắc đó chính là Hanachi, ng' nổi tiếng lạnh lùng băng giá và võ thuật thì thuộc loại thượng đẳng.

Tiện thể nói luôn, Candy là ng' thừa kế bí mật của tập đoàn AKT, chưa từng xuất hiện trên báo chí 1 lần nào. Nhưng cũng tham gia 1 số bữa tiệc nhỏ của giới thượng lưu. Dù vậy, bí mật về thân thế của Candy vẫn là 1 ẩn số.

Candy là 1 trong những học sinh xuất sắc được nhận học bổng toàn phần của Xbest. Tuy lai lịch của Candy không rõ ràng, nhưng với tài năng của mình, Candy đã nhanh chóng có dk lòng yêu mến của học sinh Xbest. Và trong giới thượng lưu, dù ko biết rõ Candy có gia thế ra sao thì cũng không ai dám động chạm đến candy, bởi điều đó đồng nghĩa với việc động chạm đến hầu hết học sinh Xbest.

28. Chương 28

chap 28.

_ Để mở đầu, chúng ta hãy cùng thưởng thức những giọng hát thiên thần của Xbest!!!! Đầu tiên là ca khúc " IF YOU HEART'S NOT IN IT" do 5 thành viên của câu lạc bộ Iric thuộc Xbest trình bày.

Cả hội trường chìm đắm trong tiếng nhạc. Những anh chàng thuộc CLB Iric đã biểu diễn rất thành công bài hát của mình. Tiếng hò hét ầm ĩ. Đặc biệt là từ mấy cô nàng nữ sinh trường ngoài quá khích khi thấy trai đẹp(>.< trường="” gì="” toàn="” anh="” đẹp="” trai,="” tài="” giỏi="” >.< không="” bù="” cho="” trường="” mình="” 1="” xú="” >.<). học="” sinh="” xbest="” thì="” không="” đến="” nổi="” mất="” bình="” tĩnh="” như="” thể,="” bởi="” đã="” đến="” màn="” đặc="” sắc="” đầu.=“” so="” với="” giọng="” hát="” của="” queens="” thì="” đây="” vẫn="” chưa="” là="” cái="” gì="” cả.=“” >

Salasa tiếp tục giới thiệu thêm 2 ca khúc nữa, do tốp ca biểu diễn. Không khí càng ngày càng nóng lên. Salasa mỉm cười, tiếp tục nói:

_ các bạn chắc hẳn đang rất nóng lòng chờ đợi ca khúc tiếp theo phải không???

_ PHẢI!!!!!!!!!!!!!!_ tiếng đáp lại vang lên.

_ vậy thì chúng ta sẽ cùng thưởng thức ca khúc Stronger dưới sự trình bày của ...

Salasa chưa nói dứt lời thì...

_ Của tôi!!!!!!!!!!!!!!

cả hội trường như muốn vỡ òa ra. Học sinh Xbest hò hét, vỗ tay!!!!!! Đặc biệt là nữ sinh Xbest!!!!!!!!!! Hiếm khi họ quá khích như vậy!!!!!!!!!!!!!! Thật sự là không ai có thể ngờ!!!!!!!!!! với bộ đồ đen toàn tập, và chiếc mũ

lười trai cũng màu đen thường trực, nụ cười có chút ngạo nghễ ấy...!!!!!!!!!!!!!!(ai thì các bạn đoán ra rồi phải không?>.<)>

_ Đúng vậy!!!!!!_ Salasa tiếp tục giới thiệu_ người được mệnh danh là " cold queen" . Hanachi Iguyashi :nữ hoàng băng giá của Xbest!!!!!!!!!!

Với giọng hát hơi khàn, trầm trầm, Hanachi cùng nhóm nhảy của Xbest đã hoàn thành xuất sắc màn biểu diễn của mình!!!!!!!!!! 1 màn vũ đạo tuyệt đỉnh!!!!!!!!!! Đúng vậy!!!!!! Với 1 người học võ thuật từ nhỏ, đạt đến mức thượng đẳng từ karate, Judo, ... thì thật sự việc luyện tập vũ đạo chẳng có gì khó đối với Hanachi! Sức nóng ngày càng tăng lên.

Kid, Ken, Neyuli và Candy đang đứng ở cánh gà. Nhìn thấy cả ngàn người đang reo hò, Kid thấy hơi run run. Thật sự mà nói, Kid vốn không thích chốn đông người, tuy rất hòa đồng nhưng... việc đứng trước cả ngàn người để biểu diễn 1 bài hát là chuyện không tưởng!!! Vậy mà... bây giờ Kid sẽ chuẩn bị lên hát 1 ca khúc!!!! trước những tiếng gào thét điên cuồng!!!! Cậu nuốt nước bọt đánh cái ực, quay lại nhìn Ken. Ken nhún vai, rồi lắc đầu cười đều. Hix!!! Kid quay đầu lại nhìn Candy!! Cầu cứu!!!! Nhưng... Candy ngược mắt nhìn Kid, rồi cười 1 nụ cười rõ tươi, tràn đầy niềm tin tưởng... chết chóc!!!!!!!! Hix!!

_ thôi, mày cứ tự nhiên!!_ Ken nhếch mép_ cầm luôn ghi-ta ra đàn nhé!!!!!! Mày làm được mà!!!!

_ Ừ... ừ!!_ Kid cười, mặt méo xệch, tay đón lấy đàn ghi- ta thẳng bạn đưa cho.

_ em rất mong đấy Kid ạ!!!!!!_ Candy chớp chớp mắt, ánh mắt tràn đầy hi vọng.

_ ... _ Kid đành ậm ừ cười trừ " chết tiệt!!!!!!!! Hix!!!!!!!! không trốn được rồi!! Candy nhìn mình thế!!!!!!!!!! Làm sao trốn được!!!!!! Hix!!!!"

_ tao nói mày nghe_ Ken nhìn thẳng bạn đang run lập cập như ngồi trong tủ lạnh, mà mồ hôi cứ chảy ròng ròng với ánh mắt thương hại. Tội nghiệp quá!!!!!! nên Ken phá lệ cổ vũ thẳng bạn 1 lần. Ken ghé sát miệng vào tai Kid_ hôm nay là ngày gì??

_ ngày Valentine.

_ Hóa ra mày còn nhớ à??_ thì thầm.

_ mày nói thế là có ý gì??_ Hơi tức.

_ sao mày ngu thế không biết?_ thì thầm_ tao nói mày nghe, mày ra hát đi!!!! Chọn bài nào hay vào ấy!!!!!! Nhân cơ hội này tỏ tình luôn trước mặt toàn thể!!!!!!!! Candy sẽ vui lắm đó!!!!!!

_ vậy ư???_ Kid nhìn thẳng bạn với ánh mắt nghi ngờ.

_ đúng vậy!!!!!!_ Ken không có lấy 1 cái chớp mắt._ không mấy khi tao nổi hứng mà chân thành đưa ra lời khuyên đúng đắn thế này đâu!!!!!! Mày không tin thì thôi!! Haizzzzzzzz!!!!!! _ thở dài.

_ Tao.... tao tin!!!!!!_ Kid cắn môi_ tao sẽ thử tin .

_ Uhm!! Bây giờ thì ra đi!!!!!! Đến tên mày rồi kia!!!_ Ken hát hăm.

_ Hix!! vậy tao đi đây!!!!!!_ Kid nhìn thẳng bạn như thể cậu chuẩn bị xông pha vào chiến trường ác liệt, không biết sống chết ra sao, đang nói lời vĩnh biệt, ánh mắt liêu liếm chết!!!!!!!!!!!!!!

Salasa đứng trên sân khấu, giới thiệu:

_ và bây giờ... là 1 ca khúc do anh chàng có rất nhiều xì căng đan trình bày!!!!!!_ nháy mắt_ các bạn có biết đó là ai không nào???

Khán giả xôn xao!!!!!!!!!! ai!???

_ Hi!!!_ Salasa cười_ chúng ta hãy dành 1 tràng pháo tay cho người đã dám kiss Athena của Xbest: Shinichi Yemata!!!!!!!!!!

Tiếng cổ vũ, xen lẫn tiếng la ó vang lên!!!!!! Sự cổ vũ từ những girl xinh đẹp của Xbest và tiếng la ó từ nam sinh Xbest!!!!!! Riêng học sinh trường ngoài thì đứng sững ra, không hiểu nổi!!!!!!

Kid bước ra. 1 chiếc sơ mi trắng bình thường, quần jean đen. mái tóc lãng tử không chút keo. Tay cầm cây đàn ghi ta (loại acoustic guitar>.< tức="” là="” ghi="” ta="” thùng="” đáy="” bạn="” ạ="”>.<)>

Sau 5 giây im lặng.... các nữ sinh trường ngoài hò hét như điên đại khi thấy anh chàng super hotboy này!!!!!!!!!!

Hix!!! Kid hơi choáng!!! cả 1 biển người đang nhìn Kid!!!! Ánh đèn sân khấu càng khiến không khí nóng lên!!!!!!!!!! Kid hoa cả mắt!!!!!!

Tiến lại, ngồi lên chiếc ghế vừa được đưa ra (theo yêu cầu của Candy>.<) .="” kid="” nói="” vào="” chiếc="” micro:="”>

_ tôi... tôi muốn dành tặng bài hát này... cho người tôi ... yêu nhất trên đời !!!!!Ca khúc... Breathless!!!!!!

Những ngón tay Kid nhẹ nhàng lướt trên dây đàn. Giọng hát truyền cảm. Kid hết run. Dù sao, đây cũng chính là những lời trái tim Kid muốn nói....

.....You don't even know how very special you are.....

.....(Em không biết rằng em đặc biệt đến thế nào đâu..)....

cả hội trường đắm chìm trong tiếng hát dịu dàng, ngọt ngào của Kid....

...You leave me breathless.

You're everything good in my life.....

...(Em khiến anh như nghẹt thở.

Em đại diện ọi điều tốt đẹp đến với anh trong đời..)...

.....I still can't believe that you're mine

You just walked out of one of my dreams

So beautiful you're leaving me

Breathless...

.....(Anh không thể tin được em là của anh

Em bước ra từ trong những giấc mộng của chính anh

Với vẻ đẹp tuyệt trần khiến anh

Nghẹt thở).....

.....You must have been sent from heaven to earth to change me

You're like an angel

The thing that I feel is stronger than love

...(Chúa đã gửi em đến bên anh để thay đổi con người anh

Em tựa như một thiên thần

Em mang đến cho anh sức mạnh còn hơn cả tình yêu..)...

Kid say sưa thể hiện bài hát. Candy thật sự rất cảm động. Trong thoáng chốc, khóe mắt cô ươn ướt...

... believe me...

...You're something special...

...(hãy tin anh đi...

em rất đặc biệt..)...

...

Bài hát kết thúc. Kid hít 1 hơi thật dài rồi nói:

_ Anh yêu em!! Candy!!!!

Cả hội trường vỗ tay như sấm. Thật là 1 màn tỏ tình lãng mạn!!!!!! Tiếng cổ vũ vang lên!!! Dù cho ghét Kid cỡ nào, thì mấy nam sinh Xbest cũng đành vỗ tay thừa nhận trước màn trình diễn quá tuyệt vời này!!!!

Kid cúi chào, rồi trở lại cánh gà. Cậu thở phào nhẹ nhõm. Không ngờ cậu có thể đứng hát trước bao nhiêu người như thế. Đúng là sức mạnh của tình yêu!!!tiếng vỗ tay vẫn chưa ngớt!! Còn có người yêu cầu hát tiếp nữa!!!!!! Nhưng không!!!!!! 1 lần là quá đủ!!!!!! Kid không nghĩ mình có thể tiếp tục!!!!!! Kid nhìn Candy! Không nói gì!!! Cậu không hiểu!!! Sao Candy lại im lặng!! Vì mình hát quá dở ư?? Hix!! ~>.<~!!! candy=“” nắm=“” lấy=“” tay=“” kid=“” rồi=“” kéo=“” đi!!!=“” trước=“” sự=“” ngạc=“” nhiên=“” của=“” ken=“” và=“” neyuli!!!!!!=“” miệng=“” vẫn=“” không=“” hé=“” 1=“” lời!!!!!!=“” rồi=“” khỏi=“” hội=“” trường=“” náo=“” nhiệt,=“” để=“” lại=“” sau=“” lưng=“” tiếng=“” hò=“” hét=“” cổ=“” vũ,=“” candy=“” kéo=“” tay=“” kid=“” đi!!!=“”>

Kid mặc kệ Candy kéo tay mình đi như thế!!! Dưới ánh trăng khuyết, mái tóc Candy lấp lánh ánh bạc, tung bay trong gió!!! Lúc nào cũng thế, Kid luôn thấy Candy đẹp 1 cách sững sờ!!

Candy dừng lại trước phòng Hội học sinh. Để mặc Kid đứng ngoài cửa, Candy đi vào phòng. 1 lát sau, Candy đi ra...

_ Kid nè... _ đến bây giờ Candy mới lên tiếng.

_ ừ!! _ Kid giật mình khi thấy Candy bước ra.

_ Em...cho anh_ Candy ấp úng 1 lát, rồi chìa món quà sau lưng mình .

_ Huh??_ Kid ngạc nhiên_ cho ... cho anh??

_ Uh!! Valentine!! _ Candy cúi đầu_ có thể là không ngon đâu... nhưng mà...

_ Anh rất vui!!!!!!!!!! _ Kid ôm chầm lấy Candy_ thật là hạnh phúc!!!_ mỉm cười.

Vậy là đêm lễ hội đầu tiên đã trôi qua. Vì Candy bỏ đi nên Neyuli đành phải hát thay Candy. Cô suýt xỉu, nhưng đành chấp nhận, coi như là hình phạt cho việc hứa làm chocolate tình nhân với Candy nhưng rồi bỏ mặc Candy làm 1 mình vì có hẹn với ken(đó là nguyên do Candy giận Neyuli đẩy bạn ạ>.<>

29. Chương 29

Chap 29.

Ngày hôm sau, 15/2.

Thêm 1 cuộc hẹn hò đúng nghĩa!!!!!!!!!!!!!! Vì người phụ trách phần pha chế rượu và cocktail đã khóa lại nên Kid không cần phải làm nữa, công việc thì Candy cũng đã giải quyết gọn ghẽ. Chính vì thế, cả buổi sáng, Candy kéo Kid đi tham quan mấy gian hàng khác trong trường. Nào là Nhà ma, rồi thì các khóa học ” Ma thuật hắc ám”, Candy toàn thích mấy trò kinh dị. Nhưng vì mấy trò này đều là do học sinh Xbest tự tạo ra, được ứng dụng máy móc và thiết bị hiện đại nên Kid cũng thấy hứng thú theo. Việc candy và Kid đi bên cạnh nhau khiến biết bao người đổ mắt ghen tị. Nhưng, nói gì thì nói, không thể không công nhận rằng 2 người quá đẹp đôi nên dù có ganh ghét đến mấy thì cũng đành im lặng.

Và buổi sáng của ngày hội thứ 2 đã kết thúc 1 cách yên bình và hạnh phúc như thế!!!!

14:00.

Giờ ưu đãi đặc biệt của quán. Cả 4 Queens sẽ làm phục vụ. Tất nhiên là Kid và Ken cũng tham gia, thêm 1 số thành viên nổi bật nhất lớp. Candy vừa bước ra trong chiếc đầm hồng xinh xắn, trông đáng yêu như búp bê khiến mấy anh chàng... mê mẩn...

_ Candy!!!!_ Salasa kêu to.

_ gì??!!!!_ candy giật mình quay lại và.... Tách !!! Tách!!!!

_ hi!!!!!! Quá đẹp!!!!!! Perfect!!!!_ Salasa đã nhanh chóng chụp lấy vài pô trước khi Candy kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra!!!!!!???

_ cậu!!!!??_ Candy trừng mắt nhìn Salasa.

_ Đẹp lắm đó Candy ạ!!!!!!!!!!_ Salasa nháy mắt_ Thề nào cũng kiếm được 1 đồng money!!!

_ Đem ngay cái máy ảnh cho tớ!!!!!!!!!!_ Candy ra lệnh.

_ Không!!!!!!_ Salasa phụng phịu_ Không có chuyện đó đâu!! Miếng ăn của tớ mà!!

_ Ngay lập tức!!!!_ Candy nhìn chăm chăm vào Salasa.

_ Không là không!!!!_ Chạy ra khỏi lớp, rồi ngoái đầu lại_ bye mấy cưng nha!! Ai muốn mua thì nhắn sau nhé!!!!!!_ nói xong thì... chuồn lẹ!!!!!!!!!!???

_ Hi!!!!!! Rồi cậu biết tay tớ!!!!!!_ Candy lẩm bẩm trong miệng, rồi nở 1 nụ cười devil!!!!!!!!!!!!

và lúc đó, Salasa bỗng dưng thoáng ớn , nổi da gà, lạnh cả sống lưng!!!!!! Hix!!!!!!!!!! Không biết Candy sẽ đầy dọa thế nào đây!!!!!!!!!!(~>.<~)>

14:45.

_ Vào quán này!!!!_ 1 cô nàng với đôi giày cao gót 10 phân, mặt trang điểm, điệu đà, chỉ tay vào quán lớp 12A** .

_ UH!!! _ cô bạn đi cùng thì đỡ hơn, nhưng nhìn chung, cả 2 cô nàng đều thuộc dạng ăn chơi, sành điệu.

Sau khi ngồi vào bàn, và gọi ình 1 thứ đồ uống:

_ woa!!!!!! Đẹp trai quá đi mất!!!!!! Cái trường này sao toàn mĩ nam thế nhỉ??_ cô bạn thì thầm với cô nàng.

_ Uh!!!!_ cô nàng gật đầu.

_ mà nhà cậu nhiều tiền thế mà không xin vào đây học được sao??_ cô bạn hỏi.

_ Hứ!!!! Đừng có nói linh tinh!!!! Chẳng qua là đây không thích!!!!!!_ cô nàng chảnh chọe nhìn con bạn, vẻ không vừa ý.

_ xin lỗi!!!!_ cô bạn xuống nước_ không cố ý.

_ lần sau đừng có lăm mồm như thế!!!!!!

_ uh!!!!!! woa!!!!!! Anh chàng kia đẹp trai quá đi mất!!!!!!!!!!!! Đẹp nhất luôn!!!!!!!!!!!!

_ Đâu??_ Cô nàng nhíu mày, nhìn theo hướng con bạn chỉ.

_ cái anh chàng mặc đầm tây đó kìa!!!!

_ Uh!!!!!! Thấy rồi!!!!!! đẹp thật!!!! Nhưng sao trông quen thế nhỉ??_ cô nàng nhìn chăm chăm.

_ Hi!!! Đừng bảo là cậu quen đấy nhé!!!!!!AAHH!!! Anh chàng đang lại gần bàn chúng ta kìa!!!

_ đây là đồ uống của 2 cô!!!- lạnh lùng.

_ v... vâng. cảm ơn!!!!_ cô bạn ngẩn ngơ nhìn Kid.

_ Kid!!!! vào đây giúp em chút!!!!!!_ Candy đứng trong bếp gọi với ra.

_ Uh!!!!!!_ Kid đáp lại, mỉm cười chào 2 cô nàng, rồi quay đi.

_ OH!!!! Tuyệt quá đi!!!! Anh chàng vừa cười với tớ kìa!_ cô bạn cười toe , không để ý đến thái độ của cô nàng chảnh chọe.

_ Kid????!!_ cô nàng chảnh chọe lẩm bẩm trong miệng_ lẽ nào... Kid!!!!!!!!!!!!!!_ cô đứng bật dậy, nắm lấy tay áo của Kid_ anh là Kid!??? Là Kid à!!!!!!!!???

_ Vâng._ Kid quay lại nhìn cô nàng, giọng khó chịu.

_ là cháu trai của tập đoàn JJ???

_ Uh. Cô buông áo tôi ra đi!!!!!!_ Nhíu mày_ tôi không quen cô. Tôi còn có việc.

_ Tìm được anh rồi!!!!!!_ Cô nàng nhảy lên ôm chầm lấy cổ Kid.

_ Cô điên à??_ Kid tức giận_ buông tôi ra ngay trước khi tôi nổi điên lên!!!!!!!!

_ Anh không nhớ à? em là con gái giám đốc hãng S !!!_ cô nàng ngạc nhiên_ mới 4 năm thôi mà!!!!!!!!!!

_ Tôi không nhớ!!!!!!!!!!_ buông ra ngay!!!!!!_ ra lệnh.

_ em...!!!!!!!!!! Chắc là anh đùa em thôi chứ gì??_ cô nàng buông tay ra, mỉm cười rõ tươi, nũng nịu.

Chỉ tiếc là... cô nàng không phải là Candy!!!!!! nếu là Candy thì Kid chắc sẽ quỳ xuống dưới chân cô luôn!!!!!! Nhưng... cô không phải!!!!!! và mấy cái hành động tỏ ra dễ thương của cô nàng chỉ khiến Kid thấy khó chịu!!!!!! Đặc biệt là khuôn mặt trang điểm của cô càng khiến Kid mất cảm tình!!!!!! Tóm lại, chỉ 1 từ có thể diễn tả được cảm giác của Kid lúc này. Đó là thấy... TỐM!!!!!!!!!!>.<>

_ cô vào viện tâm thần được rồi đấy!!!!!!_ Kid nhếch mép, rồi quay lưng định bước vào bếp.

_ Không!!!!!!_ Cô nàng ôm chặt lấy cánh tay Kid_ không thể nào có chuyện anh quên em được!!!!!!(sao có loại tự kiêu quá đáng thế nhỉ?>.<)>

_ Cậu... cậu thôi đi!!!_ cô bạn thấy cô nàng như vậy thì ái ngại nói_ người ta đã nói không quen cơ mà!!!!

_ Im mồm đi !!!!! cái con nhỏ này!!!!!!_ cô nàng chảnh chọe quay lại **** con bạn.

_ cô có bệnh à??_ Kid trừng mắt!_ trước khi tôi giết cô thì cô thôi ngay mấy cái trò điên rồ này đi!!!!!!!!!!

cả lớp được chứng kiến 1 màn kịch thú vị!!!!!!!!!! Ken cũng chưa bao giờ thấy cô nàng này!!!!!! cậu không thể giúp gì được!!!!!! Hanachi, Neyuli và cả Candy đều đang ở trong phòng bếp cùng bước ra khi thấy tiếng ồn ào. Candy nhìn thấy cái cảnh không ưng ý chút nào ấy,khó chịu hỏi:

_ Chuyện gì đây????!! Cả lớp xôn xao quay lại nhìn Candy. Kid mừng rỡ gọi:

_ Candy!!!!!!!!!!

_ Hóa ra là vì nhỏ này mà anh làm lơ em sao??_ Cô nàng day nghiêng_ cô ta thì có gì hơn em??_ Liếc mắt nhìn Candy.

_ Cô ăn nói cho cẩn thận!!!!!!_ Kid xô cô nàng ra, trừng mắt nhìn._ tôi không nể nang con gái con trai gì đâu!!

_ Cái con nhỏ quê mùa thế mà anh cũng thích được sao??_ chỉ tay về phía Candy, nhếch mép cười._ mắt thẩm mỹ của anh tệ ghê !!!

_ Anh Kid!!!!!!!!!!!!!!!!!!_ Từ ngoài hành lang, 1 cô nàng với mái tóc vàng quăn tự nhiên chạy ồ ồ vào, gọi to như thế, đang lao thẳng vào người Kid với tốc độ của 1 tên lửa hạt nhân!!!!!!!!!!!!!!!!!! thì... _ AAHHHH!!!!!!!!!!!!

_ Cái con nhỏ này!!!!!!!!!! Điên vừa thôi nhé!!!!!!_ Sakura cũng từ ngoài vào ngay lập tức túm lấy cổ áo con bạn trước khi nó đâm sầm mặt vào Kid.!!!_ AH!!!! Candy!!!!!!_ Sakura mỉm cười khi thấy Candy _ xinh ghê nha!!!!!!

_ à!!! Bé Sakura đây mà!!!!!!!!!!_ Cô nàng chảnh chọe ngó người ra 1 lúc, rồi nói.

_ Lẽ nào là cái bà cô già này sao!!!!!!!!!!!!!!!!?????!!_ Jera chỉ thẳng vào mặt cô nàng chảnh chọe_ Cái mặt trét đầy phấn này mà đẹp hơn bà á??? Bà đùa tôi chắc!!!!!!!!!!!!!!!!!! _ Jera hét vào mặt Sakura_ không đáng làm người xách dép cho anh Kid chứ nói gì đến người yêu!!!!!!!!!!!!!!!!!!(CHỬI quá hay>.< angdevy="” thấy="” mát="” lòng="” mát="” dạ="” ghê="”>.<)_ uhmmm...uhmm!!="”>

_ Bà im miệng ngay cho tôi!!!!!! _ Sakura bịt miệng con bạn lại _ bà phun cả nước bọt lên mặt tôi rồi kia!!!!!! _ tỏ ra khó chịu _ Mà bà cô, bà là ai mà dám gọi tên tôi hả?? _ Nhìn cô nàng chảnh chọe.

_ Bé Sakura không nhớ sao?? Chị là... _ cô nàng chưa kịp nói dứt lời thì...

_ AAAHHH!!!!!!!!!! Tôi nhớ rồi!!!!!! Bà cô già điên rồi!!!!!!!!!! Cái loại con gái không biết ngượng, thấy anh tôi thì cứ lẻo đẻo bám lấy!!!!!!!!!!!! bà không thấy mình trơ trên quá à!!!! _ Sakura nhếch mép.

_ cái con nhỏ này... _ cô nàng tức điên lên, giơ tay lên cho định cho Sakura 1 tát thì phải >.<>

_ Bập!!!!!! _ Sakura đưa tay ra đỡ và đồng thời nắm lấy cổ tay cô nàng luôn _ bà chị đúng là không biết điều chút nào!!!!!!!!!!!!

_ Hừ!!!! _ cô nàng vùng vẫy mãi mới giật cổ tay ra được _ Bé Sakura đừng có nói thế chứ?? _ tự nhiên ngọt xớt.

_ Ai là bé Sakura của bà chị??? _ Sakura nhìn, ánh mắt đầy vẻ khó chịu _ đúng là đồ 2 mặt! Trước mặt anh tôi thì cứ tỏ ra ngoan hiền dễ thương lắm!! sau lưng thì bày đủ trò!!! Mà tốt nhất là bà chị nên dừng lại đi!!! bà chị nghĩ mấy cái trò ông ọ kinh tởm đó mà quyến rũ được anh tôi sao?? _ cười khẩy _ xin lỗi!!! Bà chị nhầm to rồi đấy!! Và... _ dừng lại 1 lúc rồi tiếp _ chị nên mau mau biến cho khuất mắt tôi trước khi tôi xé xác chị ra, hoặc là khiến cái khuôn mặt tô son trét phấn kinh khủng của chị biến dạng!!!! Tôi không muốn bắn tay đâu!!! Bà cô già ạ!!!!

_ Hừ!!! _ cô nàng chảnh chọe nhìn Sakura bằng ánh mắt hình viên đạn _ chị không muốn nói chuyện với bé Sakura!!! _ cô nàng nuốt giận _ người tôi muốn nói chuyện là cô!!! _ chỉ tay vào mặt Candy.

_ cô muốn nói gì?? _ Candy nhìn với ánh mắt khinh thường.

_ Tôi chỉ thấy lạ thôi _ Tiến lại đứng trước mặt Candy, nói với giọng điệu siêu đáng ghét _ tôi hơi ngạc nhiên khi biết cô là người Kid yêu đấy!!!!!!!!!!!!

_ vậy là sao? _ Candy nhìn thẳng vào mắt cô nàng.

_ thì... _ cô nàng hơi giật mình, trong thoáng chốc cảm thấy sợ hãi, nhưng bản tính cứng đầu nên tiếp tục _ thì cô không thấy ngượng à?? đứa quê mùa như cô (tóc dài còn thắt bím>.<) đứng=" cạnh=" kid=" chẳng=" xứng=" 1=" chút=" nào!!!=" >

_ Vậy cô nghĩ cô xứng đáng ư? _ Candy nhếch mép.

_ tôi... _ mặt đỏ bừng vì giận _ ... ít ra cũng còn hơn cô!!!!!!!!!!!!

_ Cô hơn tôi?? _ Candy nhướn mày _ hơn cái gì?? Đầu óc cô hơn tôi chắc?? _ Candy hỏi rồi nói luôn _ nếu cô thông minh thế thì bây giờ cô đã là học sinh của lớp này lâu rồi!!!!

_ Hừ... cô.. cô... _ cô nàng tức muốn xì khói nhưng... sự thật luôn là sự thật!!! Chính xác là đầu óc của cô nàng không thể nào tiếp thu nổi mấy cái kiến thức mang tầm vĩ mô trong chương trình của học viện Xbest và lại càng không thể tiếp thu nổi 1 chút xíu kiến thức của học sinh lớp thiên tài. Căn bản là cô nàng không ngu, đầu óc của cô nàng có thể tính toán, nghĩ ra mấy cái trò chơi xấu, sắp xếp mấy cái kế hoạch đó 1 cách kĩ lưỡng nhưng thứ đầu óc tầm thường ấy không thể bước chân vào học viện.(>.<)>

_ Tôi sao? _ Candy cười nửa miệng.

_ Cô... cô đừng nghĩ mình thông minh mà làm càn (không biết từ này đến giờ là ai làm càn>.<)... chắc=" cô=" cũng=" là=" con=" gái=" nhà=" khá=" giả...=" nhưng=" cô=" nghĩ=" nhà=" cô=" hơn=" nhà=" tôi=" ư???=" >

_ Vậy cô nghĩ là nhà cô giàu thì cô muốn làm gì cũng được? _ Candy nhìn cô nàng bằng cái nhìn khinh bỉ _ cô đã bao giờ tự mình kiếm ra tiền chưa hay chỉ biết tiêu xài phung phí tiền của ba mẹ???

_ hừ...hừ... cô ... _ cô nàng chảnh chọe tức muốn ói máu nhưng... sự thật vẫn luôn là sự thật!!!!!!!!!!!! cô nàng chỉ biết ăn chơi, suốt ngày đi mua sắm, tiêu tiền như rác, xài như ném tiền qua cửa sổ... bởi vì cô nàng chưa bao giờ đổ mồ hôi, sôi nước mắt để kiếm 1 cắc 1 đồng. Candy nói quá đúng nên cô nàng dù tức điên lên vẫn không thể phản bác lại.

_ Hứ!!! Đồ ăn bám ba mẹ!!!! Loại người như cô không đáng để tôi nói chuyện cùng!!!_ Candy nhú mày.

_ cô... cô dám xỉ nhục tôi ư??_ cô nàng chảnh chọe giận dữ_ nghe như cô nói chắc nhà cô cũng chẳng khá giả gì... cô muốn khiến gia đình mình lâm vào cảnh khốn đốn chứ gì?? Xúc phạm đến tôi thì cô chết đi là vừa đấy!!!!!!!

_ Ý cô là gì hả cái con nhỏ chảnh chọe kia??_ Salasa đứng ở cửa lớp từ lúc nào, đến bây giờ mới lên tiếng.

Cả đám đông đang vây quanh Candy và cô nàng ngay lập tức chia ra, nhường lối cho Salasa tiến vào.

_ trời ơi!!!!!!!!!!!! Siêu Idol Salasa kìa mày ơi!!!!!!!!!!!!!!_ bạn của cô nàng chảnh chọe thốt lên.

_ biết... biết rồi!!!!_ cô nàng chảnh chọe lấp bắp.

Bất cứ học sinh nào cũng biết đến tiếng tăm của Salasa, cô nàng Super Idol, nữ diễn viên thiên tài, thần tượng được ưa thích nhất hiện nay. Đặc biệt fan của cô không chỉ nam mà nữ cũng có rất nhiều, không phân biệt lứa tuổi. Ngoài ra, danh tiếng của cô càng nổi lên như cồn khi bí mật chuyện cô là con gái cưng của Tổng giám đốc công ty Stars, 1 trong 5 công ty đứng đầu Nhật Bản bị phát hiện.

_ cô là ai mà dám nói thế với Athena của Xbest ??_ Salasa cười 1 nụ cười devil_ cô đụng nhăm người rồi!!!!!!!!!!!!

_ tôi..._ cô nàng vẫn tiếp tục lấp bắp.

_ Con gái giám đốc hãng S!!! 1 công ty chuyên về thực phẩm!!!!!! Đã từng xin vào học ở đây nhưng không đủ điều kiện nên phải học ở trường khác! Nhìn chung là không có gì nổi bật!!!!!! 1 công ty tầm thường không có gì đáng nói!!!_ Hanachi đứng im lặng sau Candy từ lúc đầu đến giờ, lên tiếng.

_ hơ... chán ghê nhỉ??_ Salasa nhếch mép_ cứ tưởng là công ty gì lớn lắm cơ... ai dè ngay cả tên cũng chưa bao giờ nghe thấy!!!!!!!!!!!!!! cô có vẻ tự hào nói về quyền lực của gia đình mình ghê nhỉ?

_ Tôi..._ cô nàng không ngờ, nữ thần tượng Salasa lại đứng ra bảo vệ cho con nhỏ đáng ghét(tức là Candy đấy ạ>.<). và=" cô=" nàg=" không=" ngu=" đến=" mức=" không=" biết=" đến=" tiếng=" tằm=" của=" công=" ty=" stars.=" so=" với=" nó,=" nhà=" cô=" chẳng=" là=" cái=" cóc=" khô=" gì=" cả.=">

_ cô ấy hơn hẳn tôi!!!_ Salasa chỉ vào Candy_ còn cô..._ nhìn cô nàng chảnh chọe_ cô nghĩ cô có thể sánh bằng 1 phần nhỏ của tôi sao?? cô đẹp hơn tôi??? Hay nhà cô giàu hơn nhà tôi?? hay là nhà cô có thể lực hơn nhà tôi???_ Salasa liên tục hỏi, với giọng điệu uy hiếp.

_ không..._ Cô nàng cắn môi..._ nhưng cô ta..._ chỉ tay vào Candy.

_ cô ấy đẹp hơn tôi!!!!!!_ Salasa nhìn_ không cần biết cô ấy có gia thế như thế nào nhưng... cô ấy nổi tiếng hơn tôi!!!!!!!!!!!!!! cô ấy là Athena của Xbest!!!!!!!!!!!!

_ thì... thì sao??_ cô nàng chảnh chọe bắt đầu thấy sợ.

_ điều đó có nghĩa là... động đến cô ấy tức là động đến tôi, là động đến 4 Queens của Xbest!!! Động đến 4 Queens của Xbest nghĩa là... cô đang khiêu chiến với toàn bộ học sinh Xbest đấy!!!!!!!!!!!!!!_ cười khẩy._ nếu cô không muốn đẩy nhà cô đến bờ vực thẳm thì tốt nhất là cô nên nhanh chóng rời khỏi đây đi!!! Nếu không, chỉ trong vòng 3 ngày nhà cô sẽ phá sản đấy!!!!!!!!!!!!!!

_ Tôi...tôi...!!!!!!!!!!!!!!_ cô nàng xanh mặt trước lời đe dọa của Salasa_ tôi... tôi đi!!!!!!!!!!!!!!_ nói xong, cô nàng kéo luôn con bạn của mình đi 1 băng tốc độ chóng mặt!!!!!! Chắc bởi vì cô nàng hiểu đó không chỉ là lời đe dọa suông!!!!!!!!!!!!!! Đó là sự thật!!!!!!!!!!!!!!

30. Chương 30

Chap 30.

Cô nàng chảnh chọe ngưng ngẩng đi về. Đám đông dần dần giãn ra. Jera khẽ giật giật lấy tay áo Sakura, thì thầm:

_ ê...này... vậy rồi cuộc, đó là người yêu của anh Kid à???_ nhìn về phía Candy đang đứng.

_ Uh!! Đúng rồi đấy!!! Bà vừa lòng chưa?? bà làm sao mà sánh bằng người ta??_ Sakura cười đều_ đẹp quá nhỉ?? không nói nên lời luôn chứ gì??

_ Sao... sao ông trời bắt công thế!!!! Hix!!_ Jera sụt sùi.

_ tôi đã bảo rồi mà!!!!!! Cứ đòi xem cho bằng được!!!!!! Thấy rồi chỉ thêm thất vọng về bản thân mình!!!!!!_ Sakura nhìn với ánh mắt thương hại_ tôi đã báo trước cho bà rồi!!!! Không nghe là tại bà!!!!!! có bị gì thì bà tự làm tự chịu!!!!!!

_ Hix!!!!!! Bà đừng có đâm thọt tôi như thế chứ!!!!?_ Jera than thở.

_ tội nghiệp!!! _ Sakura cố tình kéo dài giọng_ người ta là thiên tài, giỏi giang xinh đẹp hết chỗ chê đã thế đáng lại chuẩn hơn cả siêu mẫu !!!_ Sakura nhếch mép_ còn bà... đầu óc cũng tầm tạm, thuộc dạng bình thường. ừ thì bà trông cũng xinh xinh đấy nhưng mà không biết ba mẹ bà chăm nom, cho bà ăn cái gì mà không thấy cao thêm được chút xíu nào, chỉ thấy bề ngang nó cứ ngày 1 to ra. Bây giờ bà không khác gì cái nấm lùn di động !!! Hi!!!!!!

_ bà... bà muốn chết chứ gì??!!_ Jera trợn tròn mắt lên.

_ tội chưa kìa!!!!!! bây giờ bà lại còn lấp bắp nữa cơ đấy!!!!!! Tôi không muốn chết đâu!!!!!! Tôi còn yêu đời lắm!!!!_ Sakura nháy mắt_ mà bà... làm gì có đủ khả năng mà đòi giết tôi chứ!!!!!!

_ bà đừng có trêu tức tôi như thế!!!!!!!!!! bộ cứ xinh đẹp thông minh thì tâm can trong sáng như gương chắc!!!!!!!!!! _ Jera cương gân cương cổ lên cãi_ ai biết chị ta(tức là Candy ấy ạ) nghĩ cái gì trong đầu chứ?!!!!!! lỗ bề ngoài thì cứ..._ Jera chưa nói hết câu thì Candy tiến lại gần. Ngay lập tức cô nàng lấy tay bịt miệng lại, trước khi Candy nghe những điều mà cô định thì thầm nhưng lỗ mồm nói hơi to ấy!!!!!!!!!!!!!!

Sakura!!!! Chào mừng cậu đến quán nước của tụi này!!!! Candy mỉm cười, quay lại nhìn Jera _ à, cả cậu nữa chứ nhỉ?? Rất vui được làm quen với cậu!!!!

_ Candy hôm nay xinh lắm đó nhé!!_ Sakura nháy mắt_ còn đây là bạn tớ, Jera!!!!

_ Ủa!!!!???_ Jera ngạc nhiên_ Vậy... vậy là bằng tuổi hả???_ quay lại hỏi Sakura.

_ UH!!!! Đúng rồi đó!!!!_ Sakura thần nhiên.

... ơ...chào... chào cậu!!!! Mình là ... Jera.!!!!!! Jera ậm ừ” oh my God!!!!!!!!!!vậy mà học chung lớp với anh Kid thân yêu của mình!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! HIX!!!!!! ôi cái cuộc đời này!!!!!!!!!! Hix!!!!!!”

_ AAHHH!!!!!!!! Ken super đáng ghét !!!!!!!!!!!!!!! _ Sakura kêu to_ bây giờ mới thấy mặt mũi à nha!!!! Trốn sang đây tán tỉnh con gái Nhật à???_ cười nửa miệng.

_ Hehe, làm gì có!!!!!!_ Ken đang lén lút định chuồn lẹ thì đã bị Sakura phát hiện, đành ngượng ngịu đứng đấy, lại gần chỗ Sakura đang đứng.

_ Hi!!!! ai mà biết được!!_ Candy cười khẩy, nói mát_ Ken nhỉ??? À!!! Quên!!!!!! Yuli nữa chứ ??

_ Xin... ch...chào!!_ Neyuli đang đứng sau lưng Ken, đành lộ mặt ra.

_ Ủa ủa!!!!!!!!!!!!!!! Lẽ nào..._ Sakura nghi hoặc nhìn Ken_ anh của được thiệt hả???_ chỉ tay vào Neyuli.

_ Ủa!!!!!! Thấm thiết lắm đó nha!!!!!!_ Candy chớp chớp mắt, trả lời thay cho Ken đang cứng đờ họng (cái này không phải là help mà là kill Ken đó ạ>.<)>

_ à há!!!!!! Ken nhà ta ghê dữ !!!!!!!_ Sakura nhìn Ken bằng ánh mắt gian gian_ Bạn là..._ hỏi Neyuli.

_ tôi... tôi là Neyui Tamaya.._ Neyuli ngập ngừng.

_ Bạn thân của Candy đó!!!!_ Candy nháy mắt với Sakura. _ thấy Ken đỉnh chưa??

_ Woa!!!!!! Bạn Candy?? hèn gì đẹp ghê!!!!!!! mình là Sakura Yemata!!!! Mà trông cậu hiền quá!!!!!! Chắc bị Ken uy hiếp gì nên mới làm người yêu hả???

_ Này này!!!!!!! Đừng có xỏ đều anh nhá!!!

_ Xỏ đâu mà xỏ?? Sự thật 100% !!!!!!!! à!!!!!! Neyuli nè, sao cậu ngốc thế!!!!!! Cái tên này xấu tính lắm đó!!!!!!!_ nói thầm vào tai Neyuli_ để tớ kể cho cậu nghe nha!!!_ nhìn Ken với ánh mắt gọi là cha của đều ” Há há!!!!!! thể nào anh cũng bị người yêu đá cho coi!!!!!! Cái đồ trắng hoa bay bướm!!!!”

_ Sa..._ Ken đang định ngăn Sakura thì Kid giữ lại._ mày thả tao ra ngay!!!! không chết tao à!!!!!!! 2 anh em nhà mày ác ôn vừa thôi chứ!!!!!!_ Ken nhìn Kid với ánh mắt van xin thảm thiết.

_ Thằng này..._ Kid nhếch mép_ mày lo gì...

_ tao van mày!!!!!!!_ Ken chỉ tay về phía Sakura đang lôi Neyuli vào 1 góc _ tao không muốn bị bỏ đá đâu!!!!!!!

_ mày thật là... _ Kid cười đều_ thôi, Sakura không có dịp làm tàng nữa đâu!! Tao với mày sắp bye bye nó rồi!!!!!!

_ là sao??_ Ken ngạc nhiên, không hiểu Kid nói gì...

_ Haizzzzz!!!!!!! sao bỗng dưng mày ngu đột xuất thế nhỉ?? Để xem nào..._ Kid nhìn đồng hồ_ theo như tính toán của tao thì trong vòng 5 giây nữa thôi, tao với mày sẽ được giải thoát khỏi con em ác quỷ của tao._ nhếch mép cười.

_ hả????!!_ Ken không tin vào tai mình._UUHM...UHMMM!!!!!!

_ Im nào!!!!!!!_ Kid đưa 1 tay bịt mồm thằng bạn thân, miệng lẩm nhẩm, trên môi nở 1 nụ cười devil_ 3... 2...1...

_ RRẦẦAMMMM!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! SAKURA!!!!!!!!!!!!!!

Mọi người giật mình quay ra nhìn!!!!!!

Tiếng động chói tai ấy cùng cái giọng siêu quen thuộc!!!!!!!!!! Sakura hé mắt ra nhìn.

cánh cửa lớp bị đẩy tung 1 cách dã man không thương tiếc, và theo đó là.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Kang Hae!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Sakura sững sốt không nói nên lời, tay chân bắt đầu run run, miệng lắp ba lắp bắp:

_ Kang... Kang Hae????!!!!!!!_ Sakura không thể ngờ là anh chàng lại biết cô đang ở Nhật!!!!!!!!!!!!!! ” Chết tiệt!!!! Làm sao ... làm sao lại có chuyện này!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Tên khốn kia!!!!!!!!!! Ai????!! ai đã nói!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Lẽ nào.....!!!!!!!!” Sakura quay đầu nhìn Kid và Ken xẹt tia lửa điện!!!!!!!!!!

Kang Hae là 1 anh chàng thuộc dạng hotboy gốc Hàn, là đại ca trong trường học. (khác trường với Sakura>.<), đây=“” là=“” người=“” yêu=“” của=“” sakura,=“” kid=“” và=“” ken=“” đều=“” biết=“” vì=“” người=“” này=“” và=“” sakura=“” bắt=“” đầu=“” quen=“” nhau=“” khi=“” kid=“” và=“” ken=“” còn=“” đang=“” bên=“” mỹ.=“”>

Kang Hae tiến lại, mồ hôi ướt đầm áo giữa cái tiết trời tháng 2. Anh chàng thở hổn hển không ra hơi, mồ hôi mẹ, mồ hôi con cứ thi nhau chảy xuống, đầu tóc rối tung cả lên, quần áo xộc xệch. Có vẻ như, Kang Hae đã có 1 cuộc chạy maratong kinh điển. Dù sao thì học viện Xbest còn hơn cả bề ngoài của nó, lộng lẫy và rộng lớn hơn nhiều so với tưởng tượng. Chắc anh chàng đã có được 1 bài học nhớ đời.>.<>

Sakura giật lùi. Dù không phải là Sakura sợ nhưng cơ thể cô cứ làm ngược với ý muốn của bản thân, tự phản ứng lại như thế . Cô nàng Jera cũng không tin nổi vào mắt mình. Không ngờ người có lòng tự tôn cao ngất trời như Kang Hae lại bất chấp đến Nhật tìm Sakura như vậy>.<>

Kang Hae nhìn Sakura chằm chằm, tiến lại gần từng bước. Sakura tiếp tục giật lùi, miệng mấp má mãi mới thành câu:

_ sa... sao... anh... la..lại ở... đây??

_ Vậy tại sao em lại trốn anh!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

_ Tôi... tôi đi đâu... là.. là quyền của tôi chứ??!! Anh... anh sang đây... là...làm gì!!!!??_ Sakura nhìn thẳng vào mắt Kang Hae sau khi dần lấy lại được bình tĩnh.

_ Về với anh đi!!!!!! _ Kang Hae nói rành rọt từng chữ (bằng tiếng Anh>.<)>

_ Không!!! việc của tôi không liên quan đến anh!!!!_ Sakura nhìn Kang Hae đầy oán giận._ anh không có quyền gì mà bảo tôi đi đâu cả .

_ Tại sao em lại như thế chứ??_ Kang Hae bắt đầu không giữ nổi bình tĩnh_ em không tin anh hay sao??

_ tôi với anh không còn quan hệ gì nữa!!!!_ Sakura nói gần như hét lên_ tôi chịu đựng đủ rồi!!!!!!!!!! Anh hãy về với người anh yêu ấy!!!!!!!!!! Về với cô gái đó đi!!!!!!

_ Người anh yêu là em!!!!!!!!!!!!!!!!_ Kang Hae cũng gần như hét lên!_ Em đừng như thế!!!!!!!!!! Tất cả chỉ là hiểu lầm!!!!!!!!!!

_ Hiểu lầm??_ Sakura cười khẩy_ anh đừng nói vậy, tôi biết hết cả rồi!!!!

_ Biết gì cơ chứ??_ Kang Hae nhú mày.

**** FLASH BACK****

_ cô hẹn tôi ra đây làm gì??_ Sakura nhìn cô nàng đang ngồi trước mặt với ánh mắt không thiện cảm chút nào.

_ Hừ!!_ cô nàng nhếch mép_ cũng chẳng có gì , chỉ là..._ cô nàng cầm li nước nhấp 1 chút.

_ Là gì??_ Sakura khoanh tay trước ngực, hỏi lại.

_ đơn giản là... tôi mong cô tránh xa xa Kang Hae ra mà thôi_ cô nàng nói với giọng lả lượ , ông ọ phát tởm.

_ Cô không có quyền ngăn cản chuyện đó!!!!!!!!!!_ Sakura nhìn trừng trừng vào mắt cô nàng.

_ Bộ cô không thấy mối quan hệ giữa tôi và Kang Hae thân thiết đến mức nào sao?? Cô trơ trên đến thế cơ đấy!!!_ cô nàng cười khẩy.

_ cô ăn nói cho cẩn thận!!!!

_ có vẻ như cô vẫn không hiểu chuyện chút nào thì phải??!!_ Cô nàng tiếp tục nhếch mép (haizzz, kiểu này có mà méo cả mồm luôn ấy nhỉ?>.<)_ thôi=" thì=" tôi=" nói=" rõ=" luôn=" vậy!!!!=" tôi=" và=" kang=" hae=" có=" đính=" ước=" từ=" nhỏ!=" người=" như=" cô=" chỉ=" là=" vật=" thể=" thân,=" là=" trò=" tiêu=" khiển=" của=" kang=" hae=" trong=" thời=" gian=" ở=" mỹ=" mà=" thôi!=" rồi=" kang=" hae=" sẽ=" còn=" phải=" về=" tiếp=" nhận=" chuyện=" kinh=" doanh=" của=" gia=" đình,=" không=" phải=" là=" loại=" đầu=" đường=" xó=" chợ=" như=" cô=" đâu.=">

_ Chát!!!!!!!!!!_ Sakura đứng dậy, cho cô nàng thêm 1 cái tát trời giáng_ vâng!! Tôi đâu đường xó chợ, tôi bạo lực, tôi không nữ tính dịu dàng_ Sakura nói mỉa_ xin lỗi, nhưng thế mới là tôi, tôi thà suốt đời như vậy còn hơn trở thành người như cô!!!!_ Xách túi _ mặc kệ, tôi cũng không cần!!!! cô với hần muốn làm gì thì làm!!!!!!!! Người bắt đầu vốn không phải là tôi_ cười khẩy_ chỉ tại anh ta bám theo, đeo đuổi. Tốt nhất là cô nên giữ cho chặt bạn trai của mình. Để cho anh ta phải đi tìm người thế thân, xem ra cô ... cần coi lại sức quyến rũ và hấp dẫn lẫn nhân cách của bản thân mình đấy._ nói xong, Sakura quay lưng bước đi... **** END FLASH BACK****

_ anh không cần giải thích gì cả!!_ Sakura quay đi_ tôi vốn không quan tâm, tôi chỉ mong rằng anh với vị hôn thê của anh đừng lấy tôi ra làm trò hề như vậy, chẳng hay ho gì đâu.

_ Em nói gì thế!!!!!!? !!!!! Sao em không chịu tin anh lấy 1 lần!!!!!!!!?!!

_ anh thôi đi!!!!!! Chơi đùa thế là đủ rồi!!!!!! anh sang tận đây để thấy tôi thảm hại đau khổ chắc!!?!_ Sakura cười khẩy_ thật đáng tiếc, tôi không phải là người yêu đuổi như vị hôn thê của anh, cũng không biết nín nhịn hay không nhường nhịn kiểu con gái. Thế nên anh về đi với người yêu đầu của anh ấy!!!! trò chơi của chúng ta chấm dứt tại đây!!! game over!!

_ Đó không phải là người anh yêu!!!!!!!!!! _ Kang Hae hét lên_ tất cả là sự sắp đặt của ba mẹ!!!!!!!!!!!!!! Em phải tin anh !!!!!!!!!!!!!

_ Tôi không muốn nghe!!!!!!!!!!!!!! _ Sakura bịt 2 tai lại_ tôi không muốn nghe bất cứ điều gì anh nói nữa!!!!!!
Biến đi cho khuất mắt tôi!!!!!!!!!!!!!! _ Sakura quay người. Lúc này cô chỉ muốn chạy thật nhanh, hoàn toàn biến mất khỏi chỗ này!!!!!! không để lại 1 chút dấu vết gì!!!!!!!!!! Không muốn đối mặt với người con trai đang đứng trước mặt mình thêm 1 lần nào nữa!!!!!!!!!!!! Sakura cứ nghĩ rằng, xa Kang Hae 1 thời gian, tâm hồn cô sẽ bình yên trở lại, lúc đó, Sakura sẽ có thể đối mặt với Kang Hae... nhưng không... trái tim Sakura cứ hướng về Kang Hae... mỗi ngày qua đi nỗi nhớ càng thêm da diết.... và cô lại thổn thức khi thấy bóng dáng anh đang hiện diện trước mặt mình..... Sakura lo sợ... cô muốn ngăn cản tiếng gọi của trái tim mình... cô không bao giờ tưởng tượng nổi chuyện... hình bóng Kang Hae đã ăn sâu vào tiềm thức của bản thân như vậy.... cô rối loạn... cô sợ bị tổn thương... cô sợ phải thêm 1 lần chứng kiến cảnh anh và người con gái khác âu yếm bên nhau... Sakura không thể chịu đựng nổi.....

_ Chụt!!!! Anh yêu em!!!!!!!!!! chỉ duy nhất mình em!!!!!!!!!! _ Kang Hae kéo lấy 2 tay Sakura.

Mắt chạm mắt. Môi kề môi. Sakura không ngờ... Toàn thân cô run rẩy....

_ hãy tin anh 1 lần nữa thôi!!!!!! _ Kang Hae nhìn Sakura với ánh mắt thật buồn, nhưng đầy sự chân thành_ anh sẽ không bao giờ khiến em tổn thương thêm 1 lần nào nữa!!!! Hãy quay về bên anh!!!!!! Làm thế nào em mới chịu hả?? Sakura!!!! _ Kang Hae cười buồn_ anh cầu xin em!!!!!! Nếu em muốn... anh sẽ quỳ trước mặt em và xin lỗi!!!! Chỉ cần... em tha thứ cho anh!!!!!! _ Kang Hae có vẻ định làm thật, đầu gối cậu bắt đầu khụy xuống.

Sakura đứng yên bất động..." Quỳ ư???? Không thể nào!!!!!!!!!! Con người với lòng tự tôn cao ngất trời này.... không thể!!!!!!!!!! anh thật sự cần em ư.? anh thật lòng yêu em ư??... liệu em có thể... tin anh thêm 1 lần nữa không...? ... bởi vì.." Nước mắt Sakura sắp trào ra... không suy nghĩ thêm 1 giây nào nữa...mặc kệ tất cả.... mặc kệ cơ thể hành động theo những gì trái tim cô muốn, Sakura... ôm chầm lấy Kang Hae:

_ 1 lần thôi!!!! em sẽ tin anh thêm 1 lần nữa!!!!!! bởi vì... em cũng yêu anh...

2 người ôm nhau. không để ý đến thời gian đang trôi qua... cũng không để ý đến không gian. Rằng có bao nhiêu là người quan sát từ đầu đến cuối màn tình cảm lâm li ướt át của họ (Hehe,>.<) .=" neyuli=" đang=" đỏ=" mặt,=" ngưng=" nghịu=" quay=" đi=" chỗ=" khác,=" candy=" đang=" cười=" thâm,=" kid=" trố=" mắt=" ra=" nhìn,=" ken=" mím=" cười=" tinh=" quái...=" và=" bao=" nhiều=" là=" mem=" khác=" trong=" quán,=" thấy=" gần=" 5=" phút=" trôi=" qua=" mà=" 2=" người=" vẫn=" không=" buông=" tay=" ra,=" kid=" thì=" đang=" tròng=" mắt=" nhìn=" theo=" cái=" kiểu=" thằng=" này=" mày=" dám=" dụ=" dỗ=" em=" gái=" tao=" làm=" chuyện=" xấu=" hỏ=" thể=" trước=" mặt=" bàn=" dân=" thiên=" hạ...=" sao=" vẫn=" chưa=" chịu=" buông=" ra!!!!!!!!!!=" đợi=" tao=" xé=" xác=" nữa=" à!!!!!!!!!!j=" ánh=" mắt=" tóe=" lửa.= " tóm=" lại=" là=" thể.= " chính=" vì=" vậy,=" ken=" đành=" đánh=" tiếng,=" phá=" vỡ=" giây=" phút=" lằng=" mạn=" của=" 2=" người,=" trước=" khi=" thằng=" anh=" (=" kid=" ấy=" ạ=">.<) nói=" điên=" lên=">

_ E hèm!!!!!! 2 người dừng có tự nhiên thế chứ!!!!!!!!!! Trước mặt bao người mà!!!

Kang Hae và Sakura ngay lập tức buông tay ra, mặt đỏ bừng!!!!!!!!!! quay lại nhìn nhau!!!

Mắt chạm mắt lần 2!!!!!!!!!! Ngay lập tức quay đầu ra 2 phía!!!(tại ngưng ý mà>.<)>

Ken tiếp tục nụ cười trông thấy gian của mình. Thế nào thì sakura cũng sẽ không còn thời gian mà phá rối cậu nữa!!! Thế nào Kang Hae cũng sẽ kéo Sakura về Mỹ liền!!!! Candy thích thú nhìn 2 người. Dù sao Sakura hạnh phúc là được!!!! Thấy Kid nhìn Kang Hae như muốn ăn tươi nuốt sống, Candy liền nháy mắt hỏi:

_ sợ mất em gái hả?? _ nở nụ cười ranh mãnh.

_ đâu có!!! _ Kid lúng túng gãi đầu.

_ hì!!! Sakura vui thì anh cũng phải vui lên chứ!!!!!!

_ Uh!!!!_ Kid cười dịu dàng nhìn Candy âu yếm. Bỏ qua chuyện đứa em gái của mình ôm 1 thằng con trai giữa thanh thiên bạch nhật (nói sao được -, Kid vừa thấy Candy cũng đã ôm rùi còn kiss nữa cơ mà>.<), kid=“” tất=“” nhiên=“” là=“” có=“” cùng=“” tâm=“” trạng=“” với=“” ken.=“” haha,=“” vậy=“” là=“” nhỏ=“” em=“” siêu=“” quây=“” sắp=“” biến=“” đi!!!!!!=“” và=“” chỉ=“” còn=“” kid=“” với=“” candy!!!!!!(=“” đầu=“” óc=“” đen=“” tối=“”>.<) _=“” vậy=“” thì...=“” chúng=“” ta=“” về=“” thôi!!!!=“” sakura!!!!_ =“” kang=“” hae=“” nhìn=“” sakura=“” và=“” nói.=“”>

_ Ừ!!!! Được rồi!!!!!! _ Sakura gật đầu._ em về lấy hành lí là được_ quay lại bảo Jera_ về thôi bà!!!! Đừng có nhìn anh tôi thế, anh ấy nổi da gà đó_ nháy mắt nói đùa.

_ Bà....!!!! _ Jera tức nổ đom đóm mắt!!!_ Bà vừa vừa thôi nhé, bà hạnh phúc rồi thì mặc kệ bạn bè chứ gì!!!!?? Vì 2 người giận nhau mà tôi sang Nhật cùng bà, vậy mà bây giờ bà nỡ bỏ mặc tôi hả????

_ tôi có bỏ mặc bà đâu!!!!??_ Sakura phủ nhận_ rõ ràng là tôi bảo bà cùng về với tôi rồi cơ mà!!! với lại..._ cười nửa miệng_ bà đừng có nói như vậy, mục đích chính của bà sang đây là vì anh tôi, chứ có phải vì tôi đâu, việc gì tôi phải cảm kích!!!! Bà nói thế nghe ngứa tai ghê gớm!! (cái đoạn này nghe quen quen>.< hình=“” như=“” kid=“” cũng=“” từng=“” nói=“” thế=“” thì=“” phải,=“” quả=“” là=“” anh=“” em,=“” không=“” giống=“” lông=“” cũng=“” giống=“” cánh=“”>.<)>

_ bà..._ Jera muốn cãi lại nhưng... ai bảo Sakura bắt bài trúng quá làm gì khiến Jera hết đường chối!!!!

_ giờ thì lại chào anh tôi rồi về thôi!!!!!!_ Sakura kéo tay con bạn.

_ thôi, tôi không chào đâu!!!! Hix!!!! Tôi về trước vậy!!!! Bà cứ vui chơi với anh yêu của bà cho thỏa thích rồi về!!!!_ Jera nói với giọng giận dỗi.

_ bà sao thế? tôi về liền mà!!!! bà giận chuyện gì đây??_ Sakura nhú mày.

_ thôi... tôi không muốn thấy cảnh ai cũng có đôi có cặp!!!!!! Tình yêu vĩ đại của tôi với anh Kid cuối cùng đã tan vỡ như ..._ Jera ngược nhìn lên trên (Angdevy cũng muốn bảo là nhìn lên trời lắm>.< khổ=“” nỗi,=“” đang=“” ở=“” trong=“” lớp=“” học,=“” ngược=“” lên=“” chỉ=“” thấy=“” mỗi=“” cái=“” trần=“” nhà,=“” lấy=“” đâu=“” bầu=“” trời=“” cho=“” nó=“” ngấm=“”>.<)>

_ Stop!!!!!! Bà về đi!!!!!!_ Sakura giơ tay ra hiệu im lặng_ tôi không muốn nghe bà lải nhải đâu!!!

_ uh!!!! Tôi đùa tí thôi!! bao nhiêu chàng đẹp trai đang chờ tôi ở quê nhà!!! Tôi ở lại đây làm gì!!!! _ Jera cười_ bye mọi người nha!!!! Hẹn gặp lại!!!_ Jera nói to_ còn bà thì mau mau nhá!!!!!! tôi không thay bà quản lí đàn em được đâu!!!!!!

_ biết rồi!!!! Tôi về liền ý mà!!!!

_ Chụt!!!! _ Jera hôn gió 1 cái(cái này dành cho tất cả mọi người đó nha>.<)_ bye=“” bye!!=“”>

Sakura nhìn con bạn của mình thất thểu đi về (đó là nói thế, mặt cười ngoác tới tận mang tai >.<).>

_ ta cũng về thôi!! Sakura!!_ Kang Hae lên tiếng.

_ 2 người định về????_ Ken mỉm cười ranh mãnh khi nghe câu đó_ ở lại chơi đã, về sớm làm gì!_ Ken giở cái giọng nghe là thấy đầu của mình ra.

_ Không!!!!!! Về ngay Sakura!!!!_ Kang Hae nhìn Ken với ánh mắt thù địch.(vì ghen>.< rồ=“” ràng=“” quá=“” rồi=“” nhĩ?=“”>.<)>

Đây chính là ý đồ của Ken đẩy bạn ả!!!! Nói khích thế để Kang Hae kéo Sakura về càng nhanh>.< trước=“” khi=“” sakura=“” kịp=“” phá=“” phách=“” chuyện=“” của=“” ken=“” ý=“” mà=“”>.< yêu=“” càng=“” nhiều=“” thì=“” lại=“” càng=“” hay=“” ghen,=“” với=“” lại,=“” ken=“” biết=“” kang=“” hae=“” ghét=“” mình=“” sẵn=“” từ=“” đời=“” nào=“” rồi=“” nên=“” càng=“” nói=“” vậy=“” thì=“” càng=“” bye=“” bye=“” sakura=“” sớm=“”> đỡ mất ăn mất ngủ vì lo.(tâm địa đen tối>.<)>

_ Từ từ đã chứ... vội gì.._ Sakura có vẻ hiểu hết những gì Ken đang nghĩ trong đầu, liền nở nụ cười quái ác_ ở đây vui mà..

_ Uh!!!! Ở lại đây đi!!_ Ken nháy mắt với Kang Hae_ đây vui lắm đó._ cười tai quái dù trong lòng đang tức muốn điên lên>.<>

_ không là không!!!!!!_ Kang Hae kéo Sakura ra sau lưng mình_ tôi về!!!!

_ Thôi vậy_ Sakura quyết định tha cho Ken trước khi Kang Hae lồng lộn lên vì ghen tức.

Sakura tiến lại chỗ Kid và Candy đang đứng cùng với Kang Hae:

_ em về nha, trả lại khoảng trời riêng cho 2 người đó_ nháy mắt với Kid.

_ Uh, về đi. _ Kid xua xua tay đuổi Sakura về như đuổi chó _ giữ nó cho cẩn thận, nghe chưa?_ Kid quay ra nhìn Kang Hae_ đừng có khiến nó nổi giận ! kéo nó về thì giữ cho chặt hiểu không??_ Kid trừng mắt nhìn Kang Hae theo kiểu ” làm tổn thương em gái yêu quý của anh mà chỉ có chết” nhưng ai mà biết được, thật ra đây mới là những suy nghĩ trong lòng Kid được cơ chứ” mà thôi nó về nhanh nhanh giùm anh, giữ cho chặt không nó lại sang đây phá đám. Mà mà khiến nó sang đây quậy tung chuyện của anh lên thì mà chỉ có nước chết thôi đó!!!!!!” (hơ hơ, Kid ơi là Kid>.< sao=“” càng=“” ngày=“” kid=“” càng=“” đen=“” tối=“” thế=“” nhỉ=“”>?>.< yêu=“” quá=“” là=“” thành=“” ước=“” vọng=“” chiếm=“” hữu=“” mãnh=“” liệt=“” thế=“” đó=“”>.< chặc=“”>.<)>

_ Vậy bọn em về!_ Sakura mỉm cười._ Candy ơi, mình về nhé!!!!!!_ kêu to.

_ Hả??_ Candy đang cầm cúi làm gì đó, giật mình quay lại_ ủa, sao lại về??? _ tiến lại gần.

_ thì tại..._ nhìn sang Kang Hae đang lơ đãng ngắm cảnh ngoài cửa sổ.

_ chào bạn, mình là Lanayi Liuyashi! _ Candy mỉm cười với Kang Hae_ rất vui được gặp cậu.

_ ả...? .. à ... vâng_ tiếng nói của Candy kéo Kang Hae về với thực tại. Cậu hơi shock 1 chút khi nhận ra người con gái xinh đẹp như 1 vị nữ thần đang đứng trước mặt mình.(chắc, cẩn thận không Sakura đánh chết>.<)_ xin=“” chào...=“” tôi=“” là...=“” kang=“” hae._=“” kang=“” hae=“” ngược=“” nghịu=“” đáp=“” lại.=“”>

_ 2 người ở lại đây thêm vài ngày nữa đi!!! Lẽ nào về ngay bây giờ??

_ Thì về thôi!! Candy ạ!!!!_ Sakura tỏ vẻ ngậm ngùi_ anh Kid muốn đuổi tớ về cho thật nhanh mà, tại tớ toàn cản trở chuyện của 2 người thôi!!!

_ Làm gì có chuyện đó!!!! _ Ngược mắt nhìn Kid_ ở lại hết ngày này cũng được mà!!! Bạn Kang Hae thấy sao?_ quay lại hỏi Kang Hae bằng cái giọng rất là ... ngọt ngào(>.< candy=“” định=“” để=“” 2=“” anh=“” em=“” nhà=“” kid=“” giết=“” chết=“” kang=“” hae=“” vì=“” ghen=“” luôn=“” à?=”>.<)>

_ Ủ.. ừ!!! Ở lại cũng không sao!!!_ Kang Hae ngại ngần đáp lại.

_ Thôi, tớ không dám._ Sakura nhìn Kang Hae tóe lửa. (ai bảo Kang Hae...>.< không=“” nói=“” nữa,=“” mọi=“” người=“” tự=“” nghĩ=“” nha=“”>.<)_ anh=“” kid=“” mắng=“” tớ=“” giờ.=“”>

_ Không đâu mà!!!!!! Kid nhỉ??_ Nhìn Kid với ánh mắt long lanh hi vọng.

_ ừ!!_ Kid cười trừ. Trong lòng đang tức lên vì buồn, tức tối và giận dữ” hix , sao Candy nữ... huhu... cả Sakura nữa!!!! Sao không lẳng lặng mà biến đi!!! Lại còn chào hỏi làm gì!!!!!! Hix!!!!!! Cái thằng Kang Hae kia, mà muốn chết chứ gì!!!!!! Sao dám nhìn Candy như thế(>.< sao=“” cái=“” tên=“” kid=“” này=“” vô=“” lý=“” thế=“” nhỡ??=“”>.<)!!!!!! mấy=“” đứa=“” bay=“” cút=“” ngay!!!!!=“” cút=“” ngay=“” đi!!!!=“” bọn=“” phá=“” hoại=“” này!!!!=“” hix!!!!_”>

_ đó !! Thấy chưa nào!!_ Candy mỉm cười với Sakura_ Kang Hae cũng ok rồi mà!!!!!!

_ anh định thế thật sao??_ Sakura nhìn Kang Hae đầy nghi hoặc.

_ ừ thì... thế cũng không sao mà!!!_ Kang Hae lúng túng đáp lại.

_ Vậy sao lúc nãy anh lại bảo về ngay?_ Sakura hỏi đều.

_ thì... ờ thì..._ Kang Hae gãi gãi đầu, không biết phải nói lại thế nào nữa.

_ thôi mà Sakura!!!! Tối nay có vũ hội!!!!_ Candy mỉm cười ẩn ý_ tại sao lại không tham gia cơ chứ!!!? đây là 1 dịp hiếm có của Xbest đó nhé!!!!

_ Uh!!!!!! Chắc là vui lắm nhỉ??_ Sakura thấy hào hứng_ vậy thì hoãn lại, mai về!!!!

_ Thôi!!! Chắc mình phải đi xem lại vài việc!!!! Cậu cứ tham quan đi nhé!!! Có nhiều cái vui lắm đấy!!!!_ Candy quay đầu lại nhìn Kid_ em đi nhé!!!! _ Candy bước ra đến cửa_ quay đầu lại nói_ Chúc 2 người vui vẻ_ và đi đến phòng làm việc của Hội học sinh.

_ Vậy thì ta đi thôi!!!!!!_ Sakura kéo tay Kang Hae đi trước khi Kid kịp nổi cơn mắng cho 1 trận.

_ Uh... mà em..._ Kang Hae gật đầu, nhưng cậu thấy hơi lạ lòng.khi bình thường, thấy Kang Hae thần thờ trước 1 người con gái như vậy, Sakura chắc phải tức tối mà đánh cho cậu 1 cái mới phải, sao bây giờ bỗng dưng hiền thế??(hờ hờ>.< ai=" biết=" đầu=" được=">.<)>

_ em sao?_ Sakura quay đầu lại hỏi và không để Kang Hae kịp nói gì, Sakura tiến lại gần, thì thầm vào tai Kang Hae_ em biết tổng anh nghĩ gì trong đầu_ mỉm cười gian xảo_ anh vội gì... đợi đến khi về rồi em sẽ cho anh biết thế nào là sự trừng phạt của Sakura... hihi._ Sakura quay người lại, đi trước Kang Hae. Kang Hae giật mình trước những lời Sakura nói. Cậu rùng mình. Một khi Sakura đã cảnh báo như thế, nghĩa là Kang Hae sẽ phải chịu đựng điều gì đó thật kinh khủng à coi. Thật lòng Kang Hae không dám nghĩ tới nữa, đành bước theo sau Sakura ” ai bảo... mình yêu cô ấy làm gì! Haizzzz!!”

31. Chương 31

chap 31.

Kang Hae và Sakura kịp thời ra khỏi lớp trước khi sức chịu đựng của Kid đến giới hạn, chuẩn bị bùng nổ. Nếu đứng lại thêm 1 giây , âu yếm nhìn nhau thêm 1 chút (cái cảnh Sakura kề miệng bên tai Kang Hae thì thầm câu đe dọa, ai nhìn vào chả tưởng thế>.<) thì=" chắc=" chắn=" kid=" sẽ=" nổi=" điên=" lên,=" và=" không=" biết=" kid=" sẽ=" làm=" gì=" nữa!!!!!!!!!!!!=" cản=" trở=" chuyện=" người=" khác,=" mà=" cứ=" nhỡ=" nhơ=" ôm=" vai=" bá=" cổ=" âu=" yếm=" thế=" trước=" mặt=" mọi=" người,=" kid=" nóng=" máu=" lên=" là=" phải!!!!=">.<)>

Kid nuốt giận, hậm hực nhìn thẳng bạn. Ken nhún vai, theo cái kiểu” tao có biết gì đâu, sao lại nhìn tao thế!!!” . Kid nhìn thẳng bạn 1 lúc rồi ngẫm nghĩ lại. Đúng là ...” nó có làm gì đâu, sao mình lại nhìn nó tóe lửa thế nhỉ?” (hờ, ai mà biết!!>.< chắc=" tức=" quá=" không=" biết=" làm=" gì=" nên=" đành=" trút=" giận=" vô=" ken=">.<)>

Nhưng dù thế Kid vẫn nhìn thẳng bạn chằm chằm, tràn đầy tức giận chỉ bởi Kid biết rằng, có Kang Hae ở đây rồi thì Sakura cũng chẳng sẵn lại gần Ken đâu, đồng nghĩa với việc Ken được tự do thoải mái, không lo lắng gì cả... còn Kid thì tiếp tục chịu đựng!!!!!!!! hix!!!! dù chỉ thêm 1 phút 1 giây nào thì Kid cũng không muốn !!!!” Lạy trời cho con em nó biến mau mau!!!!”

(Thôi bỏ qua cảm xúc oán giận của Kid lúc này vậy!!!!!!!!!! Tua mau mau cho đến phần gay cấn>.<)>

19:00.

Sau khi ăn tối xong xuôi, Kid bị Hanachi kéo vào phòng thay đồ , ném cho 1 bộ vest, yêu cầu Kid thay rồi rời khỏi. Đang không hiểu chuyện gì xảy ra, Kid thấy Ken cũng bị lôi vào như mình. 2 người nhìn nhau theo kiểu con nai vàng ngơ ngác. Sau 1 lúc, nhớ đến lời Candy nói với Sakura, Kid mới ngớ người ra. Tối nay là vũ hội!!! Không biết Candy sẽ xuất hiện trong bộ đồ như thế nào đây??!! Kid thật sự rất mong chờ!!

Ken ngấm từ đầu đến chân Kid 1 lượt sau khi thay đồ, gật gật đầu:

_ Chậc, phải công nhận là may mặc vest lúc nào cũng bảnh!!!!

_ may khỏi phải xỏ xiên!!!_ Kid nhìn Ken khó chịu.

_ tao khen mày mà??_ Ken ngạc nhiên.

_ cái mặt mày hiện rõ chữ đều kìa?!!_ Kid nói móc_ mày mà cũng biết khen cơ à?

_ tao thật lòng đó !!!!_ mày nói thế là sao chứ??_ Ken nhú mày.

_ mày..._ Kid hơi chột dạ ” lẽ nào nó khen thật lòng??. Kid gãi gãi đầu , đáp lại_ thì mày bình thường có bao giờ khen ai đâu!!_ mày bỗng dừng thay đổi thế... ai mà tin được!!!!

_ cái thằng này..._ Ken trợn tròn mắt lên, nhưng ngẫm nghĩ lại thì quả là Kid nói đúng!! Ken đang thay đổi!! Rõ ràng là vậy!! nhưng sự thay đổi đó là tại sao??? Vì Neyuli ư??? Ken nghi hoặc đắm chìm trong dòng suy nghĩ. Ken không thể tin là Neyuli lại gây ảnh hưởng đến mình như thế!!!!!! Thật sự Ken chưa bao giờ tưởng tượng điều này!!!!!! Bắt đầu tình yêu với Neyuli như 1 trò chơi tình ái, để cậu quên đi đau khổ trong mối tình đơn phương 10 năm dài đằng đẳng ấy. Neyuli là người khiến Ken cảm thấy thích thú. nhưng... Ken không ngờ... cậu đang thật lòng... Neyuli tác động đến cậu 1 cách âm thầm... và giờ đây Ken chợt nhận ra. Nhưng... có lẽ chỉ mới thế mà thôi, bởi trái tim Ken vẫn đập liên hồi khi nhìn thấy Candy... ánh mắt Ken vẫn kiếm tìm bóng hình Candy trong vô vọng. Tình yêu của Neyuli khiến Ken cảm động. Tuy vậy, Ken hiểu rằng bản thân mình vẫn chưa thật sự quên được Candy... dù chỉ 1 chút... khoảng thời gian 10 năm yêu đơn phương thâm lắng... đã khiến cả cơ thể Ken chỉ biết hướng về Candy... dù cho đó là điều xấu xa, là điều ác độc với người khác thì Ken cũng chấp nhận.

Kid nhìn thằng bạn 1 cách khó hiểu. Sự im lặng của Ken khiến không khí trở nên bức bối. Đôi khi, Kid cảm thấy Ken không phải là thằng bạn thân hời hợt mà mình biết. Ánh mắt suy tư, đắm chiêu ấy khiến Kid ngỡ ngàng. Có lẽ, Kid không hiểu rõ Ken như cậu tưởng. Kid đã bàng hoàng biết bao khi nghe tin Ken yêu Candy!!! Kid thật sự bất ngờ không thốt nên lời!!! Bao năm trôi qua, Kid ở bên cạnh Ken cười sung sướng nhắc đến Candy, Ken đứng lặng , chỉ mỉm cười không nói. Kid cứ nghĩ là, Ken vì thấy Kid làm nhầm về Candy đến mòn tai, nên không thèm nói gì. Nhưng hóa ra không phải, Ken đã nuốt nỗi đau vào lòng, mỉm cười nhìn thằng bạn thân. Đó là 1 nụ cười đượm đầy nỗi buồn, 1 nụ cười nhạt!!!!

Kid nhú mày. Và trong lúc đag hỗn loạn với nhiều luồng suy nghĩ, Kid buột miệng hỏi 1 câu khiến cậu ngay lập tức hối hận:

_ vì sao mày lại yêu Candy??

_ mày..._ Ken nhướn mày lên 1 cái, ánh mắt bỗng dưng như bị đám mây đen u tối bao phủ. Ken cúi đầu, khẽ hỏi_ mày muốn biết cái gì nữa đây??

_ tao... tao xin lỗi.- Kid lắp bắp, mãi mới bật được câu nói ra khỏi cổ họng.

_ Vậy mày yêu Candy vì cái gì??_ Ken cười khẩy, nhưng nụ cười ấy thật buồn, khiến Kid không thể nói gì được.

_ tao..._ Kid càng ngày càng thấy ân hận.

_ vì đôi mắt..._ Ken im lặng hồi lâu rồi đáp._ ánh mắt Candy hút hồn tao... không người đàn ông nào có thể cưỡng lại ánh mắt ấy... mày biết mà.

_ Uh.

_ đôi mắt Candy ngày trước long lanh sâu thẳm, nhưng trong veo. Còn giờ đây, ánh mắt ấy lại nhuốm 1 nỗi đau không tên..._ Ken nói thật khẽ_ ánh mắt e sợ tổn thương... nó càng khiến cho tình cảm của tao thêm ..._ Ken dừng lại không nói. cậu thật sự không biết phải diễn tả như thế nào nữa. (thực ra là vì Angdevy kém văn nên không biết dùng từ gì vô đó cho hợp lí, đành bỏ lửng>.<)>

Không gian lại chìm vào yên lặng. Kid miên man trong suy nghĩ. Lại thêm 1 người nhận ra. Ông nội. Ken. Vậy mà... Kid không hề nhìn thấy điều đó, tại vì sao? Kid đau đớn tự hỏi chính mình. Kid luôn muốn trở thành người che chở, bảo vệ cho Candy, bất chấp tất cả, chỉ vì mỗi Candy... nhưng vì sao cậu không ra, nhận ra rằng Candy che giấu 1 nỗi đau sâu tận?? Kid thấy mình thật bất lực, ngay cả nỗi đau của Candy, Kid còn không hiểu rõ, Kid còn không cảm nhận được rõ ràng như Ken và ông nội, thì cậu lấy cái gì mà lớn tiếng nói rằng sẽ bảo vệ Candy?? Ông nội là người từng trải, Kid có thể tạm hiểu được mình không bằng

ông, nhưng.... còn Ken? Kid không biết phải biện minh thế nào cho bản thân mình nữa. Kid dần vật, tự hỏi liệu mình có đủ khả năng, có đủ tư cách để yêu Candy hay không??

_ 2 người xong xuôi hết cả rồi chứ gì??_ Hanachi vẫn với cái điệu bộ lạnh lùng thường trực, bước vào hỏi với nụ cười cao ngạo_ tốt đấy!! - Hanachi mỉm cười hài lòng_ bây giờ thì 2 người đi ra giúp tôi, đến hội trường là vừa kịp đấy!!!_ Hanachi nhìn đồng hồ rồi chỉ tay ra hướng cửa, hàm ý đuổi 2 người này đi!! Tất nhiên là Kid với Ken đành chấp nhận bước ra rồi, bởi chẳng có lí do gì khiến Kid và Ken tiếp tục ở lại trong phòng, mặt khác, chẳng ai dám phản kháng lại Hanachi (chắc chỉ trừ mình Candy ra, dù rằng Candy và Hanachi chưa bao giờ cãi nhau cả>.<). kid=" " và=" " ken=" " đành=" " dừng=" " cuộc=" " nói=" " chuyện=" " không=" " vui=" " này=" " lại=" " ít=" " ra=" " thì=" " tối=" " nay=" " cũng=" " không=" " phải=" " là=" " thời=" " điểm=" " thích=" " hợp=" " để=" " nói=" " chuyện=" " này=" " ">

Cả hội trường rộng lớn tràn ngập trong ánh đèn, những bản nhạc du dương ngân nga mãi. Tất cả nam sinh đều mặc vest, nữ sinh thì mỗi người 1 kiểu, nhưng ai cũng xinh đẹp, thực sự đây là 1 trong số những ngày hội vui nhất của Xbest từ trước đến nay.

Neyuli xuất hiện thu hút ánh nhìn của nhiều người. Trong chiếc đầm màu xanh trời, với lớp voan mỏng, được cách điệu thành những chiếc nơ, Neyuli thật sự rất dễ thương, màu xanh khiến nét dịu dàng của cô càng hiện rõ. Ken hơi sững người 1 chút. Kid mỉm cười khi thấy thẳng bạn như vậy.

Sakura và Kang Hae đứng ở 1 góc phòng, thẹn thùng nhìn nhau. Quần áo được Candy chuẩn bị cho rất hợp với Sakura. Sakura ngại ngùng, quay mặt đi, cô vốn không quen mặc váy, nay trước mặt rất nhiều người, đặc biệt là Kang Hae, nên Sakura ngày càng lúng túng. Còn Kang Hae thì tất nhiên đang mãi ngắm Sakura rồi. Thật sự cậu không ngờ, Sakura lại xinh đẹp đến nhường ấy. Nét nữ tính hằng ngày không bộc lộ nay lại hiện rõ ra, khiến Kang Hae khá bất ngờ.

Sự xuất hiện của Candy khiến cả hội trường gần như nín thở. Thanh thoát trong chiếc váy trắng, điểm xuyết là những ngôi sao pha lê xinh xắn, mái tóc nâu dài xõa ra dưới ánh đèn càng thêm lấp lánh ánh vàng. Candy xinh đẹp như 1 thiên sứ, với nụ cười nhẹ trên môi. Kid sững sờ. Thật sự không thể tưởng tượng được!!! Candy nhìn Kid dịu dàng. Kid bước lại gần Candy, trong bao ánh mắt ganh tị, khe hôn lên bàn tay Candy, Kid đưa 1 tay ra mời, người hơi cúi về phía trước:

_ em có sẵn lòng khiêu vũ với anh 1 bản hay không??

Candy đặt bàn tay trắng muốt của mình lên tay Kid, gật đầu.

Trong âm điệu du dương của tiếng nhạc, 2 người bên cạnh nhau trong điệu valse nhẹ nhàng, Kid và Candy thu hút tất cả những ánh nhìn xung quanh mình, 2 người tỏa sáng giữa đêm vũ hội say đắm. Hanachi không hề thay đổi, nhưng cô vẫn ra khiêu vũ cùng những bạn nữ khác, lâu lâu mới có 1 nam sinh có chiều cao ngang ngửa cô lại mời. Toàn thể học sinh Xbest khu vực cấp 3 đắm chìm trong vũ hội tuyệt vời. Chỉ trừ 1 người. Salasa. Cô ấy không hề xuất hiện....(chi tiết này là để cho Angdevy chuẩn bị cho fic nói về Salasa>.<) ngày=" " hôm=" " sau...">

Sân bay Tokyo.

_ tạm biệt!!!_ Candy hôn nhẹ lên má Sakura_ lần sau có dịp thì đến chơi tiếp nhé!!

_ uh!!! Tất nhiên rồi!!!! Tổ muốn ở đây mãi cơ!!!! _ Sakura phụng phịu.

_ thôi, về với mẹ đi!!!!_ Kid xua xua tay y như... đuổi cún!

_ anh quá đáng mà!!!! _ Sakura nhướn mày thách thức_ đã thế em xin về đây luôn!!!! Cho anh biết mặt!!!!!!

_ Không được!!!!!!!!_ Kid chưa kịp nói gì thì Kang Hae đã tức giận giùm_ về thôi!!!!

_ hứ!!_ Sakura nguyền rủa Kid 1 cái dài cả cây số_ lần này tạm tha cho anh!!!!!! em về!!_ Sakura đành bỏ qua, vì không muốn Kang Hae nổi điên 1 chút nào. Dù gì cả 2 cũng vừa mới làm hòa, lẽ nào lại vì chuyện này mà cãi nhau??_ vậy thì mình về nhé!! Candy!!!!_ Sakura tiến sát lại, thì thầm vào tai Candy thật khẽ_ anh Kid còn ngốc lắm, nhưng anh ý rất đáng yêu, thế nên, đừng làm tổn thương anh ý nhé!!!!! Chúc cậu hạnh phúc!!!!

Kang Hae cúi đầu chào Kid rồi quay bước. Sakura quay lại, mỉm cười thật tươi, vẫy tay chào. Candy nhìn bóng Sakura dần khuất, trong lòng có 1 nỗi bất an vô hình :” Xin lỗi !! mình không thể hứa trước điều gì... bởi vì... số phận của mình, cũng không phải do chính mình quyết định...”

Kid và Candy quay về. Candy lại bận rộn ngập đầu trong đồng công việc không bao giờ hết của Hội học sinh. Kid tất nhiên là vui vẻ tiếp tục đi học. thật ra, Kid rất yêu thương Sakura, tuy bề ngoài 2 người luôn cãi nhau chí chóe(chủ yếu là Sakura nói>.<), nhưng=“” 2=“” anh=“” em=“” rất=“” gần=“” bó=“” thân=“” thiết=“” với=“” nhau.=“” kid=“” mong=“” sakura=“” về,=“” tuy=“” mục=“” đích=“” chính=“” là=“” để=“” không=“” bị=“” phá=“” đám,=“” nhưng=“” mặt=“” khác,=“” kid=“” lo=“” lắng=“” cho=“” gia=“” đình,=“” lo=“” lắng=“” ẹ.=“” mẹ=“” kid=“” là=“” 1=“” người=“” phụ=“” nữ=“” dịu=“” dàng,=“” như=“” là=“” neyuli=“” vậy.=“” ba=“” kid=“” vì=“” bạn=“” công=“” việc=“” nên=“” nhiều=“” ngày=“” không=“” thể=“” về=“” nhà.=“” đầu=“” vậy,=“” gia=“” đình=“” kid=“” vẫn=“” là=“” 1=“” gia=“” đình=“” hòa=“” thuận,=“” êm=“” ấm,=“” rất=“” hạnh=“” phúc.=“” kid=“” luôn=“” ân=“” cần,=“” chăm=“” sóc=“” candy,=“” 1=“” phần=“” là=“” ảnh=“” hưởng=“” từ=“” người=“” cha=“” này.=“”>

**** FLASH BACK****

_ ba à, sao ba lại vào bếp thay mẹ?? ba thích nấu ăn ư??_ 1 cậu bé ngược đời mắt ngậy thơ hỏi ba.

_ con thật là..._ người đàn ông trẻ (có gương mặt điển trai, chắc hẳn 10 năm về trước, ông là 1 chàng trai được nhiều cô gái để ý) khẽ xoa đầu đứa con trai 7 tuổi của mình, với nụ cười nhẹ nhàng_ bởi vì ta muốn làm gì đó ẹ con.

_ tại sao lại thế ạ??_ Cậu con trai vẫn ngược nhìn bằng đôi mắt đen láy của mình, nhìn ông ngơ ngác vì không hiểu.

_ tại vì... mẹ con đã vì ta mà đau buồn nhiều rồi!!! Ta muốn bù đắp mọi lỗi lầm!!_ người đàn ông chỉ chừng 27 tuổi này cười thật buồn._ ta yêu mẹ con, yêu con và bé Sakura nữa.

_ con biết rồi ạ!!!!!! Suốt đời này con cũng chỉ yêu ba mẹ nhất thôi!!!!_ cậu bé cười thật tươi, đôi mắt như phát ra tia sáng lấp lánh.

_ thằng ngốc này!!!!_ ông mỉm cười, cốc nhẹ lên đầu cậu bé 1 cái_ rồi con sẽ gặp người con yêu!! 1 cô bé xinh xắn chẳng hạn!!

_ không có chuyện đó đâu!!!!_ cậu bé phụng phịu nói._ con sẽ mãi ở bên mẹ thôi!!!!!!

_ hi!!_ người đàn ông trẻ phì cười trước sự đáng yêu của đứa con_ con không nói trước được điều gì đâu!!

_ ba ..._ cậu giận dữ , kêu lên 1 tiếng như thầm trách.

_ thôi nào con trai. Nếu con yêu cô bé nào đó thì hãy bảo vệ chăm sóc cô bé đó nhé! còn bây giờ thì chúng ta bắt tay vào việc nào!!!_ ông nháy mắt.

_ vâng ạ!!!!!!!! Hôm nay chúng ta sẽ làm món gì hả ba!!!!??

_ sườn nướng!! thế nào hả??_ ông vui vẻ hỏi cậu con trai.

_ YEAH!!! hoan hô ba!!!!

**** END FLASH BACK****

Thời thơ ấu êm đềm của Kid đã bị thay đổi chỉ bởi 1 cô bé: Candy!! Kid đã luôn hạnh phúc với hiện tại, với cuộc sống hạnh phúc bên ba mẹ. Nhưng rồi Candy xuất hiện, và biến mất không 1 dấu vết, để lại cho Kid sự chờ đợi mòn mỏi... Cuộc sống của Kid đã thay đổi từ ngày hôm ấy, niềm hạnh phúc gia đình không hề khiến Kid nguôi ngoai. Candy ra đi, mang theo cả trái tim và linh hồn của cậu. Và Kid không còn là cậu bé khi xưa nữa... trái tim Kid là 1 khối trống rỗng, toàn bộ cơ thể Kid hướng về Candy, hướng về 1 phương trời vô định suốt 10 năm xa cách... luôn kiếm tìm 1 bóng hình trong vô vọng... Kid đã bao lần muốn từ bỏ... nhưng rồi không thể được... và Kid hiểu ra rằng... cậu sẽ chỉ hạnh phúc khi được ở bên cạnh Candy...

Phòng Hội học sinh.

_ Salasa sao thế?_ Candy ngừng đầu, hỏi Hanachi đang đứng trước mặt với giọng thật khê.

_ hôm nay... là ngày ..._ Hanachi lấp lửng.

_ hơ..._ Candy hơi ngạc nhiên 1 tí, giọng chùng xuống_ cậu ấy vẫn chưa quên được sao??

_ có lẽ..._ Hanachi khẽ thở dài_ đôi khi, thời gian là con dao 2 lưỡi...

_ uh!!_ Candy quay đầu nhìn Salasa đang thẫn thờ nhìn ra ngoài khung cửa sổ. Thật sự không giống với Salasa thường ngày 1 chút nào.

_ ta phải làm gì cho cậu ấy đây?_ Neyuli tiến lại, ái ngại hỏi.

_ tớ không biết!!!! có lẽ, đây không phải là chuyện chúng ta có thể xen vào._ Candy lắc đầu.

_ đúng vậy!!!_ Hanachi trầm ngâm_ vết thương lòng của cậu ấy, hãy để cậu ấy tự chữa lành, chúng ta chỉ có thể đứng nhìn mà thôi.

_ Uh. Nhưng, tớ vẫn lo lắng..._ Neyuli phụng phịu nhìn Salasa.

_ hãy để mặc cậu ấy._ Candy nói _ đừng xen vào khi cậu ấy không hề muốn. Để cậu ấy chìm trong yên lặng thì hơn.

_ uh. mong Salasa có thể vượt qua được quá khứ ấy.

_ Salasa sẽ làm được. Tớ tin là như thế. _ Hanachi lạnh lùng đáp, nhưng trong cái lời nói lạnh lùng ấy, tồn tại 1 sự quan tâm ấm áp hơn bất cứ sự quan tâm nào khác.

Salasa chìm sâu trong dòng suy nghĩ, không để ý đến việc mấy cô bạn thân đang lo lắng nhìn mình. Ngày hôm nay... 1 ngày buồn... 1 ngày chứa đựng vết thương lòng chưa khép miệng, nhức nhối trong tim Salasa " anh à... em đang cố gắng... em đang cố gắng để quên anh... nhưng... có lẽ là không thể... tình yêu đau khổ đó.. đã để lại vết thương không bao giờ lành trong trái tim em... tại sao số phận của đôi ta lại cay đắng đến vậy?? tại sao hử anh?? đến bao giờ em mới quên được anh... anh ở đâu?? anh đang ở đâu?? ... em nhớ anh lắm... anh là đồ ngốc... là tên ngốc độc ác nhất thế gian... anh bỏ em đi, mang theo cả linh hồn của em mất rồi... có lẽ... trái tim em... đã chết...."

32. Chương 32

chap 32.

2 tuần sau...

1 chiếc xe sang trọng đỗ xích trước mặt Kid và Candy. 1 người đàn ông bước ra, cúi đầu :

_ chào tiểu thư!!!!

_ có chuyện gì?_ Candy khẽ nhíu mày, hỏi.

_ Thưa, ngài Chủ tịch muốn gặp tiểu thư!!!!

_ ... tôi biết rồi!_ Candy im lặng trong giây lát, quay lại nhìn Kid với ánh mắt " anh về trước đi nhé!! em có việc!!" rồi bước vào xe, cánh cửa đã được người đàn ông mở từ lúc nào.

Kid gật nhẹ đầu, rồi nhìn chiếc xe lăn bánh và biến mất. Trong lòng cậu cảm thấy chút bất an, lo lắng. Thật sự cho đến tận lúc này, Kid vẫn không biết rõ Candy là ai, cậu chỉ yêu con người thật của Candy, không quan tâm đến bất cứ điều gì khác. Dù Candy là ai thì tình cảm của Kid vẫn không hề thay đổi. nhưng trong giây phút Candy quay đầu nhìn Kid, Kid thật sự thấy sợ. Rốt cuộc ... Candy là ai?? Tại sao Kid lại bồn chồn không yên thế này?? Linh cảm mách bảo cho Kid 1 điều gì đó... 1 dự cảm không may....

... e rằng tình yêu của Kid và Candy sẽ gặp phải 1 trở ngại lớn , gặp phải 1 sóng gió thật khủng khiếp... có thể khiến 2 người...

... mất nhau mãi mãi.....

Candy đứng lặng trước cánh cửa gỗ dày, tâm trạng nặng nề. Cô không biết phải đối mặt thế nào với người ông sắt đá đang ngồi phía sau cánh cửa này. Hít 1 hơi thật sâu, khuôn mặt Candy dần dần lạnh nhạt, lạnh lùng vô cảm, Candy đẩy cửa bước vào...

__ con chào ông!__ Candy cúi đầu, trước mặt là người đàn ông già với đôi mắt lạnh giá, phong thái uy nghi như 1 ông hoàng.

__ uh!__ ông lạnh lùng đáp lại bằng giọng nói trầm trầm.__ con ngồi xuống đi__ ông chỉ tay về bộ salon đen bóng.

__ vâng.__ Candy cẩn trọng bước lại, ngồi xuống, ánh mắt dò xét người ông trước mặt mình.

__ con có biết ta gọi con đến đây vì điều gì không?__ ông ngồi xuống chiếc ghế đối diện Candy.

__ con không biết!__ Candy nhìn chằm chằm vào ông, mắt không chớp lấy 1 cái. Thực ra mà nói, Candy cũng lờ mờ đoán được lí do.

__ được rồi, cứ coi là như vậy đi!__ ông khẽ mỉm cười, nhưng nụ cười ấy lại mang cái giá buốt khiến người ta ghê sợ.

__ ...__ Candy im lặng không nói gì.

Ông nhìn Candy 1 lượt, ánh mắt sắc lạnh lướt qua khiến Candy khẽ rùng mình.

__ ta nghĩ... con chưa thật sẵn sàng để tiếp nhận đúng không?__ ông lại mỉm cười, nụ cười này còn lạnh lẽo hơn, Candy sồn cả gai ốc.

__ con đã sẵn sàng!!!__ Candy lấy hết can đảm nhìn thẳng vào mắt người ông... 1 đôi mắt cũng thăm thăm sâu sắc như cô, không thể nhìn thấu được suy nghĩ của ông lúc này... 2 con người đáng sợ ngồi nhìn người đối diện... 1 không khí ghê rợn nhuộm đầy , bao trùm cả căn phòng...

__ con chưa hề giải quyết những thứ không cần thiết quanh con!!!!__ ông cất tiếng nói đầy quyền uy, đủ để Candy nghe thấy.

__ con...__ Candy lảng tránh ánh mắt của ông.

__ con hãy lựa chọn đi!!__ ông nhìn chằm chằm vào Candy.

__ lựa chọn?__ Candy khẽ nhú mồm 1 cái.

__ lựa chọn vứt bỏ những thứ không cần thiết xung quanh con!!!!__ ông cầm tách trà gần như đã nguội trên bàn, nhấp 1 chút.

__ Ông đang ép buộc con lựa chọn??__ Candy trừng mắt nhìn ông.

__ Uh!!! và nếu như con muốn đạt được những gì con muốn, thì hãy nghe ta, dọn dẹp hết những thứ rác rưởi xung quanh con đi!!!

Candy nhún mồm 1 cái. Cô hiểu rõ ông đang muốn ám chỉ đến điều gì. Nhưng trong lòng cô tức giận dâng trào khi nghe 2 tiếng ” rác rưởi“. Chắc hẳn ông đang ám chỉ đến chuyện giữa Candy và Kid. Candy hiểu, rất hiểu những gì ông nói, nhưng cơn tức giận đang trào dâng trong cổ họng khi ông dùng 2 tiếng ” rác rưởi” xúc phạm đến Kid, khiến Candy không chịu được. Candy nuốt nước bọt đánh ực 1 cái, lên tiếng phản kháng lại:

__ tại sao? Con không muốn!!!! ông đừng ép con làm gì!!!!

__ ta không quan tâm con nghĩ gì!__ người đàn ông già lạnh lùng đáp lại__chấm dứt những gì không hay đi!!! đừng để ta đụng tay vào!! con hiểu, để ta đụng tay vào thì sẽ thế nào rồi chứ?__ ông trừng mắt nhìn Candy

__ con...__ Candy cúi gầm mặt, cắn chặt môi.__ con biết rồi!!!!

Uất hận, tức tối khiến Candy gần như ghê sợ. Candy không thể phản kháng ông như thế được. 1 khi phản kháng, tức là Candy quyết định chiến đấu với người được coi là Quái vật châu Á, 1 người đã sống

hơn cô vài chục năm, 1 người đã lẫn lộn, đã hy sinh tất cả để gây dựng lên 1 tập đoàn danh tiếng bậc nhất của châu Á. Nhưng, đó không hẳn là điều Candy sợ. Candy không hề lo lắng về vấn đề ấy, nhưng cô lại lo lắng cho Kid. 1 người như Kid, xứng đáng sống trong thế giới tràn ngập niềm hạnh phúc, không chút đêm đen u tối, chỉ tồn tại nụ cười rạng ngời như ánh bình minh.

Bỏ lại những niềm hạnh phúc ấy, để đến với Candy, Kid quả quá ư ngốc nghếch. Chỉ bởi vì yêu cô. Candy không muốn Kid bị đau đớn, không muốn Kid bị tổn thương thêm 1 lần nào nữa, hãy để tất cả giáng lên đầu cô, kẻ đã ích kỷ níu giữ Kid ở lại bên mình, ở lại bên 1 người chỉ biết sống trong thù hận... Kid là ánh nắng mặt trời, là ánh sáng ôm ấp lấy Candy thật dịu dàng năm ấy, vỗ về cô. Candy không đủ dũng khí để buông Kid ra thêm 1 lần nữa... mất Kid ư?? ... cô không muốn... cô không đủ cao thượng, không đủ thánh thiện để tha tự do, giải thoát cho Kid khỏi tình yêu của mình... Cô biết... cô là người ích kỷ... là kẻ xấu xa, ... nhưng... dù thế thì Candy cũng không muốn xa rời vòng tay ấm áp ấy... không muốn xa rời nụ cười rạng ngời ấy..... là cô điên cuồng.... là cô tàn ác..... là cô quá ích kỷ... là cô quá xấu xa ư????.....nhưng...

Candy không muốn Kid bị tổn thương. Nếu như vì cô mà Kid đau lòng, thì Candy sẽ chết mất. Candy im lặng suy ngẫm. Đành lạnh lùng với Kid 1 chút, đành rời xa ngôi nhà ấm áp hạnh phúc của Kid... trở về... ngôi nhà ... nói đúng hơn là 1 pháo đài ... 1 nơi bất khả xâm phạm... nơi lạnh lẽo... như 1 tòa thành giam lỏng

Ông không thấy Candy nói gì nữa, liền quay lại bàn làm việc, lấy 1 xấp hồ sơ, đem đến trước mặt Candy. Candy đang chìm sâu trong suy nghĩ, không hề để ý đến hành động đó của người ông. Thấy Candy không có phản ứng gì, ông hắng giọng, khuôn mặt không 1 chút biểu cảm:

_ con chọn đi!!!

_ Gì ạ??_ Candy bị kéo giật ra khỏi những suy nghĩ của mình bằng giọng nói lạnh giá ấy. Candy không hiểu tại mình có nghe nhầm không nữa.

_ Chọn đi!!!_ Ông chỉ tay vào tập hồ sơ trên chiếc bàn sang trọng.

_ chọn gì thế ạ?_ Candy nghi hoặc nhìn ông với ánh mắt rực lửa” lại lựa chọn gì nữa đây????? Lại lựa chọn gì nữa đây??? lại bắt ép mình lựa chọn gì nữa đây??”

_ ..._ ông im lặng, không nói.

Candy thận trọng cầm lấy xấp hồ sơ, trong lòng tồn tại những cảm xúc lẫn lộn. Rốt cuộc trong đó là gì?? Tại sao cô lại thấy bất an không yên thế này?? Tại sao?? ” Candy, mày sợ hãi cái gì vậy chứ?? mày đừng có ngu ngốc như thế, mày không có việc gì phải sợ hãi cả!!!! Không điều gì có thể đánh gục mày!!!! Như thế mới là Candy!” Candy tự trấn tĩnh bản thân mình bằng cách như thế. Hít 1 hơi thật sâu, Candy bắt đầu nhìn kĩ từng tờ, từng tờ một....

Candy nhú mày, người khẽ run 1 cái thật nhẹ. Rồi đôi mắt Candy mở to, ngạc nhiên hết cỡ. Tay Candy nắm chặt, khiến 2 lè bị bóp mạnh, giấy nát cả ra... Candy cắn chặt môi, cảm nhận được cả vị tanh tươi của máu trong miệng... Cô không thể chấp nhận!!!!!!!! Không thể chấp nhận!!!!!! Việc này... không khác gì đâm thẳng 1 nhát dao vào tim Kid... 1 việc khiến Kid đau đớn như thế, Candy tuyệt đối sẽ không làm... Bất cứ chuyện gì cũng được, nhưng chỉ chuyện này..... Candy sẽ không chấp nhận trở thành 1 con rối trong tay ông... cô không thể làm theo.... bất cứ chuyện gì... ngoài việc chia tay với Kid và việc này... thì việc gì Candy cũng có thể nghe theo, nhưng còn chuyện này... Candy quyết không nhượng bộ!!!!!!!!!!

_ Ông rốt cuộc là có ý gì??_ Candy trừng mắt nhìn ông, cái nhìn mang sự lạnh lùng buốt giá, giống như cái nhìn mà ông đã dành cho Candy.

_ Chẳng phải con hiểu rất rõ vấn đề ư??_ Ông nhìn Candy, khuôn mặt không chút biểu cảm, như mang 1 cái mặt nạ bằng sắt... nặng nề, uy nghiêm...

_ Được rồi!!!! Con hiểu!!!!_ Candy cắn chặt môi hơn nữa, mùi tanh của máu cứ xộc vào cổ họng Candy. Lấy hết những bình tĩnh, lãnh đạm còn sót lại trong bản thân, Candy đáp lại_ nhưng... tại sao... lại... tại sao lại có 2 cái hồ sơ chữ màu đỏ?? Ông muốn gì khi cho con nhìn tập hồ sơ này chứ??_ Mối Candy run run, cảm giác đau thương hiện rõ trên đôi môi xinh đẹp..

_ lẽ nào con không hiểu?? _ Ông khẽ nhú mày 1 cái, rồi trở về với bộ mặt thản nhiên như không_ đó là những người ta chọn!!!! 2 người ta chọn!!!!

_ Con... con không đồng ý!!!!!!_ Candy nhìn thẳng vào mắt ông, 2 ánh mắt sắc lạnh chạm nhau... không khí trong căn phòng trở nên khó chịu.

_ đó không phải là do con lựa chọn!!!!_ ông ôn tồn đáp lại, cái ôn tồn mang chút khinh rẻ.

_ Đó là quyền quyết định của con!!!!!!!! Không ai có quyền xen vào chuyện này!!!!!!!! Ngay cả ông!!!!!!_ Candy giận dữ, những lời nói phát ra từ miệng cô đầy gai góc. _ nếu như con muốn từ bỏ những gì mà con đã mất công dành giết thì con cứ việc làm theo ý con!!!!_ ông nói như buông xuôi, nhưng thực chất là đang đe dọa.

Candy không kìm được cơn nóng giận đang cuộn cuộn sôi trong huyết mạch được nữa, Candy hít 1 hơi thật sâu, nhếch mép nhìn ông đầy kiêu ngạo:

_ Ông nghĩ tôi vì cái gì mà đến bên ông?? Ông nghĩ tôi vì cái gì mà quyết tâm trở thành người thừa kế của ông không?? Ông chẳng biết cái gì sất!!!!!!_ Candy tức giận, nhưng vẫn nở 1 nụ cười ai oán, khinh bỉ...

_ con muốn ta ra tay chứ gì?? con muốn ta hủy tư cách trở thành người thừa kế của ta??_ ông vẫn bình thản hỏi, nhưng sâu trong đáy mắt là 1 nỗi giận dữ vô hình được chôn giấu không 1 kẻ hở..._ con đừng lặp lại chuyện ngày xưa.....

_ ông thôi đi!!!! tôi ko phải là đứa con nít đến với ông vì cần tình thương !!!!_ Candy hét to lên._ ông thì hiểu gì!!!!!!!!!!?? ông làm được gì cho ba mẹ tôi??

_ con nói thế là có ý gì?_ người đàn ông già hơi bất ngờ trước thái độ của Candy.

_ làm sao ông biết được!!!!!!!! Làm sao ông biết được ba mẹ tôi đã chết thảm như thế nào????????!!!!!!_ Candy nhếch mép, nở 1 nụ cười chua xót_ tôi sẽ không bao giờ tha thứ!!!!!!!! không bao giờ tha thứ cho các người!!!_ Candy nói như đang hưởng về 1 khoảng trời vô định. rồi Candy quay lại nhìn ông, Candy khẽ cười... 1 nụ cười khẩy.... cười cho cuộc đời đau đớn... cười khẩy chính bản thân mình...._ nếu như không phải vì ông đã xua đuổi ba mẹ tôi thì có lẽ..... bây giờ đã không có kết cục như thế..... nếu ngày đó ông chịu chấp nhận thì có lẽ đời tôi đã không thành ra thế này_ Candy mỉm cười, 1 nụ cười có chút điên cuồng_ vì thế nên ...tôi... cũng hận ông!!!!RRRAẦẦẦMM!!!!!!!!!!!!

cánh cửa bị đóng lại 1 cách không thương tiếc !!!! Candy lạnh lùng bước ra, khuôn mặt tràn đầy nỗi tức giận... đúng thế... cô căm thù..... căm thù tất cả những gì phá vỡ niềm hạnh phúc bé nhỏ của cô!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Candy căm thù..... căm thù cuộc đời tàn nhẫn, ác nghiệt!!!!!!!!!!!!

Candy uất nghẹn. Nhưng... trong giây phút ... Candy lấy lại được lí trí của mình..." mày đã nói cái quái gì vậy?? mày điên rồi!!!!!!!!!!!! điên rồi!!!!!!!!!!!! điên rồi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!" Candy không tin rằng mình đã thốt ra những lời như thế!!!!!!!! Làm sao cô lại có thể nói ra những gì cất giữ trong sâu tận đáy lòng 1 cách dễ dàng như thế được cơ chứ???? làm sao cô có thể????

Không hẳn là Candy sợ hãi vì việc mình gây ra nhưng...Candy thấy hơi hối hận... Candy không lo ngại cho tương lai của mình.... không 1 chút

.... Nhưng... nếu như.... vì cô mà Kid đau đớn, tổn thương.. bị người ta [h]ãm hại, thì Candy... sẽ còn đau đớn hơn nữa..

chỉ vì cô mà như thế thì Candy... thà chấp nhận những gì ông nói.... tránh xa Kid 1 chút, đến khi nào Candy có đủ khả năng để bảo vệ Kid..... đủ khả năng để chống chọi, đương đầu với con người đáng sợ trước mặt mình... thì Candy sẽ đứng bên cạnh Kid, mãi mãi... cho dù Kid xua đuổi, ghẻ lạnh cũng không sao.... chỉ cần thấy Kid hạnh phúc là cô đã mãn nguyện.... dù cho cuộc đời cô có tàn khốc đau đớn đến mức nào cũng được..... chỉ cần..... Kid..... Thật sự hạnh phúc.....

..... thế nhưng.... liệu lúc đó.... Kid có hiểu được tấm lòng của Candy hay không???

... hay mãi mãi sẽ hận thù Candy khi nở bỏ rơi, nở lạnh lùng với cậu, quay đi không hề ngoái đầu lại?.....

... liệu... Kid có hiểu được ... rằng Candy đau đớn như thế nào... nếu phải chia tay với Kid hay không??.....

33. Chương 33

Chap 33.

Candy chậm rãi, bước từng bước về căn nhà ấm áp, nơi có Kid đang chờ cô ở đó. Cô từ chối chiếc xe người quản gia mang đến, và quyết định đi bộ...

... từng bước... từng bước..... thật nặng nề....

... cuộc đời cô... không do cô định đoạt...

... cuộc đời cô... không do cô định đoạt..... thật sự là như thế ư?...

... lết từng bước về nhà, Candy buông lỏng cả cơ thể...

... những suy nghĩ quay cuồng trong đầu cô...

... đau...

... đau...

... tìm Candy đau nhói....

... lựa chọn... cô không muốn... cô không thể chấp nhận...

... bất cứ chuyện gì cũng được...

... bất cứ điều gì cũng được....

... chỉ duy nhất... duy nhất chuyện này... hãy để cô được quyết định...

... Candy muốn gào to lên... nhưng cổ họng nghẹn đắng... cô không thể.....

..... CÔ. KHÔNG. THỂ.....

... Candy không biết mình đã đi bao lâu, chỉ biết rằng, khi chợt tỉnh ra thì trời đã tối mịt, xung quanh cô là sự yên ắng vây quanh... cô quạnh... chân Candy đau nhức... mỗi nhử... có vẻ như, quãng đường quá dài khiến toàn bộ cơ thể cô dồn hết sức lực vào những bước đi....

... ngẩng đầu lên, Candy khẽ mỉm cười yếu ớt...Ánh sáng phát ra từ ô cửa sổ trong suốt khiến lòng Candy chợt ấm áp lại... trong ngôi nhà trước mắt cô, có Kid đang ngồi chờ đợi cô quay về.... như thế... là hạnh phúc chăng?...

trời tuy không còn tuyết, nhưng cái lạnh vẫn len lỏi khắp nơi...

Candy bước nhanh hơn 1 chút... 1 dáng người cao cao đang ngồi trên bậc thềm... đầu cúi gục xuống, 2 tay đang xoa xoa vào nhau...

... nghe tiếng bước chân, người ấy giật mình ngừng đầu lên, đôi mắt long lanh như những vì sao lấp lánh, tràn ngập 1 niềm vui mừng khó tả... mái tóc đen mượt lãng tử khẽ bay trong cơn gió... nụ cười rạng rỡ trên môi..... như 1 vị thần...

... Candy cảm thấy nghẹt thở... người con trai này... người con trai tuyệt vời thế này... người con trai dịu dàng thế này.... cô không muốn... không muốn phá vỡ... không muốn khuôn mặt của anh tồn tại 1 chút đau đớn nào vì bị tổn thương.....

..... CÔ. KHÔNG. MUỐN.....

Kid nghe thấy tiếng bước chân, vội ngừng đầu lên nhìn. Candy đã về, cái bất an trong cậu như bị chìm xuống tận đáy, Kid cười rạng rỡ, âu yếm nhìn Candy. Candy mỉm cười thật khẽ, sắc mặt hơi tái đi. Kid tiến lại, áp 2 bàn tay ấm áp của mình vào má Candy... cái ấm áp khiến mắt Candy hơi đỏ. Kid mỉm cười,

đặt một nụ hôn lên trán Candy. Đôi môi nóng bỏng dịu dàng. Kid ôm Candy vào lòng, như muốn sưởi ấm cho cô:

_ cuối cùng thì em cũng về rồi!!

_ sao... sao anh lại đứng ngoài này làm gì?? trời lạnh lắm!!_ Candy dụi đầu vào lồng ngực Kid, giọng nghèn nghẹn... có lẽ... Kid đã đứng đợi ở đây lâu lắm rồi...

_ tại... tại vì anh sợ..._ Kid ngập ngừng, cậu không muốn để lộ ra sự yếu đuối của bản thân mình, nhưng cuối cùng, Kid vẫn nói_ anh sợ... em không về...

_ sao lại không về chứ. Anh là đồ ngốc!_ Candy mím chặt môi, trong tim cô bỗng nhói lên 1 cái...

_ em ... đã đi đâu về vậy!?!_ Kid nhìn Candy đang ngồi trên sofa, e dè hỏi sau khi cả 2 đã vào nhà.

_ em... em gặp ông._ Candy chần chừ 1 lúc rồi đáp.

_ thế à?... mà chân em bị sao vậy??_ Kid lướt mắt qua, liền nhíu mày khi thấy chân Candy có vẻ không bình thường.

_ không có gì đâu!!_ Candy xua tay, cô không muốn Kid phải lo lắng.

_ để anh xem nào!!!!_ Kid cúi xuống, nâng bàn chân đang sưng đỏ của Candy lên._ thế này mà không sao à??_ Kid lo lắng nhìn Candy_ sao em lại nói dối thế chứ? Tấy đỏ lên rồi này!!!

_ không sao đâu mà!!!_ Candy rút chân lại nhưng Kid đã nắm lấy cổ chân cô.

_ không sao là thế nào?_ Kid tức giận mắng Candy_ em phải biết quý trọng bản thân chứ!!!! ngồi đó đi!!!!!! anh đi lấy thuốc!!!

Kid rời phòng khách, không để cho Candy kịp nói 1 lời. Candy ngơ ngác không hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra. Không phải là Kid dịu dàng luôn yêu chiều cái tính ương bướng của cô, mà là 1 Kid mạnh mẽ. Xem ra, cô còn phải tìm hiểu về Kid nhiều mới hiểu được Kid là người như thế nào. Nhưng, dù thế nào thì Kid vẫn là người có trái tim ấm áp, và quả thực rất dịu dàng...

_ lần sau em phải cẩn thận nghe chưa? _ Kid đang ngồi thụp trước mặt Candy, tỉ mỉ bôi thuốc quanh vết tấy, miệng căn dặn.

_ anh y như ông già ý!!! hi!!!!_ Candy bật cười.

_ anh nói rồi đấy nhé!!!!!!!!!!_ Kid nghiêm mặt nhìn Candy_ mà... ông em... có chuyện gì à??_ Kid dè dặt hỏi.

_ ... không!!!!_ Nụ cười trên môi Candy tắt ngấm._ không có gì đâu!

_ anh xin lỗi!_ Kid cúi đầu, lộ vẻ ăn năn.

_ không sao đâu! Anh ngốc ạ!!!!_ Candy trêu đùa Kid.

_ uh!! Anh ngốc mà!!_ Kid ngược mắt lên nhìn Candy, mặt lộ rõ vẻ buồn rầu.

_ anh đừng lo!! em biết mà!! _ Candy vòng tay ôm lấy cổ Kid.

Tim Candy lại nhói đau... làm sao đây? rốt cuộc... cô phải làm gì bây giờ?? phải làm gì đây??.....

Sân bay Tokyo.

1 anh chàng với khuôn mặt vô cùng điển trai, đeo cặp kính râm hàng hiệu, trên môi nở 1 nụ cười ngạo nghễ, nhưng từ khuôn mặt cho đến cơ thể đều toát ra 1 vẻ lạnh lùng như quý tộc. Theo sau là 2 vệ sĩ, đang xách va li của anh chàng. Mái tóc mềm mượt màu nâu sẫm khẽ bay nhẹ trong gió. Trên môi anh chàng bỗng nở 1 nụ cười thật đẹp, khiến người ta mê mẩn, miệng lẩm bầm:

_ Anh đã trở về rồi!!! Candy!!!!!! _ em có sao không??_ Kid lo lắng hỏi Candy khi thấy sắc mặt cô có vẻ không được khỏe.

_ em không sao!_ Candy bước đi bên cạnh Kid, đáp lại, cố giấu đi sự mệt mỏi.

Candy cả đêm không ngủ được, đến trường là ngập đầu trong công việc của Hội học sinh, gần như không có thời gian rảnh để nghỉ ngơi. Cô không biết chuyện gì sẽ lại xảy ra vào tương lai... cô lo sợ...

... tình yêu của cô lại thêm 1 lần trắc trở...

_ nhưng anh thấy em không được khỏe!!_ Kid mặc kệ câu nói của Candy, đứng lại, quay người Candy hướng về phía mình, khẳng định 1 câu chắc nịch.

_ em không sao đâu mà!!_ Candy nắm lấy bàn tay ấm áp của Kid, mỉm cười yếu ớt.

Kid cắn môi 1 cái. Nhưng rồi cậu đành bỏ qua. Kid nắm lấy bàn tay thon dài của Candy, trong lòng, nỗi bất an vô hình ấy cứ lớn dần lên...

Sáng hôm sau....

_ Anh tỉnh dậy rồi à?_ Candy mỉm cười nhìn Kid khi đang mở cửa sổ.

Ánh sáng khiến Kid khó khăn lắm mới mở mắt ra được. Kid sững người khi thấy Candy...

toàn bộ ánh sáng như ôm trọn lấy thân thể cô, làn da trắng muốt khiến cô dường như trong suốt... mờ nhạt... như 1 ảo ảnh vô cùng xinh đẹp quyến rũ... trông Candy... như sắp tan biến luôn vào không trung vậy... gương mặt Kid có chút hoảng hốt thất thần!!

_ anh sao thế??_ tiếng nói của Candy vang đến bên tai làm Kid trở về với hiện thực. Hóa ra, Candy vẫn còn đang bên cạnh cậu. Candy không hề biến mất.

_ không! không sao!_ Kid vội vàng đáp lời Candy. cậu tự cười chính mình” Mày đang nghĩ cái quái gì vậy chứ Kid?? ”

Sau khi ăn sáng xong...

_ anh à... em muốn ăn kem!!_ Candy nhìn Kid không chớp mắt, nũng nịu

_ hả?_ Kid không tin nổi vào tai mình nữa, hỏi lại Candy 1 lần_ em muốn ăn kem??

_ uh!! Kem Ý!!!!_ Candy chớp chớp mắt, đôi lông mi dài, nâu sẫm điểm trên khuôn mặt xinh đẹp với làn da mịn màng. Trong ánh sáng, Candy càng xinh đẹp hơn.

_ Vậy thì chúng ta đi ăn kem cũng được!!_ Kid mỉm cười dịu dàng, rồi chống tay nghỉ ngơi_ ăn ở đâu bây giờ nhỉ?? có quán nào ở đây bán kem Ý vậy ta??

_ anh là đồ ngốc à?_ Candy mỉm cười chế nhạo, nhưng không tồn tại chút gì có vẻ khinh thường hết, chỉ thấy sự thích thú hiện rõ trên gương mặt Candy_ ăn kem Ý... thì tất nhiên phải đến Ý chứ còn gì nữa?

_ đến Ý??_ Kid tròn mắt, ngạc nhiên tột độ.

_ uh!!_ Candy thần nhiên đáp lại. Rồi quay người bước vào phòng ngủ. Chưa đầy 10 giây, Candy đã trở ra với 2 chiếc vali thật nhỏ gọn. Có vẻ như cô đã sắp xếp từ trước khi Kid tỉnh dậy. Cả đồ đạc của cô và của Kid.

Kid càng ngạc nhiên hơn nữa. Candy vẫn luôn thích làm theo ý mình như thế, không quan tâm đến việc Kid có thích ứng kịp với sự thay đổi và những kế hoạch thất thường của mình. Nhưng điều ấy chưa bao giờ khiến Candy trở thành kẻ lố bịch. Mọi hành động của Candy tuy rất lạ kì, lại đầy ương bướng, nhưng chính điểm đó khiến Candy thêm phần đáng yêu.

_ bây giờ đi thôi nào!!!!!!_ Candy mỉm cười, khuôn mặt trong sáng như thiên thần, cứ vậy kéo Kid đi.

Kid phì cười trước mọi hành động của Candy. Cậu chấp nhận để Candy làm theo ý thích của mình như thế.

... nhưng...

...Trong lòng Kid bỗng dưng cảm giác bất an lại ập đến...

...trái tim Kid...

... trái tim Kid đã không thuộc về cậu nữa rồi...

... Kid lo lắng... khi nhận ra rằng... mình đã yêu Candy nhiều hơn nữa... càng ngày càng mãnh liệt...

...vậy...

...nếu như... 1 ngày nào đó... Candy bỗng rời xa cậu... thì ... có khi nào.... cậu sẽ tuyệt vọng đến mức...

... muốn rời bỏ thế gian này không??...

... ngày ấy... phải chăng sẽ xảy ra?...

trong phút giây nhìn phía sau lưng Candy... Kid hoảng sợ...

... người con gái này... liệu ... có thuộc về cậu không?...

.. hay tất cả... chỉ là ảo tưởng... ?...

... chỉ là ảo ảnh không bao giờ có thực?...

... chỉ là 1 giấc mộng mà thôi?...

... và rồi cô sẽ rời xa... rời xa cậu mãi mãi?...

... nếu như ngày đó xảy ra... có khi nào... cậu sẽ điên cuồng kéo cả cô...

... cùng xuống địa ngục hay không??...

Suy nghĩ của bản thân khiến Kid giật mình kinh hãi. có vẻ như... nếu dành cho 1 người quá nhiều tình yêu... thì đến khi... chia xa... bản thân sẽ không bao giờ đứng dậy được nữa...

... 1 ngày nào đó...

... 1 ngày nào đó...

... nếu chuyện ấy xảy ra...

...nếu chuyện ấy xảy ra.....

.....

Candy tựa đầu vào vai Kid khi cả 2 đang ngồi trên máy bay. Cô mím chặt môi.

Phải chăng là cô đang chạy trốn? cô đang chạy trốn sự thật?

... sự thật rằng cô đang phải đối mặt với 2 lựa chọn...

... ở bên cạnh Kid. Từ bỏ tất cả thù hận. Nhưng rồi... liệu cô có được hạnh phúc hay là mãi mãi sẽ bị ám ảnh bởi cái chết của ba mẹ?

... và 1 ngày nào đó ...

... cô sẽ hối hận... khi ở bên cạnh anh... sẽ khiến anh bị tổn thương...

... và sẽ luôn canh cánh trước mối hận thù chưa trả xong...?...

hoặc là...

... rời xa anh... rời xa tình yêu duy nhất của cuộc đời cô...

... chấp nhận kết hôn với 1 người cô không bao giờ có thể yêu thương...theo lời người ông lạnh lùng sắt đá...

... để giải phóng khỏi những cơn ác mộng...

... nhưng rồi...

... có khi nào cô sẽ hối hận... khi đã bỏ rơi anh hay không?...
 ... suốt đời dằn vặt... bởi tình yêu không bao giờ trở thành hiện thực...
 ... và... có khi nào... dù cô trả lại toàn bộ oán hận...
 ... thì cơn ác mộng vẫn sẽ lặp đi lặp lại mỗi đêm?...
 ...mỗi đêm dài đầy đau đớn?...
 ... cô biết phải làm sao ??
 ... phải làm sao bây giờ...?...
 ... hay là...
 ...cô chết đi...
 ... biến mất hoàn toàn trên thế gian này...
 ... 1 cách âm thầm lặng lẽ.....
 ... chết đi...
 ... như thế là hơn chẳng??...
 ... là tốt nhất chẳng?....
 ... bỏ lại tất cả.... thù hận...yêu thương...
 ... bỏ lại anh... bỏ lại những gì mà bao năm cô cố gắng đạt được...
 ... bỏ lại
 Candy im lặng, trái tim cô đau đớn, nhói lên như kim châm....
 ... cảm nhận được hơi ấm từ Kid... khóe mắt Candy long lanh nước...
 ... cô gắng kìm nén lại...
 ... trở về với khuôn mặt...
 ... thật lạnh lùng....
 ... giờ đây... khi cô còn ở bên anh... thì hãy mặc kệ tất cả...
 ... ít ra trong lúc này...
 ... hãy để cho anh được mỉm cười hạnh phúc...
 ... hãy để cho đôi mắt anh không có chút tổn thương đau khổ...
 Trong sâu thẳm đáy mắt cô tồn tại 1 nỗi đau được chôn giấu... 1 nỗi đau không thể nói nên lời...
 ... vẫn là khuôn mặt thản nhiên đến lạnh lùng ấy...
 ... nhưng trong tâm trí cô...
 ... đang dậy sóng...
 ...2 con người với 2 nỗi bất an đau khổ...
 ...2 con người yêu nhau say đắm... đang đắm chìm trong nỗi lo sợ vô hình...
 ... 2 con người ấy... đang rời xa nước Nhật....
 ... mang theo tình yêu sâu sắc ...
 ... 1 tình yêu duy nhất...
 ” thánh thần ơi.... hãy cho con được ở bên cạnh người này thêm 1 chút nữa.... chỉ 1 chút nữa thôi...”

34. Chương 34

Chap 34.

Máy bay vừa hạ cánh, Candy đã kéo Kid đi ăn kem. Nhưng đến Ý rồi, lẽ nào chỉ ăn kem rồi quay về, trong khi Ý là quê hương của pizza, là nơi có đấu trường Roma vô cùng nổi tiếng, và thành phố Venice tuyệt vời chính là nơi 2 người đang đứng? Tất nhiên đó là điều không tưởng, Candy sẽ chẳng bao giờ bỏ qua 1 dịp hiếm có như thế này trừ phi cô đã đến đây tới độ chán ngấy. Nhưng đây lại là lần đầu tiên Candy đến Venice, bởi Candy không hề dành thời gian cho những chuyến đi du lịch, căn bản là cô không có thời gian để nghĩ đến việc nghỉ ngơi thư giãn thì làm gì có thời gian rồi mà đi ngắm cảnh thế này được?

Chính vì tất cả những lí do trên, Kid và Candy bỗng dưng có 1 chuyến du lịch dài ngày.

Thành phố Venice, Italy.

Trong 1 nhà hàng, Kid và Candy đang thưởng thức món kem nổi tiếng...

_ sao anh không ăn đi? _ Candy ngược nhìn Kid khi thấy cậu không hề đụng lấy 1 chút kem nào thì bất gặp... ánh mắt Kid đang say sưa ... ngắm mình (chắc, ngắm Candy hoài mà không biết chán>.<) .=" " candy=" " tròn=" " mắt,=" " khuôn=" " mặt=" " khe=" " ửng=" " hồng=" " lên=" " 1=" " chút.=" ">

_ Ơ..ờ... anh.. ăn... phải ăn chứ...!! _ Kid ngớ người ra khi nghe tiếng Candy hỏi, lúng túng , ngượng nghịu đáp lại khi Candy phát hiện cậu đang ngắm nhìn cô đến ngẩn ngơ, liền xúc ngay 1 thìa kem cho vào miệng_ Ouch... _ Kid đưa tay bịt lấy miệng, cố chịu đựng vì... lạnh quá!!!! cậu lỡ cho vào miệng cả 1 thìa kem lạnh buốt to đùng!! mặt nhăn lại,méo mó 1 cách khổ sở!!

_ Hơ.. ha ha!! _ Candy bật cười khi thấy Kid như thế! _ anh ngốc quá đi!

_ em thật là...!! _ Kid đỏ bừng mặt, giận dữ. _ không chơi với em nữa!

_ không chơi với em thì thôi!! Mặc kệ anh luôn! _ Candy phùng má, nguyệt Kid 1 cái trông phát yêu._ em chơi với người khác cũng được!

_ Em đành lòng mặc kệ anh mà chơi với người khác sao? _ Kid nhìn Candy với ánh mắt không giấu nổi sự thất vọng._ anh biết anh chả là cái cóc khô gì cả mà! _ Kid lí nhí trong cổ họng, nhìn như con cún cụp tai buồn xo vậy!

_ KHÔNG. ĐÀNH. LÒNG.Chặt! Được chưa? _ Candy nhô người ra phía trước, hôn nhẹ vào môi Kid 1 cái,khe mỉm cười.

_ ///.../// _ Kid bối rối, cúi đầu _ được rồi! _ thật lòng mà nói, lúc này Kid thật sự muốn ôm chầm lấy Candy luôn. Candy dễ thương như thế, khiến Kid không cầm lòng được. Nhưng mà, tuy đây không phải như ở Nhật, nhưng thể hiện tình cảm quá mức trước mặt mọi người thì Kid không dám làm. Tóm lại, bây giờ đầu óc Kid vô cùng hỗn loạn, đấu tranh giữa cái gọi là bản năng và lí trí>.<>

_ vậy thì anh ăn đi!! Tan hết rồi kìa! _ Candy ngồi lại, tiếp tục thưởng thức li kem đang ăn dở của mình.

_ ừ! anh biết rồi! _ Kid nở 1 nụ cười dịu dàng _ nhưng mà... anh không muốn ăn lắm.

_ sao cơ? _ Candy nhìn Kid ngạc nhiên _ em ăn gần hết rồi nè! Ngon lắm đó!! Đừng bỏ phí thế! tiếc lắm!(không phải là tiếc tiền mà là tiếc vì nó ngon mà lại bị bỏ>.<)>

_ Thế em có muốn ăn nữa không? _ Kid vẫn nở nụ cười dịu dàng, khe khẽ hỏi.

_ em không ăn nữa đâu! _ Candy lắc đầu _ anh ăn đi!

_ anh không muốn ăn mà! hay là em ăn giùm anh!!Nhé?

_ không. Anh định biến em thành heo à? Ăn nữa em xấu đi, anh không yêu nữa thì đau đầu lắm đó! _ Candy nhìn Kid, nháy mắt 1 cái.

_ làm gì có chuyện đó! Candy thế nào thì anh vẫn yêu mà!

_ Biết đâu được đấy!_ Candy quay mặt đi_ ai mà tin nổi lời con trai nói chứ!

_ sao em nỡ nói thế chứ?_ Kid tỏ ra phật ý_ dù không tin bất cứ ai thì em phải tin anh chứ! thôi, em ăn đi ! Nha?_ Kid nũng nịu.

_ không là không!_ Candy đáp lại 1 cách lạnh lùng._ trừ khi... _ Candy không định nói câu này, nhưng khi thấy Kid thất thểu, thương quá, nên miễn cưỡng_ trừ khi anh cũng ăn.

_ ..._ Kid ra bộ suy nghĩ dữ lắm, rồi ngừng đầu lên, cười toe _ ok, em 1 thìa, anh 1 thìa, anh dứt cho em ăn!!

_ á à! Hóa ra là âm mưu của anh đây hả??_ Candy nhìn Kid_ cái mặt anh càng ngày càng đều thấy rõ luôn đó nhé!

_ làm gì có chuyện đó! Anh ngây thơ thế này cơ mà?_ Kid vội phủ nhận.

_ cho em xin, anh ở gần Ken nhiều quá nên bây giờ càng ngày càng gian!_ Candy cười nửa miệng.

_ nếu có gì thì cũng là tại nó!! không phải do anh đâu!_ Kid phụng phịu.

_ hơ, tuy rằng do Ken là chính, nhưng tại anh không biết giữ mình (cái này nghe sao mà đầy ẩn ý thế không biết>.<?).?>

_ đừng nói anh thế chứ?_ Kid làm mặt buồn_ anh khóc giờ!!

_ thế thì anh khóc đi!! _ Candy mỉm cười tinh quái_ em chưa bao giờ được thấy anh khóc đâu đó! dịp may hiếm có, phải quay lại mới được!_ Candy rút di động từ túi xách ra.

_ em quá đáng thật đấy!!_ Kid giận dữ_ nói cho em biết, không phải ai cũng có điểm phúc được anh yêu như em đâu nhé! đã không biết quý lại còn nói móc nói mỉa!!(trời, coi Kid tự mãn nè pà kon>.<)>

_ ừ!! được rồi!! em biết là em may mắn nên mới được anh yêu! được chưa? _ Candy dài giọng_ con trai gì mà nhỏ nhen thế không biết! đùa tí cũng không được!

_ đâu? làm gì có! anh thế này mà nhỏ nhen à?_ Kid đưa ngón tay xoa xoa mũi_ thôi, vậy anh 1 thìa, em 1 thìa! được không?Kem tan hết trơn rồi đây này!

_Haizzz... bó tay với anh luôn!! _ Candy thở dài_ thua anh 1 lần thôi đó!

_ vậy thì... A!!_ Kid xúc 1 thìa kem, đưa lên miệng Candy , nói “A” như dỗ con nít ăn vậy!

_ Uhm! thế được chưa?_ Candy ăn xong thìa kem, ngược mắt lên nói với Kid_ bây giờ thì anh ăn đi!!_ Nhưng Kid vẫn không chịu ăn 1 thìa kem nào cả_ anh còn chờ đợi gì nữa mà không ăn đi hả?_ Candy quắc mắt nhìn Kid.

_ thì... _ Kid lúng túng gãi đầu, lắp lửng mãi, không nói thành câu.

_ đừng có bảo là em phải làm chuyện xấu hổ là dứt cho anh ăn như lúc này anh dứt cho em ăn đó nha!_ Candy nhìn Kid đầy hoài nghi.

_ ừ..._ Kid cúi đầu, 2 tai đỏ lựng, có vẻ thất vọng lắm.

_ lẽ nào... anh nghĩ thế thật à?_ Candy nhú mày, nghi hoặc.

_ ư... ừ... _ 2 tai Kid càng ngày càng đỏ hơn, máu nóng dồn hết lên não.

_ anh buồn cười ghê! Hi!_ Candy bật cười_ anh làm chuyện xấu hổ thế cũng không biết ngượng, vậy mà chỉ nghĩ đến chuyện em dứt cho anh ăn thì lại đỏ hết cả mặt cơ à?

_ anh.. anh... _ Kid lắp bắp, thật sự cậu cũng không hiểu nổi vì cái gì mà mình bạo gan đến thế nữa thì làm sao Candy hiểu được? Mặt Kid tiếp tục đỏ chín, có vẻ như máu dồn lên não càng ngày càng nhiều, có nguy cơ xịt máu mũi ngay lập tức nếu Candy không đáp lại.

_ thôi được rồi! 1 miếng thôi đấy nhé! Nào ! A!!!_ Candy kéo li kem về phía mình, lắp lại như Kid đã làm.

Kid ngẩng đầu, tròn mắt nhìn Candy!!

__ sao nữa!? Candy nhú mồm __ anh không ăn chứ gì?

__ có chứ!!

__ lần sau đừng nhõm nhẽ thế này nữa nghe chưa cưng?

__ uh! không có đâu mà! __ Kid nở 1 nụ cười ảm áp như ánh mặt trời __ 1 nụ cười tỏa nắng.

Và như thế ... ở 1 nơi xa lạ, bỏ lại sau lưng tất cả ưu phiền, Candy mỉm cười thật hạnh phúc.

Giây phút hạnh phúc và ảm áp này...

... liệu sẽ kéo dài trong bao lâu?

... giấc mơ ngọt ngào thế này... rồi 1 ngày sẽ phải tỉnh dậy....

... dù biết thế... dù biết sẽ phải chia xa, nhưng ... Candy vẫn cố níu kéo từng khoảnh khắc...

... ước gì... thời gian có thể ngừng lại... tại giây phút đẹp đẽ như 1 giấc mộng này.... Rồi khỏi thành phố trong mơ Venice, rồi khỏi nước Ý xinh đẹp, Candy quyết định trở về quê hương thứ nhất của chính mình __ New York, nơi chôn giấu biết bao kỉ niệm, nơi tồn tại những nỗi đau và niềm oán hận, và cũng là nơi lưu giữ những khoảnh khắc hạnh phúc mãi mãi là dĩ vãng xa vời... cùng với Kid __ người cô yêu thương tha thiết, người đã chiếm trọn cả trái tim cô, người duy nhất có được tình yêu của cô __ 1 người con gái đã vì hận thù mà từ bỏ tất cả cảm xúc...

New York.

__ Anh có định vào thăm ba mẹ không? __ Trên 1 chiếc taxi, Candy ngồi, khẽ khàng nói.

__ Ừ! chắc có! lâu rồi anh không gặp! __ Kid ngồi bên cạnh Candy, đáp lại.

__ Uhm! em... đi thăm ba mẹ em trước...! __ Candy nói thật khẽ, trong đôi mắt thoáng 1 ánh nhìn đau khổ.

__ ừ! ... anh sẽ đi cùng em! __ Kid nắm lấy bàn tay thon dài của Candy. Thấy Candy như thế, trái tim Kid bỗng dưng thất lại, tại sao anh không thể bảo vệ cho cô tránh bị tổn thương ? tại sao cô ở bên cạnh anh, nhưng trước nỗi đau của cô, anh đành bất lực đứng nhìn? anh phải làm gì mới khiến cô luôn luôn hạnh phúc? phải làm gì đây? Phải làm gì để cô mãi mãi nở nụ cười xinh đẹp lúc bên cạnh anh? Kid đau khổ nhìn Candy... nỗi bất an trong lòng Kid lại dấy lên... tình yêu của anh... cô là tất cả những gì anh yêu thương nhất... là tất cả tâm hồn anh... tại sao Candy bên cạnh anh mà anh cảm thấy cô thật xa vời... chỉ cần anh buông tay... thì cô sẽ mãi mãi bay đi... như 1 ảo ảnh... mãi mãi rời xa anh...

Trước những suy nghĩ ấy, bất giác, Kid nắm thật chặt bàn tay cô... siết chặt... Kid đang lo sợ... lo sợ 1 ngày... cô sẽ rời xa anh... rời xa anh... thêm 1 lần nữa...

Candy đặt bó hoa trước mộ ba mẹ, im lặng không nói 1 lời. Kid cũng lặng lẽ đứng sau cô. Ba mẹ mất đi, nhưng vẫn bên cạnh nhau... để lại cô 1 mình trên cõi đời đau khổ này... nước mắt cô không thể nào chảy ra được...

Đứng trước mộ phần của ba mẹ, cái quá khứ kia lại hiện về... nhức nhối... đầu óc Candy quay cuồng...

... đúng thế... cô mãi mãi không thể quên...

... mãi mãi không được phép quên...

... tất cả những gì níu giữ cô cho đến tận bây giờ chỉ là nỗi hận chưa trả được mà thôi.... còn anh... Candy quay đầu trở lại, nhìn Kid...

... còn anh...

... mãi mãi là 1 giấc mơ không bao giờ có thực...

... mãi mãi là mong ước không bao giờ thành hiện thực...

Nhưng... cô không nỡ rời xa anh... cô đang muốn quên đi những oán hận... đang muốn quên đi tất cả quá khứ...

... phải chăng... mong ước ấy là tội lỗi? là tội lỗi thật hay sao?

... miệng Candy khẽ nở 1 nụ cười nhẹ hẫng... 1 nụ cười nhạt nhòa...

... Kid sững sốt... trái tim anh lại đau đớn... quặn thắt... rốt cuộc cô đang nghĩ gì?? Trái tim anh... không thể chịu nổi... rốt cuộc thì cô đang nghĩ gì?? Đang nghĩ gì?

Kid đau khổ nhìn Candy... thời gian hãy dừng lại ... thời gian hãy dừng lại đi...

... hãy dừng lại... con xin Người... hãy cho thời gian ngừng lại... tại khoảnh khắc này... tại khoảnh khắc này.... để cô ấy bên cạnh con... để cô ấy luôn ở bên cạnh con...

“thánh thần ơi... hãy cho con được ở bên cạnh người này thêm 1 chút nữa... chỉ 1 chút nữa thôi...”

Trên con đường dài, 2 người bước đi bên nhau. Ánh nắng hiu hắt của 1 buổi chiều lạnh lẽo khiến không khí ngày càng thêm âm đạm...

Kid đứng trước cánh cổng, hít 1 hơi thật dài, rồi ấn chuông, tay còn lại đang nắm chặt lấy bàn tay của Candy. Sakura chạy ủa ra, khuôn mặt nở 1 nụ cười tươi tắn, gọi to:

_ Anh Kid!!!!!!!!!! Cả Candy nữa!!!!!!!!!!!!

_ Con nhóc này! Làm gì mà ghê thế? _ trong lúc Sakura đang loay hoay mở cổng, Kid mắng.

_ anh thật là... tại mừng quá mà!!!!!!!! _ Sakura chu môi lên cãi lại._ người ta đã chào đón rồi còn mắng người ta!!!!!! 2 người vào đi nào!!!!!!

Sakura đẩy cánh cổng ra, rồi nhảy lại ôm chầm lấy Candy:

_ mình nhớ Candy ghê gớm luôn!!!!!!!!!!!!

_ Ừ!!!! _ Candy mỉm cười_ mình cũng nhớ cậu lắm!

_ thôi, nhóc có định để cho Candy vào không thì bảo? _ Kid cười, mắng Sakura thêm 1 lần nữa.

_ Cái anh này rõ buồn cười!!!!!! Em với Candy làm gì thì kệ bọn em!!!!!! Anh việc gì mà phải giám sát người ta thế!!!!!!!!!! _ Sakura quay đầu cãi lại_ anh làm như để em và Candy với nhau thì em sẽ ăn thịt cô ấy không bằng ấy!!!!!!

_ Thì tại vì... _ Kid lúng túng xoa xoa chóp mũi.

Sakura cảm thấy có gì đó không thuận lắm nên nhìn xuống!!!!!!!!!!

_ Ha!!!!!! Hóa ra là vì anh không chịu buông tay Candy ra à???? Trời ơi là trời!!!!!!!!!!!! Độc chiếm cũng vừa thôi chứ!!!!!! định không cho người ta thở nữa à? _ SaKura nói ầm ĩ cả lên bằng cái giọng... rất là... vui vẻ!!!!!!? >.<>

_ cái con nhỏ này thật là... _ Kid ngượng ngịu quát Sakura_ đi vào mau đi!!!!

_ ừ! Biết rồi!!!!!! được chưa? hơi ông anh khó tính của tôi ơi? _ Sakura nói bông đùa.

_ này !! Vừa phải thôi nghe chưa!! _ Kid búng vào trán Sakura 1 cái rõ kêu.

_ Á!!!!!!!!!! Anh ác vừa thôi!!!!!!!!!! Đau con người ta!! _ Sakura nhăn mặt, tay xoa xoa vết đỏ trên trán.

_ Biết đau thì sau này đừng có nói linh tinh!!! _ Kid nhúu mày_ mà mẹ có ở nhà không?

_ Uhm!! CÓ!!!!!!!!!! Cả ba nữa!!!!!! _ Sakura nháy mắt.

_ Hả? Ba cũng có ở nhà à?? _ Kid nhìn Sakura đầy nghi ngờ_ đừng nói là do nhóc bép xép chuyện của anh nên ba mới về đó nhé.

_ Làm gì có chuyện đó chứ? _ Sakura mở to đôi mắt ra, nói bằng cái giọng ngây thơ vô(số) tội._ nào, 2 người vào nhà ngay đi!

_ Hờ!! nhóc nhớ mặt anh đó!_ Kid lừ mắt nhìn Sakura 1 cái thật sắc bén rồi kéo Candy bước vào nhà.

_ Mặt của anh thì em nhìn đến phán ngán rồi! Việc gì phải nhớ!_ Sakura lè lưỡi, giật lấy cổ tay Candy.

Kid nhìn Sakura tóe lửa, rồi đành hạ hỏa, mặc kệ nhỏ em đáng ghét , tại Kid chẳng muốn dọa nạt Sakura thêm câu nào nữa trước mặt Candy.

Kid bước vào trước, Sakura kéo tay Candy theo sau. Trên miệng Sakura nở 1 nụ cười đắc thắng.

_ Ôi Kid!!!! Cuối cùng con cũng về rồi!!_ 1 người phụ nữ xinh đẹp với nét dịu dàng phương Đông đặc trưng khẽ thốt lên khi thấy Kid._ con có biết mẹ lo cho con lắm không hả?

_ chào mẹ!_ Kid mỉm cười, dang rộng tay ôm lấy người mẹ thân yêu của mình._ Mẹ khỏe không ạ?

_ Hừm! Tôi bị làm lơ kia!_ Người đàn ông đứng tuổi đang ngồi trên ghế, cầm tờ báo trong tay, nhâm nhi tách cà phê , nói 1 câu bóng gió.

_ Con chào ba!_ Kid quay lại, cúi đầu lễ phép.

_ Uh!! Sang Nhật rồi quên luôn cả đường về nhà ấy nhỉ?_ Ba Kid châm chọc.

_ Anh hay thật đấy!_ Kid chưa kịp có phản ứng gì thì mẹ Kid đã vội trách_ con nó về là may lắm rồi! Anh đã không mừng lại còn...

_ Không sao đâu mà mẹ!_ Kid cười _ Ba chỉ đùa thôi mà!

_ Ủ! 2 cha con các người lúc nào chả thế!_ Bà tỏ vẻ giận dữ...

_ Thôi mà! Em đừng có giận dữ thế chứ?_ Ba Kid nhìn âu yếm.

_ Eo ơi! Ba mẹ thôi đi! Nhà có khách mà ba mẹ cứ cãi yêu với nhau thế đấy!_ Sakura xen vào.

_ Khách? _ Mẹ Kid tỏ vẻ ngạc nhiên.

_ Ai thế?_ Còn ba Kid thì khẽ nhủ mày 1 cái.

_ Mọi người mặt tươi lên cái coi nào!_ Sakura nháy mắt_ xin giới thiệu với cả nhà... đây là...._ Sakura đưa tay ra, điệu bộ vô cùng trịnh trọng _ UHM!!!!UHM!!!!

Sakura đang chuẩn bị nói tiếp thì Kid đã lấy tay bịt miệng cô lại. Sakura tức giận vùng vẫy cố gỡ ra bằng mọi cách nhưng vẫn không thể thoát ra được. Mặt Kid đỏ bừng, thấy nhỏ em nhìn mình đầy oán hận, Kid đành làm lơ, liếc sang chỗ khác. Có vẻ như Kid không muốn ba mẹ biết được sự thật, chắc bởi vì Kid nghĩ Candy có thể sẽ khó chịu khi Kid giới thiệu cô với ba mẹ mà không nói trước. Thật sự lúc này Kid vô cùng lúng túng, không biết phải giải thích thế nào về hành động của mình.

_ Con chào 2 bác! _ Candy bước vào, cúi đầu chào vô cùng lịch sự._ Con là Lanayi Liuyashi. Là... bạn gái của Kid ạ!_ mỉm cười.

Cả 2 người_ ba và mẹ Kid đều có vẻ sững sốt không nói nên lời. Ngoài việc ngạc nhiên vì việc Kid đưa người yêu về giới thiệu, ba mẹ Kid còn có vẻ không được bình thường, khóe mi mẹ Kid hơi ươn ướt, mắt đỏ hoe, còn ba Kid thì trầm ngâm hẳn... Kid và Sakura thật sự không hiểu nổi! Đáng lẽ ba mẹ phải chào đón Candy rất nồng nhiệt mới đúng, tại sao bầu không khí bỗng dưng chùng xuống thế này? Có vẻ như Candy cũng cảm nhận được sự bất thường ấy, nên không để cho Kid hay Sakura nói gì, Candy đã mở lời:

_ 2 bác có gì không vừa lòng với con ạ?

_ Không!! bác xin lỗi! _ Mẹ Kid như chợt tỉnh, vội vàng trả lời_ con ngồi xuống đi!!

_ Vâng!_ Candy khẽ gật đầu.

Bà nhìn Candy đầy tình cảm , hỏi bằng chất giọng nhỏ nhẹ vốn có của mình:

_ Con có vẻ sôi nổi Nhật nhỉ? Con ở Nhật à?

_ Vâng, chừng 10 năm rồi ạ! Ngày trước... con cũng ở New York, và ở gần đây ạ!_ Candy ngập ngừng.

_ Ủ! Ta thấy con giống người phương Tây hơn! Nên ta thấy lạ.

_ Bởi vì, mẹ con là người Nhật!_ Candy giải thích.

_ Vậy à?_ Bà ngập ngừng_ Ta nghĩ là không nên hỏi câu hỏi riêng tư thế này nhưng mà mẹ con tên là gì thế?

_ Mẹ con?_ Candy thấy khó hiểu nhưng vẫn trả lời_ Mẹ con tên là Kyo ...Yashi!!

_ thế ư?_ giọng bà run run, có vẻ như càng ngày bà càng không tin nổi vào tai mình.

_ Thế ba mẹ con bây giờ ở đâu?_ Ba Kid lên tiếng, ông cũng có vẻ hoang mang khi nghe thấy tên mẹ Candy.

_ Ba!!_ Kid bàng hoàng khi nghe ba mình hỏi câu đó.

Sự thực là, câu đó chẳng có ý gì cả, nhưng nhắc đến ba mẹ Candy tức là động vào nỗi đau của Candy, Kid không muốn! Không muốn điều này 1 chút nào! Kid lo sợ... nếu như vì câu hỏi này mà Candy bị tổn thương... nếu vì câu hỏi này mà Candy sẽ ngày càng rời xa anh hơn thì...

_ Uhm... ba mẹ của con..._ Candy nuốt nước bọt, mắt nhắm nghiền lại_ ba mẹ con đều qua đời rồi ạ!

Tim Kid nhói đau thêm 1 lần nữa! Nhìn Candy đang khổ sở nhớ lại quá khứ, lòng anh đau buốt!! Đừng để cô phải đau buồn, đừng để cô bị tổn thương! Hãy mãi nở nụ cười hạnh phúc, hãy Candy yêu dấu của anh... đừng bao giờ khiến đôi mắt Candy vương vấn nỗi đau nào...

_ Sao cơ??_ Ba Kid trừng mắt nhìn, cảm thấy 2 mạch máu bên thái dương đang co giật dữ dội!

_ Ôi Không!!!!!!_ Mẹ Kid loạng choạng suýt ngã xuống! Bà kêu lên 1 tiếng thảm thiết!!_ Tại sao lại có chuyện như thế cơ chứ??_ bà đau đớn nhìn Candy.

_ Con..._ Candy vô cùng ngạc nhiên trước thái độ của ba mẹ Kid_ 2 người biết mẹ con?_ Candy khẽ hỏi, trong lòng tràn đầy nghi vấn.

_ Tại sao lại như thế hở con??_ Mẹ Kid có vẻ không nghe thấy những gì Candy hỏi, bà sốc nặng, đôi mắt đỏ hoe, hỏi lại Candy với giọng nói nghẹn ngào... tại sao lại có chuyện như thế được cơ chứ?

_ Em bình tĩnh lại đi!!_ Ba Kid ôm mẹ Kid vào lòng_ Mọi chuyện là sự thật sao?_ Ông nhìn Candy, bề ngoài trông ông rất bình tĩnh nhưng có vẻ như sự thật bên trong thì lòng ông đang xáo động, rối như tơ vò, không tin nổi vào tai mình!

_ 2 người biết mẹ con?_ Candy lại khẽ khàng hỏi, không vội vàng trả lời câu hỏi của 2 người.

_ Ủ!_ Ba Kid vỗ vỗ vào vai mẹ Kid rồi buông ra, để bà ngồi lên chiếc ghế . Rồi ngồi xuống bên cạnh bà, tay vẫn đang giữ lấy bờ vai bà thật chặt. Đôi mắt bà càng ngày càng đỏ hoe, nước mắt lưng tròng. Có vẻ như bà là 1 người rất nhạy cảm.

_ Chúng ta... đều là bạn thanh mai trúc mã của mẹ con!_ Mẹ Kid dần lấy lại được bình tĩnh, nghẹn ngào nấc lên thành tiếng_ Ta và mẹ con... thân nhau hơn cả ruột thịt! Như 2 chị em!! Luôn bên cạnh nhau hơn cả hình với bóng!

_ Ủ! Ba con là Iric Johnson?_ Ba Kid gật đầu tán đồng, rồi hỏi_ Nếu như đúng thế thì chúng ta cũng biết ba con nữa!

_ Vâng! đúng thế ạ!_ Giọng Candy run run, không biết đã bao lâu rồi tên ba cô không hề được nhắc đến, trong lòng Candy trào dâng 1 cảm xúc khó tả.

_ 2 người ấy... tại sao...?_ Ba Kid cố ý lấp lửng câu như thế, ông không hề muốn nhắc đến từ ấy 1 chút nào..._ Và... khi nào?

Nhưng Candy đã hiểu... Candy cũng hiểu ông đang tránh nhắc lại chuyện đó để không làm tổn thương cô... quả nhiên... người này cũng dịu dàng như Kid vậy...

_ ... 10 năm trước..._ Candy mỉm cười chua chát_ ... tai nạn xe cộ..._ Candy nói như rít qua 2 hàm răng, trong đó ẩn chứa sự hận thù, giọng đầy mỉa mai câu nói vừa được thốt ra từ miệng cô!!!

— Vậy... lẽ nào... 10 năm qua... lúc ấy con chỉ mới có...??— Mẹ Kid ngạc nhiên không thể nói tiếp!

— 5 tuổi ạ!— Candy khẽ nở 1 nụ cười, nụ cười nhạt nhòa khiến Kid đau đớn!!

— Ôi! Trời ơi!! Làm sao con có thể...— Mẹ Kid nhìn Candy sững sờ...

Ba Kid cũng thế!! Cả 2 người đều không thể ngờ được!!!! 1 cô bé đã sống như thế nào trong khoảng thời gian đó? 1 cô bé đã làm cách nào mà có thể vượt qua nỗi đau ấy? Khi mà rõ ràng là cô bé nhớ tất cả những gì xảy ra!!!

Sakura không thể tin nổi!!!!!! Làm sao 1 người như Candy, 1 người có cơ thể mong manh như cô lại có thể vượt qua những nỗi đau như thế cơ chứ??

Liệu mấy ai có thể thoát khỏi sự tuyệt vọng ấy? Liệu có mấy ai làm được như Candy?

Sakura nhìn Candy đầy cảm phục, nhưng cô mãi mãi không biết được rằng, Candy không hề thoát ra khỏi cơn ác mộng ấy, không những không thoát ra, mà Candy còn để bản thân đắm chìm trong nỗi tuyệt vọng ấy.... còn thứ níu giữ cô, cho đến bây giờ vẫn chỉ là thù hận... và cái ngày thù hận ấy được trả... phải chăng Candy cũng chẳng còn lí do gì để tiếp tục cuộc đời... và rồi cô sẽ buông tay... sẽ biến mất khỏi thế gian này?

Kid buồn bã nhìn Candy... cô vẫn luôn bị ám ảnh bởi những kí ức xa xưa... vẫn luôn như thế... còn anh... ở bên cô mà bất lực đứng nhìn... bên cô mà chẳng thể làm gì cho cô... Anh ích kỷ níu giữ cô bên mình, cố gắng nghĩ cô là của mình... nhưng rốt cuộc thì cô là của ai? có phải là của anh hay không? Hay cô chỉ là 1 người không thuộc về anh, xuất hiện đủ để lấy mất toàn bộ trái tim anh... rồi sẽ ra đi... hạnh phúc bên người khác... để anh lại với cơ thể trống rỗng, còn linh hồn anh... đã theo cô xa anh mãi mãi... suốt cuộc đời... anh sẽ sống với hình bóng của cô... như thế chẳng?

Không có gì tồn tại mãi mãi... tình yêu cũng thế... tất cả chỉ là vòng quay của bánh xe định mệnh... tất cả đều chỉ là trò đùa cay nghiệt, nhẫn tâm, đầy độc ác của số phận... tiếp Candy và mẹ Kid ngồi nói chuyện thật lâu... thật lâu... Candy biết thêm rất nhiều điều về ba mẹ... họ quả nhiên đều là những con người tuyệt vời...rất tuyệt vời... Hóa ra, ba Candy là người thành lập ra Iric club (câu lạc bộ nổi tiếng của Xbest về âm nhạc!) . Tên của ba Candy đã được lấy làm tên câu lạc bộ. Mẹ Candy cũng là 1 người rất tài giỏi. Là Hội trưởng của Xbest trong suốt 10 năm, sau khi ba Candy xuất hiện thì lần đầu tiên trong lịch sử học viện Xbest, có 2 Hội trưởng song hành làm việc! Họ là truyền thuyết nổi tiếng bậc nhất của Xbest ngày xưa! Có lẽ bây giờ, tên của họ vẫn được lưu giữ 1 cách trang trọng trong phòng truyền thống!

Candy thật sự cảm thấy thoải mái. Cảm giác ấm áp đầy tình thương này... Hình như Candy đã quên mất từ lâu lắm rồi. Mẹ Kid rất dịu hiền, cái dịu dàng của người Á Đông chính thống. .. Rất giống mẹ của Candy... tuy rằng tính cách của mẹ Candy mà nói... có phần mạnh mẽ, quyết đoán, sắc bén hơn rất nhiều, nhưng cái cảm giác dịu dàng từ 2 người thì thật giống nhau... Candy chợt nhận ra... mình đang rất nhớ mẹ... đang rất nhớ cái không khí ấm cúng gia đình này... hạnh phúc... tại sao cô không được hạnh phúc như những người khác? Tại sao lại cho cô tất cả những gì người ta ao ước : sắc đẹp, trí tuệ, tiền bạc.. mà lại nỡ tước đi niềm hạnh phúc ấm áp gia đình... nếu như đó là cái giá phải trả... thì cô thà là 1 người bình thường như bao người khác... chỉ cần có ba mẹ... chỉ cần cái không khí ấm áp tình thương yêu thế này... cô chỉ cần thế... chỉ cần như thế ... như thế thôi là đủ mãn nguyện ... nhưng... thật đau đớn biết bao!! cuộc đời cô... số mệnh của cô vốn đã được định đoạt... định mệnh ngang trái... 1 số phận tàn nhẫn... và cái cay đắng ấy... là 1 phần của cô... không thể nào thay đổi được...

“Quá khứ chỉ có một, nhưng tương lai thì luôn luôn có thể thay đổi”

Sakura mè nheo mãi, cuối cùng Candy nằm ngủ cùng với Sakura. Candy im lặng không nói gì, Sakura cũng thế... có vẻ như trong đầu Sakura cũng vô cùng rối loạn... quá khứ của Candy... đau đớn như thế... thật sự khiến cô không thể tưởng tượng nổi... phải chăng... thời gian ấy... thời gian cô không thể tin nổi rằng anh trai của mình lại bỏ mặc lời nói của mình và chạy đi... cái khoảnh khắc cô cảm ghét đứa con gái đã khiến người anh trai thương yêu nhất của mình bỏ mặc mình đến tận xương tủy... cũng là thời gian Candy phải trải qua tất cả những gì bất hạnh nhất? Và cô... người đã ghét cay ghét đắng Candy hơn 10 năm... tự hỏi... thời gian ấy... Candy đã sống như thế nào? Sakura cảm giác tội lỗi... bởi cô đã từng nguyên rủa Candy... từng nguyên rủa người con gái khiến Kid ngày đêm thương nhớ, kiếm tìm trong vô vọng... chờ mong một bóng hình ...người con gái khiến Kid thay đổi...

... có vẻ như cô không thể bằng 1 góc nhỏ của Candy... đau đớn đến thế mà Candy vẫn cố gắng sống tiếp được, đối diện với quá khứ... vậy mà cô... chỉ vì cãi vã với Kang Hae... đã vội vàng trốn chạy tất cả... thật là xấu hổ... Sakura quay đầu lại nhìn Candy... Candy chắc chắn sẽ là người duy nhất cô chấp nhận... là người duy nhất được cô cho phép dành lấy tình yêu của anh trai ...

... là người duy nhất...

Candy khẽ kéo cái chăn lên, dụi đầu vào chiếc gối mềm mại... sự ấm áp từ cơ thể Sakura sát bên tỏa ra khiến Candy cảm thấy dễ chịu... Im lặng kéo dài... khác hẳn với phong cách của Sakura... Candy thấy kì lạ... chắc Sakura đang suy nghĩ điều gì đó dữ lắm... và Candy muốn chia sẻ cùng... hít 1 hơi thật sâu, quay người lại. Candy lên tiếng:

_ Sakura này...

_ Hả? _ Sakura giật mình, xoay người đối diện Candy. Có vẻ như tiếng nói của Candy đã kéo cô trở về thực tại. _ có chuyện gì à? _ Sakura có vẻ hoảng hốt.

_ Không... _ Candy chậm rãi... _ Nhưng mình thấy... cậu có chuyện gì đó khó nói thì phải...

_ À.. ờ... cũng không có gì đâu mà... _ Sakura nuốt nước bọt... _ chỉ là mình...

_ Nếu cậu cảm thấy không muốn nói thì thôi... mình cũng không ép... _ Candy mở lời khi thấy Sakura có vẻ lúng túng _ mình chỉ muốn cậu chia sẻ thôi...

_ Ừ! Mình biết mà!! _ Sakura tỏ ra lúng túng _ thực ra... mình chỉ cảm thấy quá bất ngờ thôi... về quá khứ của cậu...

Mặt Candy trong thoáng chốc bỗng dưng tối sầm lại. Sakura chợt thấy hối hận vô cùng. Nhưng rồi Candy khẽ nở 1 nụ cười, khuôn mặt lại thản nhiên như mọi ngày khiến Sakura ngỡ rằng lúc đó cô đã bị ảo giác:

_ Ừ! Có gì đâu chứ! chuyện đó bình thường mà! _ 2 chữ " bình thường" thốt ra từ cổ họng Candy 1 cách vô cùng khó khăn.

_ không bình thường chút nào hết!!!! _ Sakura lập tức phủ định khiến Candy thực sự bất ngờ. _ Đó hoàn toàn không phải chuyện bình thường!! Cậu biết rõ mà!! Đừng có tỏ ra tất cả chỉ là 1 chuyện nhỏ không đáng nói như thế!! Cậu buồn thì cứ bảo là cậu buồn!! Cậu giận dữ thì cứ tỏ ra là cậu đang giận dữ!! cậu muốn khóc thì cứ khóc đi!!!! Sao cậu cứ sống bằng cái mặt nạ vô cảm thế chứ!!!!!!!! _ Sakura bật dậy, quát lên. Cô cũng không hiểu sao bỗng dưng mình lại nổi giận 1 cách vô cớ thế này nữa!!!! Nhưng cô không thể ngăn nổi cơn tức giận đang trào dâng trong lòng mình!

Candy luôn tỏ ra hững hờ với tất cả mọi việc, che giấu mọi cảm xúc như thế chẳng phải là quá đau khổ hay sao???? Candy như vậy khiến Sakura cảm thấy bản thân mình thật quá nhỏ bé! Quá yếu đuối!!!! Quá tầm thường!! Cô cảm thấy chán ghét bản thân mình. Nhưng rõ ràng là... sống như cô vẫn hơn... sống thật với cảm xúc của riêng mình sẽ dễ dàng hơn... sẽ thoải mái hơn... sẽ không thấy hổ thẹn với lòng mình... sẽ không mệt mỏi khi phải che giấu toàn bộ cảm xúc và suy nghĩ thật như thế... sống như Candy ư? Sakura không thể nào tưởng tượng nổi chuyện mình sẽ sống như thế!!! Quá khó khăn với 1 người luôn chân thành với cảm xúc thật như cô. Quá khó khăn với 1 người luôn thẳng thắn như cô... Sakura biết mình không thể giống như Candy. Nhưng cô vẫn nghĩ, như bản thân mình đang sống thì hạnh phúc hơn khi phải sống giả tạo đến thế! Cô chợt thấy tự hào khi mình có thể sống như chính bản thân mình muốn. Sống với chính bản chất thật của mình.

_ Tớ ... _ Candy bỗng không biết phải nói gì. Cô ngỡ ngàng trước phản ứng của Sakura. Che giấu cảm xúc... đó đã trở thành 1 phần của bản thân cô. Sống bằng chiếc mặt nạ vô cảm đã trở thành thói quen của Candy. Candy thật sự không hiểu, vì sao khi Candy sống giả tạo, sống giả dối với bản thân mình như vậy mà Candy cũng không hề cảm thấy có chút kì lạ nào. Trong lúc này, ngay lúc này, Candy mới nhận ra... có lẽ bản thân cô không cho phép mình yếu đuối trước mặt ai khác. Khóc trước mặt 1 người nào đó là chuyện không thể tưởng tượng. Lòng tự trọng, lòng tự tôn của Candy quá cao, quá cao để có thể tỏ ra yếu đuối trước mặt bất cứ người nào khác ngoài bản thân mình. Và như thế, khóc 1 mình, mãi mãi chỉ biết khóc 1 mình cùng với bóng tối, ôm mọi nỗi đau vào lòng, ôm tất cả nỗi niềm vào tâm hồn. Dẫu biết rằng sống như thế rất khổ sở... nhưng... cô sợ... sợ 1 ngày nào đó... khi mình tỏ ra yếu đuối trước mặt mọi người, người ta sẽ cười

nhạo, sẽ chế giễu cô... và lúc ấy... cô sẽ không thể nào ngừng cao đầu như cô vẫn sống... và lúc ấy... khi cô yếu đuối dựa vào 1 người nào đó... nếu người ấy rời xa cô, cô sẽ không thể nào đứng vững trên đôi chân của mình nữa... Candy không cho phép bản thân mình yếu đuối như thế. Thật quá nhục nhã!! Thà cô độc, thà chỉ có 1 mình, Candy vẫn chấp nhận ôm lấy cái mặt nạ vô cảm ấy để tiếp tục tồn tại trong cuộc đời tàn nhẫn này...

.....chỉ để tồn tại.....

Sakura nhìn Candy hồi lâu, không biết phải nói sao nữa. Candy cũng im lặng không lên tiếng. Điều đó khiến không khí trong căn phòng càng ngày càng nặng nề. Thật khó chịu! Sakura vốn quá thẳng thắn, trái ngược hoàn toàn với Candy. 1 con người chẳng mấy khi sống thành thật với cảm xúc của riêng mình. Sự tương phản ấy đôi khi lại khiến người ta ngẫm ra được nhiều điều. Sakura cúi đầu, thận trọng nói:

_ tớ xin lỗi!_ 1 lời xin lỗi vô cùng chân thành được thốt ra từ miệng Sakura, khuôn mặt cô đầy vẻ ăn năn, hối hận.

_ không... không phải lỗi của cậu..._ Candy nói nhỏ_ thật sự là cậu nói rất đúng... quá đúng... khiến tớ không thể nói được gì cả... đó là sự thật không thể nào phủ nhận... thật sự là không biết từ bao giờ... khuôn mặt của tớ đã gần như đóng băng mọi trạng thái biểu lộ cảm xúc trước mặt người khác... chỉ trừ 1 vài người... 1 vài người quá thân thiết... khiến tớ buộc phải gỡ bỏ bộ mặt ấy ra... 1 cách ngẫu nhiên... 1 cách mà ngay cả bản thân tớ cũng không phát hiện... _ ... như anh Kid chẳng hạn_ Sakura mỉm cười._ cậu rất sống động... rất sống động trước mặt anh Kid... như những cô nàng bình thường cùng tuổi... nhưng lại quá ư tĩnh lặng trước mặt người khác... ngay cả tớ, cậu cũng đối xử như thế... khiến tớ thấy bất bình... thấy bất công... tớ ghét sự thiên vị... đặc biệt là sự thiên vị dành cho anh Kid... tớ luôn thấy mình thua kém, không thể nào sánh bằng anh ấy...

_ Ủ! Nhưng cậu rất thẳng thắn... tớ không thể như cậu được_ Candy nói với giọng buồn buồn.

_ sao lại không chứ? Cậu có thể làm được tất cả, cậu không biết sao? Cậu không giống như tớ..._ Sakura ngạc nhiên_ tớ biết mình không mạnh mẽ như cậu... tớ quá bình thường... quá tầm thường so với cậu... Candy à... _ Sakura thú nhận_ khi chưa được gặp cậu... tớ đã ghét cay ghét đắng cậu !!!!! Cậu dành hết tất cả sự quan tâm của Kid, khiến anh trai tớ trở thành kẻ ngẩn ngơ, lâu lâu hành động thật điên rồ... khác hẳn với phong cách của anh- 1 người trầm lắng, lạnh lùng, bình tĩnh... luôn cư xử đúng mực. Cậu đã biến anh trai thân yêu nhất của tớ thành 1 kẻ ngốc!!!! Nhưng mà... cậu quả nhiên là xứng đáng với những thay đổi của Kid... cậu là người duy nhất tớ công nhận. Cậu có hiểu không?_ Sakura nắm chặt 2 bàn tay của Candy.

_ Ủ!! Tớ nghĩ là tớ hiểu!_ Candy gật đầu, tránh nhìn vào ánh mắt của Sakura_ nhưng... tớ không biết chắc được, tớ có thật sự xứng đáng với niềm tin của cậu không đâu!!! Tương lai... là 1 điều không ai có thể nói trước...._ Candy nói, đôi mắt như hướng về 1 khoảng trắng vô định...

_ Không đâu!!!!!! Cậu chắc chắn sẽ ở bên anh Kid!!! ở bên Kid là vị trí của cậu!!!!_ Sakura khẳng định chắc nịch!_ bởi vì tớ đã quyết định như thế, nên chắc chắn sẽ là như thế!!!!

_ Cậu buồn cười quá đi !! Sakura à!!_ Candy nở 1 nụ cười thật tươi_ cậu có phải thần thánh gì đâu mà...

_ Oa!! Cậu cười rồi nà!!_ Sakura nháy mắt_ tớ là trời đấy nhé!!! Cậu đừng có khinh tớ đó nha! Cậu cứ cười như thế chẳng phải tốt hơn sao? Cậu cười đẹp lắm! Mê hồn luôn ấy!

_ Hi!! _ Candy mỉm cười, cố che đi vẻ mặt đang ngượng ngùng.

_ Nào!!! Bây giờ thì đi ngủ thôi, tiểu thư ạ!!!!_ Sakura kéo Candy nằm xuống_ Ngủ ngon nhé!!!!

_ Ủ!!

...1 ngày mới bắt đầu...

Candy mở mắt. Đang cố nhớ ra là mình đang ở đâu. À, New York. Nhà của Kid. Phòng của Sakura. Bật dậy, Candy nhìn xung quanh. Sakura vẫn đang nằm ngủ ngon lành. Khuôn mặt trong sáng như thiên thần. Giống như Kid vậy. Candy mỉm cười thật khê, rồi mở cửa thật nhẹ, bước ra khỏi phòng, không gây 1 tiếng động nào để tránh đánh thức Sakura. Bước ra vườn cây, cái lạnh lạnh của không khí khiến Candy run lên

1 cái. Cảm giác này... thật là khoan khoái! Candy dạo bước trong vườn, hít thở không khí trong lành mát rượi, cảm giác cả thân thể nhẹ hẫng... như được trút bỏ toàn bộ ưu phiền chất chứa trong lòng... bỗng dừng, 1 cánh tay rắn chắc từ phía sau vươn ra, bịt lấy miệng Candy!!!!!! Candy trợn tròn mắt, cố gắng vùng vẫy nhưng không thể thoát ra được!!! 2 tay của Candy đã bị khóa chặt!!!!!! Ngạc nhiên!! Hốt hoảng tột độ!!!!!! Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này?!!!!!!!!!!!!!! Candy cố gắng lấy lại bình tĩnh, suy nghĩ phải làm gì thì... nghe tiếng cười khúc khích quen thuộc!!!!!!

_ AAAA!! Đau!!!!!! _ Kid kêu lên, khuỷu gối!!! mặt nhăn nhúm lại khổ sở!!

_ Cái anh này!!!!!! Quá đáng vừa vừa thôi chứ!!!!!! _ Candy nhú mày, tỏ ra giận dữ!!

_ Hi!!!! xin lỗi mà!!!! Đùa tí thôi mà!!!!!! _ Candy nháy mắt _ Em đá anh 1 cái đau điếng còn gì!!!!!! Hix!!! Chân anh bầm thì chết!!!!

_ Cho anh chết!!!!!! _ Candy lườm 1 cái thật đáng yêu!!!! _ ai bảo anh dọa người ta!!! đáng đời!

_ Hix!! Em làm gì mà ghê thế!!!!!! Thế hóa ra em sợ thật à? Lúc đó không thấy em phản ứng gì cả à!! Hi!! Chắc em sợ đến đông cứng luôn ấy nhỉ? haha!!Ặc!haha!! _ Kid cố nín cười, nhưng có vẻ nỗ lực của anh không thành công, anh cười đến ho sặc sụa.

_ anh mắc lõm đấy à? _ Candy nhếch mép _ em chỉ đang suy nghĩ xem sẽ dùng chiêu gì để đối phó thôi!!! May là em kịp thời phát hiện ra là trò đùa của anh, nếu không bây giờ chắc anh đã vào viện nằm rồi đấy chứ ạ!!!

_ anh sợ rồi! Em không cần phải nói nữa đâu!!! _ Kid nhăn mặt _ thật là đáng sợ quá đi mất!! _ Kid giả vờ thốt lên.

_ Biết sợ thì lần sau nhớ chừa ra, đừng có ngốc nghếch mà đụng vào em như thế nữa!!!! _ Candy hùa theo, nói với giọng điệu đầy kênh kiệu.

_ trời ơi!! Em làm kiêu trông đáng yêu phát sợ luôn ấy!!!!!! _ Kid lại tiếp tục đùa _ Lại đây cho anh nựng cái nào!!!!

_ Eo!! Cái tên biến thái này!!! Tránh xa xa em ra!!!!!! Khiếp quá!!!! _ Candy tỉnh quá chạy đi chỗ khác, miệng đáp lại.

_ Sao em nỡ nói người baby ngây thơ như anh thế chứ?

_ ôi!!!! Em còn baby hơn anh mà! _ Candy nháy mắt _ Kid nhỉ??

_ Không!!!! Anh baby hơn!!!! _ Mặt phụng phịu.

_ Em hơn chứ!!!!!! _ Candy liếc nhìn.

_ ANH!!!! Anh chứ!!!! _ Kid lắc lắc đầu _ anh cao hơn em, anh đẹp trai hơn em, anh nam tính hơn em mà!!! _” anh cao hơn em, anh đẹp trai hơn em, anh nam tính hơn em mà!!!” _ Candy nhại lại, giọng đầy giễu cợt _ vâng!! anh hơn em mấy khoản đó thì làm sao baby bằng em được chứ?

_ Hix!! Thế thì thôi!! Không chơi với em nữa!!! _ Kid giả vờ giận dỗi.

_ Mẹ ơi!!!!!! Ba ơi!!!!!! Ra xem anh Kid làm nũng với Candy này!!!!!! Haha!!

Kid và Candy ngược nhìn. Trên cửa sổ phòng mình, Sakura đang ôm bụng cười rũ rượi. Kid đỏ bừng cả mặt, quay đầu đi chỗ khác. Candy cũng bật cười, giễu cợt Kid:

_ đó đó, thấy chưa cưng!! tội nghiệp!!

_ Hix!!!! Mấy người nhớ đó!! Không chơi với mấy người nữa!!!! _ Kid lại giả vờ làm mặt giận, phụng phịu đi vào, mặt đỏ bừng đến tận mang tai. Candy cũng bật cười theo sakura khi thấy hành động đó của Kid. Đúng là đáng yêu quá đi mất!!!!

Bữa sáng diễn ra với nụ cười trên tất cả các khuôn mặt... trừ Kid. Bởi tâm điểm đều xoay quanh cái vụ Kid làm nũng lúc này. Thật sự Kid chẳng biết có cái lỗi nào ình chui xuống cho đỡ xấu hổ hơn không nữa. Kid

ngượng ngịu, gãi gãi đầu , cổ làm lơ đi mấy lời trêu đùa của nhỏ em đáng ghét và của người ba thích đùa dai.... Thật là... hết nói nổi!!

Candy quyết định quay về ngôi biệt thự ngày xưa. Kid đi cùng với cô. Đã lâu lắm rồi, rất lâu rồi cô không đặt chân đến đây. Nơi mà tất cả những kỉ ức in đậm nhất trong tim. Đứng trước cửa, Candy ấn chuông. Kid lấy làm lạ. Lẽ nào có người sống trong đó?? cánh cửa bật mở. 1 người đàn ông già, trên mặt đầy những nếp nhăn, nhưng vẫn giữ được cái phong cách đầy tôn nghiêm. Ông ngạc nhiên tột độ khi thấy Candy, miệng mấp máy, giọng nghèn nghẹn, mãi mới thành tiếng:

__ cô chủ!!!!!!!

Candy và Kid trở về. Trên xe, Candy không nói 1 lời. Kid nắm chặt lấy bàn tay của Candy. Có vẻ như, trở về 1 nơi lưu giữ quá nhiều kỉ niệm như nơi ấy, khiến cho Candy xúc động dữ dội... cả 1 quá khứ mà cô không muốn nhớ... cô thấy khó thở... nỗi uất hận ngày xưa, tràn đầy trong căn phòng cũ... đau nhói...nỗi hận ấy bóp nghẹt trái tim Candy...

Về đến nhà, Kid kéo Candy đến 1 nơi... nơi bí mật... nơi chia sẻ tất cả tình yêu thương giữa 2 đứa trẻ... nơi nuôi dưỡng tất cả những gì đẹp đẽ nhất của tuổi thơ... ” Căn cứ địa bí mật”. Vẫn căn nhà gỗ trên cây.... vẫn chiếc thang dây... vẫn 1 màu xanh hút hồn... hình như, nơi đây còn xinh đẹp hơn ngày ấy nữa... Candy đắm chìm trong không gian tuyệt vời này... những gì cô cảm thấy trước đó chỉ vài phút, bỗng trở thành quá khứ 1 cách hiển nhiên đến kì lạ... giống như nó đã xảy ra rất lâu rồi. Candy khẽ chạm vào vết khắc ngày xưa... thời gian đã trôi qua... rất lâu... rất lâu rồi.... 10 năm... 1 thời gian dài đủ khiến cho tất cả trưởng thành theo.... vết khắc cũng theo thân cây mà vươn cao, nhưng cô vẫn chạm tới được... mê mẩn chạm vào hình trái tim, chữ Kid và Candy , rồi chữ F được khắc 1 cách vững về... Candy khẽ mỉm cười... ngày xưa ngày thơ thật đấy... quá ngây thơ... quá trong sáng... ánh nắng buổi chiều chiếu vào người Candy, cả thân hình và mái tóc cô như tỏa ra ánh sáng, nụ cười nhẹ, trong sáng như 1 thiên thần bỗng đứng nở trên môi cô... rất xinh đẹp... Kid sững sờ, nhưng không để vượt mắt cơ hội hiếm có thế này, Kid đã dùng máy di động chụp lại 1 tấm trước khi Candy phát hiện. 1 bức ảnh tuyệt vời!! Khoảnh khắc tuyệt diệu.Mà không phải ai cũng có cơ hội được tận mắt chứng kiến chứ nói gì đến lưu giữ hình ảnh ấy!! Candy vẫn không hay biết gì... có vẻ cô đang đắm chìm trong kỉ niệm tình yêu trẻ thơ ngày ấy nên không hề hay biết gì... Kid mỉm cười dịu dàng.... hãy coi như... bức ảnh đó là bí mật... 1 bí mật riêng ... 1 bí mật nho nhỏ của Kid (với Angdevy và các bạn nhé...).

.....bí mật của chỉ riêng mình Kid...

1 ngày nữa lại trôi qua.....

Candy ngồi trong lòng Kid, giữa thảm cỏ mềm mượt. Kid tựa người vào cây cổ thụ. Ánh nắng vàng trong cái lành lạnh của không khí bị những tán cây che lấp, tạo ra bóng râm dưới gốc cây cổ thụ. Candy dựa hẳn người vào Kid 1 cách thoải mái, tựa đầu vào bờ vai rắn chắc của anh, lắng nghe được tiếng tim anh đang đập rộn ràng trong lồng ngực, cảm nhận thời gian trôi qua thật lặng lẽ và yên bình...không lo âu... không thù hận... không đau khổ... đắm chìm trong thế giới ngọt ngào hạnh phúc... thế giới chỉ có 2 người... có anh và có cô...

.... khoảng trời riêng của 2 người... bí mật nho nhỏ của 2 người....

.....nơi chỉ tồn tại 2 trái tim.....

..... nơi chỉ có 2 con người đang yêu nhau say đắm..... anh và cô... ..

Kid khẽ vuốt ve mái tóc mượt mà của Candy... thật nhẹ nhàng... Kid lúc nào cũng thế... luôn dịu dàng...

... đối với Kid mà nói... Candy mỏng manh và dễ vỡ... Candy như 1 giấc mơ quá ngọt ngào say đắm...

... Kid nâng niu Candy.... coi trọng Candy hết tất cả... hơn cả mạng sống của mình... chỉ vì...

... chỉ vì.... anh quá yêu cô... tình yêu nhân lên ngày qua ngày... tháng qua tháng... năm qua năm.... 1 tình yêu trẻ con thơ dại.... không biết từ lúc nào đã trở thành 1 tình yêu sâu đậm đến như thế...

... anh cũng không biết nữa... nhưng... tình yêu đối với Candy... đã trở thành máu thịt... đã trở thành 1 phần vô cùng quan trọng của thân thể anh...

... tình yêu ấy... là tất cả linh hồn anh.....

Candy để mặc Kid vuốt tóc mình như thế.... im lặng đắm chìm trong hạnh phúc nhỏ nhoi thế này... khiến cho Candy cảm thấy... tất cả những oán hận... tất cả nỗ lực của cô từ trước đến nay chỉ là vô nghĩa... thù hận để làm gì? xa rời anh để làm gì? ... nhưng... cô vẫn phải tiếp tục... phải tiếp tục thực hiện những gì mà 10 năm trước cô đã quyết định... cô không đủ can đảm để quay lại từ đầu... tiếp tục thôi... dù cho... cô yêu anh đến thế nào đi chăng nữa... thì cô cũng không thể ở bên anh mãi mãi.... anh chỉ là giấc mơ... được ở bên anh chỉ là 1 giấc mơ quá đổi hạnh phúc.... 1 giấc mơ mà cô không bao giờ muốn tỉnh dậy...

35. Chương 35

Love 6: dậy sớm..... người được lựa chọn.....

... dù ngọt ngào đến thế nào thì mơ vẫn là mơ.....

... bên anh quả nhiên chỉ là giấc mơ.....

... 1 giấc mơ mỏng manh dễ vỡ... mơ cuối cùng... vẫn chỉ là mơ...

Thời gian hạnh phúc trôi qua 1 cách thật nhanh chóng. Bỏ lại sau lưng những kỉ niệm tình yêu ở New York đầy thương mến, Kid và Candy lại lên máy bay trở về Nhật.

.... 2 người không hề hay biết... tất cả những thử thách từ bây giờ mới bắt đầu....

... tất cả những gì đau đớn nhất từ bây giờ mới xảy ra.....

..... tình yêu của Kid và Candy... tình yêu ấy....

.... liệu có chiến thắng được những sự sắp đặt đầy tàn nhẫn của số phận??.....

... tình yêu ấy liệu có vượt qua được mọi thử thách???

.... tình yêu tràn đầy ngọt ngào và cay đắng ấy..... liệu sẽ kết thúc ra sao??.....

_ Candy à!!!!!! tớ nhớ cậu quá!!!!!!_ Salasa lao ra, ôm chầm lấy cổ Candy ngay khi Candy vừa bước vào cửa phòng Hội học sinh.

_ Ủ!! Chào các cậu!_ Candy mặc kệ Salasa đang ôm cứng lấy cổ mình, quay lại nhìn Hanachi và Neyuli.

_ chào mừng cậu trở về! Candy à!_ Neyuli dịu dàng nói.

_ Vui vẻ chứ?_ Hanachi khẽ gật đầu, hỏi Candy 1 câu, trong khi mắt cô vẫn đang chăm chú nhìn hộp rubic trên tay mình.

_ Ừ. Vui lắm._ Candy khẽ mỉm cười.

_ 2 người thế là không được đâu nha._ Salasa lắc lắc đầu_ bỏ mấy người cô đơn ở nhà mà đi du lịch. Yêu nhau cũng vừa vừa thôi chứ!

_ Cậu nói thế là quên mất Yuli của chúng ta rồi à?_ Hanachi nhếch mép._ Yuli dịu dàng e thẹn của chúng ta cũng có người yêu rồi mà!! Yuli nhỉ??

_ Tớ..._ Neyuli lúng túng, ngượng ngùng, chẳng biết nói thế nào cả.

_ Ừ!!!!!! Hanachi nhắc tớ mới nhớ!! hix!!!_ Salasa khẽ rên lên_ Cả Yuli nữa, toàn đi chơi với Ken thôi à!! Vắng Candy 1 bữa là thành hư hỏng thế đấy!!!

_ Cậu..._ Neyuli tròn tròn mắt..._ Cậu đừng có xỏ xiên... cậu ... cậu toàn đặt điều à!!!!!!_ Neyuli lắp bắp, đỏ vẻ như cô sững sốt đến độ không nói thành lời được nữa!

_ Chà!! Kiểu này là do Salasa đặt điều, hay là do Salasa nói phóng đại lên hả Yuli?_ Candy nháy mắt.

_ Thì..._ Neyuli đỏ bừng cả mặt, cô không biết phải biện hộ thế nào nữa..._ nhưng... nhưng mà..._ Neyuli lí nhí trong cổ họng..._ nhưng mà.... phóng đại... phóng đại thì cũng vừa vừa thôi chứ.... ai lại.....

_ Chắc, thì đúng là tớ nói quá _ Salasa chép miệng_ nhưng rõ ràng sự thật là, trong 1 tháng Candy không có mặt, thì đến 20 ngày là cậu với anh chàng đào hoa hẹn hò, đó là chưa kể 2 người quần quýt bên nhau như hình với bóng nữa..

_ hử? Cậu đùa tớ phải không?_ Candy tỏ vẻ nghi ngờ_ làm sao cô thư kí xinh đẹp của mình lại trở nên như thế được nhỉ? Phải không, Yuli??

_ tớ... tớ..._ Neyuli quay đầu, tránh ánh mắt của Candy.

_ Đó đó! cậu thấy chưa? giờ thì biết là tớ xạo hay sự thực là như thế rồi chứ?_ Salasa đưa tay chỉ về phía Neyuli, khuôn mặt tràn đầy vẻ tự tin, đắc thắng.

_ là thật đó Candy ạ!!!!_ Hanachi đang mãi mê xoay xoay hộp rubic trên tay liền ngẩng đầu lên, khẳng định 1 câu.

_ hờ, hóa ra Ken đào hoa nhà ta quả nhiên là có ma lực, hủy hoại cả thiên thần trong sáng bậc nhất như Yuli. Thật là... tên devil đáng sợ!!_ Candy khẽ nhủ mày 1 cái.

_ Cậu... đừng có ... đừng có nói thế chứ.... Ken ... Ken tốt mà..._ Neyuli cãi lại.

_ Bữa nay cậu còn biết cãi lại tớ nữa cơ à??_ Candy tròn mắt_ Ngạc nhiên thật!!! chỉ 1 tháng mà đã thế này rồi cơ á?? bênh nhau chăm chăm kia!

_ thì... thì..._ Neyuli mấp má môi, dường như sắp khóc đến nơi_ tớ tớ...

_ Thôi, đừng bắt nạt cậu ấy nữa chứ Candy?_ Salasa lại quay qua nói hộ khiến cả Candy và Neyuli đều tròn mắt nhìn.

_ Cậu vừa nói cái gì thế hả Salasa?_ Candy nhếch mép_ chính cậu mới là người bắt nạt Yuli đầu tiên đó nha!

_ Cậu không cần phải giả vờ thế đâu Salasa à!!_ Neyuli tỏ ra khó chịu._ tớ chẳng thể hiểu nổi cậu nữa.

_ Có ai hiểu được cậu ấy đâu!_ Hanachi lại chen vào 1 câu.

_ thôi, không đùa nữa! Bây giờ tớ phải giả quyết cho xong số công việc đang chất đống sau 1 tháng đi vắng đã!! _ Candy thở dài ngao ngán.

_ Công việc của cậu..._ Neyuli rụt rè_ tất cả..... đã được giả quyết êm đẹp.

_ Sao? _ Candy không thể tin nổi vào tai mình.

_ Đúng rồi đó!_ Hanachi nhìn Candy, mỉm cười_ Tất cả đều đã được giả quyết.

_ Là cậu làm à?_ Candy nhìn Hanachi chăm chăm.

_ Làm gì có! Tớ không rảnh! Cậu có nhờ tớ đâu mà tớ làm chứ!_ Hanachi phì cười.

_ Thế là ai? _ Candy nghi ngờ.

_ Là tớ!

_ Cậu?_ Candy không thể ngờ, câu nói đó lại phát ra từ miệng của Salasa!!!!

_ Đúng vậy!! Có gì khiến cậu không vừa lòng à?_ Salasa nói với vẻ quá nghiêm túc khiến Candy không thể không tin được.

_ Không phải... chỉ là tớ hơi bất ngờ thôi.

_ ngay cả bọn tớ cũng không thể tưởng tượng nổi là cậu ấy sẽ làm chuyện đó nữa là..._ Neyuli ngại ngùng.

_ Cậu nên trả ơn cho Salasa đi, Candy ạ!_ Hanachi buột miệng.

_ Vậy cậu muốn gì hả, Salasa?_ Candy hỏi.

_ Tất nhiên là tớ không làm việc này không công rồi!_ Salasa nhếch mép._ tớ có chuyện muốn nhờ cậu.... và cậu không được phép từ chối, bởi vì.... không chỉ việc của Hội học sinh, mà tớ còn giúp cậu nhiều việc khác nữa đó... khi cậu hiểu thì chắc chắn cậu sẽ không thể từ chối tớ được đâu....._ Salasa mỉm cười đầy ẩn ý.

Candy nghi hoặc nhìn Salasa. Có vẻ như là Salasa nói thật. Candy cũng đoán được phần nào những việc Salasa đã giúp mình trong 1 tháng không ở Nhật... nhưng.... cô cần phải biết rõ việc Salasa muốn mình làm là gì nữa mới có thể gật đầu... Candy im lặng thêm 1 lúc, rồi đáp:

_ Được rồi, nhưng phải cho tớ biết đã, rốt cuộc là cậu muốn tớ làm gì.

_ Tất nhiên, nhưng không phải bây giờ. và việc này cũng không khiến cậu thiệt thòi chút nào đâu._ Salasa nháy mắt.

_ Tớ không làm đâu!_ Candy ngồi đối diện Salasa trong 1 quán nước yên tĩnh, lạnh lùng đáp.

_ Cứ coi như là tớ cầu xin cậu cũng được!_ Salasa nhìn Candy với ánh mắt van nài_ Hãy giúp tớ đi! Tớ chỉ nhờ cậu việc này thôi! Cậu cũng không hề thiệt thòi chút gì mà!

_ Nhưng..._ Candy ngập ngừng_ Xuất hiện công khai như thế thì....

_ Lẽ nào tớ phải nói rõ những gì tớ đã làm cho cậu trong 1 tháng qua thì cậu mới chấp nhận sao?_ Salasa nhún mày_ Việc này hoàn toàn có lợi cho cậu... và cho Kid.

_ Cho Kid?_ Candy nghi ngờ_ Tại sao lại có thêm Kid ở đây?

_ Ừm! Trong 1 tháng cậu và Kid không có ở Nhật, chính tớ là người đã ngăn chặn tất cả các nguồn thông tin, vì vậy chuyện của 2 người không hề lọt tới tai ông cậu! Nhưng mà... vì thế nên tớ đã phải làm 1 vài điều.... và bây giờ phải biến nó thành sự thật.... nếu không, ông cậu sẽ nghi ngờ._ Salasa uống 1 ngụm cà phê rồi nói tiếp_ lúc đó thì cậu nghĩ... ông cậu sẽ bỏ qua cho Kid hay sao?

_ ...tớ... tất nhiên là tớ hiểu điều đó rồi... nhưng_ Candy ngập ngừng.

_ Nếu 2 người xuất hiện và trở thành thần tượng, thì ít ra, trong thời gian ấy, ông cậu sẽ chẳng thể làm gì Kid được..._ Salasa ngắt lời_ và nói thật, tớ cần 2 người... cần giọng hát tuyệt vời của cậu nữa. Candy ạ!

_ Giọng hát của tớ đâu có tuyệt vời như cậu chứ?_ Candy nhìn Salasa chằm chằm_ cậu sinh ra là dành cho nghệ thuật, giọng hát thiên thần của cậu đâu ai sánh bằng, tớ cũng không phải là đối thủ. cậu không nghĩ là cậu làm việc đó thì hơn sao?

_ Cậu biết rõ là tớ không thể mà_ Salasa mỉm cười thật buồn_ từ trước đến giờ, người ta biết tớ là 1 nữ diễn viên thiên tài, như thế là đủ rồi. Và giọng hát của tớ.... tớ đã không thể hát, không thể cất tiếng hát đã bao lâu rồi, điều đó cậu biết rõ mà.....

_ Cậu hãy quên quá khứ đi!! Tớ không muốn cậu thế này chút nào cả! Tớ có thể giúp cậu, nhưng mà... tớ mong là cậu hãy lãng quên những chuyện ấy đi! Hiểu không?_ Candy nhìn Salasa thật chân thành.

_ Tớ không thể... cũng giống như cậu thôi, Candy à...._ Salasa nở 1 nụ cười nhạt_ cảm ơn vì đã chấp nhận lời đề nghị của tớ!

_ Không có gì! Nhưng, tớ chỉ là trong 1 tháng thôi!! 1 Tháng!!!!!!! Cậu biết chưa?

_ Ừ! 1 tháng là quá đủ rồi! Sự thành bại của tớ trong hợp đồng quảng cáo lần này phụ thuộc vào cậu và Kid đó!

_ Mà quên, tớ chấp nhận, nhưng còn Kid thì...._ Candy hơi lo lắng.

__ Chuyện này không phải là vấn đề!__ Salasa mỉm cười__ Cậu chấp nhận thì Kid chắc chắn cũng sẽ chấp nhận. Vả lại, cậu hình như không biết điều này, Kid đã từng làm người mẫu tuổi teen lúc còn bên Mỹ! Tổ nghĩ sẽ chẳng có chuyện gì đáng lo đâu!

__ Vậy thì được!Tổ sẽ làm! Coi như là tổ trả công cho cậu!

__ ừ! Dù sao thì cậu cũng không thiệt thòi chút nào đâu!

... 1 tuần sau.....

__ Cậu xem kia!!!! Tất cả các bảng quảng cáo!!!!!!! Cả poster nữa!!!!!!!

__ Thật không tin được!!!!!!! Trên đời này sao lại có 2 người như thế nhỉ???

__ Đây là ai vậy trời??!!!!!! Thần tượng mới à!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Trên khắp đường phố, mọi người đều vô cùng ngạc nhiên, bất ngờ tột độ!!!!!! Chỉ sau 1 đêm, tất cả các bảng điện tử quảng cáo của Công ty Stars đều đồng loạt đăng video clip quảng cáo sản phẩm nước hoa cao cấp Channel, và poster thì được dán khắp nơi. Hình ảnh đại diện là 1 anh chàng với nét đẹp phương Đông lãng tử, mái tóc đen huyền và nụ cười rạng rỡ như mặt trời trong trang phục 1 devil và 1 cô gái xinh đẹp như nữ thần với làn da trắng muốt, mịn màng như men sứ, mái tóc nâu dài óng mượt, và đặc biệt là đôi mắt sâu thẳm màu xanh cây khiến người ta vô cùng ấn tượng, trên đôi môi mọng đỏ là nụ cười mím đầy kiêu ngạo và ẩn ý trong trang phục 1 angel! Sự xinh đẹp và tương phản 1 cách kì lạ khiến không ai có thể rời mắt khỏi họ! Và giọng hát đầy quyến rũ trong clip kia nữa!! Tất cả đều có chung 1 điều thắc mắc: Họ rốt cuộc là ai?

Và chỉ trong vòng 1 tiếng đồng hồ kể từ khi phát sóng clip quảng cáo, số lượng nước hoa Channel tung ra thị trường đã được bán hết!! Cùng lúc đó, tất cả các tòa soạn đều gọi điện đến công ty Stars để cập nhật thông tin! Nhưng không ai có thể trả lời được câu hỏi: 2 người đó là ai? Trừ 1 người duy nhất: Salasa_ nữ diễn viên thiên tài, nhà chế tác kiệt xuất đồng thời là người quản lí bí mật của Công ty Stars!!!!!! Nhưng không ai thấy cô xuất hiện!!! 1 nữ diễn viên được mệnh danh là thần hóa trang như Salasa thì có lẽ điều đó cũng chẳng có gì là lạ!

Cả học viện Xbest thì xôn xao hân lên! Việc Athena xuất hiện công khai trước tất cả mọi người như thế khiến toàn bộ học sinh không thể nào hiểu được! Gia thế của Athena đến bây giờ vẫn chưa được làm rõ! Vậy thì tại sao cô lại chấp nhận trở thành thần tượng như thế cơ chứ? Tại sao?

Tất cả đều không nằm ngoài dự kiến của Salasa. Thật sự mà nói, người tài giỏi đứng sau Candy không ai khác chính là cô! Giả vờ ngây thơ, giả vờ ham chơi, giả vờ vô tư. Cô đóng kịch trước tất cả mọi người. Cô có lẽ là người khó đoán nhất trong 4 Queens. Không ai hiểu rốt cuộc trong đầu cô đang tính toán điều gì. Thật khó trả lời.... có vẻ như... người đứng sau tất cả mọi chuyện.... người điều khiển tất cả mọi việc chính là cô.... 1 người như cô... tại sao lại phải giả vờ không hiểu chuyện đời như thế? tại sao lại che giấu bản thân bằng chiếc mặt nạ ngây thơ?

.....thật ra, cô và Candy quả là rất giống nhau...

... nhưng... ít ra thì có 1 điều cô làm được mà Candy không thể...

... cô là người mạnh mẽ hơn Candy rất nhiều...

... là người biết nắm giữ lấy hạnh phúc của mình...

... nhưng... hạnh phúc... rốt cuộc là thứ gì??

... hạnh phúc rốt cuộc là như thế nào??

...phải chăng cũng chỉ là thứ cảm xúc mong manh dễ vỡ như bong bóng xà phòng....?..

... đẹp đẽ... nhưng không thể chạm tay vào?... thật sự... không thể chạm tay đến với hạnh phúc hay sao?

..... con người luôn luôn kiếm tìm hạnh phúc.... nhưng đôi khi... người ta không nhận ra rằng.... hạnh phúc đang ở bên cạnh mình....

... tìm kiếm suốt cả cuộc đời... có khi ... cũng không thể nhận ra điều đó...

... những con người như thế quả thực quá bất hạnh.....

....tuy nhiên.... hạnh phúc đôi khi..... chỉ là mộng tưởng..... Trong 1 văn phòng làm việc:

_ Cái gì thế này?_ người đàn ông già nhìn trừng trừng vào tờ báo đang cầm trên tay mình, nhíu mày, tỏ ý không hài lòng chút nào.

_ Thưa chủ tịch, tôi cũng không rõ lắm._ Người thư kí cúi đầu_ có vẻ như tiểu thư đang dần thân vào ngành giải trí.

_ Ta muốn nó dừng cái việc diên rồ này ngay lập tức! Anh hiểu ý ta không?_ người đàn ông già nghiêm nghị nói.

_ tôi... thành thật xin lỗi, thưa chủ tịch_ người thư kí ngập ngừng_ nhưng.... tôi không thể...

_ Anh không thể?_ vị chủ tịch nhìn chằm chằm, trong ánh mắt lóe lên chút tức giận.

_ Vâng,... không phải là tôi không muốn.... nhưng đúng là ta không thể ngăn được, thưa chủ tịch!

_ vì sao?..._ ông buột miệng hỏi, rồi khẽ gật đầu_ lẽ nào.... là tổng công ty Stars đứng sau vụ này?

_ Vâng ạ! tôi nghĩ chúng ta tuy mạnh về kinh tế, nhưng.... về chính trị, truyền thông... công ty Stars có ảnh hưởng rất lớn... nếu chúng ta động đến họ.. sau này sẽ khó mà làm việc với nhau được... như thế thật không tốt chút nào.....

_ Ừm! anh không cần phải giải thích... ta hiểu rất rõ vấn đề này..._ ông trầm ngâm_ có vẻ như nó đang thách thức ta thì phải....

_ tôi không nghĩ là tiểu thư có ý định đó đâu ạ!

_ Ừm! Cái đó thì không biết trước được!_ vị chủ tịch khẽ nở 1 nụ cười mỉa mai_ còn việc ta giao cho anh... anh đã làm đến đâu rồi?

_ Thưa, tôi vẫn đang cho người tiếp tục, nhưng có khá nhiều mâu thuẫn... rất mập mờ, có vẻ như tất cả chỉ là 1 màn kịch được che giấu... và tôi nghĩ, sự thật... sự thật chắc chắn là ...

_ Anh không cần nói nữa!_ Ông giơ tay ra hiệu im lặng._ Ta biết rồi. Hãy tiếp tục đi! Ta tin tưởng anh sẽ không phụ lòng mong đợi của ta!

_ Vâng. Vậy tôi xin lui._ người thư kí cúi đầu chào rồi quay bước đi ra khỏi phòng để lại vị chủ tịch già đắm chìm trong trầm tư suy nghĩ của riêng mình....” ... sự thật rốt cuộc là gì đây?... ta linh cảm... có chuyện vô cùng bí mật đã được che giấu....

.....Kyo à... con gái yêu quý của con... đang toan tính điều gì?...con đang muốn làm gì hả?... cháu gái bé bỏng của ta.... tất cả những gì ta làm.. đều vì muốn con được hạnh phúc.....”

_ Bây giờ cậu muốn thế nào nữa đây?_ Candy ngồi trên ghế trong phòng vip nhất của công ty Stars, khó chịu hỏi.

_ Đừng có nóng thế chứ!!_ Salasa cười cười.

_ Bây giờ đến trường tớ cũng không thể đến được!! À không, không dám đến. Nói thế mới đúng!_ Candy lạnh lùng nói.

_ Ừ!! Công việc của Hội học sinh, tớ sẽ giải quyết hết! Được chưa?_ Salasa mỉm cười.

_ Nhưng... có 1 chút vấn đề..._ Kid ngồi im lặng trong phòng này giờ, khẽ nói.

_ Là chuyện gì?_ Salasa thắc mắc.

_ Vấn đề ở đây chính là... Candy đang ở nhà tôi!_ Kid đáp. _ giới paparazzi sẽ không dễ dàng bỏ cuộc thể đầu... họ sẽ nhanh chóng tìm ra nơi ở của tôi... nếu như cả tôi và Candy cùng xuất hiện.... sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của cô ấy... tôi không muốn như vậy....

_ Candy xem kìa, anh ấy nghĩ cho cậu quá nhỉ? hihi.

_ Ủ!! dù sao thì tớ cũng nghĩ giống như Kid vậy!_ Candy gật đầu.

_ Ủ, về việc này.... tớ nghĩ tớ cần nói chuyện riêng với cậu!_ Salasa quay đầu lại hỏi Kid_ anh có phiền không?

_ Không sao_ Kid đứng dậy_ 2 người cứ tự nhiên._ Kid mỉm cười.

Đợi Kid rời khỏi phòng, Candy nhìn Salasa, nói:

_ Bây giờ được rồi đó!

_ Ủ!! Candy à, tớ nghĩ là...._ Salasa ngập ngừng_ Kid nói rất đúng đó.

_ Điều này thì tớ biết!

_ Cậu không hiểu ý tớ thật à?

_ Cậu đang muốn tớ trở về nhà phải không?_ Candy dò xét.

_ Ủ. Đúng vậy. Vì sự an toàn của cậu và của Kid.

_ Ừm.

_ Tuy là tớ rất tự tin rằng có thể bảo vệ cậu và Kid 1 cách hiệu quả nhất. Nhưng cái gì cũng có thể có rủi ro của nó. Nếu như ông cậu biết chuyện cậu và Kid công khai như thế, chẳng phải là chuyện để lại hậu quả tai hại nhất hay sao? Nên mong cậu hiểu cho tớ, nếu cần tớ sẽ nói với Kid thay cho cậu.

_ Không sao. Kid không thể nói gì được mà! Và đây hoàn toàn không phải việc xấu.

_ Tớ thành thật xin lỗi._ Salasa cúi đầu.

_ Không phải lỗi của cậu! Dù sao thì tớ cũng phải rời khỏi đó mà!_ Candy khẽ cười_ tớ cũng đang có ý định đó, nhưng chưa có dịp nào thích hợp.

_ Ừm! Nếu thế thì may thật! À, chiều nay, tớ sẽ đến đón cậu và Kid, 2 người cần quay 1 vài thứ!

_ tớ biết rồi. _ 2 người đứng sát vào 1 chút!! Ok!! Tách!!! Bây giờ thì nghỉ giải lao 15 phút!!!

Vị nhiếp ảnh danh tiếng mỉm cười 1 cách vô cùng hài lòng nói với Salasa:

_ Chụp ảnh đã nhiều năm nhưng tôi chưa bao giờ thấy cặp nào ăn ý và đẹp đôi thế này!!

_ Ừm!! Tôi biết!_ Salasa mỉm cười đáp lại_ tôi đặt hết hi vọng của mình vào 2 người này mà!!! 2 thần tượng vừa mới nổi tiếng chỉ trong vòng chưa đầy 24 giờ!!

_ Nghĩa là... _ Vị nhiếp ảnh gia có vẻ không tin vào tai mình_ ... tôi nghĩ 2 người đó là dân chuyên nghiệp cơ đấy!!!!!!!!!!!!!!

_ Họ là bạn tôi!! Ông thấy sao?

_ Rất tỏa sáng!!Giống như sinh ra là dành cho ngành giải trí!! Giống như cô vậy!!!

_ Tôi??_ Salasa khẽ mỉm cười_ tôi bình thường thôi!!! Còn họ.._ Cô cố lảng sang chuyện khác_ 2 người ấy, sinh ra để làm những điều vĩ đại hơn là làm thần tượng!

_ Ô thế ư? Nhưng mà còn về cô, tôi thật sự nghĩ như vậy đấy!!! Hoàn toàn thật lòng! _ Kế hoạch của Salasa có vẻ đã không được thành công, vị nhiếp ảnh gia có vẻ không hề mắc phải chút mưu mẹo của cô.

_ Ừm! Cảm ơn ông!! Tôi còn chút chuyện!! Thành thật xin lỗi!!!_ Salasa đành dùng hạ sách cuối cùng để rời khỏi đó vì không muốn nghe những điều ông ấy nghĩ về mình.

_ Không sao! Cô cứ đi đi!

Salasa cúi đầu chào rồi quay lưng đi về phía Candy và Kid đang đứng. Candy khẽ nhướn mày 1 cái, Kid gật đầu chào lấy lệ. Salasa nở 1 nụ cười tươi tắn như không hề có chuyện gì xảy ra, nói:

_ Cậu lúc nào cũng tuyệt vời hơn những gì tớ mong đợi!! Cả anh nữa!! Kid!!! Anh quả nhiên không làm tôi thất vọng!!

_ Cảm ơn!!_ Kid gật đầu.

_ Được rồi!!! không cần phải nói thế!! Cái này là thỏa thuận!!!! Là hợp đồng mà!_ Candy lạnh lùng cất tiếng.

_ ừ!! nhưng dấu sao thì vẫn phải cảm ơn 2 người vì đã chấp nhận đề nghị của tôi! mà này, Candy...._ Salasa ngập ngừng_ cậu đã nói chuyện đó chưa?_ Mắt nhìn sang Kid.

_ ... Chưa_ Candy khẽ khàng đáp lại.

_ Hay là để tớ nói giùm cho nhé?_ Salasa tỏ ra ái ngại.

_ Thôi, tớ sẽ nói.

_ 2 người có cần tôi đi chỗ khác không?_ Kid nhìn Candy và Salasa, dò hỏi 1 cách lịch sự.

_ Không cần đâu. Người đi phải là tôi mới đúng!_ Salasa mỉm cười_ vậy thôi, 2 người nói chuyện đi nha. Chào anh!_ Salasa cúi đầu_ bye cậu nha, Candy!!_ nở 1 nụ cười tươi tắn, rồi quay đi.

_ Có chuyện gì muốn nói với anh à?_ Kid đợi Salasa đi khuất, liền lên tiếng.

_ Vâng..._ Candy ngập ngừng.

_ Là chuyện gì?_ Kid ngại ngần_ hình như em có vẻ...._ Kid chẳng biết phải diễn tả thế nào nữa nên đành lấp lửng.

_ Ừ! Em thật sự xin lỗi anh nhiều, Kid à!

_ Vì sao??_ Kid ngạc nhiên.

_ Ngày mai..._ Candy nuốt nước bọt_ ngày mai... em sẽ rời khỏi nhà anh!

_ sao?

_ em phải về nhà của em.... em xin lỗi!_ Candy cúi đầu.

_ Không... đây có phải lỗi của em đâu! sao em lại phải xin lỗi chứ?_ Kid lắc đầu_ đó là quyền của em, em muốn đi hay ở là do em quyết định, anh đâu thể trách ai được!_ Giọng Kid buồn buồn.

_ Ừ! Nhưng...

_ Không sao đâu mà! Anh không hiểu sao em lại tỏ vẻ như đã làm gì có lỗi gì lớn lắm với anh như vậy đó!_ Kid cố nở 1 nụ cười_ anh biết là bây giờ trông anh chẳng có gì là thật lòng khi nói thế, bởi vì thực ra, anh luôn muốn em ở bên cạnh anh..._ Kid ngập ngừng_ anh ích kỉ quá! Phải không? Nhưng em đừng để tâm đến việc đó như thế! Em đang làm cho anh càng ngày càng ích kỉ đó!!_ Kid phụng phịu.

_ Không sao mà!!hi! Cưng đúng là dễ thương quá đi mất!!_ Candy cười.

_ Ừ!! Baby đáng yêu thế này mà !!_Kid hùa theo_ em không yêu mới là lạ!

_ Chậc! Anh tự kiêu à?? Haha!!

_ Thì sao? Anh thế này kiêu chút cũng có gì sai cơ chứ???_ Kid nháy mắt.

_ thôi, cho em xin! haha!Anh thật là!

Tối hôm đó, Candy đã quay về nhà. Không phải là nơi vị chủ tịch già sống, mà là biệt thự lạnh giá như 1 pháo đài, món quà của vị chủ tịch dành cho cô lúc 10 tuổi, khu biệt thự được xây dưới sự thiết kế và chỉ

dẫn của Candy. Nơi được bảo vệ bởi hệ thống an ninh bất khả xâm phạm, là 1 mô hình thu nhỏ của trung tâm thương mại, nơi đầy đủ tất cả những gì cần thiết và thừa thãi để sống, và là nơi....giam cầm tuyệt vời nhất... nếu muốn..... Candy bỏ chiếc vali nặng nề xuống sàn nhà bằng đá cẩm thạch đen tuyền. Cả tòa biệt thự im ắng đến lạnh người. Bóng tối bao trùm. Đã bao lâu rồi Candy không cảm nhận được cái cảm giác bị bóng tối vây lấy như vậy nhỉ? chỉ mới hơn 1 tháng... mà biết bao chuyện đã xảy ra.... Candy ngồi sụp xuống...lạnh quá.... vòng tay ấm áp của Kid mỗi đêm....

... cô đã xa rời điều hạnh phúc nhỏ nhoi ấy rồi....

.... rồi cô sẽ lại phải từ bỏ những gì nữa đây??...

... lòng thù hận của cô....

.... phải chăng đã làm tất cả mọi chuyện trở nên rắc rối?

... nhưng...

... cô không thể xóa bỏ nó.... đối với cô....

.... lòng thù hận ấy...

... có lẽ chính là cách để hình ảnh của ba mẹ không bị nhạt nhòa đi qua từng năm tháng...

... là cách để cô níu kéo ... níu kéo kí ức hạnh phúc xa xưa....

.....

... tình yêu của cô....

... tình yêu ấy... sẽ đi về đâu?? tình yêu ấy rồi sẽ ra sao??

.....” thánh thần ơi... con cầu xin người.... hãy cho con được ở bên cạnh người ấy thêm 1 chút nữa.... chỉ 1 chút nữa thôi.....”

.... 1 giọt nước mắt nóng hổi khẽ rơi xuống nền đá cẩm thạch đen tuyền lạnh giá.....

Candy nằm im lặng trên chiếc giường trắng muốt. cô thật sự đã trở lại đây rồi. Nhìn ra khung cửa kính trong suốt. 1 màn đêm đen lạnh giá bao trùm. Không biết sẽ ra sao nữa đây... Một mỗi... trong khoảnh khắc... Candy chợt muốn tan biến vào khoảng đen ấy... biến mất được... có thể quên đi tất cả... như thế có lẽ sẽ nhẹ nhõm thanh thản hơn bây giờ nhiều...

... cảm giác cô độc vây lấy cả thân hình mảnh dẻ của cô....

... cô.....muốn tan đi.... muốn trở thành 1 làn khói hư ảo.... và rồi... biến mất... không để lại chút dấu vết gì.....

.... muốn tan biến.... đồng nghĩa với việc..... cô..... muốn chết.....

... không có Kid ở bên khiến Candy trở nên như thế..... Candy thấy lòng mình lạnh giá... lạnh giá như màn đêm ngoài kia.... 1 màn đen mịt mù tăm tối.....

.. ... giữa cái không gian tĩnh mịch ấy, chiếc di động chợt reo vang. Candy không buồn nhìn tên người gọi nữa, để chiếc di động kề bên tai, Candy thì thào nhắc máy:

_ Ai vậy?

_ ” là anh. Candy à!!”_ giọng nói trầm ấm của Kid vang lên.

_ A.. anh à! Có chuyện gì không?_ Candy gần như reo lên vì mừng rỡ, nhưng rồi cô lại trở về câu nói lạnh lùng quen thuộc thường ngày để che giấu đi niềm vui trong giọng nói của mình.

_ ” Không! chỉ là... _ Kid tỏ ra lúng túng_ chỉ là... anh thấy hơi khó ngủ. hix. Chắc anh đã làm phiền em trong lúc đang ngủ rồi nhỉ?hix”

_ À! Không sao mà!_ Candy khẽ mỉm cười. Kid thật là đáng yêu quá!

__” anh.. anh nhớ em lắm, Candy à!”

__ em biết mà!_ Candy nở 1 nụ cười mãn nguyện. Kid gọi đến thật đúng lúc, đúng lúc cô đang không biết mình đang sống vì cái gì... tại sao mình phải sống.... và anh gọi đến... như là tia hi vọng kéo cô thoát ra bóng tối....

__” ừ!..._ Kid im lặng 1 lúc, không biết phải nói gì nữa__ .. thôi, em ngủ ngon nha!anh chỉ muốn nghe giọng em chút thôi! anh thấy không yên tâm lắm! nhưng chắc là do anh nghĩ quá lên rồi! hix!”

__ Không sao mà!..._ Candy dịu dàng__ anh à, em cảm ơn anh nhiều lắm.

__” Ồ.. anh có làm gì đâu, sao em lại...”

__ Anh cũng ngủ ngon nha.

__” ừ, vậy thôi em ngủ đi. Em cúp máy trước đi nhé”

__ Vâng, em biết rồi.

__” tạm biệt._ Kid có vẻ buồn buồn”

__ ừ, anh à..._ Candy thì thầm trước khi cúp máy__ em cũng nhớ anh nhiều lắm.

Và 1 đêm dài đã trôi qua, trong yên bình và hạnh phúc như thế. Nhưng, cả Kid và Candy nào có đâu hay... đêm nay..

..... đêm nay là đêm yên bình ảm áp cuối cùng.....

..... trước khi giông tố nổi lên..... xóa tan đi tất cả.....

” hãy ngủ đi... hãy ngủ yên.... bởi ngày mai...khi thức dậy..... tất cả sẽ chỉ còn là nước mắt... tình yêu sẽ rời xa... như bong bóng xà phòng..... vỡ tan tành không để lại chút vết tích...

.... và.....biến mất”

” tình yêu chỉ là 1 giấc mộng đẹp dễ. Mãi mãi chỉ là 1 giấc mơ không bao giờ thành hiện thực” Studio S.

__ Anh là....????_ Candy ngừng đầu nhìn người con trai vừa va phải, đang cúi nhặt xấp tài liệu đưa cho cô với vẻ sững sốt không nói nên lời.

__ Tôi xin lỗi_ người con trai nở 1 nụ cười thật tươi, rồi cũng vô cùng ngạc nhiên khi thấy người con gái đang đứng trước mặt mình__ Candy????!!!!!! Em phải không????!!_ 1 câu nói thốt ra, khiến Kid vừa đi tới nghe được đã phải nhíu mày.

__ Anh là Katsuki????!!!!!!_ Candy cũng tỏ ra vui mừng không kém.

__ Ừm !! Đúng rồi! Cô bé ngốc!!_ Katsuki nở 1 nụ cười rạng ngời không thua kém gì Kid, khẽ cốc nhẹ lên đầu Candy 1 cái__ em đã lớn thật rồi!

__ Tất nhiên. Cũng 5, 6 năm rồi ấy chứ!_ Candy mỉm cười đầy kiêu ngạo.__ em không phải là con nhóc ngày xưa đâu nhé!

__ Ừ! anh biết rồi! Anh cũng có nói em là cô bé đánh đá như hồi trước đâu!!_ Katsuki nháy mắt.

__ Anh thật là!! Em đánh anh bây giờ!_ Candy giơ tay lên, giả vờ chuẩn bị đánh.

__ Woa!! bữa nay còn biết dọa anh cơ à?? to gan ghê ta!!_ Katsuki vờ ngạc nhiên.

__ Ừ! Nhưng không phải dọa đâu nhá! _ Candy phụng phịu__ đánh thật cơ!

__ Em dám đánh anh???

__ Dĩ nhiên! tại sao lại không?_ Candy hỏi vặn lại.

__ chắc!! Lâu nay không có anh dạy bảo nên thành ra hư thế này à??haha!_ Katsuki lại cười. Nụ cười của anh không như nụ cười của Kid. Kid có nụ cười rạng ngời như ánh mặt trời, 1 nụ cười dịu dàng, không có chút bụi trần. Còn Katsuki lại khác. 1 nụ cười ngọt ngào say đắm lòng người.Quyển rũ như ác ma. Trong

sáng như 1 thiên thần. Lạnh lẽo như băng giá. Nhưng cũng có chút ấm áp của tia nắng ban mai. Nếu nói về nụ cười, thì phải nói, Kid không thể sánh bằng người con trai này. Vẻ cao ngạo toát ra từ anh cũng khác hẳn với sự lạnh lùng của Kid. Đứng bên cạnh, người con trai này và Candy quả nhiên vô cùng đẹp đôi.

__ ai hư?? có anh càng ngày càng devil ra ấy!__ Candy nhướn mày 1 cái, rồi quay mặt đi chỗ khác.

__ Ủa? giận rồi sao?

__ Không.

__ Giận thật rồi! hix!!__ giọng buồn buồn.

__ Ai thêm giận anh chứ! hứ!

__ Candy ơi!

__ gì?__ Khó chịu.

__ Quay lại đây coi nào! em sao càng ngày càng ghê gớm thế hả?hix!

__ ừ!! Càng ngày càng ghê gớm thế đó!hì!!

__ Cười rồi kìa!! Đúng là nhóc Kẹo Ngọt!!!

__ Cái mặt anh trông ghét quá đi!!!!!!__ Candy véo 2 má của Katsuki làm anh chàng đau điếng, trên môi cô nở 1 nụ cười tươi tắn xinh đẹp.

__ Đau anh mà!! Em thật là!!__ Katsuki xoa xoa 2 má.__ mà này, em không định chào hỏi anh sao? 5 năm rồi mới gặp lại nhau mà, phải không?__ Katsuki dang rộng 2 tay, chờ đợi Candy ôm lấy mình, trên môi khẽ nở 1 nụ cười ngạo mạn nhưng với sức hấp dẫn không thể chối từ.

__ Mừng anh trở về! Katsuki!__ Và tất nhiên, đúng như mong đợi của anh chàng, Candy khẽ mỉm cười rồi ôm lấy anh.

Và giữa thanh thiên bạch nhật, trước con mắt của Kid và Salasa, người con trai ấy và Candy đã ôm chầm lấy nhau. Katsuki nhìn Candy 1 hồi lâu rồi đặt 1 nụ hôn nhẹ lên đôi môi xinh đẹp.

Candy cũng không có chút gì gọi là phản kháng, cô vẫn mỉm cười với anh chàng ấy. Trong lòng Kid, cảm giác khó chịu dần lên 1 cách rõ ràng và mãnh liệt. Máu chảy rần rật trong huyết quản. Kid khô khốc nhìn cảnh ấy, tay siết chặt. Lần đầu tiên Kid cảm nhận được cái cảm giác ghen tức sôi sục, dâng trào như đang muốn bùng nổ ra ấy. Rốt cuộc, hẳn ta là ai?????!!!!!!

Tim Kid như thất lại, đau nhói cái cảm giác lo sợ sẽ mất Candy lại ủa đến. Nhưng lần này... rõ ràng hơn... mãnh liệt hơn..... 2 hàm răng nghiến chặt, Kid nhìn chằm chằm vào người con trai ấy... trong ánh mắt chứa đựng sự giận dữ vô hình mà chưa bao giờ Kid thể hiện.....

Salasa đứng bên cạnh, nhìn Kid như thế, không hề tỏ ra có chút lo lắng nào. Ngược lại, trên môi cô còn khẽ nở 1 nụ cười tinh quái đầy ẩn ý. Không ai biết được rằng, trong lòng cô đang nghĩ ... “.... chuyện hay đã bắt đầu rồi.....và tất cả đều đúng như dự định.....” ” cho em 1 giấc mơ... giấc mơ tình yêu ngọt ngào bên anh.... hãy cho em 1 giấc mơ dài.... 1 giấc mơ hạnh phúc dấu biết rằng đó chỉ là ảo mộng.....”

Kid nhìn 2 người ấy hồi lâu... với ánh nhìn giận dữ. Salasa khẽ nở 1 nụ cười, trong lòng vô cùng thích thú” ha, Kid sắp không chịu đựng được nữa rồi” rồi thì thâm hiểm.“..3.....2.....1!!!!over!!!”

Kid quay người bỏ đi! Đúng như dự kiến của Salasa. Cô biết, Kid đang ghen. Ghen tuông. Giận dữ. Nhưng... Kid vốn không thể rời xa Candy được!! Và Kid cũng chẳng thể nhảy vào đâm cho Katsuki 1 cú cho bót tức tối! Bởi vì... Kid là người hiểu lý lẽ... 1 nụ hôn đối với Candy chẳng là gì... có thể, với Candy đó chỉ là 1 cử chỉ xã giao nhưng còn Kid... đối với Kid đó là nụ hôn của người con gái mình yêu thương nhất với 1 người con trai... nhìn qua cũng hiểu là người con trai ấy có tình cảm đặc biệt đối với cô ấy. Và Kid, không thể chấp nhận được nữa nên đành quay lưng bước đi... Đánh người con trai ấy cũng chẳng được gì... vả lại... Kid lo sợ... nếu như Candy thấy Kid vô cớ đánh người thì... Candy chắc chắn sẽ bảo vệ cho người con trai ấy, và đồng thời nhìn Kid bằng ánh mắt lạnh lùng .. Kid sẽ không thể nào chịu đựng được cái cảm giác đau khổ đó..... chính vì vậy, Kid chọn cách im lặng bỏ đi... dù cách này... cũng khiến Kid bị tổn thương vô cùng..

Salasa đi theo Kid. Trước khi đi còn quay đầu nhìn Katsuki và Candy đang chuyện trò vui vẻ mà không để ý đến sự có mặt của Kid và cô ” Candy à, ... đã đến lúc cậu phải lựa chọn rồi.... cậu sẽ chọn gì đây? Tình yêu hay quyền lực?...Katsuki hay Kid?... tớ đang rất mong chờ vào quyết định của cậu đấy....và tớ biết... mất Kid hay Katsuki... đối với cậu mà nói là việc vô cùng khó có thể tưởng tượng... nhưng mà Candy à, hãy nghĩ xem... ai mới là người cậu cần...cậu phải lựa chọn... 1 trong 2...2 người luôn luôn yêu cậu... 2 người dành trọn tình yêu đầu tiên cho cậu.... 2 người sống và tồn tại vì cậu....2 người con trai tuyệt vời sinh ra chỉ là dành cho cậu... hãy cho đi... Candy à... để không làm cậu và 2 người ấy bị tổn thương thêm nữa.. 1 trong 2..... hoặc là... không ai cả...”

Kid đứng trên sân thượng trong tiết trời bắt đầu ảm áp của những ngày đầu tháng 3. Mái tóc đen huyền khẽ bay nhẹ trong làn gió, tô điểm cho khuôn mặt xinh đẹp với ánh nhìn xa xăm sâu thẳm. Quả là tuyệt mỹ! Trên khuôn mặt thanh tú ấy còn vương vấn 1 nỗi buồn khôn tả. Người con trai này đúng là tuyệt tác! Ngay cả lúc đau khổ vẫn toát ra vẻ huyền bí phương Đông và nét đẹp kì ảo như 1 vị thần. Salasa tiến đến từ sau lưng Kid, tựa lưng vào lan can, đứng bên cạnh rồi khẽ thì thầm:

_ tại sao anh lại bỏ đi như thế?

___ Kid im lặng không nói gì. Khuôn mặt vẫn như lúc ban đầu. Lạnh lẽo. Băng giá.. Nhưng trong đôi mắt đen sáng như ngọc bích ấy.. vẫn cháy rực 1 ánh lửa như muốn thiêu đốt cả bầu trời.

_ tôi thấy rất lấy làm lạ.. về phản ứng của anh._ Salasa nói.. trên miệng khẽ nở 1 nụ cười kì lạ._ anh không thấy tức giận sao?

_ nếu người con trai đó... là người cô yêu tha thiết... là người cô dành tất cả tình cảm yêu thương... khi nhìn thấy cảnh đó.. dù Candy là bạn thân thiết của cô đi nữa.. cô sẽ có cảm giác như thế nào?_ Kid hít 1 hơi thật dài, rồi quay đầu lại hỏi._ tôi nghĩ... cô sẽ hiểu được cảm giác của tôi... cảm giác của tôi... cay đắng hơn cái cảm giác tôi nói cô tưởng tượng nhiều._ trên đôi môi Kid khẽ nở 1 nụ cười nhạt nhòa yếu ớt..

_ Ừ! Tôi biết! Nhưng... tôi có hỏi anh cảm thấy như thế nào khi bắt gặp cảnh đó đâu?_ Salasa nhìn thẳng vào mắt Kid, nụ cười kì lạ trên môi vẫn chưa dứt._ chỉ là anh quyết định quay lưng bỏ đi... nếu người khác, không phải tôi nhìn vào, thì chắc chắn sẽ cho rằng... người đơn phương là anh! LÀ ANH!!! chứ không phải anh ta!!! Và anh là kẻ thua cuộc!! Anh biết không?

_ Thua cuộc?_ Kid như tự cười khẩy chính bản thân mình_ trong tình yêu, tôi vốn đã là kẻ thua cuộc từ lâu lắm rồi! Từ 10 năm trước! Tôi đã thua Candy! Đã chỉ biết ngóng trông và đợi chờ... như 1 kẻ ngốc!!! 1 kẻ điên cuồng chỉ biết đắm chìm trong giấc mộng không bao giờ thành hiện thực!! nhưng... biết là đau khổ mà tôi vẫn cứ lao vào, biết tâm hồn mình sẽ tan nát nhưng vẫn cứ si mê Candy... 1 cách cuồng dại...

_ Anh quả nhiên là 1 trong những tên đại ngốc! Candy... tuy có những nỗi bất hạnh không ai sánh bằng nhưng... cô ấy cũng là người vô cùng hạnh phúc... anh có hiểu không?_ Salasa khẽ thở dài.

_ Tôi không biết.... hạnh phúc hay không là do cô ấy tự cảm nhận... yêu Candy... muốn đem lại hạnh phúc cho Candy... nhưng bản thân tôi... cũng không hiểu nổi mình có làm cho Candy cảm thấy hạnh phúc hay không nữa....

_ Candy thực ra là người rất hạnh phúc... trong tình yêu... cô ấy là người quá ư hạnh phúc... _ Salasa nói... trong giọng nói ấy chất chứa 1 nỗi đau không lời._ nhưng, hạnh phúc là thứ cảm xúc mà mỗi con người phải tự kiếm tìm. Candy có hạnh phúc ngay trước mắt mà không biết níu giữ... còn tôi_ Salasa quay lại nhìn Kid với ánh mắt long lanh nước, 1 giọt nước mắt khẽ đọng lại trên mi_ còn tôi là kẻ luôn kiếm tìm hạnh phúc mà chưa bao giờ có được.. hạnh phúc ư? Tất cả chỉ là 1 viễn cảnh xa vời... 1 giấc mơ ngọt ngào cay đắng....._ Salasa khẽ nở 1 nụ cười... 1 nụ cười xinh đẹp đáng yêu như thiên thần, trong sáng như pha lê.

Và trong 1 thoáng... chỉ 1 khoảnh khắc nhỏ nhoi.. trong cuộc đời... lần đầu tiên... lần đầu tiên trái tim Kid đã đập lệch nhịp vì 1 người con gái... không phải là Candy....

.... nhưng... đó là lỗi của Kid hay sao?.....

.... trong giây phút khổ đau... khi thấy Candy hôn người con trai khác....

.... thì việc Kid xao lòng trước 1 người con gái khác... đâu chỉ trong 1 khoảnh khắc mong manh ấy... là tội lỗi hay sao?

... lỗi của Kid.. hay của Candy?...

Không ai biết trước được điều gì... cũng chẳng thể nói là lỗi của ai cả....

... nhưng có 1 điều.... tương lai... giống tổ đã bắt đầu nổi lên.....

.... và tình yêu của Kid và Candy....những ngày bình yên hạnh phúc.... đã trở thành dĩ vãng.... kể từ giây phút này..... giới thiệu nhân vật mới:

Con trai của Tập đoàn WS, đã đi du học ở Mỹ 5 năm, hiện đang là 1 Thần tượng cực kỳ hot! với nụ cười quyến rũ chết người, giọng ca và vũ đạo tuyệt đỉnh!

Quen Candy năm cô 7 tuổi. Hiện Katsuki 19 tuổi.

Tính cách: lạnh lùng, kiêu ngạo, biết sử dụng những gì mình có, luôn tìm mọi cách để đạt được mục đích của mình, nhưng là 1 chính nhân quân tử!

là 1 trong 2 ứng cử viên sáng giá nhất trong số những vị hôn phu mà ông ngoại Candy lựa chọn(người còn lại là ai thì... tiết lộ sau nhé)

_ Điểm yếu: giống như Kid, yêu Candy say đắm... nên... luôn luôn chịu thua Candy! không thể phản kháng lại những trò nghịch ngợm của cô! Và đôi khi quá lí trí nên... anh trông như 1 người không có trái tim và không tồn tại cảm xúc!

Candy mỉm cười khi thấy Kid và Salasa, liền kéo tay Katsuki ra giới thiệu:

_ Kid à!!!! Đây là anh Katsuki!!! người anh hiền lành dễ thương của em đó!!_ Candy nở 1 nụ cười xinh đẹp, đôi mắt lấp lánh những tia sáng.

_ Ừm! Chào anh!_ Kid nhìn thấy Candy như thế, trong trái tim anh như bị dao đâm 1 nhát. Khó khăn lắm Kid mới có thể gạt đầu chào lấy lệ.

Candy thấy Kid có vẻ bình thường, nên không để ý lắm, quay ra giới thiệu Kid cho Katsuki:

_ Kat-kun à!! Đây là Kid..là...

Candy chưa kịp nói hết lời thì Salasa đã mỉm cười đầy tà ý, liền chặn lời:

_ là Shinichi Yemata, người yêu của Candy!!!!hi! Bất ngờ quá phải không?_ Salasa nháy mắt 1 cách vui vẻ, ngây thơ vô(số) tội_ cuối cùng thì cô bé Kẹo Ngọt đáng yêu của anh cũng đã tìm lại được tình yêu của mình rồi!!! Kat-kun à!!!!hihi!

Trong thoáng chốc, nét mặt Katsuki đột nhiên sa sầm. Đôi mắt cháy lên ánh nhìn giận dữ. Salasa mỉm cười thích thú. Còn Kid thì nhìn Katsuki với ánh mắt kiêu ngạo đầy thách thức!!!!!! Cả 2 trừng mắt! không ai chịu nhường ai!!!! Nhưng... bỗng dừng trên miệng Katsuki khe khẽ nở 1 nụ cười kì lạ... 1 nụ cười khiến Kid tức sôi máu..1 nụ cười ngọt ngào đầy ma lực... 1 nụ cười giấu cợt... 1 nụ cười khiến Kid cảm nhận rằng anh ta mới là kẻ thắng cuộc.. :

_ Chào anh! Rất hân hạnh được làm quen!_ Katsuki lịch thiệp đưa tay ra bắt tay Kid.

Kid khẽ nhún mày, rồi cũng nhanh chóng đáp lại 1 cách vô cùng lịch sự và nhã nhặn. Dù trong lòng anh bây giờ chỉ muốn đánh chết người con trai đang đứng trước mặt mình.

Salasa hơi ngạc nhiên chút xíu, nhưng rồi cô nhanh chóng hiểu ra được vấn đề” Kat-kun có vẻ tự tin quá....hi! quả nhiên chuyện hay sắp xảy ra! như đúng kế hoạch! cả anh nữa... Kid!!!! Anh cũng làm tôi vô cùng bất ngờ đấy!Thật không uống phí bao công sức của mình! Quá hoàn hảo! Candy à! Để xem!!!! Cậu sẽ làm gì trong trò chơi mà tớ là Thượng đế!”

_ Candy à, chúng ta đi ăn thôi!_ Kid dè dặt nói với Candy, trong khi cô đang đọc 1 xấp tài liệu vô cùng chăm chú.

_ Ừm! Sao?_ Candy gạt gạt đầu, rồi ngược nhìn hỏi Kid với ánh mắt ngạc nhiên.

_ Thì anh nói em đi ăn cùng anh thôi mà!

_ Máy giờ rồi hả anh?_ Candy khẽ nhủ mày.

_ 7h30 rồi! cũng khá muộn rồi! Em không định ăn gì sao?_ Kid lo lắng.

!!!!!!! Candy mở to đôi mắt khi nghe Kid nói bây giờ đã là 7h30!!!!!!!

_ Sao vậy?

_ em.. em xin lỗi! em phải đi! anh đi ăn 1 mình có được không?_ Candy vội vàng lấy chiếc túi xách.

_ đi đâu?_ Trong phút chốc, không kiềm chế được, Kid đã buột miệng hỏi 1 câu.

_ em xin lỗi! Em có hẹn với Kat-..._ Candy chưa kịp nói hết lời thì...

_ Kat-kun thân yêu của em?_ Kid khẽ cười khẩy.

_ hử?_ Candy nhướn mày 1 cái, khi thấy Kid như vậy_ có chuyện gì khiến anh không vui ư?

_ chuyện gì thì em phải hiểu chứ?

_ Anh... ghen à?_ Candy nghi hoặc.

_ em không cần quan tâm đến anh làm gì! em cứ việc lo lắng cho Kat-kun dễ thương của em ấy!_ Kid đáp lại, trong giọng nói của anh tràn đầy nỗi ghen tức, sự giận dữ. _ Ơ..._ Candy thật sự không ngờ Kid lại biểu hiện như thế.

_ Sao em còn chưa đi đi! HẮN TA ĐANG CHỜ EM ĐÓ!!!!!!!_ Kid nói, trong ánh mắt chứa nỗi đau.

_ em không thể hiểu anh muốn gì nữa, Kid à!_ Candy nhìn Kid thật lâu.

_ Ừ! Em không hiểu được anh đâu!_ Kid quay lưng lại phía mặt Candy, cố che đi khuôn mặt đau khổ vì bất lực của mình._ em đi đi!

_ anh giận em?_ Candy không thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc là vì sao mà Kid lại tỏ thái độ như thế cơ chứ? Kid luôn luôn dịu dàng... luôn luôn mỉm cười với cô... chứ không phải thế này... lạnh lùng quay lưng, tránh ánh mắt của cô... cô đã làm gì sai sao?

Làm gì sai khiến Kid không thèm nhìn mặt cô? Khiến Kid đối xử với cô lạnh lẽo băng giá như thế?

Candy thấy hụt hẫng, tâm hồn cô như đang dần đóng băng theo... trái tim cô khẽ nhói lên..

Candy chẳng còn chút hứng thú nào để đi với Katsuki nữa... tất cả tâm trạng của cô đã bị phá hỏng....

_ anh không giận em!_ Kid nói, anh vẫn không thể quay lại nhìn thẳng vào đôi mắt xanh sâu thẳm của Candy._ anh cũng chẳng có quyền gì để giận em cả. Em muốn đi đâu, muốn làm gì là quyền của em, anh không thể nào can thiệp. Em là người tự do, anh không thể ràng buộc em bởi vì sự ích kỷ của mình.... anh không có quyền... em biết mà...

_ em không đi nữa..._ Candy rút điện thoại ra, định gọi cho Katsuki.

_ thôi,em không nên cho người ta leo cây như thế!_ Kid khẽ khàng.

_ Bây giờ em chẳng còn tâm trạng để đi nữa!_ Candy thẳng thừng.

_ Tại anh sao?_ Kid nhếch mép_ là tại anh chứ gì? Phải không?

_ Không!

_ Em đừng bận tâm đến anh! Anh không phải là đứa con nít không biết điều!

_ Em đâu nói anh là trẻ con????_ Candy nhướn mày_ anh đừng vô duyên vô cớ nổi giận như thế!! Anh ghen những chuyện chả ra gì!!!!

_ Không ra gì???? Không đâu ư????!!!!!!!_ Kid khẽ rít lên qua kẽ răng, quay mặt lại đối diện và nhìn thẳng vào mắt Candy_ em nghĩ anh điên sao? em có hiểu cảm giác của anh không??

_ anh sao vậy chứ?_ Candy giật mình, tự dưng cô thấy sợ.

_ Anh chẳng sao cả!! Rốt cuộc thì, ai mới là người yêu của em!!!!!!!!????????????? Là anh hay là hẳn ta????!!!!!! Hay anh chỉ là 1 kẻ thế thân!!!!!!!!!!!!!!_ Kid như muốn gào to lên!!!!

_ Không!!!!!!!! anh ấy là anh trai của em!!!!!!!! Anh phải hiểu cho em chứ!

_ Anh trai?????_ Kid cười khẩy_ anh trai có tình ý với em gái? Nực cười quá đi!!!!!!

_ em....._ Candy không biết nói gì nữa.....

_ em biết? đúng không?_ Kid đau khổ nói.

_ ... ừm... em biết điều đó.....

_ Vậy à?_ Kid khô khốc nhìn Candy_ Candy à..... rốt cuộc... rốt cuộc anh là gì đối với em?..... em yêu anh... hay là yêu anh ta?..... à không.... thật ra... em có yêu anh không? có yêu anh không? Candy!!_ Kid khó khăn lắm mới nói ra được, ánh mắt anh tràn ngập nỗi đau, chỉ mong cứu vớt được cảm xúc của mình lúc này..... chỉ cần... chỉ cần Candy nói 1 câu... 1 câu duy nhất..... tất cả sẽ trở lại bình thường..... tất cả... Kid sẽ chấp nhận tất cả... chỉ cần Candy nói dấu chỉ 1 lần..... Kid chờ đợi..... hi vọng.....

Candy hé mở đôi môi xinh đẹp đỏ mọng của mình... cô đang định nói điều gì đó...lòng kid đầy thấp thỏm... nửa vui mừng... nửa lo sợ..... câu nói Candy sắp sửa thốt ra.....:

_ Em....._ Candy không thể nói được gì.. cô quay đầu sang chỗ khác, lảng tránh ánh mắt của Kid....

Trái tim Kid..... vỡ vụn..... trước mắt anh tối sầm..... xung quanh anh.... lạnh lẽo băng giá..... tối tăm..... cảm giác như tất cả sụp đổ hoàn toàn dưới chân mình.... Kid cố gắng đứng vững... đôi mắt trống rỗng vô hồn..... Candy.... tại sao? ... Tại sao em lại đối xử với anh như thế này?... sao em không trả lời?..... em không thể nói ư? không thể nói cho anh nghe dấu chỉ là giả dối ư?.....

Mắt Kid đỏ ngầu..... đôi môi run run lộ rõ vẻ đau thương:

_ Em đi đi....._ Kid quay lưng, dáng anh cô độc bên khung cửa sổ đầy gió...

Candy đau đớn nhìn anh.....” em xin lỗi!!!!!!!! em xin lỗi..... hãy tha thứ cho em..... Kid à..... câu nói ấy..... em chẳng thể nào thốt ra..... em không thể..... xin lỗi.....” Candy cắn chặt môi, và quay lưng bước đi.....

Kid thần thờ... lòng tan nát..... tình yêu của anh..... tình yêu của anh và Candy... lẽ nào kết thúc như vậy sao?.....hơ..... Không... không thể được!!!!!!!! Không!!!!!!!!

Kid quay người, định đuổi theo Candy thì....chợt khựng lại:

_ Anh định đến đó ngắm cảnh Candy ăn uống vui vẻ với 1 người con trai khác ư?_1 giọng nói dịu dàng dễ thương cất lên.

Kid quay đầu lại nhìn, bàng hoàng và sửng sốt!!!! Salasa!!!!!!!!!!!!????????? Salasa vẫn chưa về sao????!!!! Cô ấy đã chứng kiến toàn bộ à????!!!!!! Kid nhìn Salasa, không thể nói nên lời!! Bây giờ, anh phải làm như thế nào đây?!!!!!!

36. Chương 36

Kid quay đầu lại nhìn, bàng hoàng và sửng sốt!!!! Salasa!!!!!!!!!!!!????????? Salasa vẫn chưa về sao????!!!! Cô ấy đã chứng kiến toàn bộ à????!!!!!! Kid nhìn Salasa, không thể nói nên lời!! Bây giờ, anh phải làm như thế nào đây?!!!!!!

Salasa tiến lại gần Kid từng bước thật nhẹ nhàng, cô mỉm cười dịu ngọt, nhìn Kid với ánh mắt trong sáng tựa pha lê, pha chút sầu muộn khó hiểu. Kid khẽ nhủ mồm, người con gái này thật là kì lạ. Anh không thể

đọc được suy nghĩ của cô qua ánh mắt. Salasa cũng giống như Candy. Đều vô cùng bí ẩn. Nhưng... người con gái đứng trước mặt anh lúc này, chẳng phải là người con gái anh yêu tha thiết. Người con gái này không phải là Candy... không phải là người mà anh đã trao trọn trái tim mình.... Kid thở dài, đáp lại:

__ tôi không biết nữa.... __ Kid đau khổ __ nhưng..... tôi phải đi!!!! __ Kid rảo bước thật nhanh, cố gắng không suy nghĩ đến câu nói của Salasa, nhưng, ngay lập tức, cô đã níu lấy tay anh, hỏi lại 1 lần nữa:

__ Anh thật sự muốn nhìn thấy cái cảnh không vui đó sao? anh muốn bị tổn thương thêm nữa à?

Kid quay đầu lại. Nhìn Salasa với ánh mắt khổ đau không thể diễn tả thành lời. Mọi Kid mấp máy môi mới thành câu:

__ Vậy... vậy bây giờ tôi phải làm sao?! Tôi phải làm sao?!!!!!! Phải làm gì!!!!?? __ Kid đau đớn gào lên, trái tim anh như đang lặng lẽ khóc... lặng lẽ.... từng giọt nước mắt chảy ngược vào tim....

__ tôi... __ Salasa chợt thấy có lỗi... liệu, trò chơi tình ái mà cô đã bày ra... có phải là chuyện điên rồ hay không? thấy người con trai này tổn thương như vậy... thật sự cô không muốn... nhưng... cô đã không thể quay lại... làm như thế, chỉ khiến tất cả những gì cô đã giành được tan biến thành mây khói... mà điều đó cũng chẳng thể xóa tan đi những buồn đau của Kid... vậy nên, tiếp tục là cách tốt nhất. Cô phải thực hiện đến cùng. Dù sao, cô cũng chỉ có 1 mong muốn mà thôi.. __ tôi không biết.... __ Salasa cúi đầu __ nhưng... __ rồi đột ngột nhìn thẳng vào mắt Kid! __ anh định làm gì đây? tôi nghĩ, anh đến đó thì cũng chẳng thể làm gì được. Ngoài việc khiến bản thân mình bị tổn thương!!!!!!

__ tôi bị tổn thương! Tôi biết!!!! Nhưng việc đó thì liên quan gì tới cô!!!!!!!!?? __ Kid nhú mày, hình như anh đang trút giận vô cớ lên Salasa, người đang quan tâm lo lắng cho anh như thế __ CÔ THÍCH TÔI À?!!!! __ Kid buột miệng thốt ra 1 câu không nên nói chút nào.

Salasa tròn mắt nhìn, sững sốt tốt độ khi nghe Kid nói vậy, Nhưng.. cô là ai? Là nữ diễn viên thiên tài.. là tiểu yêu tinh dưới lốt 1 thiên thần trong sáng đáng yêu. Và bộ óc tinh quái của cô ngay khi tiếp nhận được cái thông tin ấy, đã kịp thời vạch ra thêm kế hoạch khiến trò chơi của cô thêm hấp dẫn kịch tính. Cô ngừng đầu, vờ e thẹn, rồi khẽ nhìn Kid với đôi má ửng hồng:

__ Đúng vậy...tôi.. tôi thích anh..

__ Nhưng .. tôi yêu Candy! __ Kid thì thào. __ Cô biết mà.. __ Bản thân Kid cũng không hiểu tại sao mình lại nhẹ nhàng như vậy. Từ trước tới nay, anh chưa bao giờ đối xử với 1 người con gái nào đó không phải Candy như thế này. Anh chưa bao giờ quan tâm, lo lắng mình sẽ làm tổn thương họ. Cô gái đứng trước mặt anh, rõ ràng không phải là Candy. Vậy thì sao anh lại không thể hững hờ, vô tâm, lạnh lùng với cô như những người con gái khác? Salasa không cho Kid cảm giác như Candy. Ở bên cạnh Salasa, Kid thấy nhẹ lòng, yên bình. Salasa tạo cho anh cảm giác thú vị, sự bí ẩn của cô khiến người khác cảm thấy nhẹ nhàng. Salasa đáng yêu và dễ thương như 1 thiên thần, có vẻ mặt ngây thơ trong sáng đến kì lạ. Nhưng đôi mắt của cô lâu lâu lại chứa đựng 1 nỗi buồn man mác. Chính sự trái ngược đó khiến không ai có thể không chú ý đến cô. Còn Candy, ở bên Candy, Kid luôn ngỡ rằng mình đang mơ. Bên Candy, Kid đắm chìm trong niềm hạnh phúc, nhưng trong sâu thẳm lại luôn tồn tại nỗi bất an vô hình, không thể nào xóa nhòa đi được, khiến cho anh luôn đau khổ ngay cả khi hạnh phúc ngập tràn. Nhưng dù cho tim anh có đau đớn thế nào, thì anh vẫn luôn muốn được ôm ấp Candy trong vòng tay, muốn hôn lên đôi môi ngọt ngào xinh đẹp. Candy đối với Kid, giống như 1 đam mê không thể nào rời bỏ. Kid dẫu có cố gắng cách nào, cũng không thể xóa đi hình ảnh Candy trong trái tim mình, cũng không thể ngừng điên cuồng, si dại yêu Candy. Về bí ẩn của Candy luôn quyến rũ anh, nụ cười ngọt ngào xinh đẹp của cô luôn khiến anh mê mẩn. Mỗi cử chỉ của Candy đều khắc sâu vào tâm hồn Kid. Anh đã yêu Candy bằng tất cả tâm hồn và thể xác.... Kid khẽ thở dài. Người con gái đứng trước mặt anh.. tuy có nhiều điểm giống Candy, nhưng mà trên đời này, Candy là duy nhất. Chẳng bao giờ tồn tại 1 người có thể thay thế vị trí của Candy trong trái tim anh..

..“. không bao giờ tồn tại ai đó có thể thay thế em..... bởi vì em là duy nhất trong trái tim anh... là duy nhất trong cuộc đời này..... và là người duy nhất anh yêu....”

Salasa nhìn Kid, rồi gật đầu:

__ Tất nhiên là tôi biết... __ cô buồn bã nhìn Kid __ nhưng... tôi không cần anh yêu tôi.... chỉ cần anh nhớ... có tôi...1 người yêu anh... sẵn sàng bên anh khi anh buồn... sẵn sàng ôm lấy anh khi anh bị tổn thương....như

thế là quá đủ.hì!_ Salasa lại nở nụ cười đáng yêu trong sáng như thiên sứ của mình.

_ Tôi..._ Kid không biết nói gì nữa...

_ Anh đi ăn với tôi đi!_ Salasa nháy mắt_ chắc chắn anh sẽ vui hơn đó!

Và không để Kid kịp trả lời, Salasa đã kéo tay Kid lôi đi!!!!Kid khẽ bật cười” đúng là Queen của Xbest! toàn những cô nàng kì lạ!” Salasa kéo Kid chạy thật nhanh trên con phố đông người. Kid buông lỏng người, chạy theo cô. Lâu lắm rồi anh mới có cảm giác thoải mái như thế này. Mọi ưu phiền dường như tan biến. Cảm giác gió đã cuốn bay đi tất cả những tổn thương.Trong phút chốc, anh đã nghĩ, phải chăng người anh yêu là Salasa thì thật tốt. Anh sẽ chẳng bị tổn thương đau khổ đến thế này... Nhưng... Kid lại chuẩn bị thở dài 1 tiếng thì...Póc!!!!????!!!! Kid vội vàng lấy tay che trán! Sừng sốt nhìn Salasa đang đi thì tự dưng quay lại búng vào trán anh 1 cái rõ đau!!!!Cô nhún nhún mày:

_ Anh như thế là không được đâu nhé!

_ tôi sao?_ Kid có vẻ không hiểu Salasa đang nói gì.

_ Anh sắp sửa thở dài đánh thượt 1 cái chứ gì?_ Salasa phùng má lên, bĩu môi _ đi với tôi mà như thế là không được đâu nhá! hổng hết cả danh tiếng của người ta bây giờ!

_ Không... tôi .. làm gì có_ Kid giật mình, vội vàng xua xua tay.

_ Anh đừng có chối!cái mặt anh viết rõ 3 chữ“nghĩ linh tinh ” trên trán kìa!!_ Salasa nháy mắt.

_Cô thật là...hơ_Kid bật cười,rồi lấy tay xoa xoa trán._ đừng có đùa thế chứ?! không vui chút nào đâu!hì!

_ Không vui mà anh vẫn cười à?haha! anh là đồ ngốc hả?_ Salasa cười trêu chọc.

_ Chắc thế đó!_ Kid nhún vai.

hì! bây giờ thì khác rồi phải không? Salasa nghiêng nghiêng đầu hỏi 1 cách thật dễ thương.

ừm, cảm ơn cô nhiều lắm! Kid gật đầu.

_ vậy thì đi tiếp thôi nào!!!!!!_ Và Salasa lại kéo tay Kid đi.

Cả buổi tối hôm đó, Kid đi với Salasa. Rất thoải mái.Rất vui vẻ. Rất tự nhiên. Không chút ưu tư.Nói đúng hơn là Salasa chẳng cho Kid thời gian để mà buồn. Cô khiến anh không còn chút thời gian và sức lực để mà suy nghĩ vẩn vơ.Salasa kéo Kid đi ăn ở 1 cửa hàng fast food.Rồi đi chơi ở công viên nước ban đêm, đi bắn súng lấy quà, đi gấp thú nhồi bông.v.v... Rất rất nhiều trò chơi với đặc điểm là: không kì quái và cực kỳ trẻ con!^^Kid bật cười.” cô nàng kì lạ” có lẽ đã trở thành biệt danh của Salasa đối với Kid.Và cô nàng ấy... “cô nàng kì lạ” đang bước vào cuộc đời Kid 1 cách vô cùng trẻ con, ngây thơ, đáng yêu.. không toan tính(có thật vậy không?>.<)... không=“” ngập=“” ngừng,=“” không=“” e=“” dè=“” táo=“” bạo=“” như=“” cái=“” cách=“” candy=“” đã=“” bước=“” vào=“” trái=“” tim,=“” bước=“” vào=“” cuộc=“” đời=“” anh....liệu=“” người=“” con=“” gái=“” này.....=“” có=“” xóa=“” mờ=“” đi=“” hình=“” bóng=“” candy=“” trong=“” trái=“” tim=“” kid?=“” để=“” rồi=“” thay=“” thế=“” vào=“” vị=“” trí=“” đó?...=“” hay.....=“” “=” cô=“” nàng=“” kì=“” lạ=“” chỉ=“” lướt=“” qua=“” cuộc=“” đời=“” anh=“” như=“” 1=“” cơn=“” gió....=“” đủ=“” để=“” anh=“” khẳng=“” định=“” lại=“” 1=“” điều.....=“” không=“” ai...=“” không=“” ai=“” có=“” thể=“” thay=“” thể=“” được=“” candy...=“”>

... và để Kid khẳng định lại thêm 1 lần nữa... trái tim anh.. đã hoàn toàn dành hết cho Candy mất rồi... Candy... là duy nhất.. và cũng là mãi mãi.....?...

_ Hôm nay anh vui chứ?_ Salasa lại nở nụ cười xinh xắn, chúm chím đôi môi dễ thương của mình, hỏi 1 cách thật đáng yêu.

_ Ừm, cảm ơn cô nhiều lắm_Kid đi bên cạnh Salasa, khẽ gật đầu_ bây giờ cô định đi đâu đây?_ Kid buột miệng hỏi.

_ đến công ty!^^

_ làm gì?_ Kid hơi ngạc nhiên tý tẹo.

_ sao anh không về đi nhỉ?_ Salasa tỏ vẻ ngây thơ, hình như cô đang cố gắng tăng lờ đi câu hỏi của Kid.

_ Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi kìa_ Kid khẽ nhú mồm 1 cái.

_ Ha, thật là_ Salasa chép miệng_ tôi không qua mặt anh được rồi. Ghét thật đó_ Salasa liếc nhìn với vẻ không vui.

_ Cái trò đó chỉ lừa được con nít thôi_ Kid khẽ lắc đầu với 1 nụ cười trên môi._ đâu dễ dàng qua mặt người khác vậy chứ?

_ Đó là do anh khác người chứ bộ!!_ bỗng dưng Salasa quay phắt lại, chống nạnh nói với Kid 1 cách đầy hách dịch_ Mà tại sao anh không về đi mà cứ lẻo đẻo theo tôi vậy hả?Anh thích tôi rồi có phải không?_ Giả bộ tỉnh tượng.

_ Cô đúng là người thích giỡn nhỉ?hì!_ Kid hơi giật mình rồi lại nhanh chóng lấy lại dáng vẻ đầy tự tin của mình_ Tôi sẽ đi theo cô!

_ Hey! Tại sao?_ Salasa chớp chớp mắt.

_ Tôi đi lấy đồ đạc đang bỏ quên ở công ty chứ còn gì nữa?Haha! Cô nghĩ gì vậy chứ?

_ Chao ôi! Hóa ra anh cũng là người hóm hỉnh đó nhỉ?

_ Ai biết!_ Kid nhún vai.

_ Anh thật là! Làm tôi tưởng bỏ, là anh thích tôi rồi chứ?_ Salasa lại bắt đầu nói bóng gió trên đùa._ Chán ghê cơ!

_ Nếu tôi nói tôi thích cô rồi thì cô sẽ làm gì?_ Kid nháy mắt đùa.

_ Anh chơi chung với người yêu Yuli nhiều quá nên có vẻ biết bông đùa như người ta rồi đó!_ Salasa chép miệng.

_ Cô lại làm lơ câu hỏi của tôi rồi kìa! Hơ!

_ Anh!_ Salasa nhìn thẳng vào mắt Kid với ánh nhìn sắc lạnh.

_ Tôi sao?_ Kid giật lùi 1 bước.

_ Anh nghĩ anh có thể giỡn với tôi được sao?_ ánh mắt cô dịu hẳn xuống, và nụ cười tinh quái lại nở trên môi_ Anh có thích tôi đâu mà lại hỏi như thế chứ?_ Và quay lưng bước đi. Dường như cô không hề có ý định nghe câu trả lời của Kid.

_ Khó trả lời đến vậy sao?Ha!_ Kid bước theo sau, tiếp tục nói. Hình như Kid không hề có ý định sẽ dừng lại mấy câu hỏi của mình.

_ Anh không để ý là đã đến nơi rồi sao?_ Salasa tiến lại gần cánh cửa bằng kính trong suốt, rồi kéo ra, và bước vào.

_ Hả? Ouch!!!_ Kid giật mình. Có vẻ như Kid quá nhập tâm vào chuyện đang nói với Salasa nên chẳng hề để ý đến xung quanh thì phải. Suýt chút nữa anh đã va phải cánh cửa đang dần khép lại.

_ Anh định làm trò hề cho tôi cười sao?haha!_ Salasa nhìn Kid giễu cợt.

_ Cô lúc nào cũng cười được nhỉ?_ Kid bực bội nói ra với giọng đầy khó chịu.

Trong phút chốc, Salasa đã khựng người lại.Nhưng ngay khoảnh khắc ấy, cô đã kịp thời trở về với bộ mặt hàng ngày, rồi thản nhiên trả lời:

_ Có lẽ vậy đó.

_ Tôi đang nói móc cô đấy!_ Kid nhú mồm, chả hiểu nổi cô nàng này có vấn đề gì về đầu óc mà không hề nổi giận hay tỏ ra khó chịu trước câu nói xóc xĩa của Kid.

_ Tôi có phải đồ ngốc như anh đâu mà không hiểu chứ?_ Salasa nhếch mép._ Anh lấy đồ rồi về đi!^^

_ Cô đúng là kì lạ!_ Kid ngao ngán, bước vào phòng, lấy mấy thứ đồ anh để Quên và quay ra.

_ Anh về nhé!_ Salasa vẫy tay tạm biệt.

_ Tôi không về!_ Kid nói rành rọt từng chữ.

_ ỦA?Tại sao?_ Salasa nhướn mày.

_ Vậy tại sao cô chưa về?_ Kid hỏi vặn lại.

_ Tôi có việc phải làm.

_ Tôi sẽ đợi cô.

_ HẢ?_ Salasa tưởng tai mình nghe lầm.

_ Ban đêm mà. Tôi sẽ đưa cô về tận nhà!Nên tôi sẽ đợi!OK?

_ Haizz, tùy anh thôi._ Salasa thở dài đánh thượt. Kid ngồi trên chiếc ghế gỗ, xung quanh là tiếng nhạc du dương, mắt anh đang nhìn chăm chăm vào cô nàng đang tập múa trước mặt mình với vẻ ngạc nhiên khó hiểu. Cô nàng này, đúng là buồn cười! Đến công ty! Để tập luyện! Vào lúc tầm tầm 10h đêm thế này. nản! bó tay toàn tập! Nhưng, chắc anh phải có cái nhìn khác về cô gái này. Hóa ra, cô chẳng phải là người chỉ biết chơi đùa, vô lo. Có lẽ, người con gái này không ngây ngô như ấn tượng ban đầu của anh! Đằng sau những thành công của Salasa, hẳn là bao nhiêu nỗ lực không ngừng, với tất cả sức lực, mồ hôi và nước mắt. Anh biết, ngành giải trí là 1 ngành cay nghiệt đến mức nào! Bản thân anh, dù chỉ là người mẫu học sinh nghiệp dư, làm cho vui, không hẳn là nổi tiếng, nhưng cũng đã từng nếm trải những khó khăn, những đổ kị, ghen ghét. Còn cô, dù anh không biết rõ lắm, bởi vì vốn anh chẳng quan tâm bất cứ chuyện gì, ngoài Candy, nhưng có vẻ như cũng đã hiểu, Salasa là người nổi tiếng đến mức nào! Người càng nổi tiếng, càng được yêu mến thì lại càng bị nhiều kẻ đổ kị! Thế mà, cô vẫn luôn giữ nụ cười trên môi. Dẫu biết rằng đó chỉ là nụ cười nghề nghiệp, nhưng bấy nhiêu đó cũng đủ chứng tỏ rằng bản lĩnh của cô gái này vốn chẳng phải vừa!!

Salasa tập được 1 lúc, thì quay lại nhìn Kid. Dù sao cô vốn chẳng muốn ai biết chuyện mình tập luyện vào cái giờ này. Hình như, Kid đang suy nghĩ mông lung lắm, nên chẳng hề để ý đến ánh mắt của cô. Cô tiến lại gần, anh cũng không biết. Ánh mắt anh nhìn cô mà tâm hồn anh thì đang ở 1 nơi xa xôi nào đó.Salasa gọi Kid:

_ này! Về thôi!

Kid vẫn không hề động đậy!?! Salasa liền đá vào chân Kid 1 cái!!!!!!Kid giật mình, ngừng đầu lên nhìn cô với ánh mắt sững sờ!!!!!!!!!!!!!!

_ Anh định không về nữa à?_ Salasa nhìn Kid với vẻ khó hiểu.

_ Về?_ Kid bây giờ mới chợt tỉnh_ à.., cô không tập nữa sao?!

_ Không, khi khác cũng được! Anh nên về nhà nghỉ ngơi! Tôi làm phiền anh quá rồi!

_ Không có gì phiền đâu! Đó là trách nhiệm của tôi mà!_ Kid đứng dậy.

_ Anh có thể không thấy phiền! Nhưng tôi thấy phiền!_ Salasa khẽ lắc đầu.

_ Vậy à?_ Kid nhìn Salasa với vẻ mặt lạnh lùng bằng giá của mình, rồi quay lưng bước ra khỏi cửa_ có vẻ như sự xuất hiện của tôi trong căn phòng này khiến cô không thể chú tâm tập luyện. Thành thật xin lỗi!

_ Cũng không hẳn! Dù sao đó cũng chẳng phải lỗi của anh đâu! Anh không cần bận tâm!

_ tại sao 4Queens các cô ai cũng thích đi bộ vậy hả?_ Kid thắc mắc khi Salasa không chịu đi taxi.

_ Nếu muốn đi ô tô, việc gì bọn tôi phải đi taxi chứ?_Salasa nháy mắt_ anh chẳng phải cũng hiểu rõ sao? Chỉ cần gọi 1 tiếng, tài xế sẽ đưa xe hạng sang đến đón về. Quá đơn giản! tôi không nghĩ, cháu trai của tập đoàn JJ lại hỏi 1 câu ngớ ngẩn đến mức đó đâu đấy!

_ Cháu trai tập đoàn JJ gì chứ?_ Kid nhú mày_ đó là công sức, là tài sản của ông tôi, chứ có phải của tôi, do tôi đổ mồ hôi, xương máu ra để tạo dựng đâu! Tiền bạc không phải do bản thân mình làm ra, tốt nhất là không nên sử dụng! Không nên tham lam những gì không thuộc về mình!

_ Anh thật là..._ Salasa bật cười_ gia đình anh mà anh nói cứ như người dưng ấy. Người ngoài nghe được dễ hiểu lầm là anh có xích mích nghiêm trọng với gia đình đó!_ Salasa nói với ẩn ý trong từng câu từng chữ.

_ À, cô đừng hiểu lầm tai hại vậy! Gia đình tôi thật sự rất hạnh phúc_ Kid tỏ ra rất vui khi nói về gia đình của mình_ chỉ là ba mẹ tôi luôn dạy tôi phải sống tự lập, nên tôi chẳng phải loại công tử nhà giàu muốn làm gì thì làm! Cuộc sống có cho có nhận, có vay có trả, sống trên đời tốt nhất không nên mắc nợ bất kỳ ai._ Kid trầm ngâm.

_ Tôi sẽ khiến anh mắc nợ tôi đó!hihi!_ Salasa cười thích thú.

_ Vậy sao?_ Kid nhếch mép_ nghe thú vị ghê nhỉ?

_ Tất nhiên.

_ Tôi chờ xem cô sẽ làm gì!hi!_ Có vẻ như Kid chẳng hề tin rằng Salasa sẽ làm được điều cô vừa nói.

_ Anh không hề tin tôi! nên lại càng thú vị!_ Salasa tinh quái._ dù sao tôi cũng xin lỗi anh trước nếu tôi có làm anh bị tổn thương!

_ Ừm! Thành ý của cô, tôi xin nhận!

_ gần đến nhà tôi rồi đó!_ Salasa mỉm cười_ cảm ơn anh nhé!

_ Không có gì! tôi sẽ đưa cô về tận nhà!_ Kid tiếp tục bước .

_ Anh có biết nhà tôi ở đâu đâu mà có vẻ ngang nhiên thế?hi!

_ Ừ! Thì tôi có biết đâu!_ Kid nhún vai_ Nhưng cái khu này có nhiều góc tối quá! Tôi nghĩ là không an toàn, dù rằng rõ ràng đây là khu nhà giàu, sao lại lắm góc ngách thế này hả?

_ Tôi không biết!haha_ Salasa bỗng dừng bật cười.

_ Cô cười cái gì vậy chứ?_ Kid tỏ ra khó chịu.

_ Anh đang cản nhần tôi từ nãy đến giờ kìa!haha.

_ Không phải cô!_ Kid cau mày_ Vị trí của nhà cô mới đúng.

_ Bây giờ lại là cái lý!hi!_ Salasa ôm bụng cười rũ rượi._ anh đúng là trẻ con thật đó!

_ Nếu mãi là trẻ con được thì tốt quá!haiz!_ Kid bỗng thở dài.

_ Đừng ước ao việc không tưởng như thế!_ Salasa cười mỉa mai._ Thời gian vốn chẳng thể nào quay trở lại! Thế nên, phải sống sao để không bao giờ mình cảm thấy hối hận vì những việc mình đã làm, không bao giờ hối hận vì mình đã để vượt đi cơ hội, không bao giờ hối hận vì những việc mình có thể mà mình lại chẳng làm._ Salasa tuân 1 tràng, cô đã nở 1 nụ cười mỉa mai. Đúng vậy.Nhưng hình như nụ cười mỉa ấy không phải là cười mỉa Kid, mà là đang cười chính bản thân cô, những gì cô vừa nói ra, cũng chẳng phải là nói cho Kid, mà là cô đang nói với chính bản thân mình. Đôi khi cô cứ trở nên sâu sắc đến mức đáng sợ, khiến Kid cảm thấy không quen 1 chút nào.

_ Về mặt trầm ngâm suy nghĩ thế này không thích hợp với cô chút nào cả!Tôi thấy không quen 1 chút nào!_Kid thẳng thắn.

_ Anh mắc lừa rồi kìa!_Salasa lè lưỡi trêu anh, rồi lại nở nụ cười ngọt ngào ngây thơ như ngày thường.

_ Cô nàng kì lạ!_Kid buột miệng thốt ra cái biệt danh anh đã đặt cho cô trong thâm tâm.

Gì? Salasa nhú mày, chuẩn bị rẽ vào 1 ngõ nhỏ.

Không! có gì đâu! Kid giả lơ.

_ Mà anh đã biết được lí do tại sao chưa?_Bỗng dưng Salasa nhảy phắt ra, đứng trước mặt anh và hỏi.

_ Lí do việc gì cơ? _Kid hơi ngạc nhiên.” cô nàng này bị làm sao thế hả trời? hết cả hồn!”

Lí do việc tại sao 4 Queens lại đi bộ. Và điển hình là tôi, và đặc biệt là Candy đều chọn cách đi bộ, chứ không chịu đi xe hơi ấy! Salasa nháy mắt. _ Chắc là thực hiện phong trào bảo vệ môi trường!hì!_Kid đoán đại, dù sao việc này thật sự khó với 1 người chẳng hiểu tâm ý con gái như Kid.

_ Là bởi vì..._ Salasa tiến sát lại bên Kid 1 cách nhanh chóng, kề bên tai anh thầm thì_ Candy luôn luôn muốn được ở bên cạnh anh lâu hơn chút nào..._ Nở 1 nụ cười quái ác mà Kid chẳng thể thấy_ còn tôi, cũng giống như cô ấy thôi... _ Nói nhỏ hơn nữa, có lẽ Kid cũng chẳng thể nghe nổi mấy từ còn lại_...“vì mục đích của cá nhân tôi...”

_ Hả? _ Kid giật lùi. Sự việc xảy qua quá nhanh khiến anh chẳng kịp phán đoán.Tại Kid đổ lạng cả lên.

_ Không có gì. Anh đã hiểu chưa? _ Salasa khẽ cười, rồi đưa ngón tay lên môi, ra dấu im lặng_ suýt, đây sẽ là bí mật giữa tôi và anh, vậy nhé_ và 1 nụ cười đáng yêu lại xuất hiện trên môi Salasa.

_ 2 người.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!_ 1 tiếng nói đầy sững sờ thốt lên!! Không phải Kid! Không phải Salasa!!!!!! Mà là.... Candy????????!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Kid nhìn Candy với vẻ kinh ngạc thất thần tràn đầy trong đôi mắt. Candy khẽ nhíu mày, rồi 1 nụ cười nhếch mép xuất hiện trên khóe môi. Và cô quay đi!!!! Bước thật nhanh qua Salasa và Kid, ánh mắt xanh thăm kia chợt trở nên u tối. Cảm giác lạnh lẽo khi Candy lướt qua khiến Kid quặn thắt!!!!!! Anh đã phạm phải sai lầm rồi chẳng?!!!!!!!!!!!!!! Đứng thất thần!!! Và rồi đuổi theo!!!!!!!!!!!!!! Lần này.... lẽ nào tình yêu của anh và cô lại kết thúc như thế này????????!!!!!!!!!!!!!!

_ Candy!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Chỉ duy nhất còn lại Salasa đứng đó, với nụ cười kì quái trên môi” thật là hấp dẫn, tất cả đều đúng như dự định...” _ Candy!!!!!!!!!!!!!! Dừng lại!!!!!!!!!!!!!! nghe anh nói!!!!!!!!!!!!!!Candy!!!!!!!!!!!!!!_ Kid chạy đuổi theo chiếc xe hơi màu bạc vừa vụt đi trong chớp mắt bằng tất cả sức lực!!!!!!!!!!!!!!

... Nhưng... tất nhiên anh chẳng thể nào đuổi kịp. Kid nhìn chiếc xe hơi đang dần xa khuất. Rồi khuyu xuống...” chuyện gì thế này... hơ... chuyện gì vừa xảy ra thế này?... rốt cuộc là tại sao lại thành ra thế này?” cảm giác trái tim anh thêm 1 lần vụn vỡ... chuyện vừa xảy ra... chỉ mới đây thôi... tất cả những chuyện diễn rò bỗng dưng đổ ập xuống đầu anh chỉ trong 1 đêm... anh giận dữ cô khi cô có hẹn với người con trai ấy... anh đi chơi với Salasa mà chẳng đuổi theo cô... cô bắt gặp Salasa đang thì thầm bên tai anh như 1 cặp tình nhân... cô lướt qua anh với ánh mắt lạnh lẽo băng giá và nụ cười nửa miệng... và bây giờ... anh đuổi theo cô... còn cô lại bước lên chiếc xe của người con trai ấy rồi biến mất.... Tất cả như 1 trò đùa..... thật trớ trêu... thật tàn nhẫn..... như 1 trò chơi số phận nghiệt ngã và cay đắng

Chiếc xe lao vút đi trong màn đêm. Trong xe là 1 cô gái với mái tóc nâu ánh vàng xinh đẹp, đôi mắt xanh sâu thẳm mang 1 màu u tối. Bên cạnh cô là 1 anh chàng lãng tử, có nụ cười ngọt ngào đầy mê hoặc...

Candy im lặng không hề lên tiếng.. Cái im lặng chứa đựng 1 sự đau đớn xé lòng. Cả 1 bầu không khí ngột ngạt. Chiếc xe màu bạc xé gió đi trong màn đêm. Từng cơn gió thổi tung bay mái tóc mềm mượt màu nâu sẫm của Katsuki. Vẻ mặt anh có chút gì đó phiền muộn...

FLASH BACK 1

_ Nhóc Kẹo Ngọt!!!!!!^~!!_ Katsuki ngồi trong chiếc xe hơi màu bạc tươi cười vẫy tay gọi Candy khi thấy cô chạy ra từ trụ sở công ty Stars.

_ Kat-kun?_ Candy nhướn mày nhìn anh. Hình như tâm trạng cô không được tốt lắm.

_ Bất ngờ không?_ Katsuki nháy mắt tinh nghịch.

_ Anh đã hẹn em ở nhà hàng King rồi mà?

_ Hi, nhóc thật là... nhóc không nghĩ, chờ đợi nhóc sẽ khiến anh mòn mỏi đến chết mất sao?_ Katsuki dịu dàng đáp lại.

_ Anh làm em sồn cả da gà rồi đó nhá!_ Candy giả vờ rùng mình.

_ Ủ! Không đùa nữa!hì! có chuyện gì hả Candy?_ Katsuki đang cười đùa thì bỗng dừng nghiêm mặt hỏi.

_ Không! Có gì đâu chứ? sao tự dừng anh lại hỏi thế? làm em giật cả mình._ Candy khựng lại trong 1 thoáng rồi khẽ nở 1 nụ cười nhẹ.

_ Nhóc Candy ngốc!>.’

_ Không phải vậy mà!_ Candy chợt thấy có lỗi._ Em không hề có ý đó..._ cô cúi gầm mặt... đáng điệu đó thật sự khiến Kat-kun dù giận Candy đến đâu cũng phải thứ tha...

_ Thôi... Anh biết anh chẳng là gì...thế nên....haiz_ Katsuki khẽ thở dài.

_ Anh đừng nói thế!_ Candy trừng mắt nhìn Katsuki rồi khuôn mặt cô lại thản nhiên lạnh lẽo_ nếu như anh tự coi thường bản thân mình không có chút giá trị nào để có thể có 1 vị trí nhất định đối với em thì tốt nhất là anh đừng xuất hiện trước mặt em làm gì.

_ Lại cái kiểu ăn nói độc mồm độc miệng ấy rồi_Katsuki vờ trách móc_ anh nghe quen rồi nên không nói làm gì, chứ nhóc cứ ăn nói cái kiểu xấu tính như vậy dễ làm người khác buồn lắm đó.

_ Thế à?_ Candy đáp lại 1 cách hững hờ_ em cứ tưởng là anh không biết giận!

_ Đây! Nhóc Candy xấu xa! chỉ vì giận quá nhiều mà người nào đó cứ thản nhiên mặc kệ, cuối cùng chỉ mình anh bị thiệt, thế nên không thêm giận nữa! Cách nhóc quan tâm người khác thật lạ lùng! Nhưng thật may là anh hiểu nhóc hơn nhóc nghĩ đó!_ Katsuki mỉm cười.

_ Ủm! Mà anh đừng gọi em là nhóc nữa.._ Candy ậm ừ rồi nói tiếp_ em không còn là cô nhóc 7 tuổi ngày ấy đâu!

_ Ủ! Anh biết mà! Dù sao anh cũng đã đến tận đây đón em rồi, thì em cũng nên lên xe cùng đến nhà hàng với anh chứ?_ Katsuki bước ra khỏi xe, trịnh trọng mở cửa mời Candy.

_ Vâng._ Candy gật đầu, trước khi bước vào xe còn khẽ quay đầu nhìn lại..” Kid à... em đã sai hay sao? là lỗi của em ư?.....em biết phải làm gì bây giờ?...”..... @

37. Chương 37

A lô! Có chuyện gì vậy?_ Candy xin phép ra ngoài nghe điện thoại.

_ ” Ủm! Tí nữa cậu đến nhà tớ chút được không?”

_ Có chuyện gì sao?

_ ” Tớ muốn cho cậu biết 1 chuyện. Nhưng bây giờ tớ không ở nhà. Chừng 11h, được chứ? nếu không thì thôi. Thực ra tớ đã giải quyết xong 1 số việc, nhưng còn chút khúc mắc, nên muốn nhờ cậu giúp. Nếu muộn quá thì để hôm khác cũng được”

_ Tớ biết rồi! Tớ sẽ đến!

_ ” Ủ! Thanks cậu trước, Candy à!”

_ Không có gì! Bye!_ Candy lạnh lùng cúp máy. Hít 1 hơi dài, rồi lại bước vào đối mặt với người cô không hề muốn nhìn thấy 1 chút nào. Anh đã lừa dối

.. Chiếc xe vẫn lao vút trong màn đêm. Tưởng như chẳng hề có điểm dừng. Candy lạnh lùng nhìn những ánh đèn đường. Đôi mắt xanh xinh đẹp như sẫm lại, mang 1 vẻ cô đơn đẹp đẽ nhưng hoang dại. Katsuki không biết nên làm gì. Anh thật sự không biết nên bắt đầu như thế nào nữa. Dù sao anh cũng hiểu, anh đã phạm sai lầm. Nhưng chỉ bởi vì anh quá yêu cô, như thế cũng là cái tội hay sao? Tuy nhiên, đó không phải là lý do khiến anh chẳng thể mở miệng nói với cô câu nào. Thật sự là cô có giận anh. Nhưng hình như bây

giờ, đối với cô, đó chẳng là chuyện gì cả. Chuyện vừa xảy ra mới là điều làm cô đau lòng. Càng suy nghĩ, Katsuki càng cảm thấy khổ đau và tuyệt vọng...

KẾT!!!!!!!!!!!!

Chiếc xe đang lao vút bỗng đột ngột dừng lại. Cả người Candy như đổ ập về phía trước! Cô giật mình thẳng thốt nhìn Katsuki!!

_ Anh làm cái trò gì vậy?!!!!_ Candy trừng mắt nhìn Katsuki với ánh mắt giận dữ.

Katsuki không trả lời. Anh quay lại nhìn cô. Rồi cuối cùng khẽ hỏi:

_ Tại sao?_ Ánh mắt anh tràn đầy nỗi đau không lời.

_ !!!?!_ Candy nhú mày.

_ Thôi....Không có gì đâu...._ Katsuki thở dài rồi lại hỏi_ em còn giận anh không?

_ Chuyện gì?_ Candy vẫn với giọng điệu ngạo mạn thường ngày, hỏi lại.

_ Chuyện anh không nói với em rằng ta đi ăn tối với ông ngoại của em!

_ Không sao.

_ Anh xin lỗi.... anh..

_ Không cần xin lỗi._ Candy ngắt lời Katsuki._ nếu ngay từ đầu anh đã quan tâm em nghĩ gì, em muốn gì, em cần gì thì anh đã chẳng hành động như vậy_ Candy nhìn thẳng vào mắt Katsuki_ anh rốt cuộc muốn gì ở em? tại sao anh với em không thể cứ như trước đây? Như ngày xưa không tốt hay sao? Anh ở bên em, chơi với em, em cũng ngày ngày bên anh, chơi với anh. Anh luôn luôn là người anh trai tuyệt vời của em...

_ ANH KHÔNG MUỐN!!!!_ Katsuki hét lên. Anh không phải là ANH TRAI CỦA EM!!!!!!!!!! Và anh lại CÀNG KHÔNG MUỐN TRỞ THÀNH ANH TRAI CỦA EM!!!!!!!!!! EM KHÔNG HIỂU HAY KHÔNG CHỊU HIỂU???!!!!!!_ Katsuki nhấn mạnh từng chữ.

..... Candy im lặng không đáp trả. Nói làm gì cơ chứ? Đúng như Katsuki nói, Candy rõ ràng hiểu, nhưng lại cố tình không chịu hiểu. Bản thân cô biết không thể nào trốn tránh, nhưng vẫn không thể nào đối mặt. Con người Candy là như thế. Trong thâm tâm. Candy biết cô không còn sự lựa chọn nào khác, nhưng cô vẫn ngang bướng muốn chống lại. Cô đã từng sẵn sàng trở thành con búp bê xinh đẹp trong tay ông, tùy ông điều khiển, chỉ để đạt được mục đích trả thù. Nhưng bây giờ, Candy không còn 1 mình nữa... cô không phải là người cô độc... cô không phải là búp bê không tình yêu, không cảm xúc... bởi vì.... Kid.....là anh.... người đã bên cô thời thơ ấu... người đã yêu cô bằng tất cả linh hồn mình.... người đã chấp nhận chịu sự đau khổ yêu cô vô điều kiện.... nhưng quan trọng nhất là bởi vì... cô cần anh... cô cần anh ở bên cô như thế... mãi mãi như thế....., dẫu biết rằng tình yêu đó có lẽ chẳng bao giờ trở thành hiện thực... dẫu cho tất cả chỉ là ảo mộng... thì cô vẫn muốn bảo vệ anh, vẫn muốn được anh ôm vào lòng mỗi khi cô mệt mỏi....

_ Đó là người em yêu?_ Katsuki nhắm mắt lại, ngả đầu tựa lên ghế, môi run run.

_ Không....._ Candy khe khẽ đáp lại.... dường như cô lo sợ rằng... những lời nói này sẽ bị trời đất kia nghe thấy... 1 lời nói dối lòng.....

_ .. Thà em giết anh đi còn hơn ... Candy à....._ Katsuki nghẹn ngào thốt ra, giọng anh như khản đặc lại_ tại sao phải lừa dối anh?... tại sao em phải lừa dối chính mình như vậy?_ Katsuki kéo Candy quay sang nhìn thẳng vào mắt mình_ ở bên em ngần ấy năm... em không phải là 1 người giỏi nói dối..... em là đồ ngốc... là đồ ngốc..._ và rồi từ khóe mắt anh... 1 giọt nước mắt lăn dài...

.... nước mắt lấp lánh khiến Candy sững sờ....cô dường như đóng băng trong đôi bàn tay anh.... đôi bàn tay ghì chặt lấy vai cô... không rời... anh không ôm cô....hay thật ra... anh không dám ôm cô?..... Lúc nào Katsuki cũng vậy.... anh sợ cô bị tổn thương nên chẳng bao giờ dám chạm đến cô... anh sợ cô xa lánh anh nên chẳng dám liều lĩnh.... anh sợ cô sẽ nhìn anh bằng ánh mắt vô cảm hoặc tràn đầy oán ghét nên chẳng bao giờ dám vượt qua giới hạn..... anh đã sống mà lo sợ như thế.... ngày qua ngày... tình yêu ấy giết chết trái tim anh.... tình yêu đau khổ mãi lưu luyến không thể nào từ bỏ....

__ Ngay cả khi người con trai đó hôn 1 người con gái khác.... em... vẫn yêu?__ Katsuki dường như nấc lên thành tiếng, anh khó khăn nói ra từng tiếng.

Candy nhìn Katsuki, rồi khẽ quay mặt đi, tránh ánh mắt anh. Đôi mắt cô khẽ lay động. Anh nói đúng. Cô là đồ ngốc. Dù cho là như vậy... chỉ cần Kid ôm cô vào lòng, chỉ cần anh nói 1 câu xin lỗi.... cô chấp nhận... cô sẽ thứ tha tất cả....Nhưng cô biết... không phải là lỗi của anh.... có lẽ chỉ là hiểu lầm....bởi vì người con gái ấy là Salasa...bởi vì cô nghi ngờ rằng chính Salasa là người sắp đặt mọi chuyện.... Lí do vì sao... cô không cần biết.... chỉ cần cô hiểu và tin rằng anh sẽ không bao giờ phản bội cô...thế là đủ.....

Katsuki cắn chặt môi... hóa ra... trong lòng cô chưa bao giờ có anh.... anh thật là ngốc nghếch.... anh đã bên cô... lặng lẽ bên cô.... chỉ để..... chờ đợi và chờ đợi.... biết trái tim cô tồn tại bóng hình người khác nên anh chỉ biết chờ đợi.... chờ đợi cô dần dần lãng quên đi hình bóng ấy..... anh đã chờ... đã đợi biết bao nhiêu lâu..... vậy mà tại sao??!!!!!!!!!!!! Tại sao người con trai ấy lại xuất hiện?! Tại sao lại khiến trái tim cô chỉ thuộc về 1 mình người đó?!!!! Tại sao?... Katsuki đau khổ nhìn Candy.... nước mắt lăn dài..... lăn dài..... bao tháng năm qua... anh vì cái gì mà chờ đợi? vì cái gì mà khờ khạo như thế?... Cô là đồ ngốc.... là đồ ngốc không hiểu trái tim anh..... anh muốn hét thật to với Candy như thế..... nhưng... anh lại là kẻ khờ dại hơn... ngu ngốc hơn..... anh không muốn mãi mãi như thế này.....

__ anh sẽ không như thế này nữa.... sẽ không như thế này nữa..... Candy à!!...__ Katsuki cắn chặt môi.. dường như có chút mùi vị của máu dần lan vào miệng anh...Đúng vậy. anh sẽ không như thế này nữa... anh muốn 1 lần được ôm cô vào lòng. Anh muốn 1 lần được chạm vào đôi môi kia. Anh muốn 1 lần liêu lĩnh bất chấp tất cả để được bên cô. Anh.... sẽ không đợi chờ như vậy nữa... tình yêu của anh.... đã vượt quá giới hạn từ rất lâu... rất lâu rồi....__ Anh xin lỗi__ Katsuki nói 1 câu cuối cùng, rồi quay lại lái xe. Ánh mắt anh dường như thay đổi.

Candy có chút dự cảm không lành... rốt cuộc anh muốn làm gì đây?! Katsuki đưa Candy về đến tận nhà. Trên cả quãng đường còn lại, anh không hề hé môi nói lấy 1 lời. Candy cũng không muốn phá vỡ bầu không khí yên lặng ấy. Dù sao, quá nhiều chuyện xảy ra khiến Candy thật sự chẳng còn chút sức lực nào. Hình ảnh cuối cùng Candy còn nhớ về Katsuki ngày hôm đó là 1 đôi mắt nâu đẹp, sâu thẳm tồn tại chút khí lạnh giá như băng tuyết trong đáy mắt mà chưa bao giờ cô nhìn thấy.....

Một đêm đầy ác mộng. Kid đều chẳng thể nào chớp mắt nổi. Cứ nhắm mắt lại là cái cảnh Candy quay bước đi, lên xe của người con trai đó mà không thèm quay đầu nhìn anh lấy 1 lần lại xuất hiện rõ mồn một như vừa xảy ra. Mỗi lần nhớ đến là trái tim anh thêm 1 lần thất lại.

Kid nặng nề lết khỏi chiếc giường. Cả thân thể anh dường như rã rời. Ngay cả bữa sáng Kid cũng chẳng buồn ăn. Anh chẳng biết nên làm gì và phải làm gì nữa. Kid thần thờ ngồi trong phòng khách, giữa không gian tĩnh lặng của 1 buổi sớm mai.. Càng nhìn ngắm anh lại càng nhớ Candy. Khắp căn phòng này dường như vẫn còn đọng lại tiếng nói của cô. Kid khẽ mở cửa căn phòng dành cho khách mà Candy đã ngủ. Tất cả vẫn nguyên vẹn như cũ. Kid nằm xuống chiếc giường trắng tinh. Quả nhiên, nơi đây vẫn còn vương lại hơi thở dịu mát của cô. Đúng vậy... cô đang ở bên anh.... căn phòng này mãi mãi thuộc về Candy. Bên anh luôn tồn tại chỗ trống dành cho cô... chỉ cần lúc cô mệt mỏi.... cô sẽ quay về và nép vào lòng anh.... anh chỉ cần như vậy.... chỉ như vậy thôi.....

..... Kid thiếp đi sau 1 đêm dài trong ánh nắng bình minh ấm áp.... trong căn phòng tràn ngập hương thơm và hình bóng của Candy.....

Candy uống 1 cốc cà phê đen đắng ngắt rồi lại tiếp tục xem đồng tài liệu. Không phải làm công việc của hội trưởng hội học sinh khiến Candy đỡ hơn rất nhiều, nhưng riêng cá nhân Candy cũng có rất nhiều việc phải làm. Cả đêm không ngủ. Ngồi giải quyết đồng công việc. Chẳng khác nào Candy đang tự hành hạ thân xác của chính mình. Nhưng chỉ khi bận rộn, Candy mới tạm quên đi những lo lắng, những bất an trong lòng.

.....Tuy nhiên, trốn tránh không phải là cách để giải quyết mọi vấn đề....

2 P.M, ngày hôm đó. Trong căn phòng dành cho khách Vip của công ty Stars có 2 cô gái dung mạo xinh đẹp đang ngồi. 1 thiếu nữ dễ thương đáng yêu với khuôn mặt và nụ cười tươi tắn trong sáng tựa thiên thần. 1 cô gái xinh đẹp tuyệt trần với đôi mắt xanh cây long lanh sâu thẳm cùng phong thái đỉnh đạc đầy vẻ quý tộc như nữ hoàng băng giá. Không khí giữa 2 người có vẻ vô cùng căng thẳng...

_ Rốt cuộc cậu muốn gì?_ Candy khoanh tay ngồi dựa lưng trên chiếc ghế sofa trắng như tuyết, đôi mắt như muốn xoáy sâu vào tâm can người đối diện, từ cô tỏa ra 1 áp lực vô hình.

_ Cậu đừng nhìn người ta như thế chứ? Đáng sợ lắm ấy!_ Salasa khẽ chớp chớp đôi mi cong dài, vẻ mặt phụng phịu. Nói thật, nếu Candy là con trai, chắc chắn sẽ động lòng trước vẻ mặt này. Nhưng thật may mắn, nói đi thì cũng phải nói lại, Candy 100% là con gái, lại còn là mỹ nữ, mặt khác cũng chính là bạn thân lâu năm của Salasa, vẻ mặt này cô đã thấy nhiều lần, cũng đã từng có lần bị lừa ngoạn mục, nên đương nhiên sẽ không để việc đó lặp lại. Candy đợi Salasa diễn trò xong, liền đáp lại:

_ Đừng có đánh trống lảng! Cậu nghĩ có thể qua mặt tớ sao?Nói đi! Nói ngay lập tức!_ Candy nói với giọng điệu đầy uy hiếp.

_ Không dám!_ Salasa chép miệng_ tớ nào dám đấu lại cậu. Lại càng chẳng có gan giở trò sau lưng cậu. Cậu đe dọa tớ thế khiến tớ tự dưng có suy nghĩ hay là ta làm thật đây?_ Salasa mỉm cười, nụ cười của ác quỷ dưới lớp thiên thần.

_ Tại sao cậu lại làm thế?_ Candy bình tĩnh hỏi tiếp, giọng cô trầm hẳn đi.

_ Làm gì?_ Salasa mở to đôi mắt đen láy trong veo, vô cùng ngây thơ hỏi lại.

_ Cậu sắp đặt để tớ thấy cảnh cậu kề môi bên tai Kid, để tớ hiểu nhầm, chẳng phải sao?_ Candy khẽ nhếch mép.

_ Thật vậy sao?_ Salasa vờ ngạc nhiên.

_ Thôi đi!_ Candy nhìn thẳng vào mắt Salasa_ cậu biết rõ là tớ không đùa, cũng không thừa thời gian để đùa co với cậu.

_ Tớ biết!_ Nụ cười gian xảo trên môi Salasa thoáng mất đi trong giây lát rồi ngay lập tức trở lại_ nhưng mà này, đó là việc của tớ, đâu liên quan gì đến cậu.

_ Cậu được đó! Trở mặt nhanh như vậy thật khiến người ta cảm thấy đáng sợ!_ Candy tỏ vẻ thán phục đầy mỉa mai.

_ Sự thật là như vậy mà!_ Salasa không hề tỏ ra có chút khó chịu nào, tiếp tục đáp trả_ vậy cậu nghĩ tớ có ý gì chứ?

_ Cậu muốn phá hoại à?_ Candy buột miệng thốt ra, trong đó có chút tức giận.

_ Phá hoại?!

_ nếu không thì mục đích của cậu là gì? tớ thật sự chẳng thể nào hiểu nổi.

_ Đơn giản chỉ là phá hoại thôi ư?_ Salasa nhếch khóe môi lên 1 chút_ nếu là phá hoại thì tớ muốn phá hoại cái gì chứ? Tình yêu của cậu với anh chàng đó sao?

có thể chẳng? Candy ngay lập tức nhìn Salasa với ánh mắt lạnh lùng.

_ Nếu muốn lấy tình yêu ra làm trò chơi ấy_ Salasa nói rõ từng tiếng_ thì việc gì tớ phải chọn tình yêu của cậu chứ?

_ Tớ hỏi lại lần cuối : Vậy rốt cuộc cậu muốn gì?

Tại sao cậu cứ hỏi tớ vậy chứ? chả lẽ ngay cả thích 1 người con trai tớ cũng không được phép hay sao? Salasa cười.

_ Cậu thích Kid?_ Candy dường như đang cố nhịn cười.

_ Không thể tưởng tượng được à? bạn thân của tôi!_ Salasa nói đầy khiêu khích_ tại sao lại không chứ? anh ấy đẹp trai, tốt bụng, lại vô cùng dịu dàng. Tớ rất thích Kid! Cậu không hiểu hay cố tình không chịu hiểu?

_ cậu...._ Candy gần như gằm gừ trong cổ họng, nổi tức giận của cô như đang bị nén chặt lại.

_ thôi, không đùa nữa!hi!_ Salasa ngay lập tức nở nụ cười tươi như hoa_ tớ đâu có ý định cướp người yêu của cậu!! Nhưng mà, tớ hỏi cậu_ Salasa đột nhiên rất nghiêm túc_ Đã bao giờ Salasa này gây tổn hại đến Candy chưa?

_ Chưa bao giờ._ Candy mỉm cười._ nhưng bây giờ thì cũng không biết được.

_ ồ! vậy cơ à? nhưng lẽ nào cậu không có chút gì tin tưởng tớ sao?

_ tất nhiên là..._ Candy im lặng 1 lát rồi tiếp_ có.

_ Tớ biết mà! Vậy thì.. hãy để mặc tớ. Được không?_ Salasa hỏi với ánh mắt rất chân thành(cũng không biết có phải đóng kịch hay không nữa?!!>.<)_ dù=" " gì=" " đi=" " chẳng=" " nữa,=" " những=" " gì=" " tớ=" " làm,=" " quyết=" " không=" " tổn=" " hại=" " đến=" " cậu=" " đâu!=" " bạn=" " thân=" " mến=" " à!!!!_=" " cười.=" ">

_ Được rồi! Tớ tin cậu! Đừng đánh mất niềm tin ấy! Hiểu không?

_ Đương nhiên!_ Salasa nháy mắt. _ Anh muốn chúng ta nói chuyện. Được không Candy?_ Kid dò hỏi, trong lòng gần như không có chút hi vọng nào rằng Candy sẽ nhận lời.

_ Được!_ Candy ngay lập tức đáp lại 1 cách nhanh chóng, khiến Kid có đôi chút bàng hoàng._ anh nói đi.

_ Ừm... về chuyện tối qua... ừm.... là do anh.... nhưng không phải như em nghĩ đâu.... tất cả... chỉ là hiểu lầm_ Kid lúng túng không biết phải bắt đầu như thế nào, cuối cùng cũng nói được hết câu.

_ Rồi sao?_ Candy lạnh lùng liếc mắt nhìn Kid, dường như cô chẳng hề để tâm đến những lời giải thích của Kid.

_ Anh... anh xin lỗi!_ Kid cúi đầu.

_ Tại sao lại xin lỗi?

_ thì bởi vì..._ Kid thật sự cảm thấy khó xử : Candy đang muốn làm gì Kid đây????!!

_ Anh có lỗi với em à? Anh thấy vậy sao?_ Candy lại hỏi bằng giọng.

_ Đúng vậy..._ Kid ngập ngừng_ Anh có lỗi. Anh nghĩ rằng mình có lỗi nên xin lỗi em. Là anh đã sai khi tự đứng nổi khùng lên như vậy. Là anh đã phạm sai lầm khi không chạy theo em. Cũng là lỗi của anh nên mới khiến em hiểu lầm. Là do anh. Tất cả là tại anh!

_ Anh là đồ ngốc à?_ Candy bật cười.

_ Em không giận anh?_ Kid ngạc nhiên.

_ Em cũng không biết!_ Candy mỉm cười.

_ Thật là...._ Kid thở phào nhẹ nhõm._ anh đã rất lo sợ.....

_ Lo sợ?

_ Ừ!

_ Lo sợ gì chứ?

_ Sợ em ghét anh..

_ Em không hề ghét anh, Kid à.

_ vậy là em yêu anh phải không?_ Kid cười tươi, nụ cười ấm áp rạng ngời như ánh mặt trời.

_ Em...._ Candy không biết phải trả lời như thế nào nữa. Cô không thể khiến Kid buồn, nhưng cũng chẳng thể nào nói thật lòng mình. Tuy nhiên, Candy là người thông minh, ngay lập tức đã quay ngược lại thái độ_ em nói em không ghét anh chứ có nói yêu đâu. Sao anh buồn cười thế nhỉ?

_ Vậy à?_ Kid thấy hơi buồn, giọng chùng xuống. Nhưng anh không muốn phá vỡ bầu không khí chỉ vừa mới tốt đẹp trở lại giữa 2 người, nên liền nháy mắt nói đùa Candy_ Không phải vậy thì là gì nữa? không ghét nghĩa là yêu. Quá đơn giản!

_ Anh buồn cười thật đó! không ghét nghĩa là yêu? Ở đâu ra cái lý luận vớ vẩn như vậy chứ?_ Candy phì cười, Kid rõ là lắm trò mà._ còn giữa ghét với yêu thì là gì? Đồ ngốc!

_ Kệ anh! Anh thế đó! Em làm gì được anh nào?_ Kid tỏ vẻ đắc thắng.

_ Rồi! Em thấy sợ anh rồi! Em chịu thua! Được chưa?_ Candy giơ tay xin hàng.

_ Ai đây?_ Kid cố gắng mở to mắt với sự kinh ngạc tột độ, nhìn từ đầu đến chân Candy 1 lượt, miệng không ngừng lẩm bẩm_ Không phải! Không phải!

_ Cái gì không phải?_ Candy khoanh tay trước ngực, thật sự không hiểu là Kid lại định chơi trò gì.

_ Cô... là ai?_ Kid nhú mồm_ cô không phải là Candy! không thể nào là Candy!!

_ Đây, anh định diễn kịch hay đóng phim vậy hả?_ Candy liếc Kid với ánh mắt sắc lẹm.

_ Cô chắc chắn không phải là Candy!!! Cô là ai?!_ Kid trừng mắt nhìn Candy.

_ Anh...._ Candy cảm thấy bức bối.“Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này???!!!!!!?”

_ Candy của tôi là cô bé kiêu kỳ, lạnh lùng, ăn nói khó nghe! Đặc biệt vô cùng hiếu thắng!!!! Người đó không thể nào là cô!!!!_ Kid chỉ tay thẳng vào mắt Candy, nói với giọng vô cùng dứt khoát.

_ Anh...._ Candy gần như đông cứng người trong vài giây, và sau đó cô bật dậy khỏi ghế, dầm thùm thụp vào lưng Kid không thương tiếc_ Aaaahhhh! Anh đúng là xấu xa mà!!!! cái tên đáng ghét này!!!!

_ hahaha!!! Oái!!!! Anh xin!! Đau anh kìa!!!!_ Kid ôm bụng cười nắc nẻ, vừa cười lại vừa phải cầu xin Candy tha mạng!!!!!!

_ Đáng đời!!_ Candy lườm Kid 1 cái rõ dài._ Nhớ đó! ta đây sẽ báo thù!_ Và không quên buông 1 câu đe dọa trước khi bước ra khỏi phòng.

_ Ấy ấy!!!!!! Đây!!!_ Kid vội đuổi theo_ anh xin lỗi mà!! Tha cho anh!!(Kiểu này Kid chết chắc rồi!!>.

Cả Shinichi(tức Kid) và Lana(tức Candy) đều vô cùng bí ẩn. Giới báo chí chẳng thể nào tìm ra được chút thông tin nào có tính xác thực về gia thế của họ. Chính vì thế, điều mà dư luận hiện nay quan tâm nhất về 2 người chính là mối quan hệ giữa họ. Có lẽ sự thật về tình cảm giữa 2 người có tính khả thi hơn đối với cánh nhà báo. Nhưng dĩ nhiên, Salasa sẽ chẳng đại dột mà đợi đến lúc người ta phát hiện ra mối quan hệ tình cảm giữa Candy và Kid. Chính vì vậy, ” Tiên thủ hạ vi cường“. Salasa đã nhanh chóng sắp xếp để Kid và Candy tham dự chương trình ” Talk Show ” đang được ưa thích nhất hiện nay để thỏa mãn tính hiếu kỳ của tất cả mọi người.

_ Cậu muốn tớ và Kid tham dự chương trình ” Talk Show ”?_ Candy khẽ nhú mồm.

_ Đúng vậy.

_ Không thể được.

_ Tại sao? chẳng lẽ cậu không tự tin?_ Salasa nói khích.

_ Không phải!_ Candy lập tức phủ nhận_ Đừng có đùa giỡn nữa. Rõ ràng là cậu biết tớ không thể trả lời mấy câu hỏi mang tính cá nhân được rồi còn gì? Tớ lại không muốn phá hỏng công sức của cậu. Thế nên hãy hủy bỏ việc này đi.

_ Hủy bỏ?_ Salasa trừng mắt nhìn Candy_ xin lỗi cậu. Nguyên tắc làm việc của tớ là đã nhận lời thì sẽ thực hiện. Không bao giờ được phép hủy bỏ.

__ Đó là nguyên tắc của cậu! Không phải của tớ!__ Candy quay mặt đi.

__ Cậu muốn làm khó tớ sao?

__ Là cậu khiến tớ phải khó xử mới đúng!

__ Cậu chỉ cần trả lời 1 số câu hỏi có sẵn thôi mà!__ Salasa nài nỉ.

__ Không có câu nào liên quan đến cá nhân?

__ 1 câu thôi.

__ Không.

__ Về mối quan hệ giữa cậu và Kid!__ Salasa dường như không để tâm đến câu trả lời của Candy.

__ Cậu điên à?__ Candy nhìn Salasa với vẻ kinh ngạc.

__ Dĩ nhiên là không!__ Salasa thản nhiên đáp lại__ Nếu không có lợi. Tớ sẽ không làm. Cậu hiểu rõ tớ mà!

__ Vậy thì đừng có nói chuyện ngu xuẩn như thế nữa!__ Candy hơi bực mình__ Ông tớ sẽ để yên cho Kid khi bọn tớ công khai sao?

__ Vậy cậu muốn để cho đến khi giới paparazzi phát hiện ra sự thật khiến mọi việc vỡ lở thì mới chịu công khai?__ Salasa bật lại lời Candy.__ cậu nghĩ mọi việc đơn giản thế cơ à? Không thể nào giấu mãi được!

__ Chỉ 1 tháng. Không cần khiến mọi việc trở nên rắc rối như vậy!!__ Candy nhìn Salasa__ trừ phi có người cố tình....

__ Cậu có ý gì?__ Salasa nhếch khóe môi, khẽ cười__ lẽ nào tớ sẽ tung tin thất thiệt chắc? Hay cố ý để người ta chụp được cảnh 2 người đang ôm hôn nhau chẳng hạn?

__ Có thể lắm.

__ Thật là....__ Salasa thở dài__ nếu là như thế thì tớ việc gì phải nói cậu và Kid tách khỏi nhau?

__ Ai mà biết được!__ Candy thờ ơ đáp lại.

__ Cậu biết rõ...__ Salasa bỗng im lặng 1 vài giây, rồi tiếp__ tớ rất ghét xì căng đan rồi còn gì?

__ Tớ chỉ nói vậy thôi.

Đúng vậy. Salasa là nữ diễn viên thiên tài, mà 1 người vô cùng nổi tiếng thường có vô số xì căng đan là điều tất yếu. Tuy nhiên, điểm đặc biệt nhất của Salasa chính là ở đó. Cô là nữ hoàng trong làng giải trí. Nhưng lại là " Nữ hoàng không tin đồn". Người yêu thích cô trong làng giải trí nhiều vô số kể, nhưng chưa bao giờ cô có xì căng đan với ai. Tin tức về cô luôn ăn khách, nhưng lại chẳng bao giờ là tin đồn thất thiệt về chuyện tình cảm. Bởi vì, cô có thể lực hậu thuẫn rất lớn là 1 phần, và 1 phần là vì đích thực cô chẳng có mối quan hệ tình cảm vượt quá mức tình bạn bè, tình đồng nghiệp với ai. Ai cũng biết, cô là người ghét nhất 3 chữ " xì căng đan".

__ Cậu lo lắng cho Kid đến mức nghi ngờ cả bạn thân như thế này. Thật đúng là tình yêu khiến người ta trở nên mù quáng!__ Salasa giễu cợt.

__ Cậu muốn nghĩ sao thì nghĩ!__ Candy chẳng buồn để tâm đến lời Salasa nói.__ Nhưng không thể để Kid vì tớ mà bị tổn hại.

__Cậu nghĩ ông cậu có thể làm gì Kid chứ? Tớ nói thật nhé. Nếu có ý định thì ông ấy đã làm lâu rồi. Vả lại, người gặp rắc rối là cậu! Chứ không phải Kid đâu! Ông cậu sẽ chẳng dại gì gây hiềm khích với người ngoài__ không để Candy kịp nói gì, Salasa đã tiếp tục__ Nhưng cậu định sống mãi như thế này ư? bản thân cậu đâu hề muốn điều đó! Phản kháng chút xíu cũng chẳng sao!

__ Cậu đúng là rất dẻo miệng!__ Candy mĩa mai.

__ Sao cũng được!__ Salasa nở nụ cười__ Nghĩa là tớ đã thuyết phục được cậu rồi! Phải không?

__ Chắc thế!

_ Tớ biết mà!! Đài truyền hình Tokyo, chương trình Talk Show.

_ Xin chào tất cả quý vị khán giả đang theo dõi chương trình Talk Show tuần này!_ Người dẫn chương trình là 1 cô gái khá xinh đẹp, là MC nổi tiếng của đài truyền hình._ Hôm nay, chúng ta sẽ cùng trò chuyện với bộ đôi đầy bí ẩn chỉ vừa mới xuất hiện trong tuần qua! Shinichi và Lana!!

_ Xin chào!_ Kid gật đầu chào lấy lệ, còn Candy chỉ mỉm cười nhẹ nhàng.

_ Rất hân hạnh được gặp 2 bạn!_ người dẫn chương trình mỉm cười_ 2 bạn ngoài đời còn đẹp hơn cả trong clip quảng cáo!

_ Cảm ơn!_ Candy đáp lại.

_ Hôm nay chúng tôi cũng rất vui khi được tham dự chương trình này!_ Kid nói.

_ Vâng! Chúng tôi đã nhận được rất nhiều câu hỏi từ khán giả về 2 người, có lẽ tất cả mọi người đều đang rất muốn được giải đáp những thắc mắc trong lòng để thỏa mãn trí tò mò. Có phiền không nếu tôi hỏi 2 bạn 1 vài câu trong số đó?

_ Không sao._ Candy gật đầu.

_ Chỉ cần không phải là thông tin cá nhân. Tôi rất sẵn lòng_ Kid nở nụ cười.

_ Ôi! Anh đừng cười như vậy! Sẽ khiến tôi xiêu lòng mất!_ Cô MC nói đùa_ Vâng tôi bắt đầu nhé. Cơ duyên nào khiến 2 bạn gia nhập làng giải trí?

_ Vì 1 thỏa thuận._ Candy trả lời.

_ Thỏa thuận?_ người dẫn chương trình có vẻ khá ngạc nhiên.

_ Đó là bí mật. Tôi chỉ có thể tiết lộ như vậy thôi._ Candy tiếp.

_ Còn anh, anh Shinichi?_ MC lại quay sang hỏi Kid.

_ Vì cô ấy._ Kid thành thật.

_ Ồ, 2 bạn thật sự rất thú vị đấy! Sẽ không mấy ai dám thẳng thắn nói ra lý do dẫn thân vào làng giải trí mà chỉ vì 1 thỏa thuận chứ không phải vì niềm đam mê hoặc muốn được nổi tiếng!

_ Cô ấy chắc là đã quá nổi tiếng rồi nên tôi không nghĩ cô ấy muốn nổi tiếng hơn nữa đâu!_ Kid chỉ tay vào Candy, nửa đùa nửa thật.

_ Anh ấy giỡn thôi!_ Candy ngay lập tức cướp lời Kid.

_ Vâng! tôi cũng nghĩ vậy_ người dẫn chương trình có vẻ thấy nực cười khi Kid nói như vậy(có biết sự thật đâu>.<)_ à,=" thực=" ra=" tôi=" và=" hẳn=" là=" rất=" nhiều=" người=" đều=" muốn=" được=" biết=" điều=" này,=" đôi=" mắt=" của=" cô=" lana,=" là=" đeo=" kính=" áp=" tròng,=" đúng=" không?=">

_ Cô nghĩ sao?_ Candy hỏi vặn lại người MC.

_ Tôi đang rất tò mò !_ người dẫn chương trình mỉm cười duyên dáng_ Bản thân tôi nghĩ đó là màu của kính áp tròng, vì tôi chưa bao giờ thấy người có màu mắt xanh cây, có lẽ phải hy hữu lắm.

_ Xem ra cô là người rất thực tế_ Candy khẽ cười, trong câu nói ẩn đôi chút sự chế nhạo._ nhưng xin lỗi, đó cũng là bí mật, thật tiếc là tôi không thể thỏa mãn sự tò mò của cô.

_ Vậy anh có thể tiết lộ không?_ không thể khai thác thông tin ở Candy, cô MC quay sang hỏi Kid với vẻ mặt đầy hi vọng.

_ Tôi xin lắng tránh vấn đề này!

_ haha, anh thật sự rất hài hước đấy!_ người dẫn chương trình bật cười._ vậy tôi sẽ không động chạm đến việc này nữa. 2 bạn có vẻ rất thân thiết, ngay cả trên clip quảng cáo cũng vậy. 2 bạn là 1 đôi?

_ Tôi nghĩ tôi không thể trả lời...

Vâng. Kid chưa kịp nói hết câu thì Candy đã đáp.

_ Quả nhiên là vậy. Nhưng tôi nghĩ sự thật này sẽ khiến rất nhiều người vỡ mộng. Tuy nhiên tôi phải công nhận rằng 2 bạn rất đẹp đôi.

_ Cảm ơn _ Kid sau khi sững sờ trước sự công nhận của Candy, đã lấy lại bình tĩnh._ để có được như ngày hôm nay chúng tôi đã trải qua rất nhiều sóng gió. Bản thân tôi luôn trân trọng và muốn bảo vệ cô ấy suốt đời này.

_ Anh nói thế khiến tôi cảm thấy có chút ganh tỵ !_ người dẫn chương trình nói đùa_ 2 bạn chắc hẳn đã quen nhau rất lâu rồi.

_ 10 năm có được cho là lâu không? _ Kid mỉm cười.

_ 10 năm? anh đã yêu cô ấy 10 năm? tôi được biết anh chưa đầy 18 tuổi. Con số 10 anh nói khiến tôi cảm thấy có chút nghi ngờ.

_ Nhưng đó là sự thật._ Kid đáp._ tôi nghĩ tình yêu đâu phân biệt tuổi tác?

_ ừm, anh nói đúng_ người dẫn chương trình trả lời_ Cô Lana có vẻ rất ít nói._ quay sang Candy.

_ Đó là tính cách của cô ấy_ Kid trả lời thay Candy.

_ Tôi thấy không cần thiết phải góp chuyện, đơn giản vậy thôi!_ Candy lạnh lùng nói.

Vâng, 1 người thực dụng! Người dẫn chương trình có vẻ chán nản vì cuộc bắt chuyện không thành công của mình._ Vậy, 2 bạn có ý định gì cho tương lai của sự nghiệp sau này không?

.....

Sau khi hỏi 1 số câu hỏi liên quan đến sự nghiệp mà Salasa đã soạn sẵn, buổi tham gia chương trình " Talk Show" đã kết thúc tốt đẹp.

Kết quả là chỉ sau 1 đêm, tất cả các mặt báo về làng giải trí đều đăng cái tít to tướng " SỰ THẬT VỀ MỐI QUAN HỆ GIỮA SHINICHI VÀ LANA"; " TÌNH YÊU ĐẸP GIỮA SHINICHI VÀ LANA"....v...v... thật sự quá ư đình đám!!!!!!

Lẽ dĩ nhiên, chẳng sớm thì muộn, việc này cũng lọt đến tai vị chủ tịch già đáng kính(>.<) ,=" và=" việc=" này=" được=" xem=" như=" lời=" tuyên=" chiến=" của=" candy=" với=" ông.=" hậu=" quả=" là=" việc=" chẳng=" thể=" lường=" trước=" được.=">

Và nói đi thì cũng phải nói lại, tất cả mọi chuyện đều do Salasa bày trò! @

38. Chương 38

Phòng nghỉ riêng của Salasa.

_ Nước trái cây của cậu đây! Phục vụ tận tình quá, đúng không?_ Salasa đem cho Candy lon nước, nói 1 cách vui vẻ thái quá.

_ Cũng tạm tạm!_ Candy hững hờ đáp.

_ Đây!_ Salasa phụng phịu_ cậu nói thế tớ giận đó!

_ Tùy cậu.

_ Đây!!!!

_ Gì nữa?

_ Sao cậu lại phá hoại hết cả cảm xúc của tớ thế hả???!!!!!!!

_ Tại cậu hí hửng quá mức nên tớ thấy chướng mắt!_ Candy nói đầy thách thức.

_ Cậu quá đáng thật!_ Salasa vờ trách móc_ tâm trạng người ta tốt nên mới thế, nhưng cũng làm gì đến mức " hí hửng" chứ?

_ Không quan tâm. Cậu vui vì chuyện gì cũng chả sao. Nhưng vui vì đã khiến mọi việc rùm beng lên thế này thì không được.

_ Người khiến mọi chuyện như thế này là CẬU! đâu phải là TỚ!_ Salasa cười.

_ Nói lại xem!_ Candy trừng mắt nhìn Salasa.

_ Tớ chủ mưu! Cậu thực thi mệnh lệnh!!hi!!

_ Ủ! Đúng rồi! Cậu vốn không sợ chết mà, phải không?_ Candy nở nụ cười đầy đe dọa.

_ Đương nhiên là... có! Tớ vốn dĩ chỉ là người bình thường! Không phải thần thánh! Nên vô cùng sợ chết!!_ Salasa nói với giọng đùa cợt_ Thế nên, Candy xinh đẹp như tiên nữ, rộng lượng như chúa trời, thánh thiện như Mẹ Maria và đáng yêu như thiên thần của tớ, chắc chắn sẽ không nỡ lòng nào làm gì tớ đâu! Tôi chỉ là người trần mắt thịt tầm thường thôi mà! Đâu đáng để Người bận tâm?

_ Miệng lưỡi của người trần mắt thịt quả nhiên rất đáng sợ!_ Candy gật đầu, khẽ rùng mình.

_ Không dám! Không dám! Người quá khen!!_ Salasa chấp tay về cung kính.

_ Thôi! Không thể nào cãi được cái miệng của cậu! Tớ thấy cậu thích hợp với nghề luật hơn là Hanachi đó!_ Candy nói móc.

_ Đừng có nói thế chứ!_ Salasa vội xua tay_ Cậu nói thế là coi thường cái tinh túy của ngành Luật rồi! Tớ chỉ giỏi nói lý! Chứ làm sao có óc phán đoán sắc bén như Hanachi được! Đâu thể lấy tớ ra để so sánh với 1 người tài giỏi như Hanachi được chứ?

_ Tớ mới là người không dám so sánh với cậu!_ Hanachi bỗng dưng xuất hiện trước cửa, khiến cả Candy lẫn Salasa đều kinh ngạc._ Vắng tớ chưa đến 2 tuần mà mồm miệng của cậu đã ngày càng lắt léo. Đáng khâm phục thật!

_ Đâu có! Bọn tớ chỉ đùa thôi mà! Candy nhỉ?_ Salasa nháy mắt.

_ Đúng là Hanachi! Xuất quỷ nhập thần!_ Candy mặc kệ lời Salasa, nói_ Phải chăng cậu từng học thuật Ninja??

_ Đùa chả đúng lúc chút nào cả!_ Hanachi có vẻ không vui_ Salasa, cậu định đền bù thiệt hại cho tớ như thế nào đây?

_ Thiệt hại?_ Salasa chớp chớp mắt.

_ Đừng có giả vờ giả vịt! Cậu định " ăn cháo đá bát" đấy hả?_ Hanachi ngay lập tức tuôn ra 1 tràng_ Cậu lợi dụng tớ làm quản lý cho cậu bao lâu nay, bây giờ lại kiêm quản lý cho cả Kid và Candy. Mà tại sao tớ cứ phải đi giải quyết đồng hiềm họa do cậu gây ra ?! Cậu vừa phải thôi nhé! Tại sao đêm đó lại thần nhiên đi chơi giữa đường giữa phố vậy? Rồi lại về công ty lúc nửa đêm với.....UHM...UHM!!!!!!

Hanachi đang nói thì Salasa đã lấy tay bịt miệng lại!!!!!! Hanachi tròn mắt, ánh mắt ngày càng sắc nhọn, thật khiến người ta rùng mình!! Salasa nhe răng ra cười, nói:

_ tớ sẽ đền bù tổn thất, và bồi dưỡng thêm cho nhân tài của tớ nữa! Nên..._ Tự dưng mặt nghiêm túc trong 1 thoáng chỉ đủ để Hanachi nhìn thấy_ cậu im lặng đi!_ đe dọa.

_ Hiểu rồi!_ Hanachi gạt tay Salasa ra, khóe môi nhếch lên 1 chút_ Nhưng mà cái gì đến rồi cũng phải đến. Cậu nghĩ là cái người đang ngồi đó ngốc đến mức không thể tự suy luận được sao?_ ám chỉ Candy.

_ Tớ không phải là bức tượng đá đâu! Cậu muốn tớ không phát hiện ra thì đừng có nói chuyện bí mật trước mặt tớ 1 cách công khai thế!_ Candy mở lon nước Salasa đem cho lúc nãy, nhấp 1 ngụm_ Nhưng dù sao tớ cũng đã nói là sẽ tin, dẫu là cái tin tưởng đó vẫn có sự nghi ngờ. Nên tớ sẽ bỏ qua cho cậu, Salasa à!

__ Ừm! Thật tốt cho cậu quá! Salasa nhỉ?__ Hanachi cầm hộp rubic trên bàn lên, và lại bắt đầu xoay xoay.__ nhưng đã nói là phải giữ lời. Chữ ” tín ” là quan trọng nhất! cậu nói sẽ đền bù nên đừng có vì Candy đã biết mà nuốt lời.

__ Biết rồi mà! Chậc!__ Salasa tỏ ra khó chịu__ vậy là mọi việc đều ổn thỏa rồi, đúng không?

__ Không hẳn.

__ Vậy còn chuyện gì nữa?!! Sao cậu lại nói thế?!!!! Chẳng khác nào sét đánh ngang tai!!__ Salasa thốt lên.

__ Họa là do cậu gây ra!__ Hanachi thẳng thừng__ chỉ vì cái vụ ” Talk Show” cậu khổ tâm dàn dựng bày trò khiến Candy phải chấp nhận, nên bây giờ, ngoài ông ngoại Candy ra, chắc chắn còn có người tức tối hơn rất nhiều!

__ Ai?

__ “Thiên Vương”!! Người si mê Candy suốt bao năm qua, vừa trở về đã trở thành ca sĩ nổi tiếng nhờ giọng hát khàn khàn nhưng vẫn trầm ấm, ngoại hình tuyệt vời cùng nụ cười ngọt ngào quyến rũ chết người! Vừa qua đã được bình chọn là ” Thiên Vương” của năm! Là ai?!!!

__ Kat- kun?__ Candy buột miệng.

__ Chính xác! chuyện tình của cậu và Kid đã là chuyện hot! Bây giờ lại là chuyện tình tay ba giữa cậu, Kid và cả Katsuki- Thiên Vương nữa!!! Quá ư nóng sốt! Quá ư đình đám!!!

__ Chuyện này đâu phải tại tớ!__ Salasa vờ trách móc.

__ Cậu là tiểu yêu đáng sợ! Tớ biết rõ những chuyện này đều nằm trong kế hoạch của cậu! Nhưng cậu thôi đi!__ Hanachi tiếp__ tớ không nghĩ Katsuki sẽ để yên mọi chuyện như thế này đâu!

__ Tớ biết.__ Candy trầm ngâm.

__ Đến lúc cậu phải lựa chọn rồi, Candy à!__ Hanachi lạnh lùng nói.

__ Chắc vậy.__ Candy khẽ nhắm mắt lại, khuôn mặt cô hiện rõ sự mệt mỏi.

Và quả đúng như lời Hanachi nói, Katsuki ngay sau khi đọc mấy tờ báo, đã vò nát và quăng tất cả vào sọt rác!!!! Có vẻ như, anh đã quyết định. Anh muốn được 1 lần ôm Candy vào lòng, 1 lần được chạm vào đôi môi ấy, với tư cách là 1 người con trai, đối với 1 người con gái, chứ không phải là người anh trai của cô. Đúng vậy!

Hãy cho anh được bú sữa 1 lần chạm vào cô theo cách ấy! Để rồi, anh có chết đi, thì cũng hạnh phúc bởi vì anh đã từng có cô trong vòng tay__ người con gái anh đã và sẽ mãi yêu thương cho đến hết cuộc đời này!....” __” Này!!! Tại sao mày lại xuất hiện trên tất cả các mặt báo và cả truyền hình như vậy hả?!!!! Tao đang ăn cơm mà tỳ nữa sặc chết luôn đó!!!!!! Mày làm cái trò gì vậy hả?!!!!;__ Kid vừa nhấc máy lên, chưa kịp ” a lô” 1 tiếng thì suýt thủng màng nhĩ vì giọng thẳng bạn thân đang hét toáng lên qua điện thoại.

__ Khoan! Mày bình tĩnh lại coi!__ Kid từ tốn__ Lý do gì mày phải giận dữ như vậy? Tao chỉ làm thêm kiếm tiền thôi! Đâu phải mày không biết tao từng làm người mẫu?

__ ” Đúng là mày từng làm người mẫu! lại còn là người mẫu tuổi teen được ưa thích nhất!! Mày xuất hiện trên báo là chuyện bình thường!! Nhưng...__ Ken lấy hơi rồi tiếp tục tra tấn lỗ tai Kid__ TẠI SAO CẢ CANDY CŨNG XUẤT HIỆN!!!!!! RỒI MẤY BÀI BÁO VỀ 2 ĐỨA MÀY LÀ NHƯ THẾ NÀO???!!!!!! CẢ CÁI CHƯƠNG TRÌNH TALK SHOW ĐÓ NỮA!!!! GIẢI THÍCH ĐI!!!!”

__ Mày rõ là buồn cười. Tao thấy chả có vấn đề gì cả. Chuyện tình cảm của tao và Candy, rõ ràng mày biết. Bọn này có công khai giữa thiên hạ hay không cũng là chuyện của bọn này. Mày vì cái quái gì mà giận dữ như thế! Tao thấy mày vô lý quá rồi đó!__ Kid bắt đầu cảm thấy bực mình.

__ ” Nhưng lý do gì khiến Candy chấp nhận công khai?__ Ken ậm ừ 1 lúc rồi nói__ đó là điểm tao thấy kì lạ!”

__ Tao không biết. Giữa Candy và cô nàng Salasa đó có thỏa thuận ngầm gì đó. __ Kid ngẫm nghĩ __ Tao thật sự thấy cô nàng Salasa đó rất kì quái, cũng rất bí ẩn. Tao không thể nào hiểu được cô nàng đó đang nghĩ gì trong đầu.

__ " Salasa? __ Ken nhủ mày __ tao chân thành khuyên mày 1 câu: TRÁNH XA CÔ NÀNG SALASA ĐÓ RA!"

__ Vì sao?

__ " Đó là người mày không nên dính dáng đến. Cũng không nên lọt vào tầm ngắm của cô gái đó. Tao không rõ cô nàng đó có âm mưu gì, có ý định gì. Nhưng 1 người mà ngay cả Ken này cũng cảm thấy đáng sợ, thì không phải mày cũng nên tránh xa sao? Mày là người quá hiền lành, không phải là loại người như tao với cô nàng đó. Mày không hiểu được đâu!"

__ Tao thấy cô ấy rất tốt... __ Kid khẽ buột miệng __ cũng rất chân thành và thẳng thắn... mày không nên nói thế __ nghiêm túc đáp.

__ " mày...?!! __ Ken có chút sững sờ"

__ Sao? Tao chỉ nói sự thật thôi. Cô ấy trong sáng, ngây thơ và cũng rất đáng yêu. Mày không tiếp xúc với người ta thì đừng vội vàng nhận xét như vậy.

__ " Mày... mày bị cô nàng đó tẩy não mất rồi!!!! __ Ken thốt lên"

__ Không phải!!! __ Kid vội phản bác lại __ tao cũng có lời khuyên chân thành dành ày:" đừng có vội vàng phán xét 1 con người như thế!". Tao cứ tưởng mày ngày nào cũng ở bên cô nàng Neyuli ấy thì tính tình sẽ bớt đa nghi hơn. Ai ngờ không giảm mà còn càng ngày càng quái ác.

__ " Tao là bạn thân của mày! mày quên rồi sao?"

__ Mày là bạn thân của tao!!!! Nhưng điều đó không có nghĩa mày có thể can thiệp vào cách nhìn nhận 1 con người của tao! Tao có chính kiến riêng của mình! Tại sao mày nỡ lòng nghi oan cho người tốt như vậy! tao tin Salasa không phải là loại người như mày nói! Có thể cô ấy bí ẩn! Nhưng nhất quyết không có ý định, cũng không có âm mưu gì!

__ " Khoan! Mày có nhận ra điều gì không? 1 điều quan trọng trong cuộc nói chuyện giữa tao và mày"

__ Tao nhận ra mày với tao bất đồng quan điểm. Dù thế nào thì tao vẫn nghĩ là...

__ " Người mày yêu là ai? __ Kid chưa nói hết câu thì Ken đã cướp lời"

__ Là.... __ Kid sững lại 1 chút, rồi đáp __ Candy.

__ " mày nhận ra rồi phải không? tao với mày bất đồng quan điểm chỉ là chuyện bình thường. Quan trọng là... trái tim mày đang bị xao động. Mày chưa bao giờ để ý đến 1 người con gái nào khác ngoài Candy. Nay lại mở miệng khen cô nàng Salasa đó! __ Ken im lặng 1 lát rồi tiếp tục __ Cả cuộc nói chuyện giữa tao và mày.Mày chỉ chăm chăm bảo vệ cô nàng đó. Mày đã quên mất Candy!!!"

__ TAO KHÔNG QUÊN!!! __ Kid gào lên.

__ " Mày không quên? mày có dám thừa nhận là không quên mất Candy trong 1 khắc 1 giây nào chưa?! Tao ở bên mày bao nhiêu năm. Lẽ nào sự thay đổi của mày, tao lại không nhận ra?"

__ Tao... __ Kid dường như cũng kinh ngạc với chính bản thân mình. Anh đã quên mất Candy ư?!! Không thể nào!!!!!!!!!!!!

__ " Mày thấy rồi chứ? Cô nàng đó đang dần tẩy não mày! nếu như trái tim mày có thể thay đổi! Thì việc tao chấp nhận buông xuôi đã không còn nghĩa lý gì nữa rồi!!! Phải chăng tình cảm mày dành cho Candy chỉ là sự cố chấp bướng bỉnh đã ăn sâu trong máu của mày??!!!! Nếu là như thế, thì tránh xa Candy ra!! __ Ken lạnh lùng đáp"

__ Không! Không phải thế!! __ Kid thấy đầu óc mình choáng váng __ Tao yêu Candy!!! Không phải là ảo giác!!!!!!!!!!!!!!!!Không phải là lầm tưởng!!!!!!!!!!!!!!!!

__” tình cảm của mày là thật hay không, mày là người hiểu rõ nhất! Nhưng tao nói ày nghe, chấm dứt rồi!!!! Tao sẽ chẳng điên rồ mà nhường Candy như vậy nữa!! Mày làm tao quá thất vọng!!! Tao không quan tâm sẽ khiến những ai bị tổn thương!! Nhưng mày đừng quên, dù là bạn thân của mày, tao cũng sẽ không bỏ cuộc!!!! Có thể mày sẽ hận tao! Nhưng biết đâu, mày sẽ lại thầm cảm ơn tao cũng nên, vì giúp mày nhận ra tình cảm thật của mình!__ Ken nói thêm lời cuối cùng trước khi đập máy__ Không phải chỉ có mỗi mình mày yêu Candy đâu! Rồi mày sẽ phải hối hận!!!!!! Cạch!!!!!! Kid ngồi phịch xuống ghế. Đầu óc quay cuồng, tất cả thật sự đã đảo lộn. Cả thế giới quan của anh bao lâu nay dường như sụp đổ. Anh đã yêu Candy. 1 tình yêu không thể diễn tả bằng lời. 10 năm! Có thể lúc đầu chưa hẳn là tình yêu. Nhưng cái con số 10 năm nhưng nhớ ấy đã biến sự cảm mến trở thành 1 tình yêu không thể nào rời bỏ. Anh đã yêu và yêu mà chẳng chút mảy may nghi ngờ sự thật. Không quan tâm ai ngoài Candy, mỗi giây mỗi khắc chỉ biết nghĩ về cô. Anh là thế! Vậy mà, tại sao?? Tại sao người con gái ấy__ cô nàng Salasa kì lạ__ người chỉ mới tiếp xúc với anh chưa đầy 1 tuần lại có thể khiến anh xao xuyến? Lại có thể khiến anh dấu chỉ trong giây phút ngắn ngủi nhưng cũng đã quên mất Candy? Lời Ken nói thật sự khiến anh cảm thấy vô cùng tức giận. Nhưng, Kid hiểu rằng, Ken đã đúng. Việc chấp nhận sự thật rằng mình đã sai quả là vô cùng khó khăn. Anh biết, lỗi là ở anh. Anh xao xuyến trước 1 người con gái khác ngoài Candy vốn không phải là cái tội, bởi vì tình yêu có thể thay đổi, và cũng bởi vì chưa bao giờ Candy nói rằng cô yêu anh, ngay cả khi anh khấn khoản, cô cũng lặng thinh quay mặt tránh đi. Tình yêu giữa cô và anh, đối với anh mà nói, chỉ là tình yêu đơn phương. Trước đây đơn phương, bây giờ cũng đơn phương. Nhưng trong suy nghĩ của anh, anh là người có tội. Là anh tự nguyện yêu cô. Cũng chính anh là người đã thề với chính bản thân mình sẽ mãi yêu cô cho hết cuộc đời này. Anh thấy dần vặt, thấy lương tâm bị cắn rứt. Và điều khiến anh đau đầu nhất bây giờ chính là anh không xác định được, rốt cuộc anh có thật sự bị xao động bởi cô nàng Salasa đó không hay chỉ vì những lời Ken nói đã làm cho những suy nghĩ trong anh bị nhiễu loạn? Kid cần thời gian để khẳng định lại! Bởi vì anh hiểu, anh yêu Candy là sự thật không thể nào chối bỏ, những đau khổ khi anh yêu cô chắc chắn chẳng thể nào là dối trá.

Khi cả Candy và Kid đều đang phải đối mặt với những lo lắng, những bất an trong lòng, thì cũng là lúc sự thật mà Candy đã chôn giấu suốt 10 năm về cái chết của ba mẹ cô đã được làm sáng tỏ...

Văn phòng chủ tịch tập đoàn AKT:

__ Sự thật là đây sao?__ Người đàn ông già giọng run run, dường như ông không thể tin được sự thật qua tập hồ sơ mật đang cầm trên tay.

__ Vâng.__ Vị thư ký khẽ đáp lại.__ tôi cũng không thể nào tin được lại có chuyện như vậy xảy ra...

__ Là như thế này sao?__ Ông khẽ ngả người tựa vào ghế, tay xoa xoa 2 thái dương đang đau nhức nhối.

__ Đây chắc chắn là thông tin chính xác.

__ Cháu gái ta....__ Ông trầm ngâm__ liệu nó có biết sự thật này không?

__Tôi cũng không biết__ người thư ký đáp lại__ nhưng... có vẻ như lý do tiểu thư đến với ngài là vì nguyên nhân này...

__ Ta cũng nghĩ vậy...__ vị chủ tịch già đáng kính khẽ thở dài__ nó vì thù hận mà bỏ đi tất cả ngây thơ trong sáng của thời thơ ấu ư?

__ Nếu là như vậy...thì thật sự quá tội nghiệp cho tiểu thư, thưa ngài.

__ Ta muốn làm gì đó cho nó... ta không ghét nó... ngược lại còn rất quan tâm, rất muốn được chăm sóc nó thay cả phần của đứa con gái đã mất của ta...hóa ra, ta thực sự lại là người vô tâm như vậy...

__ Không phải vậy đâu, thưa ngài.__ vị thư ký vội phủ định__ Tôi đã theo ngài biết bao nhiêu năm trời. Ngài là người mà tôi kính trọng nhất. Thực ra, ngài là người như thế nào, tôi hiểu. Có thể cách đối xử của ngài với tiểu thư không giống với những quan tâm lo lắng trong lòng ngài, nhưng tôi chắc chắn rằng ngài rất yêu thương tiểu thư.

__ Con gái ta chết đau đớn như vậy.... 1 phần cũng là tội lỗi của ta... nếu như ngày đó ta chấp nhận thì có lẽ nó đã không chết oan uổng như thế...

__ Thương trường như chiến trường, ngài hiểu rõ mà...

__ Ta biết...con gái ta đã ra đi như thế... nay cháu gái ta lại sống trong thù hận...ta chết đi... liệu làm sao còn mặt mũi nào mà gặp nó?

__ Ngài đừng nói như vậy.__ vị thư ký vội can ngăn__ nếu ngài thật sự nghĩ cho tiểu thư, thì hãy sống thật khỏe mạnh. Cuộc đời này vốn có quá nhiều đau khổ, quá nhiều thử thách. Ngài phải sống để bảo vệ cho tiểu thư khỏi những điều ấy.

__ Ta không muốn đứa cháu gái độc nhất tiếp tục sống như vậy nữa... Hận thù ấy hãy để ta trả... nỗi đau ấy hãy để ta thay nó gánh chịu... cuộc đời nó không nên chỉ vì bị ám ảnh trong quá khứ mà tan nát.... hãy để ta thay nó làm những việc xấu xa... ông có hiểu ý ta không?

__ Tôi hiểu, thưa ngài. Tất cả thành viên nhóm 4 Queens của Xbest đều trở lại trường. Vắng học vốn không phải là 1 điều tốt đẹp gì. Thế nên, Candy bắt đầu đi học gần 3 tuần. Tuy mọi công việc của Hội trưởng Hội học sinh Salasa đã thay cô làm tất cả, nhưng dù sao Candy cũng là Hội trưởng, đặc biệt cô cũng rất quan tâm đến vấn đề học tập. Thành ra, khi dư luận xôn xao trong trường dần dần lắng xuống, Candy đã xuất hiện trở lại. Tuy nhiên, chỉ vừa nghe tin Candy đi học, thì hầu như tất cả các học sinh của Xbest lại náo loạn hẳn lên. Những thông tin từ báo chí vốn không thể thỏa mãn được những thắc mắc trong lòng họ. Vì thế, Candy phải hứa sẽ trả lời tất cả trong thời gian sớm nhất mới khiến các học sinh Xbest trở lại với trạng thái bình thường. Dù sao, sự trở lại của 4 Queens cũng đã khiến cho họ cảm thấy vui vẻ hơn rất nhiều, mà mọi người cũng chẳng ai muốn làm những thần tượng trong lòng mình thấy bất tiện hay khó chịu, nên với lời hứa của Hội trưởng xinh đẹp, họ chấp nhận hài lòng với những gì đã biết, để cho 4 Queens có thời gian nghỉ ngơi và học tập.

Phòng Hội học sinh.

__ Hix, Mệt quá Candy ơi! Candy à! Help me!!__ Salasa gục đầu xuống bàn làm việc của Hội trưởng Hội học sinh, miệng không ngừng kêu ca than phiền__ Sao mà nhiều ơ là nhiều thế này hả trời? Tổ còn phải làm việc của Ban Tổ chức Sự kiện nữa mà.hix.

__ Đã hứa thì phải giữ lấy lời.__ Candy ngồi trên chiếc ghế sofa mềm mại, miệng khẽ nháp 1 ngụm từ tách trà nóng hổi, thản nhiên đáp lại.__ Vả lại việc của Ban Tổ chức Sự kiện lễ hội là công việc của cậu. Còn kêu ca gì nữa.

__ Cậu quá đáng thật đấy! hức!__ Salasa làm mặt giận__ tại sao công việc của cậu cứ như núi chồng chất vậy hả? Ngày nào cũng hoa hết cả mắt, đau hết cả đầu. Đúng là hao tổn sức lực và trí óc!!!!

__ Như thế cậu mới hiểu cho nỗi khổ của tổ chứ? Phải không? __ Candy mỉm cười.

__ Nụ cười ác quỷ!__ Salasa bĩu môi__ Thôi, tổ không dám làm phiền cậu uống trà nữa đâu! Trên đời này chỉ có mỗi mình cậu là bạn tốt nhất của tổ, phải không Hanachi?__ Salasa chớp chớp đôi mi cong dài, quay sang phía Hanachi đang ngồi xoay xoay hộp rubic với ánh mắt tràn đầy hi vọng.

__ Là bạn tốt.__ Hanachi vẫn không ngừng đầu lên__ Nhưng điều đó không có nghĩa tổ sẽ gánh lấy hậu quả giùm cậu.

__ Hậu quả?__ Salasa tỏ ra kinh ngạc.

__ Những gì cậu hứa, thì cậu phải làm. Tổ là bạn tốt cũng sẽ không giúp cậu những việc đó.

__ Phải chăng cậu còn oán giận việc tổ đền bù tổn thất?__ Salasa hờn dỗi__ rõ ràng người ta đã cố gắng hết sức rồi còn gì? Tổ còn bị thiệt hại nặng nề nữa.

__ Thiệt hại nặng nề?__ Hanachi lúc này mới ngừng đầu lên, khóe môi nhếch lên 1 chút__ Thiệt hại nặng nề về tinh thần chứ gì? Cái bản năng tiếm tiền của cậu thì tổ còn lạ gì. Nói thẳng ra là cậu ăn đứt trắng trợn công lao của tổ như vậy mà vẫn còn chưa thỏa mãn đúng không? Hợp tác làm ăn với cậu chắc chỉ có mình Candy mới dám. Tổ ngày trước đã sợ cậu, nay muốn phân sợ cậu hơn. Thế nên, đừng mong tổ giúp cậu chút gì. Tổ vốn chẳng muốn so đo như vậy .Nhưng chính cậu khơi ra nên tổ cũng nói cho cậu hay.

__ Làm gì mà cậu nói tổ ghê thế?hix! các cậu hùa nhau ăn hiếp tổ à?

_ Không dám._ Hanachi đứng thẳng dậy, vươn vai cho giãn gân cốt_ tớ đùa thôi.He._ Hanachi khẽ cười.

_ Cậu thật là!_ Salasa thở phào nhẹ nhõm_ nghĩa là cậu sẽ giúp....

_ Dĩ nhiên là... Không_ Salasa chưa kịp nói dứt lời thì Hanachi đã vội buông 1 câu_ Bạn tốt à, thành thật xin lỗi. Tớ phải đi tập bắn cung đã. Lâu lắm rồi không có cơ hội vận động! Thông cảm nhé!_ Rồi nhanh chóng rời khỏi phòng trước khi Salasa hết sững sờ trước thái độ của cô.(!!!!??!!)

_ Cái... cái quái gì vậy chứ?_ Salasa ngơ ngác mở to đôi mắt. Thật sự chẳng thể tin nổi những sự việc vừa xảy ra trước mắt mình.

_ Hờ, Hanachi vui tính thật!^^_ Candy nói băng quơ._ Cậu hãy thử nhờ Neyuli xem sao?

_ Neyuli?_ Salasa quay phắt lại nhìn Candy_ nói đến Yuli mới nhớ. Người rảnh rỗi nhất hiện nay chẳng phải là Yuli sao? Đáng ghét thật! Vì cái anh chàng tóc vàng đào hoa ấy mà bỏ bạn bỏ bè. Bây giờ chả biết vui vẻ ở phương trời nào nữa!

_ Cậu ghen ăn tức ở đấy à?_ Candy bật cười.

_ Ghen ăn tức ở?_ Salasa nhíu mày_ ừ! Tớ ghen ăn tức ở đó! Người nào cũng có đôi có cặp! Chỉ mình tớ lẻ loi cô đơn 1 mình!Hức.

_ Thế Hanachi thì sao?

_ Hanachi không tính!!_ Salasa quả quyết_ Lượng fan nữ của Hanachi có khi gấp đôi số nam sinh hâm mộ!! Rốt cuộc là nam chả ra nam, nữ ra chả ra nữ! Thật là...._ Salasa chép miệng.

_ Cần thận cái miệng cậu đó!_ Candy nói đùa_ Lỡ mà Hanachi nghe được thì....

_ Cậu đừng có nói gở! Chuyện này chỉ tớ biết, cậu biết, trời đất biết. Trừ phi cậu bán đứng tớ, còn không chắc chắn Hanachi chẳng thể nào biết được!_ Salasa nháy mắt, tinh quái trả lời.

_ Còn tớ nữa chứ?

_ Cậu?_ Salasa ngay lập tức quay đầu nhìn về hướng có tiếng nói phát ra, với sự kinh ngạc thể hiện rõ trên nét mặt! Trước mắt cô không ai khác, mà chính là... Neyuli (Phù, may mà không phải Hanachi. Nếu không Salasa không chỉ tròn mắt nhìn mà sẽ còn tái mét mặt!!>.<)>

_ Không lẽ 2 cậu quên tớ rồi à?_ Neyuli mặt ỉu xiu, nói với giọng buồn buồn.

_ Làm gì có! bạn tốt à! Tớ nhớ cậu lắm ấy!_ Salasa vội chạy lại ôm chầm lấy Neyuli.

_ Cậu... cậu có làm sao không? Cậu giận gì tớ à? Đừng làm tớ sợ chứ?_ Neyuli miệng lắp ba lắp bắp, trước hành động thân mật quá mức mà bình thường Salasa chỉ dành cho Candy hoặc cho người cô ... cần nhờ vả!!(>.<)>

_ Yên tâm! Yuli à! Cậu đang nắm trong tay quyền sinh sát Salasa mà!_ Candy mỉm cười đầy ẩn ý_ nên Salasa đâu dám làm gì cậu được, không phải sao?

_ Đây! cậu vừa phải thôi nhé!_ Salasa nhìn Candy với vẻ không hài lòng_ Rõ ràng Yuli đã sắp quên đi rồi! vậy mà cậu lại cố tình nhắc lại! cậu muốn hại tớ chứ gì?

_ Ồ! Làm gì có! cậu nghi oan cho tớ rồi!_ Candy vội vàng phủ định_ Đừng như thế chứ! xấu tính quá đó, Salasa!

_ Cảm ơn cậu nhiều! Candy!_ Neyuli dịu dàng_ Chút nữa là tớ lọt vào bẫy rồi! May thật!

_ Không cần khách sáo!_ Candy thờ ơ đáp, tiện thể cạnh khóe thêm 1 câu._ tớ tưởng cậu quên tớ rồi kìa! Hóa ra vẫn nhớ mặt tớ cơ à?

_ Làm sao tớ quên cậu được chứ?

_ cậu vui vẻ vậy mà không quên bọn tớ mới là lạ!_ Salasa lườm Neyuli 1 cái_ Thôi, cậu thích làm gì thì làm! Tớ chết cũng là do cậu! Nhớ đó!

_ Tớ không nói đâu!_ Neyuli xua tay_ Phá hoại tình bạn của cậu với Hanachi làm gì? Làm thế cậu lại hận thù tớ, ám tớ suốt cả đời thì chết!

_ Lựa chọn sáng suốt đó!_ Salasa cười thật tươi_ giá mà lúc nào cậu cũng đáng yêu như thế này thì thật tốt!

_ cậu nói thế làm tớ rợn cả sống lưng rồi! Salasa à!_ Candy vờ rùng mình_Yuli à, cậu nên cẩn thận. Lúc này còn có người ghen ăn tức ở, thắc mắc không biết cậu đang vui về...

_ Này!!!!!!_ Salasa gần như hét lên_ Tớ sẽ làm!!! Sẽ không kêu ca gì nữa!!!! Thế nên cậu đừng có cố gắng gây thù chuốc oán giùm tớ nữa!!!! Hiểu chưa????!

_ Ngoan đó!_ Candy lấy tay che miệng, giấu đi nụ cười trên môi mình_ Nếu cậu sớm biết điều như thế thì tớ đã chẳng phải tốn sức nói này giờ rồi!

_ Đầu hàng!_ Salasa giơ tay lên đầu._ Người trần mắt thịt không dám làm phiền Người nữa! Thừa Nữ hoàng!_ Thái độ cung kính.

_ Miễn lễ!_ Candy tủm tỉm đáp lại.

_ Trời! 2 cậu làm gì mà cứ như đóng phim vậy?_ Neyuli nhìn cảnh tượng trước mắt mình với vẻ khó hiểu.

_ Chuyện riêng của tớ với Candy thôi!_ Salasa xua tay_ Mà cái anh chàng đào hoa tóc vàng kia đâu rồi? Tớ cứ tưởng 2 người dính chặt lấy nhau suốt ngày chứ?

_ Đâu có!_ Neyuli ngượng ngùng _ cậu đừng có nói oan cho tớ thế!

_ Vậy có gì mặt cậu lại đỏ bừng lên thế?_ Salasa cười, 1 nụ cười tai quái_ Ôi Ken ơi! Ken ơi! Ken thân yêu đã làm gì Yuli bé bỏng của chúng tôi vậy hả trời?!!!

_ Cậu... thôi đi mà._ Neyuli càng ngày càng bối rối.

_ Lo làm việc của cậu đi! Salasa! Nói nhiều quá rồi đó!_ Đến lúc này Candy mới cứu nguy cho Neyuli.

_ Hiểu rồi!_ Salasa tỏ vẻ không vui, quay về bàn làm việc. Đến lúc này mới chịu tha cho Neyuli.

_ Cảm ơn cậu!_ Neyuli lí nhí.

_ Không có gì! Nhưng tớ cũng thắc mắc. Rốt cuộc Ken đâu?_ Candy dò hỏi.

_ Tớ cũng không biết! Lúc này anh ấy bảo có việc gấp, nên đã đi ra ngoài.

_ cậu với Ken vẫn tốt đẹp chứ?

_ Ừm.... Cũng tốt_ Neyuli thành thật trả lời._ nhưng dạo này Ken lạ lắm... tớ có cảm giác không lành....

_ Vậy à?_ Candy đáp lại 1 cách vu vơ nhưng lại vô cùng khó hiểu..

_ Có chuyện gì sao?_ Neyuli thấy nét mặt của Candy là lạ nên hơi thắc mắc.

_ Không! Không có gì đâu!_ Candy vội phủ định_ Tớ chỉ hỏi cho vui thôi mà!_ Candy đứng dậy._ Thôi, tớ cũng có việc! cậu làm gì thì làm đi!_ Rồi cũng như Hanachi, nhanh chóng rời khỏi phòng.

Trong lòng Neyuli... cái dự cảm không lành ngày càng hiện rõ... thái độ của Candy khiến cô có cảm giác kì lạ... 1 điềm xui..... Chiều hôm đó, khi Candy, Hanachi và Salasa đang ngồi ở phòng Hội học sinh như thường lệ, thì nhân vật được nhắc đến nhiều nhất trong buổi sáng đã xuất hiện. Dĩ nhiên, không ai khác, đó là Ken. Ken có vẻ thay đổi nhiều. Vẫn mái tóc vàng óng lấp lánh, vẫn đôi mắt xanh dương hút hồn, nhưng ở Ken có vẻ gì đó trầm tĩnh hơn, điềm đạm hơn, vẻ đào hoa lãng tử như dần dần mất đi.

_ Người ta nói, tình yêu có thể khiến con người thay đổi. Quả là không sai chút nào_ Đó là nhận xét mới nhất của Salasa dành cho Ken sau hơn 1 tháng không gặp.

_ Quá khen rồi._ Ken mỉm cười đáp lại_ Được nữ minh tinh nổi tiếng nhất nước Nhật ca ngợi, thật sự quá vinh hạnh.

__ Tôi có nói là chuyển biến theo chiều hướng tích cực hay tiêu cực đâu.__ Salasa khẽ nhếch khóe môi lên 1 chút.__ nên đâu thể nói tôi đang khen hay chê anh được?

__ Tôi sẽ coi đó là 1 lời khen!__ Ken không chút tức giận, vẫn nở nụ cười.

__ Thật là! Anh đến đây tìm Yuli à?__ Salasa tăng lời đi, chuyển sang chủ đề khác__ Yuli hiện đang có việc, không ở đây, nếu anh muốn gặp Yuli thì...

__ Không.__ Salasa chưa kịp nói hết câu thì Ken đã vội đáp rồi quay về phía Candy đang chơi cờ vua với Hanachi__ Anh có chuyện muốn nói. Làm phiền em chút được không?

__ Candy?__ Hanachi ngừng đầu lên nhìn Ken với vẻ mặt khó chịu ra mặt__ anh không thấy tôi và Candy đang bận à?

__ Tôi xin lỗi.__ Ken gật đầu__ vậy khi khác cũng được.

__ Không! Nói chuyện đi!__ Candy đứng dậy, rồi nói với Hanachi__ Thông cảm, lần sau chúng ta tiếp tục. Bây giờ tớ cũng hầu như không có tâm trạng tiếp cờ với cậu. Xin lỗi!

__ Không sao.__ Hanachi nhìn Ken với ánh mắt sắc lạnh__ Tôi thật sự rất ghét người nào phá ngang việc của mình!__ Rồi sắp xếp lại bàn cờ.

__ Đi vào đây!__ Candy khoát tay, rồi bước vào phòng riêng dành cho Hội trưởng. Nhưng bởi vì không thể nào đóng cửa lại khi trong phòng chỉ có 1 nam 1 nữ như tình huống này, nên đành phải khép hờ. Salasa tình ý mỉm cười, nói thật to rồi kéo tay Hanachi rời khỏi đó và khép cửa phòng Hội học sinh lại:

__ Vậy tôi cũng không làm phiền nữa!^^ ! 2 người nói chuyện thoải mái nhé! Chúng ta đi!

Sau khi bị Salasa kéo ra hành lang, Hanachi mới nhú mày:

__ Người phải đi là anh ta! Không phải là tớ!!!!

__ cậu thật là!__ Salasa chép miệng__ người ta cần riêng tư nói chuyện. Sao những lúc như thế này cậu lại trẻ con vậy không biết!

__ Kệ tớ đi!__ Hanachi mông lung suy nghĩ__ Nhưng rốt cuộc có chuyện gì vậy? Anh ta có vẻ nghiêm trọng thái quá!

__ Đó là chuyện mà cậu với tớ không cần biết và cũng không nên biết!__ Salasa mỉm cười__ Điều quan trọng là cậu và tớ không được để những người không cần thiết vào đó!

__ Những người không cần thiết?__ Hanachi thật sự không hiểu nổi Salasa đang nghĩ gì trong đầu__ Là sao?

__ Thôi! Cậu đừng quan tâm nữa! Mấy chuyện linh tinh, cậu không cần để ý làm gì! Quả nhiên, mọi chuyện thật thú vị!__ trên môi Salasa bỗng hiện 1 nụ cười đầy ẩn ý.

Phòng riêng của Hội trưởng Hội học sinh Xbest.

Gần 15 phút trôi qua trong im lặng. Không khí trong phòng càng ngày càng trở nên ngột ngạt. Ken thật sự chẳng biết phải bắt đầu như thế nào. Những gì anh bí mật âm thầm làm, là việc có lỗi với 2 người. Người bạn thân nhất của anh, và 1 người con gái dịu dàng yêu anh vô điều kiện. Ken đã liều lĩnh. Dù bản thân biết rằng sẽ gây tổn thương cho những người anh thương yêu nhất, dù anh cũng hiểu rằng những gì anh làm không thể nào giúp anh có được tình yêu của người con gái anh nhưng nhớ bao năm. Nhưng anh vẫn chấp nhận. Chỉ cần có được cô trong vòng tay, cho dù trời đất sụp đổ, cho dù tất cả những người anh thương yêu nhất oán hận anh. Ken cũng không màng. Tình yêu của anh là tình yêu đơn phương đầy đau khổ, là tình yêu mà anh đã chôn giấu sâu tận trái tim mình. Ken đang đánh cược. Nhưng đây là 1 ván bài vô nghĩa. Bởi vì anh sẽ chẳng được gì, ngoài tổn thương chấm dứt tất cả mọi hi vọng.....

Candy cũng không có ý gợi chuyện. Cô mặc kệ Ken đang ngồi đối diện mặt mình như thế. Anh muốn nghĩ gì thì cứ nghĩ. Muốn mở đầu như thế nào thì hãy để Ken nói. Cô cũng chẳng bận rộn gì lắm. Vả lại, Candy cũng không biết nên bắt đầu như thế nào mới phải. Tuy Candy có thể đoán ra được 1 phần câu chuyện, nhưng cô vẫn cẩn thận, dè dặt không nói trước. Và thời gian cứ thế trôi đi...

... Hơn nửa tiếng đồng hồ, sắp xếp lại tất cả những gì trong đầu mình muốn nói, Ken lấy hết dũng khí mở miệng:

_ Em vẫn khỏe chứ?

_ Tôi không nghĩ anh ngồi suy nghĩ hơn 30 phút chỉ để hỏi câu này!_ Candy khẽ mỉm cười, thẳng thắn nói.

_ Ừm! tất nhiên là vậy!_ Ken gật đầu_ Em với Kid vẫn tốt chứ?

_ Chuyện riêng tư xin phép được từ chối trả lời!_ Candy nói với giọng vui đùa. Không khí trong phòng thoải mái hẳn ra.

_ Nhưng anh là bạn thân nhất của Kid! Quan tâm bạn bè có gì sai?_ Ken cười.

_ Nhưng tôi không phải bạn thân của anh! Nên cũng không cần thiết phải trả lời!_ Candy cũng mỉm cười đáp lại._ đúng không?

_ Ừ! Lúc nào em cũng đúng! hi!_ Ken giơ 1 tay lên, ra hiệu đầu hàng_ dù sao, em không nói thì anh cũng biết.

_ Bởi vì Kid sẽ hoặc đã nói cho anh biết?_ Candy chớp mắt.

_ Đúng vậy.

_ Vì anh là bạn thân nhất của Kid?

_ Ừ..._ Ken gật đầu.

_ Là bạn tốt thì sẽ không phản bội nhau._ Candy tựa lưng vào ghế thật thoải mái, phán 1 câu._ Đặc biệt lại là bạn thân nhất!

_ Anh chưa bao giờ phản bội Kid!_ Ken đáp 1 cách đầy kiên quyết.

_ Anh nói thế..._ Candy dừng 1 lúc rồi tiếp_ Không cảm thấy có chút ngượng mồm sao?

_ Ý em là gì?_ Ken nhìn thẳng vào mắt Candy.

_ Tôi nghĩ anh hiểu rõ những gì tôi nói._ Candy cũng nhìn Ken nhưng lại bằng ánh mắt lạnh lùng.

_ Giá như em đừng nhìn anh bằng ánh mắt như thế..._ Ken ngáp ngừng_ thì anh đã chẳng làm như vậy rồi...

_ Lỗi của tôi?_ Candy chỉ tay vào chính mình, với vẻ mặt có chút khinh miệt.

_ Có thể chẳng?_ Ken nhún vai.

_ Tôi đã làm gì anh?_ Candy trừng mắt_ anh là người trả lời. Chứ không phải là người có quyền đặt câu hỏi!

_ Ừm! em không làm gì anh! Cũng không phải là người có lỗi!_ Ken cúi đầu, gương mặt anh lộ rõ vẻ mệt mỏi.

_ Vậy thì tại sao?

_ Tại sao?_ Ken lặp lại câu hỏi của Candy_ Em muốn hỏi về việc gì?

_ Tại sao anh lại làm thế?_ Candy nhíu mày.

_ Trên đời này..._ Ken ngáp ngừng_ ... có những câu hỏi " Tại sao?" không thể nào trả lời được...

_ Việc anh làm phụ thuộc vào lí trí của anh! Chỉ có những câu hỏi về thế giới vũ trụ huyền bí mới không có lời giải đáp!_ Candy ngay lập tức phủ nhận. @

39. Chương 39

__ Thế à? __ Ken khẽ cười, nụ cười có chút cay đắng __ Liệu em có thể trả lời cho anh biết những câu hỏi anh đã tìm câu trả lời suốt bao năm nay mà không thể nào giải đáp ?

__ Tôi sẽ thử!

__ Hãy cho anh biết... __ Ken đứng dậy __ Lí do anh lại gặp em... cho anh biết vì sao ngày hôm đó , người đi nhặt quả bóng ấy lại là Kid? Cho anh biết tại sao em với Kid lại là 1 cặp? Cho anh biết... __ Ken bước vài bước, quay lưng lại, lúc này anh thật sự chẳng thể nào nhìn thẳng vào mắt cô được nữa __ Nếu như ngày hôm đó... người em gặp... không phải là Kid, mà là anh... liệu... người em yêu có thể là anh không? __ Môi anh run run, từng lời, từng lời 1 thốt ra đầy đau khổ.

__ Tôi... __ Candy sững sờ trước những gì Ken nói... anh có tình cảm với cô sao??? __ Cô thật sự không thể nào ngờ được... Nhưng sau 1 vài phút bình tĩnh lại, Candy khẽ lắc đầu và nói __ Không... dù cho ngày hôm ấy, người đi nhặt quả bóng ấy là anh, người tôi gặp gỡ trước là anh... thì...cũng không chắc tôi sẽ yêu anh...

__ Tại sao? __ Ken dường như nuốt nước mắt vào tận đáy tim, giọng anh tưởng chừng đang mắc nghẹn nơi cổ họng.

__ Bởi vì... __ Candy cũng đứng dậy, bước lại gần chiếc bàn đặt cạnh đó __ Bởi vì thứ gắn kết Kid và tôi là ngôi nhà gỗ giữa khu vườn xinh đẹp ... là những kí ức xa xưa ở nơi thơ mộng ấy... là bí mật... mà nếu như anh quen tôi... anh và tôi cũng không thể nào có được ... __ Candy nhắm mắt lại, cô như đang quay ngược dòng thời gian trở về thời thơ ấu.

__ vậy ư? __ Ken hít 1 hơi thật sâu, rồi quay lại __ Thế tại sao người được chọn lại là Kid?!!

__ Câu hỏi này tôi thật sự không thể nào trả lời được. __ Candy tránh ánh mắt của Ken.

__ ... em thấy chưa? __ Ken nuốt nước bọt khan, miệng khô khốc nói __ Bởi vì anh cũng không thể nào trả lời được, nên đã mãi mãi phải khổ sở như thế này... __ Ken tiến lại gần Candy __ anh đã luôn tự hỏi mình rằng, tại sao cuộc đời là trò đùa anh như vậy... Tại sao lại để cho anh gặp em? Tại sao anh lại là bạn thân nhất của Kid?... quả là quá độc ác...

__ Và vì thế... anh làm vậy? Anh biết rằng tôi sẽ không lựa chọn anh kia mà!!! __ Candy giật lùi lại phía sau như 1 bản năng.

__ Biết! Nhưng anh vẫn không thể nào hiểu nổi!!!!!! Tại sao anh thì không được?!!!!

__ Điều đó anh biết rõ hơn tôi!!!!!! Không phải sao?!!! __ Candy trừng mắt nhìn Ken __ Anh không thể nào là vị hôn phu tôi sẽ lựa chọn!!!! Việc anh là 1 trong số các ứng cử viên đã khiến tôi không thể nào chấp nhận được rồi!!!! ANH LÀ BẠN THÂN NHẤT CỦA KID!! Anh không được phép làm vậy!!!!!!!!!! Anh đang phản bội lại niềm tin mà Kid dành cho anh!!!!!!!!!! Anh không hiểu sao?!!!!!!

__ Hiểu thì sao?!!! __ Ken cắn chặt môi __ Tại sao anh lại phải từ bỏ tình yêu của mình cơ chứ?! Em với Kid vốn chẳng thể đến được với nhau! vậy thì tại sao anh lại không được!!!!!!!!!! Anh đã làm gì sai ư?!!!!!!!!!! Tại sao? __ Ken gần như gào lên, tay anh nắm chặt lấy vai cô __ Em không biết!!! Không thể nào biết được anh đã đau khổ như thế nào suốt bao năm qua!!!!!!!!!! Những ngày tháng chôn giấu tình yêu của mình, nghe Kid từng ngày từng giờ nói về em, anh đã nuốt tất cả những nỗi đau đó vào lòng... 10 năm! 10 năm chôn chặt tất cả cảm xúc của mình như thế đối với anh đã QUÁ ĐỦ rồi!!!!!!!!!! __ Ken nhấn mạnh __ Thời gian ấy, hãy coi như là thời gian anh đã vì tình bạn của mình và Kid mà làm vậy!!!! Và bây giờ thì không!!!!!!!!!! Anh muốn sống vì tình yêu của mình!!

__ ... không... __ Candy lắc đầu __ anh không thể làm như vậy... không được làm những người thương yêu anh bị tổn thương...

__ Anh KHÔNG QUAN TÂM! Trên đời này, anh chỉ cần có được em!!!! Anh sẽ không quan tâm người khác nghĩ gì! Sẽ không quan tâm sẽ làm những ai bị tổn thương nữa!!!!!!!!

__ Anh biết là KHÔNG THỂ CƠ MÀ!!!!!! __ Candy cố gắng thoát ra khỏi đôi tay anh nhưng không thể nào làm được! __ anh không được quên!! anh và Yuli là 1 đôi! Những gì anh làm sẽ khiến cô ấy đau đớn!!!!!! Chẳng

phải anh yêu Yuli sao? 2 người đã có rất nhiều kỉ niệm đẹp, đã cùng trải qua bao ngọt ngào lãng mạn! Hãy quay lại đi! Tôi sẽ coi như tất cả chưa từng xảy ra!

_ Nếu như có thể xóa sạch tất cả, thì anh đã không như thế này rồi! Yuli rất tốt, rất dịu dàng, rất quan tâm đến anh, nhưng..._ Ken nói rành rọt từng tiếng_ Anh chẳng thể nào chối bỏ được sự thật!!!!Người anh yêu là em, Candy!!!! Không phải là Yuli!!!

_ Là... như thế này sao?_ Từ sau cánh cửa khép hờ, giọng nói nắc nhen của 1 người con gái thốt lên, đôi mắt cô đầm lệ...

Cả Candy và Ken đều kinh ngạc không nói nên lời!!!Yuli??!!!!!! tại sao Yuli lại xuất hiện vào lúc này!!!!!!!!??!!!! Trong tình huống như vậy!!!!!! Rốt cuộc cô đã nghe được những gì??!!!!!! _ Yuli?!! Candy không tin nổi vào mắt mình!! Trong cái hoàn cảnh oái oăm như vậy!! Người đang đứng trước mặt cô và Ken lại là Neyuli!!! Cuộc nói chuyện giữa Ken và cô đã gần kết thúc!! Vậy mà... rốt cuộc Salasa và Hanachi ở đâu mà lại để Neyuli vào như vậy?!!!! Tất cả đều nằm ngoài dự tính của Candy!

_ Là như vậy sao?_ Yuli dường như không để ý đến vẻ thảng thốt của Candy, cô nhìn Ken đầy đau khổ, gương mặt ướt đẫm nước mắt.

_ anh..._ Ken sững sờ nhìn lại Neyuli. Anh chẳng thể biết giải thích như thế nào với cô. Chuyện như thế này... anh nói liệu có ích gì?! Ken đành im lặng. Lòng ngực anh chột thất lại, khi thấy nước mắt tuôn rơi trên khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng của cô.

_ Hóa ra là vậy..._ Neyuli cười 1 cách đau khổ._ hóa ra từ trước đến giờ, trong tim anh, không hề có vị trí dành cho em...

_ Yuli à! Thực ra chuyện này là..._ Candy gạt đôi cánh tay Ken ra, chưa kịp nói hết lời thì Neyuli đã tiếp:

_ Tại sao?_ Cô nhìn Candy với ánh mắt thù hận_ Ken là ứng cử viên cho chức vị hôn phu của cô sao? Là cô sao? Tại sao lại là cô!!!!??!!!!!!

_ Yuli à!!! cậu hiểu lầm rồi!!!!!!_ Candy sững sờ trước ánh nhìn ấy của Neyuli, vội vàng giải thích_ Tuy rằng là như vậy nhưng cậu biết tớ sẽ không chấp nhận kia mà! Cậu hiểu tớ! Cậu tin tớ!!Phải không?!!

_ KHÔNG!!!!!! Tôi không hiểu cô!!!! Tôi cũng không tin những gì cô nói!!!!_ Neyuli ngay lập tức phủ nhận_ Cô tính toán, cô âm mưu, cô suy nghĩ những gì trong đầu tôi vốn không thể nào biết được !! Tôi không bị mắc lừa nữa đâu!!_ Neyuli lắc đầu.

_ Làm thế nào cậu có thể nói vậy được hả, Yuli?_ Candy thảng thốt đáp lại._ Tớ sẽ không làm những việc khiến cậu buồn! cậu là bạn thân nhất của tớ! Chẳng phải vậy sao?! Là bạn bè, tớ quyết không phản bội!!!!

_ Thôi đi!!!!!! Cô vốn không phải người trong sáng!!!!!! Cũng chẳng phải người thánh thiện đến mức khiến tôi phải nể phục!!_ Neyuli cười khẩy_ Bản chất của cô cũng giống như bao người khác!!Ích kỷ mà cứ giả vờ độ lượng! Nhưng cô cũng chỉ là người bình thường giống như tôi mà thôi! Đừng nói những lời sáo rỗng như vậy! Nghe thật là giả tạo!!

_ Cậu phải nghe tớ!!! Yuli!!!!!! Chuyện này không phải do tớ cố ý!!!_ Candy cố gắng giải thích_ Tớ không yêu Ken!! Cậu biết!! Đúng không? Ken là người cậu yêu!! Không phải tớ!!!!

_ Tôi không nghe!!!!_Neyuli dùng 2 tay bịt chặt tai lại_ Tại sao cô lại giấu tôi?!! Tại sao cô lại giấu tôi việc Ken là ứng cử viên vị hôn phu tương lai của cô?!!!! Cô vốn không coi tôi là bạn!! Đúng không?! Tại sao cứ nhất quyết phải là Ken!! Vì sao cứ phải là người tôi yêu thương nhất??!!!!!!_ Neyuli cắn chặt môi_ Rốt cuộc tôi là gì? là gì trong mắt cô?! Tôi phải chăng chỉ là người hầu giúp việc?!!!!!! Tôi biết tôi chẳng thể nào so sánh được với cô!! Thế nên, tôi xin cô... hãy tha cho tôi! Đừng có cướp đi tất cả của tôi như thế!!!!

_ Tớ không hề có ý định và cũng không bao giờ cướp thứ gì của cậu!!!!!!_ Candy nhú mồm_ Làm sao cậu lại so sánh tớ và cậu?_ Candy nhìn Neyuli_ cậu là cậu! Tớ là tớ!! tớ không inh là người hoàn hảo!! tớ biết tớ cũng chỉ là người bình thường!

_ Không cướp?_ Neyuli bật cười._ haha, không cướp sao? Ngồi vị đứng đầu Xbest tôi khổ cực học tập. Cô chuyển đến đã ngay lập tức lấy mất của tôi! Suất học bổng đi du học thi vào Harvard trong khi tôi ngày

đêm ôn luyện, không có thời gian nghỉ ngơi thì cô cũng dễ dàng đoạt lấy! Và bây giờ... ngay cả người tôi yêu... cô cũng cướp đi!!!!!!

_ cậu sai rồi!_ Candy ngay lập tức phản bác_ cậu nỗ lực không ngừng nghỉ! Tổ biết! Nhưng cậu không thể nào phủ nhận những cố gắng của bản thân tổ 1 cách dễ dàng như vậy được! Những gì tổ đạt được hoàn toàn là do khả năng và thực lực của chính tổ! Tổ thắng cậu cũng là danh chính ngôn thuận!!!!

_ Đúng rồi._ Neyuli thờ ơ đáp lại_ Danh chính ngôn thuận! là do tôi kém cỏi! là do tôi không đủ năng lực!

_ Tổ không hề có ý đó!!!!

_ Cô không cần phải thương hại tôi!_ Neyuli gạt phắt ngay thành ý của Candy_ Tôi đáng thương đến mức đó sao? Tôi thậm chí đến vậy kia à? Khiến cô phải thương cảm? Khiến cô phải động lòng trắc ẩn?_ vì tức giận, dường như những mặc cảm, những bất an, những tự ti trong cô cũng bộc phát ra ngoài_ Tôi không mạnh mẽ! tôi quá yếu đuối! Tôi quá kém cỏi?! Thế nên... tôi không xứng đáng có được tình yêu ư? Tôi không có quyền được hạnh phúc?_ Nước mắt cô chảy dài, mang theo tất cả oán ghét, tất cả yêu thương, tất cả giận hờn_ Cô biết không... trong thâm tâm.. Tôi... RẤT GHÉT CÔ!!!!!!_ Neyuli hét thật to, rồi bỏ chạy ra ngoài với đôi mắt đỏ hoe và chan đầy nước mắt..... để lại Candy kinh ngạc không nói nên lời, với những lời nói vắn vẳng bên tai " Trong thâm tâm... Tôi rất ghét cô!" tựa dao nhọn cứa sâu vào tâm hồn Candy...1 vết thương lòng nhức nhối!!!

Ken cũng không thể nào tin nổi vào những gì vừa diễn ra trước mắt! Những gì mắt thấy, tai nghe, những lời độc ác thốt ra từ miệng người con gái dịu hiền đảm thắm ấy.... Là tại anh? Chính anh đã khiến cô trở thành như vậy?!!

Candy đứng sững lại như chôn chân tại chỗ. Cô biết Neyuli_ người bạn thân thiết của cô_ đã nghe được những điều cô không nên nghe thấy. Yuli tổn thương. Cô cũng rất buồn. Cô biết vì quá đau lòng nên Yuli đã nói những lời oán trách, những lời nói từ sự ích kỷ của bản thân cô, những lời nói mang ác ý. Candy không trách Yuli, nhưng trong lòng quả thật cảm thấy có sự hụt hẫng và cả nỗi đau.

Ken nhìn sang Candy đang đứng bên cạnh. Anh nửa muốn chạy đuổi theo Neyuli, nửa muốn ở lại bên cạnh an ủi Candy. Đôi mắt Candy vô hồn, có lẽ đó là cú sốc rất lớn đối với cô! Ken đưa tay ra định vỗ vào vai cô, khẽ hỏi:

_ Em ổn chứ?

_ Sao anh còn không đuổi theo Yuli đi?_ Candy ngay lập tức gạt tay Ken ra 1 bên, trừng mắt hỏi.

_ Nhưng em... _ Ken có chút bối rối.

_ Tôi chẳng làm sao cả!! Đuổi theo Yuli ngay!_ Candy nói như thể đang ra lệnh!

_ anh...anh không thể..

_ Anh thôi đi!!!!_ Candy nhìn Ken đầy thù hận_ lẽ nào những kỉ niệm, những ngày tháng vui vẻ hạnh phúc bên Yuli của anh chỉ là giả dối? Hãy suy nghĩ lại xem, có phải người anh yêu thật sự là tôi không? anh đừng cố chấp như vậy nữa!!!! Nếu trong thâm tâm anh bây giờ dù chỉ là có chút muốn níu giữ Yuli lại, thì hãy chạy theo cô ấy !!!!!!! Trước khi hối hận!!!!!!!!!!!!!!

_ anh..._ Ken thật sự bị xao động trước những lời nói của Candy. Anh thật sự chẳng thể hiểu nổi bản thân mình nữa!!!!!! Anh yêu cô hay Neyuli? Anh muốn ở bên ai nhất trong lúc này? Tất cả rối rắm như mớ bòng bong không gỡ bỏ được! Như thế nào mới là hạnh phúc? Anh không biết! Cũng không thể nào lý giải nổi! Nhưng anh không muốn hối hận... Ken cúi đầu, khẽ nói_ anh xin lỗi._ rồi vội vã đuổi theo Neyuli.

Căn phòng rộng thênh thang chỉ còn 1 mình Candy trong đó. Cô ngồi xuống ghế, đôi bàn tay xoa xoa 2 thái dương. Mệt mỏi. Chán nản. Thất vọng. Và có chút hụt hẫng. Nhưng cô không được phép suy sụp vào lúc này. Điện thoại di động reo vang. Candy khó nhọc nhấc máy:

_ Alo?... Tôi hiểu rồi._ Sau khi nghe đầu dây bên kia nói, Candy đáp lại và tắt máy.

Cô đứng dậy, lấy chiếc áo khoác đang treo trên ghế, chuẩn bị đi ra ngoài.

Đúng vậy. Bây giờ cô không được phép gục ngã!

Và lúc đó, 2 cô nàng đứng ngoài hàng lang đang có 1 cuộc cãi vã kì lạ.

_ Tại sao cậu lại làm vậy?_ Hanachi với chất giọng trầm khàn, lạnh lùng hỏi.

_ Làm vậy là làm thế nào cơ?_ Salasa chớp chớp đôi mi với vẻ dễ thương và trong sáng như thiên thần, hỏi lại 1 cách rất ngây thơ.

_ Thôi đi! Đừng có giả bộ!_ Hanachi nhìn Salasa_ Rõ ràng tớ đã cố ngăn Yuli lại. Bởi tớ biết nếu Yuli vào đó sẽ nghe được những chuyện không nên nghe! Vậy mà cậu lại cản tớ! Quyết để cho Yuli vào! Cậu phá hoại tình bạn giữa Candy với Yuli để làm gì? Yuli và Candy đã vì cậu mà đã giấu cho cậu những chuyện cậu làm sau lưng tớ để không phá vỡ tình bạn giữa cậu và tớ! Sao cậu lại đối xử với Candy và Yuli như vậy?

_ Tình bạn giữa tớ với cậu? Tớ có làm gì đâu mà tình bạn của tớ và cậu bị phá vỡ được chứ?_ Salasa tỏ ra rất ngạc nhiên._ chuyện sau lưng cậu là chuyện gì?

_ Đừng có đánh trống lảng!_ Hanachi nhíu mày_ Cậu làm như tớ không biết cậu rất hay chê bai nói xấu sau lưng tớ không bằng! Còn nhiều chuyện khác! Nhưng tớ không muốn nhắc lại! Tớ chưa bao giờ nghĩ cậu là người xấu, dù cho cậu vô cùng tinh quái, nhưng cũng không phải là người cười trên nỗi đau của người khác! Nhưng hôm nay, tớ thật sự cảm thấy thất vọng. Làm tổn thương Candy và Yuli, 2 người vô cùng thân thiết với cậu khiến cậu thích thú đến vậy sao?

_ Không!_ Salasa trả lời 1 cách nghiêm túc_ Tớ không hề có ý định đó!

_ Vậy vì sao cậu lại khiến mọi chuyện trở nên thế này?_ Hanachi nói với vẻ nghi hoặc.

_ Cậu có nhận ra, Ken, người yêu Yuli thật ra có tình cảm đặc biệt với Candy hay không?

_ Sao cơ?_ Hanachi kinh ngạc.

_ Và anh ta là ứng cử viên vị hôn phu tương lai của Candy!

_ Cái gì?_ lần này Hanachi thật sự không giữ nổi vẻ lạnh lùng thường ngày. Cô dường như chẳng thể tin những gì Salasa nói.

_ Là sự thật 100%! Chuyện này sớm hay muộn cũng sẽ bị vỡ lở! Tuy rằng chắc chắn Candy sẽ không chọn lựa anh ta, nhưng việc này vẫn là 1 cú sốc! tớ chỉ muốn Yuli biết sớm hơn mà thôi!

_ Nhưng...

_ Đêm dài lắm mộng! Cậu biết điều đó mà? Để đến khi Yuli có tình cảm sâu đậm hơn nữa mới biết chuyện, chẳng phải sẽ đem lại đau khổ lớn hơn sao?

_ ừm... cũng đúng_ Hanachi gật đầu_ Nhưng tớ vẫn không đồng tình với cậu. Nếu cậu thật sự lo lắng cho Yuli như vậy, thì tại sao không nói trực tiếp với Yuli? Để Yuli thấy 2 người ấy nói chuyện như vậy, chẳng phải dễ khiến người ta hiểu lầm hơn à?_ Hanachi vẫn còn thấy nghi ngờ.

_ Bởi vì đó là chuyện của Candy, Yuli và Ken_ Salasa nhấn mạnh_ Tớ chỉ là người ngoài, xen vào chuyện giữa họ chỉ làm mọi việc thêm rắc rối!

_ Hiểu rồi... Khoan đã!_ Hanachi như chợt nhớ ra điều gì, nhìn Salasa với ánh mắt kì lạ_ Tại sao cậu lại biết những chuyện này?!

_ Cậu là bạn thân của tớ! Nhưng có nhiều chuyện là bí mật! Tớ không thể nào nói được! Thông cảm nha!_ Salasa cười thật tươi.

_ Lúc này mà cậu vẫn còn cười được!_ Hanachi nói với giọng khó chịu_ Cậu không thấy mình có lỗi chút nào ư?

_ Thấy có lỗi thì sao?_ Salasa hỏi vặn lại, rồi không để Hanachi trả lời, đã tiếp_ có lỗi hay không, cậu không phải là người phán xét! Có thể sẽ có người CHỬI vào mặt tớ, nhưng kết quả mới là quan trọng!_ Salasa khẳng định_ Có thể cách tớ làm không phải là cách tốt nhất! Tuy nhiên, tớ tuyệt nhiên không hề hối hận! Bởi mục đích cuối cùng của tớ là mục đích tốt đẹp! Văn phòng chủ tịch tập đoàn AKT:

_ Ông nói sao?_ Candy nhìn vị chủ tịch già đáng kính đang ngồi trước mặt mình, hỏi lại.

_ Con đã lựa chọn chưa?_ ông trầm ngâm cất tiếng.

_ Lựa chọn gì ạ?_ Candy có vẻ không hiểu.

_ Trong số đó, con chọn ai?

_ Vị hôn phu của con?_ Candy lơ mơ đoán ý.

_ Đúng vậy. Là Katsuki?_ Ông hỏi.

_ Vâng..._ Candy khẽ gật đầu_ ông cũng ưng ý người đó nhất. Đúng không?_ Trong lời nói của cô có chút mỉa mai.

_ Con không chống đối ta nữa sao?_ Ông nhìn thẳng vào mắt Candy, ánh mắt sâu thẳm như muốn xoáy vào tâm can người đối diện.

_ Ông hỏi thế là có ý gì?_ Candy nghi hoặc.

_ Con từ trước đến giờ, chẳng phải luôn ngăm chống đối ta sao? Vả lại..._ ông dừng 1 lúc rồi tiếp_ chuyện vị hôn phu của con nữa, ta cứ nghĩ con sẽ phản kháng đến cùng.

_ Con có quyền và có thể phản kháng sao?_ Candy cảm thấy có chút nực cười.

_ Tại sao không?_ Ông hỏi lại, nửa đùa nửa thật._ ta cứ nghĩ con nhất quyết sẽ kết hôn với người con trai kia cho bằng được!

_ Con sẽ làm vậy, nếu muốn ông giết chết anh ấy!_ Candy cười nhạt.

_ Ta đâu có bản lĩnh để làm những chuyện như vậy?

_ Ông không phải là người thích đùa giỡn!_ Candy lạnh lùng đáp_ Câu nói đó không hợp với phong thái của ông chút nào!

_ Ta cũng thấy vậy!_ Ông gật đầu, nghiêm mặt nói tiếp_ Nghĩa là con chọn Katsuki phải không? Thế cũng tốt! Hôn sự của con sẽ được tổ chức trong vòng 2 tháng nữa! Con nên chuẩn bị ngay từ bây giờ đi là vừa!

_ Sao cơ?_ Candy ngạc nhiên, miệng cô mấp máy đáp lại_ Con còn chưa tốt nghiệp!!! Còn chưa đủ 16 tuổi!!!

_ Đó không phải là vấn đề quan trọng! Sớm hay muộn con cũng phải kết hôn! Chỉ cần ta chấp thuận, tuổi tác vốn không cần phải để ý!

_ Con không muốn._ Candy cắn chặt môi, cúi đầu_ ít ra cũng phải để cho con đủ 18 tuổi chứ...

_ Để làm gì?_ Ông nhìn Candy với ánh mắt kì lạ_ đợi 2 năm nữa, lúc đó ta sống chết thế nào còn chưa biết được. Con định đến lúc đó để phá bỏ hôn ước à?

_ Ông đừng nói thế! Ông cũng chỉ mới ngoài 60, đợi 2 năm nữa cũng đâu phải việc khó!_ Candy vội phản bác, trong lòng cô có cảm giác kì quái khi nghe ông ngoại mình nói vậy_ hà tất gì ông phải làm khó dễ con vậy chứ?

_ Ta không rảnh để đùa với con!

_ Con cần thời gian!_ Candy quả quyết. Đúng vậy. Làm sao cô có thể ngay lập tức chia tay Kid được? Thật sự quá khó khăn...

_ Con vẫn còn quyến luyến anh chàng đó sao?_ Ông dò hỏi, ánh mắt không biểu lộ chút cảm xúc gì.

_ Không!

_ Con làm gì, ta đều biết!_ Ông khẽ lắc đầu_ Tuy nhiên, người con trai đó thì không thể nào được.

_ Tại sao?_ Candy nhú mày.

_ Cái khó từ bỏ nhất trên đời này... theo con là gì?_ Ông không trả lời, mà bỗng dưng hỏi lại.

__ Là....__ Candy đã định nói ra thứ mà cô nghĩ đến đầu tiên, thứ đã ám ảnh cô suốt 10 năm trời. Không gì khác đó chính là ” Thù hận“. Nhưng nếu cô nói như vậy, chẳng phải sẽ khiến ông nghi ngờ sao? Bởi vì chỉ những người biết được hận thù là như thế nào, mới hiểu được cảm giác đau khổ đến giằng xé tâm can mà vẫn không thể nào vứt bỏ được do thù hận đem lại. Nếu là 1 cô gái bình thường, ngây thơ trong sáng, có 1 bạn trai tuyệt vời như Kid thì thứ cô phải nói, không thể là thứ gì khác ngoài 2 chữ ” Tình yêu“. Mâu thuẫn giữa việc sự thật mình nghĩ và câu trả lời mình phải nói khiến Candy khựng lại.

__ Là....__ Ông không để Candy trả lời, đã nói tiếp__ Thù hận. Đúng không?__ Ông nhìn Candy, trong ánh mắt có điều gì đó khác hẳn những ẩn tượng của cô về ông.

__ Con ... cũng không biết!__ Candy giật mình khi ông ngoại cô nhắc đến 2 từ mà cô nghĩ. Tại sao ông ấy lại hỏi như vậy? Cô càng ngày càng cảm thấy nghi ngờ và bất an trong lòng.

__ Vậy sao?__ dường như ông đang nở 1 nụ cười giễu cợt cô__ Ta cứ nghĩ con biết rõ nhất chứ?

__ Ông nói vậy là sao?__ Candy cảm thấy khó chịu khi bị bắt thóp như vậy.

__ Ta....__ Ông đứng dậy, quay về ngồi trên chiếc ghế dành cho Chủ tịch__ ta và gia đình của người con trai đó, có nỗi hận không hóa giải được.

__ Sao?

__ Thôi!__ Ông ra hiệu im lặng__ Đó không phải là vấn đề con có thể xen vào. Con phải làm theo những gì ta đã nói.

__ Hận thù của ông... Lẽ nào con phải trả?__ Candy thẳng thốt.

__ Không.__ ông đáp__ hận thù ấy, ta không muốn nhắc đến. Nhưng ta sẽ không chấp nhận 2 đứa đâu. Một khi con đã biết điều đó, thì tốt nhất là hãy thực hiện theo những gì ta nói.

__ Nếu con không làm vậy?__ Candy đưa ra 1 giả thiết.

__ Thì anh chàng đó sẽ sống dở chết dở! ta không đùa đâu!__ Ông nghiêm giọng.

__ Ông đang uy hiếp con?

__ Con nghĩ sao thì tùy.__ Ông chẳng buồn phủ nhận.

__ Nhưng con đã nói rồi! Con cần thời gian!!!!

__ Ta không cho phép!__ Ông bác bỏ ngay ý kiến của Candy__ Chuẩn bị đi!! Những gì cần thiết ta đã làm xong rồi! Vấn đề bây giờ chỉ còn lại mỗi con thôi!

__ Ông đừng có điều khiển cuộc đời con như thế!!!!__ Candy cảm thấy tức giận.

__ Con quên rồi sao?__ ông nhắc lại__ Cuộc đời con là do con quyết định. Nhưng con không có quyền phản kháng.

__ Cuộc đời con bây giờ vốn không phải do con quyết định__ Candy nói đầy mỉa mai. __ Là bởi vì con lựa chọn. Đó đâu phải là lỗi ở ta.

__ Con chẳng khác nào 1 con búp bê trống rỗng vô hồn trong tay ông...__ cô cay đắng đáp.

__ Vậy tại sao con không thoát ra đi?__ Ông nói, nhưng không có chút gì gọi là giễu cợt cô. Dường như điều ông muốn chính là những gì ông đang nói.__ Là do con quyết định đi theo lối này. Chấp nhận trở thành con rối trong tay ta.

__ Thoát ra?

__ Câu trả lời ở chính bản thân con. Ta đối ý rồi. Trong vòng tháng này, hôn lễ của con sẽ được tổ chức! Từ bây giờ hãy chuẩn bị thật kỹ. Dọn dẹp sạch những gì con cần vứt bỏ. Đó là lựa chọn đúng đắn nhất của con lúc này!

_ cái gì?_ Candy kinh ngạc_ tại sao ông càng ngày càng làm khó con vậy?! Rốt cuộc là ông muốn điều gì ở con?_ Cô thật sự thấy tức giận_ Ép uống con như thế, ông được điều gì?! Ông không nghĩ đến cảm giác của con à?

_ Ta không cần quan tâm_ giọng ông danh thép, vang vọng khắp căn phòng_ Con cũng nói rồi còn gì, con là búp bê trong tay ta! là thứ con rồi không tồn tại cảm xúc!!!!_ Ông cũng đang nổi giận!_ Thực hiện đúng những gì ta nói là nghĩa vụ của con!!!!!!!!

Candy cắn chặt môi, cô gần như không thể chịu đựng nổi nữa:

_ Ông vừa phải thôi!!!!!!Dù cho những gì ông nói là sự thật! Thì con vẫn là con người!!!

_ Chẳng phải con nói con hận ta sao?_ Ông vẫn còn nhớ, cũng trong căn phòng này, cô với đôi mắt căm thù tức giận hét lên” Tôi cũng hận ông”... hình ảnh ngày đó chưa bao giờ phai mờ trong tâm trí óc ông. Đứa cháu gái độc nhất ai oán nói với ông như vậy... Quả là đau lòng...

_ Con..._ Candy nuốt nước bọt khan, khẽ hỏi_ vậy hóa ra, đây là cái giả phải trả cho việc đó ư?

_ Muốn nghĩ sao thì tùy! Ta đã nói rồi!_ Ông đứng dậy, quay mặt ra khung cửa sổ._ Ra ngoài đi! Ta không muốn nói chuyện với con nữa!

_ Con..._ Candy cắn chặt môi, cúi đầu_ con hiểu._ rồi bước ra khỏi căn phòng đó với bao nhiêu suy nghĩ phức tạp trong đầu.

Đứa cháu gái độc nhất đi rồi. Ông mới khẽ thở dài:” Dừng lại đi, cháu gái của ta. Thù hận chỉ khiến con đau khổ. Ta dồn ép con đến mức đó, mà con vẫn chấp nhận. Cái giá phải trả cho nỗi hận đó, chẳng phải quá lớn hay sao? Những gì mấy người đó đã gây ra, quả là đáng sợ... phá hoại 1 gia đình... phá hoại cả cuộc đời của con nữa... hãy để lão già này làm những việc xấu xa thay con... trước khi quá muộn..” @

40. Chương 40

Love 8: Tình giặc.

_ Lịch làm việc hôm nay của cậu đây, Candy!_ Salasa đưa cho Candy cuốn sổ ghi chép của mình, nói tiếp_ Buổi chiều cậu và Kid tiếp tục chụp ảnh quảng cáo, tối về cậu sẽ tham gia chương trình ” Idol”.

_ Chỉ mỗi mình tớ?_ Candy ngược nhìn Salasa._ Còn Kid thì sao?

_ Cậu lo việc của cậu trước thì tốt hơn đó._ Salasa đáp_ Chuyện đó tớ và Hanachi lo liệu.

_ Hiểu rồi._ Candy đứng dậy._ vậy tớ đi được rồi chứ?

_ Ok.

_ Tạm biệt, Hanachi._ Candy quay đầu lại nói với cô nàng đang mãi mê xoay hộp rubic.

_ Ừm, bye._ Hanachi không ngừng đầu lên, chỉ giơ tay vẫy vẫy.

5 phút sau...

_ Nói đi!_ Hanachi lạnh lùng lên tiếng.

_ Chuyện gì cơ?_ Salasa không hiểu.

_ Chẳng phải chuyện tham gia chương trình” Idol” đó, tớ đã gạch bỏ rồi hay sao? Vì lẽ gì mà cậu lại thêm nó vào?

_ Đó là 1 cơ hội rất tốt để lăng xê Candy mà! Thật là lãng phí cơ hội nếu gạch nó đi!

_ Candy không cần cậu lăng xê. Cô ấy nổi tiếng đủ rồi.

__ Đủ là đủ thế nào?__ Salasa cãi lại.__ Chưa nổi tiếng trên toàn thế giới, đâu thể gọi là đủ.

__ Đó là bởi vì Candy không muốn!__ Hanachi ngừng đầu lên nhìn Salasa đang đứng trước mặt mình, trừng mắt nói__ và Candy cũng không có ý định nổi tiếng bằng cách tham gia làng giải trí. Chỉ còn hơn 1 tuần nữa là hợp đồng chấm dứt. Cậu lẳng xê hay có mục đích gì khác!? Thôi giờ trò đi!

__ Giở trò?__ Salasa tròn mắt.

__ Khỏi phải vờ vịt!__ Hanachi xua tay__ Nói thẳng 1 câu, cho Candy tham gia chương trình đó, chẳng phải là cậu muốn Candy giáp mặt người cô ấy không muốn gặp nhất bây giờ ư?

__ Trốn tránh đâu phải cách để giải quyết vấn đề?__ Salasa nhún vai__ Không muốn gặp thì có ích gì? Đẳng nào cũng phải đối mặt! Mà thôi__ Salasa vẫy tay__ tớ muốn làm gì thì làm! Không liên quan đến cậu! Hanachi yêu dấu à! Chụt!__ và không quên gửi 1 nụ hôn gió trước khi chạy biến đi.

__ Tớ sẽ ngăn cản tới cùng, nếu như cậu còn tiếp tục phá hoại....__ Hanachi lẩm bẩm.

Phòng nghỉ riêng ở Studio S.

__ Em vẫn ổn chứ, Candy?__ Kid lo lắng hỏi khi thấy sắc mặt của cô không được tốt.

__ Em không sao!__ Candy lắc đầu.__ em thấy anh... dạo này có chút kì lạ.__ Candy khẽ nói.

__ Anh sao?__ Kid giật mình hỏi. Anh lo sợ cô sẽ biết được nỗi bất an đang dấy lên 1 cách mạnh mẽ trong lòng mình.

__ Ừm!__ Candy gật đầu__ em có cảm giác như ... anh đang cố tránh mặt em vậy....

__ ... anh...__ Kid lúng túng không biết giải thích như thế nào, bởi vì đó là sự thật, Đúng vậy, anh đã lảng tránh cô... anh biết rằng mình hèn nhát, nhưng anh không thể nào đối mặt với cô trong khi có bao nhiêu thứ đang đổ ập xuống đầu anh, khuấy đảo hoàn toàn tâm tư của anh như vậy.... Nhưng rồi anh đầu hàng. Vì nỗi nhớ cô khiến anh không thể nào ngủ được. Trái tim anh cũng dần bình ổn trở lại. Bởi tồn tại nỗi nhớ thương vô hạn đó, cũng có nghĩa tình yêu của anh là hoàn toàn chân thật... Anh đã xác định, và sẽ tin vào những gì mình cảm nhận...

__ Nếu anh không muốn nói... em cũng không trách..__ Candy tiếp__ em tin rằng anh có lí do của riêng mình...

__ Ừm, cảm ơn em!__ Kid khẽ ôm Candy vào lòng__ em biết không...__ rồi thắm thì vào tai cô.__ ...anh rất yêu em..

__ ... em biết...__ Candy dụi đầu vào lòng Kid, khẽ đáp lại... ánh mắt cô chứa đựng nỗi đau khổ không thể nói ...bởi vì cô biết.... cái áp lực này sẽ chẳng còn được bao lâu nữa..... đã đến lúc cô....

..... tỉnh giấc.....

Chương trình " Idol".

Candy trong chiếc váy trắng tựa hoa tuyết xinh đẹp, đang đứng trên sân khấu hát bài hát mà Hanachi đã sáng tác trong đoạn clip quảng cáo khiến Candy và Kid trở thành thần tượng chỉ sau 1 đêm. Giọng hát trong trẻo và cao vút tràn ngập khắp cả khán đài. Cô là nữ thần tượng mới nổi, nhưng có lượng fan đông khủng khiếp, không kém những ca sĩ diễn viên đàn anh đàn chị. Báo chí gọi cô là " Nữ thần kỳ tích". Chỉ trong vòng 2 tuần đã được có mức độ nổi tiếng sánh ngang với cả Thiên Vương và Nữ diễn viên thiên tài Salasa. Người ta nói, ở cô hội tụ tất cả những yếu tố tuyệt vời để trở thành thần tượng siêu cấp: Gương mặt, ngoại hình, giọng hát và cả phong thái quý tộc đầy bí ẩn mà không mấy ai có được. Ngoài ra, cô còn có 1 người bạn trai cũng tuyệt vời không kém. Họ được bình chọn là " cặp đôi lý tưởng" nhất của làng giải trí. Bởi vì Candy hoàn hảo, nên cô nhanh chóng vượt mặt tất cả như vậy. Người ta cũng nói, điểm đáng tiếc của " Thiên Vương" là anh chỉ hát, chứ không tham gia bất cứ hoạt động nào ngoài lễ như chụp ảnh quảng cáo hay quay video clip, còn Salasa__ Nữ diễn viên thiên tài__ thì điểm đáng tiếc ở cô lại là cô chưa

bao giờ cất tiếng hát. Người ta có nhiều tranh luận quanh vấn đề này, nhưng chúng ta sẽ đề cập đến nó sau ^^.

Sau khi bài hát kết thúc, người dẫn chương trình bước ra, mỉm cười và nói:

__ Hôm nay chúng ta không chỉ được tiếp đón " Nữ thần Kỳ tích" Lana, mà còn được vinh dự tiếp đón 1 vị khách cũng nổi tiếng không kém...__ Cô dừng lại 1 lúc, khiến cả khán đài xôn xao, và rồi với vẻ mặt bí ẩn, nói tiếp__ đó là.... Thiên Vương Katsuki!!!!

Tiếng hò hét vang dội. Những fan nữ của Candy cũng có thể nói là gần như trở nên điên loạn. Chỉ riêng mình Candy đứng im trên sân khấu, chết lặng. " Katsuki?!.... Chuyện này là thế nào?...."

Katsuki bước ra sân khấu, với 1 bó hoa xinh đẹp, Những bông hoa có cánh hoa màu nâu đỏ, mềm mượt như nhung, dưới ánh đèn sân khấu ánh lên sắc tím huyền ảo, thoảng mùi hương chocolate ngọt ngào. Anh đang bước về phía Candy, nụ cười ngọt ngào quyến rũ trên môi anh khiến bao người phải mê mẩn. Candy nhìn chăm chăm vào anh, khuôn mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào. Anh trao bó hoa cho Candy rồi nâng bàn tay cô lên, đặt lên đó 1 nụ hôn thật nhẹ. Cô nhận lấy bó hoa 1 cách vô thức. Ánh đèn vàng khiến màu đỏ của những cánh hoa ngày càng rực rỡ. Trong lòng cô, những bông hoa ấy trở nên long lẫy hơn bao giờ hết, nổi bật giữa đôi cánh tay trắng muốt.

Tất cả những hành động đó dĩ nhiên đều đang diễn ra trên sân khấu, nơi có hàng ngàn khán giả và fan hâm mộ. Người dẫn chương trình cũng ngạc nhiên không kém, hành động vượt ngoài mức tình cảm thông thường như vậy, chắc chắn sẽ tạo ra xì căng đan lớn nếu không có 1 lời giải thích nào. Chẳng phải Thiên Vương luôn tránh xa những tin đồn tình ái sao? vậy lý do gì khiến anh biểu lộ như vậy trong trường hợp này? Nhưng dầu sao, chương trình này vẫn phải tiếp tục, là người dẫn chương trình thì phải biết tự xoay sở. Chính vì vậy, sau khi nở 1 nụ cười thật tươi với khán giả đang hò hét bên dưới, người dẫn chương trình ngay lập tức chứng tỏ bản lĩnh của mình, quyết làm chủ sân khấu:

__ Rất vui được gặp anh! Thiên Vương Katsuki!__ Người dẫn chương trình quay lại nhìn Katsuki như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

__ Rất hân hạnh!__ Katsuki mỉm cười đáp lại.

__ Bó hoa thật là đẹp!__ Người dẫn chương trình thốt lên__ Phải không cô Lana?__ rồi không để Candy trả lời, liền quay sang nói tiếp với Katsuki__ Có thể cho tôi hỏi anh 1 vài câu được không?

__ Tất nhiên__ Katsuki gật đầu.

__ Loài hoa anh tặng cô là loài hoa gì vậy? Tôi chưa bao giờ thấy loài hoa này!

__ Là hoa Chocolate cosmos!__ Katsuki khẽ cười__ rất đẹp phải không?

__ Tôi thấy đó là 1 loài hoa kì lạ!__ người dẫn chương trình thắc mắc__ Lí do gì khiến anh lại tặng cô ấy loài hoa này? Tôi nghĩ 1 bó hồng nhưng đồ thẩm thường được các cô gái yêu thích hơn nhiều.

__ Cô cũng vậy?__ Katsuki hỏi vặn lại.

__ Chắc thế!__ người dẫn chương trình nhún vai. Ở dưới sân khấu có tiếng cười ồ lên, không khí có vẻ dịu lại.

__ Vậy ư? Nếu cô muốn, tôi sẽ tặng cô 1 bó!__ Katsuki nửa đùa nửa thật.

__ Ôi, tôi không dám! Có được niềm vinh dự như thế, tôi sẽ nghĩ mình đang mơ mất!__ Có vẻ như chương trình đang quay trở về quỹ đạo làm việc nhờ tài ứng phó của cô.

__ Lí do tôi tặng cô ấy loài hoa ấy, đó là bởi vì Chocolate cosmos là loài hoa cô ấy yêu thích nhất!__ Katsuki mỉm cười.

__ 2 người quen biết nhau? __ người dẫn chương trình với vẻ ngạc nhiên, quay sang hỏi Candy.

__ Có thể cho là như vậy.__ Candy đến bây giờ mới sức tỉnh, vội đáp lại.

__ Quả là thú vị! Không ngờ Thiên Vương và Nữ thần kỳ tích lại quen biết nhau từ trước. Hôm nay anh tham dự chương trình này, liệu có thể hát ọi người nghe 1 ca khúc không?

_ Dĩ nhiên rồi_ Katsuki gật đầu_ tôi có thể hát cùng cô không, cô Lana?_ Katsuki ngồi lên ghế của chiếc piano màu đen bóng, nói vào micro 1 câu khiến tất cả lại ồ lên.

_ Được._ Candy cắn nhẹ môi 1 cái, đáp lại. Đây là nơi cô không được phép từ chối... dù không muốn cô cũng phải chấp nhận....

Trên sân khấu của chương trình Idol, Candy và Katsuki song ca 1 bài vô cùng tình cảm. Anh đàn piano 1 cách say sưa. Tất cả những hình ảnh này, khiến Candy nhớ lại... ngày ấy... cũng chiếc piano màu đen bóng đẹp đẽ, anh đàn, cô hát..... chỉ bên anh, cô mới được thoải mái vui vẻ.....anh là người đã bên cô khi cô cần.... khi trong lòng cô chỉ còn mỗi thù hận.... những khoảnh khắc ấy khiến anh tồn tại 1 vị trí vô cùng đặc biệt trong trái tim cô.... cô chưa bao giờ oán ghét anh.... và cũng không có quyền oán ghét anh.... được anh yêu... đó là 1 niềm hạnh phúc..... Người đã kéo cô đứng dậy sau tất cả đau khổ tổn thương.... không ai khác... mà chính là anh.... Katsuki.... Tại sao cô lại có thể quên đi điều đó?..... Candy chợt thấy nhói lòng..... yêu cô là lựa chọn sai lầm của anh.... bởi vì cô không xứng đáng được như thế..... giữa 2 người con trai.... Kid và Katsuki... cô thật sự chẳng biết chọn ai..... Cô không muốn ai đau khổ....

.... có lẽ ông ngoại đã đúng....chọn Katsuki là quyết định tốt nhất của cô lúc này.... Kid sẽ không bị tổn thương.... Katsuki sẽ được hạnh phúc.... bên anh.... cô cũng chẳng hề đau khổ..... đúng vậy.... chấp nhận anh... chính là hành động tốt nhất của cô lúc này..... Sau khi kết thúc chương trình và thoát ra khỏi chỗ đó bằng lối đi bí mật, Candy được Katsuki lái xe chở về nhà. Anh im lặng không nói gì, và cũng chẳng biết phải nói gì với cô. Khi nghe rằng cô sẽ tham gia, anh đã vô cùng vui sướng, đến mức hủy cả lịch làm việc tối nay để chấp nhận lời mời tham dự của chương trình, rồi lặn lội khó nhọc đi tìm khắp nơi loài hoa cô yêu thích nhất, bởi vì bây giờ đang là đầu mùa hạ, mà hoa chocolate cosmos lại là loài hoa của mùa thu. Bó hoa vẫn đang nằm trong vòng tay cô, mùi hương chocolate dịu ngọt lan tỏa. Lúc này anh cảm thấy thật sự hạnh phúc. Được ở bên cạnh cô 1 cách bình yên như thế này, quả là giấc mơ êm đềm tuyệt diệu.

Candy chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình. Cô đang suy nghĩ sẽ phải làm như thế nào khi đứng trước mặt Kid. Cô vốn chẳng thể quay đầu lại, chỉ tại Kid xuất hiện trước mặt cô không đúng lúc chút nào. Nếu như ngày đó, Kid ở đó và níu giữ cô lại, thì mọi chuyện đã chẳng như thế này.... Để đến khi xa rời những 10 năm, anh mới bắt chợt bước vào cuộc đời cô thêm 1 lần nữa.. giá như ngày ấy, Kid chỉ coi đó là tình cảm trẻ thơ, rồi quên cô đi và yêu 1 người con gái khác, thì bây giờ.... anh đã hạnh phúc, đã không bị cô làm tổn thương biết bao lần.... và nếu như thế, cô đã an phận trở thành người thừa kế của ông, chấp nhận kết hôn với Katsuki 1 cách dễ dàng.... và có lẽ cũng sẽ yêu anh_ 1 người đã bên cô trong những năm tháng cô đau đớn sống trong thù hận....

.... Chính Katsuki là người đã trao cho cô sự ấm áp khiến trái tim cô không biến thành băng giá. Cũng chính anh luôn bảo vệ, luôn chở che cho cô....anh làm tất cả chỉ được ở bên cô..... và cô biết, cũng chính vì cô mà anh chấp nhận đi Mỹ, học khoa Quản trị-kinh doanh để thừa kế sự nghiệp của ba mình, trong khi anh là người đam mê âm nhạc..... Những gì anh đã dành cho cô... không kém gì tình yêu Kid gửi trọn..... Candy cúi đầu, nhìn những đóa hoa trong lòng.... đây là loài hoa cô yêu thích nhất.... nhắc đến loài hoa này, cũng là nhắc đến những kỉ niệm giữa anh và cô lí do cô yêu thích những bông chocolate cosmos đến thế, cũng là vì anh....

.... Lần đầu tiên cô thấy chúng là vào ngày sinh nhật năm cô 7 tuổi..... anh xuất hiện trước mặt cô lúc khuôn mặt cô đang ướt đầm nước mắt..... tặng cho cô những bông chocolate cosmos ngọt ngào... giúp cô lau khô đi những giọt nước mắt....

.... cô yêu loài hoa chocolate cosmos bởi vì đó là ấn tượng sâu đậm nhất về anh.....

.... Candy khẽ quay đầu nhìn Katsuki đang chăm chú lái xe bên cạnh, khuôn mặt anh nhìn nghiêng vẫn tỏa ra sức hút đầy quyến rũ. Trên môi anh còn đọng lại 1 nụ cười nhẹ. Anh có nụ cười khiến người khác si mê.... nhìn thế nào, cũng thấy Katsuki là người đàn ông lý tưởng, hoàn mỹ....

Chiếc xe màu bạc dừng lại trước cổng căn biệt thự của Candy....

_ Đến nơi rồi, Candy à._ Katsuki khẽ nói, giọng anh có chút luyến tiếc.

_ Ừm..._ Candy gật đầu.

_ Khoan đã_ Candy chưa kịp mở cửa xe, thì Katsuki đã níu tay cô lại.

_ Có chuyện gì sao?_ Candy giật tay ra.

_ ... anh..._ Katsuki vội rút tay lại.

_ Em xin lỗi..._ Candy cúi đầu.

_ ... Không sao...._ Katsuki cảm thấy khó xử_ anh đã thất lễ quá rồi.

_ Không phải lỗi của anh....

_ anh chỉ muốn hỏi em 1 chút thôi....

_ ...về chuyện gì?_ Candy ngừng đầu lên nhìn Katsuki.

_ ... em vẫn sống ở nơi như thế này à?..._ Katsuki hỏi, tâm trạng anh có chút gì đó không vui.

_ Vâng. Nơi này tốt mà. Đầy đủ tiện nghi._ Candy đáp lại.

_ ... em đừng sống ở đây nữa.... Nơi này chẳng khác nào 1 nhà tù...

_ Không sống ở đây thì em sống ở đâu?_ Candy bật cười_ hì, anh thật là.... làm gì có nhà tù nào mà ra vào dễ dàng thế?

_ Em có thể ở nhà của anh...._ Katsuki trả lời._ Nếu em thấy bất tiện, anh sẽ ở nơi khác... tuy anh biết rằng nhà ở thì cần phải có hệ thống bảo vệ.... nhưng em xem, nơi đây được bảo vệ 1 cách thái quá... có phải Phủ Thủ tướng đâu..... mà có khi còn có mạng lưới bảo vệ dày đặc hơn cả Phủ Thủ tướng nữa cũng nên._ Katsuki phàn nàn.

_ hử?_ Candy tròn mắt nhìn Katsuki, rồi mỉm cười_ tất nhiên, em là VIP mà!^^

_ ... anh không đùa đâu._ Katsuki làm mặt giận.

_ Thôi. Không đùa anh nữa. Em vào nhà đây._ Candy mở cửa xe.

_ Khoan... khoan đã!!

_ Gì nữa?

_ em không thể mời anh tách trà sao?

_ Tất nhiên là được.

Trong phòng khách căn biệt thự của Candy.

Katsuki nhìn ngắm xung quanh, tay xoay xoay tách trà ấm nóng trong tay. Cả căn phòng chỉ có 2 tông màu đen và trắng. Bộ sofa Châu Âu màu đen mềm mại, điểm xuyết là mấy chiếc gối trắng như tuyết. Sàn nhà bằng đá cẩm thạch đen tuyền. Giá sách lớn bằng gỗ cũng mang màu đen riêng biệt. Rất sang trọng, rất quý phái, rất cầu kỳ nhưng cũng rất thanh lịch. Chỉ có điều, căn phòng này khiến người ta có cảm giác trống rỗng vô hồn, lạnh từ trong tâm mà ra. Quả là giống như chủ nhân của nó vậy. Những ô cửa kính lớn trong suốt gây cảm giác tương phản kì lạ. Thật may mắn là bây giờ đang là buổi tối, những chùm đèn đều được bật, tỏa ra ánh sáng màu vàng che phủ lên tất cả, tạo ra vẻ diễm lệ cho căn phòng. Anh đã từng đến đây nhiều lần, nhưng cái cảm giác khó chịu khi bước vào căn biệt thự này vẫn không hề thay đổi. Katsuki thật chẳng thể hiểu nổi tại sao cô lại thích ở 1 nơi như thế này. Nếu là anh chắc sẽ phát điên hoặc sẽ mất đi toàn bộ cảm xúc.

_ Anh uống rồi về đi_ Candy ngồi đối diện Katsuki, thản nhiên nói.

_ Ax!Anh thấy sợ em thật rồi đó, nhóc à!_ Katsuki sắc nước trà, ho mấy tiếng._ đuổi khách thẳng thừng như thế chắc chỉ có mình em!

_ Muộn rồi! Anh phải về chứ!_ Candy mỉm cười.

_ Thì cũng từ từ đã! Anh đã ngồi ấm chỗ đâu mà em vội vàng đuổi anh vậy?

_ Thôi..._ Katsuki nuối tiếc buông bàn tay người con gái anh yêu, rồi đứng dậy_ anh về đây. Cũng muộn rồi!

_ Ừm, vậy anh về đi!

_ Em ngủ ngon nhé!_ Anh bước đi, trước khi ra khỏi nhà không quên quay lại mỉm cười chúc cô 1 câu.

_ Ừ, anh đi đường cẩn thận! Tạm biệt! Ngày hôm sau, trên các mặt báo lại đồng loạt xuất hiện tin tức về đêm diễn chương trình “Idol” hôm qua. Và dĩ nhiên, tâm điểm chính là việc Thiên Vương Katsuki tặng hoa cho người mới(Tức Candy). Việc này vốn cũng chẳng là vấn đề gì cho lắm, nhưng điều đặc biệt ở đây chính là việc “người mới” đã có người yêu và cũng đã từng công khai. Nói gì thì nói, cánh paparazzi đã có được tin hot, và ngay lập tức đã thêm thắt thêm đủ điều. 1 số còn cho rằng ” người mới” đang có ý cửa cẩm tán tỉnh Thiên Vương, “bắt cả 2 tay” dù đã có 1 bạn trai tuyệt vời chỉ để có thể leo cao hơn, nổi tiếng hơn trong làng giải trí!(Trí tượng tưởng của con người quả thực rất đáng sợ!>.<) chuyện=“” này=“” nói=“” thẳng=“” ra=“” cũng=“” không=“” nằm=“” ngoài=“” dự=“” tính=“” của=“” salasa.=“” hanachi=“” càng=“” ngày=“” càng=“” không=“” hiểu=“” nổi=“” salasa=“” mưu=“” tính=“” những=“” cái=“” gì=“” trong=“” đầu.=“” mới=“” sáng=“” sớm.=“” đã=“” thấy=“” có=“” chuyện=“” trên=“” mặt=“” báo.=“” khiến=“” hanachi=“” càng=“” thấy=“” khó=“” chịu.=“” riêng=“” candy=“” thì=“” vốn=“” biết=“” thể=“” nào=“” cũng=“” như=“” vậy=“” nên=“” thờ=“” ơ=“” cho=“” qua=“” chuyện.=“” khổ=“” sở=“” nhất=“” chỉ=“” là=“” việc=“” đến=“” công=“” ty=“” stars=“” tại=“” vì=“” cánh=“” báo=“” chí=“” đã=“” tụ=“” tập=“” rất=“” đông=“” trước=“” cổng.=“” lí=“” do=“” thì=“” không=“” nói=“” ai=“” cũng=“” biết=“” là=“” gì.=“”>

Kid thật sự thấy bức xúc. Nhưng cũng giống như lần trước, anh chẳng thể làm được gì. Người ta quang minh chính đại tặng hoa trong khi anh ngồi ở nhà suy nghĩ vẩn vơ. Anh có thể làm được gì? Tuy nhiên, điều anh bức bối nhất không phải vì chuyện đó, mà là bởi vì Katsuki biết được loài hoa mà Candy yêu thích nhất, còn Kid, nói thẳng ra, anh gần như chẳng biết được cô có sở thích như thế nào. Anh chỉ biết cô thích những thứ kinh dị kì quái, cũng cho rằng cô vốn không thích hoa hòe nhạt nhẽo. Ai ngờ..... đúng là sốc nặng.

Kid càng ngày càng cảm thấy xa cách Candy. Là tại anh không quan tâm hay là tại cô chẳng bao giờ cho anh biết? Kid cảm thấy thật mệt mỏi. Anh không được đổ lỗi cho cô. Bởi vì anh không hỏi, dĩ nhiên cô cũng chẳng việc gì phải nói. Cô vốn là người tiết kiệm lời nói đến phát sợ. Bây giờ anh mới phát hiện ra, cô không đơn giản như anh tưởng. Và cô cũng chẳng còn là cô bé thiên thần anh đã trúng tiếng sét ái tình ngày thơ ấu nữa. Kid chợt có cảm giác kì quái, tựa như kiểu cô thực ra là ai? Cô không phải là Candy anh đã say mê suốt bao năm... cô đã thay đổi thật rồi..... vậy hóa ra, anh đang yêu cái ảo ảnh mộng tưởng về cô? Kid thấy hụt hẫng..... càng suy nghĩ lại càng đau đầu.... người anh yêu năm ấy là cô bé Candy tựa thiên thần tái thế, rất tinh nghịch nhưng cũng rất đáng yêu, rất bạo dạn nhưng cũng rất dễ thương,tỏa sáng như ánh mặt trời... còn cô bây giờ... xinh đẹp như nữ thần khiến mắt anh dù cảm thấy chói mắt nhưng vẫn không thể nào thôi dõi theo..... sâu lắng và tồn tại khí lạnh tựa hàn băng giá buốt.....Candy bây giờ và Candy ngày xưa ấy đều khiến trái tim anh loạn nhịp nhưng lại hoàn toàn tương phản.....

..... đúng vậy.... cô đã thay đổi.... chỉ có mình anh không nhận ra điều đó.....

Phòng làm việc của Salasa tại công ty Stars:

_ Cậu thật đáng sợ!_ Hanachi trừng mắt nhìn Salasa_ bày trò được đến mức này, điều khiển được cả những chuyện mà tớ không ngờ tới!!!!!!

_ Bởi vì tớ là Salasa mà!_ Salasa mỉm cười đắc ý_ tất nhiên không thể nào bày trò theo cách của người bình thường, đã chơi thì phải chơi đến cùng! Quyết không từ bỏ!

_ Họ không phải quân cờ trong tay cậu! Đừng chơi đùa vậy nữa! Tớ nói nhiều lần rồi! cậu cũng nên nể mặt tớ chút!

_ Tớ hỏi cậu 1 câu: cậu muốn Candy yêu và kết hôn với ai?_ Salasa nghiêm túc hỏi.

_ Katsuki._ Hanachi sau 1 hồi suy nghĩ liền lạnh lùng đáp.

_ Tại sao?_ Salasa tỏ ra rất thích thú với câu trả lời của Hanachi.

_ Đơn giản thôi. Anh ta có trong tay tất cả những gì tốt nhất._ Hanachi nhún vai_ vả lại, tình yêu là 1 chuyện, hôn nhân lại là 1 chuyện hoàn toàn khác. Không phải cứ yêu nhau rồi cưới nhau mới là hạnh phúc.

_ Hạnh phúc vốn mơ hồ...._ Salasa khẽ thở dài.

_ Vậy ra cậu đang gán ghép Katsuki với Candy?_ Hanachi quay phắt lại nhìn Salasa.

_ Nếu là như vậy, cậu sẽ giúp tớ chứ?_ Salasa dò hỏi.

_ Tớ cần suy nghĩ!_ Hanachi đáp.

_ Hãy quyết định nhanh lên, tớ chỉ muốn Candy hạnh phúc....

_ Nhưng những gì cậu đang làm chỉ khiến Candy mệt mỏi_ Hanachi nhíu mày.

_ Tớ cần phải chứng minh cho Candy thấy... ở bên Kid, Candy sẽ chỉ toàn nhận được những nỗi bất an, bên Katsuki mới thực sự an toàn.

_ Để làm gì?

_ cậu không biết thật sao?_ Salasa mỉm cười, nói_ hạnh phúc chỉ thật sự tồn tại khi trong lòng không bất an lo sợ. Ở bên Kid, Candy thỏa mãn tình yêu. Nhưng ở bên Kat-kun, đó mới là hạnh phúc. Candy yếu đuối đến thế nào... cậu hiểu mà_ Salasa thì thào.

_ Ừm.... bí mật của Candy, chỉ mình Kat-kun mới có thể chấp nhận được. Anh chàng kia tuy không phải là người bình thường, nhưng sống trong môi trường của những con người bình thường, sẽ chẳng thể nào chấp nhận nỗi chuyện người mình yêu có ý định giết người._ Hanachi lạnh lùng nói, giọng khàn khàn khiến người ta có cảm giác bị uy hiếp_ Người hiểu Candy nhất là Katsuki.... nếu anh chàng kia cứ tiếp tục ở bên Candy, sẽ chỉ hủy hoại cô ấy mà thôi.

_ Tất cả đã không quay lại được nữa rồi. Nếu có được sự hợp tác từ 1 người như cậu, tớ sẽ cảm thấy vô cùng vinh dự_ Salasa giơ tay phải ra trước mặt Hanachi, khẽ cười.

_ Được._ Hanachi bắt tay Salasa, gật đầu. _ Kid! Kid này!

_ hả? Ừm.. có chuyện gì vậy Candy?_ Kid giật mình, quay sang hỏi Candy.

_ Anh bị làm sao thế?_ Candy nhìn Kid, nghi ngờ hỏi.

_ Không, anh không sao!_ Kid lúng túng trả lời.

_ Anh dạo này hay thất thần thế này lắm!_ Candy nhíu mày_ có chuyện gì với anh sao?

_ Không, làm gì có chuyện đó_ Kid vội vàng phủ nhận.

_ Ừm. Sắp tốt nghiệp rồi, anh đã quyết định chọn trường đại học nào chưa?

_ Chắc anh sẽ về Mỹ học. Em thì sao?_ Kid trả lời.

_ Em?_ Candy tròn mắt nhìn_ à, em không cần....

_ Hử?_ Kid ngạc nhiên.

_ Em học đại học rồi._ Candy khẽ đáp.

_ Cái gì cơ?_ Kid không tin nổi vào tai mình_ làm sao có chuyện đó được cơ chứ?

_ em mới không hiểu làm sao anh lại tỏ ra ngạc nhiên như vậy._ Candy nhìn Kid với ánh mắt kì lạ_ đó là chuyện bình thường thôi mà. Có gì đâu.

_ Bình thường?

_ Đúng vậy.

_ Không bình thường.

_ Cái gì không bình thường?_ Candy có vẻ bức bối.

_ không.... _ Kid suýt bật ra khỏi cổ họng câu ” em không bình thường”. Anh đang nghĩ cái quái quỷ gì trong đầu thế này?!!!

_ Ừm. Thôi, đừng nói nữa. Chỉ còn 1 tuần nữa, mong tất cả không có gì bất ổn.

_ Chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

_ Tốt nhất là vậy.

_ Alo.

_ ” Tiểu thư, chủ tịch muốn gặp cô”

_ Trực tiếp?

_ ” Không, qua điện thoại thôi cũng được. Cô đợi 1 chút”

_ Ừm.

_ ” Ta đây._ giọng nói lạnh lùng của vị chủ tịch già đáng kính vang lên’

_ Vâng, có chuyện gì vậy ạ?

_ ” Chuyện đến đâu rồi?”

_ Chuyện nào ạ?

_ “Dọn dẹp”

_ ...Con...._ Cô ngập ngừng.

_ ” Thật không biết điều_ ông có vẻ tức giận.”

_ con xin lỗi...

_ ” ta cho con 2 ngày”

_ Sao?

_ ” trong 2 ngày nữa, nếu con không giải quyết tất cả, thì đừng trách ta vô tình.”

Candy không kịp trả lời, đầu dây bên kia đã dập máy. Cô cắn chặt môi.... làm lơ lời ông nói liệu có thật sự tốt cho cô?

2 ngày sau.....

Cả Candy, Hanachi và Salasa đều đang ngồi trong phòng Hội học sinh, thì Kid bước vào...

_ Ừa? anh bị sao vậy?_ Salasa chớp mắt nhìn Kid._ Tay anh chảy máu à?

_ Sao?_ Candy ngược nhìn. Cánh tay Kid có 1 vết thương dài, máu đang dần dần đông đặc lại. Quần áo Kid lấm bẩn._ Anh bị làm sao thế?_ Candy kinh ngạc.

_ không, xây xước thôi!_ Kid xua tay.

_ Bông băng này!_ Hanachi lạnh lùng ném cho Kid hộp cứu thương mà không biết cô lấy từ lúc nào(!???!!) (đúng là xuất quỷ nhập thần>.<)>

_ Anh có sao không? sao lại bị như thế hả?_ Candy vội chạy lại.

_ Để tôi băng cho!_ Hanachi nhanh chóng lau vết thương rồi băng bó 1 cách rất điệu nghệ. Kid chỉ có thể gọi là trơ mắt ra nhìn._ xong.

_ Anh bị ngã à?_ Salasa hỏi_ bắn hết cả rồi, cần tôi lấy đồ cho anh thay không?

_ Thôi, không sao đâu. Lúc này tránh cái xe nên bị ngã ấy mà.

_ Xe? _ Candy nhú mày.

_ Ừm, lúc này có cái xe tạt qua, chắc tại anh bất cẩn, không nhìn. Tránh kịp nhưng bị ngã, nên vậy thôi. Không có gì đâu _ Kid mỉm cười.

_ Ừm.... _ Candy có cảm giác bồn chồn không yên... mọi chuyện có vẻ chẳng đơn thuần như Kid nói.....

_ Candy à, điện thoại cậu reo này giờ kìa! _ Salasa nhắc khi thấy Candy thất thần. _ Đây!!! Candy!!

_ Hử? ừm... _ Candy giật mình, vội đi vào phòng riêng nghe điện thoại.

_ Alo.

_ " Cô chủ! Chuyện này là sao ạ? _ Giọng người quản gia già vang lên, đầy lo lắng"

_ Chuyện gì? _ Candy nhú mày.

_ "Tại sao lại cho người đến sửa lại nhà? Đây là nơi lưu giữ tất cả về ông bà chủ!! sao cô có thể làm như vậy được?"

_ Sửa nhà? _ Candy nghi hoặc hỏi lại" chuyện gì thế này? Sửa nhà là sao? Mình có làm chuyện đó đâu!!!"

_ " Chẳng phải cô chủ thuê người làm việc đó sao? _ ông thẳng thốt hỏi lại _ sáng nay có người đến nói như vậy!!! Tôi bây giờ cũng không biết làm thế nào nữa!!!! Cô chủ hãy cho người thôi việc này ngay đi!!!!"

_ con không có!!! _ Candy gắt lên" sao mọi chuyện rắc rối cứ liên tiếp đổ ập xuống đầu cô vậy?!!!" Sau khi cố gắng lấy lại bình tĩnh, Candy nói _ Ông nói với họ đợi chút! Tí nữa con sẽ gọi lại sau!

_ " Vâng. Tôi hiểu rồi."

Candy ngồi xuống, gục đầu trên bàn. Có quá nhiều chuyện quái quỷ xảy ra!!! 2 tay xoa xoa huyệt thái dương, Candy bắt đầu sắp xếp và suy nghĩ lại. Chợt trong đầu cô vang lên câu nói " ta cho con 2 ngày"" trong 2 ngày nữa, nếu con không giải quyết tất cả, thì đừng trách ta vô tình"

Là ông ngoại?!!! Candy sửng sốt.... nhìn ra ngoài... nơi có Kid, Salasa và Hanachi đang ngồi đó.... lẽ nào cả vết thương của Kid.... cũng là do ông gây ra???!!!!

Reng!Reng!!Reng reng!!!!

Điện thoại lại reo lên 1 cách khô khốc. Cuộc gọi đến từ thư ký của ông. Candy run run nhấc máy, cảm giác sợ hãi ngày càng rõ rệt hơn.

_ Alo.

_ " ta đây, con đã nhận được món quà của ta chưa? _ Đầu dây bên kia là giọng nói lạnh giá mà cô không thể nào nhầm lẫn được, trong câu nói của ông có chút gì đó như đang mỉa mai cô."

_ Quà? _ Candy lặp lại _ quà nào thưa ông?

_ " Đừng giả vờ! 2 ngày đã qua! Con đang chống đối ta đó!"

_ Con.... _ Candy cắn chặt môi _ ông đã cho người đến sửa nhà con ở bên Mỹ?

_ " ta là người bảo hộ của con mà! Chẳng phải sao?"

_ Nhưng con không nhờ ông làm thế!!!!

_ " con có quyền to tiếng với ta sao? _ Ông nghiêm nghị đáp lại. "

_ Đừng uy hiếp con!!!

_ " nếu con cứ như vậy, thì ngôi nhà tan nát cũng đừng đổ lỗi cho ta!"

_ Hãy dừng lại đi!! Con xin ông! _ Candy khản khoản đáp.

__ ” ta sẽ dừng, nhưng con biết là đâu đơn giản thế được!’

__ Con hiểu ý ông! con sẽ giải quyết tất cả trong tuần này. chỉ còn mấy ngày nữa thôi.

__ ” Được rồi! biết điều thế thì tốt! ”

__ Con cảm ơn__ cả người cô run lên.

__ ” dừng làm ta thất vọng thêm 1 lần nữa!...__ ông im lặng 1 lát rồi tiếp__ Vết thương của anh chàng đó không sao chứ?”

__ Ông...__ khóe môi Candy dường như đang co giật. Cô vốn đã nghi ngờ, nhưng không thể tin vào tai mình, sao ông ấy có thể thần nhiên nhận tội như vậy chứ?

__ ” đó chỉ mới là cảnh cáo con thôi. ta nói rồi, đừng khiến ta thất vọng. Sẽ không lường trước được hậu quả đâu”

__ Vâng... con hiểu rồi, thưa ông.__ Candy siết chặt tay, đáp.

Cô thật sự thấy sợ rồi.... Kid à.... lần này... em không thể nào làm khác được nữa..... em xin lỗi..... Candy nhìn Kid đang cười ngoài kia, trong lòng cô.... nỗi bất an đã vượt quá mức chịu đựng.....

@

41. Chương 41

Phòng làm việc của Salasa tại công ty Stars.

__ Giao ước với cậu, sẽ kết thúc trong tuần này, đúng không?__ Candy hỏi Salasa.

__ Ừm, cậu có muốn làm tiếp hay không?__ Salasa nháy mắt__ gia hạn hợp đồng cũng đơn giản mà.

__ Không!__ Candy nghiêm túc đáp__ tớ không còn thời gian nữa...

__ Không còn thời gian?__ Salasa chớp chớp mắt.__ cậu nói như kiểu cậu mắc bệnh nan y không bằng ấy.

__ Salasa, đừng có nói bậy!__ Hanachi khó chịu nói__ Có nhiều chuyện không nên lấy ra đùa.

__ ừ, tớ xin lỗi.__ Salasa cúi đầu.

__ Không sao__ Candy xua tay.

__ Nhưng sao lại không còn thời gian, cậu đi đâu à?__ Salasa dò hỏi.

__ Không, là việc riêng, tớ không nói cho cậu biết được, thông cảm.

__ Ừm, không sao.

__ Thôi, tớ có việc, đi trước đây.

__ Ok.

5 phút sau.....

__ Candy đúng là đồ ngốc!__ Salasa ngồi phịch xuống ghế, bên cạnh Hanachi đang đọc báo, thở dài.

__ Cậu ấy không ngốc! Do cậu quá tinh quái mà thôi!__ Hanachi thẳng thừng đáp.

__ Bởi vì tớ đã từng là đồ ngốc, nên bây giờ không ngốc nữa!__ Salasa cả cười cả nói, nhưng nụ cười ấy không thật chút nào.

__ Trước mặt tớ, cậu không cần phải đóng kịch!

__ Tớ không đóng kịch... cậu biết mà__ Salasa dựa đầu vào vai Hanachi như cố tìm hơi ấm.

_ Đừng dầy vò bản thân mình nữa._ Hanachi khẽ khàng nói_ Tổ biết cậu đang có tình cảm với 1 người... đã đến lúc cậu nên quên đi người xưa... người đó mãi mãi chẳng thể quay trở lại. Lãng phí cuộc đời như vậy thật là có lỗi với bản thân.

_ Tổ đang cố quên đi, và cũng đã nguôi ngoai rất nhiều._ Salasa nói nhỏ.

_ Mong rằng cậu không nói dối_ Hanachi tiếp_ vậy người kia thế nào rồi?

_ Anh ấy.... _ Salasa ngập ngừng_ đi rồi.

_ Sao?_ Hanachi nhú mày_ Lí do?

_ Chuyện riêng... và hiểu lầm... tổ cũng chẳng biết phải giải thích thế nào cho cậu hiểu... không giận nhau... cũng không có hờn dỗi.... nhưng cần có thời gian.....

_ Ừm...

_ Hơn 1 tháng rồi.... có lẽ lần này tổ phải đứng dậy dành lấy thôi..._ Salasa bật cười.

_ cậu định đi đâu?

_ Hàn Quốc.

_ Quê hương?

_ ừm... nơi có người đó. Tổ đoán vậy_ Salasa nhún vai.

_ Bao giờ?

_ Càng sớm càng tốt. Vậy nên chuyện của Candy nhanh chóng từng nào hay từng ấy.

_ Cậu có vẻ biết rất nhiều chuyện._ Hanachi buột miệng_ Ngay cả chuyện Candy giấu, cậu cũng biết.

_ Đúng vậy_ Salasa mỉm cười_ bởi vì thế, tổ mới bảo Candy là đồ ngốc. Cậu dường như cũng đoán được mọi chuyện cơ mà, chẳng phải sao?

_ Tai nạn của Kid, nếu tổ không nhầm, là do ông ngoại Candy chứ chẳng ai khác. Đường đi đến học viện Xbest vốn rất ít người biết, lại càng ít xe qua lại. Rõ ràng ông ấy chẳng thèm lẩn tránh. Cổ tình cảnh cáo Candy.

_ Bốp! Bốp!rất chính xác!_ Salasa vỗ tay_ Quả nhiên không hổ danh là con gái dòng họ Iguyashi, nói về lý luận và chính trị thì chẳng ai dám qua mặt.

_ Khỏi phải nịnh nọt!_ Hanachi xua tay._ Nhưng ông ấy làm thế thì quả là ghê gớm.

_ Điều tổ lo nhất chính là dồn ép Candy quá sẽ phản tác dụng!_ Salasa lắc đầu.

_ Ừm. Có thể.

_ Mọi chuyện vừa chỉ mới bắt đầu thôi!_ Salasa lại thở dài_ mong rằng Candy sẽ chịu đựng được đến cùng!

_ Rốt cuộc là “tay đã nhúm chàm”!_ hơ! tổ không muốn bị Candy nhìn bằng đôi mắt oán hận đâu!_ Hanachi nhếch khóe môi lên 1 chút._ Tổ sẽ “bỏ cửa chạy lấy người” nếu Candy phát hiện, lúc đó, cậu phải hoàn toàn chịu trách nhiệm đó.

_ hi hi, yên tâm, tổ mà chết ắt sẽ kéo cậu xuống địa ngục cùng ^^!_ Salasa nhe răng cười ghê rợn_ Có cậu cùng làm bạn, địa ngục cũng chẳng còn đáng sợ ^^!

_ Được!_ Hanachi gật gù, cười đắc thắng_ đến lúc đó chúng ta sẽ bàn tiếp chuyện nàySống hay chết, ta còn chưa biết được!^^

_ Kid này._ Candy khẽ kéo vạt áo Kid.

_ Sao vậy?

_ Anh có muốn đi chơi không?

_ Hử?_ Kid nhìn Candy với vẻ kì lạ, rồi nói_ Dĩ nhiên rồi, em hỏi thật lạ_ Kid mỉm cười_ anh lúc nào cũng muốn đi chơi với em.

_ Thật à?_ giọng Candy nghèn nghẹn trong cổ họng.

_ Ủ. Nhưng anh biết em lúc nào cũng bận rộn!_ Kid nói, giọng chùn xuống._ làm khó em, anh không muốn.

_ Đồ ngốc!

_ Em đừng có lúc nào cũng mắng anh ngốc vậy!_ Kid tỏ ra giận dữ.

_ ta đi chơi nhé..._ Candy ngập ngừng.

_ Thật sao?_ Kid ngạc nhiên.

_ Ừm... đợi 1, 2 hôm nữa, anh và em sẽ cùng đi chơi... đến nơi nào anh muốn.

_ Nơi nào cũng được! Em thích là được rồi!_ Kid cười_ anh chỉ cần thấy em vui thôi!

_ Em muốn đến nơi anh thích! lần này thôi...._ Candy cúi đầu.

_ Ừm, vậy hôm đó nói tiếp nhé!

_ Vâng..._ Candy chẳng dám ngừng đầu lên nhìn Kid. Bởi vì nếu cô ngược mắt lên, anh chắc chắn sẽ phát hiện.... khoe mắt cô đang nhòe nước.... Phòng Hội học sinh.

_ Thật là tuyệt vời!!_ Salasa thốt lên, nụ cười trên khuôn mặt cô vốn chẳng bao giờ tắt_ Tặng cả bó hoa hồng tím đắt giá cả trăm bông này, Thiên Vương quả thật là người vô cùng hào phóng! Đáng khen! Đáng khen!

_ Tặng Candy! Không phải tặng cậu đâu!_ Hanachi ngay lập tức làm Salasa cut hứng_ Cậu đừng có ôm khư khư bó hoa với vẻ mặt sung sướng mãn nguyện như thế, Người ta sẽ hiểu lầm là Thiên Vương CÓ TÌNH Ý với cậu đó!_ Hanachi cố ý nhấn mạnh 3 chữ ” có tình ý” để trêu người Salasa.

_ Thôi! Trả lại cho cậu này!!!!_ Salasa bực tức nhét bó hoa vào tay Candy 1 cách... đầy luyến tiếc_ làm như tớ thích lắm không bằng ấy!

_ Tớ có nói vậy đâu! Cậu tự nhận đó chứ!_ Hanachi cười nửa miệng.

_ Nếu cậu thích thì cứ lấy!_ Candy thờ ơ nói.

_ Salasa đâu phải là người không biết điều đến vậy!_ Hanachi khẽ nhếch khoe môi lên 1 chút._ Đúng không?

_ Dĩ nhiên!_ Salasa bĩu môi_ cậu cho, tớ đương nhiên... không dám nhận! nếu chỉ là hoa của fan, thì tớ... còn phải suy nghĩ(đúng là Salasa^^), đằng này lại là hoa của p..._ Salasa suýt lỡ miệng nói ” phu quân tương lai“, nhưng may thay, lời nói chưa kịp ra đến cổ họng đã kịp thời ” được” nuốt lại.

_ Hửm?_ Candy ngừng đầu nhìn Salasa_ cậu định nói gì?

_ Salasa định nói là ” Hoa của ca sĩ thần tượng nổi tiếng” ấy mà!_ Hanachi ngay lập tức chặn lời Candy.

_ Đúng vậy! Đúng vậy!_ Salasa nhìn Hanachi đầy cảm kích. Lúc này quả là nguy hiểm. Trong phút chốc Salasa cũng chẳng kịp nghĩ gì, nếu Candy tra hỏi chắc sẽ buột mồm lỡ miệng thêm lần nữa! Câu nói của Hanachi đã cứu nguy cho cô. Nói ra là chẳng khác nào Hanachi đã ” ném phao cứu sinh cho người sắp chết đuối” .” Ôn này, tớ nhất định sẽ trả! Hanachi à!” Salasa chớp chớp mi mắt, nhìn Hanachi, không quên mỉm cười thật dễ thương.

_ Hình như không phải vậy!_ Candy vẫn cảm thấy nghi ngờ.

_ Haiz, Salasa dạo này đầu óc không được tốt lắm! Ngôn ngữ có chút bấn loạn! Cậu thông cảm!_ Hanachi “vội vàng” giải thích, nhân tiện ” đá đều” Salasa 1 câu.

..... Salasa chỉ còn biết trơ mắt ra nhìn, nụ cười trên khuôn mặt dường như có chút biến dạng. Rồi sau 1 vài giây lấy lại được tiềm thức, cô không quên găm gừ, nghiêng răng kèn kẹt ” AAHH, con nhỏ xấu xa!!!mình rút lại!!! Không trả ơn trả nghĩa gì hết! Hanachi ác quỷ!!!”

__ Cứ cho là vậy!_ Candy gật gật đầu, bỏ qua chuyện này. Nhưng thái độ đồng tình của Candy trước câu nói của Hanachi lại càng khiến Salasa sôi máu.

Salasa nhìn cả hai đầy “oán hận”. Hanachi liếc nhìn Salasa, không quên nhếch mép cười nửa miệng. ” AAAAHHH!! Lần này tớ quyết không tha cho cậu! Hanachi đáng ghét!!!!!!”

__ ” con vẫn khỏe chứ?”

__ Vâng ạ._ Kid đáp.

__ ” ừm, thế thì tốt”

__ bà vẫn chưa về hả ông?

__ ” Ủ, cứ để bà ấy đi du lịch. Khi nào bà ấy về, ắt bà ấy sẽ gọi cho con thôi!”

__ Vâng.

__ ” Con và cô bé đó vẫn ổn chứ? Khi nào con mới đưa về ra mắt ta đây?”

__ Chuyện này thì con..._ Kid lúng túng gãi đầu, mặt anh đỏ lựng cả lên.

__ ” haha, chưa gì đã đỏ mặt rồi hả? Thôi, con cứ từ từ. Nhớ lời ta dặn là được”

__ Con biết rồi, ông đừng trêu con nữa...

__ ” mà này, con đã suy nghĩ chuyện ta nói chưa?”

__ Chuyện gì ạ?

__ ” Con có muốn đến thử làm việc ở công ty của ta không? dù sao sau này cũng phải học, bây giờ thử trước cũng hay đó”

__ Để con suy nghĩ thêm đã!_ Kid im lặng 1 lúc rồi trả lời.

__ “Ừ. mà dạo này con đang làm người mẫu gì gì đó hả?”

__ Vâng.

__ ” làm cho vui thì được, đừng có ý định đi theo nghiệp ấy”

__ tất nhiên con không có ý định đó rồi!_ Kid lập tức phủ nhận.

__ ” Thế thì tốt. Ta chỉ hỏi thăm con chút vậy thôi. Khi nào rảnh, nhớ đến thăm ta”

__ Vâng. Con chào ông. và thế là tình yêu ấy vụn vỡ.....

..... giấc mộng tan tành chỉ trong khoảnh khắc.....

..... để lại đây nỗi ám ảnh đêm ngày.....

Candy mặc 1 chiếc váy trắng đơn giản, chỉ có 1 vài đường ren điểm xuyết. Nhưng chính vì vậy, chiếc váy lại tôn thêm màu da trắng mịn như men sứ khiến cho Candy lại càng xinh đẹp mỏng manh hơn. Kid cảm thấy tim mình đập dồn dập như trống giục trong lồng ngực. Candy đứng trước mặt anh, dưới ánh nắng của buổi chiều chớm hè, mái tóc nâu ánh vàng nhẹ tung bay trong gió, dường như đang tỏa sáng khiến cho anh chói mắt. Đúng vậy, anh và Candy sẽ đi chơi. Cô mỉm cười đi bên cạnh anh, khuôn mặt dịu dàng, ánh mắt êm đềm tựa hồ thu. Hôm nay trông Candy thật lạ.... Kid có cảm giác như vậy, không giống cô lạnh lùng thường ngày.... có chút gì đó ẩn chứa trong mắt cô, mà anh không thể nào đọc ra. Nhưng thôi, anh không suy nghĩ quá nhiều. Bởi vì hôm nay là 1 ngày tuyệt vời, trời râm mát chỉ tỏa ánh nắng dịu nhẹ, và anh được cùng người anh yêu hẹn hò. Hạnh phúc như trong mơ.... thế nên, không nên nghĩ ngợi nhiều..

..... bởi nghĩ ngợi sẽ khiến cho giấc mơ không còn đẹp nữa.....

Kid dẫn Candy đến 1 nơi mà ngày trước đến giờ, mỗi khi có cơ hội về Nhật, anh đều đến thăm nơi này. Đó là đài thiên văn. Đối với Kid, được đắm chìm trong thế giới vũ trụ quả là vô cùng tuyệt diệu. Mỗi chòm

sao trên trời đều mang 1 ý nghĩa nhất định và đều có 1 câu chuyện của riêng nó. Người ta từng nói, mỗi khi có 1 ai chết đi, linh hồn họ sẽ hóa thành 1 ngôi sao trên bầu trời. Bầu trời lấp lánh ánh sao ấy chính là ánh sáng từ mỗi tâm hồn cao đẹp. Kid thật sự tin vào điều đó. Mỗi khi mệt mỏi, anh lại muốn đi ngắm sao. Cuộc sống cần có những khoảnh khắc thả lỏng tâm hồn. Ở nơi đây, Kid có thể quên hết tất cả ưu phiền, sầu khổ.....

... Candy không ngờ Kid lại dẫn mình đến đài thiên văn. Candy vốn không thích những ngôi sao. Bầu trời đầy sao là thứ hằng đêm Candy nhìn thấy qua khung cửa sổ trong suốt trong căn phòng cô độc. Cả ánh trăng trên bầu trời kia, cũng là thứ đáng ghét. Mỗi khi nhìn chúng, Candy lại cảm nhận rõ hơn về nỗi cô đơn của chính mình. Ánh sao đêm lấp lánh trên bầu trời kia, vốn xa vời chẳng khác gì ảo ảnh. Giơ tay lên, tưởng như có thể chạm đến nhưng thực ra mãi mãi chẳng thể chạm vào. Candy quay đầu sang nhìn Kid đang ngồi bên cạnh. Cô không hiểu nỗi Kid vì lẽ gì lại yêu thích chúng... có lẽ tại cô khác người.... hoặc bởi vì Kid luôn được sống trong thế giới hạnh phúc tràn ngập tình yêu thương ấm áp, nên nhìn bất cứ thứ gì cũng có thể thấy nó đẹp.... còn cô... cuộc sống của cô chỉ là ám ảnh.... ám ảnh mỗi đêm... ám ảnh từng tháng ngày.... nỗi ám ảnh từng giờ từng phút từng giây luôn thường trực. Trong mắt cô, anh là thứ đẹp dễ đến chói mắt. Cái kiểu hạnh phúc của anh thật sự có chút đáng ghét. Cô cảm thấy ganh tỵ với anh chẳng? Cô khẽ cười mỉa mai chính bản thân mình... Anh vui vẻ cười như thế, sao cô lại có suy nghĩ xấu xa muốn giết chết hình ảnh đó đâu chỉ trong thoáng chốc như vậy được?

Bản chất con người vốn ích kỷ như vậy đó....

.....nhưng....bây giờ... trong khoảnh khắc ngắn ngủi còn sót lại này..... cô chỉ mong anh mãi mãi mỉm cười hạnh phúc như thế.... dù cho vị trí người bên cạnh anh sẽ không còn thuộc về cô nữa....

... đúng vậy..... hãy cố gắng mỉm cười.... dù cho cô sẽ phải rời xa anh mãi mãi.....

Kid háo hức dẫn Candy đi ăn tối tại 1 nhà hàng nho nhỏ mà anh mới phát hiện. Cửa hàng không đông khách, nhưng thái độ phục vụ của nhân viên và cả khung cảnh ở đây đều rất tuyệt. Một nơi tao nhã, không quá sang trọng hay đắt tiền, tạo cho người ta cảm giác ấm áp yên bình.

_ Em thích nơi này chứ?_ Kid mỉm cười, khuôn mặt anh rạng rỡ, tràn đầy niềm vui trong đáy mắt.

_ Ừm_ Candy khẽ gật đầu_ thức ăn cũng ngon.

_ Anh mới tìm ra chỗ này đó!_ Kid xoa xoa chóp mũi, nụ cười mãn nguyện có chút ngượng ngùng nở trên môi.

_ Ừ, em biết rồi mà._ Candy cười_ anh ăn đi.

_ Ừm, sau này có cơ hội, ta lại đến đây nữa nhé!_ nụ cười trên gương mặt anh vẫn chưa tắt.

_ Ừm_ Candy cảm cúi nhìn vào đĩa thức ăn đặt trước mặt mình, giọng nói của cô dường như mắc nghẹn nơi cổ họng._ ... nếu có cơ hội.

Trời về đêm có chút lành lạnh. Kid và Candy đi dạo trên 1 con phố ít người qua lại. Candy cảm nhẹ môi. Cô đang suy nghĩ phải bắt đầu như thế nào....

Những làn gió mang hơi lạnh... trên bầu trời đêm... mặt trăng mang 1 màu đỏ ối khác thường. Từng cơn gió lướt qua người Candy, khiến cô có chút run rẩy. Kid vẫn vui sướng đi bên cạnh cô. Được ở bên cô như thế này, anh chẳng còn gì hạnh phúc bằng....

.... cứ như một giấc mộng.....

Con phố này thật sự rất đẹp, dọc đường đi còn có những chiếc ghế đá màu trắng nhã nhặn. Ánh đèn đường có chút lờ mờ, tạo 1 không gian kì ảo đến lạ. Bỗng nhiên Candy đi chậm lại, Kid quay đầu nhìn cô, hỏi:

_ Sao vậy?

_ Kid này..

_ Ừ?

_ em... Candy ngập ngừng 1 chút rồi tiếp_ em muốn được tặng hoa._ cô khẽ nở 1 nụ cười.

_ Hoa?_ Kid có vẻ ngạc nhiên nhưng rồi lại bật cười._ Hì, anh biết rồi. Em thích hoa gì nào?_ Kid hỏi, trong lòng anh thầm nghĩ cô quả thực rất đáng yêu, ngay cả khi cô khác người, không e thẹn vòng vo mà thẳng thắn nói rằng cô muốn được anh tặng hoa thì anh vẫn cảm thấy như vậy. Điểm đặc biệt ở cô thu hút anh đến mức chẳng thể rời mắt được, quả nhiên cũng vì cái cách làm nũng nịu thẳng thừng đến quá đáng này.^^.

_ Chocolate cosmos._ Candy đáp.

_ Ừm, em ngồi đây đợi anh nhé?_ Kid kéo tay Candy lại 1 chiếc ghế đá gần đó, ấn Candy ngồi xuống_ được không?

_ Ừm....

_ Em cẩn thận nhé! Đợi anh 15 phút! À không, 10 phút thôi!_ Kid quay người, trước khi đi còn vội vàng hứa hẹn, rồi cố gắng hết sức chạy thật nhanh...

Candy bật cười. Rồi nụ cười trên khuôn mặt cô dần dần tắt ngấm. Cô khẽ nhắm mắt lại, ngả đầu tựa vào ghế. Khuôn mặt hiện rõ sự mệt mỏi. Làn da cô nhợt nhạt hẳn đi.... Kid chạy thật nhanh trên con phố dài. Mồ hôi lấm tấm trên trán anh. Cả áo anh gần như ướt sũng. Mệt thật. Nhưng để khiến người con gái anh yêu nở nụ cười, thì anh sẵn sàng làm tất cả. May là anh đã từng đến các cửa hàng kiếm cho được loài hoa Candy yêu thích. Tuy Kid khá buồn vì việc nhờ tình địch mà mình mới biết được điều này nhưng anh vẫn đi tìm và định sẽ tặng cô khi nào có cơ hội. Và quả là trời cho! Kid cố gắng chạy nhanh hơn nữa! Anh nhớ ở gần đây có 1 cửa hàng hoa. Kid có chút lo lắng và không an tâm khi để Candy 1 mình ở con đường vắng vẻ đó. Anh muốn quay về bên cô thật sớm, để xua tan cảm giác bất an trong lòng mình.....

Gió thổi càng ngày càng mạnh, mặt trăng đỏ ối đang dần dần bị những đám mây che khuất đi. Không khí có chút ẩm ướt. Có vẻ như trời sắp sửa mưa. Mây vùn vù trên trời đêm đen kịt. Gương mặt Candy càng ngày càng tái lại. Làn da cô gần như trong suốt. Tán lá cây che khuất 1 phần khuôn mặt cô, khiến cô trông càng bí ẩn. Candy từ từ mở mắt. Đã hơn 10 phút trôi qua rồi. Cả người cô run run. Bây giờ, Candy cảm thấy ớn lạnh. Thân thể đã lạnh. Trong tim còn lạnh hơn..... buốt giá.....

Kid vội vã chạy đến, cả người anh ướt đẫm mồ hôi, nhưng trên môi anh vẫn nở nụ cười:

_ Candy!!!

_ Anh về rồi à?_ Candy ngừng đầu nhìn Kid, khẽ nở nụ cười nhạt nhòa.

_ Ừm_ Kid khẽ gạt mồ hôi lấm tấm trên trán, mỉm cười_ Cửa em đây.

Kid chìa bó hoa chocolate cosmos đang cầm cho Candy. Bó hoa chỉ được buộc tạm bằng 1 sợi ruy băng màu đỏ. Candy đón lấy, khẽ ngửi mùi hương chocolate dịu ngọt trên những cánh hoa.

_ Mong là em vui!_ Kid xoa xoa chóp mũi, có chút ngượng ngùng.

_ Cảm ơn anh!_ Candy đứng dậy, ôm trọn bó hoa vào lòng.

_ Không có gì mà! Chúng ta về thôi!

_ Ừm...

Kid định nắm lấy tay Candy, nhưng cô đã lướt qua anh, đi trước vài bước. Kid rút tay lại, trong lòng cảm thấy có chút hụt hẫng...

Candy tiếp tục bước nhanh, rồi bất chợt cô khựng lại. Kid lấy làm lạ, định lại gần cô thì Candy bỗng nhiên nói:

_ Kid này!

_ Sao vậy Candy?

_ Anh có biết loài hoa này có ý nghĩa gì không?_ Candy chậm rãi bước tiếp.

_ Không! _ Kid lắc đầu, thành thật đáp.

_ Vậy à...._ Candy hứng hờ nói...._ Loài hoa này rất đẹp phải không?

_ Ừm. 1 loài hoa kì lạ.

_ chocolate cosmos, loài hoa có hương thơm và màu sắc của chocolate ngọt ngào nhưng mang vị đắng.....

_ Candy im lặng 1 lát rồi tiếp.... giống như thứ.... gọi là tình yêu vậy....

Trái tim Kid bỗng dưng nhói lên. Anh linh cảm có chuyện không hay sẽ xảy ra. Cả người anh run lên, như muốn thúc giục anh phải chặn ngang, không được để cho cô nói tiếp. Thế nhưng, Kid cảm thấy sức nặng cơ thể đang dồn xuống, trĩu nặng, anh đứng như chôn chân tại chỗ, chẳng thể bước tiếp được.

Từ trên bầu trời đen u tối, những giọt nước mưa bắt đầu rơi xuống...

Candy quay lại nhìn Kid, khẽ mỉm cười:

_ Trên đời này, thứ thực ra tồn tại nhưng cũng không tồn tại..... chính là tình yêu. Loài hoa này có ý nghĩa vô cùng đặc biệt....._ Candy hít 1 hơi thật sâu rồi nói tiếp_ chocolate cosmos mang 1 trong những ý nghĩa buồn nhất... đó là..... ĐOẠN KẾT CỦA TÌNH YÊU! _ nụ cười biến mất. Đôi mắt cô thăm thăm chứa đựng nỗi thống khổ. Nhưng.... tiếc rằng Kid chẳng thể nhận ra điều đó...._ chúng ta chia tay đi! Kid à!

Kid tưởng chừng sét đánh ngang tai, anh trừng mắt, lắp bắp hỏi lại:

_ Em... em nói cái gì?

_ Kết thúc thật rồi.... anh ... không hiểu sao?

_ Không... em đừng trêu anh như vậy...._ Kid gần như chẳng thể nói thành tiếng được nữa. Anh đang mơ phải không? Là ác mộng phải không?!! Tất cả không thể nào là sự thật!

_ Em không đùa.... đừng trốn tránh sự thật... những gì em đang nói là sự thật!_ Candy khẳng định....

..... những giọt mưa lạnh lẽo rơi xuống.... thấm ướt áo Kid, chạm vào da thịt.... tê tái... giá buốt..... cho anh biết rằng đây là hiện thực....

_ Không.... không thể nào..... đừng đối xử như vậy với anh..... Candy à....._ Kid thì thào, toàn bộ sức lực trong cơ thể bị tiêu tán... ánh mắt anh đau đớn... tại sao cô nữ nói ra câu đó chứ?..... Trái tim anh dường như bị chính bàn tay cô bóp nghẹt.... đau đớn.....

_ Có những chuyện không phải mình muốn là sẽ làm được..... anh hiểu không?_ Candy nói tiếp, lời cô nói thoảng qua như gió nhẹ, bị tiếng mưa át mất nỗi thương đau....._ bởi vì trên đời này còn có gọi cái là số phận.... xin lỗi anh..... anh đã cho em nhiều kỉ ức đẹp..... có anh bên cạnh em đã rất vui.... nhưng đã đến lúc chúng ta đi con đường riêng của mỗi người..... xin lỗi... và cảm ơn anh vì tất cả.....

_ Em biết rõ anh yêu em đến như thế nào kia mà..... tại sao chúng ta lại phải chia tay? Anh đã làm gì sai ư? Em nói đi!!!!!! Em nói đi!!!!!!_ Kid gào lên, nước mắt anh tuôn rơi, mặn chát.... hòa lẫn vào nước mưa.....anh có cảm giác mình đang rơi xuống đáy địa ngục.....

_ Anh không làm gì sai... chỉ trách số phận mà thôi.....

_ Số phận ư?!!_ Kid thấy nực cười_ Định mệnh khiến anh yêu em!!! Để rồi lại mất em như thế này ư?!!không thể nào!!! Hãy cho anh 1 lời giải thích!!!!!!!!!! Anh chỉ cần được bên cạnh em thôi..... em vui bên ai... anh cũng sẽ chấp nhận..... anh chỉ cần mỗi ngày đều được thấy em cười....vậy thôi.... tại sao ngay cả tâm nguyện nhỏ nhoi đó của anh cũng không thể thành hiện thực?!_ mắt anh đỏ ngầu... định mệnh? số phận? cuộc đời này nếu đều do Thượng đế nhào nặn... thì anh thà không tồn tại còn hơn.....

_ Hãy để lại cho em 1 ấn tượng đẹp nhất về anh!! Đừng nói nữa!_ Candy lạnh lùng nói_ dù cho vì điều gì, thì anh với em vẫn không thể ở bên nhau được nữa.... mong anh hãy giữ lại chút tự trọng cuối cùng....đừng níu kéo...._Candy quay lưng đi, bó hoa trong lòng cô thấm đẫm nước mưa, những cánh hoa thật sự mỏng manh trong làn gió buốt... những giọt mưa vương trên mái tóc cô, lấp lánh....

_ Tự trọng?Kid khẽ bật cười đau khổ._ Yêu em, anh đã chẳng còn cái gọi là lòng tự trọng nữa rồi..... không có em..... lòng tự tôn ấy giúp ích được cái gì?_ Kid khụy xuống, cả chân anh bây giờ cũng không

thể nào nhắc lên nỗi nữa....._ những kỉ niệm hạnh phúc bên nhau... lẽ nào chỉ là giả dối? _ Anh thôi đi! Chuyện đã qua, sau này xin đừng nhắc lại nữa!- Candy tiếp tục bước chậm rãi.... mưa lạnh lẽo khiến cả người cô run lên.....

Tại sao? tại sao ngay bây giờ.... ngay lúc này.. cô giáng xuống anh 1 đòn đau như vậy mà anh vẫn thấy cô xinh đẹp đến nhường ấy? Kid tuyệt vọng, nhìn Candy đang bước đi, càng ngày càng rời xa mình, trong phút chốc, anh bỗng buột miệng hỏi 1 câu đầy cay đắng:

_ Vậy tình cảm bao năm anh dành cho em.... rốt cuộc trong tim em liệu có nơi nào dành cho anh không?

_ anh là bạn tốt của em! Trước đây là bạn! Sau này cũng là bạn!_ mắt cô đỏ hoe... nhưng anh không thể nào thấy được.....

___ Có 1 câu anh đã từng hỏi rất nhiều lần nhưng em chưa bao giờ trả lời. Hãy trả lời anh..... thật ra.... em đã bao giờ yêu anh chưa?

_ _ Candy khựng lại, bó hoa trong lòng dường như bị bóp nát.. cô đau đớn muốn quay lại nhìn anh... nhưng không thể... cô sợ bản thân mình sẽ chùn bước trước nỗi đau của anh, cô sợ mình sẽ khiến anh bị người ta HÃM hại.... cô nhất định phải rời xa anh....

Candy à.... trả lời đi! Anh cầu xin em!!!!!! Kid khản khản.

Candy không quay lưng nhìn Kid, chậm rãi bước 1 bước.... khẽ kéo sợi ruy băng đỏ... những đóa hoa lung lay trước mưa và gió... lấp lánh ánh tím_ giống như những đóa hoa này, ngay cả ý nghĩa cũng đau khổ! Sự thật là....._ Candy cắn chặt môi, mắt cô khẽ nhắm lại khi từ chính miệng mình thốt ra những lời khiến anh rơi xuống hố sâu tuyệt vọng._em chưa bao giờ yêu anh!

Candy bước đi! Cô buông tay. Những đóa hoa rơi lả tả xuống mặt đường, cánh hoa mang màu tuyệt vọng.... sợi ruy băng đỏ khẽ bay trong gió rồi rơi xuống trước mặt anh.... Anh nhìn cô bước đi..... ánh mắt mang màu u tối..... kể từ nay..... ánh sáng của đời anh đã tắt thật rồi.....

Mưa mỗi lúc rơi càng nhiều, những hạt mưa liên tiếp chạm vào da thịt anh..... lạnh.....

.... những hạt mưa tiếp tục rơi..... Candy đắm mình trong cơn mưa, khuôn mặt cô trắng nhợt nhạt..... cô chẳng thể nào khóc được..... nước mắt như chảy ngược vào tim... khiến trái tim cô đau đớn.....

.... mưa đang khóc thay cho cô chẳng?.....

..... Xin lỗi anh..... tất cả đã kết thúc thật rồi.....

Candy lang thang giữa mưa, cả người cô ướt sũng. Trời về đêm càng lúc càng lạnh. Cô ngồi sụp xuống dưới 1 mái hiên. Cả người run lên bần bật. Mái tóc ướt nước, trở thành 1 màu nâu trong suốt. Chiếc váy trắng dính chặt vào cơ thể cô, khiến làn da cô cảm thấy tê buốt..... cô mệt mỏi..... cô cần một nơi ấm áp.....

Chiếc điện thoại trong túi cô reo vang... Hóa ra nó vẫn chưa bị ngâm nước..... Candy thăm nghĩ.... cô nhìn màn hình đang bật sáng..... cuộc gọi đến từ anh..... vị hôn phu của cô.....

_ Alo_ Candy khó nhọc nhắc máy, thì thào nói.

_ ” Sao giờ này em vẫn chưa về nhà?_ giọng Katsuki vang lên trong điện thoại, đầy quan tâm_ Anh đang đứng trước cửa nhà em! Em đi đâu vậy? Trời mưa to lắm!”

_ ... Kat-kun à..... em lạnh....._ Candy run rẩy, từng làn gió lạnh lẽo thổi qua, khiến cả cơ thể cô lạnh ngắt....

_ ” Candy à, em đang ở đâu vậy? Nói đi!!!”

Candy ngẩng đầu, nhìn cảnh vật xung quanh trong làn mưa, cố gắng lục lại trong kí ức xem mình đã từng đi qua đây chưa, rồi trả lời_ À, em nhớ rồi, hình như ở đây là.....

.... 5 phút sau....

Katsuki dừng xe ngay trước mặt Candy. Anh vội vã bước ra, cởi áo ngoài khoác tạm cho cô, 1 tay dìu cô bước vào xe, 1 tay cầm ô che cho cô. Anh nhìn cô đầy lo lắng:

__ Sao lại như thế này hả Candy? Em thật là.... ngốc quá đi! tại sao lại dầm mưa vậy? Em sẽ cảm lạnh mất thôi!

__ Em không sao đâu.... Candy run rẩy, những vẫn nói cứng.

__ Để anh đưa em về nhà. Katsuki khẽ lắc đầu, rồi nói. __ anh không muốn em bị ốm đâu.

Katsuki xắn tay áo, vào bếp pha cho Candy 1 cốc ca cao nóng hổi, trong khi cô thay quần áo. Candy bước ra. Ngồi cuộn tròn trên ghế sofa. Mặc kệ đầu tóc đang ướt sũng. Katsuki nhíu mày, trao cốc ca cao cho Candy, rồi lấy khăn lau tóc cho cô, miệng không ngừng lẩm bẩm:

__ Sao em bất cẩn thế này hả? Có còn bé bỏng gì nữa đâu mà suốt ngày cứ khiến anh phải lo lắng vậy? Toàn gây phiền phức cho anh! Nhóc Kẹo Ngọt xấu tính!

__ Em tưởng anh muốn được em làm phiền. Candy nhìn anh, khẽ mỉm cười. Hóa ra em nhầm à?

__ Không. Katsuki lắc đầu. Dĩ nhiên là em không nhầm. Nhưng đừng làm những việc khiến bản thân em bị tổn hại. Anh sẽ đau lòng lắm.

__ Anh thật là.... Candy uống 1 ngụm, rồi đặt cốc ca cao xuống bàn. Quả nhiên anh tưởng tận khẩu vị của em. Ngay cả pha ca cao cũng rất hợp sở thích của em. cô chuyển đề tài.

__ Ai chẳng biết em thích uống ca cao không đường, không sữa chứ? Katsuki nhún vai. Mà ở cạnh em bao lâu, không biết điều đó thì quả là lạ.

__ Vậy ư? Candy hững hờ đáp lại. Vậy mà có người chẳng bao giờ biết được cô thích món gì, cô thích đồ uống như thế nào.... cũng chẳng bao giờ hiểu được cô nghĩ gì....phải chăng tại vì người ta là đồ ngốc....?.....

__ Ừm, nhưng Candy à.... có chuyện gì đã xảy ra vậy? Katsuki ngồi xuống bên cạnh cô, anh lo lắng hỏi.

__ Không có chuyện gì đâu. Candy phủ nhận, cô xoa xoa 2 cánh tay để xua đi cái lạnh.

__ Bất cứ chuyện gì cần anh, em hãy gọi.... anh sẽ đến bên em ngay lập tức.....

__ Cảm ơn anh.... Kat-kun à..... Candy ngược nhìn anh.... rồi môi cô khẽ chạm môi anh.....

... Katsuki sững sờ nhìn cô.... môi anh ấm nóng.... môi cô lạnh ngắt.... anh có cảm giác toàn thân mình như có luồng điện chạy qua..... hành động như vậy thật chẳng giống cô thường ngày..... nhưng cô đang chủ động hôn anh.... và rõ ràng không phải là nụ hôn của 1 người em gái dành cho anh trai..... anh cảm thấy đầu óc có chút quay cuồng.... cô chấp nhận anh.... tự nguyện tiến đến bên anh như vậy..... anh còn gì hạnh phúc bằng?... nhưng... anh có cảm giác lạ kì.... bất chợt... Katsuki nhìn vào mắt cô..... đôi mắt xanh mang màu u tối.... trống rỗng..... vô hồn.... không cảm xúc..... nhưng anh cảm thấy... dường như cô đang kêu cứu Katsuki thấy tim mình quặn thắt..... cô đang đau khổ ư? cô đang chạm vào anh nhưng lại đang nhìn 1 người khác không ở đây.....? trái tim anh dường như tan nát..... anh biết.... cô bây giờ chỉ là tìm 1 nơi ấm áp.... chạm vào anh chỉ bởi vì anh ấm áp..... ngoài ra... không vì cái gì nữa hết..... nhưng không sao.... anh sẽ cố gắng khiến trái tim cô có thể hướng về anh từng chút một.... Katsuki khẽ ôm Candy vào lòng, giọng anh mắc nghẹn nơi cổ họng, mãi mới thành câu:

__ Candy à, em đừng cố chịu đựng nữa..... nếu muốn khóc, thì hãy khóc đi..... anh sẽ bên em..... luôn bên em lúc em cần.....

Khuôn mặt cô áp vào lồng ngực ấm nóng của anh.... Katsuki khẽ vỗ vào vai cô, an ủi.... rồi áo anh ướt đầm.... những giọt nước mắt nóng hổi... chảy ra từ khóe mắt cô..... nước mắt rơi.... cô khóc âm thầm và lặng lẽ trong vòng tay anh....

Katsuki khẽ thở dài. Tại sao cô lại ngốc nghếch đến vậy chứ? Anh cần chặt môi, cảm giác trái tim mình đau nhói..... anh sẽ bên cạnh cô... mãi mãi là người ở bên, che ô cho cô.... đầu cho cô chẳng hề nhận ra..... anh sẽ lặng lẽ.... lặng lẽ bên cô..... mong rằng 1 ngày cô sẽ hiểu..... anh yêu cô đến nhường nào..... @

42. Chương 42

Và Kid..... anh quỳ sụp trong cơn mưa.... lạnh ngắt.....trong tay anh là những bông hoa chocolate nát tan dưới sức mạnh của cơn mưa... cùng sợi ruy băng đỏ như máu..... anh lê lết, chỉ biết bước đi và bước đi.....

Đầu óc anh hoàn toàn trống rỗng.... anh chỉ biết đi theo tiềm thức, bỏ mặc bản thân mình..... nặng nề bước... anh đẩy cửa bước vào nhà.... cơ thể nặng như chì... mệt mỏi... đau đớn... Kid nằm phịch xuống giường mặc kệ cả người ướt sũng nước mưa.....toàn thân nóng ran..... anh không thể nào mở mắt, cảm thấy mình đang rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh..... miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm kêu tên người con gái anh yêu thương nhất " Candy..." rồi anh ngất lịm đi... trong cơn mê sáng cùng nỗi đau giằng xé trái tim mình.....

Sáng hôm sau....

Candy tỉnh dậy, cảm thấy cả người mỏi nhừ. Ánh sáng mặt trời khiến cô chói mắt. Candy cố gắng mở mắt, mới nhận ra Katsuki đang gác đầu bên cạnh cô. Tay anh vẫn nắm chặt tay cô không rời. Candy cắn chặt môi, trong lòng dấy lên cảm giác tội lỗi. Thật ra, người đã phản bội niềm tin của anh chính là cô. Ngày ấy, khi cô chỉ biết sống trong thù hận, anh đã giúp cô lấy lại nụ cười. Anh vì cô mà chấp nhận rời xa cô. Chỉ 2 năm khiến tất cả thay đổi. Cô biết, anh sẽ chẳng ngờ được trong thời gian anh đi, cô lại xao động bởi mỗi tình đầu thơ dại. Khi trở về, cô là bạn gái của người khác... có lẽ chẳng còn gì đau khổ bằng. Candy khẽ vuốt những sợi tóc nâu lòa xòa trước trán anh... anh không giống như người con trai ấy.... anh điềm đạm, anh chín chắn, anh trưởng thành và bởi vì anh cũng có những nỗi buồn riêng.... thế nên anh mới hiểu được con người cô đến như vậy..... cô không mở lòng..... nhưng anh tự hiểu.... người như anh quả hiếm gặp trên đời.....

.... Cô luôn cho rằng, bản thân mình không xứng đáng với anh..... mà thực ra, cô không đáng để người ta dành tình cảm..... bất cứ ai yêu cô rồi cũng sẽ tổn thương.....bởi vì ...cô là người mang đến bất hạnh.....

Và trong buổi sáng ngày hôm ấy, tất cả mặt báo đều đồng loạt đăng tin, khiến những người hâm mộ " Nữ thần kì tích" và cả " Thiên Vương" đều giật mình, suýt rơi con người khi đọc được mấy cái tit to tướng đầu trang nhất " Sự thật về Nữ thần kì tích_ Châu gái Chủ tịch Tập Đoàn AKT", " Bí mật về thân thế của Lana", "Thiên Vương_ Vị hôn phu của Nữ thần kì tích", ... Không chỉ thế, bởi vì ngày hôm qua là ngày cuối cùng trong bản hợp đồng giữa Candy và Salasa, nên công ty Stars cũng đã mở hợp báo thông báo Lana_ Nữ thần kì tích_ chính thức rút khỏi làng giải trí!!!!!!

Quả là chuyện động trời!!!!!! Fan hâm mộ dĩ nhiên không khỏi xôn xao. Và một trong những điều người ta quan tâm nhất bây giờ là : nếu sự thật là như vậy thì người yêu của Lana, cặp đôi lí tưởng trong làng giải trí sẽ ra sao? Khi Lana lại có vị hôn phu là Thiên Vương Katsuki?! 1 người được cho là lí tưởng của hình mẫu lí tưởng?! Một số ủng hộ! Một số thì không! và tất nhiên, chuyện các fan của Thiên Vương lẫn Nữ thần kì tích đầu đá nhau là chuyện khỏi phải bàn cãi! Mọi thứ hoàn toàn rối loạn!!!!!!

Về phần cô nàng Salasa tình quái, tất cả hiện vẫn đang nằm trong sự tính toán của cô. Tuy nhiên, cô đã gọi cho Kid cả trăm cuộc nhưng vẫn không ai bắt máy. Thật ra thì cô quả nhiên có phần lo lắng. Cô biết chắc chắn là tối qua đã xảy ra chuyện, biết chắc chắn là Candy đã nói lời chia tay Kid. Và dĩ nhiên, chẳng bao giờ có chuyện bỗng dưng Katsuki lại đứng đợi Candy nếu không phải do cô gợi ý. Tuy vậy, nói gì thì nói, cô vẫn lo cho Kid. Anh không thích hợp để chơi trò chơi đau tim này. Nhưng anh là nhân tố quan trọng, nên cô đành phải tàn nhẫn. Và vì tất cả những lí do trên, cô quyết định đến nhà anh 1 chuyến.

Salasa nhìn thật kĩ lại địa chỉ, rồi ấn chuông. Nhưng mãi không có người trả lời. "Quái lạ! Không lẽ anh chàng không ở nhà?" Salasa lẩm bẩm. Cô định quay đi, nhưng giật mình nhìn lại. Cửa chỉ khép hờ!! Salasa thận trọng đẩy cửa bước vào, trong lòng có chút nghi ngại là nhà có trộm. (Thực ra thì cô không có sợ, mà là đang thấy hứng thú...>.<)>

Xin chào! Có ai ở nhà không? Salasa lên tiếng gọi, nhưng không ai trả lời.

Sàn nhà ướt nước, vương *** những cánh hoa màu nâu đỏ bị mưa vùi dập. Salasa đi theo vệt nước, tiến đến phòng ngủ, khẽ mở cửa ra..... Kid đang nằm trên giường, quần áo ướt sũng nước mưa. Salasa hoảng hốt

bước vào, khẽ lay Kid:

_ Đây, anh có sao không vậy?!! Kid!!!_ Cô giật mình khi chạm phải anh. Cả người anh nóng rực.

Kid cảm thấy mí mắt nặng trĩu. Anh muốn mở mắt ra nhưng không được, lơ mơ thấy bóng 1 cô gái đang lay gọi, nhưng Kid không thể nói được câu nào... môi anh vẫn mấp máy tên người con gái ấy” Candy...” ” Là em phải không? em không bỏ rơi anh đâu đúng không? Anh biết em chỉ đùa anh thôi” môi anh khẽ nở nụ cười....

_ Để tôi đi gọi người giúp_ Người con gái đó hoảng hốt quay lưng bước đi.

_ ... đừng... đừng đi_ Kid cố gắng hết sức bình sinh ,nắm chặt lấy cánh tay cô không chịu buông ra.

_ Đây, buông tôi ra đi_ Cô cố gắng giật tay ra, nhưng không được.

_ Anh xin em..... đừng đi....._ 1 giọt nước mắt nóng hổi lăn trên má anh.

_ ... anh.... anh làm gì thế?!!_ Cô gái sững sờ

_ Anh yêu em.... Đừng đi... đừng rời xa anh....._ Kid nói trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, cánh tay anh kéo mạnh tay cô, môi anh chạm vào môi cô.....

Salasa sững sốt không nói nên lời.... chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này?!!!!!! Salasa sững sốt không nói nên lời.... chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này?!!!!!!

Cô trợn tròn mắt nhìn Kid, rồi dùng hết sức mình đẩy mạnh anh ra. Kid nằm mê man trên giường, cả thân người không thể động đậy được nữa. Anh bất lực nằm im, cảm giác mình thêm 1 lần rơi vào hố sâu tuyệt vọng. Môi anh chảy máu... anh cảm thấy mùi tanh xộc vào cổ họng ... thật khó chịu.... cô cần anh.... Kid không thể mở nổi mắt ra... nước mắt cứ theo đó ứa ra.... đầu óc anh hoàn toàn quay cuồng.....

Kid tỉnh dậy. Cơ thể mỏi mệt. Anh không biết mình đã mê man bao lâu. Quần áo đã được thay sạch sẽ. Anh cố gắng cựa quậy. Cảm thấy tứ chi tê buốt, ê ẩm. Cánh tay anh nặng trĩu, không thể nhấc nổi... rất nặng.... giống như bị đè vậy.... Bị đè?!!!!!!! Kid nhồm dậy, giật mình hoảng hốt?!!! Cô nàng Salasa?!!

_ Ủa? Anh tỉnh rồi à?!!_ Salasa dụi dụi mắt, thấy Kid đã tỉnh lại thì hỏi.

_ Ừ... _ Kid cảm thấy vô cùng lúng túng. Sao cô lại ở đây?!! Kid thật sự muốn hỏi vậy, nhưng chẳng thể thốt ra được.

_ Tôi đến để hỏi xem anh có muốn tiếp tục hợp đồng với công ty Stars không._ Salasa dường như đoán được ý anh nên liền nói, mặc dù lí do này hoàn toàn không phải là sự thật_ thì thấy anh nằm trên giường trong trạng thái mê man bất tỉnh....

_ Cảm ơn cô.

_ Không có gì_ Salasa xua tay_ tôi chỉ chăm sóc người ốm thôi. Không phải việc gì to tát.

_ Vậy...._ Kid thật sự rất muốn hỏi câu này nhưng mãi không thể nói, cuối cùng anh đánh ực 1 tiếng, bạo dạn hỏi_ Vậy... quần áo của tôi... là cô thay?!!_ Kid cảm thấy máu nóng dồn hết lên não.

_ Vâng! Dĩ nhiên là tôi thay giùm anh rồi !_ Salasa mỉm cười (1 nụ cười có chút quái ác>.<)=“”>

_ Có?!!!!_ Kid trợn tròn, suýt rơi con mắt, miệng lắp ba lắp bắp, 2 tai đỏ ửng_ cô... cô....

_ Tôi sao?_ Salasa chớp chớp mắt _ Tôi chỉ giúp anh thay đồ thôi mà? Tôi đâu thể để mặc anh ướt sũng như vậy được? Tôi làm gì sai à?_ Salasa gần như sắp bật khóc đến nơi.

_ Tôi...._ Kid thật sự chẳng biết làm sao.... rõ ràng là cô có ý tốt!! Anh sao có thể trách cô được?! Hix! Nhưng... nói vậy chẳng phải cô đã thấy toàn bộ...._ AAAAAHHHH!! Kid thâm gào thét trong lòng, cả khuôn mặt anh đỏ chín.

_ Tôi đùa đấy!_ Salasa bật cười_ haha, anh có cần căng thẳng thế không?! Là Ken đã thay đồ cho anh! Không phải tôi đâu!_ Salasa nhìn mặt Kid, ôm bụng cười rũ rượi_ Haha, chết mất thôi! Ôi trời ạ!!

_ Ừ... ừ.... vậy hả..._ Kid mặt mày méo xệch! Không ngờ lại bị cô đùa giỡn như vậy. Thật sự quá mất mặt!!! Kid ngượng ngùng gãi đầu, trong thâm tâm chỉ muốn kiếm cái lỗ nào để chui xuống cho đỡ xấu hổ!^^

_ Ken đi mua mấy thứ cho anh rồi! Có gì tý nữa về hỏi Ken nha!_ Salasa nháy mắt_ Tôi đã nấu cháo cho anh rồi! Đang để trên bàn!_ Salasa chỉ tay _ anh ăn đi! Tôi về đây!_ Salasa cầm lấy túi xách_ Bye!

Kid nhìn cô ra về 1 cách nhanh chóng như vậy, cảm thấy có chút gì đó kì lạ. Anh cầm lấy tô cháo nóng hổi, khê múc 1 thìa đưa lên miệng. Mồm anh đau rát. Có 1 vết thương chưa lành miệng nơi khóe môi..... Kid nhíu mày.... lẽ nào những gì anh đã mơ.... không... lẽ nào đó là sự thật....!?! Kid hoài nghi... thái độ kì lạ của Salasa.... cô nói cô đã lay anh dậy.... là cô chăm sóc cho anh.... người con gái ấy.... người con gái đã gọi anh.... là Salasa...?!!!! Kid trừng mắt. Vậy người anh hôn là ai?!!!! Salasa!!!!?!!! Kid sững sờ!! Anh đã làm cái trò gì vậy?!!! Không thể nào!!!! Kid lắc đầu, cố gắng chối bỏ sự thật!!!! ” này anh... buông tôi ra đi!” ” anh làm gì thế?!” giọng nói đó... không không phải là giọng Candy!! Mà là Salasa!! Trong cơn mê man, Kid không hề phân biệt.... nhưng bây giờ, tất cả như 1 cuốn phim quay chậm... hiện lại dần trong kí ức anh.... Anh bị điên thật rồi!!!!!! Trời ơi!!!!!!

Kid điềm tĩnh ăn hết tô cháo. Đối diện anh không ai khác, chính là Ken. Sau khi đợi Kid ăn xong, uống thuốc đầy đủ. Ken mới mở lời:

_ Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với mày vậy?

_ Tao...._ Kid cắn chặt môi. Anh không muốn nhớ lại.....

_ Mày không nói, tao cũng biết!_ Ken khoanh tay, nhìn Kid với ánh mắt khó chịu.

_ Mày thì biết cái gì?_ Kid cảm thấy nực cười.

_ Candy... nói chia tay rồi phải không?_ Ken mở miệng nói 1 cách thận trọng.

_ Mày thôi đi!_ Kid quát lên!

_ Mày bị cái quái gì vậy hả?_ Ken bực tức đáp._ Tao biết rằng thể nào cũng có chuyện như vậy xảy ra mà, tao đã...

_ Tao bảo mày thôi đi!!!!!!_ Kid trừng mắt nhìn Ken!!!

_ Mày trốn tránh thì sẽ giải quyết được vấn đề sao?!!!!!!_ Ken vẫn tiếp tục!!!!

_ Một là mày câm mồm lại!!! Hai là cút khỏi nhà tao!!!!!!_ Kid giận dữ quát to. Anh không muốn nhớ lại!!!!!! Đừng bắt ép!!!!!!

_ Mày không cần đuổi, tao cũng đi!!!_ Ken tức tối giật lấy cái áo khoác đang vắt trên ghế, rồi ném thẳng vào mặt Kid 1 tờ báo_ Tao im!! Và tao cũng cút!! Mày hãy xem đi!!!! Tao biết mà!!Mày đúng là thằng ngu!!!!!! Để người ta giật lấy như vậy, xem ra mày chẳng đáng làm bạn tao!!!!!! Tao biến cho khuất mắt mày đây!!!!!! Đọc cho kĩ để mà tỉnh ra!!!!!!_ Ken nghiêng răng, rồi bỏ đi trong trạng thái đầy giận dữ!!!!

Kid bực bội ném tờ báo sang 1 bên, tay bóp trán, càng ngày càng cảm thấy khó chịu!!!!!!” Đúng vậy!!! Mày cút đi!!!!!! Tao muốn ở 1 mình!!! Hãy để tao 1 mình... tao không cần!!! Không cần bất cứ ai thương hại!!!!!!!!!!” Kid mệt mỏi nằm dài trên giường. Ánh nắng mặt trời khiến anh cảm thấy khó chịu. Anh không muốn tỉnh, anh vốn không hề muốn tỉnh dậy. Không ai mượn cô nàng Salasa ấy phải chăm sóc cho anh.. Sao không để anh chết đi cơ chứ! Nhưng người ta có công cứu anh, anh không cảm ơn thì thôi, đâu thể mắng CHỬ, trách cứ người ta như vậy được. Kid ngao ngán thở dài...

Bây giờ, còn sót lại trong anh chỉ là niềm đau đớn khôn nguôi, chỉ là nỗi nhớ nhung muôn thuở. Kid biết, Ken luôn đúng. Anh đúng là kẻ ngu ngốc. Bình tĩnh hơn, Kid vớ lấy tờ báo lúc này, mở ra đọc. Mắt anh lướt qua từng dòng chữ trên trang nhất, tay run rẩy. Rồi bằng tất cả những cảm ghét giận dữ trong lòng, anh vò nát và ném thẳng tờ báo vào sọt rác 1 cách khùng khờ thương tiếc!!!!

Kid ôm đầu, cúi gục xuống. Chán chường. Đau khổ. Mỗi mệ. Trong trái tim anh, vết thương từ 10 năm trước lại bắt đầu nhức nhối.... vậy là.... Anh đã cố gắng vô ích thật ư? Người con trai đó là vị hôn phu của cô. Người chồng tương lai danh chính ngôn thuận. Còn anh.... anh chỉ là kẻ qua đường..... Hóa ra là

vậy.... thế nên, người đó mới có thể mỉm cười đắc thắng trước mặt anh.... bởi vì anh ta có tất cả..... có tất cả những gì cô cần..... Kid cười khẩy chính bản thân mình... quá ư ngu ngốc!! Cô.... không yêu anh... nhưng vẫn ở bên anh.... là vì cái gì? Thương hại anh sao? ... anh bật cười, nhưng từ khóe mắt, những giọt lệ mặn chát lại bắt đầu rơi..... Nhưng anh đâu thể trách cô? bởi vì anh là người đã chấp nhận yêu cô không cần đáp trả.... nên anh có quyền gì để giữ cô lại ? Anh biết.... cô bên anh nhưng chẳng bao giờ cảm thấy thật sự yên bình... bên anh, cô luôn âu lo thấp thỏm..... anh không hiểu cô nghĩ gì, chẳng biết cô thích gì, lại càng không thể cho cô những gì cô muốn..... anh không bảo vệ được cô... cô không chia sẻ với anh là vì anh không thể giúp gì cho cô được..... trong tay anh, bây giờ không có thứ gì cả.....ngoài tình yêu... Nhưng trên đời này, không phải cứ có tình yêu thì sẽ giải quyết được mọi chuyện. Là anh quá ngây thơ, hay anh quá ngu xuẩn nên không thể nhận ra điều đó? Cô quyết định rời xa anh, là quyết định đúng đắn.... Kid cắn chặt môi.... là con gái, lựa chọn người mình cảm thấy tin tưởng, an toàn khi ở bên mới là quyết định chính xác. Anh cũng hiểu, yêu là 1 chuyện, kết hôn lại là 1 chuyện hoàn toàn khác. Cô không an tâm khi ở bên anh, là tại bản thân anh kém cỏi, không thể trở thành chỗ dựa tinh thần cho cô. Bất cứ người con gái nào cũng muốn được bảo vệ che chở. Anh cũng muốn bảo vệ người mình yêu, nhưng anh chẳng thể nào làm được..... đôi tay này... liệu có thể bảo vệ cô? Khi bản thân anh, anh còn buông xuôi mặc kệ.....?...

Đúng vậy. Chẳng thể trách ai..... chỉ có thể trách số mệnh..... anh và cô.. có duyên nhưng không có phận... âu cũng là lẽ thường tình.....nếu anh sớm buông tay cô ra... có lẽ đã chẳng có kết cục đau khổ như thế này..... thật trớ trêu..... bởi vì anh ích kỷ..... nên mới bị quả báo! Yêu 1 người vốn không phải là tội lỗi... nhưng trói buộc 1 người không thể ở bên mình... thì đó là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời.... và giờ đây... anh hối hận..... anh không hối hận vì đã yêu cô.... yêu cô là những tháng ngày đau đầu khổ nhưng hạnh phúc..... mà anh hối hận vì đã níu kéo cô..... hối hận vì quãng thời gian qua, anh không thể bảo vệ cô bằng sức lực của bản thân mình.... chẳng thể cho cô phút giây yên bình hạnh phúc..... nhưng bây giờ... tất cả đã quá muộn rồi..... sớm thôi... cô sẽ trở thành vợ của người khác..... sẽ chẳng còn bên anh như ngày hôm qua nữa.....

..... tất cả đã kết thúc thật rồi.....

..... là kết thúc thật sao?.....

Salasa ngồi trong phòng khách nhà Kid, thản nhiên gọt táo. Kid ngồi đối diện, trong lòng cảm thấy có chút kì lạ. Không ngờ cô không những biết nấu ăn, lại còn nấu ăn ngon, đã thế ngay cả gọt táo cũng khéo léo vô cùng. Khác hẳn những cô nàng anh biết khi ở Mỹ. Vả lại, cô là nữ minh tinh hàng đầu nước Nhật, nổi tiếng bậc nhất, chắc hẳn phải quen được người khác nuông chiều. Cô như thế này, trở nên quá hoàn hảo. Thảo nào cô là mẫu người yêu lí tưởng của biết bao fan hâm mộ.

_ Tôi biết tôi rất dễ thương, nhưng anh đừng có nhìn tôi chăm chăm như vậy chứ? _ Salasa tinh nghịch cười, nháy mắt trêu Kid.

_ ... tôi ... _ Kid lúng túng, quay mặt đi chỗ khác.

_ Anh không muốn tôi xuất hiện ở đây chút nào phải không? _ Salasa dò hỏi, đặt đĩa táo đã được gọt cắt 1 cách đẹp mắt lên bàn.

_ Không.... _ Kid phủ định, nhưng có chút ngập ngừng _ chỉ là tôi thấy có chút khó xử...

_ Vì sao? _ Salasa đưa một miếng táo cho Kid.

_ Bởi vì.... _ Kid thật sự chẳng biết nói thế nào.

_ Anh ngại việc tôi là bạn Candy? _ Salasa thẳng thừng hỏi.

_ ... ừm thì... có thể cho là vậy...

_ Anh chia tay với Candy thì muốn cắt đứt hoàn toàn duyên phận? _ Salasa khẽ cười, hỏi 1 câu khiến Kid suyt nữa thì mắc nghẹn miếng táo đang cắn dở.

_ ax..khục... _ Kid vỗ vỗ vào ngực, cố gắng nuốt trôi miếng táo, trông anh đến là tội nghiệp.

_ Nhưng mà anh dù có vậy, thì cũng không thể nào cắt đứt quan hệ với tôi được đâu _ Salasa thản nhiên.

_ hử? _ Kid há hốc mồm, không hiểu cô đang nói cái quái quỷ gì nữa. Quả thật là may, nếu lúc này anh không kịp nuốt thì hẳn bây giờ miếng táo đã rớt ra khỏi miệng anh 1 cách không được đẹp mắt!^^

_ Anh không nghĩ anh phải chịu trách nhiệm sao?

_ Trách nhiệm?!_ Kid ngạc nhiên_ chuyện gì?

Ồ Salasa tựa người vào ghế 1 cách thoải mái, từ tốn nói_ vậy... vết thương trên môi anh.... anh nghĩ anh phải giải thích như thế nào đây?

_ Hả!?!_ Kid bịt miệng mình lại! Vậy sự thật là vậy ư?!!!! Ôi trời!!!!!! anh biết làm sao đây?!

_ Anh định làm sao đây?

_ Tôi... tôi thật sự xin lỗi!_ Kid cúi đầu, đầy vẻ ăn năn hối lỗi_ lúc đó tôi không được tỉnh táo! vả lại, tôi nhầm... tôi thành thật xin lỗi!

_ Không phải cứ xin lỗi là giải quyết được mọi chuyện đâu! Anh phải chịu trách nhiệm chứ!

_ Vậy ... tôi phải làm gì thì cô mới chấp nhận bỏ qua?_ Kid cắn chặt môi.

_ Việc này.... còn phải để tôi xem xét đã!_ Salasa mỉm cười_ anh đã nợ tôi rồi đó! Tôi không dễ dàng bỏ qua vậy đâu! Nụ hôn của tôi... bị cướp đi như vậy... quả là có chút đáng sợ!_ Salasa thốt lên, trong lòng vô cùng đắc ý vì đang dần đạt được mục đích.

_ Tôi xin lỗi! Tôi hiểu rồi!

_ Đồng ý làm 3 việc cho tôi!_ Salasa khoanh tay, nụ cười trên môi khiến người ta liên tưởng đến thiên thần trong sáng xinh đẹp có nụ cười ma quái của ác quỷ.

_ Được!_ Kid gật đầu_ chỉ cần là việc tôi có thể thực hiện! _ ” con có thể gặp ta không?”

_ Có chuyện gì vậy ạ?

_ ” ta đã đọc báo rồi. Cô gái đó, chẳng phải là người yêu của con sao?”

_ ... bây giờ.... đâu còn nữa....._ Kid đau khổ nói.

_ ” cô gái đó... là cháu gái của Chủ tịch Tập đoàn AKT ? Tại sao con không nói chuyện này cho ta biết sớm hơn”

_ Con cũng chỉ mới biết thôi... nhưng việc đó, vốn đâu phải là vấn đề quan trọng? Cô ấy không yêu con, cũng đã lựa chọn người con trai khác. Con vốn chỉ có thể bất lực đứng nhìn...

_ ” Không, con nhầm rồi. Ta không tin cô gái đó không yêu con! Nhưng lý do khiến 2 con không thể đến được với nhau... thì ta hiểu_ ông ngập ngừng.”

_ Cô ấy không phải không yêu con?_ Kid cảm thấy có chút nực cười..... nhưng... nếu không có chút tình cảm nào với anh.... liệu cô có thể để anh chạm vào cô như thế không?.... ngày trước... khi anh gặp cô... cô sẽ chẳng dao động đến thế..... vậy lý do? có lý do ư?! Anh cảm thấy khúc mắc trong lòng mình càng ngày càng rối rắm...._ Vậy... lý do mà ông nói là gì?_ Kid dò hỏi, trong lòng không hi vọng có được câu trả lời tốt đẹp.

_ ” Chuyện đó.... rất dài! Ta nghĩ, con nên đến gặp ta để nói chuyện trực tiếp thì hơn....”

_ Vâng. Con biết rồi.

Kid càng ngày càng thấy tuyệt vọng. Hóa ra là vì vậy. Nếu thật sự vì cô không yêu anh, anh còn dễ chấp nhận hơn. Tại sao thù hận của đời ông, đời cha mẹ, mà lại vòng vo kéo dài cho đến tận bây giờ?! Kid gục đầu ... trong lòng... nỗi đau âm ỉ dấy lên... vậy còn cô..... Candy yêu dấu của anh... chẳng phải cô chỉ là búp bê trong tay ông? chẳng phải cô... quá đáng thương hay sao?!....

.....” Ta sẽ kể cho con chuyện này... mối hận thù giữa 2 gia đình Yemata và Yashi..... ngày trước, ta, Chủ tịch Tập đoàn AKT và bà con là bạn thanh mai trúc mã..... tình bạn giữa 2 người con trai và 1 người con gái... dĩ nhiên sẽ không thể kéo dài mãi mãi..... ta và ông ấy đều có tình cảm với bà con... người bà con yêu

lại là ông ấy..... nhưng ta đã dùng mọi cách để khiến bà con chấp nhận ta..... đó là tội lỗi của ta... rồi ông ấy yêu 1 người con gái khác..... đó là 1 cô gái người Pháp xinh đẹp đầy học thức.... ”

.....” sau khi cả ta và ông ấy kết hôn, 2 nhà đã có hôn ước định sẵn..... giữa ba con và mẹ cô bé đó..... coi như là bù đắp lại lỗi lầm của ta..... nhưng trên đời này, không có gì là được như mong muốn..... mẹ cô bé đó lại yêu 1 người con trai khác.... và đã bất chấp tất cả để lên kế hoạch bỏ trốn..... mặc dù ba con cũng có tình cảm nhưng lại đồng ý giúp mẹ cô bé đó..... đúng vào ngày 2 gia đình tổ chức lễ đính hôn... ba con dám đến tận nhà từ chối hôn ước! con nghĩ xem, một người đầy lòng tự trọng như ông ấy sẽ tức giận như thế nào?!”

.....” con có hiểu không? và bởi vì những việc làm đó, ông ấy đã trở nên oán ghét ba con...việc làm đó không khác gì đâm đập lòng tự trọng của ông ấy... nhưng khi biết được sự thật... ngoài việc đó, ông ấy lại thêm mối thù với gia đình ta vì đã khiến đứa con gái độc nhất mà ông ấy bỏ ông ấy mà đi..... rồi .. còn 1 chuyện nữa..... vợ ông ấy bệnh nặng..... nhưng không muốn để ông ấy biết, nên đã nhờ ta giúp..... ta mang tiếng tư tình với bà ấy..... thật sự không dễ chịu chút nào.....bà ấy bỏ ông ấy mà đi không 1 lời tiễn biệt..... chính vì thế..... tình bạn ngày xưa lại trở thành hận thù không thể xóa bỏ.....”

.....” ta không mong muốn có kết cục này..... hận thù và hiểu lầm đời trước, lại kéo dài đến tận đời con, ta thật sự lực bất tòng tâm..... những gì ta nói với con hoàn toàn là sự thật.....bởi vì hơn ai hết,ta mong con hạnh phúc”

Những lời ông nói, văng vẳng bên tai anh.... nhưng sự thật là vậy..... nghĩa là... chẳng phải anh chỉ cần xóa bỏ hiểu lầm... là anh sẽ có thể khiến cô quay về bên anh ư? Kid dường như đang đi trong bóng tối mịt mù, bỗng nhận ra được tia sáng phía trước.... nhưng hình như... vẫn chưa đủ..... anh cần phải mạnh mẽ hơn, cần phải dũng cảm hơn.... cần có sức mạnh để bảo vệ cô nữa.....

..... đúng vậy! Anh cần học cách đối mặt với chính bản thân mình!!!! cần nỗ lực để có được những gì tốt nhất dành cho cô.....!.....

..... và như thế, cô sẽ quay trở lại....

..... sẽ lại là Candy bé bỏng anh yêu thương thời thơ ấu.....

” chỉ có 1 điều, anh chẳng hề nhận ra.....mọi chuyện vốn không đơn giản giống như anh đã nghĩ.....

..... anh đã quá ngây thơ rồi” Kid nghe lời ông, bắt đầu tập làm việc tại trụ sở chính của tập đoàn JJ. Thời gian này khiến anh nhận ra được nhiều điều. Trên đời này, hóa ra không phải chỉ cần có lí tưởng và hoài bão là có thể làm tất cả. Ở nơi này, anh học được cách cười dù trong lòng không muốn cười, học được cách tính toán để không bị gục ngã trong giới kinh doanh. Nhìn ông nội mình, anh mới cảm nhận được, ông là người tài ba đến như thế nào. Và anh còn biết được, cô đã sống trong thế giới này biết bao năm qua, từ lúc 5 tuổi cho đến tận bây giờ, mà vẫn có thể kiêu hãnh ngẩng cao đầu như thế.... chứng tỏ năng lực của cô quả nhiên hơn người. Nhưng tiếp xúc với thế giới này, khiến trái tim anh có chút chai sạn đi. Bởi vì cuộc đời không như là mơ, mà anh lại được sống trong ngọt ngào hạnh phúc bao năm, nay thay đổi quả khó có thể chấp nhận được. Anh thực sự không thích bước chân vào thương trường chút nào. Tính cách của anh vốn cũng chẳng phù hợp. Nhưng mà, thành thật mà nói, anh không tiếp nối nghiệp gia đình, thì anh cũng chẳng biết mình sẽ làm gì. Ước mơ của anh, ngay từ bé đã chỉ là Candy. Chỉ cần có cô. Đơn giản vậy thôi. Anh không ước ao gì hơn nữa. Thế nên, anh tự cảm nhận được rằng, bản thân mình vốn không phù hợp với vị trí người thừa kế này. Anh có thể duy trì nhưng không thể khiến nó phát triển đến thịnh vượng hơn nữa. Đó là điều kém cỏi của chính mình mà anh đã nhận ra rất nhanh chóng.....

_ Candy này, em sao thế?_ Katsuki hỏi, tim anh cảm thấy đau nhói.

_ Em không sao. _ Candy đang tựa người bên ô cửa sổ thì giật mình, quay lại nhìn anh, khẽ lắc đầu.

_ Em lạ lắm...._ Katsuki cảm nhẹ môi.

_ Em không sao thật mà_ cô tiến lại gần anh, mỉm cười.

_ Ừm._ Anh ôm cô vào lòng, chỉ ậm ừ cho qua.

Candy tựa đầu vào vai anh, trái tim cô hoàn toàn giá lạnh.

Katsuki vỗ nhẹ vai cô, trong sâu tận đáy lòng có chút xót xa cay đắng không thể nói nên lời. Kể từ ngày hôm đó, cô vẫn luôn ở bên anh, vẫn mỉm cười dịu dàng với anh, vẫn khẽ nép vào lòng anh tìm hơi ấm, nhưng.... cô thường thất thần ngồi bên cửa sổ, ánh mắt xa xăm hướng về 1 nơi không tồn tại, dường như cả tâm trí và linh hồn cô đều chẳng ở nơi này... đều chẳng thuộc về anh..... mỗi lần nhìn thấy cô như vậy, trái tim anh lại đau đớn tựa như bị bóp nghẹt. Anh không thể nào thở nổi... cô không hững hờ với anh, cô vẫn quan tâm anh như trước... nhưng..... có cô trong vòng tay không khác gì cô chẳng tồn tại..... giây phút này tuy là khung cảnh ngọt ngào nhưng lại đau khổ vô cùng... anh thật sự cảm thấy bất lực... anh bên cô bao năm nay, vì cô mà đã làm tất cả. Thế nhưng... tại sao?... 10 năm trôi qua cô vẫn chẳng thể quên người con trai đó, cô về nước trước anh chưa đầy 1 năm nhưng đã lại trở thành người yêu của người con trai ấy...anh chờ đợi cô lớn lên, lo sợ cô tránh mặt mình nên chẳng dám thổ lộ.... và rồi anh được gì? anh bắt quả chỉ là người đến sau...âm thầm lặng lẽ quả nhiên là hành động ngu ngốc..... hóa ra quãng thời gian anh thương yêu, che chở và sẵn sàng bảo vệ và bên cô bao lâu nay, đối với cô mà nói... chỉ là thứ bỏ đi..... nhưng anh trách được ai? là do anh mà thôi.... số phận không cho anh cơ hội thì anh sẽ là người tạo ra cơ hội. Anh không dám chắc sẽ khiến cô luôn cười, nhưng anh đủ tự tin để nói rằng anh sẽ không bao giờ để cô phải đau buồn, sẽ luôn luôn là người lau khô giọt nước mắt đọng nơi khóe mắt cô. Đúng vậy. Anh sẽ không bao giờ gục ngã. Không tồn tại cái gọi là định mệnh!! chỉ cần anh cố gắng, những gì anh muốn sẽ thành hiện thực. Rồi có 1 ngày, cô sẽ quay lại nhìn anh..... sẽ hiểu tình yêu mà anh đã dành cho cô sâu sắc đến mức nào.....

..... có 1 ngày cô sẽ quay đầu lại, nhìn anh và mỉm cười hạnh phúc.....

.....” If you can dream, you can do it”.....

Katsuki thật sự cảm thấy vui khi bận rộn như thế này. Dĩ nhiên, đó là việc tất yếu! Bởi vì anh đang bận rộn, đang mệt nhọc... nhưng là bởi vì chuẩn bị cho lễ cưới giữa anh và cô, người con gái anh yêu thầm bao năm qua. Niềm vui của anh thể hiện rõ qua đôi mắt, qua gương mặt. Nụ cười vốn đã quyến rũ vô cùng của anh nay lại càng ngọt ngào khiến bao nhiêu fan hâm mộ điêu đứng. Những bài hát của anh cũng sâu sắc hơn, cũng dịu dàng sâu lắng như tình cảm anh dành cho cô. Người ta thật sự cảm thấy ghen tị với cô. Có được vị hôn phu tuyệt vời như thế, còn gì hơn nữa kia chứ? Tuy rằng fan hâm mộ của Kid kịch liệt phản đối, nhưng cũng phải thừa nhận rằng Katsuki là mẫu đàn ông lí tưởng, lí tưởng hơn hẳn Kid_ thần tượng của họ.

Fan hâm mộ xôn xao, cánh nhà báo lại được dịp thoải mái suy đoán liên tưởng, khắp nơi tràn ngập tin đồn, khiến những người trong cuộc đành phải thở dài ngao ngán, nhắm mắt bịt tai, không nghe không thấy, giả câm giả điếc cho qua mọi chuyện.Vốn bởi vì giải thích cũng chẳng biết giải thích cái gì, nói dài dòng lại khiến người ta thêm mắm thêm muối, càng rắc rối. Nhưng “thường dân” đã như vậy thì chẳng nói làm gì. Học sinh “quý tộc” trường Xbest lại càng thắc mắc hơn nhiều. Candy đã hứa sẽ giải thích tất cả. Thế nhưng, chuyện lần trước còn chưa xong, lại xảy ra thêm chuyện tày đình như thế này. Đã vậy, cả 4 Queens biệt tăm biệt tích, để lại bao nỗi hoài nghi không giải đáp. Đúng là khiến người ta “ăn không ngon, ngủ không yên”. Vật vã trong đồng tin đồn”. Chẳng biết đường nào mà lần!

Chuyện như thế này, chắc chỉ có 1 người còn mỉm cười vui vẻ được! Dĩ nhiên, chẳng thể nào là ai khác ngoài cô nàng Salasa tiểu yêu thích xen vào chuyện của người khác....

_ Cậu định giải quyết tất cả như thế nào đây?_ Hanachi nhấp 1 ngụm trà, lạnh lùng hỏi. @

43. Chương 43

Giải quyết cái gì mới được chứ?_ Salasa mỉm cười.

_ Cậu khiến mọi chuyện rối rắm ầm ỹ lên như vậy còn gì?_ Hanachi nhún mày_ tớ nói sẽ hợp tác với cậu, không có nghĩa là tớ sẽ dung túng cho cậu, để cậu làm liều.

_ Tớ chẳng làm liều chuyện gì cả!Đừng có nói khó nghe như vậy!_ Salasa khoanh tay, tỏ vẻ không hài lòng.

_ Cậu nghĩ cậu giấu tớ được sao? Những chuyện mờ ám cậu làm, tuy tớ không biết được tất cả, nhưng cũng nắm rõ trong tay đến 80%! Cậu coi thường tớ quá đó!

_ Tớ biết là cậu ghê gớm rồi!_ Salasa thờ ơ đáp lại_ nhưng nếu có bằng chứng mang tính quyết định thì hãy nói, còn không đừng có đặt điều!

_ Bằng chứng?_ Hanachi ngừng đầu nhìn Salasa, rồi khước môi khẽ nhếch lên giễu cợt_ tớ sẽ chẳng nói điều gì nếu không có căn cứ đâu.

_ Vậy ý cậu là gì đây?_ Salasa nhìn chằm chằm vào Hanachi.

_ Lẽ nào cậu không hiểu?

_ Tớ thật sự không hiểu!_ Salasa nở nụ cười ngọt ngào.

_ Cậu muốn tớ đưa ra bằng chứng? Về những gì tớ nói?

_ Dĩ nhiên_ Salasa nhún vai.

_ Ồ, đơn giản thôi. Có vẻ như cậu rất tự tin rằng mình chẳng có sơ hở nào thì phải. Tuy nhiên, điều đó không hẳn đã đúng đâu. Nhưng tớ là bạn cậu, đưa bằng chứng ra để vạch mặt cậu cũng chẳng để làm gì. Tớ chỉ muốn biết, từ bao giờ mà cậu dám bắt tay hợp tác với Chủ tịch tập đoàn AKT sau lưng Candy vậy?_ Hanachi nhếch mép.

.... Salasa có chút giật mình, nhưng cô nhanh chóng lấy lại nụ cười xảo hoạt trên môi, khẽ nói_ Nếu cậu đã biết, xem ra tớ không cần phải giấu diếm gì nữa rồi!hihi!

_ Cười được trong lúc đang bị người ta dồn đến chân tường! cậu quả nhiên rất đáng sợ!

_ Bởi vì cậu là bạn tớ, chắc chắn sẽ không làm tớ buồn đâu!

_ Thôi! Đừng có nói kiểu như thế!_ Hanachi giơ tay ra hiệu im lặng_ tớ cảm thấy rùng cả mình mỗi khi cậu như vậy!

_ Chắc! Bạn bè tốt sao cậu nỡ dội gáo nước lạnh vào mặt tớ thế hả?_ Salasa tặc lưỡi, phụng phịu nói.

_ Trả lời đi đã! Đừng có đánh trống lảng nữa! Tớ thừa biết cậu nghĩ gì!

_ Cậu không nghĩ có những bí mật nên mãi mãi là bí mật sao?

_ Có! Nhưng nếu cậu thật sự coi tớ là bạn, thì hãy nói cho tớ nghe!_ Hanachi mỉm cười._ nếu không thì để tớ tự tìm hiểu! Mặc dù như vậy cũng đồng nghĩa với việc cắt đứt duyên nợ giữa tớ với cậu!^^

_ Cậu đang dọa tớ đó hả?

_ Có thể_ Hanachi tủm tỉm.

_ Thôi, được. Nếu cậu muốn, tớ sẽ cho cậu biết. Tuy nhiên, trước lúc đó cậu phải nói, tại sao cậu biết chuyện này?

_ Sẽ chẳng có chuyện trùng hợp đến mức đúng bữa Candy chia tay anh chàng kia thì giới báo chí đồng loạt phát hiện chuyện hôn sự giữa Candy và Katsuki. Vả lại, ngay cả bí mật thân thể của Candy, để giữ an toàn cho Candy bao lâu nay, nên Chủ tịch AKT đã giấu nhem chuyện này. Mấy ai biết được sự thật? Và ai có gan qua mặt ông ấy? Trừ khi được phép? Cậu là người thao túng giới truyền thông. Làm việc này không khó.

_ Cậu quả là bạn tớ!

_ Đừng có nói đùa nhau nhé!

_ Không dám!

_ Bây giờ thì nói đi! cậu muốn làm những gì? Phải kể hết cho tớ!

_ Okay! Hiểu rồi!” việc thứ nhất tôi muốn anh làm, hãy đến tham gia 1 số bữa tiệc cùng tôi ”....
....” tối nay có tiệc, anh phải giữ lời hứa đó”.....

Kid ngả người, tựa đầu vào ghế. Không ngờ, cô lại ra điều kiện như vậy. Có chút kì lạ. Mà cô vốn đã thế rồi, anh cũng chẳng lấy làm bàng hoàng sửng sốt. Tự dưng mắc nợ Salasa như thế, anh thấy mình thật đáng trách. Trong phút bất cẩn mà bị cô nắm thóp, cô nàng Salasa này quả là quá ư tinh quái. Anh nghĩ anh sẽ bị người ta chơi xỏ mà không hề hay biết >.<. nghĩ=“” đến=“” đây,=“” anh=“” thăm=“” thờ=“” dài.....=“” ông=“” trời=“” rõ=“” lắm=“” trò.....=“” (^)=“”>

.... từ hôm đó đến giờ anh vẫn chưa liên lạc được với Ken. Có lẽ Ken tức anh lắm thì phải. Vả lại, công việc chưa quen, anh bận bịu học việc, cũng chẳng có thời gian đến thăm nhà Ken lấy 1 lần.... tình bạn bao năm cứ tưởng bền chặt đến lúc chết, vì 1 người con gái mà ra thành ra thế này.... thật quá đau lòng..... đúng vậy... vì 1 người con gái..... Kid cắn nhẹ môi... anh rất nhớ cô..... bây giờ cô đang làm gì? đang ở đâu?..... cô đang bên cạnh người đó chẳng?.... Tại sao anh ngu ngốc dại khờ đến thế này? Dù cô có tàn nhẫn với anh bao nhiêu, thì tình yêu trong anh vẫn chẳng hề suy giảm..... bây giờ anh chỉ muốn bắt chắp tất cả chạy đến bên cô..... dẫu cho phải quỳ gối van xin..... nhưng..... liệu có ích gì không đây?..... Kid nhìn xa xăm, đôi mắt đen toát lên nỗi nhung nhớ.....

..... ” anh nhớ em.... Candy”

Kid miễn cưỡng mặc vest đến buổi tiệc cùng với Salasa. Cô lúc nào cũng trông dễ thương đến chết người. 1 chiếc váy hồng xinh xắn, không cầu kì nhưng lại làm nổi bật nước da trắng mềm mại. Kid có chút cảm giác lạ. Hơi rung động tí tẹo thì phải^^

Salasa và Kid ngồi trên xe đến nơi tổ chức tiệc. Không khí có vẻ ngượng ngùng....

_ Sao anh nhìn tôi với ánh mắt lạ thế?_ Salasa chớp chớp mắt.

Làm... làm gì có. Kid vội vàng phủ nhận, tránh ánh nhìn của Salasa.

_ Nếu không thì tốt!hì!_ Salasa lấy tay che miệng, cố gắng không bật cười.

_ Tôi có cảm giác mình đang bị chơi xỏ!_ Kid nhăn mặt.

_ Có thể chẳng?_ Salasa mỉm cười.

_ Về chuyện gì?

_ Tôi không biết! ^^

_ Cô thật là...._ Kid khẽ thở dài cái thượt.

_ Tôi sao?

_ Không sao cả!_ Kid cười.

_ Anh trêu tôi hả?

_ Không dám!

_ cũng không biết được! Anh đừng có thích tôi đó nha!_ Salasa mỉm cười ngọt ngào, nháy mắt đùa Kid.

_ hử?_ Kid dường như không tin vào tai mình_ Cô nói gì cơ?!! Không thể nào có chuyện đó!

_ Tại sao? Anh làm tổn thương sự tự tin của tôi rồi!

_ Cô cứ đùa!

_ Chắc, có người dám từ chối cả nữ minh tinh nổi tiếng như tôi cơ đó!

_ Cô tự kiêu quá rồi!^^

_ Dĩ nhiên!^^! Có cơ hội ắt phải thể hiện! Như thế mới là con gái!hì!

_ Cô quả nhiên rất thú vị!

_ Cảm ơn! Dù không biết là anh đang khen hay cố ý khích bác tôi!

_ Tôi nào dám!_ Kid vội xua tay_ Tôi không muốn bị fan của cô hành hạ CHỬI bới, chỉ trích lên án đâu! Kinh dị lắm!_ Kid nhún vai.

_ Anh có vẻ biết điều đấy! Thái độ rất tốt!_ Salasa gật gù.

_ Ta đi đâu vậy?_ Kid bỗng dưng hỏi.

_ 1 bữa tiệc.

_ Tiệc gì?

_ Có lẽ anh sẽ ghét tôi, nhưng anh vẫn phải đi! Bởi vì anh đã hứa!_ Salasa nghiêm túc.

_ Rốt cuộc là tiệc gì vậy?_ Kid nhíu mày, trong lòng cảm giác kì quái tăng lên.

_ Đây là party do Chủ tịch Tập đoàn AKT tổ chức!

_ Sao?_ Kid không tin nổi vào tai mình._ để làm gì?

_ Đây là bữa tiệc _ Salasa ngập ngừng 1 lúc, rồi nói_ Lễ đính hôn của Candy!!! Kid bước bên cạnh Salasa với thái độ hậm hực, khó chịu ra mặt!(điều hiển nhiên không cần phải nói ^^). Cả căn biệt thự lộng lẫy sang trọng, sáng rực ánh đèn. Bước vào nơi đây thật khiến người ta choáng ngợp trước sự giàu có xa hoa. Những đài phun nước bằng đá cẩm thạch trắng xung quanh khuôn viên, những cây cảnh đắt tiền, những bức tượng xinh đẹp, những bồn hoa muôn màu sắc, những bàn tiệc xa xỉ. Khách khứa tấp nập đến chúc mừng, kẻ cười người nói tạo ra 1 bầu không khí náo nhiệt. Nhưng anh không thể nào cười được. Thật sự khi nghe Salasa nói đây là bữa tiệc đính hôn của Candy, anh chẳng còn lòng dạ, tâm trí nào để mà mở miệng nữa. Trong thời gian anh rầu rĩ đau khổ, thì cuộc sống rõ ràng vẫn tiếp diễn. Và cái ngày cô lên xe hoa lại càng kề cận. Đến nơi này, anh mới nhận ra, anh không là gì trong thế giới này. Anh là 1 phần tử nhỏ bé đến mức nếu không tồn tại cũng không ai hay biết. Anh không muốn đến đây, không muốn bản thân phải chứng kiến cái cảnh hạnh phúc của người con trai khác bên cạnh người con gái anh yêu thương nhất, càng không muốn tự bản thân mình chuốc lấy khổ sở như thế này. Nhưng người ta vốn không để anh yên, cô nàng Salasa này thật kì quái, tại sao cứ cố ý làm khổ anh? Cô nói cô thích anh chắc cũng chỉ là đùa giỡn. Cô nàng này nghĩ gì trong đầu? Kid nhìn người con gái đang khoác tay và sóng đôi bên mình , trong lòng dấy lên 1 nỗi buồn vô hạn. Anh không có ghét cô, trước giờ vẫn vậy. Dù cho cô có những việc làm khó hiểu, thì anh vẫn chưa từng có ý nghĩ chán ghét cô đâu chỉ 1 lần. Cô luôn cười, nụ cười của cô rất trong sáng dễ thương, cũng rất ngọt ngào. Không biết đó là nụ cười thật lòng hay giả tạo, nhưng nếu đó chỉ là nụ cười của miệng, nụ cười luôn thường trực trên môi cô thì cô quả là có bản lĩnh đáng khâm phục, có thể cười điều luyện như thế, đó cũng là 1 nghệ thuật! Candy đã từng nói, Salasa là thiên tài sinh ra để dành cho nghệ thuật. Là người mà cô không muốn chuốc thù oán chút nào. Là thiên tài được thiên tài công nhận, người như thế anh đâu dám chê trách? Nhưng đến tận bây giờ, anh vẫn không thể nào biết được ý định của cô là gì? Cô muốn gì?

_ Cô muốn gì?_ Kid trầm tư suy nghĩ, không ngờ lại buột miệng nói ra nghi vấn trong lòng mình.

_ Là sao?_ Salasa ngược mắt nhìn Kid, có chút giật mình khi anh hỏi như vậy.

_ Tôi không muốn đến đây. Cô biết rõ. Chẳng phải sao?_ Kid nghiêm nghị nói.

_ Tất nhiên._ Salasa thờ ơ đáp lại.

_ Nếu đã hiểu, tại sao còn cố tình làm khó tôi?

_ Tôi làm khó anh?_ Salasa hỏi lại.

_ Đúng. _ Kid gật đầu.

_ Nam nhi đại trượng phu, nói lời phải giữ lấy lời. Chính anh mở miệng ra hứa, bây giờ anh có cớ gì mà trách tôi?_ Salasa ngừng cao đầu nói.

_ Tôi không trách cô._ Kid lắc đầu_ Nhưng làm người, tốt nhất đừng nên làm khó người ta. Cô cố ý kéo tôi đến đây, thấy tôi đau khổ cô vui lắm phải không?_ Kid nói, trong giọng anh có chút mỉa mai.

_ Anh có chết đi sống lại, cũng chẳng phải việc của tôi._ Salasa giễu cợt, nhưng lời nói đó quả thực quá lạnh lùng_ Anh nghĩ tôi làm anh khổ sở. Tại sao anh không tự mình suy xét xem, đau khổ là rốt cuộc là do ai gây ra? Chẳng phải chính bản thân anh tự chuốc lấy hay sao? Tôi kéo anh đến đây, mục đích tốt hay xấu, đều do anh tự suy diễn. Anh nghĩ tôi muốn anh buồn, tôi làm thế thì được cái gì? Sao anh không nghĩ, mục đích của tôi hoàn toàn là tốt đẹp, tôi khiến anh tận mắt chính kiến cảnh anh không muốn thấy nhất, là có ý muốn anh đối diện với sự thật? Anh trốn tránh để làm gì?

_ Tôi không trốn tránh!_ Kid cắn chặt môi, quay đầu tránh ánh mắt của Salasa.

_ Anh nhìn thẳng vào mắt tôi rồi hãy trả lời_ Salasa trừng mắt nhìn Kid_ Tôi hỏi anh, trốn tránh liệu có ích gì? Anh nghĩ rằng chỉ cần vờ như không biết thì tất cả sẽ quay về bên anh như ban đầu ư?

_ có thể chẳng?_ Kid nhìn Salasa, ánh mắt anh tràn đầy nỗi thống khổ._ chỉ cần tôi chờ đợi... chỉ cần tôi mãi mãi đứng ở đây... rồi sẽ có 1 ngày....

_ Rồi sẽ có 1 ngày, anh mất hết tất cả!!_ Salasa gằn giọng nói, có vẻ như cô cũng cảm thấy tức giận.

_ Nhưng không chờ đợi, tôi biết làm gì hơn?_ Kid hỏi Salasa, trong lòng thầm mong cô sẽ không đáp lại.

_ Anh đúng là đồ hèn nhất_ Salasa thẳng thừng_ những gì anh làm quả thật đáng thất vọng. Candy không nên yêu anh, cũng không nên tin vào kẻ như anh. Người yếu đuối không dám đối mặt với sự thật, người chẳng thể bảo vệ nổi bản thân mình, thì làm gì đủ năng lực mà bảo vệ người con gái mình yêu?_ Salasa khẽ cười khẩy.

_ ... có lẽ cô nói đúng._ Kid cúi đầu, cảm giác như vừa bị tát thẳng 1 cái vào mặt nhưng chẳng thể nào phản kháng, chỉ biết đứng như chôn chân tại chỗ.

_ Sao anh chỉ biết nhẫn nhục như vậy?_ Salasa nhíu mày_ anh không cảm thấy thời gian không bao giờ chờ đợi anh ư? Những gì đã qua, chẳng thể lấy lại. Tình yêu của anh, tại sao anh không tự mình giành lấy?_ cô tiếp, trong giọng nói ẩn chút khinh miệt_ Anh thăm hại như thế này, chẳng qua cũng chỉ là kẻ tiểu nhân, không xứng đáng có được tình yêu của Candy.

_ Cô ấy không hề yêu tôi. Những gì tôi làm chỉ là ngu ngốc. _ Kid bật cười, đáp lại lời Salasa_ tôi biết.

_ Anh biết?_ Salasa nhướn mày_ anh biết điều gì? Anh đúng là người có trí tưởng tượng phong phú khiến tôi phải giật mình run sợ.

_ Tôi tưởng tượng? Hay cô mới là người tưởng tượng?_ Kid nhìn Salasa, nói 1 cách chắc nịch_ là chính miệng cô ấy nói với tôi, là chính tôi! Mắt thấy, tai nghe!

Anh là kẻ ngu xuẩn, hay là quá đại khờ? Salasa thật sự cảm thấy bó tay trước người này_ nếu anh nhất nhất tin lời Candy nói, thì khuyên anh, nên sớm biến khỏi cuộc đời cô ấy đi là vừa!_ cô mỉm cười khinh bỉ, tiếp_ Trên đời này, thật giả khôn lường, anh phải chẳng sống quá hạnh phúc nên chẳng biết đến giả dối xấu xa? Người chưa từng nếm trải bất hạnh như anh, quả là không hợp với thế giới của chúng tôi._ Salasa quay lưng bước, trước khi đi còn quay đầu nói 1 câu_ nếu anh còn muốn gây thơ khờ khạo đến vậy thì tốt nhất nên ôm mộng cả đời rồi chết, còn nếu thực sự muốn bước vào cuộc sống mà anh chưa bao giờ tiếp nhận, thì hãy sẵn sàng chuẩn bị tâm lý mà bước vào. Đừng khiến tôi phải tiếp tục thất vọng về anh! Tôi chờ xem anh sẽ làm gì! Anh hãy ở lại đây mà suy ngẫm học tập. Những gì đang diễn ra nơi đây chỉ toàn là giả tạo_ Salasa đưa tay chỉ khắp 1 lượt tất cả những người đang cười nói chúc tụng nhau chỉ cách Kid năm sáu mét_ anh hãy xem, thế giới mà tôi và Candy đang sống. Cuộc đời này còn nhiều điều anh chưa hiểu được đâu._ _ Salasa lạnh lùng bước đi, tiến lại gần những người kia với nụ cười ngọt ngào mê hoặc.

Kid thật sự cảm thấy chấn động. Cô đang chỉ dạy anh ư?!!!!!! Mắt anh dõi theo cô. Cô cười nói vui vẻ duyên dáng tao nhã. Nụ cười luôn thường trực trên môi. Thật sự chẳng thể nhận ra người chỉ vừa mới đây thôi còn giận dữ mắng anh không ngớt lời. Quả thật tài tình! Nhưng tại sao cứ phải sống như thế? Thành thật không phải tốt hơn rất nhiều ư?

....” Trên đời này, thật giả khôn lường, anh phải chăng sống quá hạnh phúc nên chẳng biết đến giả dối xấu xa? ”..... lời cô nói văng vẳng bên tai anh. Anh chỉ là sống như 1 người bình thường, có gia đình êm ấm, vui đùa cùng bạn bè ngày ngày, không âu lo tiền bạc... Đó là lẽ thường tình kia mà? Không phải ai cũng như vậy sao? như thế là sai ư? đúng vậy! Sống như 1 người bình thường!.... 1 người bình thường?..... Lẽ nào, chính cái bình thường ấy lại là bất thường trong thế giới của cô?... Kid cảm thấy bàng hoàng... anh chưa bao giờ nghĩ mình là người hạnh phúc... Anh quá tham lam, quá đòi hỏi rồi phải không? Vậy cuộc sống của những người đó.... Kid nhìn tất cả mọi người xung quanh, ai cũng cười cười nói nói..... bất giác, Kid thấy rợn cả sống lưng... toàn những bộ mặt giả dối..... Thật đáng sợ!! Thế giới này anh tuyệt nhiên không muốn bước chân vào!!!! Nhưng....

Kid đang mải mê đắm chìm trong những ý nghĩ của bản thân thì giật mình bởi tiếng nói vọng ra từ trong căn biệt thự:

_ Tôi vô cùng cảm kích vì quý vị đã dành thời gian tới tham dự bữa tiệc tối hôm nay!_ 1 người đàn ông già với khuôn mặt nghiêm nghị bước ra.

Tất cả mọi người đều vỗ tay! Hóa ra đây chính là Chủ tịch Tập đoàn AKT! Ông ngoại Candy! Kid ngược nhìn vị chủ tịch già, trong lòng không khỏi có cảm giác nể sợ. Từ người ông toát ra cái khí thế áp bức người khác, khiến người ta không lạnh mà run.

_ Hôm nay, tôi muốn giới thiệu người thừa kế chính thức của tôi và đồng thời công bố hôn sự giữa cháu gái tôi và con trai ngài.....

Kid chẳng thể nghe hết câu. Anh cảm thấy ù hết cả 2 tai. Khi nghe đến 2 từ ” hôn sự” thì anh không còn tâm trí mà tiếp tục lắng nghe bất cứ điều gì nữa. Xung quanh anh, tiếng vỗ tay, tiếng chúc mừng vang lên.Ồn ào! náo nhiệt! Thế nhưng, chính giữa khung cảnh như vậy, anh lại cảm thấy cô đơn lạc lõng hơn bao giờ hết. Dù đã chuẩn bị trước tâm lý, dù đã đau khổ tưởng chừng chẳng thể đau khổ hơn được nữa, nhưng bây giờ anh vẫn thấy đau nhói thấu tận tâm can. Hóa ra cái gọi là giới hạn không hề tồn tại. Đã đau thì sẽ còn có thể đau hơn nữa.

_ Xin chào tất cả quý vị! Rất hân hạnh khi được tiếp đón mọi người!

1 giọng nói vang lên. Giọng nói thân quen mà anh mãi mãi không thể nào quên được. Kid nhìn người con gái đang bước ra, tay trong bên người con trai khác. Cô mặc chiếc váy màu trắng ngà. Khuôn mặt gần như không trang điểm, chỉ tô chút son phớt hồng, nhưng trong ánh đèn, gương mặt cô dường như tỏa sáng. Cô xinh đẹp rạng ngời bên người con trai hào hoa phong nhã. Cả 2 đều toát lên vẻ quý tộc mà anh không hề có. Trong khoảnh khắc, Kid cảm nhận được khoảng cách vô hình giữa cô và anh.

_ Rất vui khi được diện kiến tất cả các vị._ Candy khẽ mỉm cười, từng cử chỉ thanh thoát tao nhã, đúng khuôn mẫu 1 vị tiểu thư dòng họ danh giá.

_ Đây là người thừa kế chính thức của tôi, Lanayi Liuyashi._ Vị chủ tịch già lên tiếng, không quên giới thiệu người đang đứng bên cạnh cô_ Và đây là vị hôn phu của cháu gái tôi, Katsuki Tayashi._ Ông hắng giọng, rồi tiếp tục nói_ Bữa tiệc đêm nay, một mặt là muốn cho cháu gái tôi chính thức ra mắt quý vị, một mặt là muốn quý vị chứng kiến cho hôn sự giữa 2 nhà Yashi và Takashi, cũng như sự hợp tác giữa 2 Tập đoàn AKT và Simo. Mong rằng 2 tập đoàn có thể cùng nhau phát triển, giữ vững mối quan hệ làm ăn tốt đẹp này. Xin hết!

Tiếng vỗ tay lại vang lên. Càng ngày, Kid càng cảm thấy chói tai. Kid nhìn cô. Cô và người con trai kia, trao cho nhau cặp nhẫn đính hôn, môi cô hé cười, tựa cánh hoa anh đào. Nụ cười của cô tại sao lại rạng rỡ như thế? Tại sao bên anh, cô chẳng 1 lần cười tươi như vậy? Là anh đã trói buộc cô ư? Là anh vì ích kỷ ngu ngốc nên mới níu kéo 1 người không thuộc về mình? 2 người đó... cô và người con trai ấy. Môi kề môi. Trước mắt anh. Trong tiếng vỗ tay hoan hỉ của mọi người. Anh quay mặt đi, thật sự không muốn nhìn thấy cảnh này thêm 1 lần nào nữa. Anh đang đứng đây để làm gì? Kid chợt thấy bản thân mình đang từ từ lún xuống đáy địa ngục... từ từ..... từng chút một.... không lối thoát.....

_ Đau khổ lắm phải không?_ Salasa bất thành linh xuất hiện phía sau lưng anh, giọng nói cất lên trong trẻo êm dịu, tựa như đang muốn mê hoặc lòng người.

_ Đúng vậy!_ Kid nhắm chặt mắt, không quay lại nhìn cô, khẽ khàng đáp lại.

_ Đau đến tận xé ruột xé gan, nhưng vẫn chẳng thể nào từ bỏ được?

_ Đúng vậy!_ Kid gật đầu.

_ tại sao anh không mở to mắt ra mà nhìn? Đau khổ như thế, liệu có ích gì? Tại sao lại không thể từ bỏ?

_ Là bởi vì quá đau khổ, nên chẳng thể nào rút lui được nữa._ Kid quay lại nhìn Salasa, đôi mắt anh trống rỗng vô hồn.

_ Là bởi vì quá mê muội, nên đầu óc không thông thì đúng hơn._ Salasa nhếch mép cười khẩy.

_ Đầu óc muốn thông, nhưng chẳng thể nào thông được.

_ Những gì tôi để anh chứng kiến, vẫn không đủ để anh tỉnh ngộ?_ Salasa chỉ về phía Candy và Katsuki đang đứng.

_ Chỉ thấy đau. Ngoài ra không cảm thấy được điều gì khác_ Kid lắc đầu.

_ Anh không nhìn thấy nụ cười của Candy sao?

_ Có. Cô ấy cười, rất tươi, rất xinh đẹp, rất rạng ngời...._ Kid càng nói, càng cảm thấy nỗi tuyệt vọng dâng tràn.

_ Rất tươi? Rạng ngời? ý anh là hạnh phúc?_ Salasa hỏi lại, trong lòng không khỏi cảm thấy nực cười.

_ Đúng vậy! Tôi đã nghĩ, sẽ cố gắng khiến cô ấy quay trở lại, nhưng... nụ cười hạnh phúc mà chưa bao giờ tôi thấy được, lại là nụ cười khi cô ấy ở bên người khác. Nếu như tôi bất chấp tất cả để khiến cô ấy mất đi nụ cười đó, thì tôi....._ Kid nhìn thẳng vào mắt Salasa, đôi mắt anh chứa đựng nỗi buồn sâu thẳm_ thì tôi thà chết đi còn hơn. Tôi chịu cay đắng âm thầm 1 chút, cũng không sao. Miễn là cô ấy thật sự hạnh phúc....

_ Anh quả là yêu Candy đến đại khờ...._ Salasa lắc đầu_ nhưng mà, anh có chút hiểu lầm rồi chẳng?

_ Hiểu lầm?

_ Sao anh dám nói, đó là nụ cười hạnh phúc? Anh có cần tôi diễn cho anh xem nụ cười rạng ngời ngọt ngào lấp lánh ấy cho anh xem không?_ Salasa bật cười_ theo như anh nói, hóa ra tôi lúc nào cũng hạnh phúc?

_ Không. _ Kid phủ nhận_ nhưng cô khác, cô ấy khác.

_ Khác chỗ nào?_ Salasa hỏi vặn lại.

_ Cô là diễn viên. Vả lại cô luôn cười. Còn Candy, cô ấy chưa từng cười với tôi như thế..... chưa từng....._ Kid khe khẽ lắc đầu, lời thú nhận này chẳng khác nào tự mình rạch 1 vết thương vào tim.

_ là bởi vì..... bên anh, cô ấy không sống bằng mặt nạ._ Salasa nói_ cô ấy bên anh, cười là thật sự cười, chưa bao giờ giả dối. Nhưng nụ cười ấy, không thể nào rạng ngời như thế.... lí do là cô ấy luôn lo lắng cho anh. Vì bảo vệ anh mà làm tất cả, chấp nhận số phận. Anh mở miệng ra là nói anh yêu cô ấy, tại sao không chịu mở to mắt ra mà nhìn?

_ Những lời cô nói..... thật hay giả? Tôi nào đâu biết được!_ Kid vừa muốn tin, vừa cố gắng phủ nhận. Tia hi vọng này là cô ban cho anh. Nhưng anh không muốn cứ hi vọng rồi lại để thêm thất vọng....thà chưa bao giờ hi vọng còn hơn.....

_ Tin hay không, tùy anh! Anh có nhớ lần trước anh bị tai nạn không?_ Salasa hỏi, từng câu nói chứa đầy ẩn ý.

_ tất nhiên là nhớ, nhưng đó chỉ là vết thương nhẹ... và có liên quan gì đến chuyện này đâu?

_ Anh nghĩ đơn giản thế ư?_ Salasa nhếch mép_ thế giới này, không đơn giản như anh nghĩ đâu. Tại sao nói mãi mà anh vẫn không chịu hiểu? Vì tai nạn đó, mà Candy phải hạ quyết tâm chia tay anh đó...

_ ý cô là sao?_ Kid trừng mắt, nắm chặt lấy cánh tay cô.

_ Đau!!!

_ Tôi xin lỗi!_ Kid vội giật tay lại._ tôi không cố ý.

__ Muốn biết rõ thực hư thế nào, hãy gặp Candy mà hỏi cho rõ. __ Salasa xoa xoa cánh tay đang đau nhức__ cơ hội này, tôi trao cho anh. Mong anh hãy cố gắng đạt được kết quả tốt!

__ cảm ơn cô!__ Kid chạy đi, trước khi rời khỏi chỗ đó còn không quên quay lại nói lời cảm ơn.

__ Không có gì!

Salasa nhìn Kid đang tiến nhanh về phía Candy, trong lòng không khỏi lấy làm vui.

__ Tồn công sức như vậy, cậu thật không giống cậu chút nào!__ Hanachi đột ngột xuất hiện, khiến Salasa giật thót cả mình.

__ cậu thật là....__ Salasa trách móc__ lần sau hãy đứng trước mặt tớ mà nói, đừng có đứng sau lưng như vậy, toàn dọa tớ sợ chết khiếp.

__ Có tật giật mình!

__ Này!!!

__ Thôi, không đùa nữa! Chỉ có điều...__ Hanachi trầm ngâm.

__ Điều gì?__ Salasa nhú mày.

__ Lần này cậu mắc oán với Candy rồi! Chắc chắn!

__ Đành chịu thôi!__ Salasa nhún vai__ dù sao cũng chẳng còn ở đây lâu nữa...

__ cậu chịu thiệt thòi như vậy, lại càng không giống cậu.__ Hanachi lắc đầu.

__ Đóng vai ác rất khó mà!__ Salasa mỉm cười.

__ Không, ý tớ là, cậu làm việc thiện như thế, khác hẳn phong cách của cậu!

__ cái gì cơ?__ Salasa nhướn mày__ cậu nhắc lại xem? Vậy thế nào mới giống tớ?

__ Gian xảo, đánh đá, quỷ quyệt, vô liêm sỉ!__ Hanachi lè lưỡi trêu Salasa.

__ Cậu.....!!!!!!!!!!__ Salasa tức xì khói, thật sự muốn đấm cho Hanachi 1 quả.

__ Đừng nóng!!!!__ Hanachi che miệng cười, nói tiếp__ Nơi này không thích hợp!^^

__ Grừ Nhớ đó! Thù này không trả! Không phải là người!

__ ừm, tớ sẽ chờ....^^ haha.

__ Đứa bạn xấu xa! @

44. Chương 44

Kid tiến lại về phía Candy. Anh đi ngang qua cô, trước khi lướt qua đã kịp nói nhỏ:

__ Anh muốn nói chuyện với em!__ Rồi đi thẳng.

Candy đứng như trời trồng! Cô không ngờ anh lại xuất hiện ở đây! Tại sao...? Cô bối rối không biết nên làm thế nào! Candy khẽ nhú mày, trấn tĩnh lại đầu óc. Cô hiểu cuộc nói chuyện này là không thể nào trốn tránh, anh cũng đã biết ý để cô không khó xử. Vậy nên, Candy khéo léo xin về phòng, với lí do cô cảm thấy mệt. Candy nhanh chóng bước theo sau Kid, đi ra hậu viên căn biệt thự.

Nhưng việc này không thể lọt ra ngoài con mắt của Katsuki. Anh nhìn cô, trong lòng lại càng có cảm giác khổ sở.... không có cô... anh đau... có cô trong tay rồi... anh vẫn thấy trái tim đau nhức nhối!.... làm sao để nỗi đau này biến mất?!..... Làm sao có thể?.....nhưng anh tuyệt đối không buông tay!! Đơn giản chỉ vì

anh yêu cô! Yêu cô đến cuồng si điên dại! Đúng vậy! Đó là lí do duy nhất của anh!!!! Là lí do duy nhất để anh tiếp tục bướng bỉnh giữ chặt cô như vậy!

.....” đơn giản chỉ vì anh yêu em!...”.....

Candy và Kid đứng trong hậu viên, nơi đây cũng đẹp dễ tráng lệ như ở bên ngoài. Chỉ có điều, nơi đây tĩnh lặng. Không 1 bóng người. Trừ cô và anh.

_ Anh có gì muốn nói thì nói mau đi!_ Candy hít 1 hơi dài, mặt đối mặt, nói với Kid.

_ Chuyện này....._ Kid ngập ngừng... tại sao ta lại phải chia tay?_ Kid nhìn thẳng vào mắt Candy.

_ Chẳng phải tôi đã nói rồi hay sao?_ Candy lạnh lùng cất tiếng.

_ Vì em không yêu anh?_ Kid cố gắng nói ra, cổ họng nghẹn đắng.

_ Đúng vậy!_ Candy trừng mắt nhìn Kid._ Anh đã hiểu thì mong anh hãy buông tha cho tôi!

_ vậy ư? Buông tha?_ trái tim Kid dường như bị khoét 1 lỗ thật sâu..... thật sâu..._ thế thì vì lẽ gì..... em lại ở bên anh trong suốt thời gian qua?

_ Tôi không biết!_ Candy trong phút bối rối không biết phải trả lời thế nào, đã nhắm mắt bịt miệng.

_ Không biết? _ Kid nhú mày_ tại sao em lại nói dối là em không yêu anh? Em có vui khi khiến anh đau không? Tại sao chúng ta cứ mãi làm khổ nhau thế này?_ Kid hạ giọng, trong từng câu nói có cả nỗi đau và nước mắt mặn chát chảy ngược vào lòng.

_ Tôi không nói dối!!!!

_ Em đang nói dối!!!!_ Kid khẳng định!

_ Tôi đã bảo là không! Không hề!!!!_ Candy vội vàng phủ định!_ Anh đừng có áp đặt suy nghĩ của anh cho tôi! Tôi chưa bao giờ làm khổ anh! Chỉ có anh tự chuốc lấy! Đừng đổ trách nhiệm cho tôi!!!_ Candy nhấn mạnh! Mỗi lời nói của cô tựa như muôn vạn mũi kim châm vào khiến cho trái tim anh hoàn toàn tê buốt!_ Chẳng qua tôi thương hại anh! Chỉ đơn giản thế thôi!!!!_ Candy ngẩng cao đầu, nói rành rọt từng tiếng._ Đúng vậy! là tôi thương hại anh! Anh ngu ngốc đến mức đáng thương!!!! Tôi thấy anh tội nghiệp nên bố thí chút ít tình cảm! Và giờ đây, anh khiến tôi chán nản đến cùng cực!!!! Anh không thấy hành động của anh hoàn toàn không có chút tự trọng nào hay sao? Lòng tự tôn của anh biến đi đâu cả rồi? !_ Candy tuôn 1 tràng, những lời lẽ độc ác nhất cứ tuôn ra, cô nói để đẩy anh xuống hố sâu tuyệt vọng, hay là đang nói để tự thuyết phục bản thân mình rằng cô không yêu anh!!!?_ Tôi thật sự cảm thấy vô cùng nuối tiếc! Giá như tôi không động lòng trắc ẩn, thì bây giờ tôi đã chẳng phải chịu cảnh oái oăm này!

_ Em nuối tiếc?_ Kid hỏi lại, tim anh thất lại, lồng ngực dường như bị đè nặng, anh thật sự không thể nào thở được, đầu óc quay cuồng.

_ Đúng! Tôi nuối tiếc! tôi hối hận!_ Candy tàn nhẫn đáp lời_ Tôi hối hận vì quãng thời gian lãng phí vì anh! bởi vì những gì đã xảy ra, không thể nào xóa bỏ! Đáng tiếc là như vậy! Nếu thời gian có thể quay trở lại, tôi nhất định sẽ tránh xa anh!

_ Ừ... haha, có lẽ em nói đúng! Đáng tiếc! Thật quá đáng tiếc!_ Kid bật cười đau khổ_ anh cũng rất hối hận! Vô cùng ân hận!!!! Vô cùng nuối tiếc!

...._ Candy có chút kinh ngạc trước thái độ của Kid, nghe anh nói như vậy, cô cảm thấy trái tim khẽ đau nhói, anh đang hối hận... đang hối hận vì đã yêu cô.... rõ ràng cô muốn anh tránh xa cô ra, muốn anh oán ghét cô.... nhưng khi anh nói như vậy, cô lại thật sự không muốn chút nào... cô chỉ muốn nhắm mắt bịt tai, để mãi mãi không bao giờ thấy cảnh anh nhìn cô với ánh mắt thù hận, không muốn nghe anh nói những lời tuyệt tình cay độc. Nhưng cô không có quyền làm thế! Cô buông những lời xấu xa nhất ra nói với anh, khiến anh tổn thương trầm trọng, mà lại muốn bản thân mình không phải chịu chút tổn thương nào ư? Cô không được phép ích kỷ như vậy..... Candy im lặng 1 lúc, rồi cuối cùng mỉm cười_ anh đã làm đúng! Hối hận là chuyện tất yếu! Tôi biết!

_ Anh quả thật rất hối hận..... nhưng em biết là hối hận vì điều gì không?_ Kid hỏi, rồi không để Candy kịp nói gì, đã tiếp_ Hối hận bởi vì 10 năm về trước, anh đã không ở bên cạnh em mà níu giữ em lại, hối hận vì đã không đến bên em sớm hơn! Hối hận vì đã không quyết tâm ôm chặt lấy em khi em quay lưng bước đi! Và bởi vì thế, anh không muốn tiếp tục hối hận thêm 1 lần nào nữa! Nếu như em không yêu anh thì anh sẽ khiến em yêu anh! Nếu như em quên anh thì anh sẽ khiến em nhớ lại! Anh tuyệt đối không buông tay ra thêm 1 lần nào nữa!!!!!!_ Kid nhấn mạnh, đôi mắt anh đen láy sâu thẳm, chứa đựng cả 1 quyết tâm mà chưa bao giờ anh có.

_ Vô ích!!!!!! Anh hãy thôi hão huyền mộng tưởng! Lãng phí cuộc đời như vậy thật có lỗi với ba mẹ anh!

_ Tại sao em biết đó là vô ích!?_ Kid ngay lập tức phản bác_ cuộc đời anh do chính anh quyết định, anh muốn sống như thế nào là tùy anh! Ngay cả em cũng vậy! Rốt cuộc thì em đang lo sợ điều gì chứ? Không lẽ chỉ bởi vì thù oán giữa 2 nhà mà em và anh buộc phải rời xa nhau?

_ Tại sao.....?..._ Candy không thể nói nên lời, chuyện này cô cũng chỉ nghe ông nói sơ qua, không hề biết rõ ngọn ngành, và cô cũng chỉ mới biết đây thôi, làm sao anh biết được?

_ Em thắc mắc lí do anh biết? _ Kid nghiêm túc_ Ông nội anh đã kể.Chỉ là chút hiểu lầm ! Nhưng lại khiến 2 ta không thể đến được với nhau?_ anh nhìn cô, đầy ai oán.

_ Chỉ là 1 phần lí do! Nhưng lí do quan trọng nhất, tôi đã nói rồi!

_ Vậy ư? là vì em muốn bảo vệ anh?_ Kid nhún mày.

_ Anh nói cái gì?_ Candy giật thót, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh_ Thật là nực cười! Đầu óc anh càng ngày càng có vấn đề!

_ Chẳng phải vì tai nạn lần trước sao? là do ông em đúng không? Ông ấy đe dọa em những gì?_ Kid trừng mắt.

_ Anh đừng có nói bậy!!!!!!_ Candy bất chợt giật lùi, trước thái độ của Kid.

_ Em nói đi! Ông ấy đã nói những gì?!!! Em vì cái gì mà chấp nhận thế này? Đừng như vậy nữa!!!!!! Cuộc đời em không thể bị trói buộc như thế này!!!!!!_ Kid ghì chặt lấy 2 vai Candy!

_ Anh buông tôi ra ngay!!!!!!_ Candy giận dữ quát lên, vai cô đau nhức, sức lực của anh quả nhiên không tầm thường, cô cố gắng vùng vẫy nhưng thật sự không thể thoát ra được.

_ Không!!! Em nói đi!!!!

_ Candy à, em có ở đây không?_ Giữa lúc đang trong tình huống nguy hiểm như vậy, thì 1 giọng nói vang lên, cứu thoát Candy trong phút chốc. Đó là Katsuki!!!!

Kid vội buông Candy ra, anh tức giận nhìn cô. Lại là người con trai đó phá đám! Tại sao lúc nào cũng đúng lúc như vậy chứ?!!!

_ Em ở đây, anh đợi chút, em ra liền!!!!!!_ Candy nói to lên, rồi quay qua nói với Kid._ tôi đi đây, anh hãy thôi đi, tất cả đã chỉ còn là kỉ niệm. Mong anh hãy hiểu cho!

_ Anh nhất quyết không bỏ cuộc!!! _ Kid khẳng định chắc nịch.

_ Đừng tốn công vô ích nữa!_ Candy quay lưng bước đi_ Tôi bây giờ đã chính thức là vị hôn thê của người khác! Tôi thật sự rất muốn anh chúc phúc cho chúng tôi! Tạm biệt!

Candy quay gót bước đi. Kid nhìn theo, cảm giác bất lực lại dấy lên. Đôi bàn tay anh..... làm cách nào để nắm giữ trái tim 1 người đã rời xa anh? Anh thật lòng muốn biết! Nhưng.... như anh đã nói, anh sẽ không bỏ cuộc!!!!!! Từ bây giờ, anh quyết không lùi thêm 1 bước nào nữa!!!!!!

Candy đi ra, trong lòng thêm nặng trĩu. Katsuki đứng đợi cô gần cửa, khuôn mặt tĩnh lặng như băng tuyết, đôi mắt màu nâu sâu thẳm chăm chú nhìn vào 1 điểm nào đó, từng đường nét góc cạnh khuôn mặt đều thật hoàn mỹ. Vừa nhìn thấy cô, cái giá lạnh nơi anh hoàn toàn biến mất, đôi mắt trở nên linh hoạt, không chút u sầu. Anh khẽ mỉm cười:

_ Em có muốn chút gì không?

_ Không!_ Candy đáp lại.

_ Trời về đêm có vẻ lạnh, em phải cẩn thận chứ!_ Katsuki cởi áo ngoài, khoác cho cô.

_ Em biết mà, cảm ơn anh!

_ Ừm! Đi vào thôi!

Katsuki nắm chặt tay Candy, bắt giác khẽ thở dài. Anh đã nghe... đã nghe hết..... nhưng.... cô bây giờ là của anh! Rồi sẽ có 1 ngày, trái tim cô hướng về anh..... như anh mong muốn.....

..... Dẫu biết rằng đó chỉ là mộng tưởng.....

.....Anh vẫn muốn mơ giấc mộng yên bình.....

.....Ước nguyện nhỏ nhoi, có em trong đời.....

.....Phút hạnh phúc, không bao giờ tỉnh dậy.....

.....Tiếc rằng mơ vẫn mãi chỉ là mơ.....

..... Và một ngày em sẽ rời xa anh.....

..... Tựa cánh chim vút bay chẳng trở lại.....

.....Để lại đây nỗi ám ảnh đêm ngày.....

.....Về mối tình đơn phương đầy đau khổ.....

.....Chỉ còn biết chúc em luôn hạnh phúc.....

..... Anh nguyện yêu em trọn đời trọn kiếp.....

..... hời tình yêu duy nhất của đời anh..... Kid từ tối hôm đó, lại quay trở về là Kid ban đầu. Người đã bắt chấp tất cả chờ đợi cô. Và lần này, anh bắt chấp tất cả níu kéo cô cho bằng được. Anh xuất hiện ở những nơi cô xuất hiện. Thật sự mà nói là chẳng khác nào kẻ theo dõi.=> (Mất mặt quá đi>.<). tuy=" nhiên,=" kẻ=" vốn=" mờ=" mắt=" vì=" tình=" như=" kid=" thì=" đối=" với=" việc=" mất=" mặt=" hay=" không=" đã=" không=" còn=" quan=" trọng.=> nhưng=" mà=" những=" hành=" động=" mang=" tính=" chất=" quá=" khích=" này=" từ=" trước=" đến=" giờ=" luôn=" gây=" phản=" cảm.=> thành=" ra=" tình=" hình=" ngày=" càng=" diễn=" biến=" theo=" chiều=" đi=" xuống,=" thật=" khiến=" người=" ta=" cười=" mà=" chảy=" nước=" mắt.=> candy=" bắt=" buộc=" đi=" "=" lánh=" nạn",=" không=" dám=" xuất=" hiện.=> có=" khi=" còn=" ở=" trong=" nhà=" suốt=" cả=" mấy=" ngày.=> thật=" sự=" khó=" mà=" ngờ=" được=" chuyện=" lại=" thành=" ra=" thế=" này!=>>

Salasa chỉ biết ôm bụng cười rũ rượi trước tình cảnh “khốn khổ” của con bạn thân. Khiến mọi việc thế này 1 phần là do cô, nhưng nào ngờ Kid lại.....^^.. vượt qua cả dự tính của cô. Và vì thế, tội lỗi do cô, cô phải gánh chịu. Salasa lại tiếp tục bày trò để 2 người gặp nhau mặt đối mặt thêm 1 lần nữa (lại cái điệp khúc muôn thuở này ^^)

Phòng làm việc của Salasa tại Stars:

_ Cậu gọi tớ đến đây làm gì?_ Candy bước vào phòng, mặt mày tỏ thái độ khó chịu rõ ràng.

_ Ôi, tớ nhớ cậu quá đi mất!_ Salasa vừa thấy Candy, đã cười thật tươi, vội ôm chầm cô, nhưng Candy đã kịp thời tránh sang 1 bên, thành ra Salasa bị hụt, tí nữa ngã nhào._ AAHH, cậu quá đáng thật đó!!!!_ Salasa bĩu môi, phụng phịu nói.

_ Cậu thể hiện tình cảm thái quá làm tớ sợ!_ Candy chớp chớp mắt, tỏ vẻ vô tội.

_ Đáng ghét!_ Salasa lườm Candy 1 cái.

_ Có việc gì nào?_ Candy ngồi xuống, hỏi với giọng điệu đầy kiêu ngạo.

_ Tớ đã bảo là tớ nhớ cậu mà!_ Salasa nũng nịu._ bữa trước không gặp được cậu, buồn chết đi được!

_ Hanachi đâu? Tớ không có vui vẻ gì khi gặp cậu đâu!_ Candy lắc đầu.

_ Cậu nói thế làm tớ thấy tổn thương đó!_ Salasa quay mặt đi, buồn bã cực độ.

_ Cậu chơi với tớ bao nhiêu năm rồi?_ Candy tự dưng hỏi.

_ Gần 10 năm._ Salasa vẫn không quay đầu lại.

_ Thời gian trôi nhanh nhỉ?_ Candy hồ hững nói_ mới đó đã 10 năm rồi.

_ Ừm....

_ 10 năm trôi qua, cậu có hiểu tớ chút nào không?_ Candy tựa người vào ghế sofa, khẽ nhắm mắt lại.

_ Tớ nghĩ là có.

_ Bao nhiêu?

_ Không nhiều, nhưng đủ để cậu có thể chia sẻ với tớ tất cả mọi điều.

_ Như vậy mà không nhiều à?_ Candy khẽ mỉm cười.

_ Bởi vì cậu không tin tưởng tớ như tớ tin tưởng cậu. Cậu có hiểu tớ không?

_ Chỉ 1 chút. _ Candy đáp lại_ Cậu nói tớ không tin cậu, nhưng cậu luôn làm tớ muốn tin cũng chẳng dám tin.

_ Cậu không mở lòng với người ta, mà lại muốn người ta lại gần mình trước ư?_ Salasa bật cười_ là vì cậu quá đa nghi, cậu lo sợ tổn thương nên ích kỷ như vậy. Tuy nhiên, ích kỷ là bản chất vốn có của con người, tớ không trách cậu.

_ Tớ và cậu, đều có những nỗi đau riêng, chỉ là nỗi đau của cậu, tớ không hiểu được, cũng như nỗi đau của tớ, cậu chẳng hiểu nổi.

_ Bất hạnh của cậu, là thứ không thay đổi được. Còn nỗi khổ của tớ, là vì định mệnh quá ngang trái. Tớ là kẻ đi trước, hứng chịu số phận điên đảo này, nên tớ tuyệt đối không muốn bạn mình đi vào vết xe đổ. Tớ không muốn thấy cậu thêm bất hạnh.

_ Tớ không cảm thấy bất hạnh._ Candy trầm tĩnh nói_ Cuộc sống hiện tại của tớ rất tốt đẹp.

_ tốt đẹp không có nghĩa là trong lòng cậu thật sự cảm thấy thoải mái. tốt đẹp lại càng không có nghĩa đó là hạnh phúc._ Salasa lắc đầu_ cậu không chút ân hận nào hay sao? Tớ không tin!

_ Ân hận rồi thế nào? Chuyện đã rồi, không thể thay đổi.

_ Cậu không có mặc cảm tội lỗi ư?

_ Mặc cảm tội lỗi cũng đành chấp nhận, xuống địa ngục rồi tớ sẽ hứng chịu những gì mình đã gây ra.

Salasa nhú mày, Candy nói cứ như thế đó là chuyện hiển nhiên vậy. Dường như cô ấy sắp xuống địa ngục không bằng! lời lẽ bất cần như thế, không giống Candy ngày trước chút nào!! Salasa có chút nghi hoặc! Nếu Candy trả thù xong rồi, Candy sẽ ra làm sao?!

_ Cậu rửa xong mối hận, thì sẽ thế nào?_ Salasa hỏi Candy.

_ Sẽ....

Candy chưa kịp trả lời thì điện thoại reo vang. Candy chưa vội nghe điện thoại, cô nói với Salasa:

_ Xin lỗi cậu! tớ cần nghe điện thoại!

_ Tớ biết!_ Salasa gật đầu_ cậu có cần tớ ra ngoài không?

_ Không cần! cậu im lặng là được rồi!

Candy nhìn tên hiển thị trên màn hình, rồi nhấc máy:

_ Alo, tình hình thế nào rồi.

_ " Tất cả đã chuẩn bị xong xuôi"

_ Tốt.

_ " tôi đã làm theo những gì cô dặn, nhưng cô có chắc chắn muốn làm như vậy không?"

_ Tất nhiên!

_ " lần này cô đã quyết định chưa?"

_ Hãy làm theo như kế hoạch.

_ " tôi hiểu rồi"

_ Anh hãy cố gắng xử lý thật nhanh gọn.

_ " vâng, nhưng thời gian qua ông ta đã biệt tăm biệt tích, tôi nghĩ cần phải điều tra lại"

_ Biệt tích?

_ " vâng, rất kì lạ"

_ Nhân vật chính không phải là ông ta! Có thể bỏ qua! Tìm sau cũng được!

_ " Công ty đó đã sắp phá sản rồi, theo đúng những gì cô đã dự tính"

_ Tốt! Vậy thôi! Lúc nào cần, tôi sẽ gọi lại.

_ " Vâng".

Candy cắt điện thoại, gương mặt lạnh tanh không chút biểu cảm. Salasa chậm rãi hỏi:

_ cậu đang lên kế hoạch trả thù?

_ Không phải đang lên kế hoạch, mà là đang thực hiện kế hoạch!

_ 10 năm qua, cậu đã khiến họ lao đao điều đứng đến mức nào?

_ cậu không cần biết!

_ Như thế nào thì cậu mới vừa lòng chứ?!

_ Giết chết chúng!!!! _ Candy trừng mắt nhìn Salasa, đôi mắt chứa đầy những tia thù hận.

_ cậu có thỏa mãn không? làm người khác đau khổ, cậu vui không?

_ Tôi không quan tâm! Tôi chỉ muốn bọn họ chết đi sống lại! Những gì họ đã cướp khỏi tay tôi, những gì mãi mãi không thể quay trở lại!!!!!! Bọn họ có chết đi cũng đáng!!!!!!

_ _ Salasa im lặng, cô cắn chặt môi _ hận thù không giải quyết được gì cả!

_ Những khổ đau đó có đáng gì!!! Những tội ác mà bọn họ gây ra còn đáng ghê tởm hơn rất nhiều!! bất hạnh của tôi, ai sẽ hiểu cho đây?! _ Candy nhướn mày _ có thể giết chết họ bằng đôi bàn tay này, tôi mới có thể ngủ ngon được!!!!!! Đêm nào tôi cũng mơ thấy cảnh có 1 ngày mình bóp chết những con người ác độc kia bằng tất cả sức lực!!!

_ cậu..... _ Salasa trong 1 thoáng đã rùng mình.

_ Tôi đáng sợ lắm phải không? _ Candy nhếch mép cười _ nhưng tôi tuyệt nhiên không hối hận!!!!!!

Salasa im lặng ngồi bên cạnh Candy. 1 lúc sau mới khẽ thở dài:

_ cậu đã biết phải không?

_ đúng.

_ cậu cố ý nói những lời lẽ đó ư?

_ Cũng không hẳn.

_ Biết âm mưu của tớ, rồi lại vờ mắc bẫy. Tớ đã tiếp tay cho cậu mất rồi!

_ 1 trò không thể làm đi làm lại mãi đâu.

_ Cậu biết từ khi nào?

_ tối hôm đó, là cậu kéo Kid đến đó đúng không? Chỉ có cậu mới dám làm thế thôi!

_ Và cậu nghi ngờ tớ, biết tớ gọi cậu đến để cậu và anh ấy nói chuyện thêm 1 lần, nên đã lên tiếng cho anh ấy biết cậu có ý định giết người à? _ Salasa nhìn Candy.

_ Tránh xa tớ ra, mới là điều tốt!

_ 1 người hạnh phúc như anh chàng đó, nghe được chuyện người con gái mình yêu nói đến chuyện HẮM hại người khác 1 cách không ngưng ngừng, không e sợ như vậy, chắc hẳn sẽ rùng mình ớn lạnh.

_ Không chỉ rùng mình ớn lạnh, mà sẽ còn kinh ngạc khiếp đảm. Không dám lại gần.

_ Mục đích của cậu đã đạt được rồi! Chúc mừng!_ Salasa nói, không chút vui vẻ.

_ Thành công thế này, cũng là do cậu!

_ Bị cậu lợi dụng, tớ quả là sơ suất!

Đúng vậy, Salasa đã cố ý gọi Candy đến đây, để Kid có thể gặp cô. Nhưng.... Kid chưa kịp vào, đã nghe hết toàn bộ câu chuyện giữa 2 người họ! Anh thật sự không ngờ!!!! Candy trong phút chốc dường như biến thành 1 người khác!! Độc ác! dã man!!!! Anh ước những gì mình đã nghe chỉ là 1 cơn ác mộng!!! Kid kinh hoàng chạy đi!!!! Anh không muốn tin!!!! Không muốn tin!!!! Candy của anh là người như vậy ư?!!!! Người sẵn sàng cười trên nỗi đau của người khác như vậy?!!!!!!!! Tai Kid ù đi, trong đầu anh lặp đi lặp lại những câu nói vô tình của cô“có thể giết chết họ bằng đôi bàn tay này, tớ mới có thể ngủ ngon được!!!! Đêm nào tớ cũng mơ thấy cảnh có 1 ngày mình bóp chết những con người ác độc kia bằng tất cả sức lực!!! ”

Cảm giác cô thật đáng sợ lan tỏa khắp người anh!!!!!!!!!!!! Anh đã và đang yêu 1 người như thế?!!!!!!!! Kid sốc nặng! Anh muốn chối bỏ sự thật! Nếu có thể, anh ước mình mãi mãi chẳng nghe thấy những gì cô đã nói.Hình ảnh cô trong sáng xinh đẹp dường như vỡ vụn. lẽ nào thời gian qua, anh đã yêu 1 cái ảo tưởng? Anh đã tự huỷ hoại mình? vậy những gì anh đã làm chẳng phải là vô nghĩa?! Người con gái này bây giờ không phải là cô bé ngày xưa anh yêu thương đến điên đảo. Hoàn toàn không phải!!!! Không chỉ bề ngoài thay đổi, mà nội tâm cũng hoàn toàn thay đổi!!! Kid không thể nào nhận ra cô nữa!!!! Anh không yêu người con gái có dã tâm như vậy, càng không yêu người con gái dễ dàng mở miệng nói những lời lẽ ác độc mà không có lấy 1 cái chớp mắt! Người anh thương nhớ bao năm, chờ đợi bấy lâu là cô bé Candy dễ thương như thiên thần, kiên kỳ nhưng lại hay nũng nịu, ăn nói có chút khó nghe nhưng mỗi hành động đều rất đáng yêu, và tuyệt nhiên không phải là người có thể cười khi khiến người khác đau đớn. Cảm giác hụt hẫng này còn khổ sở hơn cả nỗi đau bấy lâu anh chịu đựng. Trong phút chốc, ảo mộng tan vỡ. Anh đang níu kéo ai? Anh đang yêu ai? Anh đang cố gắng vì ai? Giác mộng bỗng vỡ tan tành như bong bóng xà phòng! Bao lâu nay, anh đã sống, đã theo đuổi 1 mục đích không có thực. Và giờ đây, anh tỉnh giấc. Chợt nhận ra những gì mình toàn tâm toàn ý đều là ảo giác. Anh ở đây để làm gì? Anh thật sự không biết! Cô đã luôn là mục đích sống của anh! Đã luôn là kim chỉ nam để anh hướng đến! Vậy mà.....

..... Kid đau khổ cùng cực. Anh bước về nhà từ bao giờ, cũng chẳng biết từ khi nào anh đã ngồi uống rượu. Anh vốn là người không thích uống rượu. Thường thức chúng là 1 nghệ thuật, nhưng uống để quên lại là chuyện khác. Trước giờ, đối với những kẻ mượn rượu giải sầu, anh luôn khinh thường nghĩ bọn họ thật ngu xuẩn. Vậy mà, hiện tại anh lại làm cái việc ngu xuẩn đó. Không chút ngon lành! Chỉ thấy đắng! rất đắng!! Vị đắng lan tỏa trong miệng anh! Từng giọt rượu chảy vào, khiến đầu óc anh choáng váng! cảm giác cổ họng đang bị lửa thiêu đốt! Bỏng rát!! Nhưng tại sao anh chẳng thể ngừng lại được?! mà đúng hơn, bởi vì anh không muốn ngừng lại!!! Chỉ cần ngừng uống, thì hình ảnh của cô lại hiện lên trong đầu anh! Trong sáng, đẹp đẽ, không chút tì vết!!!!!! Trời ơi!!!!!! Anh phải làm sao?!! 1 chút hận thù căm ghét cô cũng không hề tồn tại!!!!!!!!!! Anh thấy kinh sợ, nhưng trong thâm tâm vẫn muốn thấy cô, lí trí mách bảo anh phải tránh xa cô ra, nhưng bản năng lại ép anh tiến đến. Anh không biết mình nên làm gì ngoài việc uống và uống. Cơ thể anh nóng rực như lửa đốt! Hơi men làm cho tất cả giác quan của anh tê liệt! Anh muốn uống... tiếp tục uống, để cho đầu óc cũng tê liệt theo... để hình bóng cô không ngự trị trong đầu anh nữa.....

..... anh vốn là người không tin rằng trên đời này tồn tại thế lực vô hình nắm giữ tất cả mọi điều... ngay cả sự gặp gỡ tình cờ đến kì lạ giữa anh và cô, anh cũng chưa bao giờ cho rằng đó là định mệnh! Bởi vì nếu là định mệnh, anh đã chẳng mất bao công sức kiếm tìm cô trong 10 năm vô vọng để đến khi anh gần như bỏ cuộc thì cô lại bất ngờ xuất hiện trước mặt anh... nếu là định mệnh thì cô đã yêu anh giống như anh yêu cô, chứ không phải chỉ mỗi mình anh đơn phương thầm lặng.... nếu là định mệnh thì dù là khó khăn thử thách đến nhường nào anh và cô cũng sẽ ở bên nhau..... nhưng..... rõ ràng không phải..... đúng không? anh luôn tự hỏi mình, vì có gì anh gặp cô? tại sao 1 người chưa bao giờ để mắt đến con gái như anh lại rung động ngay khi nhìn thấy cô? và rồi lại chấp nhận yêu cô điên cuồng si dại không cần biết cô là ai, không cần biết cô ra sao, chỉ cần biết anh rất yêu cô, anh đã và đang yêu cô bằng tất cả sinh mạng. Anh vốn không phải là người ngu ngốc, không những thế anh lại là người lạnh lùng đầy lí trí. Nhưng chỉ cần là việc liên quan đến cô, anh tuyệt nhiên để tình cảm lấn át, anh không hề làm chủ được bản thân mình, anh chỉ biết tiến đến bên cô, chỉ muốn được ôm ấp bảo vệ cho cô. Cô trong sáng. Cô là thiên thần tái thế trong trái tim anh, là nữ thần không nhuốm chút bụi trần. Đẹp đến độ chói mắt. đúng vậy..... đã luôn là như thế..... đã luôn là như thế..... trong tim anh..... vậy mà tại sao? Trở trêu đến vậy?! Lần này, anh thật sự đành phải tin rằng trên đời này thật sự có cái gọi là số phận! Anh và cô... có duyên không phận. Anh và cô..... gặp nhau là định mệnh, chia xa cũng là định mệnh! Tất cả đều là sự trêu đùa tàn nhẫn của số phận! Mỗi lần vượt qua một thử thách, một khó khăn, là 1 lần hạnh phúc chút ít rồi lại bị kéo xuống địa ngục. Tình yêu của anh và cô... dai dẳng khổ đau..... không lối thoát!

..... trái tim anh cũng không có lối thoát..... bởi vì anh đã yêu cô bằng tất cả..... nếu như cô chỉ là ảo mộng... thì trái tim anh..... ngày mà anh chợt nhận ra điều đó..... cũng chính là lúc anh biến mất khỏi thế gian này.....

Candy gối đầu trên chân Katsuki, nằm im lặng lắng nghe anh đánh đàn ghi ta và hát. Giọng anh quả là tuyệt vời, trầm trầm ấm áp, dường như ru cô vào miền đất lạ. Candy lặng yên, không 1 động tĩnh. Breathless..... Katsuki đang hát bài hát mà ngày ấy Kid đã hát cho cô nghe..... ngày ấy..... anh ngưng ngưng cất tiếng hát giữa toàn thể mọi người..... anh mỉm cười nói thật to ” anh yêu em” những kí ức đó... theo từng câu hát quay trở về bên cô..... những dòng kỉ niệm..... ngọt ngào nhưng thật cay đắng..... bởi vì, người đang hát cho cô nghe không phải là anh mà là 1 người con trai khác..... và anh giờ đây..... ở nơi đâu cô không thể biết, như thế nào cô càng không hay..... chỉ biết rằng..... tổn thương cô gây ra cho anh không thể nào xóa mờ được..... cô là con người gây ra nhiều tội lỗi..... gây tổn thương cho anh, lại lợi dụng tình cảm của người con trai này.... người đã bên cô trong những tháng ngày đau khổ nhất..... cô không mong muốn có kết cục như thế này..... nhưng cô thật sự không thể nào xoay chuyển được định mệnh! tất cả đã đi quá xa! Đã hoàn toàn vượt ngoài tầm kiểm soát! nhưng cô không mong đợi cô sẽ được lên thiên đàng..... bởi vì cô biết, tội lỗi cô gây ra cô nhất định phải gánh chịu.....

.....” anh không biết em đau khổ đến thế nào đâu.....

.....anh đâu hay những gì em nói chỉ là lời giả dối.....

..... Anh mãi mãi không hay biết rằng....

..... Lúc nào em cũng yêu anh.....lúc nào em cũng mong ước được ở bên anh thêm 1 giây 1 phút.....

..... Làm sao anh có thể hiểu nỗi lòng của em?

..... Tình yêu và lòng thù hận.....

.... em thật sự không biết phải làm như thế nào để tất cả đều được như ý nguyện.....

.... ngay từ lúc đầu... anh đã không bên em trong lúc em đau khổ nhất..... anh đã không bên em trong lúc cuộc đời đối với em chỉ là vô nghĩa..... và em..... từ giây phút ấy..... trong em chỉ còn mỗi thù hận không thể nào xóa bỏ.....

..... em đã từ bỏ tất cả những gì em yêu thương nhất..... rời xa quá khứ... rời xa anh..... rời xa tình yêu trẻ con bé bỏng thơ dại.....

.....hận thù.....

..... chỉ để hận thù..... như thế phải chăng là em quá ngốc nghếch?
.....nhưng.....
.....ngay từ lúc đầu em đã lựa chọn.....thì em đành tiếp tục mà thôi.....
..... đau khổ thì có ích gì? Rồi có 1 ngày anh sẽ quên em thôi.....
.... nhưng tình yêu ấy mãi mãi trong tim em..... mãi mãi được chôn giấu trong sâu tâm hồn.....
..... bởi vì em biết..... tình yêu của em và anh..... tình yêu ấy chỉ là ảo mộng..... mãi mãi chỉ là
giấc mơ quá đổi hạnh phúc..... 1 giấc mơ mà em không bao giờ muốn tỉnh lại.....” @

45. Chương 45

Love 9: Tuyệt vọng.

Ken bước vào nhà, sững sốt khi thấy thằng bạn gục hẳn trên bàn. Lăn lóc khắp nơi là vỏ những chai rượu đã bị uống cạn không còn 1 giọt!!!! Chuyện gì thế này? Ken không tin nổi vào mắt mình!!! anh đến đây vì cô nàng Salasa bảo anh nên ghé qua thăm Kid 1 chút vì có chuyện!!!!!! Nhưng chỉ có chút chuyện mà lại thành ra thế này sao?!!!!!! Một người không thích uống rượu như Kid mà lại uống đến mức bất tỉnh thì tất nhiên đó chẳng phải chuyện nhỏ rồi!!!!!! Ken lại gần thằng bạn, lay lay kêu Kid tỉnh dậy nhưng không được! Kid hoàn toàn mê man, không còn biết trời đất gì nữa! Cả người anh nồng nặc mùi rượu!!!!!! Ken nhú mày, đỡ thằng bạn vào phòng ngủ. Anh thật sự rất muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!!!

Kid mệt mỏi cố gắng mở mắt ra. Đầu đau như búa bổ. Anh hoàn toàn xây xẩm. Kid lết ra khỏi phòng, tìm nước uống! Cổ họng anh khô rát, cháy bỏng! Anh chỉ muốn nhanh chóng thỏa mãn cơn khát của mình! Nhưng Kid không còn sức để đứng vững. Cả cơ thể nặng trĩu, chân đường như không thể nhấc lên được. Khó khăn lắm, anh mới đi vào được phòng bếp, tìm trong tủ lạnh 1 chai nước, rồi đưa lên miệng uống ừng ực. Nhưng anh vẫn thấy vô cùng khó chịu. Cả thân thể rã rời. Bụng cồn cào vì đói. Kid lục lọi trong tủ lạnh xem còn gì để ăn không. Đang loay hoay thì bỗng giật mình:

_ Mày đang làm gì thế?_ Ken đứng ngay sau lưng Kid, nhú mày hỏi.

_ Mày?_ Kid ngạc nhiên quay đầu nhìn Ken_... sao mày lại ở đây?_ Kid bắt đầu suy nghĩ, anh lúc uống rượu rõ ràng là ở phòng khách.... chắc Ken đã đưa anh vào phòng ngủ. Thế nên, không đợi Ken trả lời, Kid tiếp tục quay lại lục lọi cái tủ lạnh_ tao đang kiểm xem còn cái gì ăn không.....

_ Thôi! Tránh ra! Đợi tao nấu canh giải rượu à uống!_ Ken đẩy Kid sang 1 bên, đặt túi nilon thức ăn lên trên bếp._ Mày không thấy tao mua đồ về đây à?

_ Ừm... sao mày biết mà tới đây?_ Kid ngồi xuống ghế, thắc mắc.

_ Thông tin tình báo của tao luôn chính xác!_ Ken nhe răng cười.

_ Tao chẳng có tâm trạng để mà đùa với mày!_ Kid đáp lại.

_ Ừm, thật ra thì do cô nàng tinh quái nói tao ghé qua nhà mày thăm, bảo là mày có thể xảy ra chuyện.....

_ Salasa?

_ Ừ.

_

_ Có chuyện gì đã xảy ra với mày vậy?_ Ken hỏi nhưng vẫn lúi cuí nấu canh, không hề quay lại nhìn Kid.

_ chuyện gì thì cũng là chuyện đã rồi..... tao có cần bắt buộc phải nhớ lại hay không?

__ Nếu mày muốn trốn tránh thì cứ việc.

__ Mày thích nghĩ thế nào thì tùy.

__ Mày định làm gì?.....

__ Tao muốn uống..... Kid buồn bã nói__ nhưng uống rồi, tỉnh dậy..... lại thấy khổ đau hơn rất nhiều.....

__ Mày thôi đi.

__ Tao rõ ràng không muốn nhớ nhưng vẫn cứ nhớ. Rõ ràng không muốn yêu nhưng vẫn cứ yêu. Rõ ràng biết sẽ chỉ đau khổ nhưng vẫn cứ đâm đầu vào ngõ cụt. Rõ ràng hiểu trên đời này chẳng tồn tại tình yêu đẹp đẽ như mơ nhưng vẫn cứ tin tưởng 1 cách ngu ngốc.... cứ tin rằng tao sẽ mãi mãi ở bên cạnh cô ấy dù có bất cứ chuyện gì xảy ra..... vậy mà..... Kid bật cười__ haha, vậy mà giờ đây, mọi chuyện lại thành ra thế này cơ đấy!!!!!!

__ Là lỗi của cô ấy ư?

__ Không. Là tại tao! Là tại tao có mắt như mù, là tại tao si dại tin vào ảo tưởng..... là tại tao.....

__ Đúng! là tại mày đấy!__ Ken quay lại nhìn Kid, nghiêm túc nói.__ Mày vì cái gì mà lại thành ra thế này? Lúc đầu là do chính mày khẳng khái không chịu bỏ cuộc, cũng vì chính mày mà tao phải từ bỏ cô ấy! Giờ đây mày biết được bí mật của cô ấy thì cảm giác ghê tởm hay sao?! tao nói ày hay, mày đã làm thì phải có trách nhiệm cho đến cùng! Đừng có ích kỷ chỉ biết đến bản thân mày như thế!!!!

__ Mày thì biết cái gì mà nói?__ Kid cảm thấy bức bối.__ làm sao mày hiểu được cảm giác của tao lúc này? Làm sao mày có thể hiểu được cho tao chứ?!__ Kid lắc đầu__ là bởi vì mày không phải là người trong cuộc, là bởi vì mày không yêu cô ấy bằng tao yêu cô ấy. Cứ cho là mày nói đúng đi, thì sao? Đừng nói những lời dễ dàng như vậy!

__ Tại sao mày dám chắc là mày yêu Candy hơn tao?__ Ken trừng mắt__ mày lấy cái gì mà bảo đảm điều đó? tao từ bỏ nghĩa là tình cảm của tao dành cho Candy ít hơn mày sao? Mày lắm to rồi! Nếu nói như mày, chẳng phải người không yêu con người thật của Candy chính là mày sao? Phải chăng từ trước đến nay mày đã áp đặt cho cô ấy 1 khuôn mẫu hoàn hảo về người yêu lý tưởng?__ Ken quát lên__ Candy là Candy! Dù cô ấy có thế nào thì cũng là người tao đã yêu say đắm, dù thế nào thì cũng là mối tình đầu đơn phương duy nhất của tao! Dù thế nào thì chuyện trái tim tao có hình bóng Candy là điều không thay đổi! Cái tao yêu là bản chất thật chứ chẳng phải chỉ mỗi vẻ bề ngoài!!!!!!!! Rốt cuộc thì mày yêu Candy vì cái quái gì? Vì lí tưởng của mày ư?!!! Mày hãy suy nghĩ thật kỹ xem!! Canh nấu xong rồi! Tao về đây!!!

Ken không để Kid kịp nói thêm 1 lời nào thì đã bức dọc ra về, không thèm ngoái đầu lại lấy 1 lần. Kid im lặng. Múc 1 bát canh, ngồi húp từng thìa một. Cứ thế, lặng lẽ ngồi uống hết sạch. Lặng lẽ rửa bát. Lặng lẽ ngồi trong căn phòng dành cho Candy. Rồi thình lình anh đứng bật dậy, vội vã nhét mấy bộ quần áo vào túi rồi xách vali đi.

1 ngày sau.....

New York.

Kid nằm dưới bóng cây cổ thụ, trên thảm cỏ xanh mơn mơn. Những giọt nắng vàng nhảy nhót xuyên qua kẽ lá, đọng lên mái tóc đen tuyền mềm mượt. Anh thả lỏng cả cơ thể mình, thân người gần như hoàn toàn bất động. Chỉ có nhịp thở là vẫn đều đặn. Nơi đây xinh đẹp như 1 thiên đường, bóng cây râm mát che khuất cả 1 vùng trời rộng lớn. Trên cây là 1 ngôi nhà gỗ nhỏ xinh xắn. Cả khuôn viên nơi đây dường như biệt lập với thế giới ồn ào náo nhiệt bên ngoài, chỉ có tiếng xào xạc của lá cây mỗi khi có 1 cơn gió nhẹ thổi qua và tiếng chim riu rít không ngừng. Kid đắm chìm trong thiên nhiên cây cỏ, trong màu xanh ngút ngàn tươi đẹp này, trong sắc vàng của nắng tràn ngập nơi đây, trong hương hoa thoang thoảng êm dịu. Nơi đây__ chốn bình yên mà anh đã chia sẻ với cô, nơi đây__ mối tình đầu bé bỏng của anh đã được vun đắp.....Mi mắt anh khẽ động đậy. Anh từ từ mở mắt, một tay che nắng, mắt nhìn lên bầu trời trong xanh không chút gợn mây. Anh đang tìm lại chút thanh thần trong tâm hồn, tìm lại những cảm xúc sơ khai ban đầu được lưu giữ nơi đây. Trở về đây, đón nhận lấy những gì mình đã bỏ sót lại. Anh nằm yên, cảm nhận những

luồng cảm xúc mà nơi bí mật này đang trả lại cho anh, những kí ức về tình yêu ngày ấy, những niềm hạnh phúc giản đơn khi ở bên cô, những mong ước nhỏ nhoi thơ dại..... tất cả đang quay về trong anh, quá khứ đang trở về, mang theo tất cả những kỉ niệm, những ngọt ngào mà anh đã suýt quên đi.....

..... Kid ngồi dậy, tựa vào gốc cây. Đã từng có người ngồi trong vòng tay anh ở nơi đây. Đã từng có người trao cho anh cảm giác ấm áp hạnh phúc mà tình yêu mang đến..... Đúng vậy..... đã từng.....

..... anh đứng dậy, khẽ sờ lên thân cây, chạm vào vết khắc tên anh và tên cô, chạm vào chữ “F” trong trái tim với ý nghĩa ” forever” mà chính bàn tay bé nhỏ của cô đã khắc lên khi phải rời xa anh..... nơi đây là nơi ước hẹn..... ước hẹn cô sẽ trở thành cô dâu của anh năm 16 tuổi..... Lời hứa đầu tiên đó..... không biết liệu có còn thực hiện được hay không..... Kid khẽ bật cười..... anh không biết phải làm sao nhưng..... những hình ảnh của cô luôn tràn ngập trong từng suy nghĩ..... ngay cả bây giờ.... ngay lúc này, chỗ này cũng gợi nhớ về cô..... hình ảnh cô mỉm cười xinh đẹp như 1 nữ thần, tay chạm vào vết khắc ngày hôm đó đã mãi mãi lưu lại trong trái tim anh..... anh rút bức ảnh trong túi ra, ngắm nhìn..... đúng rồi..... anh sẽ không suy nghĩ nữa..... bởi vì cô mãi là cô.... mãi là người anh yêu thương nhất đến trọn đời..... Kid chỉ ở lại New York có 1 ngày, rồi anh lại quay trở về Nhật, trở về nơi có người con gái anh thương yêu bao năm qua, khi trái tim anh đã bình yên và được tiếp thêm sức mạnh..... thế nhưng..... liệu anh có thể làm thay đổi tất cả hay không? Khi người con gái ấy đang ngày càng rời xa anh..... và có thể rời xa mãi mãi?.....

rời xa mãi mãi không phải là vì người con gái ấy sẽ trở thành cô dâu của người khác..... mà là bởi vì cô sẽ biến mất không còn tồn tại trên thế gian này nữa.....

Phòng làm việc trên tầng cao nhất của tòa nhà lớn, nơi Chủ tịch tập đoàn AKT làm việc:

_ Mọi việc đã theo đúng ý ngài, thưa chủ tịch.

_ vậy à?_ Người đàn ông già toát ra thứ bá khí áp đảo người khác khẽ đáp lại.

_ Vâng, chuyện hôn sự của tiểu thư, cũng đã được sắp xếp xong xuôi.

_ Ừm, 10 ngày nữa phải không?

_ Vâng_ vị thư ký gật đầu.

_ Ta sắp được nhìn cảnh cháu gái lên xe hoa..... chuyện này quả là không ngờ.....

_ Xin chúc mừng ngài, thưa chủ tịch.

_ ta e là hơi sớm._ Ông trầm ngâm_ cháu gái ta chắc cũng đã biết chuyện.....

_ Vâng, tôi cũng nghĩ như vậy.

_ Chỉ vài tiếng sau, nó sẽ đến đây làm náo loạn. Anh hãy chuẩn bị đi.

_ Tôi hiểu rồi, thưa ngài.

_ Anh có thể lui.

_ vâng.

2 giờ sau.....

Đại sảnh Tập đoàn AKT:

_ Tôi muốn gặp Chủ tịch!!!

_ Xin lỗi cô, Chủ tịch hiện giờ đang bận, không tiện tiếp khách!

_ Cô tránh ngay ra!_ Candy trừng mắt lên nhìn cô thư ký trẻ.

_ Tôi xin lỗi!_ người thư ký vội vàng cúi đầu, nhưng vẫn không chịu buông tay ra_ cô không thể vào trong! Ngài Chủ tịch đã ra chỉ thị!

_ Cô muốn mất việc chứ gì?!!!!

_ Không... Nhưng.....

_ Cô không biết tôi là ai sao?Cô là người mới đây hả?!!

_ Vâng... nhưng cô là ai thì cũng không thể.....

_ Tôi nói cô tránh ra ngay!!!!_ Candy đe dọa, từ người cô tỏa ra khí chất lạnh giá đáng sợ khiến người ta không lạnh mà run.

_ Tôi không thể!_ Cô thư ký cương quyết trả lời, mặc dù cơ thể đang run bần bật.

_ Cô...._ Candy nhướn mày.

Tất cả mọi người xung quanh đều cảm thấy sợ thay cho cô thư ký trẻ, nhưng tuyệt nhiên không dám lại cứu nguy. Bởi vì đủ dũng khí để động đến cô gái xinh đẹp lạnh giá như nữ thần kia đã là việc không tưởng, huống hồ cô gái đó còn chính là người thừa kế của Chủ tịch tập đoàn AKT này, là chủ nhân tương lai của họ. Nếu không muốn mất miếng ăn trong xã hội này, thì tuyệt đối không được động đến dẫu chỉ gấu áo của người con gái đó!!!!!! Ai cũng chắc chắn trong bụng, cô thư ký mới vào làm việc chưa đầy 1 tuần này sẽ ngay lập tức bị sa thải. Dám cản đường của cháu gái độc nhất của Chủ tịch, coi như cô chết chắc!!! Nhưng hóa ra trên đời này vẫn có nhiều chuyện may mắn xảy ra, vị thư ký già _ cánh tay phải đắc lực của Chủ tịch, đã bước ra kịp thời, xen vào bầu không khí đang ngày càng ngột ngạt:

_ Cô tránh ra đi, để cho cô ấy vào._ Ông nhìn cô thư ký trẻ, nói, rồi quay lại cúi đầu chào Candy_ Chào tiểu thư, xin mời cô vào, ngài Chủ tịch đang đợi!

_ Nhưng...._ Cô thư ký trẻ có chút muốn phản kháng, nhưng khi bắt gặp ánh mắt nghiêm nghị của ông, liền cúi đầu im lặng.

_ Tôi biết rồi!_ Candy bước qua, ánh mắt sắc lạnh lướt dọc thân hình cô thư ký trẻ khiến cả người cô dường như đông cứng. Có vẻ như cô sắp sửa phải bye bye công việc mà tốn bao công sức mới có được này rồi!_ (tuy nhiên, đó là mọi người nghĩ thôi, thực ra ch bởi Candy đang bực bội, nên người ta mới thấy vậy, chứ Candy làm gì có chuyện chỉ vì việc người ta làm tốt chức trách của mình mà vô cớ đuổi họ đi cơ chứ!)

Candy bước vào, trước mặt cô là người đàn ông già với khuôn mặt nghiêm nghị đáng kính, từ ông lúc nào cũng tỏa ra thứ áp lực vô hình đè nặng lên người đối diện. Cái cảnh này đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần, mỗi khi Candy bước vào nơi này, cô đều cảm thấy vô cùng ngột ngạt khó thở, bầu không khí lúc nào cũng thật nặng nề. Trước mặt cô là ông ngoại, là người thân duy nhất còn lại trên đời này của cô, thế nhưng, cô luôn cảm thấy ông thật xa lạ, ông thật đáng sợ. Có lẽ, ở sâu tận thâm tâm, 1 góc nào đó trong cô tồn tại tình thương yêu của người cháu dành cho người ông, nhưng bởi sự xa cách đã khiến cho cô không thể nói lời yêu thương cũng giống như ông dẫu quan tâm cũng chẳng thể nói lên thành tiếng. Tuy nhiên ngay bây giờ, việc này không hề quan trọng. Cô đến đây không phải để cảm nhận cái tình thương trong đáy lòng mình!!!!!!!!

_ Con không biết nhìn chằm chằm vào người lớn là tỏ thái độ vô lễ hay sao?_ Ông nhíu mày, lên tiếng nói_ Tại sao không nói đi, có chuyện gì?! Làm náo loạn ở ngoài sảnh như vậy, không cảm thấy mất mặt quá à?

_ Con không quan tâm!!!!_ Candy hít 1 hơi thật dài, dồn tất cả phần nộ, nhìn thẳng vào mắt ông, đáp lại_ Tại sao?! Ông biết chuyện từ khi nào?!!!! Tại sao ông lại làm thế!!!!!!?

_ Việc gì?

_ Việc gì con không cần nói thì chẳng phải ông cũng biết rồi hay sao?Con chưa từng nhờ ông làm việc đó!!!!!!!! Chưa từng!!!!!!!! Ông giám sát con, lén lút điều tra sau lưng con!!!!!!!!?!!

_ Từ từ thôi!_ Ông xua tay.

_ Ông....._ Candy tức giận lên đến cực điểm.

_ Ta làm gì sai sao?_ Ông khẽ hỏi, không để Candy kịp nói lời nào đã tiếp_ con là cháu gái ta, lại còn là người thừa kế chính thức của ta, ta tất nhiên phải quan tâm rồi_ ông nói, miệng dường như đang mỉm cười.

_ Quan tâm? _ Candy cảm thấy thật nực cười_ Ông đang khiêu khích con đấy à?! từ trước đến giờ chúng ta đã sống như thế nào thì hãy cứ tiếp tục sống theo cách đó, ông thay đổi như vậy thật chẳng giống ông chút nào!!!!!!!

_ Không giống ta? Cũng có thể....._ ông trầm ngâm._ Nhưng những gì ta làm, đâu phải vì con? ta báo thù rửa hận cho con gái yêu của ta, như vậy chẳng có gì là sai trái, cũng chẳng có gì là vượt quá trách nhiệm!!!!

_ Ông..._ Candy cắn chặt môi!!!!_ Ông thôi đi!!!! Ông bảo là trách nhiệm? Ông có quyền gì mà trả thù cơ chứ? Ai là người ngay từ đầu đã vứt BỐ MẸ con ?!! Ai là người nói với mẹ con rằng sẽ coi như chưa từng có đứa con gái như mẹ con?!!!! Ông đã từ chối cái trách nhiệm của mình, vậy thì bây giờ lấy cớ gì mà đòi làm người lấy lại công bằng ẹ??!

_ Hồn láo!!!!_ Ông giận dữ quát lớn, tiếng nói vang dội khắp căn phòng, tạo ra thứ âm thanh đáng sợ_ Là cháu gái ta, đừng nói lời xằng bậy!!!! ta không vứt BỐ MẸ con!!!! Con còn chưa đủ lớn, thiếu hiểu biết, ta có thể bỏ qua!!! Nhưng tuyệt nhiên sẽ không có lần thứ 2 ta để yên như thế này đâu!!!! Đừng nói gì nữa!!!! ra khỏi đây đi!!!!

_ Không!!!! Con nhất quyết phải nói cho rõ!!!!!!!_ Candy dường như chẳng biết sợ là gì nữa!! Bởi vì bây giờ, cô còn gì nữa đâu? Còn gì nữa khi cô chẳng thể chính tay báo thù!!!!!!?_! Tại sao lại làm thế!!!!!!?????!!!! Con khổ sở thế này chỉ vì đợi đến ngày hôm nay!!!!!!!!!! Vậy mà tại sao ông lại phá hỏng tất cả!!!!!!????????!!!!!!!!!! Nói đi!!!!!!! ông đã làm đến đâu rồi?????!!!!!! Làm đến đâu rồi!!!!!!?????!!_ Candy gào lên, cô gần như điên loạn.

_ tất cả đã xong!!!! Đã sạch sẽ không còn chút dấu vết

_ Không!!!!!!!!!!!!Không thể nào!!!! Không thể nào !!!!!!!!!!!

_ Đó là sự thật!_ Ông khề lắc đầu!_ ta nói rồi, con thôi đi!!!!!! Hãy dừng lại!!!! Đừng ôm lấy mối thù mà phá hỏng cả cuộc đời như thế!!!!!!

_ Không!!Không cần!!!!!!!!!!!! Thù của con phải do con trả!!!!!!!!!! Không thể như thế này được!!!!!!_ Candy không ngừng lăm bắm trong miệng, đôi mắt cô trống rỗng vô hồn..... bây giờ cô phải làm sao đây?

_ Hôn lễ của con cũng sắp được cử hành rồi! Ta mong con bỏ qua chuyện cũ mà sống vui vẻ hạnh phúc cùng Katsuki!

_ Không! Không!!!!!!!!!! Con phải đi!!! Không..... Con phải đi Mỹ..... phải đi Mỹ.... phải tận mắt chứng kiến..... tôi phải đi....phải đi!_ Candy mất hết lí trí, cô quay người, định rời khỏi nơi đây... cô muốn chính mắt mình nhìn thấy sự thật!!!! Cô muốn kiểm chứng sự thật!!!!!!

_ là con ép ta phải ra tay!!_ Ông lạnh lùng nói!_ Ông nhắc máy điện thoại, ấn số khẩn cấp! Vào đi!!_ Ngay lập tức, vị thư ký già mở cửa bước vào, theo sau ông là 5,6 vệ sĩ mặc áo vest đen. Người thư ký cúi đầu, nói:

_ Tôi xin lỗi! Thừa tiểu thư!

Candy chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì người ông đã nói tiếp:

_ Mấy anh, giữ chặt tiểu thư lại!

Candy hốt hoảng, không tin vào tai mình!!!!!! Ngay lập tức, cả 2 cánh tay cô bị tóm chặt, cô vùng vẫy cố gắng thoát ra nhưng không thể được!!!!!!

_ Bỏ tôi ra!!!!!! Buông tay tôi ra ngay!!!!!!!!!!!!!!!!!!_ Candy hét lên, ánh mắt sắc lạnh mang chút bi thương nhưng đáng sợ của loài thú dữ!!!_ Tôi nói bỏ tôi ra!!!!!!!!!! Ai cho các người làm thế này!!!!!! Thả tôi ra ngay!!!!!!!!!!

_ Là tại con không chịu nghe lời! Đừng trách ta! sắp đến ngày làm lễ, ta không thể để đám cưới vắng mặt cô dâu được!!!!!!

_ Không!!!! Thả tôi ra ngay!!!!!! Tôi không kết hôn!!!!!!!!!!!!!! Nhất định không kết hôn!!!!!!!!!!!!!!_ Candy dùng hết sức lực cố gắng thoát ra, nhưng chỉ là vô vọng!

_ Vậy thì đừng trách ta độc ác!!!!_ Ông nghiêm nghị nói, rồi quay sang ra lệnh cho vị thư ký_ Đưa tiểu thư về nhà giùm tôi! Tuyệt đối không được để tiểu thư bước ra khỏi nhà!!!

_ Vâng, tôi hiểu rồi, thưa ngài._ vị thư ký gật đầu, rồi nói với mấy người vệ sĩ_ đưa tiểu thư đi!

_ Không... Không..... Thả tôi ra!!!! thả tôi ra!!!!!!!!!!!! _ Cái gì cơ?_ Salasa không tin nổi vào tai mình_ Hanachi! Cậu đùa thôi phải không?

_ Không! Hoàn toàn là sự thật!

_ Không thể nào! Tại sao lại có chuyện như thế được?!_ Salasa kinh hoàng mở to mắt.

_ Bởi vì sao ư?_ Hanachi hỏi lại, trong câu nói có chút giễu cợt mỉa mai_ Nếu chẳng phải chính cậu tiết lộ sự thật về mối thù của Candy cho Chủ tịch Tập đoàn AKT, thì bây giờ sự việc cũng không biến chuyển theo cái hướng không ngờ tới thế này rồi!

_ Candy bị nhốt ư? Chuyện này tuyệt đối không thể nào xảy ra! Không thể nào!_ Salasa lắc lắc đầu, dường như cô thật sự không thể tin được.

_ Không tin thì cứ tự đi mà điều tra! _ Hanachi đáp lại_ giờ cậu định giải quyết thế nào đây?

_ Tại sao Candy lại bị giam lỏng?_ Salasa nhíu mày.

_ cô ấy chắc chắn không thể chấp nhận việc bị cướp tay trên chuyện báo thù như vậy! thế nào cũng đòi đi Mỹ xác nhận sự thật! và tất nhiên.....

_ Ông ấy sẽ không cho Candy rời khỏi Nhật! vì chỉ còn hơn 1 tuần nữa, là đến ngày cử hành hôn lễ?

_ Đúng vậy_ Hanachi gật đầu.

_ Báo thù có gì vui đâu?

_ cái đó thì cậu nên hỏi Candy.

_ Được người khác báo thù giùm, chẳng phải quá tốt ư?

_ Lí luận đó của cậu, e là khó chấp nhận.

_ Vì sao chứ?

_ cái này là sự cố chấp của người đời, nếu như cậu có mối thù hằn sâu sắc nào đó, ắt sẽ hiểu được cảm giác của Candy.

_ Thật à?

_ Đừng có thử. Không vui vẻ gì đâu.

_ Ừm, tớ biết mà. Nhưng....tớ phải làm gì bây giờ đây?

_ Không làm gì. _ Hanachi nói, có chút tuyệt vọng.

_ Tại sao chứ?

_ Cậu không được làm gì hết! Đúng hơn là không thể làm gì cả!

_ Lí do?

_ Bởi vì, tất cả đã vượt ngoài tầm kiểm soát của cậu rồi._ Hanachi lắc đầu.

_ Nhưng.....

_ Bây giờ, người có thể làm thay đổi mọi việc, chỉ có 1 người thôi!

_ ai? _ Salasa nghi hoặc_ anh chàng đó?

_ Không.

_ Vậy thì là...?

— Candy.

1 tuần sau.

Candy nằm lặng im trong căn phòng của mình, không nhúc nhích đầu chỉ 1 ngón tay. Cả cơ thể cô nặng nề mệt mỏi. Cô đã không bước chân ra khỏi căn phòng này kể từ ngày bị giam lỏng. Nỗ lực hết sức, cố gắng chạy thoát, thế nhưng vẫn chẳng thể nào được. Và Candy buông xuôi. 1 mình cô trong căn phòng này, thật sự cảm thấy vô cùng lạnh lẽo....

... đã bao lâu ... cô cũng không biết nữa...

... chỉ thấy mặt trời cứ mọc lên rồi lặn xuống biết bao nhiêu lần.... ngay bây giờ... ánh mặt trời cũng đang chiếu vào qua khung cửa kính trong suốt... Ánh mặt trời thật sự chói mắt.... rất chói mắt... chẳng khác nào nụ cười của Kid vậy.... cô thật sự rất muốn khóc.... Rất muốn nước mắt có thể rơi ... nhưng quả là khó khăn... trái tim đau cũng đành mặc kệ... cô cảm thấy ruột mình đau thắt.... cũng phải thôi... cô chẳng ăn uống gì cũng từng ấy ngày rồi... cơ thể dường như bị vắt kiệt hết sức lực... thật sự ngu ngốc khi hành hạ bản thân như thế này.... Nhưng đối với cô... còn nghĩa lý gì nữa? cuộc sống này vốn không còn lí do để cô tiếp tục tồn tại. Sống chẳng qua cũng chỉ là việc vô cùng khổ đau... đầu óc cô bây giờ... hoàn toàn rối loạn.... ánh mặt trời cứ chiếu thẳng vào cô... ánh mặt trời ban mai... ấm áp tựa như vòng tay âu yếm của người con trai ấy.... ánh ban mai đẹp đến chói mắt.... cô khó nhọc đưa cánh tay che mắt lại.... thứ ánh sáng này.... Càng cảm nhận càng khiến cô đau đớn.... rạng ngời như ánh mặt trời.... nụ cười của anh.... Cô nhớ người con trai ấy... thật sự cô rất nhớ anh.... Nhớ cái cách anh quan tâm cô thật vụng về... nhớ những tháng ngày thơ ấu không chút đau khổ ấy.... nhưng giờ đây... tất cả đã hết thật rồi.... cô còn gì khi hận thù chưa kịp trả đã chẳng còn để trả... khi người cô yêu thương nhìn cô bằng ánh mắt sợ hãi.... Là tội lỗi ư?... Candy cảm thấy nực cười nhưng nước mắt chực trào ra.... Biết oán trách ai... khi cô chính là người lựa chọn tất cả? ... còn bao nhiêu ngày nữa...? ... bao nhiêu ngày nữa thì cuộc sống như 1 con búp bê vô tri vô giác này kết thúc?... cô không quên.... Không hề quên rằng... sinh mạng của cô thuộc về bản thân cô... và cô cũng biết... cuộc đời này giờ chỉ là ảo mộng... hạnh phúc là thứ cô chẳng bao giờ có thể với tới được... giống như ánh mặt trời kia... Candy gơ tay.... Cố gắng vươn lên.... Dường như cố gắng bắt lấy chút nắng.... nhưng rồi cánh tay dần buông xuống 1 cách thật tuyệt vọng....

... đã đến lúc cô phải biến mất rồi.....

Candy lại thiếp dần đi.... Trong những suy nghĩ phức tạp đến không ngờ.... 1 tuần sau.

Văn phòng Chủ tịch Tập đoàn AKT:

— Sao rồi?

— Tiểu thư đã không còn phản kháng.

— Vậy thì tốt.

— Tuy nhiên.... Cô ấy gần như đã tuyệt thực cả tuần này rồi...

— Anh làm việc kiểu gì vậy?_ người đàn ông già khẽ nhíu mày.

— Tôi vô cùng xin lỗi, thưa ngài. Nhưng tiểu thư tự nhốt mình trong phòng riêng, căn phòng đó lại có khóa bằng mật mã nhận dạng. Tôi thật sự chẳng có cách gì để phá cửa._ vị thư ký cúi đầu.

— Cũng chẳng thể trách anh được.

— Vậy bây giờ phải làm sao ạ?

— Liên lạc với cháu rể của ta, ta sẽ đích thân nói chuyện này.

— Vâng, thưa ngài.

Biệt thự của Candy.

Candy nằm lặng im trong căn phòng của mình, không nhúc nhích đầu chỉ 1 ngón tay. Cả cơ thể cô nặng nề mệt mỏi. Cô đã không bước chân ra khỏi căn phòng này kể từ ngày bị giam lỏng. Nỗ lực hết sức, cố gắng

chạy thoát, thế nhưng vẫn chẳng thể nào được. Và Candy buông xuôi. 1 mình cô trong căn phòng này, thật sự cảm thấy vô cùng lạnh lẽo....

... đã bao lâu ... cô cũng không biết nữa...

... chỉ thấy mặt trời cứ mọc lên rồi lặn xuống biết bao nhiêu lần.... ngay bây giờ... ánh mặt trời cũng đang chiếu vào qua khung cửa kính trong suốt... Ánh mặt trời thật sự chói mắt.... rất chói mắt... chẳng khác nào nụ cười của Kid vậy.... cô thật sự rất muốn khóc.... Rất muốn nước mắt có thể rơi ... nhưng quả là khó khăn... trái tim đau cũng đành mặc kệ... cô cảm thấy ruột mình đau thắt.... cũng phải thôi... cô chẳng ăn uống gì cũng từng ấy ngày rồi... cơ thể dường như bị vắt kiệt hết sức lực... thật sự ngu ngốc khi hành hạ bản thân như thế này.... Nhưng đối với cô... còn nghĩa lý gì nữa? cuộc sống này vốn không còn lí do để cô tiếp tục tồn tại. Sống chẳng qua cũng chỉ là việc vô cùng khổ đau... đầu óc cô bây giờ... hoàn toàn rối loạn.... ánh mặt trời cứ chiếu thẳng vào cô... ánh mặt trời ban mai... ấm áp tựa như vòng tay âu yếm của người con trai ấy.... ánh ban mai đẹp đến chói mắt.... cô khó nhọc đưa cánh tay che mắt lại.... thứ ánh sáng này.... Càng cảm nhận càng khiến cô đau đớn.... rạng ngời như ánh mặt trời.... nụ cười của anh.... Cô nhớ người con trai ấy... thật sự cô rất nhớ anh.... Nhớ cái cách anh quan tâm cô thật vụng về... nhớ những tháng ngày thơ ấu không chút đau khổ ấy.... nhưng giờ đây... tất cả đã hết thật rồi.... cô còn gì khi hận thù chưa kịp trả đã chẳng còn để trả... khi người cô yêu thương nhìn cô bằng ánh mắt sợ hãi.... Là tội lỗi ư?... Candy cảm thấy nực cười nhưng nước mắt chực trào ra.... Biết oán trách ai... khi cô chính là người lựa chọn tất cả? ... còn bao nhiêu ngày nữa?... bao nhiêu ngày nữa thì cuộc sống như 1 con búp bê vô tri vô giác này kết thúc?... cô không quên.... Không hề quên rằng... sinh mạng của cô thuộc về bản thân cô... và cô cũng biết... cuộc đời này giờ chỉ là ảo mộng... hạnh phúc là thứ cô chẳng bao giờ có thể với tới được... giống như ánh mặt trời kia... Candy gơ tay.... Cố gắng vươn lên.... Dường như cố gắng bắt lấy chút nắng.... nhưng rồi cánh tay dần buông xuống 1 cách thật tuyệt vọng....

... đã đến lúc cô phải biến mất rồi.....

Candy lại thiếp dần đi.... Trong những suy nghĩ phức tạp đến không ngờ....

... 2 tiếng sau...

Ánh nắng càng ngày càng chói chang hơn, Candy cảm thấy vô cùng khó chịu, cố gắng xích người ra, tránh cái thứ ánh nắng gay gắt thiêu đốt cơ thể ấy... cô vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, cơ thể rã rời đến cực độ...

... điều khiến cô thức giấc chẳng phải vì sức nóng của mặt trời... đó là bởi vì tiếng Katsuki đứng ngoài cửa, nài nỉ cô hãy mở cửa ra...

_ Candy à...

Cô vẫn nằm im trên giường, không hề động đậy, ngay cả 1 chút biểu cảm trên khuôn mặt cũng hoàn toàn không có.

_ Candy à... em mở cửa ra đi có được không?_ Katsuki đau đớn đứng ngoài cửa, giọng nói nghèn nghẹn trong cổ họng. Nhưng đáp lại anh vẫn chỉ là sự im lặng kéo dài thật đáng sợ... anh chẳng biết làm gì, nhưng vẫn không chịu bỏ cuộc_ sao lại như vậy? Candy? Anh biết em đang thức... em hãy nói chút gì đi.... Có chuyện gì đã xảy ra vậy? Anh sẽ xin ông giúp em....

Candy khó nhọc gượng dậy, cố gắng bước xuống giường, bàn chân chạm nền nhà lạnh lẽo, có chút giật mình, theo phản xạ, cô rụt chân lại. Cảm giác tê buốt len lỏi vào tận đáy lòng... Candy loạng choạng đứng dậy, cố gắng bước lại gần cánh cửa...

_ Candy... em có nghe thấy anh nói gì không?... Candy ơi... anh xin em... ăn chút gì đi? Có được không?

_ ... em đây ..._ Candy khó nhọc đáp lại... cô gần như chẳng thể đứng nổi nữa, tựa người vào cánh cửa bằng hợp kim. Cái lạnh chạm vào da thịt khiến đầu óc cô tỉnh táo hơn 1 chút...

_ Candy?_ Katsuki mừng rỡ, dường như anh không tin là cô đã đáp lại_ em phải không?

_ ừ...

_ Em hãy ăn 1 chút gì đi? Nhé?

_ em không muốn.....

_ Đừng hành hạ bản thân như vậy..... anh xin em... Candy à...

_ ... em không muốn..._ Candy lặp lại câu trả lời, cổ họng đắng ngắt.

_ Tại sao? Em..._ Katsuki dường như không muốn nói, nhưng rồi cũng cắn răng mở miệng_ phải chăng em ghét anh đến tận đáy lòng? em không muốn trở thành vợ anh đến mức đó ư? Candy?_ anh rõ ràng là vô cùng đau khổ, tâm trạng kim nén lắm mới thốt ra được.

_ không.... _ Candy nhắm mắt lại, làm người ta đau lòng... cô tuyệt đối không vui.... Vả lại đây là người cô thương yêu nhất mực, người luôn che chở cho cô, ở bên cô trong những quãng thời gian khó khăn nhất, thế nên, lời nói này, dù không phải nói dối, nhưng cũng chẳng thật lòng. Bởi vì cô không muốn anh đau...

_ em nói dối....._ Katsuki khẽ khàng đáp lại, có chút tuyệt vọng trong câu nói của anh.

_ Không có.....

_ Vậy thì hãy mở cửa ra đi..... làm ơn... anh cầu xin em.....

_ có cần thiết không?

_ em có nhớ... mai là ngày gì không?

_.....

_ Mai là ngày tổ chức hôn lễ..... mai là ngày em chính thức trở thành vợ anh.....vậy mà.... Nếu ghét anh đến mức như vậy.... đến mức có thể khiến anh mất mặt trước tất cả mọi người... đến mức sẵn sàng đẩy anh vào ánh nhìn khinh khi của người khác... thì em.... Cũng hãy mở cửa ra đi..... _ Katsuki khó khăn thốt ra từng câu từng chữ, giọng nói có chút lạc hẳn đi_ ... bởi vì thế.... Dù anh ra sao cũng được... em đừng hành hạ bản thân như vậy nữa.... ngay cả khi anh đã nói như thế này.... Em vẫn có thể nhắm mắt ngoảnh mặt làm ngơ sao?

_ ... không có...._ Candy cảm thấy đầu óc quay cuồng, lời anh nói... chất chứa tình yêu dành cho cô, chất chứa cả nỗi đau thâm lặng.... cô biết.... cô biết trong trái tim cô... thực sự có 1 phần không nhỏ dành cho anh.... Anh vô cùng quan trọng.... cô đâu thể nở làm tổn thương anh?.... nước mắt từ khóe mi khẽ rơi xuống, lăn dài trên má, nước mắt lấp lánh trên nền làn da trắng mịn như men sứ...._... anh đang khóc đấy à?..._ giọng anh kì lạ như vậy, chắc hẳn anh đang rơi nước mắt....

_ Không.... Nhóc ngốc ngếch... anh đâu bao giờ khóc!_ Katsuki vội vàng phủ nhận, đưa tay gạt lấy giọt nước mắt trên khuôn mặt....

_ đồ ngốc....._ Candy cắn chặt môi, nước mắt ứa đầy...._ em sẽ ra.... Em nhất định sẽ ra.... _ Candy cúi mặt, nước mắt cứ rơi không ngừng....

_ Nhóc à...._ Katsuki mừng vui khẽ nói_ ... anh biết rồi.... anh sẽ nấu chút gì cho em ăn nhé?..

_ Ừm....

Không còn tiếng động nào nữa. Không 1 âm thanh ngoại trừ tiếng nấc từ cổ họng cô.... Từng giọt nước mắt rơi xuống nền nhà buốt lạnh... “ em xin lỗi... xin lỗi anh.... Kat-kun à” Candy khó khăn mở cửa ra, cánh cửa tự động khóa lại sau lưng cô. Cả cơ thể rã rời không còn chút sức sống. Katsuki hoảng hốt đỡ lấy cô, anh giật mình kinh ngạc khi người cô lạnh toát. Thật sự rất lạnh! Làn da trắng ngần nhợt nhạt, dưới ánh nắng lại càng thêm mờ ảo. Quả thật, cô dường như sắp tan biến đi trước mặt anh vậy! Katsuki cảm thấy trong trái tim, có 1 vết thương chưa lành hẳn miệng, nay lại bị xát muối vào, đau đớn không chịu nổi. Nhưng anh cố gắng xua tan đi nỗi lo sợ trong lòng mình, bởi vì cô đã không từ chối lời thỉnh cầu của anh, anh không nên nghĩ quá sâu xa, đôi khi chỉ khiến mọi việc thêm phức tạp.

Anh ngồi đụp cho cô từng thìa cháo nóng hổi, chăm sóc cô từng li từng tí. Cảm giác được bên cạnh người mình yêu như thế này thật là hạnh phúc.

Ngày mai thôi, cô sẽ trở thành cô dâu duy nhất của cuộc đời anh, sẽ trở thành người con gái chỉ thuộc về mỗi mình anh.... Nghĩ đến đây, bất giác anh chợt mỉm cười. Anh đã đợi ngày này rất lâu, đã cố gắng không

ngừng nghỉ. Dẫu cho anh phải từ bỏ việc toàn tâm toàn ý theo con đường âm nhạc mà mình mơ ước cũng chẳng hề gì. Bởi vì ước mơ của anh, nếu không có cô sẽ trở thành vô nghĩa.

Candy im lặng, ngoan ngoãn ăn từng thìa cháo một. Anh nấu rất ngon, cô chưa từng nghi ngờ về tài nghệ của anh, chỉ có điều, miệng cô đắng ngắt, thật sự chẳng hề cảm nhận được cái ngon lành, cô chỉ thuận miệng cố nuốt cho anh vui, dẫu bụng cô đang quặn thắt lại. Nhìn anh mỉm cười, lòng cô lại càng dấy lên cảm giác tội lỗi... có những ý nghĩ như vậy... thật sự vô cùng tội lỗi... nhưng cô không thể nào làm khác được... anh sẽ oán hận cô... sẽ nhìn cô bằng ánh mắt căm giận.... nhưng đành vậy thôi.... Đành vậy thôi...

Candy ăn xong, ngồi tựa lưng nhìn dáng Katsuki rửa bát. Quả là kì lạ! Khóe môi Candy khẽ nhếch lên 1 chút như mỉm cười, ngay cả rửa bát trông anh cũng rất tuyệt! Đôi chân mày đen rậm khẽ nhíu lại, có chút nghiêm nghị nhưng vẫn vô cùng thoải mái, đôi mắt nâu sâu thẳm, với hàng mi đen dài. Dáng người cao dong dong, đôi chân thẳng tắp nhưng cơ thể vẫn vô cùng săn chắc ấy, cái cách anh nghiêng đầu cần mẫn làm mọi thứ, đúng là mê hoặc! Candy khẽ bật cười! Cô đang làm cái trò gì vậy chứ? Quan sát anh thế này cứ như kiểu cô là fan cuồng nhiệt, là bình luận viên của cuộc thi người mẫu hay là đang “marketing” giới thiệu “sản phẩm” không bằng!^^. Thật là hết nói nổi!

Katsuki cảm thấy nhột nhột sau lưng! Hình như cô đang cười anh thì phải>..

_ Em cười anh cái gì vậy?_ Katsuki bước lại gần cô, giọng điệu đầy nghi ngờ.

_ Theo anh thì là vì cái gì?_ Candy chớp chớp mắt, nghiêng đầu hỏi, nụ cười vẫn còn đọng lại trên môi.

_ Trông anh có chút gì đó mất hình tượng à?_ anh nói, nhưng trong lòng thật sự không muốn nghe tiếng “ừ” phát ra từ miệng cô chút nào!

_ Không có!^^

_ Vậy thì là gì?_ trong 1 thoáng, anh thở phào nhẹ nhõm.

_ Anh có vẻ mất tự tin ghê gớm!_ Candy phán 1 câu, khóe miệng tạo thành 1 đường cong xinh đẹp.

_ Em lại trêu anh rồi!_ Katsuki cũng cảm thấy có chút gì đó buồn cười.

_ Không dám! Không dám!_ Candy lắc đầu.

_ em nói thế, nghe lại càng gian xảo!

_ Anh đang mắng em?

_ Tuyệt đối không có! Anh nào dám?

_ Đến lượt anh giỡn em đấy à?

_ Em đoán xem?_ Katsuki nháy mắt.

_ xấu xa!_ Candy mắng mà dường như không mắng, cô xích ra, nhường chỗ cho anh ngồi xuống bên cạnh.

_ Nhóc Kẹo Ngọt mới xấu xa!_ Katsuki đưa tay chạm vào má cô, giọng nói chứa đựng nỗi xót xa_ Hành hạ bản thân như thế này, em còn khiến anh đau hơn vạn lần...

_ _ Candy im lặng không biết nói gì, cô cúi đầu vâng về mép váy.

_ Lần sau đừng làm những việc khờ khạo thế này nữa! Có được không?_ Anh kéo nhẹ khuôn mặt cô lên, đôi mắt chất chứa nỗi buồn, xoáy thẳng vào tận tâm can cô.

_ Em...._ Candy cụp mắt nhìn xuống, muốn tránh ánh mắt tựa như đang thiêu đốt của anh.

_ Hứa đi! Có được không?_ Giọng anh chùng hẫ xuống, với sự khẩn khoản tha thiết cô không thể từ chối được.

_ em hứa.....

_ Ngoan lắm!_ Katsuki mỉm cười, gương mặt dường như giãn ra, không còn vẻ căng thẳng trên khuôn mặt. Anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, và cũng nhẹ nhàng như thế chạm vào môi cô....

.... Căn phòng tràn ngập ánh nắng....

... anh và cô.... Môi chạm môi...

.... Chỉ có điều....

....Hạnh phúc này mỗi mình anh cảm nhận....

.... Còn cô... không nở lòng đẩy anh ra nên cũng đành mặc kệ....

.... Nụ hôn này... coi như là đáp trả cho lỗi lầm mà cô sắp sửa phạm phải... lỗi lầm cô không thể nào sửa lại được.....

Mi mắt cô khẽ động đậy.... tội lỗi này... nỗi day dứt này... cô sẽ ôm trọn đến hết cuộc đời...

.... Nhưng cuộc đời cô.... Chỉ kéo dài có 1 ngày nữa mà thôi.....phải chăng đây mới là sự thật? Ngày hôm sau....

Katsuki không thể tin nổi vào mắt mình: Candy lộng lẫy trong chiếc váy cưới trắng tinh khôi không tì vết, nụ cười ngọt ngào mờ ảo như không cười, làn da trắng mịn như men sứ. Khuôn mặt cô xinh đẹp dưới ánh nắng ban mai, mái tóc nâu dài lấp lánh ánh vàng ẩn hiện sau lớp voan mỏng. Cô ngồi trên ghế, đôi mắt xa xăm nhìn về khoảng không vô định. Cô rực rỡ như 1 nữ thần, thế nhưng lại mang vẻ u hoài đau khổ trong tận đáy mắt. Trái tim anh khẽ rung lên, có chút đau nhưng cảm giác ngọt ngào hạnh phúc đã che khuất tất cả. Chỉ còn mấy tiếng nữa thôi, người con gái mà anh ao ước bấy lâu sẽ mãi thuộc về anh. Mãi mãi thuộc về anh. Anh đang chờ đợi, đang đếm ngược từng giây từng phút...

Candy thấy Katsuki đứng ngoài cửa không hề nói gì, cô khẽ mỉm cười, nhướn mày ngụ ý muốn hỏi anh có việc gì. Anh tiến lại gần cô, quỳ xuống bên cạnh, nâng tay cô lên và đặt lên đó 1 nụ hôn thật nhẹ. Môi anh ấm nóng, bàn tay cô giá lạnh. Hơi ấm truyền sang khiến Candy có cảm giác khó chịu. Khó chịu này là sự áy náy ở trong lòng chẳng?

Anh trong bộ vest đuôi tôm màu trắng, trông hào hoa phong nhã đầy sức mê hoặc, một vài sợi tóc nâu rũ xuống, che khuất 1 phần khuôn mặt. Candy đưa tay vuốt những sợi tóc đó lên giùm anh, cô cảm nhận được bản thân mình đang run rẩy. Cô miệng mỉm cười, nhưng trong lòng tuyệt nhiên chỉ toàn huyết lệ. Miệng cô mấp máy như muốn nói điều gì, rồi có chút gì đó không nở khiến cô không thể thốt ra được. Katsuki ngược nhìn, thấy biểu hiện trên mặt cô có chút bất thường, liền lo lắng hỏi:

_ Có chuyện gì sao?

_ Không..._ Candy khe khẽ lắc đầu.

_ Em nói đi mà!

_ Không có...

_ Không được dối anh đâu đấy!

_ Vâng.

_ Ngoan lắm!_ Katsuki khẽ mỉm cười, hôn nhẹ lên trán cô_ Candy à..._ Anh nắm chặt đôi tay cô, miệng thăm thì tâm sự_ em sắp trở thành vợ của anh rồi... em có biết anh hạnh phúc biết nhường nào không?_ rồi không để Candy trả lời, anh lại tiếp tục_ chúng ta sẽ đi tuần trăng mật ở đâu đây ? Venice nhé? Nước Ý rất tuyệt! Đúng không?

_ Vâng_ Candy đáp lại nhẹ hẫng... Venice ư? Nước Ý ư? ... những từ ngữ này gợi cho cô nhớ lại.... nhớ lại chuyện.... 1 người con gái và 1 người con trai... vui vẻ đút từng thìa kem cho nhau ăn trong 1 nhà hàng... người con gái ấy đã hạnh phúc biết bao nhiêu.... Là ai? Người con gái ấy là ai? Chẳng phải là cô hay sao? Người con trai kia... Anh.... Cô biết làm sao trả lại cho anh những tháng ngày, những kỉ niệm? Làm sao trả lại cho anh những ngọt ngào, ấm áp...? Làm sao trả lại cho anh trái tim đã yêu cô tha thiết hơn 10 năm qua?

_ Sau này chúng ta sẽ có những đứa con đáng yêu như em vậy!_ Katsuki mỉm cười, giọng nói mơ hồ về 1 viễn cảnh tươi đẹp.

__ Vâng... anh này...__ Candy khó khăn mới nói ra được điều mình muốn...__ em có thể....

__ Sao cơ?__ Katsuki ngạc nhiên hỏi.

__ Em vào phòng riêng 1 lát được không?

__ Ừ, tất nhiên là được.__ Katsuki gật đầu, trong lòng có chút hoài nghi lo lắng lẫn lộn.

Candy đứng dậy, mở cửa, bước vào phòng. Katsuki bỗng cảm thấy trong lòng có 1 nỗi bất an không tên dấy lên, càng ngày càng trở nên mãnh liệt.

__ Khoan đã!__ Trước khi Candy kịp đóng cửa lại, Katsuki đã lên tiếng.

__ Sao vậy?__ Candy có cảm giác mình đang bị phát giác, cô nghi ngờ hé cửa ra hỏi lại.

__ K.. không.__ Katsuki cũng thấy giật mình trước hành động theo bản năng này, chỉ có điều... anh thấy trống ngực đang đập thình thịch... cảm giác bồn chồn lo lắng không yên... cứ như thể cô sẽ không bước ra khỏi căn phòng này nữa... anh kinh ngạc trước suy nghĩ điên rồ của bản thân mình, vội vàng phủ nhận. Chỉ có vài giờ đồng hồ nữa thôi, vậy mà anh cũng không đợi được hay sao? Anh thấy có chút nực cười, nhưng ... bởi vì không thể nào xua tan nỗi bất an trong lòng, anh quyết định nói__ em sẽ ra chứ?

__... __ Candy khẽ nhú mày, rồi mỉm cười...__ vâng.__ cô sợ bị anh phát giác... sợ cái cảm giác anh nhìn cô hận thù oán ghét...

__ Em hứa?__ Anh nghi hoặc nhấn mạnh.

__ Em hứa.__ Candy cố gắng mỉm cười duyên dáng, không để lộ sơ hở. Cô đang nói dối anh... cô sợ anh biết chuyện này... kì lạ 1 điều, từ trước đến giờ, lúc nào có việc gì khiến cô phải nói dối, việc mà khi nói dối cô cảm thấy áy náy tội lỗi trong lòng, anh đều biết được. Cô cố gắng đóng cửa thật nhanh! Để anh không kịp phát hiện bất cứ dấu hiệu bất thường nào.

__ Khoan...__ Katsuki vừa mới đưa tay ra, thì cánh cửa đã đóng sầm lại trước mắt! Hình ảnh của cô qua khe cửa ... mới đây thôi... xinh đẹp đến lạ thường... mờ mờ ảo ảo... dường như không thuộc về hiện thực... có cảm giác... Tan biến? Anh nhú mày, tự thấy bản thân mình dạo này rất hay suy nghĩ lung tung, điên rồ. Cô chỉ là vào phòng 1 lát, tại sao anh lại tỏ ra mất bình tĩnh đến vậy? Từ trước đến giờ cô lúc nào cũng xinh đẹp, sao bỗng dưng anh lại ngớ ngẩn đến thế? Tại sao trong cái khoảnh khắc cô đóng cửa lại, anh lại thấy dường như sẽ không bao giờ được nhìn thấy nụ cười của cô thêm 1 lần nào nữa? Bây giờ anh thật sự thấy hối hận. Vô cùng hối hận! Đáng lẽ ra không được để cô vào căn phòng đó! Lúc ấy, anh rất muốn nắm lấy tay cô, kéo cô ra... chỉ là... đáng tiếc. Không kịp! Tuy nhiên, từ trước đến giờ, anh là con người lí trí nhất mực. Tuyệt đối không để tình cảm hay bản năng lấn át. Liệu anh có cần phải nghi ngờ nhiều thế này không? Katsuki tự hỏi chính mình rồi khẽ lắc đầu. Xua đuổi những ý nghĩ kì quái... có lẽ anh cần phải uống chút nước cho đầu óc tỉnh táo lại

Chỉ có điều... anh không biết rằng... bản năng của con người thật sự rất đáng sợ... trực giác đôi khi còn chính xác hơn anh tưởng tượng rất nhiều...

... lí trí tuy tốt đẹp nhưng không là hoàn hảo...

... chủ nghĩa vô thần cũng không hề tuyệt đối...

và lần này... anh thật sự đã phạm sai lầm...không thể nào sửa lại..... @

46. Chương 46

Tiếp.

Cánh cửa nặng nề đóng chặt sau lưng Candy. Cô tựa người vào cửa, thân thể mệt mỏi rã rời và vô cùng khó chịu. Cái cảm giác khó chịu ấy là sự giằng xé trong tâm hồn. Cô không muốn Katsuki đau lòng, càng

không muốn giáng xuống anh 1 đòn đau đớn đến thế này.... Nhưng.... Tất cả đã chuẩn bị xong... và tất cả những gì níu kéo cô cũng chẳng còn tồn tại... thế nên... cô muốn buông mình..... muốn bản thân mình 1 lần được là chính mình.... 1 lần được là cô nàng khờ dại như bao cô nàng cùng tuổi... 1 lần được trở về với những tình cảm chân thành nhất trong trái tim.... Hãy cho cô 1 lần được sống như thế... hãy cho cô 1 lần được cảm nhận tình yêu trong tận đáy tim mình... hãy cho cô 1 lần được búồng bình chỉ biết nghĩ cho riêng bản thân... dẫu rằng.... cái giá phải trả là mạng sống và cả linh hồn này.....

... cái giá ấy.....có đắt quá hay không?.....

Đắt hay không... cô thực sự không biết.... chỉ có điều.... tất cả đã không thể quay trở lại như lúc ban đầu..... và cô tuyệt nhiên sẽ không hối hận.....

..... sẽ không hối hận..? Thật ư?..

Candy bước lại gần kệ sách bằng gỗ mun đen bóng, vươn người lấy chiếc hộp cất trên cao. Candy đặt xuống giữa giường, từ từ mở ra. Trong đó chứa đựng những lưu luyến cô không thể rời bỏ... trong đó là tất cả những kỉ niệm hạnh phúc ấu thơ.... Trong đó còn có cả những giọt nước mắt đau thương, những kí ức đáng sợ mà cô luôn chôn giấu....

... 1 cuốn album đã cũ... 1 vài mẫu giấy với những dòng chữ viết vội.... 1 lọ nước hoa với hương thơm dịu nhẹ nhưng đầy mê hoặc....1 con dao vàng nạm kim cương....

..... Cuốn album Những bức ảnh ngày xa xưa ấy... cô và ba mẹ.... hạnh phúc tưởng chừng không thể nào hạnh phúc hơn được nữa.... Candy lật từng trang... cảm nhận những gì đã mất đang quay trở lại...hình ảnh ba mẹ tươi cười ấm áp.... Tựa như 1 giấc mộng ngọt ngào..... đẹp đẽ..... Candy đưa tay... khẽ chạm vào những tấm ảnh.... cô thơ bé tại sao lại có thể mỉm cười đáng yêu trong sáng được như thế?... Bất giác.... Cô đưa tay sờ vào khuôn mặt của chính mình....cảm thấy trên mặt tồn tại 1 lớp băng giá lạnh lẽo.... 1 lớp mặt nạ không thể nào gỡ bỏ.... trong thoáng chốc ... giặt mình... kinh ngạc... thấy run sợ trước chính bản thân mình.....

.... Candy liếc nhìn... những mẫu giấy ấy... dòng chữ viết vội.... gọi lại cho cô kí ức về quãng thời gian cô và anh lần đầu tiên gặp lại sau 10 năm xa cách.... Rõ ràng chuyện chỉ mới xảy ra chưa đầy 1 năm....vậy mà tất cả đã mờ ảo như bị 1 lớp sương mù che phủ.... Đó là những dòng chữ của anh... người con trai trong trái tim cô..... ngày ấy... cô nhắn tâm tặng anh 1 cái tát trời giáng.... Nhấn tâm để anh chờ đợi giữa đêm đông giá lạnh.... Vậy mà... anh vẫn đợi cô..... đợi cô cho tận đến lúc cô xuất hiện.... đợi cô dẫu cho bản thân đang bị thương trầm trọng.... đợi cô ... và đợi cô.... Cô đã làm được gì cho anh?... anh viết những dòng chữ nói sẽ đợi cô... cô lạnh lùng ném chúng vào sọt rác.... Nhưng rồi lại lẳng lặng cất giữ chúng như báu vật..... cô là kẻ dối gian... xấu xa và ích kỷ... Candy tự cười chính bản thân mình.... Valentine cô tặng anh 1 thỏi chocolate bình thường....White Day anh đáp lại cô bằng lọ nước hoa anh thức đêm thức ngày tự chế... Candy cầm lọ nước hoa lên, khẽ xịt 1 chút lên cổ tay... đưa lên mũi... anh nói mùi hương này rất giống mùi hương tỏa ra từ cơ thể cô... mùi hương dịu nhẹ nhưng ngọt ngào mê hoặc... cô không có thói quen dùng nước hoa nên chỉ cất làm kỉ niệm... kỉ niệm tình yêu anh dành cho cô..... bỗng nhiên..... cô trượt tay, sợ ý đánh rơi lọ nước hoa bằng thủy tinh ấy...

.... Choang....

.... Vỡ tan tành..... Mùi nước hoa tràn ngập khắp căn phòng.... Nồng nặc..... rõ ràng là hương thơm tuyệt vời nhưng lại khiến người ta cảm thấy đầu óc xây xẩm ... khó chịu....

.... Cô hoảng hốt nhìn lọ nước hoa không còn nguyên vẹn... cả cơ thể đồ dần hẫng đi..... còn gì nữa đây?.... những gì anh trao cho cô... cô giữ lại được gì?

.... Candy bật cười...nước mắt chẳng thể nào tuôn ra được....

... nước mắt ư?... cô đã khóc cạn khô dòng nước mắt lâu rồi... giờ có chăng... sẽ chỉ còn máu chảy ra thôi..... Candy cầm lấy con dao vàng nạm kim cương được chạm khắc 1 cách vô cùng công phu tỉ mỉ.... con dao này... là kỉ vật của bà ngoại... là kỉ vật mà mẹ cô đã trao cho cô..... “ mẹ à, cho con xin lỗi... vì sẽ làm vấy bẩn kỉ vật thân thương nhất này...”... cô khẽ nhắm mắt lại..... mạng sống của cô... đã cá cược tất cả vào trò chơi này... Cô khẽ hít 1 hơi thật sâu, khước môi nhếch lên dường như đang cười “ ba mẹ à, con đến với ba mẹ ngay bây giờ đây....”

.... lưỡi dao sáng loáng...

.... dòng máu đỏ tươi...

.... từng giọt rơi... cô không đau... không còn cảm giác gì nữa..... hóa ra chết... đơn giản như thế này..... tất cả mờ mờ ảo ảo...

.... giữa căn phòng ngập tràn ánh nắng vàng xinh đẹp... mỹ nữ tựa như đang say ngủ....chiếc váy trắng điểm tuyết những đốm đỏ tươi kì lạ..... xung quanh cô hương hoa ngào ngạt.....trên môi người con gái xinh đẹp như nữ thần... tồn tại 1 nụ cười mãn nguyện..... giữa căn phòng ngập tràn ánh nắng vàng xinh đẹp..... mỹ nữ tựa như đang say ngủ....chiếc váy trắng điểm tuyết những đốm đỏ tươi kì lạ....

... xung quanh cô hương hoa ngào ngạt.....

.trên môi người con gái xinh đẹp như nữ thần... tồn tại 1 nụ cười mãn nguyện.....

... “Mãn nguyện bởi vì cuộc đời này không còn gì lưu luyến... đối với cô... cái chết phải chăng chính là sự giải thoát?” ...

... 30 phút sau....

Katsuki đi đi lại lại ở phòng khách, trong lòng vô cùng bất an lo lắng. Anh gọi cửa mãi nhưng cô không hề trả lời... cô đang làm gì trong đó vậy chứ? 1 lát là thế này sao? Anh vừa giận vừa lo, cảm xúc đan xen lẫn lộn tạo ra 1 tâm trạng vô cùng phức tạp...

... và lúc đó, tại trường Xbest...

Hôm nay là ngày lễ Tốt nghiệp. Không khí nơi đây vô cùng náo nhiệt. Có cả nước mắt lẫn nụ cười. Tất cả những học sinh Xbest đều cảm thấy vô cùng nuối tiếc. Cả 4 Queens đều tốt nghiệp. Nhưng điều khiến người ta hụt hẫng nhất chính là việc Hội trưởng Hội học sinh không xuất hiện trong ngày lễ này. Ai cũng biết việc ngày hôm nay cô tổ chức lễ cưới với Thiên Vương Katsuki, cũng là 1 người vô cùng nổi tiếng khi còn đang học ở Xbest. Lễ dĩ nhiên cô sẽ không thể đến tham dự buổi lễ tốt nghiệp. Chia tay thế này, thật sự không ai muốn. Vả lại, những thắc mắc, những nghi vấn mà cô đã hứa sẽ giải thích vẫn chưa được làm sáng rõ. Không những thế, điều người ta cảm thấy kì lạ nhất chính là việc, tại sao cô lại trở thành vị hôn thê của Thiên Vương? trong khi cháu trai độc nhất của Tập đoàn JJ và cô lại là 1 cặp uyên ương trời sinh, tình cảm giữa họ không ai không biết đến. Tất cả đều cảm thấy thất vọng. Mọi tình đẹp dễ dàng ấy mà lại có cái kết cục như thế này, mấy ai có thể ngờ được?

Không khí ở hội trường càng ngày càng nóng bừng lên. Sân khấu được thiết kế vô cùng hoành tráng. Màn hình tinh thể lỏng cực đại giữa sân khấu,kết nối với tất cả các bảng điện tử trong trường. Cờ hoa rực rỡ đầy đủ sắc màu. Tất cả được sắp xếp vô cùng đẹp mắt.Candy không có mặt, nên Hanachi đành phải lên thay mặt cô phát biểu.

_ Hôm nay, Hội trưởng Hội học sinh Lanayi Liuyashi có việc đột xuất không thể xuất hiện được. Chính vì vậy, tôi sẽ thay mặt cô ấy có 1 vài lời muốn chuyển đến các bạn..._ Hanachi bước lên sân khấu, cô hắng giọng, với ngữ điệu trầm khan lạnh lẽo, từng câu từng chữ thông qua micro vang vọng khắp cả hội trường.

Tất cả đồng loạt im lặng, hướng ánh mắt nhìn lên người con gái với khí chất lạnh lùng cao ngạo. Cô im lặng trong giây lát, rồi tiếp tục:

_ Ngày hôm nay quả là vô cùng đáng tiếc khi Hội trưởng Hội học sinh không thể xuất hiện. Ngày lễ Tốt nghiệp này, tôi ...

_ “Xin chào tất cả các bạn.”_ 1 giọng nói phát ra ngay sau lưng, cắt ngang lời Hanachi khiến cô giật mình kinh ngạc. Giọng nói đó vô cùng quen thuộc, là giọng nói của người không thể nào xuất hiện ở đây ngay lúc này! Hanachi chau mày, quay lưng lại! Là Candy!!!

Nhưng không phải Candy bằng xương bằng thịt, mà là hình ảnh của cô thông qua màn hình tinh thể lỏng cực đại ngay sau Hanachi. Có vẻ như đây là 1 đoạn video vừa được đăng lên qua máy tính chủ.

Người con gái trong đoạn băng này xinh đẹp lạ thường, làn da trắng mịn dường như trong suốt, khoe môi khê cong lên, cười mà tựa không cười khiến cho cô càng thêm bí hiểm. Chỉ có điều, ánh mắt tuy lạnh lẽo

nhưng lại chứa đựng nỗi buồn sâu thẳm, làm cho người ta cảm thấy động lòng, có chút gì đó xót xa ẩn sâu trong mỗi người.

— “ Ngày hôm nay, thật sự vô cùng đáng tiếc khi tôi không thể có mặt, không thể trao cho các bạn những cái bắt tay may mắn, cũng không thể làm gì cho các bạn! Nghĩ đến điều này, tôi cảm thấy vô cùng có lỗi.” — cô im lặng 1 lát, đầu khẽ cúi xuống dường như đang tạ tội. Rồi Candy tiếp tục — “ thời gian qua, ở dưới mái trường này, đối với tôi quả thực vô cùng hạnh phúc, được các bạn yêu mến cũng là niềm vinh hạnh mà tôi may mắn có được. Tôi thật sự rất vui khi mọi người đã luôn ủng hộ tôi, đã luôn bên cạnh tôi. Tôi không dám tự nhận mình là 1 Hội trưởng tốt, nhưng tôi tin rằng mình đã cố gắng hết sức để khiến ôi trường học tốt đẹp hơn, đã cố gắng cân bằng lại những hoạt động diễn ra trong trường. Có được ngày hôm nay, tất cả đều là nhờ vào các bạn! Cảm ơn các bạn đã luôn tin tưởng tôi, đã luôn đứng về phía tôi đấu cho tôi còn nhiều thiếu sót. Hôm nay là ngày lễ tốt nghiệp, bằng tất cả những gì chân thành nhất, tôi xin chúc các bạn sẽ đạt được những mục tiêu lớn lao của bản thân, hoàn thành được ước mơ của chính mình và thành công trên nhiều lĩnh vực, có sự nghiệp lớn trong tương lai.”

Tiếng vỗ tay như sấm dậy! Cả hội trường như vỡ òa! Có 1 số người còn không kịp được nước mắt, bật khóc thành tiếng. Chia tay nhau thế này, quả thật quá đau lòng! Ngày lễ tốt nghiệp vui buồn lẫn lộn! Những kỉ niệm dưới mái trường này thật sự không thể nào quên được! Ai cũng biết, Candy đã làm những gì tốt đẹp nhất cho ngôi trường này! Nếu không có cô, tuyệt đối sẽ chẳng thể có 1 Xbest như bây giờ. Ai ai cũng cảm động. Bởi vì Hội trưởng Hội học sinh đã không hề quên họ, dù trong ngày trọng đại không thể tham dự vẫn gửi lời chúc tốt đẹp nhất đến tất cả mọi người.

Đoạn video thật ra vẫn chưa hết. Cô dừng 1 chút, rồi chuyển đề tài:

— “ Lời hứa đối với các bạn, tôi chưa hề quên. Đúng vậy, tôi là cháu gái duy nhất của Chủ tịch Tập đoàn AKT. Giấu sự thật này cho đến tận bây giờ mới tiết lộ, tôi thành thật xin lỗi. Nhưng ai cũng có bí mật của riêng mình. Tôi chỉ có thể cho các bạn biết như vậy thôi, còn nguyên do hãy bỏ qua cho tôi 1 lần, bởi vì tôi cũng chỉ là 1 con người bình thường như các bạn” — bầu không khí lại chìm vào yên lặng. Tất cả đều ngược lên màn hình rộng, chăm chú nhìn hình ảnh của cô. Giọng nói của cô trong trẻo nhưng rất êm tai, nhẹ nhàng như 1 làn gió thoảng. — “ Thời gian tôi bước vào ngành giải trí chỉ là 1 phút nhất thời, lí do chỉ là vì lời hứa với Salasa, cũng không phải chuyện gì quá đặc biệt. Biết sự thật tôi là cháu gái của Chủ tịch tập đoàn AKT, có lẽ 1 số người cũng biết chuyện tôi là con lai.” — Candy trong đoạn video có đôi mắt xanh cây sâu thẳm. “ những chuyện tôi nợ các bạn 1 lời giải đáp, coi như cũng đã hết. Được gặp các bạn, quả thật là mối nhân duyên đáng quý. Tôi mong rằng, nếu kiếp sau có thật sự tồn tại, tôi vẫn sẽ được hội ngộ cùng các bạn. Vô cùng cảm ơn tất cả mọi người!” Màn hình vụt tắt. Tất cả ngỡ ngàng. Hình ảnh cuối cùng của cô gái ấy... nụ cười đượm đầy nỗi buồn... và câu nói khó hiểu... về kiếp sau...

Chỉ duy nhất 1 người đứng sau khán đài, sững sờ khi nghe câu nói ấy. Mắt mở to, trừng trừng nhìn vào màn hình chỉ còn 1 màu đen, miệng không ngừng lắp bắp:

— Candy?... kiếp sau ư?... chuyện gì thế này? Đừng nói là cậu... không... không thể như vậy được... cậu điên rồi... điên rồi !!!!!

Salasa quay lưng chạy đi 1 cách vội vàng, cô lo sợ... Salasa lắc đầu, cố gắng xua đuổi những dự cảm không tốt. Vừa chạy, cô vừa rút điện thoại ra, gọi điện:

— Alo, Candy ở đâu rồi? Nói cho tôi biết ngay!.... Sao? Cái gì cơ?!! Không thể nào!!!! Phá cửa đi!!!! Nếu không anh nhất định sẽ hối hận!!! Nghe tôi đi!!!! ... và lúc đó, tại căn biệt thự của Kid:

— Kid, mày có tin nhắn này!_ Ken nằm dài trên ghế salon 1 cách vô cùng tự nhiên thoải mái, đưa tay vớ lấy chiếc điện thoại trên bàn khi nghe tiếng “ Bíp”.

— Vậy à?_ Kid đang cặm cụi xem xét đồng tài liệu mà ông nội giao cho. Anh đáp lại 1 cách thờ ơ mà không buồn ngược nhìn lấy 1 cái_ mày đọc giùm tao đi!

— Thôi thôi! Tao không dám!_ Ken cười cười cợt nhả_ Tao không muốn xâm phạm đời tư cá nhân!^^

— Thư từ của tao, mày còn ngang nhiên mở ra đọc cơ mà!

— Hi! Làm gì có!^^

_ Còn chổi?_ Kid liếc nhìn Ken với ánh mắt sắc lẹm!

_ Không! Hi hi!_Ken nhìn vào màn hình, miệng không ngừng xuýt xoa_ Oa, dạo này có lẽ mày được nhiều em hâm mộ lắm! Hình như không phải người quen!

_ Vậy thì xóa đi!_ Kid lạnh lùng.

_ Ấy!để tao đọc đã!... Trời! Gì kì vậy này? Chỉ có 1 chữ “ B”..._Ken đang nói thì lại 1 tiếng “bíp”_... tin nhắn tiếp.... “ Y” ?

_ hử?_ Kid chẳng hiểu nổi thằng bạn thân của mình đang nói về chuyện quái quỷ gì nữa!

_ Mày với em nào đây? Nói xem!

_ Là sao?_ Kid dừng động tác, quay đầu nhìn Ken.

_ Xài ngôn ngữ kiểu chỉ có 2 người hiểu thế này, thì chắc chắn là với em nào đó rồi! Mày ghê thật! Ghê thật!_ Ken gật gù, tỏ ra vô cùng tâm đắc với suy đoán của mình.

_ Bốp!_ Kid thản nhiên đưa tay đập vào đầu Ken!_ Mày đừng có nói bậy bạ! tao không đùa với mày đâu!

_ Chẳng phải vậy thì còn gì?_ Ken xoa xoa đầu, nhướn mày đầy vẻ thách thức bất cần_ “Bíp”. Đấy! Lần này thì mày đừng hòng chối! Lại tin nhắn! Để tao xem! “E”?_ Ken nhả mắt!_ Mày chơi trò gì thế này? Thật chẳng hiểu nổi!

_ Đưa tao coi!_ Kid đưa tay định giật lấy điện thoại nhưng Ken đã nhanh chóng thu điện thoại ra sau lưng, khoe miệng nhếch lên 1 chút, dường như vô cùng bí hiểm_ Sao? Sợ lộ chuyện gì à? Mày đừng hòng qua mắt được tao nhé!

_ Kệ mày!_ Kid bực bội đứng dậy, đi vào phòng bếp.

_ mày đuối lý rồi chứ gì?_ Ken đi theo, vẫn với giọng điệu đùa giỡn châm chọc.

Kid mở tủ lạnh, rót 1 cốc nước, đưa lên miệng, không thèm để ý đến thái độ đầy “ thành ý” của Ken. Ken bực bội, đang nghĩ cách để trêu đùa thằng bạn thân của mình, thì lại 1 tin nhắn được gửi đến! Ken vội vàng mở ra đọc, nụ cười đều căng trên mặt đột nhiên tắt ngấm!

_ tao hỏi thật mày 1 câu, rốt cuộc là mày với ai đang chơi trò chơi quái quỷ gì thế này? tin nhắn không có lấy 1 kí tự?!!!

Kid không vội trả lời Ken, tuy anh cũng khá ngạc nhiên nhưng vẫn chẳng hề biểu lộ ra mặt.

_ Tao đã bảo tao không biết!_Kid nói,gọng điệu vô cùng thành thật.

_ Vậy là thế nào?

_ Mày mặc kệ đi! Đó không phải là chuyện đáng để tâm lúc này!

_ Vậy chuyện gì thì đáng?

_ Lẽ nào mày không biết?_ Kid nhếch mép, cười mà cũng không cười.

_ Candy ?

_ Nếu đã biết thì đừng nói ra.

_ Mày định làm gì?_ Ken trầm ngâm. _ Cướp dáu?_ Ken bật cười, vỗ vào vai thằng bạn_haha, tao ủng hộ mày!

_ Mày...._ Kid cảm giác như mình đang bị chế giễu, mặt đỏ bừng tức giận.

Bíp! Lại 1 tin nhắn! Kid cướp lấy chiếc điện thoại trên tay thằng bạn! 1 chữ “F”!

Ken chăm chú dán mắt vào màn hình, cảm thấy vô cùng khó hiểu!

_ này! Lúc này đến giờ, cứ 1 phút là lại có 1 tin nhắn đúng không? Đầu tiên là “B”, rồi đến “Y”, tin nhắn tiếp là “ E”, rồi 1 khoảng trống! và bây giờ là 1 chữ “ F”? Tao cảm thấy kì kì thế nào đó!

... Kid giật mình khi đọc được chữ “ F” trong tin nhắn! Chỉ có 1 người rất thích chữ “ F” . Chữ “F” này là viết tắt cho chữ “ forever”. Cô luôn luôn có thói quen kì lạ như vậy.... Nghe những lời Ken nói, Kid vội vàng sắp xếp lại những gì đang xảy ra. Miệng anh không ngừng lẩm bẩm:

_ B.Y.E... F.... B.Y.E. .F.... B.Y.E forever... Bye forever???!!!!!!! Xoảng!!!!

Cốc thủy tinh trên tay Kid rơi xuống, chạm vào nền nhà lạnh lẽo, vỡ tan tành! Tạo nên 1 âm thanh chói tai khô khốc! Chiếc cốc vỡ ngay dưới chân Ken!Mảnh thủy tinh văng tung tóe khắp gian phòng! Ken trừng mắt nhìn thẳng bạn!

_ Này!!Mày làm cái quái gì vậy hả?!

___ Can... Candy.... Đừng nói là.... _ Kid hoảng loạn,miệng không ngừng lắp bắp....

_ Có chuyện gì sao?_ Ken nhú mày.

Điện thoại đổ chuông. Kid vội vàng nhấc máy. Đầu dây bên kia là 1 giọng nữ nói vô cùng gấp gáp:

_ Alo.

_ “ anh đến ngay nhà Candy!! Nhanh lên!!!! Candy có chuyện xảy ra rồi!!!!!!Cúp!”

Kid trợn tròn mắt! Suy đoán của anh... không lẽ là sự thật!!!!

_ Mày nói xem! Có chuyện gì?_ Ken tức tối nhìn thẳng bạn.

_ đi... đi ngay.....Candy... Có chuyện.... Nhanh!!!!!!

_ các ông nói gì?_ Katsuki giận dữ nắm lấy cổ áo 1 người trong số các chuyên gia về khóa mật mã! _các người điên à?!!!

_ Chúng tôi thành thật xin lỗi!!! Nhưng cánh cửa này nếu không phải là người có nhận dạng thích hợp thì tuyệt nhiên không thể nào mở được!!!!

_ Tôi không yêu cầu các ông mở 1 cách bình thường!!! Phá cửa đi!! Bằng bất cứ giá nào!!_ Katsuki gào lên, giọng lạc hẳn đi!!

_ Chúng tôi thật sự đã hết cách!_ Những người đó cúi đầu, hoàn toàn bất lực.

_ Thật sự không còn cách gì?!!!_ Katsuki cắn chặt môi, dường như đang cố gắng kìm nén cơn giận dữ có thể bộc phát bất cứ lúc nào!

_ Thực ra... vẫn còn cách khác..._ 1 người trong số đó dè dặt đề nghị.

_ Cách gì?!!_ Katsuki như được tiếp thêm 1 tia hi vọng, ánh mắt mong chờ.

_ Tuy không thể mở cửa chính... nhưng có thể vào căn phòng bằng cửa sổ...

_ Phá cửa sổ?!!!!!! Tại sao ông không nói sớm?!!!!_ anh tức tối lấy điện thoại ra gọi điện, nhưng chưa kịp nói gì thì 1 cánh tay đã giật lấy chiếc điện thoại.

_ Không được đâu!_ Hanachi xuất hiện từ lúc nào, lạnh lùng nói!_ Cửa sổ đó được làm bằng kính chịu lực siêu bền. Lại có đến những mấy lớp. Vả lại bây giờ, nếu anh huy động người, thì cũng phải mất hơn nửa tiếng! Phá được từng đó lớp kính, còn mất rất nhiều thời gian! Và... _ Hanachi dừng 1 lát rồi tiếp_ có thể gây nguy hiểm đến người ở bên trong nữa...

_ Vậy bây giờ phải làm sao?_ Katsuki cảm thấy vô cùng bất lực. Rõ ràng cô đang ở trong đó mà chẳng thể làm gì. Rõ ràng chỉ cách nhau 1 cánh cửa nhưng anh cũng chẳng thể đến cạnh bên cô. Đây là khoảng cách thực thể... nhưng phải chăng cũng chính là khoảng cách trái tim...?

_ Candy đâu?_ Salasa đưa Kid và cả Ken bước vào. Mồ hôi ướt đầm lưng áo. Kid hoảng hốt nhìn cánh cửa nặng nề!_ Candy đang ở trong đó?

_ Đúng vậy!_ Hanachi gật đầu!

__ tại sao hắn ta lại đến đây?__ Katsuki nghiêng răng, nhìn Kid với ánh mắt căm hờn! __ hắn có quyền gì mà dám bước vào căn nhà này?!!!

__ Anh bình tĩnh đi!__ Salasa nhíu mày! __ anh không muốn cứu Candy sao?

__ Cứu cô ấy thì đâu liên quan... __Katsuki chưa nói hết lời thì Hanachi đã xen ngang:

__ Dĩ nhiên là liên quan! Bởi vì cánh cửa đó... không phải chỉ mình Candy mở được!__ Hanachi khe khẽ lắc đầu __ người giúp cô ấy lập trình lại mã khóa là tôi! Nên tôi biết!

__ Lẽ nào... __ Katsuki không tin nổi vào tai mình, chỉ thẳng vào mặt Kid __ hắn ta...

__ Đúng vậy!__ Hanachi khẳng định! Rồi kéo Kid đứng trước cửa! __ Anh đặt tay lên đây!!! __ Hanachi chỉ vào ô điện tử đối chiếu vân tay!

Kid cũng ngạc nhiên không kém đối với những lời Hanachi nói, nhưng vẫn làm theo lời cô.

Từ cánh cửa phát ra tiếng nói “ Nhận dạng... Shinichi Yemata... thích hợp! Tinh”>

Cánh cửa bật mở trước sự ngỡ ngàng của hầu hết những người có mặt! Kid vội vã lao vào phòng! Căn phòng nồng nặc mùi nước hoa. Thứ nước hoa mà anh đã bỏ công sức thời gian tinh chế. Mùi hương ngọt ngào ấy khiến đầu óc người ta xây xẩm! Trên sàn nhà, những mảnh vỡ thủy tinh tung tóe khắp nơi, lấp lánh dưới ánh nắng chiếu rọi từ khung cửa sổ cực đại! Và... Kid kinh hoàng nhìn thấy Candy đang nằm trên giường, chiếc váy cưới màu trắng lốm đốm những chấm đỏ tươi... từ cổ tay trái.... Từng giọt máu rơi tí tách... đọng xuống nền nhà lạnh lẽo... gần như khô cứng lại....

__ CANDY!!!!!! __ Kid gào to, chạy lại bên cô, kinh hoàng nhận ra những gì đang xảy ra trước mắt mình đều là sự thật. Làn da cô nhợt nhạt trắng bệch, gần như không còn 1 giọt máu nào! Hơi thở thoi thóp càng lúc càng nguy cấp!!!! __ Tĩnh lại đi!!Candy!!! Tĩnh lại đi! Mở mắt ra nhìn anh đây này!! Candy!!!! __ Kid cố gắng lay lay cô tỉnh dậy, nhưng tất cả chỉ là vô vọng!

Những người khác vội vàng chạy theo Kid, Hanachi rút điện thoại ra, gọi xe cấp cứu!

Cảnh tượng hãi hùng diễn ra trước mắt!!!

Katsuki theo sau. Nhìn thấy cô bất động trong cánh tay của người con trai khác... toàn thân anh run rẩy... anh đứng như trời trồng, chân dường như không thể cử động được.... đôi mắt nâu thăm thẳm trống rỗng vô hồn... từ nơi đó... 1 dòng lệ chảy ra..... “ anh thua rồi! anh thua rồi.... thua thật rồi..... Bệnh viện S.

Trước cửa phòng cấp cứu.

Không khí lúc này u ám nặng nề. Đã 1 tiếng trôi qua... Kid gục đầu, cảm giác đau đớn khi thân hình cô lạnh giá trên đôi tay anh, mong manh dễ vỡ không chút sức sống.... cô không được phép chết...

... cô nợ anh... ! Cô không được ra đi 1 cách như thế!!!!!!

Ken ngồi bên cạnh, cũng chẳng thể nào ngờ được, Candy mà anh biết lại có thể bất chấp tất cả như thế. Quả là kinh hoàng!

Salasa nắm chặt tay Hanachi, dường như muốn được tiếp thêm sức mạnh! Tuy sự suy đoán của cô trước giờ luôn chính xác, cô cũng đã suy xét đến chuyện Candy sẽ nghi quẫn làm liều... nhưng thật sự không thể tưởng tượng Candy lại sắp xếp kĩ lưỡng như thế này! Dường như kế hoạch này... đã có từ trước rất lâu... đã được sắp đặt từ trong quá khứ... cảm giác phát hiện ra mình trở thành 1 quân cờ bị người khác điều khiển đúng là vô cùng khó chịu! Nhưng Salasa suy đi tính lại, cuối cùng cũng đã kết luận được rằng, sự thật là Candy vốn chỉ sống để báo thù. Hoàn thành tâm nguyện cô sẽ ra đi! Bởi vì trên thế gian này, nơi cô lưu luyến nhất là gia đình đã không còn nữa..... Gián đoạn kế hoạch là vì sự xuất hiện của Kid. Tiếc rằng, sự xuất hiện đó vào thời điểm ấy không thể cứu rỗi cô... mà chỉ khiến cô thêm gánh nặng.... Càng căng đầu ra để suy luận, Salasa càng cảm thấy mệt mỏi...

Nhưng, trong số những người đang ngồi chờ trước phòng cấp cứu này, người đau khổ nhất... không ai khác chính là Katsuki. Anh đứng dựa người vào tường, mắt nhắm lại! Cảm giác bị thương vương vấn trên người anh... đúng vậy... tại sao cô lại làm thế? Anh những tưởng ngày hôm nay sẽ trở thành ngày hạnh phúc nhất của cuộc đời mình... anh những tưởng rằng ước muốn bấy lâu nay sẽ trở thành hiện thực... vậy mà... 1 đòn

chí mạng!!!Cô nhấn tâm giáng cho anh 1 đòn chí mạng!! 1 đòn vào đúng tử huyệt!!!! 1 cách thần nhiên không chút e dè... cô sẵn sàng... Chỉ vì hân!!!! Chỉ vì người con trai ấy!!!!!!!!!!!!

ANH.HẬN.CÔ!

... nhưng...

ANH.YÊU.CÔ.....

Rõ ràng là chỉ muốn giết chết cô... rõ ràng cảm giác bị phản bội khiến máu nóng trong người anh hoàn toàn sôi sục...rõ ràng anh tức giận đến cực độ.....nhưng... khi nhìn thấy hình ảnh cô với làn da trắng nhợt trong tay người con trai khác... nhìn thấy hình ảnh cô không có chút sự sống, thân thể yếu ớt dường như sắp tan biến đi... thì tất cả hận thù đều chẳng còn nghĩa lý gì nữa...trái tim anh lại đau đớn khôn nguôi...

...nhìn cô chết dần chết mòn...cuối cùng... kết cục đau khổ nhất cũng là do anh chuốc lấy....

... thật ra... anh biết... anh căm hận nhất... anh oán ghét nhất.... không ai khác... chính là bản thân anh.....

... yêu 1 người... điên cuồng si dại... cuối cùng... rốt cuộc cũng chỉ là mối tình đơn phương thâm lắng....

... là anh ngu ngốc... cũng là anh khờ dại...

... biết không thể nhưng vẫn cứ đâm đầu vào...

.. chuốc lấy khổ đau... bây giờ biết trách ai?

...nước mắt không thể rơi...

...bởi trái tim đang rỉ máu...

...ngay khi người con trai kia mở được cánh cửa đó...

... trái tim anh hoàn toàn vỡ vụn.....

... căn phòng đó... bí mật của cô... cô đã từng nói... sẽ cho anh bước vào...

... là bước vào nhờ sự giúp đỡ của người đó?

... là bước vào để chứng kiến cảnh tượng hãi hùng nhất trong đời?

Nếu là vậy... anh thà chết đi còn hơn.....

... cố gắng bao lâu... nay được gì?

Katsuki khẽ bật cười..... là nụ cười hay là nước mắt cay đắng?

Cánh cửa phòng cấp cứu bật mở! 1 bác sĩ và mấy cô y tá bước ra vô cùng vội vã!

_ Bác sĩ! Cô ấy như thế nào rồi?!_ Salasa vội vàng níu lấy tay bác sĩ.

_ Cô ấy mất máu quá nhiều!_ Vị bác sĩ lắc đầu_ bệnh viện đang huy động nhưng e rằng không đủ! Vả lại là loại máu hiếm! Trong số các vị, ai có nhóm máu AB- RH3 âm tính không?

_ Tôi!!!!_ Kid đứng bật dậy!!_ tôi có!!! Các ông muốn lấy bao nhiêu cũng được!!Làm ơn hãy cứu lấy cô ấy!

_Chúng tôi sẽ cố hết sức mình!

_ Vậy mời anh theo tôi làm xét nghiệm để lấy máu!_ Cô y tá đứng bên cạnh gấp gáp nói!

Kid vội vàng bước theo.

Và lần này... cảm giác tuyệt vọng lại len lỏi vào tận từng góc ngách trong trái tim Katsuki.....

... anh làm được gì cho cô?..... làm được gì? Bất lực đứng nhìn thế này thôi sao?....

... Katsuki cắn chặt môi, cảm thấy có vị tanh của máu xộc vào cổ họng.....

1 giờ sau.....

... Candy đã qua cơn nguy kịch. Nhưng, người ta nói cô bởi vì mất máu quá nhiều, nên bây giờ vẫn bất tỉnh, trạng thái này nếu kéo dài thật sự sẽ gây nguy hiểm. Vả lại, có vẻ như cô bị chấn động tâm lý rất mạnh! Có thể sẽ có 1 vài triệu chứng bất thường. Sau khi cô tỉnh lại cần phải kiểm tra đầy đủ!

Mọi người thở phào nhẹ nhõm! Cô cần được nghỉ ngơi, nên bệnh viện không cho ai vào thăm lúc này!

Kid ngồi bên ngoài phòng bệnh, mệt mỏi khổ đau, nhưng vẫn cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều...

Cảm giác khổ đau của Kid, không đơn giản chỉ là như thế..... anh nắm chặt điện thoại trong tay... trên đường đưa cô đến bệnh viện... anh lại nhận được 1 tin nhắn âm thanh..... đúng 30 phút sau tin nhắn chữ “F” cuối cùng đó... trong đó... là giọng nói của Candy... là cô... nói với anh những gì cô chưa từng nói...

... Kid đưa điện thoại lên sát bên tai, nghe lại những lời đó... giọng cô nhẹ nhàng trong trẻo, mỏng manh tựa như có 1 lớp sương mù che phủ ...

... “ Kid ...trên đời này... có những chuyện không thể nào theo ý muốn của bản thân... em và anh đã gặp nhau... lời hẹn ước ngày thơ bé ấy... đã luôn luôn bên em... luôn luôn khắc sâu trong trái tim này...

.... Anh à... có 1 điều em không dám hỏi... ngày hôm đó... ngày em và anh gặp lại nhau sau bao năm xa cách... cái tát đó... liệu có đau lắm không? Em thật sự xin lỗi...

... anh bây giờ... phải chăng vô cùng oán ghét em? Con người em xấu xa ích kỷ... độc đoán lại bất chấp tất cả... chỉ để hận thù... em khác anh quá, đúng không? Anh có biết anh thu hút nhất ở điều gì không? Nụ cười của anh... thật sự rất đẹp... rạng rỡ như ánh mặt trời.... em cảm thấy bản thân mình không thể nào cười đẹp để được như thế... phải chăng bởi vì, thế giới mà em đang sống khác hẳn thế giới của anh?

Anh ghét em... cũng là việc tất yếu... trong thế giới này... em biết... em không phải là 1 thiên thần... nếu em chết đi, nhất định sẽ bị lôi xuống địa ngục...

... nhưng em vốn đã không thể quay đầu lại...

... em đã ước rằng, em và anh có thể gặp lại nhau trong 1 hoàn cảnh khác... không phải là trong cuộc đời **le ngang trái này...

... gặp gỡ anh... được anh yêu là 1 niềm hạnh phúc...

... chỉ có điều... em không thể nào đón nhận... em khiến anh tổn thương đến mức nào... dĩ nhiên em biết...

... em nợ anh... nợ anh 1 câu xin lỗi... nợ anh 1 lời cảm ơn...

... và nợ anh 1 câu nói...

... anh à... em yêu anh....kiếp này được yêu anh... em vô cùng mãn nguyện...thật sự không còn gì hối tiếc...

... mong rằng anh sẽ mãi tươi cười hạnh phúc...

... cầu chúc cho anh!”

Kid từ từ đưa điện thoại rời khỏi tai... cảm giác chua xót dâng trào...

... anh đã mong chờ biết bao câu nói “ em yêu anh “ từ miệng cô thốt ra... vậy mà giờ đây... chẳng thể nào cười được... để nghe cô nói câu anh muốn nghe nhất... cái giá phải trả lại là phải chứng kiến cảnh anh không muốn thấy nhất trên đời....

... cô quả thật độc ác... Kid ngồi yên lặng... nghe đi nghe lại giọng nói của cô không biết bao nhiêu lần.....

... nỗi sợ hãi mất cô trong khoảnh khắc đó... bóp chết niềm vui nhỏ bé ngăn ngui này...

... và anh đã biết... điều anh mong muốn nhất không phải là câu nói này... mà chính là được nhìn thấy cô sống hạnh phúc....

... anh đã sai... đã sai thật rồi..... “ Candy từ từ mở mắt... đây là đâu? Cô từ từ ngồi dậy... xung quanh hơi sương mờ mờ ảo ảo... cô đang ở giữa 1 vườn hoa trắng muốt không 1 tí vết... đây... là thiên đường chăng?

... trên môi cô khẽ nở 1 nụ cười... không đau đớn... không hận thù... không sầu khổ... phải chăng đây chính là nơi cô hằng mơ ước?...

... phía đằng xa... có bóng người...không chỉ một...

... tiếng cười trong trẻo ngây thơ phá tan bầu yên tĩnh nơi đây...Candy cố gắng tiến lại gần...

... một căn biệt thự màu trắng xinh đẹp ... xung quanh là cả vườn hoa cỏ ngút tầm mắt... nơi thơ mộng tựa như trong giấc mơ ngọt ngào... chốn thiên đường này thật sự rất quen... vô cùng quen thuộc với cô... từ trong kí ức...từ trong kỉ niệm... tất cả như đang tái hiện...

... một cô bé như thiên thần với đôi mắt màu xanh cây to tròn, nụ cười trong sáng tựa pha lê... bên cạnh cô bé... không ai khác mà chính là...ba mẹ Candy!

Candy đưa tay lên bịt miệng... sững sờ trước cảnh tượng mình đang nhìn thấy...

... rõ nét như vậy... chân thật như vậy...

... thân thể cô dường như đang run rẩy...

... là vì điều gì? Vì cô cảm thấy hạnh phúc hay sao?

3 người họ bên nhau... vui vẻ hạnh phúc... không chút ưu phiền... nụ cười đẹp đẽ rạng ngời...

... bất chợt...

... cô bé Candy trong kí ức đó như chợt thấy cô...

... cô bé khẽ nở 1 nụ cười trong sáng ngây thơ... giơ tay vẫy vẫy như muốn gọi cô lại...

... Candy cảm thấy nghẹt thở... cô... cô cũng có lúc cười như vậy ư?...

... bất giác... Candy đưa tay chạm lên mặt mình... từ bao giờ... từ bao giờ cô đã không còn có thể nở nụ cười như vậy nữa?

... Candy ngồi sụp xuống...2 tay ôm lấy đầu... trông cô lúc này thật sự rất đáng thương...

...lẻ loi và cô độc...

... hạnh phúc ấy đã mãi mãi rời xa...

... cô chẳng dám tiến lại gần...bởi vì đó chỉ là viễn cảnh...mộng ảo ấy vốn đã chẳng còn tồn tại.. ngay cả trong ước muốn của cô... biết là không thể nào quay trở lại... nên thà không mơ mộng...

... cô sợ mình tiến lại gần... sẽ khiến tất cả biến mất... tan vỡ như bong bóng xà phòng...

... thà cô cứ mãi mãi như thế này... được ngắm nhìn cảnh tượng mà ngay cả trong mơ cũng không thể thấy... cảnh tượng được chôn sâu tận trong trái tim cô... lạnh lẽo thế này thôi... cũng đã là mãn nguyện...

...Candy giật mình ngược mắt lên nhìn khi có 1 cánh tay ấm áp chạm vào bờ vai cô...

... trước mắt cô...mẹ và ba mỉm cười thật hiền... cô bé Candy chồm chồm môi như hờn dỗi... rồi lại nhovn miệng cười... bàn tay nhỏ xíu nắm lấy bàn tay cô...

... nước mắt cô chợt trào ra...

... được thật sao?... cô vì không muốn vấy bẩn hình ảnh ngọt ngào ấy nên chẳng dám tiến gần....

... nhưng... không sao thật ư?

... ba mẹ vẫn mỉm cười... ngay cả khi cô vì hận thù mà đánh đổi tất cả... vì hận thù mà sẵn sàng khiến người khác tổn thương... con người đầy hận thù như cô... có tư cách để được hạnh phúc sao?

... chợt cô nhận ra... dù thế nào... cô vẫn mãi là Candy bé bỏng trong lòng ba mẹ...

... đúng vậy... ở nơi thiên đường này... hạnh phúc của cô chính là đây... được ở bên ba mẹ mãi mãi...

... cô đứng dậy... muốn bước lại căn biệt thự màu trắng với vườn hoa ngút ngàn hương sắc ấy... nhưng...

... bàn tay cô nhóc Candy đã buông tay cô ra... chạy lại nắm lấy tay ba mẹ...

... ba mẹ cô vẫn mỉm cười...

... nhưng khẽ lắc đầu... miệng đang nói câu gì đó cô chẳng thể nghe được....

... rồi tất cả biến mất... xung quanh cô 1 màu trắng xóa... cô hụt hẫng muốn hét gọi thật to nhưng chẳng thể nào được...rồi cô đã hiểu...

... ba mẹ cô đã nói “ bây giờ chưa phải lúc...”

Katsuki là người đầu tiên được vào thăm Candy. Cô đến bây giờ vẫn chưa hề tỉnh lại. Anh đứng trước giường bệnh của cô, trong lòng xót xa đau đớn.

Ngồi xuống ghế, khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô... anh mới nhận ra... cô rất gầy...

... nổi thống khổ trong lòng lại dấy lên... anh biết cô gầy... nhưng không ngờ lại quá mức như thế này... cánh tay trắng xanh, thon dài nhưng lại mỏng manh dường như không cần thận sẽ gãy...

Mắt cô nhắm nghiền. Hàng lông mi cong dài tạo thành chiếc bóng khẽ động dưới mắt... gương mặt cô trắng nhợt nhạt... làn da gần như trong suốt... cô xinh đẹp nhưng lại quá yếu ớt...

2 tay anh nắm chặt lấy bàn tay cô... cơ thể cô hoàn toàn giá lạnh...

... anh đã yêu cô... đã khao khát được sưởi ấm cho bàn tay này... được sưởi ấm cho thân thể lạnh lẽo của cô... anh muốn bảo vệ cô... muốn nụ cười của cô không còn trở nên gượng gạo...

... và thật lòng muốn đem lại hạnh phúc cho cô...

... trước đây như vậy...

... bây giờ vẫn thế...

... ngay cả khi cô tàn nhẫn giáng xuống anh nỗi đau tột cùng này... anh vẫn chẳng thể nào hận được cô dấu chỉ trong chốc lát...

... yêu điên cuồng si dại 1 người...

... rồi cuộc chỉ đem lại khổ đau cho chính bản thân mình...

... nhưng làm sao anh có thể điều khiển được trái tim? Yêu ai? Hận ai?

... anh không thể nào hiểu nổi...

... thời gian anh bên cô... những phút giây kỉ niệm ngày thơ bé... cô gặp anh khi cặp mắt chỉ chứa đựng cái băng giá vô hồn... cái khinh thường mỉa mai cuộc đời...mà không ai có... cô bé ấy... xinh đẹp như nữ thần... nhưng lại trống rỗng chẳng khác nào 1 con búp bê...

... anh cùng ba đi dự tiệc... ấn tượng đầu tiên của anh về cô chính là như thế...vậy nhưng... hóa ra búp bê cũng có lúc biết giận dữ căm hờn... và cũng có lúc biết rơi nước mắt...

... cậu bé Katsuki ngày ấy...đã chứng kiến cảnh tượng cô bé Candy rơi nước mắt trong căn phòng lạnh lẽo... cô độc lẻ loi và yếu đuối... chỉ 1 mình... và ... kể từ giây phút đó... ước muốn cháy bỏng trong lòng anh chính là khiến cho cô nở nụ cười xinh đẹp nhất... khiến cho cô hạnh phúc không ưu phiền...

... thời gian anh bên cô... biến cô bé “ búp bê” thành 1 con người bình thường... quả thực vô cùng khó khăn gian khổ... dù cô vẫn chưa nở nụ cười rạng rỡ từ tận đáy lòng... nhưng những gì anh làm được... đã tiếp thêm cho anh tự tin mình có thể...

... vậy mà... sự xuất hiện của người con trai đó đã phá hủy tất cả giấc mộng đẹp đẽ của anh...

... anh hận... hận đến điên đảo... chỉ muốn giết chết người đó...

... nhưng... anh đâu thể khiến cô bị tổn thương?

Và anh lại chịu đựng... cứ nghĩ tất cả rồi sẽ qua đi...

... cô sẽ quay về bên anh...

... nhưng sự chờ đợi của anh... được đáp lại 1 cách tàn ác đến thế này đây... anh bật cười chua chát... nước mắt rơi xuống... ướt đầm tay cô... lạnh lẽo... @

47. Chương 47

...

— Candy à... tại sao em lại không chịu tỉnh lại?— Katsuki nghẹn ngào nói, nước mắt nóng hổi rơi xuống bàn tay lạnh giá của cô. — em là đồ độc ác... — anh đau khổ trách mắng cô — anh đã sai rồi phải không? Cứ tưởng trên đời này... chỉ cần cố gắng không ngừng nghỉ, tất cả sẽ có ngày được đáp lại... hóa ra... trái tim em chưa từng có anh. Tỉnh lại đi Candy! Nhìn thẳng vào mắt anh đây này! Tại sao em có thể nhẫn tâm như thế đối với anh? Tình cảm anh dành cho em... lẽ nào không đủ?... bao nhiêu năm qua, anh đã làm tất cả.. vậy mà... — anh đau đớn nhắm chặt mắt lại... ngay cả giấc mơ trở thành nhạc sĩ... ngay cả ước muốn cháy bỏng trong anh từ thuở bé thơ... anh đã bỏ tất cả... đã từ bỏ chỉ vì em... chỉ vì muốn em quay đầu nhìn anh lấy 1 lần, 1 lần được thấy em nở nụ cười thật lòng với anh... tại sao em có thể...? — Katsuki uất nghẹn nhìn thân thể đang bất động trên giường bệnh — tại sao anh lại gặp em? Tại sao số phận trêu đùa anh đến như vậy?! anh yêu em... yêu em ... Candy à... — anh cắn chặt môi, vết thương chưa lành nhức nhối... vết thương trên khoe môi... và cả vết thương sâu tận con tim anh... rất đau... cảm giác như bị xát muối vào... — ... anh đã chờ đợi em bao lâu? Vì sợ em giận dữ nên anh chỉ biết chờ đợi... và giờ đây... kết quả của sự nỗ lực ấy... chỉ là 1 vết cứa... em cắt cổ tay tự vẫn... nhưng cũng cùng lúc cứa vào trái tim anh 1 vết thật sâu... thật dài... — anh run rẩy đưa tay chạm vào má cô, khẽ vuốt những lọn tóc lòa xòa che đi khuôn mặt cô... — đồ độc ác xấu xa này... tỉnh lại đi! Tỉnh lại ngay!... em đang trừng phạt anh đấy ư? Trừng phạt anh vì đã yêu em? Phải vậy không?!... Candy à... anh cầu xin em... dù thế nào anh vẫn yêu em... dẫu cho em có tàn nhẫn với anh đến mức nào... làm ơn... Candy... hãy cho anh 1 lần được nhìn thấy em mỉm cười... dẫu cho... em không hề nở nụ cười với anh... dẫu cho em hạnh phúc bên người con trai khác... không phải anh... — Katsuki đứng dậy, anh đặt 1 nụ hôn thật nhẹ lên trán cô... nụ hôn hòa lẫn mùi máu và vị mặn chát của nước mắt...

Anh luyến tiếc nhìn lại cô... người con gái anh yêu... anh sẽ phải từ bỏ như thế này hay sao? Anh khe khẽ lắc đầu. Rồi cánh cửa phòng bệnh khép chặt lại sau lưng anh...

Neyuli bước vào. Nghe tin Candy tự vẫn, những oán ghét trong lòng cô tất cả đều tan biến ... thời gian qua... cô đã suy nghĩ rất nhiều... cũng dần lấy lại được bình tĩnh... và rõ ràng... Candy không hề có lỗi... chỉ vì yêu mà thốt ra những lời cay nghiệt... cô cũng cảm thấy ghê sợ với chính bản thân mình.

Neyuli ôm 1 bó hoa thật to, loay hoay cắm những bông hoa vào lọ. Bệnh viện này... là bệnh viện riêng của nhà cô. Thế nên, cô đã được thông báo tin tức ngay khi Candy được đưa vào cấp cứu.

Quả thật là không thể tưởng tượng! Hóa ra người bạn tưởng chừng tuyệt vời hoàn hảo không tì vết, chẳng mấy khi ưu phiền lại cùng quẫn bế tắc đến mức này! Cô là bạn mà lại chẳng giúp được gì... thật sự thấy có lỗi vô cùng! Những gì đã trải qua... khiến cô cảm thấy xấu hổ... cô biết... người Ken yêu là Candy... ngay từ đầu đã là như vậy... cũng chính cô, chấp nhận lặng lẽ bên anh... để cho anh lợi dụng cô... anh muốn quên Candy... cô biết... muốn dùng cô để xóa mờ tình yêu đối với người con gái mà bạn thân mình yêu say đắm... thế nhưng, con người bản chất vốn rất tham lam. Anh dụ dăng quan tâm cô... khiến cô trong phút chốc quên đi rằng, mình chưa phải là người chiến thắng trong trò chơi tình ái này... khiến cô trong phút giây vì ghen tức ích kỷ mà sẵn sàng thốt ra những lời lẽ ác độc. Nhìn Candy nằm trên giường bệnh... không chút sức sống... yếu ớt nhỏ bé như thế này... cô lại nhớ đến hình ảnh Candy sưng sọt vội vã giải thích mọi chuyện... thế nhưng cô đã gạt phăng mọi thành ý...

... bạn của cô... người khiến 1 kẻ như cô có bạn... chính là Candy... vậy mà cô nỡ...

... Neyuli cảm thấy hối hận... trong lòng dằn vặt khôn nguôi...

... “Candy à... tỉnh lại đi...”

— Candy?! ... bỗng dưng... những ngón tay của Candy bất chợt động đậy... mi mắt cô rung rung... dường như đang cố gắng mở ra 1 cách rất khó khăn! Neyuli mừng rỡ, chạy lại gần, Candy đã tỉnh? Đúng không?!!!!

Nghe tin Candy đã tỉnh lại, mọi người đều vội vàng chạy đến. Chỉ có mỗi mình Katsuki phải giải quyết hậu quả của việc hủy lễ cưới là không thể xuất hiện.

Kid mừng rỡ đẩy cửa bước vào, cùng với anh là Ken, Hanachi và cả Salasa nữa!

Salasa ôm chầm lấy cổ Candy, vui mừng nói:

_ Candy! Cậu tỉnh rồi à? Làm tớ lo quá đi mất!!

_ Ừm! Sao tớ lại ở đây?_ Candy nhúm mày.

_ Cậu quên rồi sao?_ Salasa nghi hoặc hỏi lại.

_ Chuyện gì?_ Candy tỏ ra rất bất ngờ_ mà này, cậu đổi bạn trai mới rồi hả?_ Candy liếc nhìn Kid 1 cái, rồi quay đầu hỏi Salasa.

Tất cả đều sững sờ! Chuyện gì thế này?! Kid càng sững sốt hơn nữa! Rốt cuộc là Candy đang nói cái quái quỷ gì vậy chứ?! Duy chỉ có mỗi mình Neyuli là tỏ ra rất bình tĩnh.

_ Candy..._ Kid thẳng thốt gọi tên cô, nhưng đáp lại anh chỉ là 1 cái nhìn sắc lạnh.

_ Anh là ai? Tại sao dám gọi tôi như thế chứ? Thật là không biết phép tắc!!_ Cô tức giận, giọng nói đanh thép như từng mũi dao cứa vào trái tim Kid.

Salasa mở to mắt, ngơ ngác trước câu nói của Candy:

_ Candy à, cậu nói cái gì thế hả? Đó... đó là..._ Salasa run run chỉ tay về phía Kid..._ cậu không nhận ra sao?

_ Không phải bạn trai của cậu sao?

_ Không... Không... tất nhiên là không phải rồi!_ giọng Salasa run rẩy.

_ Vậy thì anh ta là ai? Tớ không quen! Nói anh ta đi chỗ khác đi!_ Candy khó chịu rõ ràng, thái độ đối với anh hoàn toàn như người dưng không hề quen biết.

_ Candy! Cậu..._ Salasa kinh ngạc không nói nên lời.

_ Tớ sao chứ?_ Candy nhướn mày hỏi lại.

_ Cậu bị cái gì vậy trời?! Người này... sao cậu có thể đuổi anh ấy đi như thế được?

_ tại sao không?_ Candy lạnh lùng hỏi vặn lại.

_ Cậu đừng đùa nữa... không vui chút nào đâu_ giọng Salasa run run.

_ Tớ không đùa!_ Candy nghiêm mặt, đôi mắt chứa đầy băng giá!_ Người không quen biết đừng tỏ ra thân thiết với tôi! Anh còn không biết điều mà đứng đó?_ Candy quay lại nhìn Kid, giọng nói mỉa mai hách dịch đầy kiêu ngạo, lại dường như có 1 lớp băng đá bao phủ, từng lời thốt ra như đẩy Kid xuống đáy sâu tuyệt vọng... anh đứng như chôn chân tại chỗ... máu nóng càng ngày càng dồn lên đỉnh đầu... cảm thấy đầu óc quay cuồng, trời đất đảo lộn!

_ Cậu...?... đã xảy ra chuyện gì với cậu thế này?

Chuyện gì là chuyện gì mới được?!Mà khoan! Tại sao tớ lại ở đây? Đây là đâu? Cậu đang ở Anh kia mà? Candy đảo mắt nhìn xung quanh_ Cả Hanachi và Yuli nữa! Không phải 2 cậu đang ở Nhật hay sao? Tớ đang ở Mỹ, đúng không? Sao các cậu lại đến đây? Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra thế này?!_ Candy hoảng loạn với những suy nghĩ của mình. Rồi cô ôm lấy đầu, cảm giác đau đớn nhức nhối tột độ xâm chiếm, khiến cô không thể nào nghĩ ngợi thêm chút gì được nữa_ A... đau... đau quá!!!

_ Cậu làm sao vậy?!!_ Hanachi lúc này mới vội vàng chạy lại, đỡ lấy Candy! Cô sững sốt nói không nên lời này giờ, lúc này mới chợt tỉnh!

_ Đau quá!!!!!! Đầu tớ đau quá!!_ Candy ôm chặt lấy đầu, trông cô vô cùng khổ sở đau đớn!

_ Candy..._ Kid cũng muốn chạy lại bên cô... nhưng... anh bắt lực giơ tay ra, rồi lại hạ tay xuống... những gì đang xảy ra... là ác mộng hay sao?!

__ Mọi người ra khỏi đây đi!__ Neyuli im lặng từ nãy đến giờ mới lên tiếng, cô quay lại, vỗ nhẹ vào vai Candy__ không có gì đâu, cậu hãy bình tĩnh lại nào! Nghỉ ngơi đi nhé!

Hanachi giúp Candy nằm xuống giường.

Và rồi tất cả rời khỏi căn phòng trong nỗi hoài nghi không tên! Rốt cuộc là Candy bị làm sao vậy?!!! Sự thật là như thế nào?!!

Neyuli bước ra sau cùng, từ từ khép cánh cửa lại:

__ Tôi sẽ giải thích tất cả mọi chuyện! Mong mọi người sẽ bình tĩnh lắng nghe! Đặc biệt là anh!__ Neyuli nhìn thẳng vào Kid, khiến trong thoáng chốc anh giật mình run sợ! Nỗi bất an lại ập đến! Tình yêu của anh... rốt cuộc sẽ ra sao? __ Cậu nói cái gì cơ? Yuli!! Không thể nào có chuyện như vậy được!__ Salasa trợn tròn mắt, kinh hoàng, tay bịt miệng, không tin nổi những gì tai mình vừa nghe thấy! Thật ra không chỉ mỗi mình Salasa ngạc nhiên tốt độ, nhưng cô là người có biểu hiện thái quá nhất!

__ Không thể nào!__ Kid bàng hoàng, ngồi phịch xuống ghế!

__ Đó là sự thật!__ Neyuli khẽ lắc đầu!__ Nếu mọi người không tin, tôi có thể đưa tất cả đến gặp bác sĩ trưởng khoa, người đã khám cho Candy!

__ Nhưng ... chuyện này... !__ Ngay cả Hanachi cũng phải thốt lên!

__ tất cả những gì em nói là sự thật?__ Ken từ lúc chứng kiến tất cả cho đến tận giờ mới mở miệng!

__ Đúng!__ Neyuli liếc nhìn Ken 1 cái, rồi lạnh lùng hướng ánh mắt sang chỗ khác.

__ Tại sao lại có thể...?__ Salasa dường như bị mắc nghẹn, khó khăn lắm mới nói thành câu!__ Mất trí nhớ ư? Hoang đường quá!__ Cô lắc đầu quày quảy, tuyệt đối không chịu tin__ Không đúng! Cô ấy rõ ràng vẫn nhớ rõ là ai! Làm sao có chuyện mất trí tạm thời được cơ chứ?!!!!

__ Quả thật tớ cũng thấy hoang đường! Tuy nhiên, theo những gì bác sĩ đã nói, thì việc mất trí nhớ này hoàn toàn là do tâm lý! Cô ấy chỉ mất trí nhớ về khoảng thời gian 1 năm trước cho đến hiện tại. Và... gần như quên hết những chuyện thuở ấu thơ... điều đó đồng nghĩa với việc...__ Neyuli chậm rãi nói, nhìn Kid với ánh mắt kì lạ__ cô ấy hoàn toàn không có 1 chút kí ức nào về anh!

Kid sững sốt! Tại sao?!! Tại sao lại...?!

__ Cô nói dối...__ Anh không khỏi buột miệng thốt lên.

__ Anh hãy chấp nhận sự thật này đi... việc này là do cô ấy bị kích động quá mức, cơ thể gây ra phản ứng đào thải những nguyên nhân khiến tâm lý bị đè nặng. Hoàn toàn là do chủ thể tác động! Không hề có yếu tố bên ngoài!__ Neyuli từ tốn giải thích!

__ Vậy... vậy khi nào thì Candy mới có thể lấy lại được trí nhớ?__ Salasa nuốt nước bọt khan, gặng hỏi.

__ có thể là ngày mai... có thể là 1 tuần hoặc 1 tháng sau... và... cũng có thể là... không bao giờ...

__ Không bao giờ?!!!!

__ Ừm!__ Neyuli gật đầu.

__ Không sao đâu, anh có thể làm cô ấy nhớ lại tất cả mà!__ Salasa tuy vô cùng sốc, nhưng vẫn đủ bình tĩnh để an ủi Kid__ chỉ cần anh cố gắng, thời gian sẽ chứng minh anh có thể!

__ Đừng có đùa!__ Neyuli mĩa mai.

__ Ý cậu là gì hả Yuli?__ Salasa nhún mày.

__ Cậu có biết tại sao Candy chỉ quên kí ức ấu thơ và kí ức về anh ta không?

__ Tại sao...?__ Salasa buột miệng, rồi mới nhận ra mình đã đưa ra 1 câu hỏi “ chết”.

__ cô ấy hoàn toàn quên đi những kí ức không vui. Đặc biệt là anh!__ Neyuli nhìn thẳng vào mắt Kid, nói những lời nhần tâm vô cùng__ anh chính là kí ức đau khổ nhất của Candy! Bởi vì gặp anh nên cô ấy mới

dần vật khổ tâm đến mức này! Cũng chính vì anh mà cô ấy bất chấp liều lĩnh hi sinh mạng sống! Anh có biết không?!

_ ..._ Kid đứng hình, cảm giác trái tim đang dần bị bóp nghẹt 1 cách không thương tiếc.

_ Bây giờ anh còn có ý định muốn cô ấy nhớ lại ư? Là bản năng muốn cô ấy quên đi tất cả! Tại sao anh còn muốn chống lại điều đó?! Quên đi những điều không vui hoàn toàn là do tâm lý! Bởi vì cô ấy bị chấn động về tinh thần quá mạnh, gây ra thương tổn quá lớn trong lòng! Chính vì vậy, cách duy nhất để bản thân Candy có thể sống tiếp chính là quên đi! Bản năng con người muốn bảo vệ Candy nên mới làm như thế!!! Anh có hiểu không?!! Tôi hỏi anh..._ Neyuli tỏ ra vô cùng tức giận!_ Anh là cái thá gì mà khiến Candy khổ sở như thế?!! Anh còn muốn làm gì Candy nữa đây? Muốn Candy tàn tạ như thế nào thì mới hài lòng! Đồ độc ác này! Tình yêu của anh là vậy đó ư?!!!! Cô ấy nhớ ra anh thì anh thỏa mãn hài lòng, còn nỗi khổ đau của cô ấy lúc nhớ lại tất cả quá khứ điên cuồng bất hạnh ấy, ai sẽ gánh cho?!!_ Neyuli kể từ ngày hôm ấy đã gần như hoàn toàn thay đổi, không còn ủy mị, chỉ biết âm ức trong lòng nữa! Đứng trước mặt Kid bây giờ là 1 người con gái dám làm dám chịu, dám nói thẳng những suy nghĩ của mình, không hề kiêng dè bất cứ ai! Ken cũng cảm thấy vô cùng sững sờ trước sự thay đổi của cô! Neyuli trừng mắt, trong ánh nhìn của cô gần như chứa đựng cái ác cảm không bình thường!_ Candy bây giờ không hề đau đớn, nụ cười ánh mắt đều rất trong sáng! Chẳng còn đượm buồn như ngày xưa nữa! Anh rốt cuộc muốn tước bỏ chúng đi hay sao?!!!!

_ Tôi..._ Kid cảm thấy như sét đánh ngang tai, cả thân người bị tước mất toàn bộ cảm giác.

_ Thù hận đã chẳng còn, Candy bây giờ sẽ hạnh phúc bên vị hôn phu, anh còn có ý định cản trở nữa chẳng?_ Neyuli cười khẩy.

_ Tôi... không...

_ Nếu đã không thì tôi thật lòng nghĩ, anh nên biến mất khỏi cuộc đời Candy! Ngay từ giây phút này!

Neyuli nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lùng sắc bén, rồi quay lưng bỏ đi!

Tất cả đều sững sờ! Salasa liếc Kid, cảm thấy lo lắng thay! Tại sao đến khi chẳng còn trắc trở gì nữa... thì chuyện tình này lại phải kết thúc 1 cách khổ đau đến nhường này?!

Kid nắm chặt bàn tay, môi cắn chặt! Anh phải quyết định thế nào đây?! Ra đi hay ở lại?!

Phòng bệnh của Candy.

_ Anh hay thật đó!_ Candy vờ như giận dữ, miệng chum chim cười trông vô cùng tinh nghịch đáng yêu.

_ Tất nhiên rồi!^^_ Katsuki mỉm cười, niềm vui này đến với anh tựa như giấc mơ. Cứ ngỡ khi cô tỉnh lại, cũng là lúc cô rời xa anh mãi mãi. Nào ngờ... có suy nghĩ như thế này quả thật vô cùng tội lỗi, nhưng cô mất trí nhớ thế này, anh lại thấy hạnh phúc! Anh nắm nhẹ đôi bàn tay cô, cảm nhận rằng ông trời đã không phụ lòng anh, những gì anh cố gắng, đã được đáp trả lại. Đã lâu rồi anh chẳng thể nở nụ cười vui vẻ đến thế này. Anh biết, cô là thiên thần, và cũng là ác quỷ của cuộc đời anh! Cảm xúc của anh, tâm trạng của anh, tất cả đều phụ thuộc vào cô! Nhưng để đổi lấy 1 giây phút ấm áp như thế này, anh nguyện hi sinh tất cả.

_ Đây, anh làm cái trò gì thế hả?_ Candy mắng mà như không mắng, má khê ửng hồng khi bắt chột anh nắm tay cô. Cô lúc này không khác nào 1 cô bé, ngây thơ trong sáng, đáng yêu và rất ngọt ngào.

_ Em là vị hôn thê của anh mà!^^ Có sao không?_ Katsuki chớp mắt 1 cái, cúi đầu nhìn xuống, vẻ như có chút buồn buồn.

_ Anh giận sao?_ Candy nghiêng đầu nhìn mặt anh, rồi bất ngờ anh hôn vụt 1 cái lên môi cô, đôi mắt nâu sâu thẳm có nét cười.

_ Em mắc mưu anh rồi!haha!

_ Tên xấu xa này!_ Candy giơ gối lên đánh Katsuki, mặt đỏ bừng_ em đánh chết anh! Đồ gian xảo!

Cảnh tượng vui vẻ này, nếu ai nhìn vào, cũng sẽ cảm thấy đây là 1 đôi tình nhân vô cùng hạnh phúc...

... tuy nhiên, người chứng kiến toàn bộ lại là người không nên thấy nhất... bởi vì khi anh nhìn thấy, trái tim sẽ bị khoét 1 lỗ thật sâu... thật sâu... không thể nào hàn gắn lấp đầy...và điều này... thật sự đã xảy ra...

Kid định đẩy cửa bước vào thăm Candy, nhưng cuối cùng lại chẳng thể, bởi vì bên trong có người anh không muốn gặp nhất! Vị hôn phu của Candy!!

Candy mỉm cười rất tươi, tỏ ra vô cùng hạnh phúc bên người con trai đó. Cô cười cười nói nói, quả thật hình ảnh này anh chưa từng thấy bao giờ. Cô hạnh phúc vui vẻ đến nhường đó, anh còn lí do gì để mà ở lại?! Kid nhìn cảnh tượng này, trong lòng đau đớn đến cùng cực. Cuối cùng... cuối cùng người thất bại vẫn là anh? Vậy thì tại sao... tại sao cô còn nói cô yêu anh? Tại sao còn cho anh hi vọng rằng chỉ cần cô tỉnh lại, anh và cô sẽ không còn chia cách nữa... sẽ mãi được bên nhau? Địa ngục rốt cuộc là nơi nào? Địa ngục liệu có tồn tại nỗi đau đớn lớn đến mức này không? Hay phải chăng, thế giới anh đang sống đây chính là 1 phần của địa ngục? Nếu trên đời này thật sự tồn tại nơi có tên là địa ngục, thì anh thà đến đó còn cảm thấy dễ chịu hơn bây giờ! Tình yêu trong anh, bây giờ là gánh nặng, là nỗi đau đớn cùng cực. Trái tim anh dường như chẳng chít vết thương. Vết thương này chưa lành miệng, đã có người cửa thêm 1 nhát vào chỗ khác. Cứ thế, đau rất cháy bỏng, ám ảnh anh mỗi giây mỗi khắc. Cho đi tất cả, để rồi nhận lại nỗi bi thương! Tình yêu quả nhiên vô cùng đáng hận!! Biệt thự của Kid.

_ Mày quyết định sẽ ra đi hay sao?_ Ken thẳng thốt hỏi, dường như không thể chấp nhận sự thật này!

_ Đúng vậy._ Kid xếp đồ bỏ vào va li, khuôn mặt lạnh tanh không chút biểu cảm!

_ Mày có thể sao?

_ Không có việc gì là không thể!

_ Chỉ trừ việc mày không còn yêu Candy nữa!

_ Mày thôi đi!_ Kid vẫn tất bật sắp xếp đồ đạc, chẳng buồn nhìn Ken lấy 1 cái.

_ Thôi cái gì mới được? Tao không tin mày có thể bỏ dỡ tất cả như thế này! Thời gian qua mày hi sinh vì cái gì? Mà giờ đây lại bỏ cuộc 1 cách đơn giản thế?!!!

_ Mày im ngay!_ Kid tỏ ra bực bội_ chuyện của tao, tao tự biết mà lo, không mượn mày xía vào!

_ Tao không thể yên lặng nhìn mày với Candy ra nông nổi này được!! Dừng lại đi! Cố gắng thêm chút nữa, Candy sẽ lại trở về bên mày!

_ Trở về?_ Kid nhắc lại, dường như có chút mỉa mai.

_ Đúng vậy! Sẽ quay trở lại là Candy mà mày yêu thương bao năm qua!_ Ken không để ý đến thái độ của Kid, tiếp tục nói_ chỉ cần mày tiếp tục ở bên Candy. Rồi Candy sẽ nhớ ra tất cả!

_ Vậy sao?_ Nụ cười giễu cợt nở trên môi Kid.

_ Ừm!_ Ken gật đầu, tỏ ra vui mừng khi nghĩ rằng bản thân đã thuyết phục được thằng bạn thay đổi ý định!_ Candy cũng đã nói là cô ấy yêu mày kia mà! Đúng không?! Mày hãy bỏ ngoài tai những lời Yuli đã nói đi! Cô ấy chỉ vì quá lo lắng cho Candy nên mới có những lời lẽ như thế thôi.

Nghe đến 2 tiếng “ Yuli” là Kid lại thấy thái dương co giật. Giọng nói của cô vang vọng khắp đầu óc anh, từng lời từng lời cửa sâu vào trái tim đang rỉ máu...

“..._ anh chính là kí ức đau khổ nhất của Candy! Bởi vì gặp anh nên cô ấy mới dần vật khổ tâm đến mức này!”... “.....Anh còn muốn làm gì Candy nữa đây? Muốn Candy tàn tạ như thế nào thì mới hài lòng! Đồ độc ác này! Tình yêu của anh là vậy đó ư?!!!! Cô ấy nhớ ra anh thì anh thỏa mãn hài lòng, còn nỗi khổ đau của cô ấy lúc nhớ lại tất cả quá khứ điên cuồng bất hạnh ấy, ai sẽ gánh cho?!...?”.....anh nhắm chặt mắt lại, nỗi khổ đau giằng xé tâm can... cô gái đó nói đúng... anh quá ích kỷ nếu chỉ nghĩ cho riêng mình... Candy của anh... bây giờ không còn hận thù đau đớn, không còn phiền muộn... như vậy là quá đủ... anh chỉ cần như thế...

_ Mày sao vậy chứ?_ Ken nhú mày_ Mày hãy suy nghĩ thật kỹ đi! Tình yêu của mày tuyệt nhiên không thể bỏ đi 1 cách lãng xẹt như thế! Phải cố gắng mà giành lấy!!!!!! Công sức của mày bao lâu nay, lẽ nào trôi xuống sông xuống biển?!!!

Kid rõ ràng đã quyết định, nhưng lòng lại cứ nuôi 1 tia hi vọng nhỏ nhoi, anh thực sự rất ích kỷ, anh muốn cô không quên anh, muốn nghe chính miệng cô nói cô yêu anh 1 lần. Và Ken, lại là người thấp sáng cho hi vọng đó, cứ tiếp thêm hi vọng mong manh, khiến anh chìm trong hỗn loạn! Đầu Kid càng ngày cảm thấy đau nhức như búa bổ.

Này!!!! Mày trả lời tao ngay!!! Ken tức tối, khi thấy thằng bạn chỉ nhắm mắt im lặng tựa lưng vào tường, dường như không hề để ý đến lời anh nói.

_ Mày cút đi!! _ Kid ôm lấy đầu, bịt chặt 2 tai lại 1 cách khổ sở, hét lên_ Đừng khiến tao dao động! Tao ở lại để làm gì?!! Candy bây giờ hạnh phúc như vậy, tao có quyền gì mà phá vỡ nụ cười đó! Tao xin mày! Im lặng... đừng nói thêm gì nữa!... tao đã đau khổ lắm rồi... rất đau..._ Kid từ từ khụy xuống, bàn tay che đi cặp mắt, dường như muốn ngăn dòng nước mắt chảy ra.

Ken bàng hoàng đứng sững. Anh thật sự không ngờ...lẽ nào... anh lại chính là kẻ khiến mọi chuyện trở nên rắc rối?!!

Katsuki khép cánh cửa phòng bệnh lại, rồi nụ cười trên môi anh vụt tắt. Bởi vì anh biết... anh đã biết tất cả... anh nắm chặt lòng bàn tay, cảm giác bất lực khổ sở điên cuồng lại dấy lên mạnh mẽ. Anh quá hiểu cô... hiểu cô đến mức anh thấy căm ghét chính bản thân mình vì đã quá hiểu cô đến như thế... anh thở dài... có chút uất ức đau khổ...

_ Anh nói chuyện với tôi 1 lát có được không?

Katsuki đang cúi gằm mặt, liền ngừng đầu lên. Trước mắt anh là Salasa đang mỉm cười nhẹ nhàng, quả thật không thể nhận ra dáng vẻ tiểu yêu mà cô thường có.

_ tất nhiên là được!_ Katsuki gật đầu. Nhà hàng King.

Katsuki ngồi đối diện Salasa đang từ tốn uống 1 tách cà phê nóng hổi. Cô không có vẻ gì là vội vàng, cũng chẳng có chút gì như kiểu đang có chuyện. Nhàn rãi nhấp nháp thưởng thức hương vị tách cà phê, thái độ này thật sự khiến người ta... sôi máu_!

Tuy nhiên, đó chỉ là phản ứng của người thường, trong tình huống đang vội vàng gấp gáp, còn Katsuki, với bản lĩnh hơn người, vốn đã quen với cái kiểu nhớn nhoe của cô nàng này, vả lại anh cũng đang rảnh, và tâm trí anh thì cũng không khác gì cô, đang đi đến tận nơi nào không biết. Thế nên, anh chẳng buồn bận tâm, vẫn tiếp tục chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình.

Cuối cùng, sau khi ngồi nhìn trời ngẩn ngơ hơn 15 phút, nhấp nháp từng giọt cà phê, Salasa mở đầu câu chuyện bằng 1 câu nói băng quơ chẳng ăn nhập gì với hiện tại:

_ Thời tiết hôm nay có vẻ tốt nhỉ?

_ Sax!_ Katsuki đang uống cà phê, liền ho sặc sụa. Bởi vì... trời đang mưa rất to_!

_ Tôi đùa thôi mà!_ Salasa cười cười, chẳng có vẻ gì là thật lòng khi nói câu đó.

_ Tôi nghĩ tôi với cô không thân mật đến mức đùa như thế!_ Katsuki sau 1 hồi ho không ngừng, đã có thể mở miệng.

_ Ừm! Có thể!_ Salasa nhún vai_ cà phê ngon nhỉ?^^ (lại 1 câu hỏi chẳng ăn nhập với chủ đề và không khí của buổi gặp mặt này)

_ Cô có phải là quá rồi rồi không?_ Katsuki “ đầu hàng” trước hành động của cô, không kiềm chế được bản thân đã thốt ra 1 câu nói mĩa.

_ Vậy à? Chắc bởi vì “ nhàn cư vi bất thiện”, có lẽ tôi khiến anh thấy khó chịu rồi._ Khóe miệng cô khẽ cong lên, cảm giác như đang chế giễu anh vậy.

_ Cũng không hẳn! Chỉ có điều, cô nên nói vào chủ đề chính đi! Kéo dài thời gian chẳng được ích lợi gì! Vả lại, vòng vo không phải là tính cách của tôi!

_ Vậy thế nào mới là tính cách của anh?_ Salasa chớp chớp mắt, hàng lông mi cong dài khẽ rung rung, quả thật vô cùng đáng yêu.

_ Đó là chuyện cô nên tự tìm hiểu!_ Anh đáp lại, trong câu nói có chút đùa cợt.

_ Tôi sẽ thử!^^

_ Nếu không có việc gì đặc biệt, thì tôi xin phép!_ Katsuki định đứng dậy, thật sự không thể tiếp tục đòi co với cô nàng này được.

_ Đừng nóng! Anh ngồi xuống đi đã!_ Salasa vẫn mỉm cười điều luyện, nhưng cô có vẻ không định trêu đùa anh nữa.

_ Được rồi! Vậy cô nói đi!_ Katsuki ngồi xuống_ cô gặp tôi vì chuyện gì?

_ Tôi cảm thấy... anh không được vui!_ Salasa từ tốn, nhìn thẳng vào đôi mắt anh.

_ Có sao?!_ Katsuki trong thoáng chốc mặt biến sắc, nhưng nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh, hỏi vặn lại cô.

_ Nếu không anh đã chẳng giật mình khi nghe tôi nói câu đó!_ tuy nhiên, tất cả những biểu cảm đó đều bị Salasa thấy rõ. Con mắt của cô vốn vô cùng tinh tường!

_ Vậy thì chắc cô đã nhầm rồi!_ Katsuki ngay lập tức phủ định.

_ Tôi nhầm? Haha!_ Salasa bật cười.

_ Tôi thấy chẳng có gì buồn cười cả!_ Katsuki khó chịu đáp.

_ Ồ! Chỉ là tôi nực cười! Anh xem thường bản năng con gái của tôi quá rồi!_ Salasa không hề cười nữa, khuôn mặt nghiêm túc nói.

_ Tôi không dám! Nhưng nói năng không cơ sở như vậy, quả thật có đôi chút thất vọng về nữ diễn viên thiên tài Salasa-con người sinh ra để dành cho nghệ thuật-như cô!_ Katsuki tỏ thái độ mỉa mai.

_ Thất vọng?!_ Salasa nhướn mày_ Như anh đã nói, tôi với anh chẳng có quan hệ gì đặc biệt, không thân mật đến mức có thể đem lại hi vọng cho người còn lại thì lấy gì làm thất vọng! Nhưng anh đừng dối lòng nữa! Rõ ràng anh không vui, bị tôi nhìn thấu lại lập tức quay ra xỉa xói tôi cho bằng được! Xem ra có chút hẹp hòi!

_ Tôi hẹp hòi hay không, chuyện đó tùy thuộc đánh giá của mỗi con người! Cô khích bác tôi như thế, rốt cuộc có phải muốn tôi nổi giận trút hết ra không?_ Katsuki dường như bắt thóp được Salasa, khoe miệng khê nhếch lên.

_ Tôi đủ bản lĩnh để làm vậy sao? _ Salasa mỉm cười_ anh chẳng phải là người lí trí nhất mực hay sao? Nếu tôi có thể khiến anh nổi giận, thì chắc hẳn nguyên nhân chính không phải do tôi!

_ Cô nghĩ tôi có gì không vui được cơ chứ?!_ Katsuki nhướn mày!_ Candy bây giờ đã thuộc về tôi rồi, cô ấy chẳng còn kí ức gì về hắn ta nữa! Hạnh phúc như thế, còn gì để nuối tiếc?

_ Hạnh phúc thật sao? Sắc mặt anh bây giờ rất khó coi! Anh biết không?

_ Cô nói cái gì?

_ Trước mặt Candy thì mỉm cười, nhưng sau khi cánh cửa đóng lại thù ngay lập tức thở dài đau khổ, hành động của anh đã tố cáo chính anh đấy!

_ Cô..._ Katsuki thật sự không biết mở miệng nói gì nữa! Cảm giác bản thân đang bị cô thấu rõ.

_ Tôi sẽ không nói cho ai biết chuyện ngày hôm nay đâu! Nếu anh tin tưởng tôi, dù chỉ 1 chút, hãy nói cho tôi nghe... lí do vì sao?

Katsuki trầm tĩnh, không đáp lại... đúng vậy... anh có nỗi khổ sở đến mức điên cuồng... anh biết... biết rất rõ... nhưng anh không muốn nói với bất cứ ai... Candy tuy mỉm cười trong sáng với anh, đối xử ngọt ngào vô cùng... nhưng đôi khi cô lại thần thờ... anh có cảm giác... mất trí nhớ... cô cũng mất luôn cả linh hồn... chỉ có vẻ ngoài cười cười nói nói che đậy... anh còn đau khổ hơn xưa... bởi vì không thể buông tay, nên lại càng lún sâu vào bể khổ...

Cuối cùng, Katsuki lắc đầu, từ chối thành ý của cô:

_ Tôi xin lỗi! Chuyện đó là chuyện của bản thân tôi! Tôi có chút tin cô, nhưng không thể tin hoàn toàn! Tôi xin phép!_ Katsuki đứng dậy, cúi đầu chào rồi vội bước đi! Anh không muốn ngồi đối diện cô nữa! Ánh mắt cô như xuyên thấu mọi góc ngách trong trái tim anh, cảm giác khó chịu vô cùng!

Salasa không giữ anh lại nữa! Cô mặc kệ, gọi 1 tách cà phê nóng hổi khác, tiếp tục nhấm nháp thư giãn.

Một người con gái với đôi mắt sắc lạnh bị chiếc mũ lưỡi trai màu đen che khuất bớt, tiến lại, ngồi xuống trước mặt cô. Cô khẽ mỉm cười.

_ Thế nào rồi? Tại sao lại gọi tớ ra đây?

_ Rất rất rất đáng nghi!^^ Xem ra dự đoán của tớ không hề lầm lẫn!

_ Ý cậu là...?

_ Chúng ta bị lừa rồi!

_ Vậy thì bây giờ...

_ Tương kế tựu kế!

_ Tớ hiểu rồi!

_ Quyền lựa chọn là ở Candy, chúng ta mãi mãi chỉ là nhân vật phụ... trong câu chuyện tình này! Dinh thự dòng họ Yemata.

_ Con thật sự muốn quay về Mỹ sao?_ Người ông già nắm chặt bàn tay cháu trai của mình, khẽ hỏi.

_ Vâng. Con xin lỗi ông!_ Kid cúi đầu, trong lòng cảm thấy vô cùng có tội. Anh đã phụ lòng mong đợi của ông.

_ Con không có lỗi gì cả!_ Ông lắc đầu._ nhưng ta vẫn muốn con ở lại đây thêm vài ngày nữa, bởi vì bà nội con vừa biết tin con đang ở Nhật. Nếu bây giờ con quay về Mỹ, thì..._ ông bỏ lửng câu nói, để cho Kid tự hiểu.

_ Nhưng con..._ Kid biết ông muốn ám chỉ điều gì, nhưng càng ở đây, anh càng nhớ đến cô... cảm giác ấy thiêu đốt cơ thể anh, khiến anh chỉ muốn chạy đến bên cạnh cô ngay lập tức... dù biết rằng, chạy đến bên cô, nhìn thấy cô rồi, tuy lòng thương nhớ có dịu đi chút ít, nhưng lại phải gánh nỗi đau khổ gấp trăm ngàn lần.

_ ta đã nói đến mức đó, mà con vẫn cương quyết đi, không thêm nể mặt ông già này chút nào chứ gì!_ Ông nghiêm mặt, giọng nói đanh thép có chút uy hiếp.

_ Con... vâng, con biết rồi. Con sẽ ở lại._ Cuối cùng anh đành phải chấp thuận.

2 ngày sau...

Sau khi gặp được bà nội vừa đi du lịch về, bị bà mắng cho 1 trận tơi tả, Kid chuẩn bị để bay về New York.

Hai ngày trôi qua, anh cảm thấy đầu óc càng ngày càng mệt mỏi. Xem ra anh đã yêu Candy đến mức chẳng thể điều khiển được bản thân mình nữa rồi.

Nhưng ra đi thế này, quả thật có chút không cam lòng.

Kid quyết định đến thăm Candy lần cuối cùng.

Bệnh viện S.

7h sáng.

Phòng bệnh của Candy.

Kid nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào. Cô đang say ngủ. Thật sự anh cảm thấy có chút may mắn. Bởi vì, nếu cô đang tỉnh, chắc chắn sẽ lại nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lùng băng giá. Anh sẽ không thể nhìn cô với cự li gần như thế này lần cuối.

Candy lúc nào cũng thật xinh đẹp. Mỗi đường nét trên khuôn mặt đều rất thanh tú, làn da trắng mịn như men sứ, lại có cảm giác lạnh lạnh khi chạm vào... mỗi giây mỗi khắc bên cô, đều in sâu trong trái tim anh... anh nhớ lại cảm xúc khi được chạm vào cô... trong lòng không khỏi cảm thấy chua xót...

Candy vẫn giống như thế, không có gì thay đổi. Chỉ có điều, không còn nhận ra anh, không còn biết đến sự tồn tại của anh nữa. Người còn đây nhưng tình yêu đã rời xa anh rồi...

... Cổ họng anh đắng ngắt. Anh muốn nói lời từ biệt cô, nhưng chẳng thể nào thốt ra. Anh muốn được chạm vào cô thêm 1 lần, nhưng cuối cùng chẳng dám. Bởi vì anh sợ. Sợ cô giật mình tỉnh giấc sẽ lại nhìn anh bằng ánh mắt hoài nghi lạnh lẽo. Sợ chút lí trí còn sót lại sẽ biến mất, khiến anh không thể nào điều khiển được bản thân mà bất chấp tất cả ở lại bên cô...

Bỗng nhiên, cửa phòng bệnh bật mở! Kid hoảng hốt quay lại! Anh thật sự không muốn chạm mặt 2 người... Hóa ra là Salasa! Anh thở phào nhẹ nhõm. Cô mỉm cười, tiến lại bên cạnh anh. Liếc nhìn thấy chiếc vali bên cạnh, cô thoáng chút giật mình, sau 1 hồi đắn đo suy nghĩ, cô khẽ hỏi:

_ Anh thật sự sẽ ra đi ?

Kid im lặng không nói gì, chỉ gật đầu, trên môi nở nụ cười nhẹ, như có chút hụt hẫng.

_ Có thể sao?

_ Không gì là không thể..._ câu này anh từng đã nói với Ken, cảm giác thật lạ lùng khi lặp lại.

_ Nhưng anh lại không thể ngừng yêu Candy...

_ Không thể ngừng nhưng có thể rời xa..._ Kid cảm thấy có chút buồn cười. Quả nhiên là đồng loại, cô nói y chang Ken.

_ Vậy à? Xem ra... thời gian qua anh đã phải chịu quá nhiều đau khổ rồi..._ Salasa lắc đầu.

_ Có lẽ thế...tôi nhận ra... buông tay đôi khi mới là cách tốt đẹp nhất... để không còn ai phải chịu thêm tổn thương...

_ Anh sẽ không hối hận chứ?

_ Tôi không biết nữa... nhưng trong lòng có chút nuối tiếc...

_ Nuối tiếc?_ Salasa lặp lại, rồi tiếp_ nuối tiếc cũng chẳng được ích gì, nếu anh đã quyết định ra đi, thì hãy đi thật vui vẻ.

_ Tôi đang rất cố gắng... cô có biết không?_ Kid vẫn nhìn Candy. Anh muốn bản thân có thể ghi nhớ hình ảnh của cô 1 cách thật rõ nét.

Salasa mỉm cười, không đáp lại. Bởi vì sự đau đớn trong câu nói đó, sự kìm nén trong câu nói đó, cô quả thật không biết nên an ủi anh như thế nào. Cuối cùng, Salasa mở lời:

_ Anh hãy từ biệt Candy lần cuối đi, tôi có chút việc, phải đi bây giờ!

_ Ừm!

Trước khi bước ra khỏi cửa, Salasa ngoái đầu lại, hỏi anh:

_ Anh định bay chuyến nào vậy?

_ Cô hỏi để làm gì?_ Kid nhìn Salasa 1 cách khó hiểu.

_ 1 ngày là bạn, mãi mãi là bạn!^^ đối với tôi, anh được xếp trong số đó! Nếu có thể, tôi sẽ ra tiễn anh! Anh sẽ không từ chối chứ?!_ Salasa cười, khiến người ta không thể nào bỏ ngoài tai được.

_ Cảm ơn cô! Tôi sẽ bay chuyến E06 lúc 9h sáng nay.

— Tôi biết rồi!

Salasa đi rồi, Kid vẫn tiếp tục ở lại bên Candy thêm 1 chút nữa. Anh đã viết sẵn 1 bức thư, tất cả những chân tình anh không thể nói thành lời đều ở trên trang giấy đó. Nhưng, anh có chút lo sợ. Bởi vì anh để lại bức thư cho cô, nghĩa là anh sẽ không còn là người qua đường. Nếu như cô đọc rồi, bắt đầu nghĩ ngợi những gì anh viết... rồi tất cả kí ức quay lại... cô có lẽ sẽ khổ đau đến chết... anh không được phép ích kỷ như vậy...

.. anh đã quyết định ra đi, thì hãy biến mất hoàn toàn, coi như chưa từng xuất hiện. Để cho cô được thanh thản hạnh phúc.

Anh vò nát bức thư trong bàn tay, ném vào sọt rác. Đúng vậy, quá khứ hãy ngủ yên, để cô mãi nở nụ cười trong sáng, không ưu phiền. Ở nơi xa xôi cách nửa vòng Trái đất, anh sẽ luôn cầu chúc cho cô được hạnh phúc... bên người con trai ấy...

“... anh yêu em... dẫu cho trời đất đổi thay, tình yêu của anh tuyệt nhiên không hề thay đổi...”

... anh không dám đòi hỏi gì quá nhiều... chỉ cần biết rằng em vẫn tồn tại trên thế giới này... chỉ vậy mà thôi... dù không được ở bên cạnh em... dù cho trái tim này đau đớn đến mức nào đi chăng nữa...

... Candy à... anh sẽ dõi theo em... âm thầm và lặng lẽ...

... vĩnh biệt... tình yêu của anh hồn anh...”

Kid rời khỏi phòng bệnh, kéo vali đi 1 cách nặng nề. Giây phút rời xa cô, cả thế giới dường như sụp đổ. Nhưng... Kid lắc lắc đầu... anh không được thay đổi... hãy vì cô... hãy vì người con gái anh yêu mà làm tất cả...

Candy mở mắt. Đôi mắt xanh dưới ánh nắng như toát ra 1 thứ gì đó kì lạ. Cô không ngồi dậy... chỉ nhìn chăm chăm vào 1 điểm vô tận trên trần nhà...

5 phút trôi qua...

Cô bật dậy! Vội vàng nhặt lấy bức thư đã nhàu nát trong sọt rác ra đọc. Từng dòng chữ ngay ngắn trên mặt giấy trắng... đập thẳng vào mắt cô...

“ Candy,

Em là người duy nhất khiến cho trái tim anh rung động. Ngay từ khoảnh khắc đầu tiên của giây phút gặp gỡ, anh đã biết rằng trái tim anh thuộc về em. Thời gian qua, ở bên em, dù cho nhiều đau khổ nhưng anh vẫn cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Có thể em đã quên, nhưng tất cả những kỉ niệm ta bên nhau sẽ không bao giờ phai mờ trong tâm trí anh dù chỉ một giây một khắc. Anh chưa từng hối hận vì đã yêu em. Gặp gỡ em và được yêu em là niềm hạnh phúc đặc biệt nhất mà Thượng đế đã trao tặng.

Tuy thời gian qua ngắn ngủi như 1 giấc mộng ngọt ngào, nhưng đó sẽ là quãng thời gian đẹp đẽ nhất của cuộc đời anh.

Anh biết, có những lỗi lầm mãi mãi không thể nào sửa chữa và sai lầm lớn nhất của cuộc đời anh chính là trong khoảnh khắc đã thấy sợ hãi em. Có lẽ người ta nói đúng. Anh bối vì sống quá hạnh phúc yên bình, nên không biết được sự tàn nhẫn của cuộc đời, lại càng không hiểu được nỗi đau đớn mà em đã phải chịu đựng. Bất hạnh của em, anh chẳng thể giúp gì. Vậy mà... dù cho anh yêu em nhiều bao nhiêu đi chăng nữa, thì lỗi lầm này, sẽ chẳng bao giờ có thể xóa bỏ.

Candy à, anh đã từng nghĩ, chỉ cần anh yêu em, bất chấp tất cả ở bên em, rồi tình yêu ấy sẽ được báo đáp. Nhưng trong giây phút em nằm trong tay anh, cả người lạnh lẽo như băng giá, cơ thể hoàn toàn không còn chút sức lực nào, cũng là lúc anh nhận ra rằng, anh đã sai, đã sai thật rồi.

Yêu 1 người, không phải là cứ giành giật lấy người đó cho bằng được. Anh đòi hỏi được nhận lại vì mình đã cho đi. Đó là việc làm ngu ngốc.

Em có biết không? Anh đã luôn mong chờ 1 ngày em nói tiếng yêu anh, dành trọn cho em tất cả trái tim để đổi lấy 1 câu chỉ có 3 chữ ngắn ngủi. Nhưng hóa ra, tất cả đều là vô nghĩa. Ngày em nói tiếng yêu anh, lại là ngày em muốn biến mất khỏi thế gian này. Khoảnh khắc đó, trái tim anh dường như vỡ vụn. Anh vốn không cần em nói yêu anh, chỉ cần em mãi mãi mỉm cười hạnh phúc. Là bởi vì anh quá tham lam nên chẳng thể nhận ra được ước nguyện thật sự của lòng mình. Và anh thật sự đã phải trả giá. Một câu “em yêu anh” đánh đổi bằng cảnh tượng mình không muốn chứng kiến nhất... xem ra, cái giá này quá đắt rồi...

Anh cứ nghĩ rằng, sau bao nhiêu khổ đau trắc trở, ta sẽ lại được bên nhau. Anh yêu em. Và em cũng yêu anh! Chỉ cần như thế, không gì có thể ngăn cản ta được nữa... nhưng...em quên tất cả, để lại cho anh mối tình này... để lại cho anh một ánh mắt xa lạ... để lại cho anh 1 câu nói lạnh lùng... và để lại cho anh... 1 hố sâu tuyệt vọng không lối thoát...

... Chỉ có điều, như vậy phải chăng là kết cục tốt đẹp nhất cho chuyện tình này? Em từ bây giờ, đã chẳng còn điều gì ám ảnh...

... nếu như tình yêu của anh mất đi cũng đồng thời giúp em giải thoát khỏi những cơn ác mộng... thì ... anh chấp nhận... Em hãy hạnh phúc bên người con trai ấy... 1 người cũng yêu em bằng tất cả trái tim và sự chân thành. Em hãy luôn nở nụ cười xinh đẹp nhất, hạnh phúc nhất... để sự ra đi của anh không bị uổng phí...

... anh yêu em... dấu cho trời đất đổi thay, tình yêu của anh tuyệt nhiên không hề thay đổi...

... anh không dám đòi hỏi gì quá nhiều... chỉ cần biết rằng em vẫn tồn tại trên thế giới này... chỉ vậy mà thôi... dù không được ở bên cạnh em... dù cho trái tim này đau đớn đến mức nào đi chăng nữa...

... Candy à... anh sẽ mãi dõi theo em... âm thầm và lặng lẽ...

... vĩnh biệt... tình yêu của linh hồn anh...” ... từng con chữ đập vào mắt Candy...nhức nhối...cô bịt miệng, mím chặt môi để ngăn bản thân bật khóc thành tiếng. 2 dòng lệ chực trào ra... tất cả khiến đầu óc Candy quay cuồng... tại sao? Tại sao đến tận bây giờ cô mới nhận ra, không có anh , cuộc đời cô hoàn toàn vô nghĩa? Tại sao đến tận bây giờ cô mới hiểu, giữa tình yêu đích thực và sự giả dối cho người cứu chuộc cuộc đời mình, hoàn toàn không thể nào so sánh?... cô... cô đơn giản chỉ là không muốn Kat-kun, người đã yêu thương cô hết lòng, người đã vì cô mà hi sinh tất cả niềm đam mê lẫn ước mơ... người đã vì cô mà chịu tổn thương biết bao nhiêu lần...phải đau khổ thêm 1 lần nào nữa... bởi vì anh là người cô mang món nợ mà cả đời này không thể nào trả hết... cô muốn báo đáp... báo đáp tất cả... và cũng để chuộc lại tội lỗi ấy... những đau đớn Kat-kun trải qua, cảnh tượng kinh hoàng mà cô để anh chứng kiến, cô quá nhẫn tâm khi làm như thế... chỉ có điều... bây giờ cô đã sai thật rồi. Cô làm thế này, rõ ràng anh biết tất cả, nhưng vẫn chịu đựng, vẫn vờ như không hề hay biết bất cứ điều gì... để lòng cô không bị cắn rứt... hóa ra, cô không hề bù đắp gì cho anh, chỉ khiến cho anh thêm đau khổ...

... và cả Kid... cô đúng là quá ác độc, quá khờ khạo, khiến 2 người con trai yêu mình đến điên cuồng si dại đau đớn, và còn khiến cả chính mình bị tổn thương...

... nhưng...cô đã nhận ra... cô cần Kid... bởi vì anh chính là tình yêu trong trái tim cô... là người mà cô yêu thương trọn đời này...

... Candy cảm thấy vô cùng dần vật... bởi vì sao cô lại giả vờ mất trí?!

“...cô mở mắt... bàn tay ướt đẫm... lạnh lẽo... những giọt nước mắt đau khổ của anh... cổ tay được băng bó cẩn thận... nhưng nước mắt dường như đã thấm vào đó... cảm giác đau rất không thể nào chịu đựng nổi... nỗi đau về thể xác... và nỗi đau về tinh thần... tất cả hòa vào nhau... trái tim cô khổ sở vô cùng... những gì anh đã nói... cô đều nghe thấy... anh là đồ ngốc...tại sao lại khờ khạo đi yêu thương 1 người như cô? Trên đời này, anh có thể có được rất nhiều cô gái tuyệt vời... vậy mà... không yêu ai... không rung động trước bất cứ người con gái nào... ngoại trừ cô... cô biết... những gì anh đã dành cho cô... những tình cảm mà anh gửi trao... những khát khao cháy bỏng mà anh luôn ao ước... lồng ngực cô như bị bóp nghẹt... cô đã khiến anh tổn thương đến mức nào? 1 người như anh... 1 người lí trí sắc sảo... 1 người đi theo chủ nghĩa vô thần... lại nói về số phận... cả cuộc đời này... cô mãi mãi không thể trả hết cho anh... anh xứng đáng được hạnh phúc... chứ không phải luôn luôn bị cô làm tổn thương như thế này...

... người con trai cô yêu... cũng chỉ là 1 con người... dấu sao anh cũng đã căm ghét cô... cô vốn chỉ muốn giải thoát cho chính bản thân mình... chết đi... đôi khi lại là điều hạnh phúc... tỉnh lại ... là điều cô không hề

muốn... nhưng... cuộc đời cô chưa đến lúc kết thúc...

... cô không có quyền... không có quyền khiến anh đau khổ thêm 1 lần nào nữa... người con trai yêu cô say đắm bao năm... người vì cô mà hi sinh tất cả... người đã luôn bên cạnh bảo vệ cô...

... đúng vậy... cô không được phép... tình cảm của cô... không quan trọng... hãy để cho anh được hạnh phúc... còn tình yêu trong trái tim cô... hãy chôn chặt nó vào sâu tận tâm hồn...chờ đợi kiếp sau sẽ có cái kết hạnh phúc hơn”

Lí do ư? Chính là bởi những lời Kat-kun đã nói. Lúc đó cô đang trong trạng thái chưa hoàn toàn tỉnh lại, nhưng tất cả những gì anh nói, cô đều nghe thấy. Cả những giọt nước mắt... ướt đầm tay cô...

Liệu ai có thể hiểu cho cô? Lựa chọn của cô, dẫu là sai lầm, thì cô cũng đã lựa chọn... bây giờ... còn có thể thay đổi hay không?!

... Thay đổi?!

Candy bật dậy, muốn chạy ra, đuổi theo Kid ngay bây giờ. Nhưng cô hoàn toàn không còn chút sức lực nào. Cô khụy xuống bên giường, cảm giác bất lực đau đớn đè nặng tâm trí. Cô còn hi vọng gì nữa đây? Người đã đi rồi... dù chỉ mới đây thôi... nhưng...

... Candy cố gắng tiến lại bên ô cửa sổ, gió thổi tung mái tóc nâu dài. Gương mặt cô dường như trắng bệch, sắc thái tiêu tụy rõ ràng. Ánh mắt đảo dáo tìm kiếm bóng hình Kid nơi sân bệnh viện. Cả thân người cô run rẩy. Hãy cho cô 1 tia hi vọng... 1 tia hi vọng nhỏ nhoi thôi... để cô có thể sửa lại lựa chọn lầm lẫn của bản thân...

Mắt Candy sáng ngời khi nhìn thấy Kid đang kéo vali trên sân bệnh viện 1 cách chậm chạp. Cô muốn gọi anh bằng tất cả sức lực. Nhưng Candy hoảng hốt nhận ra, bản thân dường như vì lo sợ điều gì đó mà không thể nào gọi anh được, cổ họng cô dường như mắc nghẹn, chỉ có thể mấp máy môi vậy mà thôi...

... Kid càng ngày càng đi xa dần... Candy cảm thấy lòng mình tê buốt, cảm giác đau đớn xuyên suốt lục phủ ngũ tạng...

... “ Kid à... em xin anh... đừng đi... đừng đi nữa... hãy quay đầu ... quay đầu lại nhìn em... dù chỉ 1 lần... em cầu xin anh... Đừng đi!!!”

Bỗng dưng, Kid đứng khựng lại. Một cảm giác lo sợ đầy hi vọng chiếm lấy đầu óc Candy... anh có nghe tiếng cô đang gọi anh không? Có nghe không? Chỉ cần anh quay đầu lại... chỉ cần anh nhìn cô thêm 1 lần nữa... cô sẽ mặc kệ tất cả... sẽ để cho tình cảm làm chủ bản thân mình... bởi vì cô muốn hạnh phúc bên anh... cô cần anh...

... 1 giây...

... 2 giây...

... 5 giây...

...10 giây...

... Kid bước đi, không hề ngoảnh đầu lại!! Candy sửng sốt, cả người run lên bần bật... đầu óc cô quay cuồng, đôi chân như bị rút toàn bộ sức lực, từ từ khụy xuống. Candy tựa lưng vào tường, thở dốc... cô cảm thấy mình không thể nào thở được, tất cả các giác quan hoàn toàn tê liệt... hi vọng cuối cùng đã bị dập tắt...

— ...Em sai rồi... em đã sai thật rồi... và đây... là cái giá phải trả...em xin lỗi... Kat-kun... đáng lẽ ra em không nên... không nên dao động... tội lỗi... tất cả là tại em...Kid... em ... yêu... anh...

Candy nằm sòng soài trên nền nhà lạnh lẽo, cô ngất lịm đi... từ khóe mắt... một giọt nước mắt nóng hổi khô dài trên má...

Kid kéo vali đi giữa sân bệnh viện. Cây cối xung quanh mang 1 màu xanh dịu mát. Mùa hạ đang đến. Anh biết. Chỉ có điều, ngay cả ánh nắng vàng tươi tắn xinh đẹp đến thế, cây cối xanh tốt đến thế, thì đối với anh, cảnh vật hoàn toàn đều mang một màu ảm đạm.

Mùa hạ đến, những kí ức lại quay trở về bên anh... ngày anh gặp cô cũng là 1 ngày mùa hạ đầy nắng, cô xinh đẹp trong chiếc váy trắng tinh, chẳng khác gì 1 thiên thần... ngày anh đau đớn nhận được lá thư từ biệt của cô nhóc Candy... cũng là 1 ngày mùa hạ nắng nóng...

... và giờ đây... khoảnh khắc li biệt này... cũng vậy...

Anh chậm chạp bước từng bước... anh không muốn rời xa cô 1 chút nào... tình yêu bao năm qua... nói từ bỏ là có thể dễ dàng từ bỏ được sao?... nếu là thế, anh đã không đau khổ đến mức này...

... bất chợt...

... trong đầu anh dường như có tiếng cô đang gọi... mờ hồ tựa ảo thanh... ở cõi mộng nào đó... “đừng đi!!”...

... nếu anh có thể được nghe câu nói “đừng đi! “ từ miệng cô thì anh đâu còn đứng đây nữa? Kid cảm thấy bản thân thật buồn cười... xa rời cô, ảo giác ảo thanh cứ liên tục xuất hiện...

... nhưng...

... anh đứng khựng lại vì cái âm thanh từ trong cõi ảo ấy...

... anh muốn quay đầu nhìn lên cửa sổ phòng bệnh của cô... có 1 điều gì đó cứ thúc giục anh làm như vậy...

...anh cắn chặt môi... cảm thấy bản thân mình quá nhu nhược, đã quyết tâm tại sao còn không nữa?

... Kid cố gắng bước tiếp sau khi đấu tranh tư tưởng...

... 1 bước...

... 2 bước...

... 3 bước...

...trái tim anh khẽ nhói lên 1 cái... rất đau... đau đến tận tận độ, cảm giác tắc nghẽn không thông, khó thở... đầu óc đau đớn vô cùng...

cứ như anh vừa lỡ mất điều gì đó vô cùng quan trọng...

... không kiềm chế được bản thân, Kid quay đầu lại, nhìn lên ô cửa sổ...

... không ai cả... chỉ có rèm cửa màu xanh tung bay trong gió...

... vậy mà tại sao anh cứ ngu ngốc hi vọng cô sẽ đứng đó... nhìn anh với ánh mắt tha thiết cơ chứ?!!

... ngu ngốc!!! Ngu ngốc! Kid thầm trách mắng bản thân mình... đành cố gắng tiếp tục bước đi...lần này.. thật sự là anh đã rời xa cô rồi...

Vậy là... có 1 điều mà mãi mãi cả anh và cô đều không biết được... họ đã gọi nhau bằng chính trái tim mình... đã cảm nhận được tâm hồn người còn lại... thế nhưng... khoảnh khắc ấy có người không biết níu giữ lấy... khoảnh khắc hiếm có... đã mất đi thì chẳng thể nào lấy lại được...

... tình yêu kết nối trái tim... chỉ có điều, không cùng quay đầu lại nhìn nhau...

... âu cũng là có duyên không phận...

... có duyên không phận thật ư?!..... _ Đứng lại ngay!_ Salasa nhíu mày, miệng ra lệnh, từng chữ thốt ra lạnh lùng sắc bén.

Neyuli từ từ quay đầu lại, tuy rằng bản thân có chút giật mình, nhưng khuôn mặt vẫn tỏ ra thản nhiên vô cùng, khiến Salasa cảm thấy kì lạ. Không ngờ Neyuli chỉ biến mất trong vòng 1 tháng, mà có thể thay đổi đến chóng mặt như vậy, đúng là đáng kinh ngạc! Tuy nhiên, điều này chỉ khiến Salasa càng cảm thấy hứng thú hơn mà thôi!

_ Có chuyện gì?_ Neyuli nhướn mày, thái độ ngạo mạn không biết học được từ ai.

_ Cậu thay đổi ghê gớm quá đó, Yuli à!_ Salasa mỉm cười đầy ẩn ý.

__ Thật không dám nhận lời khen từ cậu!__ Neyuli đáp lại 1 cách khách sáo__ Nếu không có việc gì, thì đừng gọi tớ lại. Xin lỗi, tớ phải đi.__ Neyuli định bước tiếp thì Hanachi đã xuất hiện trước mặt cô.

__ Có cần phải vội thế không?__ Hanachi lạnh lùng nói, khóe môi khẽ nhếch lên.

__ Để cho tớ đi!__ Neyuli chớp mắt 1 cái, rồi nhìn thẳng vào Hanachi mà không hề run sợ.__ Tớ đã nói rồi, những gì các cậu cần biết đều đã biết cả rồi! Salasa, Cậu còn muốn gì nữa đây?__ rồi quay đầu nhìn Salasa, ánh mắt không chút thiện cảm.

__ Còn nữa kia mà...__ Salasa liếc mắt, mi khẽ chớp chớp__ chẳng phải sao?

__ Rốt cuộc thì cậu muốn biết điều gì nữa? Vòng vo mãi như vậy, chẳng qua chỉ là vì không có căn cứ, đúng không? Muốn thuyết phục người khác, hãy đem thứ có tính quyết định ra mà xác thực, đừng có chặn đầu chặn đuôi tớ như vậy!__ Neyuli thản nhiên nói__ Bởi vì không thể moi móc được chút gì từ tớ, nên cậu phải xài hạ sách, điều khiển cả Hanachi thế này cơ à?__ nói xong, Neyuli khẽ cười, nhìn Hanachi__ còn cậu nữa, cam tâm để Salasa sai bảo như vậy, quả là quá mất mặt!

__ Cậu muốn khích bác khiến Hanachi nổi giận sao?! Chơi tởm quá đấy Neyuli à!!!__ Salasa tức tối mắng Neyuli, thật không ngờ, có ngày Neyuli khiến cô nổi giận.__ Giở trò như thế

Salasa chưa nói hết câu thì Neyuli đã cười khẩy và nói xen ngang vào:

__ Ồ, vậy cơ à? Nhưng nếu đó có là sự thật đi chẳng nữa, thì cậu nghĩ cậu có tư cách để mắng tớ sao?

__ Cậu...__ Salasa sững sốt, tay chỉ vào mặt Neyuli, dường như cô đang muốn nổ tung ra vì tức giận.

__ Thôi đi!__ Hanachi nhíu mày, giọng nói trầm khan vang vọng__ Salasa, nếu đã thế, tốt nhất đừng vòng vo nữa. Neyuli này, cậu quyết định im lặng không cho bọn tớ biết sự thật đến cùng chứ gì?

__ Sự thật?__ Neyuli thoáng ớn lạnh, Hanachi nói với thái độ nghiêm túc như vậy, cô đâu thể không cảm thấy tội lỗi? Nhưng, lời đã hứa, cô không thể phá vỡ! Dù cho có phải biến bản thân thành con người hoàn toàn trái ngược tính cách của mình, cô cũng quyết giữ im lặng. Neyuli nuốt nước bọt đánh ực, nói rõ ràng__ Sự thật là những gì các cậu đã biết!

__ Nhưng là do cậu ngụy tạo nên!__ Salasa tiếp lời Neyuli!

Neyuli trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn Salasa, không thốt lên lời.

__ Đúng không?__ Salasa tiếp__ Cậu đã hứa với Candy cái gì vậy?__ Salasa tiến lại gần Neyuli, đưa môi kề sát bên tai, thì thầm__ Hứa sẽ giúp Candy ngụy tạo bằng chứng để giả vờ mất trí nhớ?! Trò chơi này kết thúc ở đây được rồi đó, Yuli thân mến à!!

Neyuli bước giật lùi, mặt tái mét! Cô đã để lộ sơ hở hay sao?!!

Dường như hiểu được suy nghĩ của Neyuli, Salasa lắc đầu, miệng mỉm cười dịu ngọt:

__ Cậu giả vờ hoàn hảo vô cùng, khiến tớ có phần kinh ngạc, rốt cuộc là đã học diễn xuất ở đâu vậy?__ Salasa chớp chớp mắt, nửa đùa nửa thật.

Neyuli có chút run rẩy. Nếu không phải là cô thì vì sao Salasa và Hanachi lại biết chuyện được cơ chứ?!

__ Chỉ có điều, người để lộ sơ hở lại chính là người chẳng ai ngờ đến.__ Salasa tặc lưỡi, ra vẻ tiếc nuối__ Candy tuy đóng kịch cũng không tồi chút nào, nhưng đáng tiếc là, có người hiểu Candy đến mức hơn cả chính Candy, thế nên, bị phát hiện mà Candy không hề hay biết... Cậu có biết đó là ai không?!__ Salasa nhướn nhướn mày.

Neyuli vẫn chưa hoàn toàn tỉnh trí, lắc đầu. Nếu Salasa đã chắc chắn như vậy, chắc chắn cô sẽ chẳng còn đường thoái lui nữa rồi. Thế nên, sớm muộn gì cũng phải thú nhận, kéo dài cũng chẳng được gì.

__ Là Katsuki!__ Hanachi tiếp lời__ Candy muốn người đó không bị tổn thương, đúng không? Nhưng không ngờ, cô ấy lại đang làm cái việc khiến Katsuki phải gánh chịu nỗi đau thêm 1 lần nữa.

_ Nếu... nếu các cậu đã biết tất cả... thì... tớ sẽ nói rõ mọi chuyện. Nhưng ..._ Neyuli ngập ngừng, tuy rằng bản thân đành buông xuôi, nhưng vẫn cố gắng cốu vãn chút ít_ các cậu phải giữ im lặng. Bởi vì tớ đã hứa với Candy...

_ Cái này không thể do bọn tớ quyết định!_ Hanachi lắc đầu_ mọi chuyện đã đi quá xa rồi! Candy cần được hạnh phúc!

_ Candy đã lựa chọn rồi!!! Cậu không hiểu sao?!_ Neyuli cắn nhẹ môi_ Tớ không vui về gì khi lừa các cậu đâu! Chỉ có điều, đã hứa với Candy, tuyệt nhiên không thể nuốt lời! Candy đã quyết định như vậy rồi, tớ và các cậu còn có thể làm gì nữa?!

_ Chuyện này không thể dễ yên như vậy được!_ Salasa không đồng tình.

_ Không thể dễ yên thì cậu muốn làm gì nữa? Candy đã rất khổ sở rồi! Cậu không thấy hay sao?! Để lựa chọn như vậy, cậu có biết Candy đã đau khổ thế nào không?! Tớ xin cậu đấy! Salasa à!_ Neyuli úp mặt vào 2 lòng bàn tay, dường như đang cố nén nỗi đau!_ Candy đã bình tâm trở lại, cậu đừng phá hoại nữa!!!

_ Tớ không hề phá hoại!!!_ Salasa gắt lên_ Candy cần hạnh phúc bên người cô ấy yêu thật sự!!! Hạnh phúc mà cô ấy đang tạo dựng, chỉ là giả dối mà thôi!!!

_ Cậu thôi đi!!!_ Hanachi lạnh lùng nói.

_ Ý cậu là sao?_ Salasa ngay lập tức liếc mắt nhìn Hanachi.

_ Dù sao Candy cũng đã quyết định rồi..._ Hanachi từ tốn nói_ chúng ta nên tôn trọng quyết định của Candy!

_ các cậu đừng ảo tưởng nữa!!! Candy đâu hạnh phúc???!! Tình yêu của Candy, các cậu nghĩ có thể dễ dàng từ bỏ vậy hay sao?!!

_ Không dễ dàng từ bỏ chút nào...thế nên, đừng khiến Candy dao động nữa..._ Neyuli lắc lắc đầu, 2 tay nắm chặt cánh tay Salasa, giọng khẩn khoản_ Hanachi cũng đã nói rồi. Cậu đừng cố chấp như vậy nữa, có được không?!!

_ Không thể được!!_ Salasa giật phắt tay ra, khiến Neyuli loạng choạng sắp ngã. Nhưng may mắn Hanachi đã kịp

48. Chương 48

_ Candy!!!! Cậu làm sao thế này???!! Tỉnh lại đi!!!_ Neyuli hoảng hốt chạy vào khi thấy Candy nằm bất động trên sàn nhà lạnh lẽo!!

_ Candy??!_ Hanachi nhú mày, vội vàng đỡ Candy lên giường, quay đầu lại nhìn Neyuli đang tái xanh, nói 1 cách gấp gáp_ Gọi bác sĩ đến đây ngay!!!!

_ Tớ... tớ biết rồi!!_ Yuli vẫn chưa hoàn hồn, miệng lắp bắp đôi ba chữ rồi mau chóng chạy đi gọi bác sĩ.

Sân bay Tokyo.

8h30 sáng.

_ Tôi không ngờ cô lại đến tiễn tôi thật!_ Kid nói với vẻ hơi bất ngờ.

_ Tôi đã bảo là tôi sẽ cố gắng sắp xếp thời gian để tiễn anh đi rồi mà!_ Salasa mỉm cười.

_ Rất cảm ơn cô!_ Kid gật đầu.

_ Bản thân của anh không đến sao?_ khoe môi cô khẽ cong lên, có chút giễu cợt.

__ Ken?__ Kid hỏi lại để chắc chắn, rồi đáp lại__ Hắn còn việc chưa xong, không thể đến được.__ anh thở dài ngao ngán.__ dù sao thì ai cũng có việc của người đó, vả lại con trai tạm biệt nhau cũng không có gì làm mùi mẫn cho cam, không cần thiết phải đưa tiễn.Đúng không?__ Kid nửa đùa nửa thật.

__ Ủ! Anh nói cũng phải!__ Salasa gật gù__ vậy tôi tiễn anh đi thế này, phải chăng là có gì đó mùi mẫn?__ Salasa chớp chớp mắt, tuy trông giả hoạt nhưng vẫn rất đáng yêu.

__ E hèm!__ Kid vờ ho 1 cái, thốt ra 1 câu đùa không ác ý__ cô đúng là chẳng khác nào hồ ly tinh đã tu luyện ngàn năm! Có thể nói mà không biết ngượng như thế, tôi thật sự lấy làm báỉ phục!!!__ Kid chấp tay, tỏ vẻ cung kính.

__ Ôi! Anh quá khen rồi! Thật là vinh hạnh quá!__ Salasa cũng hùa theo, xua xua tay ý bảo không cần đa lễ, cố gắng biểu cảm 1 cách thái quá.

__ Thôi, cũng đến giờ tôi phải đi rồi!__ Kid khẽ cười, nhìn đồng hồ, rồi nói tiếp__ tạm biệt cô nhé! Tôi rất vui vì được quen biết cô đó!__ Kid đưa tay ra, có ý muốn bắt tay 1 cái.

Salasa nhún vai, đưa tay ra để Kid không cảm thấy khó xử. Kid mỉm cười, trong nụ cười có nét buồn vờ vợi, rồi kéo vali đi.

__ Khoan đã!__ Salasa gọi giật lại__ anh sẽ không quay về Nhật nữa sao?

Kid quay đầu lại, nhìn cô với ánh mắt khó hiểu, rồi đáp:

__ Sẽ quay về khi tôi cảm thấy mình đủ tự tin.

__ Liệu có thể hay không?

__ Cô nghĩ sao?__ Kid không trả lời mà hỏi lại.

__ Lẽ nào nơi này chẳng còn gì để anh lưu luyến?

__ Có lẽ vậy...

__ Anh nhất quyết không thay đổi ý định?!

__ Đúng__ Kid gật đầu,miệng nở 1 nụ cười gượng gạo.__ trừ khi ông bà tôi có chuyện gì đó thôi. Tôi nói gở rồi! Tạm biệt cô!

Salasa đứng yên, giơ tay ra hiệu chào. Kid quay lưng bước đi.

Salasa nhắm mắt lại, rồi trong giây lát, khóe môi cô nhếch lên, 1 nụ cười ẩn ý xuất hiện “ anh nói đúng, tôi là hồ ly tinh đã tu luyện ngàn năm, vậy nên hãy chờ xem, phép thuật của tôi là như thế nào!”

11h.

Candy tựa lưng vào gối, mắt trống rỗng vô hồn nhìn ra khung cửa sổ nhỏ. Rèm cửa màu xanh tung bay trong gió, phất phơ mang 1 màu ảm đạm. Candy dường như chìm vào trong bức tranh không người ảo não ấy, khuôn mặt nhợt nhạt không chút sức sống. Cô như vậy, đã 2, 3 tiếng rồi. Từ khi tỉnh lại, Candy cứ mãi ngồi bất động như thế. Neyuli sợ hãi khi Candy thành ra vậy, có cảm giác như đây chỉ là 1 cái xác không hơn không kém. Chuyện gì đã xảy ra vậy kia chứ?!

Neyuli liếc nhìn Hanachi ngồi trầm ngâm trên ghế, trong căn phòng này rõ ràng là có đến 3 con người, vậy mà lại im ắng đến kì lạ, như kiểu chỉ mình cô mới là vật thể sống, còn 2 người kia... tại sao lại có thể ngồi bất động như thiên vậy chứ?! Candy thì chẳng nói làm gì, nhưng còn Hanachi!?!Tuy rằng cô học trà đạo bao lâu nay, từ thuở còn bé tí đến bây giờ, nhưng trong hoàn cảnh này, thật sự không thể tĩnh tâm đến độ như Hanachi được!!!

Bác sĩ nói Candy bị chấn động tâm lý quá mạnh!!! Dường như gặp 1 cú sốc tinh thần rất lớn!! Nhưng bản thân Neyuli không tài nào hiểu được, cô chỉ rời Candy chưa đầy 1 tiếng, thì trong thời gian đó, chuyện gì có thể xảy ra được kia chứ?! Còn việc gì có thể khiến Candy xúc động mạnh đến vậy???!! Về phần Hanachi, tại sao lại có thể điềm nhiên như thế, ngay cả khi Candy ngất đi giữa nền nhà, cô vẫn có thể bình tĩnh ứng

phó!? Neyuli cắn nhẹ môi dưới, hết nhìn Candy đang thần thờ như cái xác không hồn, lại quay sang nhìn Hanachi đang trầm ngâm bất động. Thật sự cảm thấy bất lực vô cùng!

Neyuli nhìn ngược nhìn xuôi, muốn ra khỏi phòng cũng chẳng dám, cuối cùng không còn chịu đựng nổi, mới lấp ba lấp bấp trong miệng được câu:

_ Tớ... tớ đi mua cơm trưa!_ Rồi vội vàng chạy biến._

Đợi Neyuli đi khỏi, Hanachi mới đứng dậy, tiến lại gần Candy, ngồi xuống bên cạnh giường bệnh, nhìn cô với ánh mắt đen thẳm như không đáy, trong đó chứa 1 tia sáng có chút kì dị.

_ Cậu định sao đây? Bây giờ mới nhận ra người cậu cần là ai, phải không?

Candy từ từ quay đầu lại nhìn Hanachi, miệng khẽ mở ra, môi mấp máy như định nói gì đó, nhưng rồi lại thôi. Hanachi lắc đầu, thở dài, rồi lại tiếp:

_ Cậu không định... sang Mỹ để... hay sao?_ Hanachi nói lấp lửng, nhưng cô biết, chỉ cần từng đó thôi là Candy đã hiểu được những gì cô muốn biểu đạt.

Candy nhắm mắt lại 1 lát, có cảm giác như cô đang rất khổ sở. Rồi Candy nhìn Hanachi, mỉm cười:

_ Để làm gì?

_ Cậu cười gượng gạo thế này... tớ không muốn_ Hanachi cắn nhẹ môi, tuy khuôn mặt cô rất lạnh lùng, nhưng thái độ thì quả thật vô cùng chân thành_ nhận ra được mình muốn gì, tại sao cậu còn do dự? Tại sao còn phải phân vân khổ đau thế này?

_ Xem ra, cậu đã biết mọi chuyện rồi..._ Candy vẫn cứ mỉm cười, nhưng trong đó có chút xót xa_ là do tớ làm tớ chịu, cũng chính bản thân tớ đã quyết định như vậy. Ở bên Kat-kun là số phận của tớ...

_ Cậu ..._ Hanachi định thốt lên câu “ cậu nhầm rồi! “ nhưng cuối cùng lại không thể nói. Bởi vì đúng hay sai, là nhầm lẫn thật hay không, cô thực sự chẳng thể đoán được, vả lại, người ngoài cuộc như cô, không có tư cách gì để xen vào.

_ Tớ đã từng nghĩ rằng, trên đời này, tớ sống chỉ để thù hận..._ Candy trầm mặc nói, ánh mắt xa xăm vô định_ chỉ cần trả hết nợ nần thù oán, tớ tuyệt nhiên chẳng còn gì nuối tiếc...cũng chẳng còn gì có thể níu kéo tớ ở lại cõi khổ đau này... nhưng mà, cuối cùng tớ đã hiểu, tớ đã sai thật rồi... cuộc đời này vốn chẳng hề đơn giản như vậy, cái chết tuy dễ dàng nhưng lại vô cùng khó khăn. Tớ đã có suy nghĩ để lại tất cả sau lưng... bạn bè... tình cảm... danh vọng... sự nghiệp... rồi ra đi, như là 1 sự giải thoát cho chính bản thân mình. Cứ nghĩ rằng chỉ cần như thế, tất cả sẽ chấm dứt. Nhưng bây giờ, tớ đã hiểu ra, tớ không được phép ích kỷ như thế..._ Candy từ từ giương mắt nhìn Hanachi với ánh mắt kì lạ_ cuộc đời này tớ còn mắc nợ quá nhiều người... chưa trả hết thì không thể vứt bỏ sinh mạng được...

_ Và giờ đây..._ Hanachi cũng nhìn lại Candy, trong ánh mắt có chút nghi hoặc, có chút lo lắng thay cho bạn mình_ cậu tiếp tục sống để trả nợ cho Katsuki?! Trả nợ cho người đã luôn yêu thương cậu, bao bọc cậu, vì cậu mà hi sinh tất cả? Đó là lí do của cậu phải không?_ Hanachi nhướn mày, ánh nhìn trông càng sắc lạnh hơn.

Candy khẽ gật đầu. Đôi tròng mắt xanh cây dương như tối sầm hẳn đi, nụ cười trên môi đông cứng lại. Cảm giác bị thương hiện rõ.

_ Ngu ngốc!!!_ Hanachi không kiềm chế được, mắng Candy 1 câu!!

_ có lẽ chẳng?_ Candy hững hờ đáp lại.

_ Cậu điên rồi! Vậy còn người đó thì sao? Chẳng phải anh ta cũng yêu cậu điên cuồng si dại hơn 10 năm trời đằng đằng đó ư?! Cậu nợ tình cảm của người đó, lấy gì để trả đây?! Tại sao trong chuyện tình yêu mà lại phán xét đến chuyện có vay có trả?! Ngu ngốc!!! Quá ngu ngốc!!! Cậu là kẻ khạo hay quá ngây ngô đây?! Vả lại, điều quan trọng nhất, chính là, cậu cũng yêu người đó kia mà??!!! Đó mới là lí do chính đáng để cậu hành động!!!!_ Yêu đâu phải cứ ở bên người đó cho bằng được?_ Candy dường như chẳng để tâm đến lời nói khó nghe của Hanachi, cô tiếp_ ở bên tớ, chỉ là khổ đau, chỉ là thương tổn. Tớ không thể... không thể làm vậy bản nự cười của người đó... hạnh phúc của người đó, không nên có 1 vết hằn không đẹp

đề như tở. Chỉ cần người đó hạnh phúc, vui vẻ, tở không còn gì luyến tiếc. Còn nỗi đau mà tở đã gây ra cho Kat-kun, tở muốn bản thân chữa lành cho anh ấy. Có lẽ đó là cái giá mà tở phải trả cho những hành động ích kỷ của bản thân mình. Ấu cũng là lẽ thường tình.

Hanachi thật sự chẳng biết nói gì nữa. Có thể Candy đúng. Níu kéo 1 người, đâu phải dễ? Khiến 1 người đã yêu thương bao bọc mình trong quãng thời gian đau khổ bất hạnh nhất bị tổn thương thêm 1 lần nữa lại càng khó khăn hơn. Hanachi liếc nhìn Candy, vẻ mặt cô bình thản vô cùng. Không luyến tiếc. Không đau khổ. Nếu như Candy đã quyết định, thì không nên làm cô xao động nữa. Chỉ có điều... Hanachi bất giác thở dài. Salasa đang định làm gì tiếp theo đây?! Có cảm giác, tất cả không thể dễ dàng như thế này...

Cũng thời điểm đó, Katsuki ngồi trầm mặc trong 1 nhà hàng yên tĩnh, khuôn mặt dăm chiêu, đôi lông mày rậm nhíu lại, có cảm giác anh đang suy nghĩ dần vật vô cùng. Anh nên làm gì đây?! Anh cảm ghét bản thân mình. Tại sao lại hiểu rõ cô đến mức như vậy?! Cô giả vờ mất trí, chỉ cần nhìn sắc mặt và biểu cảm của cô trong đôi ba câu, anh đã biết được tất cả. Cô giả vờ tỏ ra vui vẻ, suốt ngày nũng nịu anh, tuy thật sự rất đáng yêu, khiến anh chỉ muốn chiếm đoạt cô, nhưng cũng đồng thời khiến anh cảm thấy chua chát. Bởi vì... tất cả đều là giả tạo!!! Đều nằm dưới sự sắp đặt tính toán của cô!!! Đều là do cô dàn dựng!! Vì cái gì mà cô làm vậy?! Mặc cảm tội lỗi? Hay là thương hại anh?! Katsuki cảm thấy nực cười thay cho bản thân mình. Anh đáng thương đến mức đó hay sao? Tình yêu của anh, nếu chỉ là đối lấy lòng thương hại, anh tuyệt đối không cần. Thế nhưng, anh lại muốn ở bên cô dẫu cho có là như vậy...

Katsuki xoa xoa 2 bên thái dương, mệt mỏi đau khổ vô cùng. Yêu 1 người, chỉ đơn giản là vì cảm xúc trong trái tim, mà phải chuốc lấy biết bao nỗi đau đớn tổn thương về cả thể xác lẫn tinh thần, thật sự không đáng!!! Từ bỏ hay không?! Anh càng nghĩ càng thấy khổ sở. Anh muốn hạnh phúc. Nhưng anh cũng muốn cô hạnh phúc... tình yêu của anh vô cùng sâu đậm. Khát vọng muốn cho người mình yêu được hạnh phúc cũng theo đó mà tăng lên.

Katsuki tự hỏi mình, nếu anh giữ được cô bên mình giống như bây giờ... nhìn cô vui vẻ 1 cách giả tạo... liệu anh có cảm thấy hạnh phúc được hay không?!

... Đôi khi buông tay mới là cách tốt nhất... có thể bây giờ anh sẽ thấy khổ đau cùng cực, nhưng sau này sẽ có thể mỉm cười cầu chúc cho hạnh phúc của cô và người con trai đó...

Katsuki nhìn ra ô cửa kính trong suốt, đôi mắt nâu với cái nhìn sâu thẳm không đáy hướng về phía chân trời xa xăm...

... anh khẽ thở dài... bóng anh dưới những tia nắng mặt trời chớm hạ hắt qua khung cửa sổ in xuống nền nhà đầy cô độc...

... liệu anh có đủ dũng khí để buông tay cô hay không?! 12h.

Candy ngồi tư lự trong phòng, Neyuli đã đem cơm đến cho cô rồi phải đi vì có việc gì đó. Hanachi cũng vậy. Cả căn phòng bây giờ chỉ có mỗi mình Candy. Cô nhìn khay đồ ăn, trong lòng bất giác thấy khó chịu.

Thực ra, mấy ngày nay, cô gần như không thể ăn nổi. Mỗi khi cố gắng ăn chút gì, thì cơ thể lại phản ứng đào thải dữ dội. Cô giấu mọi người điều này, chỉ vì không muốn họ lo lắng.

Candy cố gắng đứng dậy, cầm khay thức ăn đổ từng thứ vào sọt rác. Cô không ăn được là chuyện của bản thân cô. Cô không muốn Neyuli phải lo lắng ình.

Ánh nắng vàng chiếu lên thân thể mảnh mai yếu ớt của cô. Làn da trắng mịn như men sứ lại có chút nhợt nhạt trong suốt tưởng chừng sắp tan đi mất. Candy cố gắng ngồi xuống giường, đôi mắt mỏi mệt khép hờ lại...

... Thật ra, cô hiểu rõ mình muốn gì. Tuy rằng bản thân luôn tự ép mình, cũng luôn miệng khẳng định với người khác rằng cô sẽ không thay đổi quyết định, nhưng trong lòng lại biết mình đang xao động vô cùng... Những lời Hanachi nói văng vẳng bên tai cô, như một thứ âm thanh ám ảnh... “Cậu không định... sang Mỹ để... hay sao?”... Vậy còn người đó thì sao? Chẳng phải anh ta cũng yêu cậu điên cuồng si dại hơn 10 năm trời đằng đằng đó ư?! Cậu nợ tình cảm của người đó, lấy gì để trả đây?! Tại sao trong chuyện tình yêu mà lại phán xét đến chuyện có vay có trả?!..... “Vả lại, điều quan trọng nhất, chính là, cậu cũng yêu người đó kia mà??”... hai hàng lông mi cong dài khẽ rung rung... cô biết bản thân mình đã hối hận... bởi vì người cô

yêu nhất là anh... chỉ có anh tồn tại trong trái tim cô mà thôi... thế nhưng... kể từ giây phút cô đứng trên cửa sổ mong đợi kỳ tích xuất hiện, anh dừng rồi vẫn bước tiếp mà không ngoảnh đầu nhìn lại... cũng là lúc cô hiểu rằng, cô đã lỡ mất anh thật rồi... bây giờ hối hận liệu có ích gì? Đi tìm anh... biết đâu lại khiến anh thêm 1 lần đau đớn? và lại, còn Kat-kun... thực ra cô rất thương yêu anh, rất quý mến anh... nếu trên đời này, vốn không tồn tại Kid, thì Kat-kun sẽ chính là người cô yêu trong cuộc đời này... nghĩ đến câu không tồn tại, Candy chợt rùng mình... cô bây giờ... sống vì hai người... một là Kid... một là Kat-kun... cô tiếp tục cuộc đời là vì Kat-kun, nhưng linh hồn cô lại phụ thuộc và Kid... chính vì thế, cô ước nguyện được chết cùng anh hơn là phải sống như thế này. Nhưng Candy không thể nào ích kỷ như vậy được. Cuộc đời cô chỉ có mỗi mình anh, còn anh... không phải là như vậy. Cuộc sống này vốn vô cùng tươi đẹp đối với anh, chỉ có mỗi cô mới là nỗi đau giằng xé anh mà thôi...

Vì tất cả những điều đó, bây giờ, cô chỉ có thể yêu anh thầm lặng, lặng lẽ âm thầm... dù không gần anh nhưng vẫn dõi theo anh... bởi vì anh là linh hồn của cô... là động lực sống giúp cô tồn tại....

... Anh bây giờ... đã rời xa cô thật rồi...

... Candy mở mắt ra... một cái nhìn sâu thẳm đượm buồn hướng ra khung cửa sổ đầy nắng.....

.... Nhưng... liệu ai có thể đoán được... chuyện gì sẽ xảy ra... nếu như động lực sống của cô... biến mất?!

12h15.

Neyuli quay trở lại, sắc mặt cô có chút kì lạ. Candy thiếp ngủ trên giường, làn da nhợt nhạt tái mét. Neyuli nhìn Candy 1 lúc, khẽ nhủ mày...

5 phút sau.

Hanachi bước vào, theo sau là Salasa. Salasa dường như không để ý là Candy đang ngủ, ngay khi bước vào đã chào rất lớn tiếng:

_ Candy à!!!! Cậu đang làm gì vậy??!!!! Nằm trong phòng thế này không thấy chán hay sao?!!

_ Suyt!!!_ Neyuli vội đưa tay lên miệng, ra dấu im lặng nhưng đã không còn kịp nữa. Candy giật mình bởi tiếng gọi, từ từ mở mắt ra, gắng gượng ngồi dậy.

_ Cậu đến đây à?_ Candy khẽ mỉm cười.

Salasa tỏ ra có chút hối lỗi, ngượng ngịu nhìn Candy:

_ Tớ xin lỗi! Không biết cậu đang nghỉ ngơi, lỡ lớn tiếng đánh thức cậu dậy mất rồi!hx!

_ Không sao!_ Candy lắc đầu_ nằm mãi cũng mệt mà, và lại tớ cũng khỏe nhiều rồi, không nhất thiết phải nằm viện thế này.

_ Ừm!^^! _ Salasa gạt đầu, tỏ ra vô cùng vui vẻ_ Cậu không định đi dạo cho thông thoáng đầu óc sao?! Ở trong phòng bệnh thế này ngột ngạt quá lại sinh bệnh cũng nên!^^

_ Đừng có nói gở!_ Hanachi liếc nhìn, tỏ ý không hài lòng!

_ Tớ lại lỡ miệng rồi!hx! Tớ sẽ không nói gì nữa... không nói gì nữa!_ Salasa đưa tay lên kề bên miệng, kéo ngang 1 đường, biểu hiện cho việc “ khóa miệng” ^^.

Candy thấy buồn cười, vội xua xua tay:

_ Không sao! Salasa không nói thì không phải là Salasa!

_ Cậu đang móc đầu gì tớ hả?!_ Salasa phùng má, làm mặt giận!

_ Đầu có! Cậu thật là!_ Candy phủ định.

_ Nhưng cậu vừa bảo..._ Salasa chưa dứt lời thì Hanachi đã nhíu mày, xen ngang:

_ Tự dưng cậu nhiều chuyện quá đó!!! Đúng không?! Yuli!_ Hanachi quay sang nhìn Neyuli im lặng nãy giờ, hỏi.

_ Ủ... ừ...

Salasa liếc mắt sắc lẹm nhìn Neyuli, rồi lại tỏ ra vui vẻ cười nói:

_ Thôi, đừng nói chuyện này nữa!^^! Mà Candy à!_ Salasa chớp chớp mắt_ cậu không định xem tivi sao?! Cả cái to tướng xịn đến thế này, bỏ phí thật là tiếc quá!

_ Tớ không thích ồn ào!_ Candy lắc đầu.

_ Thôi đi! Đừng có tỏ ra như bà lão 80 vậy!_ Salasa lè lưỡi, trêu Candy.

_ Sao có vẻ như cậu muốn tớ xem tivi thế nhỉ?!_ Candy nghi hoặc hỏi.

_ Đúng là Candy!_ Hanachi khẽ nhếch khóe môi lên 1 chút_ chẳng qua là hôm nay có 1 tiết mục phỏng vấn rất nổi tiếng mà Salasa là khách mời đặc biệt, cũng đang đúng giờ chiếu trên kênh S. Nên chắc cậu ta muốn cậu xem ấy mà!

_ Cậu thật là! Sao lại nói hết vậy chứ?!_ Salasa phụng phịu, tỏ ý không vừa lòng.

_ Nếu cậu có lòng như thế, thì tớ cũng nên xem chứ nhỉ?!_ Candy cười.

_ Được, để tớ bật cho cậu ^^!_ Salasa nhanh nhẩu chạy lại, ấn nút điều khiển. Màn hình tivi vụt sáng. _
_ Ừa !!!không phải kênh này!!! _ Salasa thốt lên, lại chuyển sang kênh khác.

“ tai nạn nghiêm trọng đã xảy ra...” từ loa tivi phát ra âm thanh. Salasa dường như chẳng để ý, định chuyển sang kênh khác, thì Hanachi đã vội vàng nói:

_ Khoan!! Để đó tớ xem chút!

Salasa nhún vai , tuy không vừa lòng nhưng cũng làm theo lời Hanachi.

“ chuyến bay đến Mỹ E06 cất cánh lúc 9h sáng nay đã gặp tai nạn nghiêm trọng..... con số thiệt hại lên đến 134 người..... nguyên nhân vụ tai nạn hiện đang được điều tra...”

Candy vốn không để ý lắm, bên tai nghe loáng thoáng được mấy tiếng “ chuyến bay E06 ... 9h sáng... tai nạn.” thì ngay lập tức trợn trong mắt nhìn lên màn hình... hình ảnh vụ tai nạn đang được chiếu trên tivi. Không chỉ Candy, mà cả Salasa cũng hoảng hốt tột độ. E06... 9h sáng... không phải chính là chuyến bay của Kid đó hay sao?!!!! E06... 9h sáng... không phải chính là chuyến bay của Kid đó hay sao?!!!!

Salasa miệng lắp ba lắp bắp, giọng run run hỏi:

_ Can... Candy à... đó.. đó không phải là chuyến bay... của Kid hay sao?.. anh.. anh chàng đó... không lẽ....

_ Cậu nói cái gì?!_ Hanachi kinh ngạc không kém, quay đầu lại nhìn Salasa. Neyuli cũng vậy, cô bịt chặt miệng, không thể nào tin được. Vụ tai nạn nghiêm trọng này... lại là chuyến bay của anh chàng đó?!! Chuyện như thế này, tuyệt đối không thể nào xảy ra !!!!

_ Không... không thể nào..._ Candy vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình tivi, những hình ảnh kinh hoàng ấy... Kid?!!!! Anh đang ở đâu?!! Anh còn sống!!! Anh còn sống, đúng không?!! Không thể nào!! Không thể có chuyện Kid biến mất dễ dàng như vậy được!!!! Candy lắc đầu, dường như bản thân đang muốn tự kỷ ám thị rằng Kid vẫn còn sống và cô đã nghe lầm!!! Nhưng... E06... 9h sáng... đó thật sự là chuyến bay của Kid...

_ Yuli... điện thoại... cho tớ mượn..._ Candy run lấy bầy... miệng cố gắng thốt ra mấy từ. Neyuli đang hoảng hốt , nghe tiếng Candy gọi mình thì giật bắn người, vội vàng đưa điện thoại cho Candy. Candy đón lấy, 2 lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, cả thân người không ngừng run rẩy, cô cố gắng tìm trong danh bạ số điện thoại của Ken, ấn nút gọi, chờ đợi...

_ “ Alo._ Ken nhắc máy._ Có chuyện gì vậy?Yuli!”

_ Là em... Candy..._ Candy thều thào.

_ “ ủa?!_ Ken có vẻ ngạc nhiên_ có chuyện gì à?”

_ ... em.. em muốn hỏi ... Kid đã lên máy bay ...rồi à?

_ “ Ủ...tất nhiên là vậy rồi! mà khoan!!! Chẳng phải em mất trí nhớ hay sao?!”

_ Em..._ Candy cắn nhẹ môi dưới_ em xin lỗi... nhưng chuyện này để sau đi, được không? Anh này,... Kid đã bay chuyến nào vậy?!

_ “ để anh xem đã..._ Ken dường như đang lục tìm thứ gì đó. Candy nín thở, 1 tay cầm chắc điện thoại, tay còn lại bầu vào ga giường, bàn tay siết lại._ à... đây rồi!_ Ken liền nói tiếp_ là chuyến bay lúc 9h, chuyến ... E06. Đúng rồi! Là chuyến E06.... Alo... alo, em có nghe anh nói gì không?! Alo! ...”

Tiếng Ken nói trong điện thoại liên tục vọng ra. Chỉ có điều, Candy chẳng còn nghe thấy gì nữa. Chiếc điện thoại bên tai trượt xuống, đôi mắt cô đờm 1 màu u tối chết chóc...

“ ... anh yêu em... dấu cho trời đất đổi thay, tình yêu của anh tuyệt nhiên không hề thay đổi...”

... “ ... Candy à... anh sẽ mãi dõi theo em... âm thầm và lặng lẽ...”

Từng dòng chữ trong bức thư dường như hiện lại trong đầu cô. Từng con chữ... từng con chữ... đập thẳng vào mắt...nhức nhối...

Không!!! Dối trá!!! Kid!!!! Tất cả chỉ là giả dối!!!! Kid à... em đã sai!!!! Sai lầm thật rồi... Kid... Kid!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Và trước mắt Candy, một màu trắng xóa lại biến thành đen kịt... cô đang rơi...rơi... rơi mãi....chìm sâu vào đáy địa ngục vô hình...một màu đen không lối thoát.....

12h30.

Candy ngất lịm đi từ lúc đó. Hanachi có chút chuyện nên phải đi, Neyuli thì đi báo cáo lại tình hình cho bác sĩ. Salasa nhìn thân thể yếu ớt đang nằm trên giường bệnh, trong đáy mắt có ánh nhìn kì lạ khó hiểu... 1 lúc sau, Salasa đứng dậy, đẩy nhẹ cánh cửa phòng, bước ra ngoài, tiến lại hành lang vắng lặng không người, rút điện thoại ra, ấn số, chờ đợi...

_ “ Alo_ đầu dây bên kia là 1 giọng nam trầm khàn cuốn hút”

_ Anh vẫn còn suy nghĩ nên lựa chọn như thế nào?

_ “ ừm”

_ Vậy sao?_ Trên môi Salasa khẽ nở 1 nụ cười_ chỉ có điều, không còn cần thiết nữa rồi.

_ “ Ý cô là gì đây?”

_ Tôi nghĩ anh nên đến thăm Candy thì hơn. Bây giờ là thời điểm quan trọng.

_ “ Cô đừng có úp mở như vậy!”

_ Được thôi._ Salasa nói bóng gió_ chẳng qua là bây giờ, hòn đá ngáng chân anh đã biến mất rồi, anh còn chần chừ gì nữa?!

_ “ Là sao?!!_ anh kinh ngạc hỏi lại”

_ Cứ đến đi, rồi sẽ biết! Candy bây giờ trong tình trạng không được tốt lắm. Đừng để bản thân phải hối hận. Bye!!

Không để đầu dây bên kia kịp đáp lời, Salasa đã tắt máy. Nụ cười trên môi cô quả nhiên có chút quái gở. Chuyện này sẽ đi đến kết cục như thế nào đây? Cô thật sự rất muốn biết....

Salasa bước ra khỏi phòng. Candy từ từ mở mắt. Thực ra cô chẳng hề giả vờ ngất. Chỉ là cơ thể hoàn toàn mất hết cảm giác, dường như chân tay tê cứng, không còn điều khiển được. Candy im lặng, nằm bất động trên giường. Đôi mắt xanh xoáy sâu vào 1 điểm vô hình trên trần nhà. Nhìn mãi... Rồi Candy ngồi dậy... nhẹ nhàng bước lại bên cửa sổ...những lọn tóc nâu dài lấp lánh ánh vàng bị gió thổi tung... cô ngồi trên mép cửa sổ, nhìn xuống... nếu rơi từ trên này xuống... ở cái nơi có độ cao gần 40 mét như thế này... có khi sẽ chẳng toàn thây... nhưng... có lẽ... đây là cách duy nhất để cô chuộc tội...

... chuộc tội với ai?! Candy bắt giác giật mình hoảng hốt...

... là cô đang tìm lối thoát cho bản thân thì đúng hơn...

... Candy đưa 2 tay lên, ôm lấy mặt... toàn thân không ngừng run rẩy... anh đã rời xa cô thật rồi... trên thế gian này... không còn tồn tại hơi thở của anh... vậy thì... cô còn sống để làm gì?

... Candy lại thêm 1 lần nữa nhận ra... cô đã phạm sai lầm không thể nào chữa được...cuộc đời này...không có anh... thì không có nghĩa lý gì nữa... tất cả những cái nợ mà cô nghĩ mình buộc phải trả... bây giờ cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa... sinh mạng của anh... là do cô phá hoại...

... Kid à... nếu như thế gian này anh không còn tồn tại... thì giây phút ấy... cũng là lúc em nên từ giã cõi khổ đau này...

... Candy bước chân lên, tay giữ lấy 1 bên cánh cửa... gió thốc ngược... cảm giác xoáy sâu vào cơ thể...đôi bàn tay ướt đầm mồ hôi...nhưng... trong giây phút kề cận tử thần này... cô mới thấy bản thân được cứu rỗi... tâm hồn vô cùng thanh thản...

... bỏ lại tất cả ở sau lưng... em nhất định sẽ không quay đầu trở lại...bởi vì không còn gì có thể níu kéo linh hồn này nữa... anh à... chúng ta sẽ được hạnh phúc nơi thiên đường trắng xóa...không khổ đau... không nước mắt.....

... Candy nhắm chặt mắt lại, hít 1 hơi thật sâu...cô sẽ không hối hận... _ Candy!!!!!! Xoảng!!_ Neyuli kinh hoàng nhìn cảnh tượng trước mắt mình! Candy vừa ngất xỉu cơ mà... tại sao cô lại thấy... Khay nước trên tay Neyuli rơi xuống, tạo ra 1 âm thanh vô cùng khó chịu, khiến cho cô phải giật mình thẳng thốt khi nhận ra rằng, đây hoàn toàn là sự thật!!! _ Candy ... cậu làm cái gì thế?!! Xuống.. xuống đi, nguy hiểm lắm!

Candy cũng giật mình quay lại, 2 thái dương dường như đang co giật, cô thật sự không muốn nhảy xuống trước mặt bạn mình! Nhưng... Candy trừng mắt, quát lên:

_ Tránh ra!!!_ Neyuli đang chạy lại, định đỡ Candy xuống thì hoảng hốt, đứng khựng lại khi Candy quát lên như thế.

_ Cậu... cậu nói cái gì vậy...?_ Neyuli mặt mày biến sắc, miệng lắp bắp, 2 chân run rẩy, bạn thân cô đang định làm cái gì vậy chứ? Không lẽ... Vừa nghĩ đến, Neyuli đã vội vàng lắc đầu. Không thể nào... Candy sẽ chẳng ngốc nghếch đến mức ấy đâu!! Trừ khi... cô ấy điên rồi!!! Nhưng tại sao..? anh chàng đó... quan trọng đến mức ấy?!!!!!!!!!!

Cùng lúc đó, Salasa đẩy cửa bước vào. Nụ cười trên môi cùng lúc tắt ngấm khi nhìn thấy Neyuli đang sợ hãi, Candy chơi vơi nơi cửa sổ. Salasa tròn tròn mắt, há hốc miệng, cùng lúc đó, từ cổ họng bật ra tiếng nói:

_ Cậu làm cái quái gì thế này ?!! Candy!!!!!! Xuống ngay!!!_ Salasa giận dữ, có chút kinh hoàng trong câu nói, giọng điệu dường như đang ra lệnh.

Candy nhìn Salasa, trong lòng nhất thời bấn loạn, nhưng cuối cùng vẫn cắn chặt môi, lắc đầu:

_ Không!!!

_ Đừng có nghĩ quẩn như vậy!!!_ Salasa hét lên, tiến lại gần, nhưng cũng như Neyuli, Candy ngay lập tức uy HIẾP:

_ Không được lại gần!!!!!! Nếu không tớ sẽ nhảy xuống ngay bây giờ!!!!!!

_ Cậu điên rồi!!!_ Salasa nắm chặt, móng đâm vào mu bàn tay, có cảm giác đau rất vô cùng. Chuyện này không thể kết thúc như vậy!!!

_ Cậu đừng làm liều.... Candy à!_ Neyuli khó khăn lắm mới thốt ra được._ hãy bình tĩnh lại đi!

_ Tớ không điên!!_ Candy phủ định! Rồi cô chớp mắt một cái, lặng lẽ nhìn Salasa và Neyuli 1 hồi, rồi tiếp _ Hãy để tớ ra đi thanh thản... tớ xin các cậu...

_ Tớ cũng cầu xin cậu...Candy!!! _ Neyuli nhìn Candy, ánh mắt tha thiết khẩn khoản_ đừng dại dột như vậy...

_ Tại sao?_ Salasa không kiềm chế được, liền bật ra khỏi miệng 1 câu hỏi.

_ Tại sao ư?!Cậu chẳng phải đã từng trải qua cảm giác mất hết tất cả? Lẽ nào cậu lại không hiểu cảm nhận của tớ lúc này?_ Candy khẽ mỉm cười, trong đó có chút xót xa đau khổ.

_ Không... cậu không giống tớ..._ Salasa lắc lắc đầu_ không hề giống...

_ Như nhau cả thôi... nhưng cậu chỉ là mất đi tình yêu...còn tớ... đã mất tất cả rồi...

_ Đừng nói vậy!!! Cậu còn có bọn tớ... và còn có cả Katsuki nữa...

_ Tớ đã sai lầm rồi... trên đời này, không ai thay thế được người đó... và Kat-kun là Kat-kun... tớ không nên xem anh ấy là người đó... như vậy... chỉ khiến tất cả đều đau khổ... nhận ra điều này quá muộn màng, là do bản thân tớ không chịu đối diện với sự thật, cũng là bởi vì tớ đã khờ khạo quá mức...

_ Nhưng..._ Salasa chưa kịp nói thì Candy đã tiếp:

_ Cậu đừng nói gì nữa... cả Yuli cũng vậy... 2 người đều là bạn tốt của tớ, hãy để tớ ra đi không vướng bận gì...

_ Cậu đừng độc ác như vậy..._ Neyuli thốt lên_ cậu không biết, như vậy sẽ khiến bọn tớ đau đớn đến thế nào ư?!

_ Tớ xin lỗi... thật sự tớ không muốn các cậu thấy tớ trong bộ dạng thảm hại như thế này, nhưng bây giờ, tất cả đã chẳng còn nghĩa lý gì nữa... không còn gì níu kéo, coi như cuộc sống này nên chấm dứt tại đây... Tớ cứ tưởng rằng, chỉ cần xa người đó, chỉ cần anh ấy biến mất khỏi cuộc đời tớ, tớ sẽ có thể toàn tâm toàn ý yêu người khác... nhưng... tớ lại 1 lần phạm phải sai lầm... không có người đó, thế giới của tớ cũng biến mất... sinh mạng này cũng chẳng còn cần thiết... Salasa... Neyuli..._ Candy nhìn 2 người thêm lần cuối, đáy mắt có tia lấp lánh _tớ đã rất vui vì được làm bạn với các cậu... hãy chuyển lời cảm ơn của tớ đến Hanachi... và thật lòng xin lỗi!!_ Candy quay đầu nhìn ra bầu trời trong xanh, trong lòng cảm thấy có chút nặng nề... dường như... cô vẫn còn điều gì đó chưa được như ý nguyện...nhưng có lẽ cũng không cần thiết nữa rồi... coi như cái chết này sẽ là sự tạ tội của cô...

_ Không!!!!Candy!!!! _ Salasa vội vàng lên tiếng!_ Candy à!!! Thật ra...

_ Rầm!!!Candy!!!!????!!_ Salasa chưa kịp nói gì thì cánh cửa phòng bật mở!!! có tiếng nói phát ra từ sau lưng, giọng nói đó vô cùng quen thuộc!!!! Salasa và Neyuli kinh ngạc không thốt nên lời, Candy cũng giật mình sửng sốt . Cả ba đều quay đầu nhìn lại.....!!!!!!! Là anh????!!!!!! 2 năm sau...

Katsuki đứng trong tầng thượng của tòa nhà cao nhất nhì thành phố, ngắm nhìn ánh hoàng hôn đỏ rực như lửa đang dần dần bao trùm lên toàn cảnh, đôi mắt nâu vốn đã sâu thẳm không đáy ấy dường như lại chất chứa thêm nhiều nỗi đau đớn khổ tâm, khiến cho người đàn ông này càng lạnh lùng khó dò. Trông anh lúc này thật sự vô cùng cô độc...

... anh nhắm mắt lại, bắt giác thở dài 1 cách nặng nề... cảm nhận tim mình đang đau thắt 1 cách dữ dội... kí ức ngày hôm đó ủa về... khiến vết thương trong lòng thêm 1 lần bỏng rát...

...ngày định mệnh ấy... anh nghe điện thoại của cô nàng Salasa xong, thì vội vàng chạy đến bệnh viện... và trước mắt anh... một cảnh tượng kinh hoàng mà ngay cả tưởng tượng anh cũng không dám nghĩ đến... người con gái anh yêu đứng chơi vơi giữa khung cửa sổ... rèm màu xanh không ngừng phấp phới bay ... cảm giác cơ thể cô dường như cũng sắp sửa bị gió cuốn đi... mái tóc nâu dài lấp lánh ánh vàng xòa tung, có chút hơi lạnh ẩm ướt...cô kinh ngạc nhìn anh, đôi mắt xanh thất thần chứa đựng nỗi đau khổ...

**** FLASH BACK****

_ Rầm!!!Candy!!!!????!!_ Salasa chưa kịp nói gì thì cánh cửa phòng bật mở!!! có tiếng nói phát ra từ sau lưng, giọng nói đó vô cùng quen thuộc!!!! Salasa và Neyuli kinh ngạc không thốt nên lời, Candy cũng giật mình sửng sốt . Cả ba đều quay đầu nhìn lại.....!!!!!!! Là anh????!!!!!!

Katsuki mồ hôi đầm đìa, thở không ra hơi, kinh hoàng nhìn cảnh tượng trước mắt mình, cảm giác đầu óc chệnh choáng. Anh không thể rời mắt khỏi cô. Đôi mắt nâu thẳm của anh xoáy thẳng vào cô, khiến Candy không ngừng run rẩy... Tại sao anh lại xuất hiện đúng lúc như vậy?! Neyuli dường như trút được gánh nặng,

đôi chân không còn sức lực, liền khụy xuống. Có lẽ bởi vì cô tin rằng, anh là người duy nhất có thể khiến Candy thay đổi ý định.

Candy thất thần nhìn anh, đôi mắt nâu sâu thẳm luôn hướng về cô 1 cách ân cần dịu dàng, nay lại chứa đựng tia lạnh lùng giận dữ. Cô tránh ánh mắt anh, chuyển dời hướng nhìn sang chỗ khác, bắt gặp Salasa đang thở phào nhẹ nhõm. Hóa ra là Salasa!! Candy cắn chặt môi, ném cho Salasa 1 cái nhìn sắc bén. Rồi cô giật mình bởi giọng nói trầm trầm của anh:

_ Candy à... Tại sao?! Em làm cái gì thế này...?_ Đôi mắt anh đỏ ngầu, hướng thẳng về phía cô, khổ đau, điên dại... có chút gì đó hoang dã trong đáy mắt.

_ Em..._ Candy thật sự không biết phải đối diện như thế nào với anh... Cô níu chặt vào mép bên cửa sổ, khuôn mặt lộ rõ vẻ hoang mang.

_ Xuống ngay đi nào... anh xin em..!_ Katsuki cố gắng kiềm chế cơn run rẩy vì sợ hãi, tiến lại gần cô.

_ Không!!!! Anh tránh ra!!!!_ Candy nhắm chặt mắt, cố gắng dùng hết sức lực hét lên!!!

Katsuki đứng khựng lại!! Ngược nhìn cô!!!

_ Em xin anh... đừng tiến lại gần nữa.....!!_ Candy cắn chặt môi, mùi tanh tươi của máu xộc vào cổ họng. Cảm giác đau đớn dần vạt không ngừng dày vò cô.

_ Candy à..._ Salasa cũng không ngờ, Candy vẫn cứng đầu ngoan cố như vậy!! Neyuli cũng mở to đôi mắt, kinh ngạc không thốt nên lời.

_ Anh cũng xin em...! Đừng làm anh sợ!_ Katsuki nhìn Candy, ánh mắt khẩn thiết vô cùng.

_ Không..._ Candy lắc đầu...

_ ... Anh cầu xin em...! Candy à...!_ Katsuki từ từ khụy gối. Anh quỳ xuống sàn nhà lạnh lẽo, ngược nhìn cô, từ khóe mắt một dòng lệ tuôn trào_ anh đã sai thật rồi... anh sẽ để em được bên cạnh người con trai ấy... anh sẽ ra đi... sẽ không níu giữ em bên mình nữa... bởi vì thế... anh cầu xin em... hãy xuống đi...hãy cho anh được sửa chữa lại lỗi lầm... anh biết... anh đã sai... đã sai thật rồi... Candy!_ Cả thân hình cao lớn của anh dường như đang run rẩy. Trái tim anh đau đớn tựa muôn ngàn mũi kim nhọn xuyên vào... cảm giác tê buốt len lỏi khắp người...anh cố gắng lắm mới có thể thốt ra mấy câu như vậy.

_ ..._ Candy nhắm chặt mắt, không muốn bản thân chứng kiến cảnh tượng này thêm 1 giây nào nữa. Mọi cô run run, khẽ lắc đầu_ em xin lỗi... Kat-kun.. nhưng đã không còn gì nữa rồi.... người đó đã biến mất... không kịp nữa... không còn kịp nữa...

Katsuki sững sờ. Tâm trí anh bị chấn động mạnh. Cô đang nói cái gì vậy?!!! Tại sao?!!!

Candy tiếp tục, có chút ngậm ngùi cay đắng:

_ Hãy để em ra đi thanh thản. Có được không anh?_ cô hỏi anh, giọng nói rất nhẹ...nhẹ như một cơn gió thoảng.

Trái tim anh dường như dần dần đóng băng lại...

_ Anh không sai... chỉ có em lựa chọn sai lầm... tất cả là tại em... tại em quá ích kỷ... là tại em mà thôi..._ nước mắt nóng hổi, không ngừng lăn dài trên má, cả khuôn mặt cô nhợt nhạt trắng xanh, không chút sắc hồng, cảm giác bị thương hiện rõ_ bởi vì như thế... anh đừng đau khổ nữa... cũng đừng dày vò bản thân mình... Kat-kun à... thật ra... không phải em không yêu anh... chỉ có điều... trái tim em quá nhỏ bé... quá nhỏ bé để chứa đựng bóng hình của 2 người... em xin lỗi... đừng níu kéo em nữa... thế gian này, đối với em, không có người đó chẳng khác nào cõi chết... cho em ra đi không vướng bận gì ...có được không anh?_ Candy lại hỏi thêm 1 lần nữa... đôi mắt xanh đầy khẩn thiết van nài_ ... Kat-kun à... em cũng cầu xin anh... đừng vì em mà khiến bản thân đau buồn thêm 1 lần nào nữa... em nợ anh quá nhiều... chẳng thể nào trả hết...bởi vậy nên..._ Candy hít 1 hơi thật dài, rồi lại tiếp_ nếu như kiếp sau thật sự tồn tại... em thề sẽ gặp anh và yêu anh đầu tiên... yêu thay cho cả kiếp này... Vĩnh biệt anh... cảm ơn Và xin lỗi...

_ ... Trong kí ức của anh ngày hôm đó... chỉ tồn tại 1 màu trắng xóa... với rèm cửa màu xanh không ngừng tung bay... những giọt lệ lấp lánh rơi xuống nền nhà lạnh lẽo... bốc hơi không còn dấu vết..."

** END FLASH BACK**

... Katsuki từ từ mở mắt ra... 2 thái dương không ngừng co giật...

... anh cắn chặt môi... nước mắt chẳng thể nào rơi ra được nữa... bởi vì dòng lệ đã cạn khô mắt rồi...

... anh nhìn đôi bàn tay mình... cảm giác bất lực đè nặng... ngày hôm ấy... đôi tay này đã chẳng thể nắm lấy tay cô... đôi tay này đã chẳng thể níu kéo cô ở lại... cô đã ra đi... đã rời xa anh thật rồi... _____

Một cô gái với khuôn mặt lạnh lùng băng giá, đôi mắt đen sắc bén nhìn chăm chăm vào một điểm vô định. Ánh nắng chiều tà hắt nhẹ lên cô, khiến cho cái sắc lạnh nơi cô dường như dịu bớt. Có chút gì đó ấm áp khẽ tỏa ra... điện thoại được kê sát bên tai, cô đang nhẫn nại chờ đợi đầu dây bên kia nhắc máy...

_ “ Alo”

_ Tớ đây.

_ “ ừ, tớ biết mà!”

_ Cậu vẫn khỏe chứ?

_ “ Tất nhiên rồi. Tớ sống rất tốt! Tớ nghĩ cậu cũng khỏe, đúng không?^^”

_ Ừ.

_ “ Đạo này cậu thay đổi hẳn đó Hanachi à!”

_ Vậy ư? _ Cô hỏi lại, khóe miệng khẽ nhếch lên như đang cười.

_ “ ừ. Thật đó”

_ Cậu cũng thay đổi đó thôi.

_ “ tình yêu khiến người ta thay đổi mà ^^”

_ Không hẳn vậy đâu.

_ “ đừng có chối, cậu là ví dụ điển hình để chứng minh đấy ^^”

_ Đừng có nói thế._ Hanachi không giận, chỉ khẽ mỉm cười.

_ “ Thật mà! Đạo này cậu chẳng lạnh như xưa nữa! Ấm hơn 1 chút rồi! Mà thực ra, có lẽ chẳng ai ngờ được chuyện này đâu nhỉ? Cậu và Katsuki lại trở thành người yêu của nhau! Đúng là đáng kinh ngạc”

_ Không gì là không thể. Chẳng phải sao?

_ “Ừm. Nhưng dù sao thì vẫn là chuyện đáng kinh ngạc”

_ Ừ, ngay cả bản thân tớ còn có chút giật mình. Có lẽ tình yêu mà Katsuki dành cho Candy đã khiến bản thân tớ cảm động tự lúc nào không hay biết.

_ “ Candy..._ Đầu dây bên kia khẽ nhắc lại tên của người con gái ấy, trong đó có chút gì đó nghèn nghẹn, có cảm giác như đang mắc cứng lại nơi cổ họng”

_ Cậu đừng xúc động quá như vậy..._ Hanachi khẽ cắn môi, dường như cô cũng đang kìm nén điều gì đó.

_ “ tớ xin lỗi...”

_ Cậu quyết định có đi hay không?_ Bỗng dưng Hanachi hỏi 1 câu kì lạ.

_ “ Tớ không đi đâu. Thật sự chẳng muốn đến đó. Sẽ buồn lắm...”

_ Ừ...

_ “ Vậy thôi nhé. Tạm biệt. Cậu nhớ giữ gìn sức khỏe”

_ Cậu cũng vậy.

Hanachi đập máy. Cô nhìn xa xăm, ánh mắt như có 1 màn sương che phủ.....Vậy là... đã 2 năm trôi qua rồi.....

Neyuli và Ken đứng bên cạnh nhau, không nói một lời. Cảnh hoàng hôn buông xuống đọng lại trong mắt mỗi người thứ ánh sáng màu đỏ ối nhức nhối. Cô khẽ tựa đầu vào vai anh, cố gắng nép vào lòng anh một cách thật thoải mái. Ken ôm lấy bờ vai cô 1 cách dịu dàng, ánh mắt tràn đầy yêu thương lo lắng.

_ Anh này...

_ Sao vậy em?

_ Họ ở đó... liệu có hạnh phúc không?_ Neyuli nhìn lên bầu trời, ánh nắng đang dần dần tắt, những đám mây cũng được nhuộm một màu hồng kì lạ. Đôi mắt cô có chút gì đó long lanh.

_ Tất nhiên là tốt rồi..._ Ken cố gắng mỉm cười.

_ Chúng ta được như thế này... đều là nhờ họ....

_ Ừm..._ anh khẽ đáp lại.

_ em... thật sự cảm thấy ... vô cùng có lỗi..._ Cô cắn nhẹ môi, cố gắng không để bản thân quá xúc động.

_ Đừng vậy mà... em đã làm hết sức rồi...

_ ... anh à, chúng ta có nên đến đó không?_ Cô ngược nhìn anh, ánh mắt đen láy xoáy vào đôi mắt xanh biển của anh.

_ Tại sao lại không?_ Anh hỏi lại cô, trên môi nở 1 nụ cười, tay khẽ vuốt ve mái tóc đen dài mềm mượt của cô.

_ Nhưng mà..._ Cô có chút ngập ngừng.

_ Em đâu có lỗi gì, đừng tự trách mình như vậy... chỉ cần chúng ta hạnh phúc, sống thật hạnh phúc, thì coi như đã trả lại cho hai người đó những gì chúng ta nợ rồi..._ Anh hôn nhẹ lên trán cô, rồi ôm cô vào lòng, ánh mắt lại hướng về nơi xa xăm nào đó.

_ Vâng..._ Cô dụi đầu vào vòm ngực anh... đáp lại...

_ Papa!! mama!!!_ mấy cánh tay nhỏ xíu đáng yêu giơ lên, giọng nói dễ thương trong sáng vô cùng.

_ Anh kia._ 1 cô gái xinh đẹp với mái tóc dài khẽ mỉm cười, kéo người chồng lại_ anh bế bé Mun đi, con nó đòi anh kia, em bế Ju cho!^^_ cô đưa tay bế bổng cậu nhóc kháu khỉnh lên, miệng dỗ dành_ Ju ngoan, mẹ thương!_ cậu nhóc típ mắt lại, đôi môi bé xinh cong lên, dường như đang rất thích thú. Cậu nép vào lòng mẹ như làm nũng, cảm nhận được hương thơm quen thuộc liền tỏ ra vô cùng mãn nguyện.

_ Ừm_ anh tiến lại gần, ôm lấy đứa con gái bé nhỏ. Cô bé mở to đôi mắt đen lay láy, nhìn chăm chăm vào ông bố, bàn tay bé xíu níu chặt áo anh. Anh nhìn vợ mình, bất giác bật cười_ Sao nhóc Ju thích em thế hả trời? Con trai thì phải chơi với ba chứ?!

_ Em làm sao biết được, bé Mun cũng vậy đó thôi!_ Cô quay lại nhìn anh, ánh mắt dịu dàng như nước hồ thu thăm thẳm.

_ Ừ._ Anh nhún vai.

_ Mà anh này, liệu họ có đến không nhỉ?

_ Chuyện gì?

_ Cuộc hẹn 2 năm trước... chẳng phải đã hứa sẽ sang thăm chúng ta sao?

_ ừm, có lẽ họ sẽ đến thôi._ Anh trầm ngâm 1 chút, rồi thái độ ngay lập tức vui vẻ trở lại_Hay để anh chơi với Ju cho nào, em đưa Ju đây, em bế bé Mun đi!_ anh lại sát bên cô, đưa tay định ôm lấy cậu nhóc, nhưng cậu nhóc vội vàng ôm lấy mẹ, dụi dụi đầu, tỏ ra không vừa ý khiến mái tóc vàng lơ thơ xù hăn lên. Cậu nhóc đáng yêu như thiên sứ, hươu hươu bàn tay bé nhỏ xinh xắn như muốn bàn tay anh tránh xa khỏi

mình , gương đôi mắt to tròn màu xanh cây hiêm có giống như mẹ mình, nhìn anh chăm chăm, tỏ thái độ có chút gì đó “ thù địch”. ^^

Anh thở dài 1 cái, thật sự bó tay với đứa con trai bé nhỏ của mình. Cô thấy vậy, khóe miệng khẽ cong lên, 1 nụ cười ngọt ngào xuất hiện_ thôi vậy, có lẽ tại Ju giống em, cũng giống như bé Mun giống anh, nên nó mới thế này!

_ Hai đứa sinh đôi mà lại trái tính nhau như cực âm với cực dương ấy!_ Anh lắc lắc đầu, ngao ngán._ chỉ có điều... _ anh nghiêm mặt, nói không có chút gì là đùa cợt_ Chúng dễ thương quá mức! Thật sự chẳng làm gì được!

Cô muốn đưa tay lên bịt miệng cười, nhưng không thể nên đành quay mặt đi, cả người run lên, cuối cùng kìm nén không được đành phải bật cười thành tiếng.

Anh nhìn cô, rồi ngồi phịch xuống ghế salon,tỏ ra giận dữ chẳng khác nào một đứa trẻ, mặt dài ra, 2 hàng lông mày nhíu chặt. Cô thôi không cười anh nữa, ngồi xuống bên cạnh anh, nhìn anh với ánh mắt kì lạ, rồi khẽ khàng:

_ Anh à... cảm ơn anh...

_ Tại sao em lại nói vậy chứ?_ Anh quay lại nhìn cô.

_ Bởi vì bây giờ em rất hạnh phúc. Tất cả là nhờ có anh!_ Cô lại mỉm cười, nụ cười ngọt ngào có chút hương vị của nắng._ Cảm ơn anh vì ngày hôm đó đã đến kịp... cảm ơn anh vì tất cả những gì anh đã dành cho em. Em luôn tự hỏi rằng, vì lẽ gì anh lại dành cho em nhiều thứ như vậy..._ Cô nhìn sâu vào đôi mắt đen của anh, ánh mắt chất chứa nhiều điều muốn nói.

Anh hôn nhẹ lên trán cô 1 cái, rồi nở 1 nụ cười rạng rỡ:

_ Đơn giản chỉ vì anh yêu em! Candy!

..... End.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/don-gian-vi-anh-yeu-em>